அனைத்திந்திய நூல் வரிசை

கதா பாரதி

தெலுங்குச் சிறு கதைகள்

கதா பாரதி

தெலுங்குச் சிறு கதைகள்

தொகுப்பாசிரியர்கள் :

புராணம் சுப்பிரமணிய சர்மா

வாக்காட்டி பாண்டுரங்க ராவு

தமிழாக்கம் :

பி. பாலசுப்பிரமணியன்

நேஷனல் புக் டிரஸ்ட், இந்தியா

முதற் பதிப்பு : 1973 (சக 1894)
இரண்டாம் அச்சு : 1990 (சக 1912)

ரூ. 26.00

Original : ANTHOLOGY OF TELUGU SHORT STORIES
Tamil Title : KATHA BHARATI : TELUGU CHIRU KATHAIGAL

வெளியிட்டவர் : டைரக்டர், நேஷனல் புக் டிரஸ்ட், இந்தியா
ஏ-5, கிரீன் பார்க், புது தில்லி-110 016.

முன்னுரை

மனிதன் கூடவே கதையும் பிறந்தது. எல்லா இலக்கியத் துறைகளும் கதைக்குப் பிறகே வந்தவை. இன்றைய கதைத்துறை எவ்வளவு அண்மைக்காலத்ததோ அதன் வரலாறு அவ்வளவு பழமையானது. கதைக்கு முன்னால், நாவல் பச்சைக்குழந்தையே! வாழ்க்கை எத்தனைத் திருப்பங்கள் திரும்புகிறதோ இலக்கியமும் அத்தனைத் திருப்பங்கள் திரும்புவது தப்பாது. தெலுங்கு வாழ்வை உடன் இணைத்துக்கொண்டு எத்தனையோ திரிபுகளுக்கு ஆளான இலக்கியத்துறை தெலுங்குக் கதைத்துறை.

மகாகவி குருஜாட கையில் வழிகாட்டி போன்ற தெலுங்குக் கதைத் துறை பிறந்தது அதன் அதிருஷ்டமாகும். அதன் வரலாறு எல்லாம் ஏறத்தாழ ஓர் அறுபது ஆண்டுகளுக்குமேல் இருக்காது. மேற்கத்திய இலக்கியத்தின் ஆற்றலின் விளைவாகத் தோன்றிய இந்தப் புதிய இலக்கியப் பிரிவு விசுவரூபமெடுத்து வாசகர்களை மகிழ்வித்து வருகிறது. அன்று தொடங்கி இன்றுவரை அதைச் செப்பனிட்டு வளப்படுத்திய மகான்கள் எத்தனையோ பேர் உள்ளனர்.

தற்கால ஆந்திர வசன இலக்கிய மலர்ச்சியைப் பொறுத்தவரை, தெலுங்குக் கதையின் பெயரைச் சொன்ன உடனேயே மனக்கண் முன்னர் விளங்கும் பெயர்கள் சில உள்ளன. அவர்களை வணங்காமல் எழுதுகோல் முன்னால் இயங்காது.

'பாரிஸ்டர் பார்வதீசம்' எழுதிய ஸ்ரீ மொக்கபாட்டி நரசிம்ஹ சாஸ்திரி, 'வடீராவு கதலு' எழுதிய ஸ்ரீ சிந்த்தா தீட்சிதுலு, 'காந்த்தம் கதலு' சொல்லிய ஸ்ரீ முனி மாணிக்யம் நரசிம்ஹ ராவு, 'பேத்தல்க்கா தர்வாஜா' எழுதிய ஸ்ரீ வேலூரி சிவராம சாஸ்திரி, 'ஏமி அநுபந்தம்' எனும் போற்றத்தக்க கதைகள் எழுதிய ஸ்ரீ விஸ்வ நாத சந்தியநாராயண, 'அசாவேரி'—'அல்லா நேரேடு'—'முனி கோரிண்ட்ட' முதலிய கதைகள் எழுதிய ஸ்ரீ மல்லாதி ராமகிருஷ்ண சாஸ்திரி, 'அரிகாள்ள க்ரிந்த மண்ட்ட' (உள்ளங்கால் கீழ் எரிச்சல்) எடுக்க வைத்த ஸ்ரீ பாத சுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்திரி, 'கருண குமார கதலு' எழுதிய ஸ்ரீ 'கருண குமார்'—முதலியவர்கள் தற்காலக் கதை இலக்கியத்துக்கு உயிர்மூச்சு அளித்தனர். ஆந்திராவில் 'சாஹிதி' பத்திரிகை இதழ்களில் எழுதிய ஸ்ரீ த்ரிபூராரிபட்ள வீரராகவ ஸ்வாமி,

ஸ்ரீ கொடவட்டி கண்ட்டி வெங்க்கடசுப்பய்ய முதலானவர்களும் குறிப்பிடத் தக்கவர்.

குருஜாடாவிலிருந்து தொடங்கிய தெலுங்குக் கதை மேற்குறிப் பிட்ட பெரியோரிடமிருந்து இன்றைய இளைய தலைமுறைக்கு வந்து சேர்ந்ததும் அமைப்பு, நடை, கலைப்போக்கு, மொழி அனைத்திலும் மாற்றம் கண்டுவிட்டது. அது மேலும் ஆற்றலையும், சிறப்பையும் சம்பாதித்துக் கொண்டது. தொகுப்பில் தேர்ந்து சேர்க்கப்படும் கதைகள் அந்தச் சிறப்புடன் திகழ வேண்டும் என்பதற்கான முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. உண்மையில் அனைத்திந்திய நிலையிலாயினும் அனைத்துலக நிலையிலாயினும் தெலுங்குக் கதைஇலக்கியம் எதற்கும் தாழ்ந்ததன்று.

சில நூறு ஆயிரக்கணக்கான சிறந்த கதைகளிலிருந்து, தெலுங்குக் கதைகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் ஒரு தொகுப்பிற்குக் கதைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பது அவ்வளவு எளிய செயலல்ல. மேலும் ஒரே தொகுப்பின் மூலம் இந்தப் பணி நிறைவேறி விட்டதாகக் கருத இயலாது. தெலுங்குக் கதைகளுக்கு முழுமையான நியாயம் வழங்க வேண்டுமானால், கடந்த அறுபது ஆண்டுகளை ஆறு பகுதிகளாகப் பிரித்து, குறைந்தது பவ்வத்து ஆண்டுகளுக்கு ஒவ்வொரு தொகுப்பு வீதம் வெளியிட வேண்டும். தெலுங்குக் கதைகள் எப்படி யிருக்கும் என்று தெரிந்து கொள்வதற்கு இந்தத் தொகுப்பு ஓர் அறி முகமாக உதவும் என்பதே எங்கள் எண்ணம்.

'நேஷனல் புக் டிரஸ்ட்' நிறுவனத்தார் ஒவ்வோர் இந்திய மொழி யிலும் சிறந்து விளங்கும் நூல்களைப் பிறமொழியாளர்க்கு அறிமுகப் படுத்தும் நோக்கத்துடன் 'ஆதான் பிரதான்' திட்டத்தை மேற் கொண்டு, அந்தத் திட்டத்தின் கீழ் தெலுங்குக் கதைத்தொகுப்பு ஒன்றை வெளியிட முடிவு செய்தனர். அவர்கள் விதித்த வரை யறைக்கு ஏற்ப இருபத்தி ஏழு கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து இந்தத் தொகுப்பின் மூலம் வாசகர்க்கு அளிக்கின்றோம்.

காலஞ்சென்ற கோபிசந்த் கதையோடு தொடங்கும் இந்தத் தொகுப்பு ஸ்ரீ. நார்ல சிரஞ்சீவி அவர்களின் கதையோடு முடிகிறது. இருவரும் தெலுங்கு கிராமப்புற வாழ்க்கைக்குப் பிரதிநிதிகளே ஆவர். இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய விவரங்களை, எழுத்தாளர் அறிமுகப் பகுதியில் கண்டுகொள்ளலாம். 'நேஷனல் புக் டிரஸ்ட்' நிறுவனத்தாரின் ஆலோசனைகளுக்கிணங்க இந்தத் தொகுப்பு நூல்வடிவத்தை பெறுகிறது. நாங்கள் முன்பே தெரிவித்த படி இந்தத் தொகுப்பு எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கியதோ, முழுமை

யானதோ அல்ல. இடம் பற்றுக்குறையினால் நாங்கள் எத்தனையோ நல்ல கதைகளை விட்டுவிட வேண்டி வந்தது. 'ஐயோ, விட்டு விட்டோமே' என்ற வேதனை இறுதியில் எங்களுக்கு எஞ்சியது. ஓரளவேனும் இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் வாசகர்களை மகிழ்விக்கு மானால் எங்கள் முயற்சி ஒரு சிறிதாவது பயன்பட்டது என்று கருதுவோம்!

புராணம் சுப்பிரமணிய சர்மா
விஜயவாடா.

வாக்காட்டி பாண்டுரங்க ராவு
புது தில்லி.

பொருளடக்கம்

பாசம்

ஜோகய்யா மாமா தடியை வீசிக்கொண்டு வந்து கால்வாய்க் கரைமீது இருந்த நாவல் மரத்தின் நிழலில் நின்றார். சூரியனின் கதிர்களுக்குக் கையைக் குறுக்கே வைத்து தன் நிலத்தை ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டார். தன் வயல் வரப்பில் இருந்த வேல மரங்கள் எல்லாவற்றின் அடையாளமும் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவைகூடத் தம்மோடு பிறந்து தம்மோடு வளர்ந்து வருகின்றன. அவற்றில் தம் காலத்தில் ஏர்க்காலுக்காகத் தேவைப்பட்ட இரண்டு வேல மரங்களை மட்டும் வெட்ட வைத்தார். அவை இருந்த இடம் இப்போதும் அவருக்கு வெறிச்சென்று கண்ணை உறுத்திக்கொண் டிருக்கும். அந்த இடத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் உதவக்கூடிய வயசுக்கு வந்த இரண்டு மகன்கள் தன்னை விட்டுப் போய்விட்டது போல வேதனைப் பட்டுக்கொண்டிருப்பார்.

ஜோகய்யா மாமா பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு தலைக்குச் சுற்றியிருந்த துணியை விரித்துப்போட்டு நாவல் மரத்தின் கீழே உட்கார்ந்தார். அவருக்கு மூன்று மகன்கள். பெரியவன் நரசய்யா நிலத்து வேலைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். இரண்டாவது மகன் தொரய்யா துணிக்கடை வைத்துச் சொந்தமாக நாலு காசு சம்பாதித்துக்கொண்டிருந்தான். கடைசி மகன் வெங்கடசுப்பய்யா இங்கிலீஷ் படிப்பு படித்தான். இவர்களைத் தவிர அவருக்கு இரண்டு பெண்கள். அவர் பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் அவர்மேல் இஷ்டம் தான். அவருக்கும் அவர்கள்மேல் அன்பு இருந்தாலும், தேவைப் பட்டால் அவர்களையும் பார்க்காமல் அவரால் இருக்க முடியும்; ஆனால் தன் நிலத்தை மட்டும் பார்க்காமல் ஒருபொழுதுகூட அவரால் இருக்க முடியாது. பிள்ளைகள் அனைவரும் நிலத்தில் பாடுபட வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு உண்டு. அவர்கள் பிறந்ததே நிலத்தைக் கவனித்து அதை மேலும் செழிப்புறச் செய்வ தற்குத்தான் என்ற நினைப்பு. அதனால்தான் துணிக்கடை வைத்த மகன்மேல் அவருக்குச் சிறிது கோபம். ''அவன் நல்லவன்தான். பெண்டாட்டி பேச்சைக் கேட்டுக் கெட்டுப் போயிட்டான்'' என்று சொல்வார்.

ஜோகய்யா மாமாவுக்கு இப்பொழுது நூறு ஏக்கர் இருக்கிறது. சொத்தில் பெரும்பகுதி தன் கைகளால் உழைத்துச் சம்பாதித்ததே. அதனால் மற்ற சொந்தங்கள் எல்லாம் சொத்து முன்னால் அற்பமாகத் தென்படும் அவருக்கு.

நிலத்தை உயிருக்குச் சமமாகக் காப்பாற்றுவார். நிலம் நன்றாக விளைவதற்கு எந்த வேலையானாலும் செய்வார். பலமுறை தன் உயிரை ஒரு பொருட்டாக மதிக்காமல் மற்றவர்கள் போட்ட அணையை உடைத்து, தன் வயலுக்கு நீரைப் பாய்ச்ச வைத்தார் ஜோகய்யா. 'யார் வரீங்களோ வாங்க' என்று கைத்தடியைப் பிடித்துக்கொண்டு வயல்வரப்புமேல் நின்றால் ஊரெல்லாம் நடுநடுங்கிப் போய்விடும். நன்றாக வரண்டு பிளவுகள் கொண்ட தன் வயல், நீரை மடக் மடக் கென்று குடித்துக்கொண்டிருக்கையில் பச்சைக் குழந்தைக்குப் பாலைக் கொடுத்துக்கொண்டு பரவசத்தோடு உட்கார்ந்திருக்கும் தாயைப்போல நின்றுகொண்டிருப்பார். மகன்கள் வளர்ந்து வந்த பிறகு "நாங்க இருக்கறப்போ உங்களுக்கேன் இந்தத் தவிப்பு. கிருஷ்ணா ராமான்னு சொல்லிகிட்டு காலத்தைத் தள்ளாம" என்று சொல்வார்கள். 'அவங்களுக்கென்ன தெரியும் சின்ன பசங்க! இந்தத் தவிப்பாலே நான் அடையற இன்பத்தை அவங்களாலே புரிஞ்சிக்க முடியாது'.

ஒரு மாதத்துக்கு முன்னால் ஜோகய்யா மாமா மனைவிக்குச் சீக்கு கண்டு உயிருக்கே ஆபத்து வந்தது. அப்போதைக்குப் பத்து நாட்களாக அந்தம்மா முக்கிக்கொண்டும் முனகிக்கொண்டும் இருந்தார்களே ஒழிய ஜோகய்யா மாமா அதைப்பற்றி ஒன்றும் கவலைப்பட்டுக் கொள்ளவில்லை. அதைப்பற்றி வீட்டில் யாராவது பேச்செடுத்தால், நோய்கள் "மனுஷங்களுக்கு வராமே மரத்துக்கா வரும்?" என்று சொல்லிக்கொண்டே போய்விடுவார். நிலத்தை உழுது கழனி ஆக்கும் சமயம் அது. அவருக்கு ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லை. என்ன ஆனாலும் நோய் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் முற்றிவிடும் என்று நினைக்க வில்லை அவர். "நீ வீட்டிலே இரு அம்மாவைப் பாத்துகிட்டு. நான் வயலுக்குத் தண்ணி பாய்ச்சிட்டுவர்றேன்" என்று பெரிய மகன் சொன்னானே ஒழிய ஜோகய்யா மாமா வீட்டில் இருக்கமுடியாமல் புறப்பட்டுவிட்டார். முதலிலேயே தண்ணீருக்குத் தகராறாக இருந்தது. யார் குறுக்கே வருவார்களோ. தன் பெரிய மகன் புத்திசாலியே தவிர வெறும் நோஞ்சான். அடுத்தவர்கள் சத்தம்போடத் தொடங்கினால் இவன் சற்றுப் பின்வாங்கிவிடுவான். வயல் முழுக்க நனைக்காமற்போனால், பிறகு என்னசெய்து என்ன லாபம்? அதனால் ஊர்

வைத்தியரிடமிருந்து மனைவிக்கு நாலு மாத்திரை வரவழைத்துக் கொடுத்து வெந்நீரைக் குடிக்கவைத்து, "கண்ணை மூடிகிட்டு படுத்திரு, தூக்கம் பிடிக்கும்" என்று சொல்லிவிட்டு வயலுக்குப் புறப்பட்டார். ஊர்க் கடைசியில் புளிய மரத்தின் அருகே வந்து சேரும்பொழுது மகன் அனுப்பிய ஆள் எதிரில் வந்து சேர்ந்தான். "அடுத்தவங்க கம்புங்க தடிங்க எல்லாம் தூக்கிகிட்டுத் தயாரா இருக்கறுங்க. நரசய்யாக்குக் கையும் ஓடலை காலும் ஓடலை" என்று சொன்னுன்.

ஜோகய்யா மாமா விடுவிடுவென்று வயலை நோக்கி நடந்தார். கால்வாய்க்குக் குறுக்கே போட்டிருந்த அணையை உடைத்து நீரைத் தன் வயலுக்குத் திருப்பிவிட்டார். அடுத்தவங்க, தடிகளையும் ஈட்டிகளையும் பிடித்துக்கொண்டு பார்த்தபடியே நின்றுகொண்டிருந்தார்களே வொழிய ஒண்ணும் சொல்லமுடியாமல் போய்விட்டார்கள். தன் வயலை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த நீரின் சலசல சத்தத்தைக் கேட்டுக்கொண்டே எல்லாவற்றையும் மறந்து நின்றுகொண்டிருந்தார் ஜோகய்யா மாமா.

"அம்மாவுக்கு எப்படி இருக்குது?" என்று கேட்டான் நரசய்யா.

"இருக்குது" என்ருர் ஜோகய்யா மாமா.

"குறைஞ்சுதா?" கேட்டான் நரசய்யா

"குறையாமே என்ன பண்ணுது?" என்று சொன்ஞர் ஜோகய்யா மாமா.

"இனிமே நாம போகலாம்" என்ருன் நரசய்யர். அதைக் கேட்டதும் ஜோகய்யா மாமா திடுக்கிட்டுப் போஞர். "வயல் முழுக்க நனையறதுக்கு முன்ஞடியே விட்டுட்டுப் போறதா?" என்று கேட்டார் ஜோகய்யா மாமா.

"வீட்டிலே நல்லதுக்கும் கெட்டதுக்கும் யாருமே இல்லை" என்று சொன்ஞன் நரசய்யா கவலையோடு. "நீ போ, இங்கே இருக்கறேன்" என்ருர் ஜோகய்யா. நரசய்யாக்குத் தெரியும்—தன் தந்தை வேலையைப் பாதியில்விட்டு வரமாட்டார் என்று. பிடிக்கவில்லையென்ருலும் ஒன்றும் சொல்லமுடியாமல் தந்தையை வயல் வரப்பில் விட்டுவிட்டு வீட்டுக்குப் போஞன் நரசய்யா.

காக்கைகள் கரைந்துகொண்டிருக்கும்போது ஆள் வந்தான்—ஜோகய்யா மாமாவைக் கையோடு அழைத்துவரச் சொன்ஞர்கள் என்று. அவருக்குத் தெரியும்—தனக்கும் தன் மனைவிக்கும் இருந்த உறவு, தொடர்ந்துவரும் பந்தம் தீர்ந்துகொண்டிருக்கிறது என்று. ஆஞல் வயலில் இன்னும் கொஞ்சம் பகுதிக்கு நீர்பாய்ச்சவேண்டி

யிருந்தது. பார்த்துக்கொண்டே இருந்ததில் வேலைநடுவில் போக முடியாமல் போய்விட்டார்.

தண்ணீர் மெதுவாகப் பாய்ந்து விரிசல்களையும் பொந்துகளையும் நிறைத்துக்கொண்டு அந்த ஓரப் பகுதியையும் நனைத்தது. அதன் பிறகு ஜோகய்யா மாமா விடுவிடு என்று வீட்டைநோக்கிப் போனார், மனைவியைப் பார்க்க.

அவர் போய்ச் சேரும்பொழுது அந்தம்மா கடைசிக் கட்டத்தில் இருந்தாள். அந்த அவஸ்தையிலேகூட அந்தம்மா வீட்டு விஷயங்களை பேசிக்கொண்டு இருந்தாள். "மூணுவது பையனுக்குக் கல்யாணத்தைப் பண்ணிவைக்கச் சொன்னா நீங்க அதைக் காதிலே போட்டுக்கலே" என்று கணவனைக் குறை சொன்னாள். இரண்டாவது மருமகள் தன் பேச்சைக் கேட்பதில்லையென்று தன் பெருங் குறையைச் சொல்லிக்கொண்டாள். "எலிங்க குதிருங்களைப் பாழாக்கிட்டிருக்குது. கொஞ்சம் மண்ணைப் பூசச்சொன்னா பூசி வைக்காம விட்டுட்டீங்களே" என்று சொன்னாள். "துணிக்குச் சரியா கஞ்சி போடறதில்லே" என்று வண்ணாத்தியைச் சத்தம் போட்டாள். தானே மோர் கடைய மத்துக்காக எழுந்திருக்கப் போனாள். "பெரிய மருமகளுக்கு வெண்ணெய் எடுக்கத் தெரியலை. பாதிக்குப்பாதி மோர்லேயே விட்டுடறா" என்று சொன்னாள். தன் தலை சாய்ந்தபிறகு இந்தக் குடித்தனம் என்ன ஆகப்போகுதோ என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டாள்.

"அந்த விஷயமெல்லாம் இப்போ எதுக்கு? கொஞ்ச நேரம் நிம்மதியா இரு" என்றார் ஜோகய்யா மாமா.

ஆனால் அந்த அம்மா வாய் ஓயவில்லை. கடைசி நிமிஷம்வரையில் பேசிக்கொண்டே இருந்தாள். எல்லாரிடமும் ஏதோ ஒன்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தாள். வேலைகளை இட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். இறுதியில் "அய்யோ, அய்யோ" என்று வேதனைக் குரல் எழுப்பிக் கொண்டு ஜோகய்யா மாமாவின் கையை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டாள். அவர் கையைப் பிடித்தபடியே இந்த உலகத்தை விட்டுச் சென்றுவிட்டாள்.

* * *

சரியாக ஒரு மாதம் ஆகிவிட்டது, அந்தம்மா இந்த உலகத்தை விட்டுப்போய். மனைவி நோயைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் உயிரைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு நீர்பாய்ச்சிய வயல் தழைத்துக்கொண்டிருந்தது. கூலிக்காரர் களை எடுத்துக்

கொண்டிருந்தார்கள். உல்லாசமாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர், பெண்களும், ஆண்களும் சேர்ந்து.

ஜோகய்யா மாமா அப்படியே நாவல் மரத்தில் சாய்ந்துகொண்டு உட்கார்ந்தார். அவர் மனம் முன்பு இருந்ததுபோல உறுதியாக இருப்பதில்லை. தன் மனைவி செத்துப்போகும் பொழுது பட்ட தவிப்பு அவரால் மறக்க முடியவில்லை. அந்தம்மாவுக்குத் தெரியும் தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறேம் என்பது. ஆனால் ஒரு தூக்கம்போட்டு விட்டு எழுந்திருக்கப் போறவமாதிரி பேசினாள். போறவளுக்கு எதுக்கு இதெல்லாம்? யாருக்கு மாத்திரம்தான் எதுக்கு? எல்லாம் போறவங்கதான். ஆனா இனி வேண்டியது யாருக்கு? வயலிலே இருந்து பாட்டு கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

ஒரு முறை கண்ணைத் திறந்து தன் வயலை எல்லாம் பார்வை யிட்டார் ஜோகய்யா மாமா. இடையில் ஒரு தடவை அவர் பேரன் அவரோடு வயலுக்கு வந்தான். "தாத்தா, நம்ம வயல் எங்கே?" என்று கேட்டான். "உன் கண்ணுக்குத் தெரியறதெல்லாம் நமது தாண்டா" என்று சொன்னார். நூறு ஏக்கரா ஒரே சதுரமாக இருந்தது. தன் பேரனுக்கு அடுத்த கரை தெரியாமல் சமுத்திரம் மாதிரி இருந்த நிலத்தைக் காட்டிக்கொண்டு "இதெல்லாம் நமது தாண்டா?" என்று சொன்னபொழுது அவர் மனம் ஆனந்தத்தால் நிறைந்தது. முதல் முதல்லே அவர் இந்த ஊருக்கு மாடு விற்றுப் போவதற்கு வந்தார். அவர் யாருக்கு மாடு விற்றாரோ அந்த ஆசாமிக்கே மருமகனாகி மாமனார் வீட்டையே தன் வீடாக்கிக் கொண்டார். அவர் நடவடிக்கையைப் பார்த்து அந்த ஆசாமி ஆசைப்பட்டு மகளை அவருக்குக் கொடுத்து வீட்டோடு வைத்துக் கொண்டார். அந்த நாளிலேயிருந்து உடம்பைப்பற்றிக் கவலைப் படாமல் அவர் பாடுபட்டார். அவர் காலெடுத்து வைத்தபொழுது அவர் மாமனாருக்கு ஐந்து ஏக்கரா இருந்தது. அவர் வியர்வையைப் பாய்ச்சி, பயிர்செய்து பத்து வருஷங்கள் ஆவதற்குள் அந்த ஐந்து ஏக்கராவுக்கு இன்னொரு ஐந்து ஏக்கரா ஜோடி சேர்த்தார். அவர் மாமனாருக்கு அவர்மேல் மதிப்பு ஏற்பட்டது. மாமனார் போகும் பொழுது "உன்னைக் கிட்டே சேத்துகிட்டதுக்கு என் மானத்தைக் காப்பாத்திட்டே" என்று சொன்னார். அவர் பட்ட கஷ்டமெல்லாம் அந்த ஒரே வார்த்தையில் தீர்ந்துவிட்டது. அவர் மாமா செத்துப் போவதற்கு முன்னாடியே நூறு ஏக்கரா ஆக்கிவிட்டார். ஆனால் விருத்தி செய்துகொண்டிருந்தபோது தனக்கு உண்டான ஆனந்தம் இப்போதெல்லாம் உண்டாவதில்லை. தினம் வயலுக்கு வருவது,

வயலை யெல்லாம் ஒரு தடவை பார்ப்பது, வேலையாட்களை அதட்டு வது—இவ்வளவுதான் மிச்சம். அப்படி யென்றால் அந்த ஆனந்தம் மறைந்து, பழக்கம்தான் மிஞ்சியது.

ஜோகய்யா மாமா நாவல் மரத்தில் சாய்ந்துகொண்டு அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தார். பொழுது உச்சிக்கு வந்தது. நாவல்மர இலைகளிலிருந்து வெய்யில் ஜோகய்யா மாமா முகத்தின்மேல் விழுந்தது. அந்த வெப்பத்துக்கு அவர் மெதுவாகக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தார். வயலில் கூலிக்காரரைக் காணவில்லை. சமாளித்துக்கொண்டு சட்டென்று எழுந்திருக்கப் போனார். நகரவும் செய்தார். எதிரில் செடிகளில் கட்டியிருந்த சாப்பாட்டு மூட்டைகளை அவிழ்த்துக்கொண்டு கூலிக்காரர் சோறு தின்பதைப் பார்த்தார். சிலபேர் சோற்று உருண்டைகளை விழுங்கிக்கொண்டிருந்தனர். சில பேர் தலைப்பாகைகளை விரித்துப்போட்டு படுத்துக்கொண்டிருந் தார்கள்.

"எழுந்திருங்கடா" என்று ஒரு சத்தம் போட்டார் ஜோகய்யா மாமா. "இந்த வயசிலே துரைக்கு எவ்வளவு ஆத்திரம் பார்த்தியா" என்று சிரித்துக்கொண்டார்கள் எல்லாரும். "இப்போதானே துரை சோத்துக்கு வந்தோம்" என்றான் ஒருவன் கேலியான குரலில். ஒவ்வொருவராக மறுபடியும் வயலில் இறங்கினார்கள்.

ஜோகய்யா மாமா ஒரு முறை ஊரை நோக்கிப் பார்த்தார். மத்தியான நேரத்திலே அந்த நாவல் மரத்துக்குக்கீழே சாதம் சாப்பிடுவது ஜோகய்யா மாமாவின் வழக்கம். இப்போதும் அவருடைய பேத்தி தினமும் சாதம் கொண்டுவருவாள். தூரத்தில் சாதக் கிண்ணியைத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு பேத்தி வரு வதைப் பார்த்தார். மேகம் நன்றாகச் சூழ்ந்திருந்தது. மழை வருமோ என்னவோ. தான் நனைஞ்சா பரவாயில்லை. ஆனா, தன் பேத்தி நனைவாளோ என்னவோ. மழை அதிகமானால் பலா மரத்தின் கீழே இருக்கும் குடிசைக்குள்ளே போகவேண்டும். எந்தக் காலத்து குடிசை அது. முதல் முதல்லே தான் வயல் வாங்கினபோது போட்ட குடிசை. வெய்யிலில் காய்ந்துகொண்டு மழையில் நனைந்துகொண்டு அப்படியே இருந்துவருகிறது.

"தாத்தா சாப்பாடு கொண்டாந்திருக்கிறேன்" என்று சொல்லிப் பத்தி கிண்ணியைக் கீழே வைத்து, அதைச் சுற்றிக் கட்டியிருந்த துணியை அவிழ்த்தாள். ஒரு பக்கத்தில் புளிச்சகீரைத் துகையல் கறுப்பா பளபளப்பாக இருந்தது. ஒரு பக்கத்திலெ ஆவக்காய்

ஊறுகாய் சிவப்பாக இரத்தக் கட்டிபோல இருந்தது. அந்த இரண்டுக்கும் இடையிலே வெள்ளையான சாதம்.

"நீ சாப்பிட்டிட்டிரு தாத்தா. நான் அப்படி வயல் பக்கம் போயிட்டு வர்றேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே குடுகுடுவென்று ஓடிவிட்டாள் பேத்தி. ஜோகய்யா மாமா மெதுவாக எழுந்தார். துணியை உதறி, தலைக்குச் சுற்றிக்கொண்டு கைத்தடியை வீசிக் கொண்டு வரப்பில் இறங்கினார். கால்வாயிலே தண்ணீரைக் கைநிறைய எடுத்து வாயில் ஊற்றிக் கொப்பளித்து உமிழ்ந்தார். மெதுவாக மறுபடியும் நாவல் மரத்தின் அருகில்வந்து உட்கார்ந்தார். கைத்தடியைப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு சாதக் கிண்ணியை அருகில் இழுத்துக்கொண்டார். ஆவக்காய் ஊறுகாயை விரலில் எடுத்து நாக்கில் தடவிக்கொண்டார். ஒரு சொடக்கு போட்டார். சத்தம் வெளியே வரவில்லை. வழக்கப்படி ஆவக்காய் ஊறுகாயை நாக்கில் தடவிக்கொண்டு வழக்கப்படிச் சொடக்கு போட்டுக்கொண்டதாக நினைத்தார். நன்றாக இருக்கிறது என்று நினைத்துக்கொண்டார்.

* * *

வயலில் கூலிக்காரர் களை எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஜோகய்யா மாமாவின் பேத்தி சற்று நேரம் வரப்புமேல் நின்று கொண்டு பார்த்தாள். கூலிக்காரர் "சின்ன துரைசாணி வந்திருக் கன்னு" பரிகாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். பாவாடை காலில் படாதபடி கையில் பிடித்துக்கொண்டு வயல் வரப்புமேல் தாத்தாவை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினாள். வழியில் தந்தை தென் பட்டார்.

"சரிகைப் பாவாடை கட்டிகிட்டு வயலுக்கு வந்தியேம்மா, சேறாகாது?" என்று கேட்டார்.

"தாத்தா போட்டுகிட்டு வரச்சொன்னார்ப்பா. இந்தப் பாவாடை யைக் கட்டிகிட்டு வந்தா பாக்கணும்னு சொன்னார்" என்றாள்.

"பாத்தாரா?"

"மறந்து போயிட்டார்".

"தாத்தா சாதம் சாப்பிட்டாராம்மா?"

"வெச்சிட்டு வந்தேன்."

"எங்கே யிருக்கிறார்?"

"அங்கேதான், அந்த நாவல் மரத்துக்குக் கீழே!"

இரண்டு பேரும் நாவல் மரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். வானத்தில் மேகம் சூழ்ந்து கொண்டது. மழை வருமோ என்று நினைத்தார் நரசய்யா. அறுபது வருஷம் நிறைந்த தந்தை வயலுக்கு

வருவது நரசய்யாவுக்கு இஷ்டம் இல்லை. வயலுக்குச் சாப்பாட்டை வரவழைத்துக் கொள்வது கொஞ்சம்கூட இஷ்டம் இல்லை. நரசய்யா ஊர்ப் பஞ்சாயத்து போர்டு தலைவர். கொஞ்சம் கௌரவமா வாழ வேண்டும் என்று சொல்வார். ஆனால் என்ன லாபம்? தந்தை தன் பேச்சைக் கேட்பதில்லை. வயல் வரப்புமேல் சாதம் சாப்பிட்டால் கௌரவம் போய்விடுமா என்று கேட்கிறார்.

எங்கேயோ இடி இடித்தது. மின்னல்கூட, படபட என்று தூறல். பாப்பா நாக்கை நீட்டித் தூறலை ருசி பார்த்தாள் நடந்து கொண்டே. விடுவிடு என்று நரசய்யா நாவல் மரத்தை நோக்கி நடந்தார். மரத்தில் சாய்ந்து கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார் தந்தை.

கைத்தடி, தலைப்பாகை ஒரு பக்கத்தில் விழுந்துகிடக்கின்றன. கண்ணை மூடிக்கொண்டு என்ன யோசிக்கிறார்? தேவையிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் யோசிப்பது தப்பாது. கைமுட்டியை மூக்கு கிட்டே வைத்துக்கொண்டு எதையோ வாசனை பார்க்கிறார். உள்ளங் கையிலே என்ன இருக்கிறது? பூவா? இல்லை. புகையிலையா? இல்லை. மண்ணு—வெறும் மண்ணு!—நாவல் மரத்துக் கீழே இருக்கும் களிமண்ணு.

‘அய்யா, அய்யா!’, என்று கூப்பிட்டான் மகன்—மறுபடியும் கூப்பிட்டான்.

‘அப்பா’—மந்தமாக இருந்தது தந்தையின் குரல். கைமுட்டி விரிந்து கை கீழே சரிந்து விட்டது. மண்ணு தாரையாகக் கீழே விழுந்தது.

மண்ணு மண்ணோடு கலந்துவிட்டது.

‘அய்யா அய்யா?’

அய்யா பிறகு பேசவேயில்லை.

படகுப் பயணம்

பொழுது போனப்பறம் உலகமெல்லாம் ஒரே திகிலா இருக்குது. படகு மெதுவா தண்ணி மேலே நகந்துகிட்டிருக்குது. தண்ணி படகு பக்கத்திலே சலசலன்னு உரசிட்டு போவுது. பார்வையைப் பொறுத்த வரையிலே உயிரசைவு இல்லாத உலகம் அமைதியா கும்முன்னுது. அந்த ஓசை காதிலே விழாமெ உடம்பெல்லாம் தொடுது. மனசுலே உள்ளுக்குள்ளே அது நிறைஞ்சிபோறு மாதிரி இருக்குது. அப்போ வாழ்க்கை கடைசியிலே முடிஞ்சி போறு மாதிரி ஒரு திகில். தூரத்திலே செடிங்க நகருது. கிட்டே இருக்கற செடிங்க தலையை விரிச்சி போட்டுகிட்ட பெரிய பிசாசுங்க மாதிரி பயங்காட்டிகிட்டு பின்னாலே நடக்குது. படகு நகரல்லே. காவாக் கரை நகருது. என் பார்வை துருவித் துருவி தண்ணிக்குள்ளே பாக்குது. அதிலே பிரதிபலிக்கிற இருட்டைப் பிளந்துகிட்டு பாக்குது. நட்சத்திரங்க மெதுவா அலைங்க மேலே கும்மாளத்தோட ஊஞ்ச லாடுது. கண்ணைத் திறந்துகிட்டு தூங்குது.

காத்து இல்லே. படகு இழுக்கும் கயிறு, முன்தடி சத்தம் போடறப்போதெல்லாம் இறுக்கமாவும் தளர்ச்சியாவும் ஆவுது. படகு பின் பக்கத்திலே அடுப்பு எரிஞ்சிட்டிருக்குது. அப்பப்ப கப்கப்புன்னுது. அப்பப்ப குறைஞ்சிடுது. உள்ளே ஊறி வந்த தண்ணியே ஒரு வாளியிலே மொண்டு மொண்டு ஒருபையன் காவா யிலே ஊத்துகிட்டிருக்கறான். படகுக்குள்ளே என்னென்னமோ மூட்டைங்க இருக்குது. தானியம், வெல்லம், உப்பு, புளி முதலானது. படகு டாப்பு மேலே நான் மல்லாந்து படுத்திட்டிருக்கறேன். படகுக் குள்ளேயிருந்து சுருட்டுப் புகை, ஏதேதோ பேச்சு கலந்து மெதுவா நிதானமா எல்லாப் பக்கத்துக்கும் பரவிக்கிட்டிருக்குது. குமாஸ்தா உக்காந்திருக்கிற அறையிலே குருட்டு விளக்கு தூங்கி வழிஞ்சிகிட் டிருக்குது. படகு நகந்துகிட்டிருக்குது.

'யோ படகு! இங்கே கரைக்கு வா! இந்த கரைக்கு'ன்னு யாரோ கூப்பிட்டாங்க.

படகு கரைகிட்டே வந்து சேந்ததும் ரெண்டு பேர் ஏறினாங்க. படகு அந்தப் பக்கமா கொஞ்சம் சாஞ்சிது.

'டாப்பு மேலே குந்திக்கிரோம் !'னு சொன்னது ஒரு பொம்பளைக் குரல்.

'இத்தனை நாளா எங்கேடீ போனே? கண்ணெரிலேயே படலியே'ன்னு சொன்னான் சுக்கானெப் பாத்துகிட்டிருக்கற ஆளு.

'இஜயநகரம், இசாகபட்னம், என் ஆளும் நானும் சுத்திட்டு வந்தோம். அப்பன்ன மலைக்குகூட போனோம்.'

'எங்கே போறே?'

'மண்டபாக்கம் போரோம் மச்சான் ! நல்லாகீறியா? குமாஸ்தா பய ஆளே தானு?'

'ஆ !'

ஆம்பளே டாப்பு மேலே குறுக்கும் நெடுக்குமாய்ப் படுத்துகிட்டிருக்கறன். அவன் வாயிலே யிருந்து சுருட்டு பக்கத்திலே விழறப்போ அந்தப் பொம்பளே எடுத்து அணைச்சிட்டா.

'டேய் ! எயிந்து குந்திக்கோடா !'

'வாயை மூடு......ஓடுகாலி ! நானு குடிச்சி கீறேன்னு நெனச்சிகினியா? எலும்பை முறிச்சிடுவேன்.' ஒரு பக்கத்திலேயிருந்து இன்னொரு பக்கம் திரும்பி படுத்துகிட்டான். பொம்பளே அவன் உடம்பு மேலே துணியைப் போத்தினு. அவ ஒரு சுருட்டெ எடுத்து பத்தவெச்சா. நெருப்புக்குச்சி கப்புன்னப்போ அவ முகத்தைப் பாத்தேன். கறுப்பா இருக்கற முகம் செவப்பா பிரகாசிச்சிது.

அவ குரல்லே ஆம்பளே சாயல் இருக்குது. அவ பேசறப்பொ உரிமையோட இனிமையா இருக்கும். முகம் அழகானதில்லே. கூந்தல் கலைஞ்சிபோயிருந்தாலும் முகத்துலே ஏதோ பெரிய மனுஷி ஜாடை இருக்குது. கறுப்பு ரவிக்கை இருக்கறு மாதிரியே தெரியலே. இருட்டுலேகூட அவ கண்ணு முழிச்சிக்கிட்டிருக்கறு மாதிரி பிரகாசிக்குது. நெருப்புகுச்சி வெளிச்சத்திலே பக்கத்துலே படுத்திருக்கற என்னைப் பாத்தா.

'இந்த பக்கத்லே யாரோ படுத்துகினு கீறுங்கடா !'ன்னு ஆம்பளேயத் தட்டி எழுப்பினு.

'படுத்துகோடி முண்டை. கலாட்டா பண்ணே இடுப்பை ஒட்சிடுவேன்.' ஆம்பளே ரொம்ப முயற்சி பண்ணி கொஞ்ச தூரம் நகந்துகிட்டான்.

இதுக்குள்ளே விளக்கை மேலே தூக்கிகிட்டு குமாஸ்தா படகு ஓரமா நின்னுகிட்டு பாத்தான். 'ஏண்டி ரங்கீ, யாரிவன்?'னு கேட்டான்.

'என் ஆளுதான், சாமி, ரிமார்க்கு எழுதி வெச்சிடாதீங்க'ன்னு சொன்னு.

'பத்தாலா! இறக்கிடு, இறக்கிடு! திருட்டுத் தேவிடியாமவனே. உனக்கு புத்தி யில்லே! திரும்பி அவனே படகுலேத்தனியா? குடிகாரப் பயலே.'

'நான் குடிக்கலே. யார் சொல்றது நான் குடிச்சேன்னு?' கேட்டான் பத்தாலு.

'டேய் இறக்கிடுங்கடா! ஏன் ஏற விட்டீங்கிவனை! நல்லா குடிச்சிருக்கருன்.'

'நல்லா யில்லே. கொஞ்சோண்டு அவ்வளவுதான்.'

'சும்மா யிருடா! குமாஸ்தாடா! சாமி சாமி, மண்டபாக்கம் கிட்டே இறங்கிடரேம்.'

'குமாஸ்தா சாமி! கும்புடறேங்க! உங்க தயவுங்க. நான் குடிக்கலே சாமி!'

'ஏதாவது கலாட்டா பண்ணினே காவாயிலே தள்ளி விட்டுடுவேன். சாக்கிரதை!' குமாஸ்தா அறைக்குள்ளே போயிட்டான். பத்தாலு எழுந்து உக்காந்துக்கிட்டான். உண்மையிலே ஒண்ணும் குடிச்சா மாதிரி தெரியலே.

'காவாயிலே தள்ளிடருணும்! என் மவன்'னு சொன்னுன் மெதுவா.

'சும்மா யிருடா! கேக்கபோவுது.'

'நாளைக்கி காலையிலே படகைப் பாத்துக்கோச் சொல்லு. என்னமோ குதிக்கருன் என் மவன்.'

'உஸ்! அங்க யாரோ படுத்துகினு கீருங்க.'

'யாரு?... தூங்கருங்க...' பத்தாலு சுருட்டு பத்த வெச்சான்.

பத்தாலுக்கு முரட்டு மீசை, கோல முகம். மார்பு எப்பவும் விறைச்சிகிட்டு இருக்கும்; முதுகெலும்பு வில்லுபத்தை மாதிரி வளைஞ்சி கிடக்கும். மொத்தத்திலே மனுஷன் கொஞ்சம் ஒல்லியா, அலட்சிய பாவத்தோடு இருப்பான்.

படகு மறுபடியும் அமைதியா நகருது... படகு பின்பக்கம் நெருப்பு எரியலே; படகோட்டிங்க சாப்பிட்ட கிண்ணங்களை நிதானமா பேசிகிட்டே கழுவிகிட்டிருக்கருங்க.

காத்து சில்லுன்னு இல்லே, ஆனாலும் நான் துண்டைப் போத்தி கிட்டேன். முடிவில்லாத அந்த இருட்டுக்குப் பாதுகாப்பில்லாமே உடம்பை ஒப்படைக்கறதுக்கு எனக்கு பயமா இருந்தது. காற்று மட்டும் சுறுசுறுப்பா இருக்குது--மிருதுவான பெண்ணோட ஸ்பரிசத்

தைப்போல படகு தண்ணி மேலே அவ்வளவு மிருதுவா தொட்டு கிட்டு போவுது. சொல்ல முடியாத அளவு மென்மை, விசாலமான பெண்மை அந்த ராத்திரியிலே நிறைஞ்சி பரவி இருக்குது. அந்த அணைப்பிலே எனக்கு நெடுங்காலத்துச் சோகக் கதைங்க மெதுவா மனநிறைவோட ஞாபகத்துக்கு வருது—ஆதி காலத்திலேயிருந்து ஆம்பளையைத் தாலாட்டி மகிழ்ச்சியூட்டிய பெண்மையோட கதைங்க.

எனக்குக் கொஞ்சம் தூரத்திலே ரெண்டு சுருட்டுங்க செவப்பா கனிஞ்சிகிட்டிருக்குது. வாழ்க்கை சுமையா அங்கே உக்காந்திட்டு யோசனை பண்ணிகிட்டு சுருட்டு பிடிச்சிகிட்டிருக்கருமாதிரி எனக்குத் தோணிச்சு.

'வரது என்ன ஊரு?'ன்னு கேட்டான் பத்தாலு.

'கால்தாரி'ன்னு ரங்கி.

'இன்னும் கொஞ்ச தூரம் கீது.'

'இன்னக்கி சாக்கிரதையா இருடா. வாணும் வாணும்... வசதி பாத்துக்குனு அப்புறம்? ஏண்டா என் பேச்சைக் கேக்கமாட்டே?' ரங்கி பரிதாபமா வேண்டறு மாதிரி கேட்டா.

'பயம், முண்டைக்கி'ன்னுன் பத்தாலு. சொல்லிகிட்டே அவ இடுப்புலே விரலை வெச்சி குத்தினுன்.

'அம்மா!'ன்னு ரங்கி. சொல்லிட்டு மெய்மறந்து ஆகாசத்தலே முகத்தைத் தூக்கி இருட்டுலே பாத்தா. அந்த ஸ்பரிசம் சாசுவதமா இருக்கணும்னு வேண்டிக்கருமாதிரி அவ முகத்தைத் தூக்கினு.

எனக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாத் தூக்கம் வந்தது. படகெல்லாம் கூடத் தூங்கிகிட்டு, தண்ணிமேலே மெதுவா நழுவிகிட்டிருக்குது. எனக்குக் கொஞ்சம் தூரத்தலே அந்த ரெண்டு ஆசாமிங்களும் கொஞ்ச நேரம் குசுகுசுன்னு பேசிகிட்டாங்க. எனக்குத் தூக்கம் வந்தாலும் முழுசா வரலை. படகு அசையறது, தண்ணி நழுவறது, செடிங்க பின்னடி போறது தெரியுது. படகை யாரும் இழுக்கக் காணும். படகு உள்ளே எல்லாரும் தூக்கம் போட்டுகிட்டிருக்கருங்க. ரங்கி என் பக்கத்திலேயிருந்து எழுந்து சுக்கான்காரன் கிட்டே போய் உக்காந்தா.

'மச்சான்! எப்படி கீறே?'ன்னு.

'நீ எப்படி கீறே?'ன்னு கேட்டான் சுக்கானுக்குக் காவலிருக்கறவன்.

இன்னன்னு தமாஷெல்லாம் காட்டுனான்னு நினைச்சிகினே என் ஆளு! சினிமாக்கு போனோம்! கப்பல் பாத்தோம்! கப்பல்னு கப்ப

யில்லே மச்சான்! எங்க ஊரு அவ்வளவு பெரிசு கீது. அதிலே சுக்கான் எங்கே கீதோ தெரியாது!' ரங்கி அப்படி என்னமோ ரொம்ப நேரம் பேசிகிட்டே உக்காந்திருந்தா. அந்தப் பேச்சு என்னைத் தாலாட்ருமாதிரி இருக்குது.

'குட்டி! எனக்குத் தூக்கம் வருதுடி!'ன்னு சொன்னுன் சுக்கான் காக்கற மச்சான்.

'சுக்கானை நான் பாத்துக்கறேன் ஆவட்டும். நீ அப்படி படுத்துகோ மச்சான்!'னு சொன்னு ரங்கி.

படகு மறுபடியும் மெதுவா நழுவிகிட்டிருக்குது—அமைதியா ரங்கி அந்த அமைதியைக் கெடுக்காம தன் குரலை எடுத்து இனிமையா ஒரு பாட்டு பாடிஞ.

'எங்கே கீருஞே! என் மச்சான்—எங்கே கீருஞே
சோத்தைக் கிண்ணியிலே கொட்டி—குந்திகினு
பாத்துகினிருந்தா
நெயலுமாதிரி ராத்திரி முச்சுடும் தூக்கமே புடிக்காது...
எங்கே கீருஞே!
தேள்மாதிரி கொடுக்கெடுத்து—கொட்டற குளுர்க்காத்து
என் ஒடம்பெல்லாம் விறைச்சிகிச்சி மச்சான்!
எதவா உன் ஒடம்பு என்னை ஒத்தலேன்ஞ
செத்து போயிடுவேஞே!...... எங்கே கீருஞே!!'

ரங்கி குரலிலேயிருக்கற ஆம்பளைச் சாயல்லேகூட சங்கீதமிருக்குது. அந்தப் பாட்டிலே படுத்துகிட்டிருந்த அத்தனை உயிருங்களும் ஒரேயடியா உறங்கிட்டுது. நடந்துபோன யுகங்களோட காதல் கதைங்க விந்தையா, மெதுவா, சோகமா அந்தப் பாட்டுலே தொனிச்சிது. அந்தப் பாட்டு வெள்ளம்போல பொங்கி வந்து அதிலே உலகம் சின்ன படகுமாதிரி மிதந்து போயிட்டுது. மனுஷ வாழ்க்கை இந்த அந்தரங்கத்திலே மாயமா, விந்தையா, கனமாத் தோணிச்சி.

எனக்குக் கொஞ்சம் தூரத்திலே பத்தாலு தலையிலே முக்காடு போட்டுகிட்டு உக்காந்திருக்கருன். ஆஞ அவனுக்கும் ரங்கிக்கும் இடையிலே சில யுகங்க வித்தியாசம் இருக்கருமாதிரி பட்டுது அவென் டாப்புலேயிருந்து இறங்கி படகுக்குள்ளே போஞன். நான் தனியா மல்லாந்து படுத்து பாத்துகிட்டிருக்கறேன். ரங்கி அதே மாதிரி பாடிகிட்டிருக்கரு.

‘ கோவில் பின்னடி சந்துலே
குட்டி யிருந்தா அவளே
சத்தம் போடாமே நீ கிட்டே சேந்தா
கோவில் பின்னடி குட்டி யாரு ? மச்சான் ?
நடு வ்யசுலே நானில்லியா ! ’

எனக்குத் தூக்கம் பிடிக்குது... ரங்கியோட பாட்டு அப்படி உலக மெல்லாம் சுத்திவந்து மறுபடி மெதுவா என் இதயத்தலே படுது. எனக்குத் தூக்கம் வந்துட்டுது... தூக்கத்துலே இயற்கையான காதல் என் முன்னலே குதிபோட்டுது. கிராமப்புறத்தலே குடியானவப் பொண்ணுங்க தங்க காதலர்களோட கண்ணுமூச்சி விளையாடிகிட்டு பாட்டுலே கலந்து போயிட்டாங்க. நான் அறியாத ஒரு கனவு உலகம் என் முன்னலே தூக்கத்திலே விரிஞ்சிகிட்டுது. அதிலே ரங்கி, பத்தாலு, அநேக உருவங்களோட திரிஞ்சிகிட்டிருக்கருங்க. பாட்டு கொஞ்ச கொஞ்சமா என் நினைவுக்கப்பாலே போயிட்டுது. தூக்கம் என் மனக் கதவுங்களை மூடிட்டுது.

* * *

படகிலே கொஞ்சம் கலாட்டாவாயிருந்தது. நான் கண்ணை கசக்கிகிட்டே எழுந்திருச்சேன். படகு கரையோட ஒட்டிகிட்டிருந்தது. ரெண்டு லாந்தரு பிடிச்சிகிட்டு படகுக்காரங்க அவசர அவசரமாப் படகுமேலே ஏறி இறங்கிகிட்டிருக்காங்க. கரைமேலே ரங்கியை ரெண்டுபேர் கெட்டியாப் பிடிச்சிகிட்டாங்க. அதிலே ஒருத்தன் குமாஸ்தா, அவன் கையிலே மடிச்ச கயிறு இருக்குது, ரங்கிக்கு அப்பதான் அடி விழுந்திருக்கணும். நான் சட்டுன்னு படகிலேயிருந்து இறங்கி கரைமேலே குதிச்சேன். என்ன நடந்த துன்னு கேட்டேன்.

‘ அந்த திருட்டுத் தேவிடியாமவன் ஓடிபோயிட்டான், சரக்கை எடுத்துகிட்டு போயிட்டான். இந்த ஓடுகாலி எங்கியோ கரை கிட்டே நிறுத்தியிருக்கரு. சுக்கானே பிடிச்சிகிட்டா ஓடுகாலி ! ’, குமாஸ்தா கோபமா, அலுப்போட, ஏமாத்தத்தோட சொன்னுன்.

‘ என்ன போயிட்டுது ? ’ன்னு கேட்டேன்.

‘ ரெண்டு வெல்லக் கூடைங்க, மூணு புளிக் கூடைங்க. நான் அதுக்குத்தான் ஏறவிடவேணும்னு சொன்னேன். எஜமான் என் தலையிலே வெச்சிடுவான் நஷ்டத்தையெல்லாம். எங்கே இறக்கிட்டு போயிட்டாண்டி ? ’

‘ கால்தாரிகிட்டே சாமி ! ’

'சீ ஓடுகாலி! கால்தாரிகிட்டே முழிச்சிகிட்டிருந்தேனே!'

'அப்படின்னு நிடதவோலு கிட்டேதாங்க!'

'இவ இப்ப சொல்லமாட்டா. நாளைக்கு அத்திலிலே போலீஸ் காரங்ககிட்டே வுட்டுடுவோம்! ஏறு, படகிலே ஏறு'.

'என்னை இங்கேயே வுட்டுடுங்க சாமி!'

'இந்த மாதிரியெல்லாம் ஆட்டம் காட்டாதே. ஏறு ஏறு!' குமாஸ்தா அவளைப் படகு பக்கமாத் தள்ளினன். ரெண்டு வேலைக் காரங்க அவளைப் படகிலே ஏத்தினுங்க. 'தூங்கு மூஞ்சிங்க! வந்து சேந்தாங்க! பாத்துக்கவேணும்! அவ கையிலே சுக்கானே யார் குடுக்கச் சொன்னுங்க? அறிவில்லே!' குமாஸ்தா எல்லாரையும் திட்டிகிட்டே அறைக்குள்ளே போனன். ரங்கியை டாப்புமேலே ஏத்திவிட்டாங்க. ஒரு வேலைக்காரன் அவ ஓடிடாதபடி காவலிருக் கருன். நான்கூட டாப்புமேலே ஏறினேன்; படகு மறுபடியும் அசைஞ்சிது; நான் சுருட்டு பத்தவைச்சேன்.

'ஐயா ஒரு சுருட்டு குடுக்கறீங்களா!' ரங்கி பயபக்தியோட கேட்டா. நான் ஒரு சுருட்டும், நெருப்புப் பெட்டியும் கொடுத்தேன். அவ சுருட்டைப் பத்தவெச்சா. 'மச்சான்! என்னை போலீஸ்காரங்க கிட்டே குடுக்கறதுனலே இன்னு லாபம்?'

'குமாஸ்தா விடமாட்டாரு!'ன்னு சொன்னன் வேலைக்காரன்.

'பத்தாலு உன் புருஷனு?'ன்னு கேட்டேன்.

'என் ஆளு'ன்னு ரங்கி.

'இவளே இஸ்துகினு போயிட்டானுங்க! கல்யாணம் கட்டிக்கலே. அவனுக்கு இன்னெருத்தி யிருக்கரு; இப்ப அவ எங்கேடி யிருக்கரு!'ன்னு கேட்டான் வேலைக்காரன்.

'கொல்லூர்லே கீரு; வாட்டம் சாட்டமா நல்லாக்கீரு. நான் வாங்கற ஓனதயெல்லாம் வாங்கினு அவகூட என்னுட்டமே ஆயிடுவா, மானங்கெட்ட ஓடுகாலி'.

'அப்படின்னு நீ ஏன் இன்னும் அவன்கூட இருக்கறே!'ன்னு கேட்டேன்.

'அவன் என் ஆளுங்க!'ன்னு சொன்னு, எல்லாம் அதிலேயே அடங்கிட்டா மாதிரி.

'மறுபடி இன்னேர்த்தியோட போருன்னு சொன்னியே?'

'என்கிட்டே வராம எங்கே போயிடுவான்? ஆம்பளைக்கு எத்தனை பேரு இருந்தா இன்னுங்க? அவன் சாமி! மகாராஜாங்க. அவனை மாதிரி மனுஷன் இல்லீங்க எங்கேயும்'.

'சாமி! அவன் விஷயம் உங்களுக்கு இன்னும் தெரியாது. இவ எவ்வளவு நிறமா யிருந்தான்னு நினைக்கிறீங்க? ஒரு தடவைங்க, இவளைக் குடிசையிலே வெச்சிட்டு குடிசையையே பத்தவெச்சிட்டானுங்க. வெந்து போயிட்டான்னு வெச்சிகோங்க! இன்னும் இவளுக்கு பூமிமேலே குடுப்பனை யிருக்குது, இல்லேன்னா...' வேலைக்காரன் சொன்னான்.

'அய்யோ சாமி! அப்போ அவன் தெம்பட்டிருந்தானா புடுங்கி நசுக்கி எடுத்துடலாம்னு இருந்திச்சி. எரியற கட்டையொன்னு முதுவுமேலே வியிந்திச்சிங்க'. அவ பின்னாலே திரும்பி ரவிக்கை கொஞ்சம் மேலே தூக்கினா. வெள்ளை மச்சம் ஒண்ணு அந்த இருட்டுலெகூட நல்லாத் தெரிஞ்சுது.

'பின்னே உன்னே இப்பிடி பண்ணிகிட்டிருந்தா இன்னும் அவனைப் பிடிச்சிகிட்டு தொங்கிகிட்டிருக்கிறியே ஏன்?'னு கேட்டேன்.

'இன்னா செய்றது? அவன் கண்ணிலே பட்டான்னா எல்லாத்தையும் மறந்துட்டு உருகிப்போறேன். எவ்வளவு அன்பா பேசுறுங்கிறீங்க! இன்னிக்கி சாயந்தரம் கொவ்வூர்லே பொறப்பட்டோம். வயிலே என்னை எவ்வளவோ பரிதாபமா கெஞ்சிகிட்டான். இந்தப் படகுலே ஏறி கைக்கு கிடைச்ச சரக்கை எறக்கிப் போட்டுடணும்னு. நானில்லேன்னா நடக்காது. குறுக்கு வயிலே நடந்து துறைகிட்டே வந்தோம்...'

'எங்கே இறக்கிட்டான் சரக்கை?'

'எங்கேயோ எனக்கு ஞாபகம் இல்லீங்க'.

'திருட்டுத் தேவிடியா!'ன்னான் சிரிச்சிகிட்டே வேலைக்காரன்.

ரங்கி முகத்தைப் பாக்கணும்னு எனக்கு எவ்வளவோ ஆவலா இருந்தது. ஆனா அந்த கும்மிருட்டிலே அவ மாயமனுஷிமாதிரி அருவமா இருந்து போயிட்டா.

படகு மெதுவா ஊர்ந்து போவுது. நடு ராத்திரி தாண்டி கொஞ்சம் காத்து சில்லுன்னு பட்டுகிட்டிருக்குது. செடிங்கள்ளே இலைங்க லேசா ஆடிகிட்டிருக்குது. மறுபடியும் படகை வேலைக்காரங்க இழுத்துகிட்டிருக்காங்க. எனக்கு இன்னும் தூக்கம் பிடிக்கலே. கொஞ்ச நேரத்தலே காவலிருந்த மனுஷன் தூங்கிவிழுந்து கடைசியிலே உறங்கியே போயிட்டான். ரங்கி மட்டும் இப்போ ஓடிப்போற முயற்சியை விட்டுட்டா. நிதானமா சுருட்டு பிடிச்சிகிட்டு உக்காந்திருக்கறா.

'உனக்குக் கல்யாணமே ஆவலியா?'ன்னு கேட்டேன் நான்.

'இல்லே. சின்னவளா இருக்கறப்போ பத்தாலு என்னே இஸ்துகினு வந்துட்டான்'.

'உங்களுக்கு எந்த ஊரு ?'

'ஈண்ட்ரபாலெம்... அப்போ குடிக்கருன்னு எனக்கு தெரியாது... இப்போ நானும் குடிக்கிறேன்னு வெச்சிகோங்க. குடிச்சா தப்பு இல்லே. குடிச்சிட்டு செம ஒதை ஒதைக்கிருன்.'

'அப்போ ஏன் விட்டுட்டு போகலே நீ ?'

'ஒதை வாங்கறப்போ அப்படிதான் தோணுது. ஆனு அந்தமாதிரி மனுஷன் இல்லீங்க ; உங்களுக்கு தெரியாது. சாதாரணமா இருக்கறப்போங்க, வெண்ணெய்மாதிரி உருகிப்போருன். நூறு பேரோட போனுலும் சரி அவன் என்கிட்டே வந்து சேந்துடுவான். நான் இல்லேன்ஞ நெஞ்சு வெடிச்சு செத்து போயிடமாட்டான் ?'

எனக்கு வேடிக்கையா இருந்தது அவளோட தத்துவம். அவங்க ரெண்டு பேரிடையே இருக்கிற தொடர்பு எப்படிபட்டதோ எனக்குப் புரியலே. ரங்கி மறுபடியும் சொல்ல ஆரம்பிச்சா.

'எங்க ரெண்டு பேர்க்கும் எந்த வேலேயும் சரிப்பட்டு வரலே. கடைசிலே இப்படி திருட்றதிலே இறங்கினேம். எங்கம்மா இருந்தா, இப்போதான் செத்துபோயிட்டா. என்னே திட்டிகிட்டிருப்பா. ஒரு நாளுங்க, என் குடிசைக்கு அந்த ஓடுகாலியே கூட்டிட்டு வந்தான்'.

'யாரே ?'

'இப்ப கீருளே அந்த குட்டியேதான். என் எதிர்லே, என் வீட்லே அவகூட படுத்துகிருன், என் கண் முன்ஞடி! நல்லா குடிச்சிருந்தான், அவளும் குடிச்சிருந்தா. என் சக்காளத்தி! அவமேலே விழுந்து புடுங்கனேன். அவன் என்னே செம்மெயா ஒதச்சான். நடுராத்திரிலே அவளே எங்கியோ இஸ்துகினு போனுன் ; திரும்பி வந்தான் ; நான் திட்டினேன் ; வீட்டுக்கு வராதேன்னேன். வாசபடி கிட்டே உக்காந்துகினு பையனேவிட பரிதாபமா அழுதான். என் மனசு கரைஞ்சுபோச்சு. நான் கிட்டேபோனு என்னே மடியிலே வெச்சிகினு என் செயினே குடுன்னு கேட்டான். எதுக்குன்னு கேட்டேன். அந்த குட்டி கொண்டுவரச் சொன்ஞன்ஞன். என் வயிறு எரிஞ்சுது. கன்ஞபின்ஞன்னு திட்டினேன். அழுதான். அந்த குட்டி இல்லேன்ஞ பொழைக்க மாட்டேன்ஞன். எனக்கு கோபம் பொங்கிடுச்சி. வாசப்படிலேருந்து வெளியே தள்ளி கதவை மூடினேன். கதவை இடிச்சி இடிச்சி கடைசிலே போயிட்டான். எனக்கு ரொம்பநேரம் தூக்கம் வரலே. கொஞ்சம் தூக்கம் புடிக்கிற நேரத்தலே வீடு பத்திகிச்சு. கதவு வெளியே தாப்பாள் போட்டுட்டு

நடுக் கூரையிலே பத்தவெச்சிட்டான். யாரும் வரலே. நடுராத்ரி. என் உடம்பு முச்சுடும் வெந்துபோச்சு. மயக்கமா விய்ந்திட்டேன். அதுக்குள்ளே வெளியேயிருந்து யாரோ கதவை திறந்தாங்க. மத்தா நாளு அவனை, போலீஸ்காரங்க புடிச்சிகினுங்க. யார்மேலே சந்தேகம்னு என்னை சொல்ல சொன்னுங்க. அவன் இல்லவே இல்லேன்னு சத்தியமா சொல்லிட்டேன். சாயந்தரம் என்கிட்டே வந்து, எவ்வளவோ பரிதாபமா அய்தான். குடிக்கறப்போல்லாம் அய்வான் சாதாரணமா கீறப்போ அயவேமாட்டான். சிரிச்சிகிட்டிருப்பான்: ஒரு துளி போட்டான்னு போதும், அய்கைதான். கொயந்தே மாதிரி ஓரேயடியா அயுவான். என் செயினை குடுத்துட்டேன்'.

'நீ இன்னும் அவன் கூட' இந்த திருட்டு வேலையிலே எல்லாம் ஏன் இறங்கறே?'

'இன்னு செய்யச் சொல்றீங்க? அவன் வந்து தொந்தரவு செய்தா?'

'அப்போ உன்னை விஜயநகரம் அங்கெல்லாம் கூட்டிட்டு போனுன்னு சொன்னே.'

'சும்மானுங்காட்டி அப்பிடி சொன்னேன். நான் இன்னு இந்த படகுகாரங்களுக்கு கொஞ்சம் நம்பிக்கை. இதில்லாம ரெண்டு தடவை இந்தப் படகுலே திருடு போயிருக்குது.'

'உன்னை போலீஸ் புடிச்சுகிட்டா என்ன பண்ணுவே?'

'ஒண்ணும் செய்யமாட்டேன். என்னைப் புடிச்சிகினு இன்னு செஞ்சிடுவாங்க. என்கிட்டே திருட்டு சாமான் இல்லே. என்னமோ யாரெடுத்துகினு போனுங்களோ. ஒரு நாளு அடிப்பாங்க. மத்தா நாளு துரத்திடுவாங்க.'

'பத்தாலெ பிடிச்சிகிட்டா? அந்த திருட்டு சாமானேடை ஆப்ட்டுகிட்டா?'

'அவன் ஆப்டமாட்டான். இதுக்குள்ளே எல்லாம் ஆயிடும். அவன் ஆப்டாமகீறதுக்குத்தானே நான் படகுலே கீறது.'

அவ பெருமூச்சு விட்டு மறுபடி மெதுவா தனக்குள்ளே தானே நினைச்சிக்கிரு மாதிரி சொன்னு.

'இந்த சாமானெல்லாத்தெயும் அந்த குட்டி வாயிலே போட்டுடுவான். அவ மேலே மவுசு தீர்றவரை அவளை வுடமாட்டான். இந்த கஷ்டம் எல்லாம் எனக்குதான். திருட்டுத் தேவிடியா! என் உசிரை வாங்கரு.'

இந்தப் பேச்சிலே உண்மையா ஆவேசம் ஒண்ணுமில்லே. அவ அவனை எப்படி இருக்கருனே அப்படியே ஏத்துகிட்டா. பத்தாலுக்

காக அவ எந்த மாதிரி வேலேன்னுலும் செய்யத் தயாரா இருக்கரு. அது ஒரு இலட்சியமில்லே, பக்தியில்லே, காதல் இல்லே. எத்தனையோ விசித்திரமான பலரகமான பாவங்களோட, பொறுமை யோட, அன்போட—எத்தனையோ ஒன்று சேர்ந்த பெண் இதயம்! ஆனு அந்த இதயம் எல்லாத்துக்கும் இலக்காக ஒரே இடத்தலே ஒட்டிகிட்டிருக்குது. தன் ஆம்பளைக்காக அவ எந்நேரமும் கஷ்டப் படரு. ஆனு அவன் கொடுமை பண்ணுமே, நியாயமா நடந்துக் கணும்னு அவளுக்கு எண்ணமில்லே. அவனேட நல்ல குணங் களோடவும், கெட்ட குணங்களோடவும் அவனை அவ ஏத்துகிட்டா. எனக்கு அவ வாழ்க்கை பாரம்னு பட்டது. உண்மையிலே என் வாழ்க்கைதான் பாரமோ என்னமோ அதைவிட.

காற்று முன்னைவிட நல்லா வீசுது. படகு கொஞ்சம் வேகமாப் போவுது. அலுப்பைத் தீர்த்துகிட்ட உலகம் கண் முழிக்கப் போவுது. அங்கங்கே குடியானவங்க வயல் வரப்புலே நடக்கறது தெரியுது. வெள்ளி இன்னும் முளைக்கலே. ரங்கி முழங்காலே முடக்கிட்டு எங்கேயோ சொரணை யில்லாம பாத்துகிட்டிருக்கரு.

'அவன் என் ஆளு! எங்கே போய் திரிஞ்சாலும் என் ஆளு எங்கிட்டியே வருவான்'னு தனக்குள்ளேதான் சொல்லிக்கிட்டா. அதிலே ஒரு ஆசை, ஒரு தைரியம், ஒரு நம்பிக்கை தளும்புது. அந்த வார்த்தை அவ வாழ்க்கை எல்லாத்துக்கும் மையம் மாதிரி தென் பட்டது. நான் பயத்தோட, பக்தியோட, இரக்கத்தோட அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுப் பேசாமலிருந்தேன். அப்படி விடியற வரையிலே நாங்க ரெண்டு பேரும் உக்காந்திருந்தோம்.

நான் படகிலே யிருந்து இறங்கிப் போறதுக்கு முன்னுலே ஜேபியிலிருந்து ஒரு ரூபா எடுத்து சட்டுன்னு அவ கையிலே வெச் சிட்டு அவசர அவசரமா ஊருக்குள்ளே போயிட்டேன். அவ பதில் சொல்ற வரைக்கும் நான் நிக்கலே. அவ விஷயம் அப்பறம் என்ன நடந்ததோ எனக்குத் தெரியாது.

தோஷக் காய்ச்சல்

'மகனுக்கு பட்டாபிஷேகம் பண்ணிட்டு அந்த ராஜாவும் ராணியும் ரொம்ப சந்தோஷமா சுகமா காலம் தள்ளிஞங்க.'

அப்படின்னு ராத்ரி பாத்த 'மங்கம்மா சபதம்' கதையைச் சொல்லிகிட்டிருக்கருரு தாத்தா, தன் பேரனுங்களுக்கும் பேத்திங் களுக்கும்—சாயந்தரம் பீச்சு ஓரமா உக்காந்துகிட்டு.

சினிமாக் கதையிலே அந்தச் சக்தி இல்லேன்ஞலும், தாத்தா கதை சொல்ற சாமர்த்தியத்தாலே தங்களுடைய ஆபீசு விவகாரங்க ளெல்லாம் மறந்துட்டு அவருக்குக் காதைக் குடுத்துட்டு கேட்டுக் கிட்டே இருந்துட்டாங்க, பக்கத்திலே உக்காந்திருந்த முனிசிபல் ஆபீஸ் குமாஸ்தாங்க. பிறகு தாத்தாவும் பேரப்பசங்களும் எழுந்து குதிநடை போட்டுகிட்டு போயிட்டிருக்கருங்க; தாத்தாவின் குதி நடையைப் பாத்து பொருமைப் படற ரங்கம் 'பாத்தியா, பழய காலத்தாளுங்க உற்சாகத்தை. அவ்வளவு காலம் நாம் இருக்க மாட்டோம். இருந்தாலும் அந்த தெம்பு நமக்கிருக்காது'ன்னு சொன்ஞன்.

'ஏன் இப்படி ஆயிடுத்துங்கறீங்க வாழ்வு'ன்னு கேட்டான் சூராய்.

'கலியுகம்!'

'நான்சென்ஸ்! படிப்படியா நம்ம பழக்க வழக்கங்க, பட்டணத்தலே வாழ்க்கை, மெஷின்லே அரைச்ச அரிசி, சத்தில்லாத மோரு, இதஞலேதான் உடம்பில் இருக்கற பலமெல்லாம் போயி பலவீனமா ஆயிட்டிருக்கரும்.'

'இதுக்கெல்லாம் அரசியல் அடிமைத்தனம்தான் காரணம்'னு சொன்ஞன் ஜான்.

'ஏன்? கவர்ன்மெண்ட் நம்பளை கைக்குத்தலரிசி சாப்டவேணும் ஞுங்களா?'

'சாப்பிட வேணும்னு சொல்லலே. மெஷின் அரிசி சாப்பிடாத படி பண்ணணும்.'

'அப்போ என்ஞடான்ஞ, தனி ஆளு சுதந்திரத்தைப் பறிச்சி கிட்டாங்கன்னு சத்தம் போடுவாங்க. ரஷ்யாவுலே கட்டாயப்படுத்தி

ஜனங்களை சுகப்பட வெக்கிருங்கன்னு தானே அவங்க மேலே அவ்வளவு மண்ணை வாரி தூத்திக்கிட்டிருக்கருங்க?'

'என்ன வேணும்னுலும் சொல்லு; பழைய முறைங்கதான் நல்ல துன்னு நினைச்சிக்கோ. இந்த டிமாக்ரசிங்க, கம்யூனிசங்க, இந்த மக்களாட்சி யெல்லாம் இருக்குதே அது ரொம்ப கலகம், குழப்பத் தைக் கொண்டுவந்துட்டுது. எல்லா அதிகாரமும் இருக்கற ஒரு ராஜா இருந்தா யாரும் வாயைத் திறக்க மாட்டாங்க.'

'இனி டிக்ட்டேட்டருங்கறது அதானே?'

'ஆனு ஒவ்வொருத்தனும் தான் அந்த டிக்ட்டேட்டர் ஆகணும்னு பாக்கருன். அதைவிட ராஜாங்களே தேவலே.'

'மங்கம்மா சபதத்திலே மாதிரி, கொழுப்பெடுத்து பந்தயம் கட்டிக் கறத்துக்குதான் ராஜாங்க. அவங்களுக்கு அரசாட்சி மேலேகூட அக்கறை இருக்குமா?'

'சரி போவட்டும். என்னது அந்த சபதம்? பழைய கதைங் கென்னுலும் ஏதோ நம்பரு மாதிரி இருக்கவேணும்?'

'மகனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணறப்போ அந்த ராணிக்கு எவ்வளவு வயசிருக்கும்? குறைஞ்சது நாப்பது. ராஜாக்கு அம்பது. அப்போ அவங்க சௌக்கியமா காலம் கடத்தினுங்கன்னு சொல்லி என்ன லாபம்? வாலிபத்லே யெல்லாம் அர்த்தமில்லாத பந்தயத் தலே அவஸ்தை பட்டு? அதுமட்டுமில்லே. அரிச்சந்திரன், ஸ்ரீராமர் —இவங்கெல்லாம் பொழச்சிருந்த நாளெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு, சாவறதுக்கு முன்னுடி சுகப்பட்டாங்கன்னு என்ன அர்த்தம்?'

'ஒரு பெரிய பிரின்ஸ்பலுக்காக உறுதியா நின்ன மனுஷங்களோட வாழ்க்கையெல்லாம் அவ்வளவுதானே.'

'ஆமாமாம். ஆனு அவங்க என்னமோ சுகப்பட்டாங்கன்னு நம்ம கண்ணுக்குத் திரை போட்டு ஏமாத்தருங்க கதையெழுதற வங்க.'

'ஆனு பலபேரோட வாழ்க்கைலே அந்தக் கடைசி சுகம்கூட கிட்டாம போயிடுது.'

'எந்த லட்சியத்துக்காகவோ உறுதியா நின்னு கஷ்டப்பட்டவங் களுக்கு, அந்தக் கஷ்டங்கதான் சுகம். ஏதோ பெரிய காரியம் பண்ணிகிட்டிருக்கரோம்னு ஒரு திருப்தி. ஆனு சாதாரண மனுஷங் கள்ளே வாழ்க்கை முழுதும் கஷ்டப்பட்டுகிட்டே இருக்கறவங்க எத்தனை பேரு இல்லே?'

'அதுக்கு நம்ம பொருளாதார நிலைதான் காரணம். கஷ்டம் எல்லாத்துக்கும் காரணம் ஏழ்மைதான்.'

'மற்றதெல்லாம்...! சாவு, அநியாயம், மோசம் இதெல்லாம்.'

'கர்மம்.'

'ஒண்ணும் சொல்ல முடியாம, புரியாம, தெரியாதுன்னு ஒப்புக்கறத்துக்கு இஷ்டமில்லாம சிலபேர் தெய்வச் செயலுன்னும், சிலபேர் கர்மம்னும் இந்தக் கஷ்டங்களுக்கு சமாதானம் சொல்றுங்க.'

'கஷ்டங்களை மட்டுமில்லே, முக்கியமா அநியாயங்களை, தங்களுக்கு லாபம் பண்ற அநியாயமான பழக்கங்களை, நிறுவனங்களைக் கடவுள் பேர்லே நிலைநாட்றுங்க. அதனாலேதான் ரஷ்யாவிலே கடவுளை வெளியே துரத்திட்டாங்க.'

'நான் நிஜமா நடந்த ஒரு சரித்ரத்தைச் சொல்றேன் கேளுங்க, கேட்டுட்டு அப்பறம் என்ன சொல்றீங்களோ'ன்னு சொன்னார் அதுவரையில் சும்மா உக்காந்திருந்த டாக்டர் ஜோசப், ஜானோட தாய் மாமன்.

'நாலு வருஷம் இருக்கும், நான் ரிட்டைர் ஆகறத்துக்கு முன்னாடி அதோ அந்த ஆஸ்பத்திரிலே வேலை செஞ்சிகிட்டிருந்தேன். என் வார்டு முன்னாலே ஒரு பாட்டி நின்னுகிட்டிருப்பா. அழுறத்துக்குகூட சக்தியில்லை. அப்படியே முனகிகிட்டு முனகிகிட்டு, வானத்தைப் பாத்துகிட்டே நின்னுகிட்டிருப்பா. டாக்டருங்களுக்கு எவ்வளவோ வேலை பாருங்க. அதோட டாக்டர் வாழ்க்கையிலே முக்கியமானது ஆஸ்பத்திரி. டாக்டர் வாழ்க்கையிலே தினந்தோறும் இப்படிப்பட்ட துர்ப்பாக்கியசாலிங்க எத்தனையோ பேர்! பழக்கமாயிடுது. எவ்வளவு சோகம்னாலும் இதயத்தைப் பாதிக்க முடியாம போயிடுது. போர் நடந்தா, ஆஸ்பத்திரிலே எல்லாரும் சாவற நோயாளிங்கதான், தலை, கால் முறிஞ்சவங்க, வயத்திலேயிருந்து குடலு வெளியே தொங்கறவங்க, ஒவ்வொருத்தரும்—டாக்டர், டாக்டர், என்னை—என்னைப் பாருங்க—நூறு பேரு ஒரே சமயத்திலே கத்திகிட்டேயிருப்பாங்க. அந்தக் கத்தலுக்கு இதயம் ஆட்டம் குடுத்துதுன்னா, ஒரு வேலையும் ஒழுங்கா நடக்காது. பெரிய ஆஸ்பத்திரிலே அதுக்கு மேலே கஷ்டம். நோயாளிங்க மட்டுமில்லே, அவங்க சொந்தக்காரங்களும் கத்துவாங்க, அழுவாங்க—எல்லாருக்கும் உண்மையான தேவைதான். தன் வார்டுலே அவங்க மட்டுமில்லாம, மற்ற நோயாளிங்க தொந்தரவுகூடச் சேர்ந்துக்கும் பரிதாபப்படற டாக்டருக்கு. மருந்து என்ன பண்ணும் சாப்பாடு இல்லாத நோயாளிங்களுக்கு? அது போவட்டும்.

'என் வேலைத் தொல்லையிலே என் மனசுலே எங்கெயோ ஒரு பக்கம் இருந்தது திக்கில்லாத மாதிரி, அப்படி பாத்துகிட்டு நின்னுகிட்

டிருக்கற அந்தப் பாட்டியோட உருவம். ஒரு நாளு நர்சுங்க அந்த அம்மாவைப்பத்தி பேசிகிட்டிருந்ததை கேட்டேன் — அவங்க யாருன்னு. என் வார்டுலே லங்க்ஸ்லே புண்ணோட ரொம்ப ஆபத்திலே இருக்கற ஒர்த்தரோட அம்மா அவங்க. அந்த ஆளுக்கு வயது நாப்பது. இந்தத் தாய், கிட்டே வந்தா எரிஞ்சு விழுறாராம். வெளியே இழுத்துட்டுப் போகச் சொல்லுறாராம். அவர் தூங்கறப்போ உள்ளே வந்து அவரைப் பாத்துப் பாத்து அழுறாங்களாம் அந்த அம்மா. மீதி நேரமெல்லாம் வெளியே அப்படி நின்னுகிட்டிருப்பாங்க. அன்னிக்கு சாயந்தரம் அந்த அம்மாகிட்டே அன்பாப் பேச்சு குடுத்தேன். தன் மகனைப் பொழைக்க வெக்கச் சொல்லி அழுதாங்க. அந்தமாதிரி நேரத்திலே டாக்டர் என்ன பண்ணணும்? இல்லாத ஆசையை உண்டாக்கி சமாதானப்படுத்தறதா? இல்லே நிஜத்தைச் சொல்லி அவங்க இதயத்தைச் சுக்கு நூறுக்கறுதா—எது தர்மம்னு, இந்த நாப்பது வருஷத்திலே எனக்கு இன்னும் முடிவாத் தெரியலே. . உன் மகனுக்கு உன் மேலே ஏன் அவ்வளவு கோபம்னு கேட்டேன். என் கர்மம்னு சொன்னுங்க. அப்பறம் பேசலே. மகன் கிட்டே போயி, ' உங்க அம்மா அப்படி அழுதுகிட்டிருந்தா உனக்கு ஏன் அவ்வளவு கோபம் வரது? என்ன விரோதமிருந்தாலும், இந்த மாதிரி நேரத்திலேயாவது பேசக்கூடாதா ?'ன்னு கேட்டேன்.

' அவளா ? மனுஷியா அவ ! அவ சங்கதியை எடுக்காதீங்க '.

' என்ன பண்ணுங்க? அப்படி நீ மன்னிக்க முடியாதது என்ன பண்ணிட்டாங்க ? உங்க அம்மாதானே !'ன்னு கேட்டேன்.

' அவ அம்மாவா ! என்ன செஞ்சாலும் மன்னிச்சுடலாம். ஆனு என் வாழ்க்கையை எல்லாம் பாழாக்கிட்டா. ஏன் அவ வயத்திலே பொறந்தேன்னு நாப்பது வருஷமா அழும்படியா செஞ்சிட்டா. அவ பேச்சே என் முன்னுலே எடுக்காதீங்க.'

எனக்கு அவன் மேலே இரக்கம் வரலே. அவர் சொன்ன தெல்லாம் நிஜம்தான்னுலும் இப்போ அந்த அம்மாவோட திகிலு, அவங்களோட அன்பு ரொம்ப உண்மையானது. அந்த நோயாளி கெட்டவனுயில்லே. தனிக்கட்டையாம். குடும்பம் கிடையாதாம். நல்லாப் படிச்சவனும். நல்ல மனுஷன். யாரை என்ன சொல்றது ?

தாய் தந்தையோட அன்பு ரொம்ப உண்மையானது. குழந்தைங்களுக்கு எப்பவும் அன்பு இருக்காது—ஏதோ நன்றி யுணர்ச்சி, பக்தி தவிர. மத்தவங்க நமக்குப் பண்ணற கெட்டதுதான் நமக்கு ரொம்ப பெரிசாத் தெரியும், நாம மத்தவங்களுக்குப் பண்ணற கெட்டது என்னைக்கும் ஞாபகம் இருக்காது. மத்தவங்களை வெறுக்கும் தன்மை

இந்த அளவு இருந்தாலும், அதேயெல்லாத்தையும் மூடி மறைச்சிடற ஞாபகமறதி, மன்னிப்பு, அன்பு இருக்கறதனுலேதான் உலகத்திலே மனுஷங்க வாழமுடியுது.

மறுநாள்ளே யிருந்து நோயாளி மேலே இருந்ததைவிடத் தாய் மேலே எனக்கு அக்கறை அதிகமாச்சு. ஆனு எந்த ஆதரவுக்கும் கிட்டே நெருங்கலே அந்த அம்மா. மகன், மகன் உயிர் தவிர அவங்க மனசிலே வேற ஒண்ணுமில்லே. என்ன கேட்டாலும் சரி, சொன்னு லும் சரி, 'அவனைப் பொழக்க வெச்சிடுப்பா'ன்னு கால்லே கையிலே விழுந்து கெஞ்சுவாங்க.

'உன் பேரைச் சொன்னுக் காரித் துப்பருன். அவன் பொழச்சா என்ன, செத்தா தான் என்ன உனக்கு?'ன்னு கேட்டேன் பொறுக்க முடியாம. ஒண்ணும் பதில் பேசலே.

போவட்டும் அந்த ஆளு அவங்களைக் காப்பாத்தருரான்னு அதுவு மில்லே. யார் வீட்டிலியோ வேலே செய்ருங்களாம். அதை நிறுத்திட்டு ஆஸ்பத்திரி காம்பவுண்ட்லே கல் தரை மேலே குடியிருக்கருங்க. என்ன கடுமையான பாவம் பண்ணுங்களோ, பரிகாரம் பண்ணிகிட் டிருக்கருங்க தன் ஆத்மாக்குத் தானேன்னு நினைச்சிகிட்டேன்.

அதுக்கப்பறம் ரெண்டு நாள்ளே ஒரு நாளு லீவ் போட்டேன், ஒரு விருந்தாளி வர்ருங்கன்னு கடிதம் வந்ததனுலே.'

'விருந்தாளி வர்ருங்கன்னு லீவ் எடுக்கறது எதுக்கு?'ன்னு கேட் டான் ரங்கம்.

'உனக்கேன் அதெல்லாம்? லீவ் போட்டேன். கதையைக் கேளு.'

'அவங்க கதையைத் தவிர, உங்க கதையைச் சொல்லமாட்டீங் களா அங்க்கிள்!'ன்னு கேட்டான் சிரிச்சிகிட்டே ஜான்.

'ஆண் விருந்தாளியா, பெண் விருந்தாளியா!'ன்னு கேட்டான் சூராய்.

'பெண் விருந்தாளிதான்! எங்க அத்தை செத்துபோயி இருபது வருஷமாச்சி.'

'தாற்காலிக அத்தைன்னு சொல்லுங்க.'

'கதை கேக்கறீங்களா இல்லியா?'ன்னு கேட்டார் டாக்டர்.

'கேக்கரேும் சொல்லுங்க.'

'ஆனு, அந்த விருந்தாளி வரலே.'

'பாவம்!' 'பாவம்!'

'அன்னிக்கு நோயாளிங்க அவஸ்தே கடவுளுக்குத்தான் தெரிய ணும்'னு சொன்னுன் சூராய்.

'நர்சுங்க இல்லேயா, டாக்டர்?'

'நான் எழுந்திருச்சு போவட்டுமா?'ன்னு கேட்டார் டாக்டர் சிரிச்சிகிட்டே.

'இனிமே பேசமாட்டோம்—சொல்லுங்க.'

'வீட்டுலே தனியா இருந்தேன்.'

'அதுதான் விஷயம்.'

'வாயை மூடுடா, கேளு கதையை. ஒண்ணு . தோணுமே ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயி வராந்தாலே கடல் பக்கமா பாத்துகிட்டு உக்காந்தேன் நிம்மதியா.

வராந்தாவுக்கு அந்தப் பக்கம் உக்காந்திருந்த ரெண்டு நர்சுங்க, அவங்க பக்கத்திலே நின்னுகிட்டிருந்த மூணு மெடிகல் ஸ்டூடண்ட்ஸ் பேசறது கேக்குது எனக்கு. சரியா நான் சொல்ற மாதிரியே பேசினுங்கன்னு நினைச்சுக்காதீங்க. கதையை ரீகன்ஸ்டிரக்ட் பண்ணி சொல்றேன்.

'யாரு இவ்வளவு நேரம் அப்படி பிசின் மாதிரி ஒட்டிகிட்டது உன்னை?'ன்னு கேட்டான் ஸ்டூடண்ட் வெங்கடப்பா.

'அவங்க ஊர் எங்க ஊர்தான்'னு சொன்னுன் ஸ்ரீனிவாசலு.

'அப்படின்னு உனக்கு அவ்வளவு வயசாயிட்டுதா?'ன்னு கேட்டான் வெங்கடப்பா.

'அந்த அம்மாவை எனக்குத் தெரியாது. அவங்க மகன் எங்க அண்ணு கிளாஸ்மேட்டு. அவங்களுக்கென்னமோ ரொம்ப விசித்திரமான ரொமாண்ட்டிக் பாஸ்ட் இருக்குதுன்னுங்க யாரோ.'

அந்தச் சொல்லோட என் காதையும், கவனத்தையும் முழுசா அவங்களுக்குக் கொடுத்துட்டேன். துளைகள் நிறைஞ்ச கான்வாஸ் ஸ்க்ரீன் மூலமா அவங்க உருவம் மங்கலாத் தென்படுது, அந்தக் காலை வெளிச்சத்திலே.

'அதனுல்தானே அவ்வளவு நேரம் பேசிகிட்டிருந்தே?'

'நானில்லேடா. எங்கப்பா அந்த அம்மாக்காக ரொம்ப முயற்சி பண்ணுராம்.'

'சரிதாண்டா. இப்போ உன் மேலே அந்த அம்மா பண்ணற முயற்சி என்ன?'

'அவங்க மகன் இங்கே—இந்த வார்டுலேதான் பேஷண்ட்.'

'யாரு? இருபத்தொண்ணுவது நெம்பர்தானே? பாவம்! அந்தப் ப்பாட்டி எப்படி அழுரு'ன்னு சொன்னு நர்ஸ் பாலம்மா இங்கிலீஷ் வார்த்தைங்களுக்காகத் தடுமாறிகிட்டு.

டூஷ், டோஸ், மருந்துங்க பேரு—இதைத் தவிர மற்ற ஞானம் ரொம்ப குறைச்சல் அவளுக்கு.

'சரிதான், அம்மான்னு ஆனா பிறகு...'

'அந்த பேஷண்ட் மாத்திரம் அவங்களோட பேசறதில்லே. அவங்களைத் திரும்பி பாக்கறதில்லே. விரட்டி விடறாரு'ன்னு சொன்னா பாலம்மா.

"என்னமோ திட்டிகிட்டிருந்தாரு. 'இத்தனை வருஷத்துக்கப்புறம் வந்து சேர்ந்தியா! சீ! உன் பாழாப்போன மூஞ்சியை என் முன்னாலே காட்டாதே'ன்னு சொன்னாரு, தன் அம்மாவை."

'என்னய்யா ஸ்ரீனிவாஸ், அவங்களது உங்க ஊருன்னே? அவங்க பழைய வாழ்க்கையிலே என்னமோ விசேஷம்னு சொன்னே? உனக்கொண்ணும் தெரியாதா அந்த விஷயம்?'

'தெரியாது. அவங்க எங்க ஊரை விட்டுப்போயி ரொம்ப வருஷமாயிட்டுது.'

'வாங்க போலாம்'னான் மூணாவது ஆளு ரிஸ்ட்டெப் பாத்துகிட்டே.

'என்ன அவசரம்?'னு கடைக்கண் வழியாப் பாத்தா அந்த ரெண்டாவது நர்ஸ் எலிசபெத்.

தங்களை எதுக்கு ஆம்பளைங்க ஆசைப்பட்டு பின்னாடி வர்றாங்களோ அவங்களுக்குப் புரியறதில்லே. சினிமா இருட்லே கைங்க கலந்தாலும் லைட்டு போட்டதுமே, ஒரு தடவை பாத்துட்டு கண்ணைத் திருப்பிக்கறாங்க. அவங்க வேஷத்தையும், பேச்சையும் பாத்துட்டு ஒரு தடவை பூரணமா கிட்டே சேந்துட்டா, இனி ஜன்மம் முழுக்க அவங்களுக்குத் தென்படாம தப்பிச்சிக்கிறாங்க.

'அவசரம் என்னாங்கறியா? இன்னிக்கு ஆப்பரேஷன் நாளு. தியேட்டருக்கு ஒரு நிமிஷம் லேட்டாயிட்டோம்னா, எங்களை பெஞ்ச் மேலே ஏறச் சொல்றாரு, அந்த அம்பட்ட அறப்புக்காரன்'னான் ஸ்ரீனிவாசலு.

மூணு ஆம்பளைங்களும் போன உடனே. நர்சுங்க ரெண்டு பேரும் பின்னறதை வெளியே எடுத்து பின்னிகிட்டு, சொந்த விஷயங்களைப் பேச ஆரம்பிச்சாங்க. மரங்க கிட்டே பேசிகிட்டு, தேனீங்களுக்கு கிச்சுகிச்சு மூட்டிகிட்டு, திரிஞ்சிகிட்டு, சில்லுன்னு வர்ற சின்ன காத்தாவட்டும்; கடல் தண்ணி மேலே மழமழப்பாயி சுவத்து மேலே பிரதிபலிக்கற வெய்யில்லே இருக்கற நிறைவாவட்டும் அவங்க இதயத்தை எந்த அளவும் தொடவேயில்லை. அவங்க பெரிய நர்சுக்கு ராத்ரி வெகுமதியா வந்த புலாவ் லஞ்சமா இல்லியான்னு விவாதிச்சிகிட்டிருக்கறாங்க. கொஞ்ச நேரத்திலே புலாவ் அனுப்பிச்ச போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரையும், அந்த நாப்பது வருஷ நர்சையும்

ஒரு படுக்கை மேலே ஒரு ராத்திரி தவறும சேர்த்துட்டாங்க அவங்க பேச்சிலே, கொஞ்சம் கூடக் கவலைப்படாம. அப்புறம் அவங்க ரெண்டு பேரிடையே என்ன நடக்குதோ அதைக்கூட டிடெயில்ஸ் கிரகிச்சு வர்ணிச் சிருப்பாங்க. ஆனு அது அசிங்கம்னு அவங்க வாய் வெளியே சொல்லலே. எல்லாம் அமைதியா, கனவுலேயே.

வார்டுலேயிருந்து டாக்டர் காமேஸ்வர ராவு வந்தாரு. 'என்ன உக்காந்திட்டிங்க நிம்மதியா ! பன்னண்டாவது நெம்பருக்கு வாயிலே யிருந்து ரத்தம் வந்துகிட்டிருக்குது.'

'நாங்க என்ன பண்ணறது ? மருந்து குடுங்க நிறுத்தறதுக்கு.'

'குடுக்காம என்ன பண்ணறேன் ? ஆனு...'

'யாருக்கோ ஒர்த்தர்க்கு எங்கெயோ ஒரு இடத்தலேயிருந்து எதோ ஒண்ணு வந்துகிட்டேதான் இருக்கும். நாங்க மட்டும் மனுஷங்க இல்லியா ? உங்களுக்கென்ன ? ரெண்டு எழுத்து புஸ்தகத்தலே கிறுக்கிட்டு வீட்டுக்குப் போய்ச் சீட்டாட ஆரம்பிச் சிடறீங்க.'

'போன வாரம் ஹெல்த் மினிஸ்டர் குடுத்த லெக்சரைக் கேட்டீங் களா ?'ன்னு கேட்டார் டாக்டர்.

'ஆ. நல்லாக் கேட்டோம். அப்பறம் அதையே ரேடியோலே கேட்டோம். அப்பறம் அதையே நியூஸ் பேப்பர்லே படிச்சோம். அதையே ஹெட் நர்ஸ் லெக்சராச் சொன்னு. அதேதான் அதுக்கு முந்திய மந்திரியும் சொன்னுரு. வரப்போற மந்திரிகூட அதையே தான் பேசப் போருரு. எங்க அலவன்ஸ் சங்கதி என்னன்னு கேட்டா ஒர்த்தரும் பேச மாட்டாங்க'ன்னு பாலம்மா, 'நோயாளிங்க எங்க குழந்தைங்களாம்.'

'அந்த மந்திரிக்குப் பதினேரு பசங்களாம்'னு சொன்னு எலிசபெத்.

'போவட்டும், நோயாளிங்க நம்ம குழந்தைங்கன்னு நம்ம புருஷங்க யாரு ?'

'டாக்டருங்க 'ன்னு சிரிச்சா எலிசபெத். சிரிச்சிட்டு காமேஸ்வர ராவு பக்கம் பாத்தா.

'அப்படி ஒரு ஜி. ஓ. பாஸ் பண்ணட்டுமே' நர்ஸ் பாலம்மா சொன்னு சிரிப்போட.

'அலவன்சுக்குப் பணமில்லியாம்.'

'ஆமாம், மருந்துங்க இண்டெண்ட்லே அந்த ரெண்டு லட்சம் விவகார விஷயம் என்னுச்சி ?'

'யாரைக் கேக்கறே ?'

'இவ்வளவுக்கும்......' சொல்லிகிட்டிருக்கறப்போ கொஞ்சம் முன்னாடி போன மூணு ஸ்டூடண்ட்சும் சிரிச்சிகிட்டே ஓடி வந்தாங்க.

'என்ன, அதுக்குள்ளே ஆயிட்டுதா ஆப்பரேஷன் ?'

'இன்னிக்கு ஒரே ஆப்பரேஷன் போட்டுக்கிட்டாரு தொரை.'

'ஏன் ?'

'சீக்கிரமா வீட்டுக்குப் போவணும்னு.'

'எதுக்கு ?'

'அவர் கெஸ்ட்—இங்லாண்ட்லே யிருந்து வரலே—நியூஸ் பிரிண்ட் ஏஜண்ட்—அவரும் தொரைசானியும் தனியா பங்களாலே சேந்து இருக்கறது இஷ்டமில்லாமே, வயறு எரிஞ்சி செத்துகிட்டிருக்கருரு மனுஷன்.'

'அந்த ஒரு ஆப்பரேஷன் கேசும், எல்லாம் ரெடி பண்ணிட்டுப் பாத்தா செத்துப்போயி இருக்குது.'

'அதிர்ஷ்டம் அப்படி சேந்து வரணும்.'

'ஆஸ்பத்திரி அதிர்ஷ்டம் இருக்கட்டும், வீட்டிலே அதிர்ஷ்டம் எப்படி யிருக்குதோ ! தொரைக்கு !'

'சரிதான் டாக்டர், இந்த வார்டுலே உங்களுக்கு நம்பர் இருபத்தி ஒண்ணு தெரியுமா ? நம்ம ஊர்தானே ?'ன்னு கேட்டான் ஸ்ரீனிவாசலு.

'நம்பர் இருபத்தி ஒண்ணு விஷயம் தெரியாது, ஆனு.'

'அந்த அம்மாக்கும் மகனுக்கும் விரோதம்—'

'அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. அந்த அம்மா கேஸ்லே மெடிக்கல் இண்ட்டரெஸ்டு இருக்குது. கேக்கறீங்களா ?'

'சொல்லுங்க. ஒரு மணி வரைக்கும் சாப்பாட்டுத் தொல்லே இல்லே.'

இப்படிச் சொல்லத் தொடங்கினர் டாக்டர் காமேஸ்வர ராவு என் பேஷண்ட்களைக் கடவுளுக்கு ஒப்படைச்சிட்டு :

எங்ககூட ஹைஸ்கூல்லே கனகய்யான்னு ஒரு பையன் படிச்சிட்டிருந்தான். நல்ல புத்திசாலி, எல்லாரைக் காட்டிலும். அப்பா அம்மா ரொம்ப ஏழைங்க. அவனுக்கு இருந்தாப்பலே இருந்து பெரிய காய்ச்சல் வந்தது. வந்ததுமே ஒரேயடியா தடபுடன்னு ஏறிப்போயிட்டுது. அந்த ஊருக்கு ஒரே ஒரு இங்கிலிஷ் டாக்டர். அந்த நாள்ளே ஆஸ்பத்திரி டாக்டர் சாயபு. அவர் மருந்து கொடுத்தாரு. ஆனு மறுநாளு கனகய்யாக்கு நினைவு தவறி வாய்க்கு வந்த

படி புலம்பறதுக்கும் பெனுத்தறத்துக்கும் ஆரம்பிச்சிட்டான். எந்தச் சின்ன காய்ச்சலுக்கும் பெனுத்துவானும். அவன் ரொம்ப நர்வுஸ் பையன். சாதாரணமாப் படு சுட்டியான பசங்க அப்படி நர்வஸ் ஸாத்தான் இருப்பாங்க. எங்க டீச்சர், பசங்க எல்லாரும் ரெண்டு வேளையும் போயி பாத்துகிட்டிருந்தோம். எங்க ஹெட்மாஸ்டர் கேட்டதுக்கு டாக்டர் அவன் காய்ச்சல் செப்டிஸிமியான்னு சொன்னுரு. குணமாயிடும்னு சொன்னுரு. ரெண்டாவது நாளு ராத்ரி காய்ச்சல் இன்னும் அதிகமாயிட்டுது. ஊரார்க்கெல்லாம் தெரிஞ்சி கஷ்டப்பட்டுகிட்டிருக்கருங்க. ஏழையானதாலே சின்ன வயசிலே யிருந்து கனகய்யா எல்லார் வீட்டிலேயும் சாப்பாட்டுக்கு முறை வைச்சிக்கிட்டான். சந்தா வசூலிச்சுகிட்டு பள்ளிக்கூடச் சம்பளம் கட்டுவான். அவங்க அப்பா—ஊர்ப் புரோகிதர். எல்லார்க்கும் அந்த அப்பாவைப் பாத்தாலும், மகனை பாத்தாலும் அன்பு.

அந்த ராத்திரி பயந்து போயி எல்லாரும் ஆயுர்வேத வைத்தியன் கோபய்யாவை அழைச்சிட்டு வந்தாங்க. அவன் நோயாளி கையைப் பாத்ததுமே அந்தக் காய்ச்சல் தோஷத்தனுலே வந்ததுன்னுன். அதுக்கு ஒரே வைத்தியம்தான். எந்தப் பெண்ணோட சேர்க்கையினுலே தோஷம் பட்டுதோ அந்தப் பெண் தொடையிலே யிருந்து ரத்தம் எடுத்து அதனுலே களிம்பு பண்ணி நோயாளி கண்ணுலே போடணும். வைத்தியன் கோபய்யாவின் பேச்சை யாரும் ஏத்துக்கலே. கனகய்யா ரொம்ப சின்ன பையன். அழகா யிருக்கமாட்டான். அம்மை வடுங்க வேறே. படிப்பைத் தவிர வேற எண்ணமே கிடையாது. அந்த நாள்ளே மனுஷங்களுக்கு (அதிலும் எங்க ஊரு பட்டிக்காடு) இங்கிலீஷ் வைத்தியத்தைப் பாத்தா ரொம்ப சந்தேகம்.

'சந்தேகப்படறது எதுக்கு'ன்னு கேட்டா எலிசபெத்.

'அப்படின்னு, தோஷக் காய்ச்சல் பெண்ணோட சேர்க்கையினுலே வராது!'

'அதென்ன?'

'உடம்பு சரியில்லாம இருக்கறப்போ...'

'அப்படி மெடிக்கல் புக்ஸ்லே எங்கெயும் இல்லையே?'

'இங்கிலீஷ் புக்ஸ்லே இல்லே.'

'அப்போ நிஜம்னு சொல்றீங்களா?'

'அதுதான் விஷயம். இந்தக் கதையைக் கேட்டு நீங்களே முடிவு பண்ணிக்கணும். கேளுங்க. கடைசியிலே 'என்னமோ, அவன் நல்லவன்தான். ஆனு எந்தச் சமயத்திலே எந்தக் கெட்டவ

அவனைக் கெடுத்தாளோ! எவளுக்கு அந்த மாதிரி கெட்ட புத்தி வந்ததோ! என்ன ஆசை காட்டி, பணம் குடுத்து, மோசம் பண்ணிஞளோ!'ன்னு சொன்ஞங்க.

சாயபு டாக்டர் கிட்டே சொன்ஞ, 'வெறும் நான்சென்ஸ்! தோஷக் காய்ச்சல்னு நோயே கிடையாது. போங்க'ன்னு சொல்லி விட்டார்.

அதோட ஜனங்களுக்கு அந்த டாக்டர் மேலே நம்பிக்கை போயிட்டுது. அந்தப் பொம்பளை யாருங்கறதுதான் கேள்வி.

எங்க ஊரைப் பொறுத்தவரை 'அந்தப் பொம்பளை யாரு?'ங்கற கேள்வி கவர்னர் ஜனரலைச் சுட்டுக் கொண்ணது யாரு?ன்னு பத்திரிகையிலே விழுந்த கேள்வியைவிடப் பெரிய சென்ஸேஷன் ஆயிட்டுது. நோயாளியைக் கேக்கலாம்ஞ அவன் சுய நினைவோட இல்லே. அப்புறம் எப்படி? அந்த ஊர்லே ஷெர்லாக் ஹோம்ஸ் யாரும் இல்லே. ஆஞ எல்லாரும் டிடெக்டிவ்ங்கதான். கடைசியிலே சந்தேகம் ஊருக்கு வெளியே குடிசையிலே குடுத்தனம் பண்ணற 'நாகி' மேலே விழுந்தது. கும்பலா எல்லாரும் நடுராத்திரி போயி அந்த நாகி குடிசை மேலே விழுந்தாங்க. அந்த நாகியைத் தவிர அந்த ஊர்லே எல்லாரும் பதிவிரதைங்கதான்னு சொன்ஞங்க. ஏன்ஞ, அப்படி அந்த நாகி மேலே விழலேன்ஞ, ஒவ்வொர்த்தருக்கும் பயம், சந்தேகம். கனகய்யா எல்லார் விட்லேயும் பொம்பிளை டாட்டிங்க கிட்டே, விதவைங்க கிட்டே நெருங்கி பழகிகிட்டிருப்பான். ஒருத்தி அவனுக்குத் தலை வாரிஞ, இன்ஞெருத்தி அவனுக்குச் சட்டைதைச்சு குடுத்தா; இன்ஞெருத்தி அவன் கன்னத்தைக் கிள்ளி முத்தம் குடுத்தா. இந்த இடி யார் வீட்டு மேலே விழு தோன்னு ஒவ்வொர்த்தருக்கும் பயம். அதஞலே எல்லாரும் ஒத்துமையா தங்க வீட்டுப் பொம்பளைங்க எல்லாரும் தூய்மையானவங்கன்னு தீர்மானம் பாஸ் பண்ணிகிட்டு, 'நாகி' குடிசை மேலே விழுந்தாங்க. நாகியை அன்னிக்கு ராத்திரி என்ன பண்ணியிருப்பாங்களோ தெரியாது. அந்த ராத்திரி கரள்ள (சாஞன்) ராமஸ்வாமி குடிச்சுட்டு, நாகி வீட்டிலே படுத்துகிட்டிருந்தான். இந்தக் கலாட்டாக்கு அவன் எழுந்திருச்சு அரிவாளைத் தூக்கிகிட்டு,

'வாங்கடா யார் வர்றீங்களோ!'ன்னு சவால் விட்டதுமே, நாகியை அஞவசியமாச் சந்தேகப்பட்டதாக முடிவு பண்ணிகிட்டு அவங்கவங்க வீட்டுக்கு மெதுவா நழுவிட்டாங்க.

ஆஞ, அதுக்கிடையிலே கனகய்யா அப்பா அம்மா குழம்பிகிட்டிருக்கருங்க அவங்க வீட்டிலே. ஏன்ஞ காய்ச்சல் வந்ததுலே

யிருந்து கனகய்யா 'சாரதாம்மா', 'சாரதாம்மா'ன்னு பெனுத்திகிட்டிருக்கருன்,

சாரதாம்மான்ன அந்த ஊருக்கு சாரதாதேவி அவதாரம் மாதிரி. அழகானவ, பெருந்தன்மையானவ, வசதியுள்ளவன் மனைவி. அந்த அம்மாவுக்கு ஒரே பையன். கனகய்யாவுக்கு தூரத்திலே உறவு. ஹைஸ்கூல்லே சேந்த பிறகு வாரத்தலே மூனு நாளு அவனுக்குச் சாப்பாடு சாரதாம்மா வீட்லேதான். பண உதவியும் அவங்கதான்— பெரும்பகுதி.

பிற ஆம்பளைங்கங்கற பேச்சே அந்த அம்மா விஷயத்துலே சொல்றத்துக்கு யமதர்ம ராஜா என்ன, சீதையை நெருப்புலே குதிக்க வெச்ச ஸ்ரீ ராமர்கூட பயப்படுவார். எந்த விதத்திலேயும் சந்தேகிக்க முடியாது; ரொம்ப தர்மாத்மா; அந்த ஊருக்குத் தாய்.

முதல்லே கனகய்யா 'சாரதாம்மா'ன்னு விடாம புலம்பிகிட்டிருந்தா, அவங்க வேலைங்கள்ளே எங்கே குறை வெச்சிட்டோ முன்னு, இல்லே அந்த அம்மா தன் பக்கத்தலே இருந்தா தனக்கு இவ்வளவு நோவு இருக்காதுன்னு புலம்பறதாக நினைச்சிகிட்டாங்க.

சாரதாம்மா ரெண்டு தடவை வந்து கனகய்யாவைப் பாத்துட்டு அழுதுட்டுப் போனுங்க. அவங்க வீட்டிலே நவராத்திரி உற்சவம், இடைவெளி யில்லாம பிராம்மணங்களுக்கு விருந்து முறையாபோடற வேலையில்லாமலிருந்தா அந்த அம்மா கனகய்யா கிட்டவே எப்பவும் உக்காந்திருப்பாங்க போல இருந்தது. அவங்க விசனத்தைப் பாத்து அவங்க இதயத்திலே எவ்வளவு கருணை நிறைஞ்சிருக்குதுன்னு ஆச்சரியப்பட்டாங்க,

ஆனு வைத்தியன் 'வியாதி தோஷத்'தினலே வந்ததுன்னு சொன்னதும் கனகய்யா சாரதாம்மா பேரையே புலம்பறதும் சேர்ந்து, எப்படியானலும் அந்தப் பொம்பளை யாருன்னு தெரிஞ்சிகிட்டு மகன் உயிரைக் காப்பாத்திக்கணுங்கற கவலை அந்த அப்பா அம்மாவோட சந்தேகங்களைக் கிளப்பிவிட்டுது. ஆனு சாரதாம்மா! அவங்களை எப்படி சந்தேகப்படறது!

வேறு வழியில்லாமே மயக்கத்திலே யிருக்கற பையனை எழுப்பி 'என்னடா சாரதாம்மா, சாரதாம்மான்னு சொல்றே? என்ன விஷயம்? ஏன் சொல்றே? எங்ககிட்டே சொல்லு கண்ணு! யார் கிட்டேயும் சொல்ல மாட்டோம்'னு எவ்வளவு கெஞ்சினலும் அவனுக்கு சுய நினைவே இல்லையோ, இல்லை அவன் சொல்றத்துக்கு இஷ்டமில்லையோ! அவங்களுக்கு பதில் ஒண்ணும் கிடைக்கலே.

காய்ச்சல் அதிகமாயிட்டிருக்குது. இன்னும் இருபத்தி நாலு மணி நேரமாவது இருப்பானு இல்லையாங்கற சந்தேகம் வந்துட்டுது. அந்த நிலையிலே அம்மா டெஸ்பரேட் ஆயிட்டு அந்த விடியகாலமேயே எழுந்து சாரதாம்மா வீட்டுக்குப்போய் அவங்க புழக்கடையிலே உக்காந்துட்டா, சாரதாம்மா எழுந்து வர்றவரைக்கும்.

'நீங்களா! யாரோன்னு நினைச்சேன், எப்படி யிருக்குது கனகய்யாவுக்கு?'

'எப்படி யிருக்குதுன்னு சொல்றது தாயே! இனி லாபமில்லேன்னு சொன்னுர் கோபாலம் வைத்தியர். இனிமே நாளைக்கோ ராத்திரிக்கோ'ன்னு சொல்லிட்டு 'ஓ'ன்னு அழுதுட்டா. சாரதாம்மா அந்த அம்மாவைத் தன் மார்போட சேர்த்து அணைச்சிகிட்டு சமாதானப்படுத்திஞங்க.

கனகய்யாவோட அம்மா சட்டுன்னு அவங்க கால்லே விழுந்து,

'எனக்குப் புத்திரபிச்சை போடுங்க தாயே'ன்னு ரெண்டு காலையும் பிடிச்சிகிட்டா. ஆச்சரியத்தோட அந்தம்மாவை மேலே தூக்கி, ஒண்ணும் தெரியாதவங்க் மாதிரி, 'என்ன பண்ணறது? கடவுள் மேலே பாரத்தைப் போடு. ஒண்ணும் பரவாயில்லே. நான் வந்து பாக்கறே'ன்னு சொன்னுங்க சாரதாம்மா.

'அப்படி யில்லே. நீங்கதான் காப்பாத்தணும். எனக்கு இருக்கறது ரொம்ப காலம் பொறுத்துப் பொறந்த இந்த ஒரே பையன்தான். அவன் போயிட்டா நான் எதை நம்பி பொழைக்கறது?'ன்னு சொல்லி அழுதா.

'நான் மாத்திரம் என்ன பண்ண முடியும்மா, நானும் ஒரு மனுஷி தானே! தேவி பூஜை குங்குமம் குடுக்கிறேன் எடுத்துக்கிட்டு போம்மா. அப்பறம் கடவுள் இருக்கருரு. உன் பெத்த வயத்துக்கு அவ்வளவு அநியாயம் பண்ணமாட்டாரு. தைரியமா இரு'.

'சாதாரண ஜுரமாயிருந்தா சரிதான். ஏதோ மருந்தோ விருந்தோ சாப்படலாம், நல்லா ஆகலாம். தோஷத்திஞலே வந்ததுங்கருங் களே! எந்தத் தாய் அந்தப் புண்யத்தைக் கட்டிகிட்டாளோ தெரியலையே!'

'அந்த கோபய்யா யாரு? அவனுக்கு என்ன தெரியும்? ஆஸ்பத்திரி டாக்டரை ஏன் விட்டுட்டீங்க நீங்க? செலவாகுதுன்னு எங்க வீட்டுக்காரர் குடுக்கமாட்டாரா? தோஷத்திஞலே வந்துதாம்! செருப்பு எடுத்து அடிக்கறவங்க இல்லாமே! அவ்வளவு சின்ன பையனுக்குத் தோஷம் வர்றது எங்கேயிருந்து? யாராவது சிரிப் பாங்க. நீங்க எப்படி நம்பறீங்கம்மா

'இல்லேம்மா! அது தோஷம்தான். எல்லாம் அதே லட்சணங்க தான். இன்னொரு ஜுரமா யிருந்தா இப்படி ஆளை அடிச்சிகிட்டு வராதே'.

'அப்போ, ஏன் அதைக் குறைக்கலே அந்த கோபய்யா?'

'எப்படி? எந்த மருந்து போடறதோ தெரிஞ்சா தானே! அந்தப் பெரிய மனுஷி வெளிப்படையா வந்து ஒத்துக்குவாளா? எனக்கு இவ்வளவு பெரிய தானம் பண்ணுவாளா? என் வம்சத்தை நிலைக்க வெப்பாளா?'

நல்லா வாய்க்கு வந்தபடி திட்டியிருப்பா—சாரதாம்மாவுக்குக் கோபம் வந்தா, தன் வேலை கெட்டுடும்னு அத்தோட நிறுத்தி கிட்டா.

'கனகய்யாவைக் கேக்கலையா?'

'கேட்டோம். அவனுக்கு சுயநினைவு இருந்தா தானே'

இப்படிச் சொல்லி, தைரியத்தை வரவழைச்சுகிட்டு,

''ஜுரம் வந்ததிலே யிருந்து நடுநடுவுலே ஒரே பேரைத்தான் அவன் சொல்லிகிட்டிருக்கருன்—'சாரதாம்மா'ன்னு'' — சொல்லி, நிறுத்தினு. ''என்ன கேட்டாலும் 'சாரதாம்மா'ன்னு சொல்லி கிட்டிருக்கருன்''னு சொன்ஞ மறுபடியும்.

'பாவம்! அவனுக்கு எவ்வளவு பாசம் என்மேலே! ரொம்ப நல்ல பையன். எப்படி சொன்ஞ அப்படி கேட்டு சிரத்தையா செய்றவன்மா'ன்னு சொல்லிக் கண்ணீர் விட்டா சாரதாம்மா.

தாய்க்கு உடம்பு எறிஞ்சு சொந்தக் கற்பனையிலே இறங்கிட்டா, தன் வேலையைச் சாதிச்சுக்கறத்துக்கு.

''சாரதாம்மா, எனக்குத் தெரியாதுங்க; என்னைக் கேக்காதீங்க; எனக்கு அந்த மாதிரி புத்தி கிடையாதுங்க'ன்னு புலம்பிகிட்டிருக் கான்'மா''ன்னு சொல்லிட்டா.

'ஓஹோ, அதுவா? நாலு நாளுக்கு முன்ஞடி மாடத்திலே ஆறு ரூபா வெச்சேன், காணும போயிட்டுது. அவனுக்கு ஒரு வேளை எதுக்காவுது குடுத்துட்டு மறந்து போயிட்டேனோன்னு அவனைக் கேட்டேன். அதுக்காகத்தான் புலம்பிகிட்டிருக்கருன் போலிருக்குது. அப்பா! எவ்வளவு ரொம்ப மென்மையான மனசுமா அவனுக்கு!'

இனி அந்தத் தாய் தன் இதயத்தைத் தடைப்படுத்த முடியாம 'பாவம் புண்யம் கடவுளுக்குத்தான் தெரியணும். அம்மா, உன்னைச் சொல்றத்துக்கு நாக்கு கூசுது. ஆனு எவ்வளவு பதிவிரதையா யிருந்தாலும் எதோ ஒரு நிமிஷத்திலே எந்த கெட்ட புத்தி பொறக் குதோ சொல்ல முடியாது... நீ உன் ரத்தத்தைக் குடுத்து என்

பையனைக் காப்பாத்தணும், அவன் என்கிட்டே நீதான்னு சொன்னான்.

'அம்மா! யார் கிட்டேயும் சொல்லமாட்டேன். உனக்கும் எனக்கும் இடையிலேதான் அந்த ரகசியம். இந்த ஜென்மம் முடியற வரைக்கும் உன் வீட்டுலே அடிமையா இருக்கறேன்'னு சொன்னு.

அப்பவும் ஒண்ணும் புரியாத மாதிரியே நடிச்சாங்க சாரதாம்மா. 'எதுக்கு என் ரத்தம்? ரத்தம் ஏத்தணும்னு சொன்னுங்களா ஆஸ்பத்திரிக்காரங்க?'

'இல்லேம்மா! தோஷத்துக்கு சாந்தி வேணும்!'

அப்போதான் மண்டையிலே உறைச்சது சாரதாம்மாவுக்கு.

'என்னது? என்ன சொன்னீங்க!'ன்னு கேட்டா, முகம் வெளுத்துப்போய். வெளுக்கற கிழக்குத் திசை அனுபவிக்கற ஆச்சரியம் அந்தம்மா முகத்தில் தென்பட்டது.

'ஏதோ தவறு நடந்து போறதுதான் எந்தமாதிரி ஆளுக்கும். உங்களை ஒண்ணும் சொல்லலே. எங்க பையனுக்கு உயிர்ப் பிச்சை குடு...'ன்னு சொல்லிகிட்டிருக்கறப்போ,

'இனிமே பேசாதே, போயிடு. இதுவா? அப்படிப்பட்டவள்னு நினைச்சே என்னை? உன் கனகய்யா நான் பெத்த மகனுக்கு சமானம் போ; எங்கேயும் சொல்லாதே அந்தமாதிரி; உன் புத்தி கெட்டுப் போச்சு. போ... வீட்டுக்குப் போ... யாராவது கேட்டா மூஞ்சியிலே காரித் துப்புவாங்க போ...'

அப்படிச் சொல்லி அந்தம்மாவைத் தெருவாசல் பக்கமா தொட்டித் தள்ளிவிட்டு வீட்டுக்குள்ளே போயிட்டாங்க, சாரதாம்மா.

அன்னிக்குக் காலையிலேயிருந்து ஊர்க்காரங்க கனகய்யா வீட்டுப் பக்கம் வர்றதை நிறுத்திட்டாங்க. யார் முகம் தென்பட்டா அவன் யார் பேரைச் சொல்வானோன்னு பயம். அதிலேயும் பொம்பளைங்க எட்டிக்கூடப் பாக்கலே! சாயந்திரம் ஆகறதுக்குள்ளே கனகய்யாவைக் கீழே வைக்கவேண்டிய நிலை ரொம்ப நெருங்கி வந்துட்டுது. பெத்தவங்க டெஸ்பரேட் ஆயிட்டாங்க. நடுராத்திரி சாரதாம்மா வீட்டுக்குப்போய் கதவை இடிச்சி ஒரே திட்டும், சாபங்களும் விட்டாங்க—அந்தம்மா தங்க மகனைக் கொன்னுட்டான்னு, அந்தம்மா விபசாரின்னு சொல்லத் தகாத வார்த்தைங்கெல்லாம் சொன்னுங்க:

'ஒண்ணும் தெரியாத எங்க பையன்தான் அகப்பட்டானு? உனக்கு அவ்வளவு மதமேறியிருந்தா ஆம்பளைங்க இல்லையா? வேலைக்காரங்க இல்லையா? மிருகங்க இல்லையா?'

அந்தம்மாவோட புருஷன் கதவைத் திறந்து விஷயத்தைத் தெரிஞ்சிகிட்டாரு. அவர் கால்மேல் விழுந்து கெஞ்சிகிட்டாங்க. அவங்க பின்னுடியே வைத்தியன் கோபய்யாவும் நிக்கருன். சாரதாம்மா வெளியே வரவேயில்லே. அந்தம்மா புருஷன் அவங்க பேச்சைக் கொஞ்சம்கூட நம்பலே. நம்பினுலும், சந்தேகம் வந்தாலும் எந்தப் புருஷன் நம்பினுமாதிரி காட்டிக்குவான்? அறைக்குள்ளே போயி அந்தம்மாவைக் கேட்டாரு.

'இதென்னங்க! வெக்கமில்லாம நீங்க என்னன்னு கேக்க வந்தீங்க என்னே? பைத்தியம் புடிச்ச அவ்ங்க அழுதாக்கா ரெண்டு மூஞ்சியிலே அடிச்சி வெளியே தள்ளாம என்கிட்டே வந்து கேக்கறீங்களே?'

'என்னமோ! பொம்புளையை நம்பினவங்க யாரு? இல்லேன்னு அவங்க ஏன் உன்மேலே விழருங்க? உண்மையா யிருந்தாலும், பொய்யா யிருந்தாலும், அந்தப் பையன் செத்துபோயிட்டா, சாகற வரைக்கும் ஊர் ஊரா உன்னைத் திட்டிகிட்டே திரிவாங்க. எப்படியும் கெட்ட பெயர் தப்பாது. போவட்டும் ரத்தம் குடுத்தா என்ன கெட்டுப் போவுது? அவன் எப்படியும் சாகப்போருன், நீ குத்த மில்லாதவங்கறது நிருபணமாயிடும்'னு அவர் சொன்னுர்.

'சீ, சீ, அந்தமாதிரி என் முன்னுலே பேசாதீங்க. என் ரத்தத்தைக் குடுத்தா நான் ஒத்துக்கிட்டாமாதிரி யில்லையா? அந்த கழுதை என் பேரை எதுக்கு பெனுத்தனும்? அந்தப் பெனுத்தலைப் பிடிச்சிகிட்டு...'

'எல்லாம் நம்ம கர்மம்! என்ன பண்ணறது? நீயே யோசனை பண்ணு... அவங்க போவட்டும். நான் சொல்லறேன் இல்லே, என் வார்த்தைக்காகக் குடு'ன்னு பலவிதமாச் சொல்லி ஒத்துக்க வெக்கனும்னு பாத்தாரு. அந்தம்மா எப்படியும் ஒத்துக்கவே யில்லே. ஆனு அந்தம்மா புருஷன் ரொம்ப பிடிவாதம் பிடிச்சாரு. ஒர்த்தருக்கு உயிர்த் தானம் பண்ணறத்துக்காகத் தியாகம்னு செய்யறதா நினைச்சிக்கோன்னு சொன்னுரு. பழங்காலத்திய பதி விரதைங்களை, உடம்பை அறுத்துக் குடுத்த சிபியை, உடம்புத் தோலை அறுத்துக் குடுத்த கர்ணனை ஞாபகப் படுத்தினுரு. கனகய்யாவைப் பெத்தவங்களையும், வைத்தியன் கோபய்யாவையும் சத்தியம் பண்ண வெச்சாரு, யார் கிட்டேயும் சொல்லமாட்டோம்னு. அப்பவும் அந்தம்மா சம்மதிக்கலே. கடைசியிலே மாட்டைப் பிடிக்கிருமாதிரி அந்தம்மாவைப் பிடிச்சிகிட்டு ரத்தத்தை எடுத்து கிட்டு போனுங்க... களிம்பு பண்ணி அவன் கண்ணுலே போட்டாங்க.

ஒரு வாரத்திலே கனகய்யா உடம்பு நல்லாகிப் பள்ளிக்கூடம் வந்தான்—'

அப்படிச் சொல்லி நிறுத்தினரு டாக்டர் காமேஸ்வர ராவு.

'தோஷத்தினலே காய்ச்சல் வர்றது நிஜம்னு சொல்றீங்களா டாக்டர்?'னு கேட்டான் வெங்கடப்பா.

கடல்மேலே மேகம் மூடுது—சின்ன காற்று அலேங்க மேலே கோலம் போடுது... கடல் அதிகாரிகள்ளே யாருக்கோ ராஜபாட்டை போடரு மாதிரி கடல் மத்தியிலே வெள்ளைப் பாதையொண்ணு பரவிகிட்டிருக்குது... காற்றுலே அலேஓசை கொஞ்சம் குறைஞ்சிது.

'இல்லாம என்ன, சந்தேகமில்லாம வருது'.

'அப்படின்னு, எங்க புஸ்தகங்கள்ளே இல்லேயே ஏன்?'

'ஒண்ணு கத்துக்கங்க, கத்துக்கறது எதுக்கு? நீங்க டாக்டர் ஆனப்பறம் சீக்கிரத்திலேயே உங்க புஸ்தகங்களே நம்பறதெ விட்டுடுவிங்க. விட்டுடலேன்னு சரியான முட்டாளுங்கன்னு அர்த்தம்'.

'அப்போ இந்த வைத்தியப் படிப்பெல்லாம் எதுக்கு?'

'என்ன செய்யக் கூடாதோ அதைச் சொல்றதுக்கு. நமக்குத் தெரிஞ்சிது ரொம்ப குறைச்சல்னு தெரிஞ்சிக்கிறதுக்கு'.

'வந்து, அந்த ரத்தம்தான் மருந்தா அந்தக் காய்ச்சலுக்கு?'

'அதான் இதுவரைக்கும் தெரிஞ்ச மருந்து'.

'வந்து, தோஷத்தினலே வந்தது காய்ச்சல்னு தெரிஞ்சிக்கறது எப்படி?'

'தெரிஞ்சிக்கவேண்டிய அவசியமில்லே'.

'ஏன்?'

'பொழைக்க ஆசைப்பட்றவன் யாரும் தோஷக் காய்ச்சலுக்கு வைத்தியம் பாக்கச் சொல்லி அலோபதி டாக்டரைக் கூப்பிட மாட்டான்'.

'ஏதோ காய்ச்சல்னு நினேச்சிகிட்டு கூப்பிட்டுட்டா?'

'கூப்பிட்டுட்டா நோயாளி செத்துப் போயிடுவான். இதிலே போறது என்ன இருக்குது? உங்க ஃபீஸ் உங்களுக்கு வந்துடும்'.

'வந்து, டாக்டருக்குப் பேரு கெட்டுடாதா?'

'ஒண்ணும் கெடாது. நோயாளிக்கு ஆயுள் முடிஞ்சிபோச்சு. நாங்கென்ன கடவுளான்னு சொல்விடலாம்'.

'அப்படின்னு நம்ம தேசத்துக்கு ஆயுர்வேதம்தான் நல்லது'.

'இல்லே. ஏன்னு, ஆயுர்வேத வைத்தியருக்கு என்ன செய்யக் கூடாதோ அதுகூடத் தெரியாதுங்கறதனலே'.

'உங்க டிஸ்க்கஷன் சரிதாங்க. கதை ஆயிட்டுதா, இன்னும் இருக்குதா? அந்த நோயாளிக்கு ரத்தம் நின்னுடிச்சா இல்லையான்னு போய்ப் பாக்கணும் நானு'ன்னு சொன்னு நர்ஸ் எலிசபெத்.

'இன்னும் கொஞ்சம் இருக்குது'.

'அப்படின்னு இவ்வளவு நல்ல பெயர் வாங்கின அந்தப் பெரிய மனுஷிதான் அப்படிப்பட்ட வேலையைச் செஞ்சான்னு சொல்லுங்க?'ன்னு நர்ஸ் பாலம்மா.

'எப்படிப்பட்ட வேலையைச் செஞ்சா? எல்லாரும் பண்ணற வேலையைத்தான் அந்தம்மாவும் பண்ணுங்க. இப்படி விபரீதமாப் போயிடும்னு நினைக்கலே அவ்வளவுதான். அது அவங்க துரதிர்ஷ்டம்'.

'ஆனு தன்னுலே அப்பாவியான பையன் உயிர் போய்க்கிட்டிருந்தா, அந்த திக்கில்லாத அப்பா அம்மா அழுதுகிட்டிருந்தா அவ்வளவு கல்நெஞ்சம்—அது மனுஷத் தன்மையில்லே. அவ ராட்சசி'.

'அப்படித்தான் தோணும், தூரத்திலே கதையா கேட்டுகிட்டிருந்தா. ஆனு அவங்க நிலையிலேயிருந்தா நமக்குள்ளே யாராவது ஒர்த்தர் அந்தம்மாவைவிடக் கருணையோட நடந்துக்குவோமான்னு நமக்கு நாமே சிந்திச்சு பாத்துக்கணும். அந்தம்மாவுக்குக் கிட்டத் தட்ட நாப்பது வயசு. அவங்களுக்கு ரொம்ப நல்ல பேரு, கௌரவம்......'

'அப்படிப்பட்டவ அந்த மாதிரி வேலையே செஞ்சிருக்கக் கூடாது.'

'ஒண்ணும் தெரியாத பையனோட.'

'என்னமோ, யார் தொடங்கி வைச்சதோ? அவன்தான் தூண்டினுனோ, இல்லே அவளோ. யாருக்குத் தெரியும்?'

'அவனு? ஸ்கூல்லே படிக்கிற பையன். அந்தம்மாவைப் போய் எப்படி பலவந்தப்படுத்த முடியும்?'

'அந்தம்மா மட்டும்? புருஷன் இருக்கிருன். ஒரு பையன், ரெண்டு பெண்ணுங்க. மொத்தம் மூணு பசங்க. தன் மகன் மாதிரி பழகின பையன்.'

'நீங்க என்ன சொல்றீங்க டாக்டர்?'

'எனக்குத் தெரியாது. ஆனு என் அனுபவத்தை வைச்சி என்ன சொல்றேன்னு...'

'உங்களுக்கு இந்த மாதிரி விஷயங்களிலே ரொம்ப அனுபவமிருக்குதா டாக்டர்?'னு கேட்டான் மூணுவது ஆளு சிரிச்சி கிட்டே.

'என் சொந்த அனுபவம் தேவையில்லே. நம்ம கிட்ட வந்த நோயாளிங்க உடம்புக்கு என்ன நோயின்னு பாத்து நாம்ப படிச்சி கிட்ட மருந்துகளே எழுதிக் குடுத்து அனுப்பிச்சா எந்த அனுபவமும் வராது. ஆனு நம்மை நம்பி வந்து மனுஷன் நோயிலே விழுந் தான்னு, ஏன் விழுந்தான்? அவன் சூழ்நிலே என்ன? மருந்தாலே குணப்படுத்தறோம். ஆனு அந்த மனுஷனோட உடம்பு, சந்தர்ப்ப சூழ்நிலே, சாப்பாடு, பழக்க வழக்கங்க, அவன் மனசு இதெயெல்லாம் கவனிக்கிறோமா? வைத்தியம் பாக்கறதுன்னு எவ்வளவு கஷ்ட மானது தெரியுமா?'

'அப்படிப் பாத்தா என்ன குணப்படுத்த முடியும்?'

'பண்ண முடியாது. நூத்துக்கு எழுபத்தி அஞ்சி பேரு நாம சாப்பிடச் சொல்ற சாப்பாடு கிடைக்காதவங்க. அதெல்லாம் போவட்டும். என் அனுபவம் என் நோயாளிங்ககிட்டெ யிருந்து வந்தது'ன்னு சொல்லி கடலே நோக்கிப் பாத்துகிட்டிருக்கரூர் காமேஸ்வரராவு.

'அந்த அலேகளேயும், அந்த நுரையையும் பாக்கறீங்களா? அதுதான் நோயின்னு வெச்சிக்கோங்க. எத்தனே அலேகளே நிறுத்து வீங்க? எவ்வளவு நுரையைத் தொடைச்சிடுவீங்க?'

'நான் போவணும், கதையை முடிக்கிறீங்களா இல்லேயா?'ன்னு கேட்டா நர்ஸ் பாலம்மா.

'அப்பறம்' அந்த கனகய்யா ஒரு விநோதமான புழு மாதிரி ஆயிட்டான். ஸ்கூல்லே டீச்சர் ஒண்ணும் சொல்லாம போனுலும், 'கனகய்யா'ன்னு கூப்ட்டதுமே எங்களுக்குச் சிரிப்பும் அருவருப்பும் வந்துடும். சில பேருக்கு இரக்கம் வரும்.

'எப்படி இருக்குதுடா!'ன்னு கேட்போம். அப்படின்னு தெரியு மில்லியா! 'என்ன பண்ணேடா?'ன்னு கேட்போம். அவன் என்ன சொல்லுவான். 'சீ! சீ! போங்கடா'ன்னு சொல்லுவான். மேலே என்ன சொல்ல முடியும்? சரி அப்பறம் சாரதாம்மா வீட்டுக்கு எப்பவும் போகமாட்டான்னு வெச்சிக்கோங்க.

'சாரதாம்மா! சாரதாம்மா'ன்னு கத்துவாங்க அவன் பின்னுடி. ஊர்க்காரருங்க ஒத்தரும் அவனே அவங்க வீட்டுக்குள்ளே வர விடலே. கடைசியிலே பெத்தவங்ககிட்டே கூடச் சொல்லாமே எங்கே போனுனே, போயிட்டான்.'

'அப்பறம் தென்படலியா?'

'இல்லே. மறுநாள்ளே யிருந்தே அந்தம்மா புருஷன் அவங்களே எப்படிப் பாத்திருப்பாரோ நாம கற்பனே பண்ணிக்கலாம். தோலில்

லாத கர்ணனை, முதுகெலும்பு இல்லாத ததீச்சியை எப்படிப் பாத்தாங்களோ தெரியாது ; கட்டாயமா கனகய்யா செத்து போயிடுவான்னு, தன் மனைவியோட களங்கமில்லாத நிலை நிரூபணம் ஆயிடும்னு நினைச்சிருப்பாரு. சீதை நெருப்பிலே எரிஞ்சு போயிட்டான்னு வைச்சுகோங்க. ஸ்ரீராமர் என்ன ஆயிருப்பார். எரிஞ்சிகிட்டிருந்தா வலியைத் தாங்க முடியாம சீதை தீயிலே யிருந்து வெளியே குதிச்சா என்ன பண்ணியிருப்பார் ஸ்ரீராமர் ? அதோட ஊரெல்லாம் ஒரே சிரிப்பு, அருவருப்பு.

' ஏதோ ஒரு வேலையே வெச்சிகிட்டு அந்தம்மா வீட்டுக்குப் போயி அவங்களைப் பாக்கற பெண்கள் கூட்டம் ஏராளமாயிட்டுது. இத்தனை நாளு அவங்க மேலே இருந்த மதிப்பு, கௌரவம் வெத்து விஷமாயிட்டுது.

' இருந்தாப்பலே இருந்து அந்தம்மா அந்த ஊர்லேயிருந்து மாயமாயிட்டாங்க. அவங்க தங்கை மக பிரசவத்தைச் சாரதாம்மா பாக்கப் போறாங்கன்னு சொன்னாங்க. இன்னிக்கு வரைக்கும் அந்தப் பிரசவம் முடியவேயில்லே. அவங்க மகன் சுப்ரமண்யம் எங்க ஸ்கூல்லே படிச்சிகிட்டிருந்தான். போகப் போக எங்க கேலியைத் தாங்க முடியாம ஸ்கூல்லே யிருந்து நின்னுட்டான். ஊர்லே திரியறது, விளையாடறது கூட முடியாம போயிட்டுது. அவனுக்கு அதுமட்டுமில்லே. ரெண்டு வருஷத்திலே அவங்க அப்பா அவ்வளவு பெரிய ஆஸ்தியை ரொம்ப குறைச்ச விலைக்கு வித்துட்டு மகனை அழைச்சிகிட்டு அந்த ஊரை விட்டுட்டுப் போயிட்டாரு. ரெண்டு பெண்ணுங்களும் அதுக்கு முன்னாடியே கல்யாணமாயி மாமியார் வீட்டுக்குப் போயிட்டிருந்தாங்க, இல்லேன்னா அவங்களுக்குக் கல்யாணமே நடக்காது—' இப்படிச் சொல்லி நிறுத்தினார் காமேஸ்வர ராவு.

' ஆயிட்டுதா கதை ?' ன்னு கேட்டா நர்ஸ் பாலம்மா.

' ஆ '

' சரி இந்த மனுஷங்கதானா அவங்க ?'

' அதோ வெளியே நின்னுட்டிருக்கற துர்ப்பாக்கியசாலியே சாரதாம்மா. அந்த ஊரைவிட்டுப் போனப்பறம் அவங்க ஏழைகளாயிட்டாங்க. அந்த அப்பா சீக்கிரத்திலேயே செத்துபோயிட்டார். இந்த மகனுக்குக் கல்யாணம் ஆகலே, குடும்பம் இல்லே.'

' இத்தனை நாளு இந்தத் தாய் எங்கே யிருந்தாளோ ?'

' சந்தேக மென்ன இருக்குது ? இதெல்லாம் முன்னாடியே ஏற்பாடு பண்ணிகிட்டாங்க. கனகய்யாகிட்டே போயி குடுத்தனம் வெச்சி

யிருப்பா. அந்தப் பையன் இந்தக் கிழவியை எத்தனை நாளு தாங்கி கிட்டிருப்பான்? அங்கேயிருந்து புறப்பட்டு வேறே கதி யில்லாமே வீட்டு வேலை செஞ்சி பொழைச்சிக்கிருப் போல இருக்குது'ன்னு சொன்னான் மெடிகல் ஸ்டூடண்ட் நாகய்யா சௌதிரி.

'என்னென்ன இருக்குதோ மனுஷங்களிலே? ஒரு பையனுக்காக ஒரு பெரிய குடும்பத்தை ஒரேயடியா நாசம் பண்ணிட்டான்னு சொன்னா...'

'எல்லாரும் ஏன் ஒரே மாதிரி யிருக்கணும்! கொஞ்சம் பேரு உலகத்தைக் காப்பாத்தறத்துக்குன்னு இப்படி அவதரிக்கிறாங்க.'

'இன்னும் வெக்கமில்லாம ஏதுக்கு வர்ரு மகனைப் பாத்து அழுற துக்கு?'

'என்னென்னாலும் தாய்ப்பாசம் ஒரேயடியா அழுது.'

'அந்தக் கனகய்யா என்ன ஆனானோ!'

'போயிருப்பான். அந்தப் பையன் எவ்வளவு காலம் இந்தக் கிழவியைக் கட்டிகிட்டு அழுவான்?'

'கனகய்யா அப்பா அம்மா என்ன ஆனாங்க?'

'சீக்கிரத்திலேயே செத்து போயிட்டாங்க.'

சொல்லிகிட்டே டாக்டர் காமேஸ்வர ராவு போக ஆரம்பிச்சாரு.

'மறுபடியும் அந்தக் கனகய்யா உங்களுக்குத் தென்படலியா?'ன்னு கேட்டா நர்ஸ் பாலம்மா.

'தென்படாமென்ன? நான்தான் அந்தக் கனகய்யா'ன்னு சொல்லிகிட்டே வராந்தா முனையிலே திரும்பினார் டாக்டர்.

ஒரு நிமிஷம் நிசப்தம். திடீர்னு கத்திக்கிட்டு அந்த அஞ்சி பேரும் ஓடிப்போய் டாக்டர் காமேஸ்வர ராவைச் சூழ்ந்துகிட்டாங்க.

'உண்மையா டாக்டர்!'

'உண்மைதான்!'

அவங்க அவரைச் சுத்தி நின்னுகிட்டு நகரவிடலே.

'சொல்லுங்க, இன்னும் சொல்லுங்க. மொத்தத்திலே என்ன நடந்தது?'

'என்னது, என்ன நடந்தது?'

'என்னது?'

'அதுதான்? உங்களுக்கு எப்படி காய்ச்சல் வந்தது?'

'என் கட்டை விரல்லே அடி பட்டுது. அது செப்டிக் ஆயிட்டு ஜுரம் வந்தது.'

'அது தோஷக் காய்ச்சல் இல்லையா?'

'இல்லை.'

'அவங்க இல்லையா? அவங்க ஒண்ணும் செய்யலையா?'

'அவங்க என்ன செஞ்சாங்களோ தெரியாது, ஆனா என்னை ஒண்ணும் பண்ணலை. மெடிக்கல் காலேஜ்லே சேர்ந்து லேடி ஸ்டூடண்ட்ஸ் என் மேலே வந்து விழற வரைக்கும் எனக்குப் பொம்பளைன்னா என்னான்னு தெரியாது. எனக்கு ரொம்ப பயந்த சுபாவம்.'

'அவங்களுக்கு ஒண்ணுமே தெரியாதா?'

'பாவம் ஒண்ணும் தெரியாது.'

'வந்து, உங்களுக்கெப்படி குணமாயிட்டுது?'

'தன்னாலே அது நல்லா ஆகியிருக்கணும்.'

'அவங்களுக்கு அவ்வளவு அநியாயம் நடந்துகிட்டிருந்தா நீங்க எப்படி சும்மா இருந்தீங்க?'

'எனக்கென்ன தெரியும்? பாக்கப் போனா எனக்குத் தெரிஞ்ச வரை அந்த ஊரெல்லாம் எனக்கு விரோதமானதுதான்! எங்க அம்மா எனக்குப் பண்ணின வைத்தியத்தைப் பத்தி ஏதோ சொல்லு வாங்க. ஆனா எனக்கு ஒண்ணும் புரியலை. தொடையிலிருந்து ரத்தத்திலே களிம்பு பண்ணினாங்கன்னு சொன்னா அந்த ரத்தத் தைக் கொடுத்துக் காப்பாத்தனாங்கன்னு எவ்வளவோ பக்தி உண் டாச்சு சாரதாம்மா மேலே. அப்படி ரத்தம் கொடுக்கறது ரொம்ப கீழ்த்தரமான வேலைன்னு, எந்தப் பெண்ணும் பண்ணமாட்டான்னும், என் உயிருக்காக அவங்க அந்தத் தியாகம் பண்ணினாங்கன்னு எவ்வளவோ மரியாதை உண்டாச்சு அவங்க மேலே. அன்னைக்கும் இன்னைக்கும் அவங்க என் மனசிலே ஒரு லட்சியப் பெண். ஜனங்க மேலே அவங்க தயவு, மரியாதை, அவங்க விட்டையும், நாடி வந்த வங்களையும் பாத்துக்கற விதம், அமைதியான போக்கு, பரந்த மனப் பான்மை—இந்துப் பெண்மணின்னா அவங்க உருவத்தலே பாக்கறா மாதிரி இருக்கும். உடம்பு நல்லானதுமே அவங்ககிட்டே ஓடினேன், என் வாழ்க்கை முழுவதும் அவங்க பாதங்ககிட்டே அர்ப்பணம் பண்ணலாம்னு. ஆனா என்னைப் பாத்ததுமே, பிசாசைப் பாத்தா மாதிரி பாத்து பயந்துபோய், கதவை மூடிட்டாங்க. அந்த அடியோட அந்த ஊர்லே இருக்கறதுக்கே மனசு பிடிக்கலே. அதோட என் படிப்புக்கும் பணம் குடுக்கறதை நிறுத்திட்டாங்க. என்னை எந்த வீட்டிலேயும் உள்ளே வரவிடலை. அப்பா அம்மாகூட என்னை ரொம்ப மட்டமா பாக்க ஆரம்பிச்சாங்க.'

'வந்து, அப்பறம் அவங்க என்ன ஆனாங்களோ நீங்க தெரிஞ்சுக் கவே யில்லியா?'

'எனக்கு என்ன தெரியும். நான் முன்னடியே போயிட்டேன். நான் காசிக்குப் போயி, பேரை மாத்திகிட்டு, சத்திரங்கள்ளேயும், பிச்சை யெடுத்துகிட்டும் படிச்சேன். அப்புறம் இப்பதான் பாக்கறேன்.'

'இப்போ அவங்ககிட்டே ஒண்ணும் பேசலியா?'

'என்னை அடையாளம் தெரிஞ்சிக்கலே அவங்க. நான் யாருன்னு சொன்னதும் 'ஓ'ன்னு கத்திட்டு ஓடிப் போயிட்டாங்க.'

'ஏன் அவ்வளவு கோபம் உங்க மேலே?'

'இதிலே என்ன ஆச்சரியம்? என்னலேதானே அவங்க வாழ்க்கை பாழாப் போனது! நான் பெறுத்தனதாலேதானே!'

'ஏன் பெறுத்தனீங்க?'

'ஏனோ! எனக்கு எப்படித் தெரியும்? அவங்க மேலே அளவு கடந்த பக்தி. எனக்கு ஒரு கடவுள் மாதிரி அவங்க. அவங்க வந்தா வலியைத் தீத்துடுவாங்கன்னு இருக்கலாம்!'

'அப்படின்னு உங்களுக்கு இந்தக் கதை யெல்லாம் எப்படி தெரிஞ்சிது?'

'அப்பறம் அந்த ஊருக்குப் போயி, தெரிஞ்சிகிட்டேன்.'

சொல்லிகிட்டே டாக்டர் காமேஸ்வர ராவு வார்டுக் குள்ளே போயிட்டாரு. மத்தவங்கெல்லாம் அவங்கவங்க வேலையைக் கவனிக்க போயிட்டாங்க.

இந்தக் கதை முழுவதும் ஸ்கிரீன் பின்னடியிருந்து கேட்டுட்டிருந்து நான் அப்படி கடல் பக்கமாப் பாத்துகிட்டு சிந்திச்சேன், வாழ்க்கைக்கு, வாழ்க்கையிலெ உண்டாற இந்த துரதிர்ஷ்டங்களுக்கு அர்த்த மென்னன்னு. அவங்க வாழ்க்கைங்க ஏன் அப்படி பாழாப் போயிட்டுது? பாவம், அந்தம்மா என்ன பண்ணுனங்க? அவங்க பண்ணின பூஜை, தர்மங்க என்ன ஆயிட்டுது? திக்கில்லாத பள்ளிக் கூடப் பையன் மேலே கருணை காட்டின புண்ணியத்துக்குத் தானே, இவ்வளவு கஷ்டம் வந்தது அவங்களுக்கு! அவங்க மூலமாப் புருஷனுக்கும் மகனுக்கும்கூட! இத்தனே வருஷம் அவங்க எப்படி வாழ்ந்தாங்களோ, என்னென்ன கஷ்டம் பட்டாங்களோ! மனுஷங்க நாயிங்க மாதிரி. எஜமான் எதுக்கு வயத்தலே உதைச்சானுே தெரியாம தெரிஞ்சிக்கறதுக்கு அவனையே உத்துப் பாக்கற நாயிங்க. யார் பண்ணுங்க இந்தக் கொடுமைகளே? மனுஷனு? கடவுளா?

சமூகம்—சமூகம் பண்ணுதுன்னு மண்ணை வாரித் தூத்துராங்க சமூகத்து மேலே இந்தக் காலத்து எழுத்தாளருங்க. சமூகம்னு மனுஷன்தான்! என்ன பண்ணனும்? எப்படி மாறணும்? இவங்

களை அந்த ஊர்லே நிக்கவிடாம பண்ண மனுஷங்க நம்ம மாதிரி ஆளுங்கதான்.

ஆனு அந்தச் சாட்சியத்தோட சாரதாம்மா குற்றமற்றவன்னு அன்னிக்கு யாராவது சொல்ல முடிஞ்சிதா ? அதிலேயும் அவ்வளவு பெருந்தன்மையான பொம்பளே, சின்ன பையனேடே அப்படிப்பட்ட வேலே செஞ்சான்னு அவங்களே வெறுக்கறது ஜனங்க தப்பா ! போவட்டும், சலம் சொல்ருப்பலே இந்த விபசாரமெங்கறது தோஷம் இல்லேயோ என்னமோ ! இல்லே ரொம்ப நல்லதுதான்னு நினேச்சி கிட்டா மத்த கெட்ட நடவடிக்கைகளோட விஷயம் என்ன ஆவறது ? இனி நல்லதுக்கும் கெட்டதுக்கும் வித்தியாசம் இல்லேன்னு நாகரிகம், சமூகம் எப்படி நிலேயா யிருக்கும் ?

அவ்வளவுதான் ! அவ்வளவுதான் ; வாழ்க்கை அவ்வளவுதான். பின்னே காமம்னு சொல்லாமே வேறென்ன சொல்றது ? இல்லேன்னு இந்த அதிர்ஷ்டங்களுக்கு அர்த்தமே யில்லே. கடவுள் இல்லே, நியாயம் இல்லே, சத்தியம் இல்லே. தன்னறிவு இல்லாத குருட்டு விபத்துதான் இந்த சிருஷ்டி. அந்தக் கடல்லே யிருந்து ஏராளமான தண்ணித் துளிங்க ஓயாம சிதறிகிட்டே இருக்குது. சிலது வெய் யில்லே பிரகாசிக்குது. சிலது கால்லே பட்டு உடைஞ்சி போவுது. சிலது மணல்லே விழுந்து உறிஞ்சப்பட்டுப் போயிடுது. சிலது கடல்லேயே கலந்து போயிடுது. மனுஷங்களும் அவ்வளவுதான்னு சொல்லணுமா ? இப்படி வாழ்க்கைக்கு அர்த்தத்தைச் சிந்திக்கிறதே அறிவீனமா ? ஆனு இதயம் உள்ளவங்க ஒண்ணும் சிந்திக்காம, ஏதோ இருக்குது நமக்கென்னன்னு சும்மா இருக்க முடியாதில்லேயா! ஆனு, இத்தனே யுகங்களாச் சிந்திச்சி ஒரு உண்மையான சத்தியத் தைத் தெரிஞ்சிக்க முடியாம போயிட்டாங்க. என்ன லாபம் ? பெருந் தன்மையான மனசுங்க அலுத்துப் போய் ஏதோ ஒரு எல்லேயிலே ஏதோ ஒரு நியாயிலே விழுந்து அமைதியடையதுங்க. ஏதோ சில சூத்திரங்களேச் சத்தியம்னு நம்பி நிக்கலேன்னு நிம்மதியில்லே. ஆனு அதுங்க மேலே இன்னும் சந்தேகங்க. எங்களுக்குத் தெரிஞ்ச விஷயம் இவ்வளவுதான்னு சொன்னவங்க. அறிவெல்லாம் வெத்து அல்பமானது, பலவீனமானது. ஏதோ சத்தியம் இருக்குதோ என்னமோ ? இன்னும் நமக்குத் தெரியலேயோ என்னமோ ! என்னேக்கும் தெரியாதோ ! ஆனுத் தெரியும்னு சொல்றது, இவ்வளவு தாங்கறது வெத்துச் சோம்பேறித்தனம்னு நினேக்கறேன்.

வருத்தம் இல்லை

கமலம்மா என்னை மறுபடியும் ரெண்டு புடவை வாங்கிகிட்டு வரச் சொன்னு. போனதடவை வாங்கின புடவைங்க ரொம்ப நல்லா இருக்குதுன்னு தன் சிநேகிதிங்க சொன்னுங்களாம். யார் எந்தப் புடவையை உடுத்தினு நல்லாயிருக்குமோ அது எனக்கு நல்லாத் தெரியும்னு சொல்ரு. புடவைங்க ஃபாஷன், நாணயம், அதுங் களுக்கு பார்டர் அமையற பொருத்தம் இதெல்லாம் எனக்குத் தெரிஞ்சாமாதிரி எங்களவங்கள்ளே யாருக்கும் தெரியாதாம். உண்மையிலே எனக்கு அதுங்க விஷயம் அவ்வளவாத் தெரியாது. இந்தக் கொஞ்சசத்தலே தற்பெருமை எதுக்கு? எனக்குச் சுத்தமாத் தெரியாதுன்னு நான் ஒத்துக்கறேன். பாரதத்திலே தர்மராஜா ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தலே தர்மமூர்த்தின்னு பேரு வாங்கிட்டார். அந்தப் பேரைக் காப்பாத்திக்கறதுக்காக ரொம்ப கஷ்டப்பட்டா மாதிரி தெரியுது. மத்தவங்க நம்மை முழுசாப் புரிஞ்சிக்காததனுலே சில தொல்லைகளை அனுபவிக்கிறோம். முழுசாப் புரிஞ்சிக்கறதா யிருந்தா இன்னும் எவ்வளவு சிக்கல்லே மாட்டிக்குவோமோ! சில பேரைப்பத்தி சில எண்ணங்கள் விழுந்துடுது. அதுக்கு ஏத்தா மாதிரி நடந்துக்கறதுக்கு அவங்க ரொம்ப முயற்சி பண்ணி அந்த எண்ணம் தப்பில்லேன்னு நிரூபிக்கறதுக்கு நடிக்க ஆரம்பிக் கறுங்கன்னு நினைக்கிறேன்...

கமலம்மா எனக்குப் புடவைங்க விஷயம் நல்லாத் தெரியும்னு சொன்னதிலேயிருந்து நான் புடவைக் கடைகளை ஒண்ணுவிடாம சுத்தவேண்டியதாக ஆயிட்டுது. பெரிசா வாங்கறவன் மாதிரி உள்ளே போறது—ரகரகமான புடவைகளை எடுக்கச் சொல்லி பாக்கறது, எது யாருக்கு நல்லாயிருக்குமோ கற்பனை பண்ணிக்கறது—அதுங்க விலை, எங்கெங்க தயாரானது—இதெல்லாம் தெரிஞ்சிக்கறது வழக்கமாகப் போயிட்டுது. அந்த ஊர்லே என் வேலையைப் பாத்துட்டு, கமலம்மா புடவைகளுக்காகக் கடையிலே நுழையறப்போ சாயந்திரம் நாலாயிட்டது. கடைக்காரன் ரகரகமான புடவைகளை என் முன்னலே விரிச்சி போட்டு வர்ணிக்க ஆரம்பிச்சான். ஒரு கால் மணி நேரம் அலசிப் பாத்தாலும் எந்தப் புடவை நல்லா

யிருக்குதோ என்னுலே முடிவு பண்ண முடியலே. எல்லாம் நல்லாத் தான் இருக்குது. அதிக விலே யிருக்கற புடவை இன்னும் நல்லா யிருக்கருமாதிரி தோணுது—அதென்ன வேடிக்கையோ! அதுகளேப் பாக்கறப்போ நம்ம தேசத்திலே எவ்வளவு திறமையான வேலேக் காரங்க இருக்கருங்கங்கற நினேப்பு—முன்னே இன்னும் எவ்வளவு பெரிய திறமைசாலிங்க இருந்திருக்கணும். தீப் பெட்டியிலேயிருந்து புடவையை எடுத்து பிரிச்சி கட்டிகிட்ட மும்தாஜ் பேகம், ஜான்சி லட்சுமி பாய், இன்னும் முன்னுடி போறு கார்கி, மண்டோதரி, தமயந்தி, புடவை விவகாரம் வர்றப்போ எல்லாரையும்விட முக்கியமா ஞாபகத்துக்கு வர்ற திரௌபதி முதலான அழகிகளேக் கற்பனே பண்ணிக்கறதுலே ஒரு ஆனந்தம் இருக்குது. புடவை டிசைனேப் பொருத்து, அதிலே போட்டிருக்கற பிரிண்ட் பொருத் தத்தைப் பாத்து அதுகளே முதல்லே உண்டாக்கின திறமைசாலியைக் கற்பனே பண்ணிப் பாக்கறது இன்னும் தமாஷா யிருந்தாலும், விக்கறவன் ‘இது எதாவது வாங்கற கிராக்கியா’ன்னு அலுப்போட கண்ணேச் சுளிச்ச உடனே, எங்க பாட்டி படுக்கையில் துணிக் கந்தைங்களே வைத்து தயார் பண்ணினது என் மனக்கண்ணு முன்னுடி வந்து நிக்குது. நினேச்சபடியே நடந்துட்டுது. கடைக் காரன் அலுத்துப்போயி வேறே ஒரு ஆளுக்குத் துணிகளேக் காட்ற துக்கு அங்கேயிருந்து போயிட்டான். மும்தாஜ் பேகம், ஜான்சி லட்சுமி பாய், கார்கி, மண்டோதரி, தமயந்தி, திரௌபதி அவங் கெல்லாம் அதில்லே இது, இதில்லே அதுன்னு அவங்கவங்க டேஸ்ட்டைப் பொருத்து சேலே தேர்ந்து எடுத்துக்கோன்னு சொல்லி கிட்டே இருக்கருங்க. அவங்களுக்கென்ன அவங்க என்ன வேணும் னுலும் சொல்லுவாங்க. அவங்கெல்லாம் தங்க நிறம், அவங்க எந்தப் புடவையை உடுத்திஞலும் நல்லாவே இருப்பாங்க. கமலம்மா கறுப்பு நிறம்... அப்படிச் சொன்னு கோபம் வரும்... அதனுலே கார்மேக வர்ணம்னு சொல்லுவேன். அதனுலே கண்ணேப் பறிக்கரு மாதிரி தென்படற அடர்த்தியான நிறப் புடவைகளேத் தள்ளிட்டு கொஞ்சம் வெளுப்பான நிறங்களே வெளியே எடுத்தேன். அப்படி, இப்படி பாத்து தலேயை ஆட்டி வரச்சொல்ருமாதிரி சைகை பண்ணி, மறுபடி அந்தப் புடவை அடுக்குலேயிருந்து ஒரு புடவையை வெளியே எடுத்து, ‘இது நல்லாயிருக்குதா?’ன்னு கேட்டேன், எதேச்சையா பக்கத்திலிருந்த ஆசாமியைப் பாக்காமலே.

‘அதைவிட அந்த சிமண்ட் கலர்து நல்லாயிருக்குது’ன்னு சொன்னது அந்த ஆசாமிக்குச் சொந்தமான குரல். அசந்துபோய்த்

திரும்பிப் பாத்தா அது ஒரு பெண். மன்னிப்பு கேக்கலாம்னு மனசுக் குள்ளே நினைச்சேன்... ஆனு, என்னைவிடச் சின்ன ஆள்கிட்டே மன்னிக்கச் சொல்லி கேக்கறதுக்கு மனசு வரலே. அந்தப் பெண் இருவது வயசுக்குக் குறைஞ்சவளாத் தென்பட்டா.

'இல்லேன்னு அந்த ஸ்நஃப் கலர்கூட நல்லா இருக்குது'ன்னு சொன்னு அந்தப் பெண் மறுபடியும். அவ தேர்ந்தெடுக்கற புடவையை எடுத்துக்கறது கஷ்டமாயிருந்தது. ஏன்னு கமலம்மாக்கு ஸ்நஃப், சிமண்ட் கலருங்க நல்லா இருக்காது.

'இது கொஞ்சம் கறுப்பா இருக்கறவங்களுக்கு நல்லா யிருக்கும்னு சொல்றீங்களா?'ன்னு கேட்டேன்.

'என்னைவிடக் கறுப்பா?'ன்னு கேட்டா. அவ கறுப்பு இல்லே. நல்ல சிவப்புன்னுதான் சொல்லணும்.

'சே! உங்களுக்கென்ன?—நீங்க...' எப்படிச் சொல்றதோ தெரியலே. சிரிச்சா...

'ரொம்ப கறுப்பு'ன்னு சொன்னேன். எனக்குச் சிரிப்பு வந்துட்டுது.

'யாருக்கு இந்தப் புடவைங்க!'ன்னு கேட்டா.

'கமலம்மான்னு—எனக்குச் சொந்தம்...'னு சொன்னேன்.

பொம்பளைங்க எவ்வளவு நேரம் பேரம் பண்ணுலும் கடைக்கார னுக்கு அலுப்பா இருக்காதுபோல இருக்குது, நேரா வந்தான். அந்தப் பெண் நல்லாப் பழகினவமாதிரி பேசறது கொஞ்சம் தைரியம் கொடுத்தது.

'நீங்க கட்டியிருக்கற புடவை ரொம்ப நல்லா இருக்குது'ன்னு சொன்னேன். அப்படிச் சொன்னு பெண்களுக்கு இஷ்டமா யிருக்கும்னு தெரியும் எனக்கு.

'இதுவா...'ன்னு சொல்லி புடவையைப் பாத்துகிட்டா!

'இதைப் பட்டணத்திலே வாங்கினேன், பழசாயிட்டுது'.

'இதுமாதிரி இங்கே கிடைக்கறதில்லேன்னு நினைக்கறேன்...'னு என்னமோ முணுமுணுத்தேன்.

அவசர அவசரமாத் தனக்கு ரெண்டு புடவைகளை எடுத்துகிட்டு பில் கொண்டுவரச் சொன்னு.

'எனக்கு ஒண்ணும் தெரியலே. நீங்க கொஞ்சம் சொல்லுங்க, உங்களுக்கு இந்த விஷயம் நல்லாத் தெரியருமாதிரி எனக்குத் தோணுது'ன்னு சொன்னேன். அவ கர்வத்தோட சிரிச்சா...

'போவட்டும், அந்தக் கமலம்மாவைக் கடைக்குக் கூட்டிட்டு வர முடியலியா!'ன்னு கேட்டா.

'கமலம்மா இந்த ஊரில்லே'.

'உங்களது?'

'எனதுமில்லே...'

கடைசியிலே ரெண்டு புடவை, அவ பொறுக்கி வைச்சா. கமலம்மாவுக்குக் கோபம் வந்தாலும் சரின்னு நினைச்சிகிட்டு, சிமண்ட் கலர் புடவைகூடப் பொறுக்கிகிட்டேன். அவ இன்னும் கொஞ்சம் கர்வத்தோட தன் சம்மதத்தைத் தெரிவிச்சிகிட்டு தலையாட்டினா. சில்லறை கொண்டு வர்றதுக்குள்ளே நான் எதேச்சையா அவ பக்கம் பாக்க ஆரம்பிச்சேன். சொல்லப்போனா எனக்குப் பொம்பளைங்கன்னா ரொம்ப வெக்கம். அதுலேயும் புதுசுன்னா பயம்கூட.

ஆனா, அவகிட்டே அப்பாவித்தனத்திலே பிறந்த ஒரு நெருக்கம், 'என்கிட்டே சுதந்திரமா பேசலாம்'னு அழைக்கறமாதிரி தென்படற ஒரு சுட்டித்தனம். பரிசீலனை பண்ணி விலை குடுக்கறதுக்கு இன்னும் பழக்கமாகாத இளமையோட நெருங்கியிருக்கற நிலை—இந்தமாதிரி ஆகர்ஷண சக்தி அவகிட்டே இருக்கறதனாலே போல இருக்குது, திக்குமுக்காடறதிலேயிருந்து தேறிகிட்டு நல்லாப் பேச முடிஞ்சிது என்னாலே. பேசின கொஞ்ச நேரம் இவ நல்ல பொண்ணுதானுங்கற [illegible] வரலே.

'ஜாக்கெட். துணிங்க பாக்கலியா?'ன்னு கேட்டா.

எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது... அவ கழுத்தைப் பாத்தேன். ரெண்டு மூணு செயினுங்க தென்பட்டது. சிவப்பு நிற சேலை முந்தானியைக் கழுத்தைச்சுத்தி இழுத்து பின்னடி துண்டு மாதிரி போட்டிருந்தா.

'உங்களுக்கு இதிலே ஏது பிடிச்சிருக்குது?'ன்னு கேட்டா இன்னும் சில துணிகளைக் காட்டி.

ஜனம் குறைஞ்சி போயிட்டாங்க. அரைமணி அடிச்சிது கடையிலே கடிகாரம். நான் சேலைப் பையை எடுத்துகிட்டு, வாசப்படிகிட்டே வர்றப்போ, ரொம்ப நேரமா பெய்ஞ்சிகிட்டிருந்த மழை பெரிசாயிட்டது. அவகூட வந்தா.

'மழையிலே எப்படிப் போறது?'

'நானும் — அதுதான் நினைச்சிகிட்டிருக்கறேன்'. கடைக்காரன் போட்ட நாற்காலியிலே உட்காந்துகிட்டா.

'வந்து, நீங்க'ன்னா.

'பரவா யில்லே'ன்னேன்.

'நீங்க என்ன பண்றீங்க?'

'நான் ஒண்ணும் பண்றதில்லே. அப்பப்ப கதைங்க எழுதறேன்.'

ஆச்சரியத்தோட 'உண்மையாவா?'ன்னு சொன்னாளே தவிர,

அப்படிச் சொன்னதுக்கு வருத்தப்பட்டேன். கதைகளைப் பத்தி புது ஆளுங்களோட, அதிலேயும் பெண்களோட விமர்சனம் பண்ணிக் கறது எனக்குப் பிடிக்காது.

'நான் எப்பவும் உங்க பேரு கேட்டதில்லையே! ஆனா, சொல்லப் போனா நான் எப்பவும் படிக்கறதில்லே... ஸ்கூலு கதைப் பாடங்க ளோட நிறுத்திக்கிறேன்.'

'பிழைச்சேண்டா கடவுளே'ன்னு நினைச்சிகிட்டேன்.

'கதையின்னா நாவல்களா?'

'ரொம்ப பெரிய கதை ஆனா நாவலென்பாங்க.'

என்னைப் பத்தி நிறைய கேட்டா. தன்னைப் பத்தி நிறைய சொன்னா. எங்க ரெண்டு பேர்லேயும் எதுவும் ஒத்துப் போகலே. எங்கப்பா செய்ற வேலை வேறே. அவங்கப்பா அம்மா செத்து போயிட்டாங் களாம். அண்ணன் லாயராம். அண்ணன் கிட்டேதான் இருக்கரு ளாம். அவங்க அம்மாவைப் பத்தி ரொம்ப நேரம் சொன்னா. 'சம்பா ஷணை இன்னும் வீணாப் போகாதபடி மழை குறைஞ்சது. அவ எழுந்தா. நானும் நகர்ந்தேன். அப்போ ஒரு பிரமாதமான கேள் வியைப் போட்டா.

'உங்களுக்குக் கல்யாண மாச்சா?'

'இல்லே'. தெருவுலே இறங்கிட்டோம்.

வெளியே சில்லுன்னு இருந்தது. பறவைங்க சத்தத்திலே குளி ராலே நடுங்கற நடுக்கம் கேட்டுகிட்டிருக்குது.

'உங்களுக்கு?'ன்னு கேட்டேன் மெதுவா. எனக்குக் காபி குடிக் கணும்னு இருந்தது. அப்படின்னு சொன்னேன். தானும் குடிக்கி றேன்னா, எனக்கு முதல்லே பயமாயிருந்தாலும், இருட்டுனாலே கொஞ்சம் தைரியம் வந்தது, எங்களை யார் பார்த்தாலும் பரவாயில் லேன்னு. அத்தோட எனது வெளியூரு.

ஓட்டல்லே மூலை அறையிலே போய்ச் சேர்ந்தோம்.

'உங்க விஷயத்தைச் சொல்லலையே'ன்னு கேட்டேன், கொஞ்ச முன்னாடி கேட்ட கேள்வியை ஞாபகப்படுத்தி.

'இல்லே, இல்லே'ன்னு சொல்லி, தன் தோளுங்களை, வெக்கத்த னாலே போல இருக்குது பாத்துகிட்டு சிரிச்சா. நான் அவகிட்டே பேசிகிட்டிருந்தாலும் என் மனசு அங்கே இல்லே; எதிலேயும் ஒத்துப் போகாத நாங்க திருமண விஷயத்திலே ஒண்ணாயிட்டோம். எங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாண மாகலே. அதுதான் காற்றிலே தூரமாத் தென்படற எங்க நட்பு மாளிகைக்கு அஸ்திவாரம்.

அப்புறம் ரெண்டு பேரும் மௌனத்திலே விழுந்தோம். அதுக்கு மேலே பேசறதுக்கு ஒண்ணும் தோணலே.

'ஏதாவது வாங்கிக்கிறீங்களா?'

'வாங்கிகிட்டோ மில்லே'

'என்ன வாங்கிகிட்டோம்?'

'சேலே வாங்கிக்கில்லே!'

'சேசே அதில்லே. ஏதாவது சாப்பிடறதுக்கு வாங்கிக்கிறீங்களான்னு'

'ஓ, அதுவா, வேணும் வேணும்' சிரிச்சா. அழகான பல்வரிசை. எப்பவும் சிரிச்சிகிட்டே இருப்பா. டூத்-பேஸ்ட் அட்வர்டைஸ் மெண்ட்டுக்கு நடக்கற போட்டிக்கு அவ சிரிக்கிற போட்டோவை அனுப்பணும்னு தோணும்.

'வந்து, நீங்க?'

'எனக்கு என்ன?'

'ஒண்ணும் வாங்கிக்கலேயா?'

'ஓ அதுவா'ன்னு சொல்லி சிரிச்சிகிட்டே கைக்குட்டையை என் பல்லுக்குக் குறுக்கே வெச்சிகிட்டேன். பல்லு வரிசையிலெ ஒரு பல்லு கொஞ்சம் பின்னலெ தள்ளியிருக்கும் எனக்கு. அதனலே மறு படி அமைதி. கிளீனர் கப்புங்க, பிளேட்டுங்க எடுத்துகிட்டு போற சத்தம். அவன் கறுப்பா இருக்கறன், தலேக்கு ஏதோ சிவப்புத் துணியை, அஜந்தா இருட்டுக் குகையிலே சுவத்து மேலே படத்திலே ராஜாவோட காலுக்கு மணே மாதிரி முதுகை வளேச்சி உக்காந்தி ருக்கற அந்தப் பையனேட படம் மாதிரி.

நான்தான் பில்லேக் குடுத்தேன்—வெளியே நடந்தோம். நடந்து போயிட்டே இருக்கரேும். அதோட ரோடு ரெண்டு பாகமாப் பிரிஞ்சுது.

'நீங்க இல்லேன்ன சேலே செலக்ஷன் இவ்வளவு சீக்கிரமா, இவ் வளவு திருப்திகரமா நடந்திருக்காது'ன்னேன். ஏதோ பேசணு மில்லேயான்னு.

'என்னே நீங்கன்னு ஏன் சொல்றீங்க — உங்களேவிடச் சின்னவ இல்லேயா. அப்படிச் சொல்லாதீங்க'ன்னு சொன்ன.

இந்தச் சிறியவங்க பெரியவங்க விவகாரங்க நாற்பதைக் கடந்தவங் களுக்குத் தானே தவிர இவளுக்கு எதுக்கு. வயசு விவகாரத்திலே இறங்கறவங்க, அதிலே அவங்க அக்கறை அதிகமாக அதிகமாக இளமைக்குத் தூரமாயிட்டிருக்காங்கன்னு அர்த்தம்!

பேரு சொன்ன 'கமலா'ன்னு.

‘எங்க கமலம்மாவுக்கும் உங்களுக்கும் இல்லே இல்லே — உடையதும் ஒரே பேர்தான். வேடிக்கையா இல்லே!’ன்னு சொன்னேன்.

எனது குறிப்பிட்ட ஊருன்னு சொன்னேன்.

‘எங்களுதும் உங்க ஊருக்கு கிட்டேதான்’னு சொன்னா. இங்கே காலேஜிலே படிச்சிகிட்டிருக்கறாளாம், லீவ் விட்டாங்களாம். ஊருக்குப் போகறதுக்கு முன்னாடி ஏதாவது சேலை வாங்கிட்டுப் போகலாம்னு தன்னை அந்தக் குறிப்பிட்ட கடையிலே இருக்கச் சொல்லி, தன்கூட வர்றேன்ன சிநேகிதி ஏதனாலேயோ வரலையாம்.

அவளுக்கு ஒரு தம்பி இருக்கறானாம். பட்டணத்திலே காலேஜிலே படிச்சிகிட்டிருக்கறானாம். தான் இங்கே, தம்பி அங்கே. தனித் தனியா இருந்து ஏன் படிக்கணும்னு கேக்கணும்னு தோணிச்சி. ஆனா அதெல்லாம் எனக்கு எதுக்கு? எதுக்குன்னு நினைச்சா கேக்கணும்னு ஏன் தோணிச்சி? என்னவோ எல்லாம் ஒரே குழப்பமா இருக்குது.

தன் வீட்டுக்கு வரச் சொல்றாளோன்னு நினைச்சேன். ஆனா அப்படிச் சொல்லலே.

‘உங்க ஊர்லே உங்க வீடு எங்கே இருக்குது?’

எங்க வீடு எங்கே இருக்குது எப்படி இருக்குது எல்லாம் சொன்னேன்.

‘சரி நான் வர்றேன்...’னு சொன்னேன். என் பக்கம் ஒரு மாதிரியா, பரிதாபமாப் பாத்தா. தன் இதயத்திலே வலியை, தொண்டையிலே வார்த்தையை முழுங்கிட்டு.

‘கமலம்மாவைக் கேட்டேன்னு சொல்லுங்க’ன்னு சொல்லிட்டுப் போயிட்டா.

நான் அங்கேயே நின்னுட்டேன் அவ போற திக்கைப் பாத்துகிட்டே; நடுவுலே ரெண்டு தடவை என் பக்கம் திரும்பிப் பாத்தா.

ஜடை சேலையிலே கலந்து, ரெண்டும் இருட்டிலே கலந்து, மின்னி மின்னி மறைஞ்சி போயிட்டுது. நினைக்காமலே என் கண்ணுங்க ஈரமாயிட்டுது. எனக்கு என்னமோ திகிலா யிருந்தது. என் குழப்பத்தைப் புரிஞ்சிக்காம நரம்புங்க தலை தெறிச்சி ஓட ஆரம்பிச்சிட்டுது. நான் ஒரு பொய்யைச் சொல்லிட்டேன். எனக்குக் கல்யாணம் ஆகலேன்னு. அந்த ஒண்ணும் தெரியாத அப்பாவிப் பொண்ணுகிட்டே இந்தப் பொய்யைச் சொல்றதுலே என் நோக்கம் எனக்குப் புரியலே. மீதி எல்லா விஷயத்திலேயும் உண்மையைச் சொன்னேன். ஏன்? அந்தச் சமயத்திலே என் தர்க்க ஞானம், என் அறிவு, தங்களோட வாயை மூடிகிட்டுது. என்னைக் கேக்காமலே, என் ஐம்புலனுங்க

ஒண்ணுச் சேந்து அந்தப் பொய்யை என்னைச் சொல்ல வெச்சிட்டுது. அவ்வளவுதான் பேச்சோட மதிப்பு! என் உணர்ச்சிங்க மேலே, உடம்புக்கு இருக்கற அதிகாரம் எனக்கு இல்லேன்னு அர்த்தம்! எனக்கு அவமானமா யிருந்தது. என் மேலே எனக்குக் கோபமா வந்தது. அப்படிக் கல்யாணம் ஆகல்லேன்னு சொன்ன அவ பொருமையில்லாம, என்னோட சுதந்திரமா பேசுவான்னு? உண்மையைச் சொல்லி அவளை வஞ்சிக்க விரும்பாததனுலேயா? அவ என்னை நிஜமா விரும்பிக் காதலிப்பான்னு நினைச்சா, எனக்கு மனைவி இருந்தா மட்டும் காதலிக்கறதை நிறுத்திடுவாளா? பின்னே எதுக்குப் பொய்?

இல்லே குடும்பத்துக்கு நான் அடிமையாயிட்டேன்னு ஒத்துக்கற துக்கு எனக்குள்ளே இருக்கற மனுஷத்தன்மை இஷ்டப்படாம, எதுத்துகிட்டு பொய்யைச் சொல்ல வெச்சிருக்கலாம். பிரம்மச்சாரி சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கிறதா நினைச்சிக்குவான். பெண்ணுக்கு, அவனிடத்திலே புதுமை, ஆழம், யாரும் அடையாத தூய்மையான காதல் இருக்குமுன்னு அவனோட எண்ணம். கல்யாணம் ஆனதுமே அந்தப் புதுமை அழிஞ்சி சுதந்திரத்தை இழந்துட்ட உடனே— பெண்ணுலகத்தோட அவனோட சிநேக பந்தங்க அழிஞ்சிட்டுதுங்கற ஒரு பைத்தியக்கார நம்பிக்கையை கேலி செய்யறதுக்கா என்னோட பொய்? கல்யாணமாயி ஒரு வருஷம்தான் ஆச்சின்னு வைச்சி கோங்க. ஒரு வருஷமானலும், ஒரு நிமிஷம் ஆனலும், பெண்டாட்டி இருக்கறவன் இல்லாதவனு எப்படிச் சொல்லிக்க முடியும்?

அப்படிப் பொய் சொன்ன அந்தப் பெண் சந்தோஷப்பட்டு தன்னோட இன்னும் சுதந்திரமாப் பேச விடுவாங்கற எண்ணமா இருக்கும்!

அத்தோட எங்க வாழ்க்கையிலே, நாங்க என்னைக்கும் சந்திக்கப் போற தில்லேங்கற தைரியம் ஒண்ணு. அந்தக் கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பொய் சொல்லி அவளைச் சந்தோஷப் படுத்தறதிலே பெரிய பாவம் ஒண்ணும் இருக்கறதாத் தென்படலே. என் நடவடிக்கை இதயத் தால் இயக்கப்பட்டுது. நல்லது கெட்டது, ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்து போன பிறகு நிதானமா யோசனை பண்ற மூளை மேலே ஆதாரப் பட்டிருக்குது. பொய் சொன்னலும் சரி அவளைச் சந்தோஷப்படுத்தச் சொல்லி இதயம் ஆசைப்பட்டது; புலன்கள் ஆமோதித்தன.

ஆன என் புத்தி? ஒத்துக்காது. என்னை ரொம்ப வாட்டியெடுத் துட்டது. கமலாவோட அப்பாவித்தனத்தையும், உற்சாகத்தையும் நினைச்சிகிட்டா, என்னை மாதிரி கெட்டவன் இருக்கருனன்னு

சந்தேகம் 'வந்தது. என்னை நானே சமாதானப்படுத்திக்கறதுக்கு ரொம்ப நாளு ஆச்சு. நானும் கமலாவும் என்னைக்கும் சந்திக்கப் போறதில்லையே. சந்திச்சாலும் இந்த உரையாடலை மறந்து போயிருக்கலாம். இல்லேன்னு, அப்பறம் கல்யாணம் ஆச்சுன்னு சொல்லலாம். வீட்டுக்கு வந்ததும், என் மேலே எனக்கு அளவில்லாமே கோபம் வர ஆரம்பிச்சுது. என் மனைவி கமலாவைவிட நல்லவ. எதுக்கு இந்த இல்லாத பொல்லாத போராட்டம். என் எண்ணம் எதுவாயிருந்தாலும், பொய் சொல்றது தப்புங்கறதுக்குச் சாட்சி—என்னை அந்த விஷயம் சில மாசங்க பாதிச்சதுதான். என்னை இந்தப் பாழாப்போன நேர்மைக் கண்ணோட்டம் அப்படி அவஸ்தைப் படும்படியாப் பழக்கம் பண்ணிட்டுது. செஞ்ச குற்றத்தை விடப் படற அவஸ்தை எத்தனையோ ரேட்டு அதிகம்.

ஒரு வருஷம் ஆயிட்டுது. அது கோடைக்காலம். நான் தூக்கத்திலேயிருந்து எழுந்துக்கறதுக்கு நாலாயிட்டுது. தூக்கத்திலேயிருந்து எழுப்பலேன்னு எழுந்திருச்சிருக்கமாட்டேன். ரங்கன் 'யாரோ வந்திருக்காங்க'ன்னு எழுப்பினான்.

'யாருடா ?'

'யாரோ ஒரு ஆளு நீங்க இருக்கீங்களான்னு கேட்டுகிட்டு வாசப்படிகிட்டே நின்னுகிட்டிருக்காருங்க.'

உள்ளே போயி முகம் கழுவிகிட்டு டவல்லே துடைச்சிகிட்டேன். ஃபிளாஸ்க்லே காபி ஊத்தி குடிச்சிகிட்டிருந்தேன். ரங்கன் வாசப்படி கிட்டே வந்து நின்னான்.

'நீங்க இருக்கீங்கன்னு சொன்னேன். வந்த ஆளு சந்து மொனையிலே வண்டிகிட்டே போனாருங்க. அதிலேயிருந்து ஒரு அம்மா இறங்கினாங்க — அப்படின்னா வண்டியிலேயிருந்துங்க — அவங்க நேரா வந்து முன்பக்கத்து ரூம்லே உக்காந்திருக்காங்க. வந்த ஆளு ஒரு கூடையைக்கூட கொண்டு வந்தாருங்க. அந்த கூடையிலே மாம்பழங்க. அப்புறம் அவரு நேரா சந்திலே வண்டிகிட்டே போயிட்டாருங்க.'

'அம்மா எங்கேடா ?'

'முதல் ரூம்லே உக்காந்திருக்காங்க.'

'சே, நம்ம அம்மாடா ?'

'அம்மா கோவிலுக்குப் போயிருக்காருங்க.'

அங்கே வந்தது யாரோ தெரியலையே! இதயம் படபடன்னு அடிச்சுகிட்டது. எவ்வளவு நேரமாச்சு, எங்க இருக்காங்கன்னு நினைச்சுகிட்டே போனேன். தெருப்பக்கத்து அறையிலே உக்காந்

திருந்தா கமலா. நரம்புகளோட நாட்டியத்தை நிறுத்தறத்துக்குக் கைமுட்டியை இறுக்கிப் பிடிச்சுகிட்டேன். தேளுங்க குடும்பத்தையே முழுங்கிட்டா மாதிரி இருந்தது என் தொண்டை.

கமலாக்கு இன்னும் ஞாபகம் இருக்கருப்போல இருக்குது — ஏன் இருக்காது, அவங்க மற்றது எல்லாத்தையும் மறந்து போனாலும் தவறாம ஞாபகம் வெச்சிக்கறது ஒண்ணுதான் — நான் சொன்ன பொய் வெளியாயிட்டிருக்கும். ஏன்னா டேபிள் மேலே எங்க கல்யாண போட்டோ இருக்குது. அவன் புகழு உலகமெல்லாம் எங்கே பரவாம போயிடுமோங்கற பயத்திலேன்னு நினைக்கிறேன், போட்டோ எடுத்தவன் பேரு, அவன் கடைப் பேரு, எடுத்த தேதி, மாசம், வருஷம் எல்லாத்தையும் கொட்டை கொட்டை நம்பர்லே, எழுத்திலே, இருக்கற ஒரு அட்டையிலே அந்தப் போட்டோவிலே பாதி அடைச்சிக்கரு மாதிரி குறுக்கே ஒட்டிட்டு உக்காந்திருக்கான். சுவத்திலே இன்னும் சில படங்க இருக்குது.

இந்தி பிலிம் நட்சத்தரங்க, முதல் காங்கிரஸ் பிரசிடெண்ட், ரவீந்தரநாத் தாகூர் படங்க, பொட்டி ஸ்ரீராமுலு காலண்டர் படம்.

'எங்கேயிருந்து வரவு. எவ்வள நேரமாச்சு'ன்னு கேட்டேன்.

அப்படி இப்படி பாத்து எதாவது பத்திரிகையைத் தேதி தென் படாதபடி அந்தக் கல்யாணம் போட்டோ மேலே மூடணும்னு அந்த டேபிள் மேலே கீழே தேட ஆரம்பிச்சேன்.

'இந்த ஊர்லே எங்க பெரியம்மா இருக்காங்க. தம்பிக்குக் கல்யாண ஏற்பாடுன்னு பொண்ணைப் பாக்கறதுக்கு வந்தோம்.'

'அப்படியா ?'

சுலபமா எந்தப் பத்திரிகையோ காகிதமோ கிடைக்கலே. இருந்தாலும் இப்போ என்ன பண்ணாலும் லாபமில்லே. அந்தப் போட்டோ மேலே தேதியை கவனிச்சிருப்பான்னு நான் ஏன் நினைச்சுக்கணும்? ஒரு வேளை கவனிச்சிருந்தாலும் அந்தப் போட்டோகிராபர் கடை ஆரம்பிச்ச தேதின்னு நினைச்சிக்கக் கூடாதா ?

ரங்கனைக் காபி கொண்டுவரச் சொல்லி அனுப்பினேன்.

'வேணாம் இப்பத்தான் குடிச்சிட்டு வந்தேன்.'

'பரவாயில்லே, காபி என்ன பண்ணப் போவுது — பொண்ணு பிடிச்சுதா ?'

'அவனுக்குப் பிடிக்கணு மில்லையா'

'ஆமாம், ஆமாம்.'

'இவ்வளவு சீக்கிரமா சந்திப்போம்னு நினைக்கலே'ன்னு சொல்லிச் சிரிச்சா.

'ஆமாம், இவ்வளவு சீக்கிரத்திலே—வந்து பூமி உருண்டையா இருக்குதில்லையா.'

'இந்தச் சேலை அன்னிக்கு வாங்கனதுதான்.'

'ஆமாம், ரொம்ப நல்லா இருக்குது. என்னுனாலும் உங்களுக்குச் சேலைங்க விஷயம் நல்லாத் தெரிஞ்சிருக்குது'ன்னு சொன்னேன். இது முன்னே சொன்னதுதான்.

'என் பேரை மறந்துட்டீங்களா ?'

'இல்லே, இல்லே,..கமலா'

'அப்போ நீங்கன்னு சொல்றது எதுக்கு ?'

ரெண்டு பேரும் சிரிச்சிகிட்டோம்.

பக்கத்திலே யிருக்கற கூடைப் பக்கமா பாத்தேன்.

'மாம்பழமா'

'மாம்பழம்தான்'

'கொண்டு வந்தீங்களா ?'

சிரிச்சா.

சுவத்திலே நாலு மூலையும் பாத்தா.

'இந்தச் சேலைகூட ரொம்ப நல்லா இருக்குதே—கமலம்மா இங்கெ இருக்கருங்களா ?'ன்னு, கொடிக்கம்பியிலே தொங்கற ஊதா கலர்ப் பட்டுச் சேலையைப் பாத்தா.

என்ன நடக்கணுமோ அது நடந்துட்டுது. கொடிக் கம்பியிலே என் கோட்டு பக்கத்திலே அவ சேலையைக்கூடப் போட்டிருந்தா. எனக்கு என் வீட்டுக்காரி மேலே எரிச்சலா வந்தது. அந்த அழகான சேலையைப் பத்துப்பேரு பார்க்கணும்னு, தெருப்பக்கத்து அறையிலே போடறது ? தன் சேலைகளுக்கு அந்தப் பீரோ, ரெண்டு டிரங்க்குங்க பத்தாது !? தன் அழகைப் பாத்துகிட்டு தன் உடம்பை அலங்காரம் பண்றதிலே முழுகிப் போற மனைவி வீட்டு அலங்காரத்தைப் பத்தி கவலைப்படமாட்டான்னு சும்மாவாச் சொன்னுங்க பெரியவங்க !

'அதுவா—சே—இல்லே.'

'அப்படின்னு அது சேலை இல்லேங்கிறீங்களா ?'

'ஊம்—அது கமலம்மாவது இல்லேன்னு சொன்னேன்.'

இந்தத் தடவைகூடப் பொய் சொல்லி லாபம் இல்லேன்னு தெரிஞ்சி கிட்டேன். எப்படியும் தெரியாம இருக்காது—அந்த அடி எப்படியும் படத்தான் போவுது. அதனுலே முன்னுடியே தயாராயிட்டா நல்லது.

'உனக்குத் தெரியாதுன்னு நினைக்கறேன்—இடையிலே...'

'யாராவது புதுச் சொந்தக்காரு ?'

எனக்கு இன்னும் கொஞ்சம் எரிச்சலா வந்தது. பேசறதுக்கு எத்தனேயோ விஷயங்க இருக்க அந்தச் சேலே விஷயத்தையே விடாம கேக்கறது பெண்ணோட கண்ணோட்டம் எவ்வளவு குறுகலானதுன்னு காட்டுது.

'சே, யாருமில்லே...என் மனைவிது'ன்னு சொல்லி அவ பக்கம் பாக்காம டேபிள் மேலே துணியை இழுத்து விரலுக்குச் சுத்திகிட்டிருக்கறேன். அவ தன் ஆச்சரியத்தை எப்படி வெளிப்படுத்தினுளோ பாக்கலே.

'உனக்கு? மனைவி... ...'ன்னு சொல்லிகிட்டே விரலே என் பக்கம் சுட்டிக் காட்டினு.

'அதிலெ என்ன விசேஷம் இருக்குது?'

'எனக்கப்பொ சொல்லலியே! இல்லேன்னு கூடச் சொன்னே.' எதிர்லெ போட்டோ இருக்கறப்பொ அந்தப் போட்டோவைப் பாத்து உண்மையைத் தெரிஞ்சிகிட்ட பிறகுகூட ஒண்ணும் தெரியாத மாதிரி என் வாயிலெயிருந்து வரவழைச்சி தான் அடைஞ்ச திருப்தியிலே எவ்வளவு கோவம் இருக்குது! இந்த நடுவுலெதான் குடுத்தனம் பண்ண வந்தான்னு சொன்னு அதிலெ சில சிக்கலுங்க இருக்குது. இப்பொத்தான் குடுத்தனம் பண்ண வந்த மனைவியோட சேலேங்க தெருப்பக்கத் தரையிலெ இப்படி விரிச்சி போட்டுக் கிடக்காது. உண்மையைச் சொல்றதுன்னு முடிவு பண்ணப்புறம் எல்லாத்தையும் சொல்லிட்றது நல்லது.

'ஆமாம்'

'என்ன ஆமாம்?'

'ஆச்சி, ஆச்சி.'

'ஏன்?'

'எல்லா ஆம்பளேங்க மாதிரிதான் எனக்கும்.'

'அதில்லே. அப்போ ஏன் அப்படிச் சொன்னே?'

'ஏன்னு தெரியாது. அப்படிச் சொல்லணும்னு தோணிச்சி.'

'வேடிக்கையா இருக்குதே.'

'உனக்குத் தெரியும்.'

'எனக்கு என்ன தெரியும்?'

ரங்கன் காபி கப்புகளே டேபிள் மேலே வெச்சான். கமலா குடிக்க மாட்டேன்னு.

'போவட்டும் மாம்பழத்தை நறுக்கி வைக்கட்டுமா'ன்னு கூடையை என் பக்கமா இழுத்தேன். அந்தக் கூடையைத் தன் பக்கமா இழுத்துகிட்டா. பீடா வாங்கிட்டு வரச் சொல்லி ரங்கனே

அனுப்பி வெச்சேன். அவ எழுந்து வாசப்படி பக்கத்திலே நாற் காலியிலே உக்காந்துகிட்டா. அவளுக்குக் கோபம் வந்துட்டுது. பொருமையோட கலந்துகிட்ட ஒரு எரிச்சல் கொந்தளிக்கற மாதிரி கண்ணை அடிக்கடி மூடித் திறக்கிரு. ரத்தச் சிவப்போட, அவ கண் ணங்க ஜொலிக்குது. விளையாட்டை விரும்பாத அவ கண்ணுங்க சுளிச்சிகிட்டு நெத்தியிலே இருக்கற தோலைக் கீழுக்கு இழுக்குது. தன்னைத் தனியா ஆக்கிட்டு நானும் என் மனைவியும் சேந்து மோசம் பண்ணிட்டோம்னு நினைக்கிருப் போல இருக்குது!

'அந்தப் போட்டோலே அவங்கதான்...'னு சொன்னேன்.

'தெரிஞ்சிகிட்டுதான் இருக்குது. நீ என்கிட்டே ஆடின நாடகத் துக்கு உள்ளே சந்தோஷப்பட்டுகிட் டிருப்பேன்னு நினைக்கிறேன்.' அந்த வாக்கியத்திலே எவ்வளவோ கேலியும், வெறுப்பும் அடங்கி யிருக்குது; சில மாதங்க வேதனைப்பட்டதாலே நான் அதுக்கெல் லாம் தயாராத்தான் இருக்கறேன். நாடகத்திலே பாத்திரத்தைப் பாக்கறு மாதிரி பாத்துகிட்டிருக்கறேன் அவளை.

'நீ அப்படி நினைக்கக்கூடாது. அந்தச் சமயத்திலே ஏதோ அப் படிச் சொல்லிட்டேன். ஏன்னு எனக்குப் புரியலே!'

'ரொம்பப் பெரிய காரியம் பண்ணிட்டதா உள்ளுக்குள்ளே பெருமைப் பட்டுகிட்டிருப்பீங்கன்னு நினைக்கறேன் நீயும் உன் வீட்டுக் காரியும்.'

'இதிலே அவளை இழுக்காதே'

'அப்பா ... பெண்டாட்டி பேச்சு எடுத்தா எவ்வளவு கோபம். எவ்வளவு ரோஷம் வருது!'

'சே, வேணும் கமலா! என்னைச் சொல்லு. நான் தயாராயிருக்க றேன். அவளைச் சொல்லாதேன்னேன். அவ்வளவுதான். அவளுக்கு ஒண்ணும் தெரியாது.'

'என்கிட்டெயே பொய்சொன்னே, உன் பெண்டாட்டி முன்னுலே சொல்லாம இருப்பியா என்ன? எனக்குப் பண்ணின மோசத்துக்கு சந்தோஷப்பட வேண்டிய அவசிய மில்லே. இப்படி நாலு பொய்யைக் கத்துக் குடுத்தீன்னு உன்னையும் இப்படியே பொய் சொல்லி மோசம் பண்ணுவா.'

எனக்கு இந்த விஷயம் ரொம்ப வேதனையை உண்டாக்கிட்டுது. கமலாக்கு என் மேலே இவ்வளவு சுதந்திரம் வர்றதுக்குக் காரணம் நான் சொன்ன பொய்தானே! பெண்களுக்கு இடம் குடுத்தா—நான் சொல்ல வேண்டியதில்லே எல்லார்க்கும் அனுபவம்தான்.

'அப்படி யெல்லாம் சொல்லாதே. கமலா என்னை 'மன்னிச்சிடுன்னு கேட்டுக்கறேன்.'

ஆனா, நான் அடக்கம், பணிவு காட்டக்காட்ட கமலாவோட கோபம் இன்னும் மேலே ஏறிகிட்டிருக்குது. நான் கொஞ்சம் கம்பீரமா, மூஞ்சியிலே அடிக்கரு மாதிரி சமாதானம் சொன்னு, 'படிச்சவன், குடும்பஸ்தன். இப்படிப்பட்ட பொய்யெல்லாம் சொன்னு...'

'ரொம்ப சிரமப்பட்டுட்டே. காபி குடி'ன்னு சொன்னேன், அவ வாக்கியத்தை முடிக்க விடாம.

ஏனோ என் நகைச்சுவை உணர்ச்சி கரைபுரண்டு என் உதடுங்க மேலே உக்காந்தது. அந்தச் சிரிப்பு புயலுக்கு முன்னோடி இடி.

கமலா எழுந்தா. நாற்காலிகளை இழுத்துப் போட்டுகிட்டே. நானும் நின்னேன்.

'நீதான் இந்த வேலையைச் செஞ்சேன்னு சிரிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. பாவம். உனக்கொருத்தனுக்குத்தான் கல்யாணம் ஆச்சுன்னு நினைக்கிற போல இருக்குது! எனக்கும் கல்யாணம் ஆயிட்டுது. உனக்கு ஒரு வருஷம் முன்னோடிதான் ஆச்சுன்னு எனக்கு அதுக்கு முன்னோடியே ஆயிட்டுது. நீ அப்படி எதுக்குப் பொய் சொன்னியோ நானும் அதுக்கேதான் சொன்னேன்! சரிதானா? எனக்கும் வருது சிரிப்பு, ஆனா உன்னை மாதிரி அவ்வளவு சத்தமாச் சிரிக்க முடியாது ஆவட்டும்...'

என்னை ஒண்ணும் பதிலுக்கு பேச விடாம அவ போயிட்டா. முடியறப்போ அழுகை, கையாலாகாதப்போ சிரிப்புன்னு முணுமுணுக்கறது கேட்டுது. நானும் பின்னோடியே புறப்பட்டேன். ரங்கன் பீடா கொண்டு வந்தான். அவ போயி வண்டியிலே ஏறினா. நான் ஆச்சர்யத்தினாலே நகர முடியாம போயிட்டேன். என் மனசுக்குள்ளே பாரம் குறைஞ்சது. என் பொய்ப் பாவத்தைப் பங்கிட்டுக்கறதுக்கு சிநேகிதங்க இருக்கருங்க. நான் நினைச்ச அளவு கெட்டவன் இல்லேன்னு தோணிச்சு, எல்லாரும் அவ்வளவுதான்னு நினைக்கறேன். இந்த மாதிரி உண்மையைத் தெரிஞ்சிக்கறதுக்காகப் பொய் சொன்னா என்ன தப்பு. கமலா மேலே எனக்குக் கோபமில்லை. கோபம் வந்த பெண் மேலே பகையைத் தீத்துக்கறதுக்குப் பல தடைங்க இருக்கும். ஆனா நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் அவ வயசாகி, கிழவியா மாறிகிட்டிருக்கருன்னு கற்பனை பண்ணித் திருப்தியடையறதிலே எந்தத் தடையும் இருக்காது. தெரு முனையிலே பாத்தேன். என் மனைவி தூரத்திலே தலை குனிஞ்சிகிட்டு கோவில்லே யிருந்து வந்துகிட்டிருந்தா.

ரங்கனை மாம்பழக் கூடையை வண்டியிலே குடுத்துட்டு வரச் சொல்லிட்டு நான் உள்ளே வந்துட்டேன். மனைவி தனக்குத்தானோ எப்படியும் தெரிஞ்சிக்குவான்னு முடிவான பிறகு, கணவன் அந்த விஷயத்தை மத்தவங்க சொல்றதுக்கு முன்னாலே மனைவிகிட்டே தானே சொல்லிட்றது நல்லதோ என்னமோ !

பார்வதி கல்யாணம்

தட்ச பிரஜாதிபதி மகள்கள்ளே ஒர்த்தியான உமா, அப்பாக்கு இஷ்டமில்லாம சிவனைக் கல்யாணம் பண்ணிகிட்டா. சிவன் தன் அந்தஸ்துக்கேத்த மருமகன் இல்லேங்கற உதாசீனப் போக்கோட தட்சன் தான் தொடங்கிய யாகத்துக்கு உமாவையும் சிவனையும் அழைக்கலே. சிவன் பேச்சைக் கேக்காம பார்வதி அழையா விருந்தாளியா யாகத்துக்குப் போயி அவமானத்துக்கு ஆளாயி நெருப்புக் குழியிலே குதிச்சி எரிஞ்சி போயிட்டா.

இதைவிட இயற்கையான கதை அன்றாட வாழ்க்கையிலேகூட இருக்காது. அநேக தேசங்களிலே, அநேக காலங்களிலே அநேக உமாக்கள் அநேக சிவன்களைக் கல்யாணம் பண்ணிப் பிரச்சனைகளை, அவமானங்களைக் கொண்டுவந்துகிட்டாங்க.

இருந்தாலும் எனக்கு இந்தப் புராணக் கதையைப் பத்தி அண்மையிலே அநேக சந்தேகங்க வந்தது. உண்மையிலே உமா சிவன் மேலே காதலும் மதிப்பும் இருந்தே கல்யாணம் பண்ணிகிட்டாளா, இல்லே சம்சார சூன்யங்களான சிவகணங்க மேலேயும் நாகரிகம் தெரியாத சிவன் மேலேயும் அதிகாரம் செலுத்தலாம்னு கல்யாணம் பண்ணிகிட்டாளா? சிவன் பேச்சைக் கேக்காம அப்பா வீட்டுக்குப் புறப்பட்டதிலே உமா அப்பாவித்தனமா நடந்துகிட்டாளா, இல்லே அறிவு பூர்வமா நடந்துகிட்டாளா? இன்னொரு சந்தேகம் என்னன்னு, உமா உண்மையா நெருப்புக் குழியிலே குதிச்சாளா, இல்லே சமையலறையிலே போயி ஒளிஞ்சிகிட்டாளா?

மிகப் புனிதமான உமா சங்கரன் கதையைப்பத்தி எனக்கு இந்த மட்டமான சந்தேகங்க வர்றதுக்குக் காரணங்க என்னவோ நான் சொல்லப்போற விஷயங்களை வெச்சி நீங்களே ஊகிச்சுக்குவீங்க. என் நம்பிக்கை மட்டும், எங்கே உமா சங்கரங்க கல்யாணம் பண்ணினாலும் அநியாயம் நடக்கறது தட்சனுக்கில்லே, உமாவுக்குமில்லே, சங்கரனுக்குத் தான்னு.

*　　　　*　　　　*

பார்வதி ராமகோடியாரோட மக. ராமகோடியாருக்குச் சின்ன வயசிலேயிருந்து சீர்திருத்த வாதம் ஒட்டிகிட்டது. அவர் வீரேச

லிங்கம் அவர்களைச் சின்ன வயசிலே பல தடவைப் பாத்திருக்கிறுர். கொஞ்சம் பெரியவனுனப்பறம் காந்தியாரோட சீர்திருத்தங்க அவரைக் கவர்ந்துட்டது. காங்கிரஸ் போராட்டங்களோ தொடர்பு இல்லாமலே தான் காந்தி பக்தன்னு சொல்லிக்க முடிஞ்சுது.

ராமகோடியாரோட சீர்திருத்த வாதத்திலேயும் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லேன்னு சொல்லவேண்டிய அவசியம் இருக்குது. முக்கியமான காரணம் என்னென்னு, இந்தச் சீர்திருத்த வாதம் நடைமுறையிலே எப்படி யிருக்கும்னு சொல்ல முடியாது. ராமகோடியார் பல விதவைத் திருமணங்களுக்கு உதவியிருக்கிறுர். இன்னும் அநேக மானதுக்குப் போயிருக்கிறுர். ஆனு அவர் விதவையைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கலே. சாதாரண கன்னிப் பெண்ணை, அதிலேயும் பருவம் கூட அடையாத பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிகிட்டார். விதவைச் சதனங்கள் வெறிச்சோடிப் போயிட்டதனுலே யில்லே. அவர் பல விதவைகளைப் பாக்கக்கூடப் பாத்தார். ஆனு அவங்க யாரோட அழகும் எழிலும் அவருக்குப் பிடிக்கலே.

'விதவைகளைத் திருமணம் செய்வது எனக்கு விருப்பம் இல்லை யென்று சொல்பவர்கள் நாசமாகப் போய்விடுவார்கள்...திருமணம் முழுக்க முழுக்க சமூகம் ஏற்றுக்கொண்ட முறைப்படி மட்டுமே நடக்கவேண்டும் என்பதை நான் நம்பவில்லை. அதில் கல்யாணம் செய்பவனுடைய சொந்த விருப்பங்களுக்கும் சிறப்பிடம் இருக்கிறது... திருமணம் முதலில் தனி நபர்களுக்குச் சம்பந்தப்பட்டது. பிறகு அவர்கள் மூலமாகச் சமூகத்தோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது...எனக்கு விருப்பமான பெண்ணை நான் திருமணம் செய்து கொண்டேன். அதைப்பற்றிக் குறை சொல்வதோ நிறை பார்ப்பதோ தேவை யற்றது'ன்னு ராமகோடியார் தம் கல்யாணத்தைப் பத்தி விமர்சனம் பண்ண ஒரு சிநேகிதனுக்குப் பதில் எழுதினுர்.

ராமகோடியார் இந்த மாதிரி தோரணையிலே வாதம் செய்யற துக்கு வசதி இருக்குதுன்னுலும் இந்த வாதத்தை நாம நம்பனுங்கற தேவை கொஞ்சம்கூட இல்லை. ராமகோடியாரோட மனைவியை நல்ல இளமையிலே நான் பாத்திருக்கிறேன். அந்தம்மாகிட்டே கவர்ச்சி ஒண்ணுமில்லை. அந்த நாளிலே அந்தம்மாவைப் பாக்காத வங்க இப்போ பார்வதியைப் பாத்தா போதும். பார்வதி அப்படியே அம்மாவை உரிச்சி வெச்சா மாதிரி இருப்பா. ராமகோடியாரோட வாதப்படி பாத்தா அவர் பாத்த விதவைங் கத்தனைபேரும் இன்னும் கண்ருவியா இருந்திருக்கனும். இது நம்பக்கூடிய காரணம் இல்லை —போவட்டும், ராமகோடியார் தான் சீர்திருத்தவாதியா நடந்துக்

கறதுக்குக் காரணங்க சொல்லிகிட்டிருக்கற வரைக்கும் எனக்குச் சீர்திருத்த வாதத்திலே நம்பிக்கை இருக்காது.

ராமகோடியாரோட சீர்திருத்தத்தைப் பத்தி எனக்கிருக்கிற ஒரு சந்தேகத்தை இதுவரைக்கும் யாரும் தீர்க்கலே. அவர் விதவைத் திருமணம், கலப்பு மணம், அரிஜனங்களோட சமபந்திச் சாப்பாடு இதையெல்லாம் ஆமோதிக்கருரில்லையா, அவர் பந்து ஜனக்கோடியிலே பரமவைதீகர்களோடவும், பழைய ஆசார வெறியர்களோடவும் அவருக்குத் தகராறுங்கறது என்னைக்கும் வராம போனதுக்குக் காரணமென்ன ? அவராவட்டும், அவர் தம்பிகளாவட்டும், தங்கைகளாவட்டும், அவங்க பசங்களாவட்டும், அவர் மகன் ரமாபதி ஆவட்டும் கலப்புக் கல்யாணம்கூட பண்ணிக்காம போனதுக்குக் காரணம் என்னவாயிருக்கும் ?...இவ்வளவு நாளுக்கப்பறம் பார்வதி ஒரு அரிஜன்னைப் பண்ணிகிட்டான்னு வெச்சிகோங்க. 'ராமகோடியார் மாதிரி சீர்திருத்தவாதி இனிமே பிறக்கமாட்டான்'னு சொல்ல வைக்கறதுக்கு அவர் எடுத்துகிட்ட முயற்சி, பட்ட கஷ்டம் எனக்குத் தெரியாததில்லே. அதைப் பத்தி சொல்லாம இருக்க முடியாது !

* * *

பார்வதியை எனக்கு நல்லாத் தெரியும். அவ மனப்போக்கு எனக்கு எப்பவும் பிடிக்காது. ஆனு அதுக்காக நான் அவ மேலே தப்பு சொல்லமாட்டேன். அவளுக்கு அழகு லட்சணங்க இல்லாம போனதிஞலேயும், ரொம்ப ஒல்லியா இருக்கறதிஞலேயும், தன்னை விட அழகாவும், பருமனுவும் இருக்கறவங்களைப் பாத்தாப் பொருமைப் படுவா. தான்கூடக் கவர்ச்சியாத் தென்படணும்னு ரொம்ப தவிச்சிப் போவா. பதிமூனு பதினுலு வயசு இருக்கறப்பவே அவளுக்கொரு கெட்ட வழக்கம் வந்துட்டுது. அதென்னன்ஞ, ஆம்பளைகளைக் கவர்ற சக்தி தன்கிட்டே எவ்வளவு தூரம் இருக்குதுன்னு சோதிச்சிப் பாக்கறது. நான் அவளைவிட இருபது வருஷம் பெரியவஞயிருந்தாலும் பார்வதி என்னையும் விட்டுவைக்கலே. எனக்கு மனத்தத்துவ விஷயத்திலே நல்ல பயிற்சி இல்லாம இருந்தா நான் கோபிச்சுக்கிட்டிருந்திருக்கணும். கொஞ்சமோ நஞ்சமோ புத்தி யிருக்கறவஞயில்லாம இருந்தா ஒரு கலாட்டா நடந்திருக்க வேண்டியது. ஆனு நான் பார்வதிக்கு நல்ல முறையிலே மனசுலே படும்படியாச் சொன்னேன்—எவ்வளவு நொண்டி முடமான பெண்ணுயிருந்தாலும் யாரோ ஒருத்தனைக் கவர்ச்சி செய்ய முடியும்னும், உடம்புன்னு ஒண்ணு இருக்கற வரைக்கும், அதுக்குன்னு ஏங்கற உடம்பு இன்னொண்ணு இருக்கத்தான் செய்யும்னுகூட.

'அப்பாடா, நீங்க பெரிய வேதாந்த மெல்லாம் பேசறீங்களே'ன்னு பார்வதி என்னைப் பரிகாசம் பண்ணினாள். அன்னியிலேயிருந்து அவளுக்கு நானுன்னா கோவம்.

பார்வதி தன் அண்ணன் ரமாபதி சிநேகிதங்க எல்லார் மேலேயும் தன் கவர்ச்சிச் சக்தியைச் சோதிச்சிப் பாத்துக்கறது வழக்கம். இந்த மாதிரி மானசீக மாத்தம் குழந்தைகள்கிட்டே உண்டாகறப்போ கவனிக்க முடியாத குருடங்க பெத்தவங்கதான். பார்வதிக்கு ராம கோடியாவது, அவர் மனைவியாவது சீக்கிரத்திலேயே புத்தி சொல் வாங்கன்னு எதிர்பாத்தேன். இல்லேன்னா பார்வதி ரொம்ப பெரிய சிக்கல்லே மாட்டிக்குவான்னு பயப்படவும் செஞ்சேன்.

கடைசியிலே ஒண்ணும் நடக்கலே. பார்வதி முழுசா விவேக மில்லாதவளாத் தெரியலே. அவளுக்கு எவ்வளவு தூரம் போவணுமோ, எந்த விதத்திலே மனசைக் காப்பாத்திக்கணுமோ தெரியும்னு நினைக்கிறேன். என்ன ஆனாலும் பார்வதி தன் மேலே கொஞ்சம்கூட அபாண்டமான பேர் வராதபடியும், ஆபத்தான சூழ்நிலையை வரவழைச்சிக்காமலும் பதிமூணு பதினாலு வருஷங்களை ஓட்டிட்டா...சங்கரத்தைக் கல்யாணம் பண்றப்போ அவளுக்கு இருபத்தி ஏழு முடிஞ்சுது.

* * *

சங்கரனும் ரமாபதியும் காலேஜிலே நாலு வருஷம் கூடச்சேந்து படிச்சவங்க. அப்பா ராமகோடியைவிட ரமாபதிகிட்டே அதிகமாச் சீர்திருத்தப் போக்கு இருக்குதுங்கறது என் நம்பிக்கை. சங்கரம் அரிஜன்னு தெரிஞ்சும் ரமாபதி அவனோடே சேர்ந்து சுத்திகிட்டிருப்பான். அரிஜனங்களிடத்திலே இதயம் நெகிழ்ந்தவங்களா, தங்க இதயங்க எவ்வளவு நல்லதுன்னு சங்கரத்துக்குத் தெரியப் படுத்தறதுக்கு சங்கரத்தோட சிநேகம் பண்ணினவங்க பலபேர் இருக்காங்க. சங்கரம் அவங்களை மனுஷங்களா நினைக்கலே. தெய்வங்களா நினைச்சிக்குவான். இது அவங்களுக்கு ரொம்ப சந்தோஷத்தைக் கொடுத்துகிட்டிருக்கும். தங்க தெய்வத் தன்மையை சங்கரம் எங்கே மறந்து போயிடுவானோங்கற பயத்தினாலே போல இருக்குது, அவங்க அவனுக்குத் தான் அரிஜனங்கறதை ஏதாவது ஒரு விதத்திலே ஒவ்வொரு வினாடியும் ஞாபகப்படுத்திக்கிட்டிருப்பாங்க.

அவங்களுக்கும் ரமாபதிக்கும் இருக்கற வித்தியாசம் சங்கரத்துக்கு ரொம்ப காலம் புரியவேயில்லே. சொல்லப்போனா ரமாபதியைவிட அவங்க எவ்வளவோ தியாக புத்தி நிறைஞ்சிருக்கறவங்களா

அவனுக்குத் தோணும். காரணம் என்னன்னு ரமாபதிகிட்டே தான் அரிஜனங்கற நினைப்பும், தன்னோட தாழ்ந்த நிலையும் அவனுக்கு ஞாபகம் வர்றதில்லே. மத்தவங்களிடையே அந்த விஷயத்தை மறந்து போறதுக்குச் சந்தர்ப்பமே இருக்கறதில்லே.

ஆனா, சங்கரம் ஒரேயடியா அறிவில்லாதவன் இல்லே. எத்தனையோ நூற்றுண்டுகளா அவன் ஜாதியிலே அடக்கி வைக்கப் பட்ட அறிவும் ஆற்றலும் வாழ்க்கைச் சக்தியும் அவனிடத்தலே சந்தர்ப்பத்தைப் பாத்துகிட்டு அடிச்சிகிட்டு வெளியே வந்தது. அவனோட பாட்டனுங்க, முப்பாட்டனுங்க எப்படி வாழ்ந்தாங்களோ அவன் வார்த்தையாலே வர்ணிக்க முடியாத அளவு ஆழமாப் புரிஞ்சிகிட்டான். அவங்க வாழ்க்கை மாட்டு வண்டி நடையின்னு அவன் வாழ்க்கை விமான வேகத்திலே போயிட்டிருக்குது தன் ஜாதிச் சார்பிலே அவன் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் புது ராஜ்யங்களை ஜெயிச்சிகிட்டு புது உலகங்களைச் சிருஷ்டி பண்ணிகிட்டிருக்கருன். முழுமையான ஆரோக்கியம்கூடக் கொடுக்க முடியாத இந்த அற்புத மான ஆனந்தம் அவனை அடிக்கடி பரவசப்படுத்திகிட்டே இருக்கும். ஒவ்வொரு தடவை இந்த ஆனந்தத்திலே அவன் திக்குமுக்காடிப் போவான். தன் பேரு பின்னடி பி.ஏ. விழப்போவுது. தனக்குப் பொறுமையிருந்தா எம்.ஏ. கூட விழுது. அதுக்கப்பறம் தனக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கும். அப்போ தனக்கு நாகரிக உலகத்திலே நிரந்தரமான இடம் கிடைக்கும். தானும் ரமாபதி மாதிரியே வாழ முடியும். தனக்குக் கொஞ்சம் சீர்திருத்தப் போக்குள்ள மனைவி கிடைச்சிட்டா ஒரு குறையும் இருக்காது. தன் குழந்தைங்க தான் வளந்தா மாதிரி வளரவேண்டிய அவசியம் இல்லே. எவ்வளவு மாறுதல்? எங்கேயிருந்து எங்கே?

வேட்டையாடப்படற மிருகத்துக்குச் சந்தேகம் அதிகம். தன்னாலே முடிஞ்ச வரைக்கும் சங்கரம் தன் சிநேகிதங்கமாதிரி நடிக்கிறவங்கள்ளே உண்மையான சிநேகிதங்க யாரோ, தன்மேலே இம்மியளவுகூட மதிப்பு இல்லாதவங்க யாரோ—அவன் சோதிச்சிப் பாத்துத் தெரிஞ்சிக்கறதுக்கு முயற்சி பண்ணிகிட்டே யிருக்கருன். அவனுக்கு ரமாபதிதான் எல்லாரைவிட நல்லவன்னு தெரிஞ்சி போயிட்டுது. ஆனா இந்த விஷயத்தை அவன் தெரிஞ்சிக்கறப்போ ரெண்டுபேர் படிப்பும் அந்தக் காலேஜிலே முடிஞ்சி போயிட்டுது.

படிப்பை முடிச்சிகிட்டு வாழ்க்கையிலே நுழைஞ்ச பிறகுதான் சங்கரத்திடத்திலே உண்மையான முன்னேற்றம் உண்டாச்சு. உத்தியோக ரீதியா அவன் கீழே சிலபேர் இருக்கறது, அவங்க

அவன் கிட்டே மதிப்பு மரியாதையோட நடந்துக்கறது, அவங்கள்ளே பலபேர் அவன் நல்ல அதிகாரின்னு தங்களுக்குள்ளே நாங்க சொல்லிக்கறது—இதெல்லாம் நடந்து அவனுக்குத் தன்மேலே நம்பிக்கை படிப்படியா வளந்துட்டு வந்தது. அவன் குலத்தையும், தீண்டாமையையும் விட்டுத் தொலைச்சிட்டா மாதிரிதான் தென் பட்டது. கூட வேலை செய்றவங்க இருப்பாங்க, அவங்க குலத்தைப் பத்தி கவலைப்படறவங்களா இல்லை. அத்தோட பட்டணத்திலே கால் வைச்சி நாகரிகத்தின் இடையிலே வாழ்ந்துகிட்டு இறந்த காலத்தை அவனாலே மறக்க முடிஞ்சுது. இந்த இறந்த காலம் அப்பப்போ தன் நெருங்கின சொந்தக்காரர் உருவத்திலே அவனுக்கு எதிர்ப் பட்றது உண்டு. ஆனா அவன் முடிஞ்சவரைக்கும் அவங்ககிட்டே யிருந்து தப்பிச்சிகிட்டு திரிஞ்சிகிட்டிருந்தான்.

ஒரு தடவை அவனுக்கொரு கடிதாசிகூட வந்தது. அதை எழுதினவன் யாரோ அரிஜனாயிருக்கணும். 'உன் மோட்சத்தை நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாய்? உன்னை நெருங்கினவர்களுக்கு நீ தூரமாகிக்கொண்டிருக்கிறாய். உன் அதிர்ஷ்டத்தை உன் ஜாதி யோடு ஏன் பகிர்ந்துகொள்ளக் கூடாது? உன் ஜாதியை முன்னேற்றுவதற்கு நீ என்ன செய்தாயோ இதயத்தின்மேல் கை வைத்துச் சிந்தித்துக்கொள்'.

ஆனா சங்கரம் எந்த விஷயத்தையும் சிந்திக்கறதாயில்லே. அவன் தன் வாழ்க்கையிலே கொஞ்சமாவது நிலையான திருப்தி அடையணும்னு நினைக்கலே. அவன் இன்னும் வெகு தூரம் போகணும்னு நினைச்சான்.

* * *

காலேஜ் படிப்பு முடிஞ்சி பத்து வருஷத்துக்கப்பறம் சங்கரமும், ரமாபதியும் ஒரு ஓட்டல்லே சந்திச்சாங்க. ரமாபதிக்குச் சங்கரத்தை அடையாளம் தெரியலே. சங்கரம் ரமாபதியை அடையாளம் கண்டு பிடிச்சிட்டான். சங்கரத்தோட வாழ்க்கை முன்னேறி அவன் நல்ல நிலையிலே இருக்கறதுக்கு ரமாபதி ரொம்ப சந்தோஷப்பட்டான். ரமாபதி பட்டணத்திலே பிராக்டிஸ் ஆரம்பிச்சிருந்தான். அவன் இப்போ அட்வகேட்.

'நாங்க டிரிப்ளிகேன்லே இருக்கோம். ஒரு தடவை எங்க வீட்டுக்கு வாப்பா. எங்க வீட்டுலே எல்லாரும் உன்னைப் பாத்து ரொம்ப சந்தோஷப்படுவா'ன்னு சொன்னான் ரமாபதி, தன் விஸிடிங் கார்டை சங்கரத்துகிட்டே கொடுத்துகிட்டே.

மறுநாள் சாயந்திரம் சங்கரம் தன் சொந்தக் கார்லே ரமாபதி வீட்டுக்குப்போய்ச் சேந்தான். ரமாபதி அவனை உள்ளே அழைச்சி கிட்டுப் போயி உக்கார வைச்சான். அப்பறம் கொஞ்சம் நேரத்திலே பார்வதி ரெண்டு பேருக்கும் காபி கொண்டுவந்து கொடுத்தா.

மனுஷங்களைத் தூக்கி வைக்கறது பார்வதிக்குக் கைவந்த கலை.

'நீங்க ரெண்டு பேரும் சேந்து படிச்சீங்கன்னு சொன்னா என்னாலே நம்ப முடியலை. நீங்க எங்க அண்ணாவைவிட அஞ்சாறு வருஷம் சின்னவராத் தென்படறேள். என் பேச்சை நம்ப முடியலேன்னா வேற யாரை வேணுன்னாலும் கேட்டுப் பாருங்க'ன்னு சொன்னா பார்வதி ஒரு தடவை.

'நீங்க ஹரிஜன்னுன்னா யாரும் நம்பமாட்டா. என்னை ஃபூல் பண்ணறத்துக்கு எங்க அண்ணா பொய் சொல்லிகிட்டிருக்கான். உங்க பேச்சிலே கொஞ்சம்கூட அந்த வாடையே இல்லியே?'ன்னு அவ இன்னொரு தடவை சொன்னா.

இந்த ரெண்டு விஷயங்களையும் சங்கரம் அன்னிக்கு ராத்திரி படுத்துக்கறதுக் குள்ளே எத்தனை நூறு முறை ஞாபகப்படுத்தி கிட்டானோ நம்மாலே சொல்ல முடியாது.

பார்வதி சங்கரத்தைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு முடிவு பண்ணாளோ இல்லையோ என்னாலே சொல்ல முடியாது. ஆனா முன்னாடியும் பின்னாடியும் நல்லா யோசனை பண்ணியே, லாப நஷ்டக் கணக்கைப் போட்டுப் பாத்தே இந்த எண்ணத்தை வளர்த்துகிட்டான்னு மட்டும் என்னாலே நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும். ஆனா பார்வதியோட அறிவாற்றல் எப்படிப்பட்டதுன்னா தான் சங்கரத்தைக் கல்யாணம் பண்ண முடிவு பண்ணான்னு பிரம்ம தேவனுக்குக்கூட சந்தேகம் வர்றதுக்கு இடம் குடுக்கலை.

இனி சங்கரத்தைத் தன் வலையிலே போட்டுக்கறதுக்கு பார்வதி எந்தமாதிரி முயற்சிகளெல்லாம் செஞ்சாங்கறதை கிரகிக்கறதுக்கு முடியவே முடியாது. அது எளிதாக ஆகக்கூடிய வேலை அல்ல. அவனுக்கும் அவளுக்கும் குலத்தின் அடிப்படையிலே இருக்கற இடைவெளியை அவன் மனசிலே யிருந்து நீக்கி யாகணும்.' கேட்டா. தான் ஒத்துக் கொள்ளலாங்கற தைரியத்தை அவனுக்கு உண்டாக் கணும். அதே சமயத்திலே என்ன ஆனாலும் தானா அவனை நோக்கி ஒரு அடிகூட எடுத்து வைக்கக் கூடாது. இதையெல்லாம் பார்வதி எப்படி சாதிச்சான்னு கேட்டா என்னாலே சொல்ல முடியாதே தவிர சாதிச்சான்னு மட்டும் சொல்ல முடியும்.

முழுசா ஒரு வருஷம் அவளோட நட்பை அநுபவிச்ச நேரத்திலே, எத்தனையோ தடவை அவளைத் தன்னோட கூட பீச்சுக்கும் சினிமாக்கும் அழைச்சிட்டுப் போனப்பறம், சங்கரம் தைரியத்தை வரவழைச்சுகிட்டு ஒரு நாள், ரமாபதி மூலமா தனக்குப் பழக்கமான, ரமாபதி வீட்டுலே அடிக்கடி தென்படற ஒரு நண்பன்கிட்டே, 'எனக்குக் கலப்பு மணத்திலே நம்பிக்கை இருக்குது; அந்த மாதிரி கல்யாணங்க இல்லாம இந்த சமூகம் மாறுது 'ன்னு சொன்னான்.

அந்த வார்த்தையோட தலை முழுகிப்போற அளவுக்குக் காரியங்க நடந்துட்டுது. ரமாபதி வீட்டுக்கு வந்துகிட்டு, சங்கரத்தைக் கொஞ்ச நஞ்சம் தெரிஞ்சவங்கெல்லாரும், 'ஏம்ப்பா, இந்தப் பாம்பைக் கிட்டே வரவிட்டே? இவன் பிராம்மணப் பொண்ணு அகப்பட்டா கல்யாணம் பண்ணிட்டு போயிடலாம்னு பாத்துகிட்டிருக்கான். பாத்தா அப்படி இருக்கானே தவிர அவன் மனசுக்குள்ளே எவ்வளவு ஆசை இருக்கு!... மொதல்லே இந்தப் சக்கிலிப்பறப்பசங்களைக் கிட்டே சேக்கறதே தப்பு'— இந்த மாதிரி புத்திமதி சொன்னாங்க.

அவங்க சொன்னதெல்லாம் நான் சொல்லலே. துரதிர்ஷ்ட வசமா நான்கூட அவங்களோட சேர்ந்தவனா யிருக்கறதனாலே அவங்க அசிங்கம் முழுசையும் வெளியே சொல்றதுக்கு நடுங்கி செத்துகிட்டிருக்கறேன். ஆனா ஒண்ணு மட்டும் நிஜம் — இவங்கெல்லாம் குலத்திலே நம்பிக்கை யில்லாதவங்க மாதிரி வெளியே நடிக்கிறவங்கதான்! சங்கரம் தன் செலவிலே ஓட்டலுக்கு அழைச்சிட்டுப் போனாலும், தன் வீட்டுக்கு அழைச்சி காபி கொடுத்தாலும் குடிக்கக் கூடியவங்க தான். அந்த விஷயத்திலே யாருக்கும் சந்தேகம் வேண்டாம்.

ரமாபதி, அவங்க யார் சொல்றதையும் ஒத்துக்கிட்டான்னு நான் நினைக்க மாட்டேன். ஆனா அவங்க சொன்ன வார்த்தைகளோட சக்தி அவன் மனசிலே நல்லா வேலை செஞ்சிது. அவன் பார்வதி கிட்டே குறிப்பா, 'சங்கரம் பிராம்மணப் பொண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு நினைச்சிகிட்டிருக்கறானாம் 'னு சொன்னான்.

'நான்சென்ஸ்! தப்பென்ன? யாரோ ஒர்த்தி பண்ணிக்கறதுக்குத் தயாராயிருந்தா தவறாம பண்ணிக்க வேண்டியதுதான். கல்யாணம் ஆகாம கிடக்கற பொம்பளைங்க பிரயாசைப் பட்டு ஏதோ ஒரு கல்யாணம் பண்ணிக்கறதைவிட, இந்த மாதிரி ஆளைப் பண்ணிகிட்டா கண்ணுலே வைச்சி ஒத்திக்கறதோடில்லாம, சொல்றபடி கேப்பான் 'னு சொன்னா பார்வதி.

இந்தக் கருத்தை அவ தன் சார்பிலேதான் சொன்னான்னு ரமாபதிக்குப் புரிஞ்சிது. உண்மையிலே பார்வதியோட கல்யாண முயற்சிங்க பன்னிரண்டு வருஷங்களா வெற்றியடையலே.

இது நடந்த கொஞ்ச நாளுக் கப்பறம் சங்கரம், பார்வதியைக் கேட்டான், தன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கச் சொல்லி. 'எனக்கு ஆட்சேபனை இல்லை—எங்க வீட்டுலே ஒத்துகிட்டா'ன்னு சொன்னு.

அதுக்கப்பறம் பார்வதி பதினஞ்சி நாளுவரைக்கும் தன் அப்பாவோடும் அம்மாவோடும் கடுமையாப் போராடினு. இந்தப் போராட்டத்திலே ராமகோடியார் தன் கட்சிக்கு ஆதரவாப் பலபேர் மூலமா, தகாத வேலைன்னு பார்வதிக்குச் சொல்ல வச்சாரு. நான் ஒர்த்தன் தான் அவரை வஞ்சிச்சிட்டேன்.

'பார்வதி சங்கரத்தைக் கல்யாணம் பண்ணிண்டா அவனுக்குத் தான் நஷ்டம்'னு சொன்னேன்.

எத்தனை பேரு எவ்வளவு சொன்னுலும் பயனில்லாம போயிட்டுது. 'நீங்க இஷ்டப்படாம போனு உங்க இஷ்டம் இல்லாமலே இந்தக் கல்யாணம் பண்ணிக்க வேண்டி வரும்'னு பார்வதி சொன்னப்புறம் ராமகோடியார் பின்வாங்கினுர்.

திருமணம் நடந்தது. ரொம்ப பெரிய வேலை செஞ்சா மாதிரியும் நாசமாப் போயிட் டிருக்கற சமூகத்தைக் காப்பாத்தினதாகவும், ராமகோடியார் எல்லார் கிட்டேயும் சொல்லிகிட்டு, அப்பாவிங்க சிலபேர் நம்பும்படியாவும் செய்தார்.

* * *

சங்கரம் கனவுச் சொர்க்கத்திலே எவ்வளவு காலம் இருந்தானே தெரியாது. பார்வதி அவனுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமா நரகத்தைக் காட்ட ஆரம்பிச்சா. அவன் பழக்க வழக்கங்களை யெல்லாம் மாத்தற வேலையிலே அவ முனைஞ்சிட்டா. அவன் ஆளுங்களை யெல்லாம் துரத்திட்டா. நூறு கோடுங்க கிழிச்சி எந்தக் கோட்டிலே யிருந்தும் அவன், காலை வெளியே வைக்க முயற்சி பண்ணினுலும் சண்டை பிடிக்க ஆரம்பிச்சா. இந்த மாதிரி அடிமைப் பொழைப்பு சங்கரம் என்னிக்கும் வாழ்ந்திருக்க மாட்டான். பொறுத்துக்க முடியாத இந்த வாழ்க்கையை அவன் எத்தனையோ மாசம் தாங்கிக்கிட்டானே தவிர அவளை எதுத்துக்க முடியாம போயிட்டான். எத்தனையோ முறை அவளோட அகங்காரத்துக்குப் பணிஞ்சி அவன் மன்னிப்பு கேட்டு கிட்டான். தன்னுடை தன்மானத்தை எந்த அளவு விட்டுக் கொடுத்தா அவ அநுக்கிரகம் பண்ரு பாக்கலாம்னு சோதனை நடத்திகிட்டிருந்தான். என்ன செஞ்சாலும் பயனில்லாம போயிட்டுது. எவ்வளவு ஆத்ம சோதனை செஞ்சு பாத்தாலும் பார்வதி குறிப்பிட்ட கெட்டதன்மை அவனுக்குத் தன்னிடத்திலே இருக்கறதாத் தென்படலை. பார்வதியோட பண்பாடு தன் பண்பாட்டை விடச்

சிறந்ததுன்னு தன்னைத்தானே நம்ப வைக்கறத்துக்கு பகீரதப் பிரயத்தினம் பண்ணுறன்.

ஒரு நாளு ரொம்ப பெரிய தகராறு நடந்தது. அன்னிக்குச் சங்கரத்தோட பொறுமை அவனை விட்டுப் போயிட்டுது. தான் ரொம்பவரை பொறுமை காட்டியாச்சு, இனி பொறுமை காட்ட வேண்டியது பார்வதியோட முறைன்னு அவனுக்குத் தோணிட்டுது. தான் ரொம்ப தூரம் போவறதுக்குத் தயாரா இருக்கறதாத் தென்பட்டாலாவது அவ பின்வாங்குவான்னு நினைச்சிகிட்டான். அது நடக்கலே, அவன் எவ்வளவு தூரம் போனாலும் பார்வதி அதைவிடத் தூரம் போக முடிவுபண்ணிட்டா மாதிரி தென்பட்டா. போகவும் செஞ்சா, தன் பிறந்த வீட்டுக்கு.

பார்வதி எதிர்லே இருந்தப்போ அவன் அநுபவிச்சது நரகம்னு. அவ போயிட்டப்புறம் அவன் அநுபவிச்சதை என்னன்னு சொல்றதுக்குச் சொல் இல்லே. அவன் தனியா அறையிலே உக்காந்துகிட்டு அழுதான். பார்வதிக்காக இல்லே, தான் விரட்டிவிட்ட அமைதிக்காக, தான் இழந்து விட்ட பொறுமைக்காக, தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்துக்காக !

ரெண்டு மூணு நாளு தூக்கம், சாப்பாடு இல்லாம பித்துபிடிச்சவன் மாதிரி திரிஞ்ச சங்கரம், தன் மனைவியைப் பாக்கப் போனுறன். அவ யார் மாதிரியோ தென்பட்டா. அவன் விசேஷமா ஒண்ணும் பேசலே.

'இந்த மாதிரி கல்யாணம் பண்ணிக்காமலே இருந்திருக்கணும். இந்தத் தப்பு முழுக்க எனதுதான்னு ஒத்துக்கறேன். ஆனு எல்லாம் முடிஞ்சப்பறம் இந்த மாதிரி குடும்பம் சரியா நடக்கறதுக்கு வழியில்லேன்னு நாம உலகத்துக்கு ஏன் நிரூபிக்கணும்? இனிமேல் இந்த மாதிரி கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு நினைக்கறவங்க எண்ணத்துக்கு நாம திருஷ்டி பொம்மையா ஏன் ஆகணும்?'னு கேட்டான் சங்கரம்.

'அது என் வீடுதாங்கற பிரமை இருந்தது. அந்தப் பிரமை தீர்ந்து போயிட்டது. இந்த வீட்டுலே எனக்கிருக்கற சுதந்தரத்திலே மூணுலே ஒரு பாகம் அங்கே எனக்கில்லே—இருக்கவும் இருக்காது. நான் எதுக்கு அங்கே வரணும்? இங்கேயே இருக்கேன். வேணும்னு நீங்க இங்கே வாங்க! எனக்குத் தடையில்லே. இது கணவன் மனைவி உறவுக்குச் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் அல்லவே அல்ல'ன்னு சொன்னு பார்வதி.

சங்கரம் இந்த யோசனைக்கு ஒத்துகிட்டான். அவனுக்கு உத்தியோகம் இருக்குது, பணம் இருக்குது. இப்போ மகன்கூட

இருக்கருன். ஆனு சொந்த வாழ்க்கை இல்லே. அவனுக்கு இப்போ ஒரு ஜாதி யில்லே, குலம் இல்லே. அவன் ஆத்மா பாலேவனத்திலே திக்கு தெரியாம திரிஞ்சிகிட்டிருக்குது. அவன் செத்தா லொழிய அந்த ஆத்மாக்கு அமைதி கிடைக்காது.

மா மரம்

ஐந்நூறு சதுர கஜ மனையைக் கிணறு குட்டை மேடு பள்ளம் நிதி புதையல் தோட்டம் தாவர சங்கம சகிதமாக வாங்கிட்டு அதிலே வீடு கட்டிகிட்டார் நீலமணியார். கட்டிகிட்டு, அதிலே அண்மையிலேதான் கிருகப்பிரவேசம் பண்ணினார்; நானும் வாடகைக்குப் போனேன். மனையோடு அவருக்கு வந்த தோட்டம்—ஒரு மா மரம்.

எனக்கு மாமரம்னா ரொம்ப ரொம்ப இஷ்டம். எந்த மாமரத்தை யானாலும் சரி, எவ்வளவு நேரமானாலும் சரி, அப்படியே பாத்துகிட்டே உக்காந்திருப்பேன். எனக்கு இருக்கிற சில இனிய நினைவுங்ககூட மா மரங்களின் மேலேயே படர்ந்து போயிருக்குது.

பத்து வருஷத்துக்கு முன்னாடி—அப்படின்னா எனக்குப் பதினஞ்சு வயசிருக்கிறப்போ—எங்க ஊர்லே ஒரு நாள் மத்தியானம், ஊருக்கு வெளியே, வடக்கே நஞ்சைக் கெல்லாம் அப்பாலே, புன்சைக்குப் பக்கத்திலே, ஆகாயத்திலே கறுப்பு மேகங்க கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியா வந்துகிட்டிருக்கறப்போ இந்தப் பக்கம் வெய்யில் மட்டும் பாதரசம் மாதிரி தளதளன்னு பிரகாசிச்சிகிட்டு, காற்றோடு சேந்து விளைஞ்ச நிலத்து மேலே ஓடிகிட்டிருக்கறப்போ, ஊருக்குக் கடைசியிலே கிணத்துப் பக்கத்திலே ஒரு பூத்த மாஞ் செடியை நான் பாத்தேன். அதன் அழகை நான் சரியா வர்ணிக்க முடியாது. மாமியார் வீட்டுக்குப் போகத் தயாராயிருக்கற கன்னிப் பொண்ணு மாதிரி இருந்தது அது. வெய்யில்லே, இளமையோட, கனத்தோட, கொஞ்சம் சோகத்தோட தென்பட்டது. அந்தச் சமயத்திலே அந்தக் காற்றிலே ஒண்ணும் தெரியாத அப்பாவியா அனாதையாத் தென்பட்டது.

அந்த மத்தியான நேரத்திலே, அந்தக் கிணத்திலேயிருந்து தண்ணி இறைச்சிகிட்டு, ஒரு கையிலே தகர பக்கெட்டைப் பிடிச்சிகிட்டு, தலை மேலே தண்ணிக் குடத்தோட அந்த வெய்யில்லே தன்னந் தனியா ஒரு பொண்ணு—மாமியார் வீட்டுக்குப் போல இருக்குது—மெதுவாப் போயிட்டிருக்கறா. நகைங்க இல்லாம போனாலும் அவ உடம்பு நிறைய—அவளோட இளம் உடம்பு தாங்காத அளவு—அழகு இருக்குது. பானையிலே யிருந்து தண்ணி கீழே வழிஞ்சு, அவ கூந்தல்லே யிருந்து மெதுவா வழிஞ்சு, அவ கன்னங்களைப்

பரிவோட தொடுது. அன்னிக்கு வெய்யில்லே ஆதர வில்லாமே ரொம்ப அழகா நின்னுட்டிருக்கிற அந்த மாஞ்செடி, தண்ணியோட மெதுவா தனியா நடந்துபோற அந்தப் பட்டிக்காட்டுப் பொண்ணு ஞாபகத்துக்கு வர்றப்போ, எல்லாம் வாழ்க்கையிலே இருக்கிற தொல்லே, அழகு, கஷ்டம், இன்பம், பாரம், நோவு எல்லாம் எனக்கு ஒரு வேகத்தோட நினைவுக்கு வருது.

அந்த நாள் அந்தப் பொண்ணு, வெய்யில்லே மேகம் மாதிரி பாக்கற துக்கு எவ்வளவோ குளுமையா இருந்தா. அந்தப் பொண்ணும் அந்தப் புத்த இளேய மா மரமும் என் மனசிலே ஏனோ இணைஞ்சு போயிட்டுது. எந்த மத்தியான வேளேயிலே மேகத்தைப் பார்த்தா லும் எனக்குச் சட்டுன்னு அந்தப் பூத்த மாஞ் செடியும், தண்ணி கொண்டுவர்ற அந்தக் குளுமையான பொண்ணோட உருவமும் நினைவுக்கு வரும். இனிமையா எந்தப் பாட்டு என் காதிலே விழுந் தாலும், அந்த நாளே அந்தக் காட்சி, ஊரெல்லாம் தகதகன்னு எரிக்கிற வெய்யில், நிலத்துக் கப்பாலே குளுமையான மேகம், அந்தக் கிணறு, அந்தச் செடி, ஒண்டியா அந்தப் பொண்ணு—அந்த காட்சி யெல்லாம் என் கண்ணு முன்னலே நிழலாடி, எனக்கு ரொம்ப சுகமாகவும், மிகவும் வேதனையாகவும் இருக்கும். காற்றுலே அசை யற பயிர் அலேங்க, மாந்தோட்டத்திலே ஆற்றுக்காற்ரோட பாட்டு, பட்டிக்காட்டுப் பொண்ணுங்க, கறுப்பு மேகங்க, என் மனசிலே விநோதமா பதிஞ்சுபோயி அழகாப் படர்ந்து போயிட்டுது.

அதனலேதான், நீலமணியார் தன் வீட்டு முன்பக்கத்து அறைக் காக வாடகை மாசத்துக்கு இருபது ரூபா சொன்னலும், அது எனக்கு அதிகமாகப்பட்டாலும், அவங்க வீட்டு முன்னலே இருக்கற மா மரத்தைப் பாத்து, சரின்னு ஒத்துகிட்டேன். அதை விட மலிவா ரெண்டு மூணு இடத்திலே அறைங்க பாத்தேன். ஆனு அதுங் கெல்லாம் இறுக்கமாவும், கண்ணுக்குப் பாக்கறதுக்கு வசதியா எந்தப் பச்சை மரமும் இல்லாமலும் இருந்தது. அதனலே நீலமணியார் கட்டுப்பாடுகளுக்கு ஒத்துகிட்டு அவர் அறையிலே வந்து இறங் கிட்டேன்.

நீலமணியார் பல கட்டுப்பாடுகள் போட்டார். ஒண்ணந் தேதி சாயந்திரத்துக்குள்ளே அணு பைசாவோட வாடகை கொடுத்தாக ணும்னர். விளக்கு சார்ஜ், மாசத்துக்கு ரெண்டு ரூபா. அதைக் கூட அன்னிக்கே கொடுத்துடணும்னர். ராத்திரி பதினொண்ணு தாண்டின விளக்கு எரிக்கக் கூடாதுன்னர். அந்த அறையிலே என்னேடகூட யாரும் இருக்கக் கூடாதுன்னர். அம்மா, தங்கைங்க,

மகள், கிழ வேலைக்காரி தவிர என் அறைக்கு ஒரு பெண்புழுக்கூட வரக்கூடாதுன்னார். நான் சத்தம் கித்தம் போடக் கூடாதுன்னார். நல்ல படியா இருக்கணும்னார். இப்படி அவர் கண்டிஷனுங்களை அடுக்கிகிட்டே போனார். நான் குறுக்கே மறிச்சு, 'சரீங்க, சார்! எல்லாத்தையும் சொல்லிகிட்டுப் போவாதீங்க. எனக்கு எல்லாம் புரிஞ்சிது...ஆவட்டும்'னு சொன்னேன். அப்படிச் சொன்னதும் அவர் முகத்தைச் சுளிச்சிகிட்டார். கோபம் வந்ததுன்னு ஊகிச்சு, டக்குன்னு பத்து ரூபா காகிதம் ரெண்டு எடுத்து, சரசரன்னு சத்தப் படுத்தி, 'அட்வான்ஸ் வெச்சிக்கோங்க'ன்னு சொன்னேன். அவர் ரெண்டு நோட்டையும் கப்புன்னு கைக்கு ஒண்ணு வாங்கிகிட்டு பனியன் ஜேபிலே போட்டுகிட்டு மறுபடியும் என் பக்கம் திரும்பி, ஏதோ மறந்துட்டவர் மாதிரி முகம் வைச்சிகிட்டார். பணம் வாங்கிக் கறதுக்கு முன்னாலே என்ன மூட்லே இருந்தாரோ பணம் வாங்கனப் புறம் மறந்து போயிட்டார் வாத்தியார்.

'ரசீது வேண்டாம். ஆவட்டும்'னு சொன்னேன்; 'அதுக்கென்ன குடுக்கறேன்'னு சொன்னார் அவர்.

'பரவா யில்லே; வந்து, கொஞ்சமுந்தி வராந்தாவிலே பாத்தேன்; பொண்ணா அது?'ன்னு கேட்டேன்.

'எது? யாரு? ஓஹோ: ஆ, ஆம். பொண்ணுதான்'னார் அவர்.

'என் ரூமுக்கு வரவிடாதீங்க. பொண்ணுங்கன்னா எனக்குப் பிடிக்காது'ன்னு சொல்லிட்டு, சாமானுங்களைக் கொண்டு வர்றதுக்கு சர்ருன்னு போயிட்டேன்.

ரெவின்யூ சர்வீசிலெ இருக்கறப்பொ நீலமணியார் ரெண்டு உலகப் போர்த் தாக்குதலைப் பார்த்திருக்கறார். அயல் நாட்டு ஆபீசர் ஃபுட் பாலுவைத் தாங்கி யிருக்கறார். மக்களோட புரட்சியையும் பாத்தார். காந்தியாரைப் பாத்தார். ஒவ்வொரு நாளும், சனி ஞாயிறுகூட, ஆபீசுக்குப் போயி சேவை பண்ணிக் கடைசியிலே தாசில்தார் வேலை யைப் பாத்தார். ரிட்டைராயிட்டார். வீடு கட்டினார். என் அறை மட்டுமில்லாமே இன்னும் நாலு அறைங்க கூட வாடகைக்கு விட்டார். அவர் பிச்சைக்காரங்களை விரட்டித் துரத்துவார். பச்சைக் குழந்தைகளைக் கிட்டே சேக்கமாட்டார். அலுக்காம பேரம் பண்ணி காய்கறிங்க வாங்குவார். நீ வாங்கின பேப்பரைத் தினந்தோறும் படிப்பார்.

நீலமணி—

பேர் மட்டும் எனக்குப் பிடிச்சிது. அவரைப் பார்த்தாலும், அவர் குடும்பத்திலே யாரைப் பார்த்தாலும் எனக்குப் பிடிக்கலே. அவர்

உலந்துபோன புளியமொக்கை மாதிரி இருப்பார். கடிச்சி பாத்தா கரிக்கிற புளிப்பா இருந்து தீருவார். அவரோட மனைவி முத்திப் போன தேவதாரு மரம் மாதிரி இருப்பா. தொட்டுப்பாத்தா முள் ளிருக்கும். அப்பறம், நீங்க பாத்திருப்பீங்களோ இல்லையோ—சில தென்ன மரங்க இருக்கும். நெட்டையா கம்பீரமா இருக்கும். காய் மாத்திரம் காய்க்காது. பாத்தா கண்ணைப் பறிக்கறு மாதிரி இருக் கும். உள்ளே போனு ஒண்ணும் இருக்காது. நீலமணிக்கு அந்த மாதிரி ஒரு பையன் இருக்கருன். அப்பொ 'லா' படிச்சிகிட்டு எண்ணைக் கம்பெனியிலே வேலைக்கு முயற்சி பண்ணிகிட்டிருந்தான். நீலமணி பொண்ணு; இருட்டிலே கருவேலம் புதர் மாதிரி இருப்பா. மருமகன் அவளை நல்லாப் பாத்த பிறகு பயந்துட்டான்; விட்டுட் டான். அவளுக்கொரு பொட்டைக் குட்டி இருக்குது. குட்டின்னு குழந்தை யில்லே. பூனைக்குட்டி. வளர்ப்பு.

அதனுலே,

நீலமணியார் குடும்பத்திலே யாரைப் பாத்தாலும் எனக்கு இஷ்டம் இல்லேங்கறது தெளிவு.

ஆனு, அவங்க தெருப்பக்கத்து அறையிலே ஜன்னலுக்குக் கிட்டே நாற்காலி இழுத்துப் போட்டு உக்காந்துகிட்டு அந்த மாமரத்தைப் பாக்கறது எனக்கு ரொம்ப இஷ்டம். கொஞ்சம் வலது கைப் பக்கமா ஒரு இருபது அடி தூரத்திலே இருக்கும். இடது கைப் பக்கம் ஏதோ ரெண்டு பாத்திகளை விட்டா முன் காம்பவுண்டிலே வேறு ஒரு செடி கூட இல்லே. அந்த மாமரத்திலேயிருந்து சூரியனும் சந்திரனும் உதிப்பாங்க. அதன் முனையிலேதான் ராத்திரி வேளையிலே நட்சத்திரங்க நடனமாடும். அதன் கீழேதான் பகல் வேளையிலே வெய்யிலும் நிழலும் விளையாடும். அதன் நிழல்லேதான் தெருவிலே ஒரு கிழவி மங்காய்ச் சோளக் கதிருங்க வித்துகிட்டிருப்பா. அதன் கிளைகளை நான் பாத்துகிட்டிருக்கிறப்போ, கிளிங்க ஜோடி ஜோடியா பறந்து வந்து உக்காரும். அந்த இலைங்க மேலே காற்று வீசனு எத்தனையோ இனிமையான அனுபவங்க சலசலன்னு வந்து என்னை அப்படியே மூர்க்கடிச்சிடும்.

அந்த மாமரம்னு எனக்கு எவ்வளவோ இஷ்டம். ஆனு...

அன்னிக்கு, மங்கலா இல்லாம, பளபளன்னு ராத்திரியெல்லாம் தூய்மையா இருந்தது. மேகம் இல்லே; சந்திரன் இல்லே. வானத்து இருட்டிலே நட்சத்திரங்க, எண்ணெ விளக்கு வெளிச்சத்திலே பச்சைக் குழந்தைங்க கண்ணுங்க மாதிரி, மினுக் மினுக்குன்னு மின்னிகிட்டிருக்குது. காற்றுலே அசைவு இல்லே. ஆனு குளிர்ச்சி

இருக்குது. நான் வழக்கம்போல ஜன்னல் கிட்டே நாற்காலியிலே உக்காந்திருக்கறேன். எதிர்லே மாமரம் முக்காடு போட்டுகிட்டு வந்த பொண்ணு மாதிரி நின்னுகிட்டிருக்குது. ராத்திரி எட்டு மணி இருக்கும். எல்லாம் அமைதியா இருக்குது. அதுக் கிடையிலே, பச்சை வாசனையோடு பாரமா சோம்பலா இருக்கற காற்றை ஒதுக் களிச்சிட்டு, லேசா கேட்டுது, ஒரு இனிமையான பாட்டு. எங்கிருந்தோ மெதுவா வந்துகிட்டு, இடை இடையிலே வழி தவறி எங்கெயோ போய்க்கிட்டு மறுபடியும் என்கிட்டே வழி பாத்துகிட்டு வருது. அதைப் பிடிச்சி பத்திரப்படுத்தி வெச்சிக்கணும்னு தோணிச்சி எனக்கு. அவ்வளவு இன்பமா இருந்தது. பாட்டைக் கேட்டுகிட்டு, இன்னும் கொஞ்சம் இன்பத்துக்காக, சிகரெட்டைக் கொளுத்தி, புகை யிழுத்துவிட்டு கொஞ்சநேரம் கண்ணை மூடினேன்.

கண்ணை திறக்கற நேரத்திலே, எதிர்லே இருக்கற பொண்ணு முக்காடை எடுத்துப் போட்டுட்டு, பச்சைப் பசேலுன்னு, விளக்கு வெளிச்சத்திலே தகதகன்னு பிரகாசிச்சிகிட்டிருக்கரு. நான் ஆச்சரியத்திலே மூழ்கிப் போயிட்டேன்.

வேறே ஒண்ணு மில்லே. பக்கத்து வீட்டுக்காரங்க அந்த மரக் கிளையிலே பளபளன்னு எரியற மின்சார விளக்கு ஒண்ணைத் தொங்க விட்டிருந்தாங்க. அதுக்குக் கீழே ஒரு மேஜையைப் போட்டு, சுத்தி நாலு நாற்காலிகளைப் போட்டுகிட்டு நாலு பெரிய மனுஷங்க சீட்டாடிக்கிட்டிருக்காங்க. 'இங்கே நல்லாயிருக்குதுடா'ன்னு ஒர்த்தன் சொன்னுன். 'இத்தனை நாளா இதைக் கண்டு பிடிக்கலையே?' ன்னு ஒர்த்தன் கேட்டான். 'காயிங்களைப் பறிக்கற துக்கே தவிர, மரத்தை வேறே எப்படி உபயோகிச்சிக்கறதுன்னு தெரி யாது நம்ம ஆளுக்கு'ன்னு சொன்னுன் இன்னொர்த்தன். 'நீலமணி கேட்டார்னு உன்னையும் என்னையும் சேர்த்து மென்னு தின்னுடுவார்; சத்தம் போட்டுப் பேசாதே' ன்னு பக்கத்து வீட்டுக்காரரா இருக்கும் அவர், மத்தவங்களுக்கு எச்சரிக்கை விட்டார். 'இலைங் கெல்லாம் அவனுக்கு, காயிங் கெல்லாம் இவனுக்கு'ன்னு சொல்லி ஒர்த்தன் வெடிச்சிரிப்பு சிரிச்சான்.

அந்தப் பேச்சையெல்லாம் நீலமணி கேட்டாக்கான்னு நான் நினைச்சிகிட்டு இருக்கறப்பவே, வராந்தாலே ஏதோ சத்தம் கேட்டுது. மெதுவா எழுந்து போய்ப் பாத்தேன். புதர் மறப்பிலே பதுங்கிப் பாக்கற காட்டு மிருகம் மாதிரி, அந்த இருட்லே, வராந்தாவிலே நின்னு கிட்டு அந்தப் பக்கம் பாத்துகிட்டிருக்கருரு நீலமணி. அந்த நேரத்திலே எனக்கு அவரைப் பாக்கறதுக்கு பயமா யிருந்தது.

நாலு நாளு இருக்கும், அந்த மரத்துக்குக் கீழே ராத்திரி நேரத்திலே பக்கத்து வீட்டுக்காரங்க சீட்டாடறதைக் கவனிச்சேன். அஞ்சாவது நாளு சாயந்திரம் நீலமணி என் அறைக்குள்ளே வந்து, 'பாத்தியா, தம்பி?'ன்னுர்.

அவரே நாற்காலியிலே உக்காரச் சொல்லி, 'எதைப் பாக் கறது?'ன்னு கேட்டேன்.

அவர் உக்காரலே. அழுக்கான பனியனோடே காவியேறின வேட்டி யோட அவர், புகை சுத்திகிட்டு வெந்தும் வேகாமெயும் இருக்கற புளியமொக்கை மாதிரி இருக்கிருர். பக்கத்து வீட்டுப் பக்கம் காட்டி கிட்டு, 'அவங்க பண்ற கூத்தைப் பாத்தியா?'ன்னு கேட்டார்.

'ஆமாம். சீட்டாட்டம் நல்லதில்லே'ன்னு நான் சொன்னேன்.

'நல்லதோ கெட்டதோ—ஆடற தென்னமோ அவங்க வீட்டுலே; ஆடிக்கச் சொல்லு. முடியலேன்னு சுடுகாட்டுலே ஆடிக்கச் சொல்லு. ஆடிகிட்டு எப்படியாவது சீரழிஞ்சி போகச் சொல்லு. எனக்கொண்ணும் நஷ்டமில்லே. ஆட்ற முண்டங்க எங்கேயோ ஆடிக்காமே என் மரத்துக் கீழேதானு ஆடணும்?'

'இடம் அவங்களதுதான் இல்லே?'

'ஆனு ஆவட்டும்... என் மரத்துக் கீழே மட்டும் ஆடக்கூடாது—'

'அப்படீன்னு அவங்க கிட்டே சொல்லுங்க.'

'சொல்லாம விடுவனு? சொன்னேன்.'

'சொன்னு என்ன சொன்னுங்க?'

'நீ யாருன்னு கேட்டாங்க.'

'அதுக்கு நீங்க என்ன சொன்னீங்க?'

'நான் யாருங்கறது தெரியும்... தெரியும் இல்லே!'ன்னு சொல் லிட்டு சர்ருன்னு போயிட்டார் நீலமணியார்.

அந்த மாமரம் உண்மையிலே நீலமணிதுதான் ஆனுலும், அதனேடே அடிமரம் மட்டும் அவரோட இடத்திலே இருக்குது. பெரிய பெரிய கிளேங்க, சின்ன சின்ன கிளேங்கெல்லாம் சிலது ரோடுக்கும், சிலது பக்கத்து வீட்டுக்காரங்க இடத்துக்கும் ஓடிப் போயிட்டுது. அதுக்கு யாரென்ன செய்யறது?

இன்னும் ரெண்டு நாளுக் கப்பறம்—ஞாயித்திக்கிழமை அன்னிக்கு.

ஊரெல்லாம் சுத்திச் சுத்தி, மத்தியானம் ஒரு மணி இருக்கும், ரூமுக்குத் திரும்பி வந்துகிட்டிருக்கிறேன். வர்றப்போ தெருவுலே ஒரே கலாட்டாவா இருக்குது. தலேவிரிகோலமா ஒரு கிழவி யாரையோ வாய்க்கு வந்தபடி திட்டிகிட்டிருக்கரு. கேட்கக், காதையே துளேக்கரு மாதிரி இருக்குது. கிட்டெ போய்ப் பாத்தா

அந்தக் கிழிவி—மக்காச் சோளக் கதிர் விக்கிற கிழவிதான்! போராட்டம் ஒண்ணு அப்பத்தான் முடிஞ்சிதுன்னு, கிழவி வெற்றி பெற்ருன்னு, எதிரி மட்டும் கையிலே ஆப்படாம ஓடிப் போயிட் டான்னு ஊகிச்சேன்.

'என்ன பாட்டி! என்ன கலாட்டா?'ன்னு கேட்டேன்.

'அதோ சாமி! அந்த மொட்டை முண்டைமவன்... அவனுலே தான் இந்த கலாட்டா எல்லாம் வந்தது'ன்னு சொன்னு அந்தக் கிழவி.

நீலமணிக்குப் பொருத்தமான மொர்ட்டைத்தலை இருக்குது.

'ஏன்? என்ன சொன்னுரு?'

'இன்னு சொன்னுரு? மரமவனுதாம். கிளைங்களும் அவனுது தானும். இங்கே நாங்க மரத்துக் கீழே குந்தக் கூடாதாம். லூசென்ஸா இருக்குதாம்! அவன் இருக்கறது எனக்கு 'லூசென்ஸா' இருக்குது. ஆனு போவானு? போவ மாட்டான். எடம் அவனுது. ஆனு சாமி, தெரியாம கேக்கறேன், இந்த ரோடுகூட அவனுது தானு? துட்டு போட்டு வாங்கனுனு? இல்லாகாட்டி தாரும், கல்லும் வாங்கி, கூலிக்காரங்களை வெச்சிகிட்டே'ருந்து போட்டானு? அவன் மொட்டைத் தலையும் அவனும்... இந்த ரோட்டு மேலே நடக்கறதுக்கு அவன் ஒருத்தனுக்குதான் சொந்த மிருக்குதா? அவன் ஒருத்தனுக்கு தான் சொந்தம்னு ஏதோ சொல்லச் சொல்லு... சொன்னுன்னு மொட்டைத் தலையைச் சரி செஞ்சி, அவன் பொண்டாட்டியைச் சந்தெக்கி, அவன் பொண்ணை மந்தெக்கி அனுப்பலேன்னு...' தான் தானு, தன் அப்பா தன் அப்பாவா, தன் புருஷன் தன் புருஷனு இல்லேன்னு சபதம் பண்ணினு அந்த மக்காச் சோளக் கிழவி.

ரோடு மேலே நிழல்கூடத் தன் அதிகாரத்துக் கீழேயே இருக் கனும்னு நீலமணி பிடிவாதம் பிடிக்கிறது எனக்கு ஒண்ணும் சரியாப் படலே. அதுக்கு மூணு நாளு முன்னுலே, அவர் போட்ட மூங்கில் வேலியைத் தாண்டி வராந்தாலே அடி வெக்கறப்போ நீலமணியார் மகன் எதிரே இருந்தான்.

'என்ன அப்படி நின்னுகிட்டிருக்கீங்க?' ன்னு கேட்டேன்.

'திட்றதைக் கேட்டுகிட்டிருக்கிறேன்'னு சொன்னுன் அவன்.

'என்ன பண்றது?' ன்னேன்.

'அதுதாங்க! ஒண்ணும் செய்ய முடியலே. இந்த லோ கிளாஸ் (மட்டமான) முண்டங்களோட... ரொம்ப அருவருப்பா இருக்கு துங்க'ன்னு சொன்னுன் அவன்.

அப்பறம் ரெண்டு நாள்ளே விவகாரம் கொஞ்சம் முத்திப் போச்சு. நான் அன்னிக்கு ஏழு மணி ராத்திரிக்கு, வீட்டுக்கு (அப்படின்னு அறைக்கு) வந்தேன். பக்கத்து வீட்டுக்காரங்க அதுக்குள்ளவே ஆட்டத்திலே முழுகிப் போயிருக்கருங்க. ஆனு, மரத்திலே மட்டும் விளக்கு இல்லே. டேபிள் லைட் ஒண்ணு வெச்சிகிட்டு ஆடிகிட்டிருக்கருங்க. வராந்தாலே, நாற்காலி நிறைஞ்சி இருந்தாரு நீலமணி. நான் போனதும், 'இன்னிக்கு மரத்திலே விளக்கு வைக்கலே... பாத்தியா?'ன்னு கேட்டார்.

'பாத்தேன்'னு சொன்னேன்.

'வைச்சா கொண்ணுடுவேன்.'

அவங்களைக் கொல்றதுக்கு முடியாதபடி அந்த விளக்கு, மரத்திலேயிருந்து டேபிள் மேலே இறங்கிட்டதுக்கு நீலமணி ரொம்ப வருத்தப் பட்டார்.

'ஆனு, அகப்படாம போமாட்டாங்க. அப்போ என் வேலையைக் காட்டாம போமாட்டேன்'ன்னு சொன்னார்.

'பாக்கலாம்'னு சொன்னேன்.

'அவ விஷயம் இன்னிக்கு முடிஞ்சி போச்சு... ஆவட்டும்'னுர்.

'யார் விஷயம்?'

'சோளம் வித்துக்கற முண்டை! அந்தத் தாடகை முண்டையோட விஷயம்.'

'அடே! என்னுச்சு?'

'உங்க ரோட்டுடா முண்டங்களான்னு சொன்னு. புரியாத மாதிரி சும்மா யிருந்தாங்க முனிசிபல் முண்டங்க. அப்பறம் வீட்டுக்காரனுக்கு மூணு ரூபா குடுத்தா, முண்டையை மயிரைப் பிடிச்சு தர தரன்னு இழுத்துக்கிட்டு போறுன். இல்லேன்னு, அவளுக்கு ரைட் இருக்குதாம்... ரைட்டு!'

மறுநாள் ராத்திரி நானு லேட்டா இருப்பிடம் போய்ச் சேர்றப்போ நீலமணி வராந்தாலே இருட்லே, தொங்கப் போட்ட தலேயோட இருந்தார். வீட்லேயிருந்து ஏதோ பிணம் போயிட்டா மாதிரி உக்காந்திருந்தாங்க, அவர் மனைவியும், மகளும். நான் போனப்புறம் கூட அவங்களை வீட்டுக்குள்ளே 'போங்க, போங்க'ன்னு சொல்லலே நீலமணி. நிலைமை ரொம்ப சீரியஸ்ஸா இருக்குதுன்னு தெரிஞ்சுது.

நிலைமை ரொம்ப சீரியஸ்ஸாதான் இருந்தது.

அன்னிக்கு மத்தியானம், அதுக்கு எவ்வள்வு நேரத்துக்கு முன்னுடி கட்டினுங்களோ தெரியலே, பக்கத்து வீட்டுக்காரங்களோட பசங்க மாமரத்து கிளைக்கு ஊஞ்சல் கட்டினதோட இல்லாமே, ஆடி

கிட்டும் இருந்தாங்களாம். இறங்கச் சொல்லி, அவுக்கச் சொல்லி நீல மணி சத்தம் போட்டாராம். அவங்க இறங்கவும் இல்லையாம், அவுக்க வும் இல்லையாம். அப்போ தன் ஆயுதத்தை எடுத்துகிட்டு புறப்பட் டாராம். அவங்க இடத்திலே கால் வெச்சா போதும்! சின்ன பசங்களே, 'அடிப்போம்'ன்னுங்களாம். இவர் மொறைச்சாராம். அவங்க கல்லை எடுத்து, 'உதைப்போம்'னு சொன்னுங்களாம்.

'அடிச்சிக்கிலே இல்லையா!'

'நான் குறுக்கே போனேன் தம்பி! இல்லேன்னு நெத்தி பத்தை யாயிட்டிருக்கும்'னு சொன்னு நீலமணி மனைவி.

இன்னொரு பக்கம் இதுக்குள்ளே அந்த மக்காச்சோள முண்டை திரும்பி வந்துட்டாளாம். போலீஸ்காரன் கிட்டே மறுபடியும் சொன்னு... 'ஏழை முண்டை, போவட்டுங்க'ன்னு சொன்னுனும். அவன் அவகிட்டே தினம் ரெண்டு கதிர் வீதம் வாங்கிக்கறதுக்கு அவனுக்கும் அவளுக்கும் ஒப்பந்தம் ஆயிட்டுதாம்.

'ஆவல்லேன்னு, அந்த முண்டை திரும்பி வர முடியுமா? எவ்வ ளவு தைரியம் இருக்கணும்? பீட்டுமுண்டத்துக்கு மேலே காகிதம் எழுதிப் போட்டிருக்கறேன். கையெழுத்து இல்லே. யார் எழுதி னுங்களோ! சரி... அது அப்படி யிருக்கட்டும். இப்போ தூக்குக் கயிறு மாதிரி என் கழுத்து மேலே நிக்குதில்லையா; இந்த ஊஞ்சலெ என்ன பண்ணறது? போலீஸுக்கு ரிப்போர்ட் குடுக்கலாமா? உனக்கு யாராவது போலீஸ்காரங்களைத் தெரியுமா?'ன்னு கேட்டார் நீலமணி.

'போலீஸ்காரங்களைத் தெரியறது ஆபீசருங்களுக்கு, சவுகாருங்க ளுக்கு—அந்த மாதிரி நிறைய பணம் வெச்சிருக்கறவங்களுக்கு நல் லதே தவிர, நம்ம மாதிரி ஆளுங்களுக்கு நல்லதில்லே. சொல்லப் போனு ஆபத்துகூட. இருந்தாலும், எனக்கு போலீஸ்காரங்கங்களை யாரையும் தெரியாது'—அப்படின்னு நீலமணி கிட்டே சொன் னேன்.

'போலீஸ் ஆபீஸ்லே வேலை செய்றே இல்லியா, தெரியாம போவ றது எப்படி?'ன்னு என் மேலே குதிச்சார் அவர்.

'நான் மேஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்லே குமாஸ்தா.'

'அப்பறம் என்ன?'

'புதுசா வந்தேன்... எனக்கு யாரையும் தெரியாது.'

'போவட்டும். ஆனு உனக்கு வக்கீலுங்களாவது தெரிஞ்சிருக் கணும். தெரியல்லேன்னு சொன்னு ஒத்துக்க முடியாது.'

'ஒர்த்தர் ரெண்டு பேரைத் தெரியும்.'

'நல்ல முண்டங்கதானு?'

'அப்படின்னு?'

'அட்வைஸ் சொல்றதுக்குக்கூட ஃபீஸ் கேக்கமாட்டாங்க இல்லையா?'

'என்னமோ... நான் எப்படிச் சொல்ல முடியும்?'

வர்றப்போ போறப்போ என்னையே அந்த வக்கீலுங்க கிட்டே அட்வைஸ் கேக்கச் சொன்னுர் நீலமணி. எனக்கு அந்த வேலை தப்பாது.

அந்த வக்கீலுங்க என்ன சொன்னுங்கன்னு: முதல்லே நீலமணியாரின் மரக் கிளைங்க அந்தப் பக்கத்து வீட்டுக்குள்ளே நுழைஞ்சி போவறதே தப்பாம். அந்தக் கிளைகளை அவங்க வெட்டிப் போட்டுட்டு இலைங்க சகிதமா அவர் வீட்டிலே எறிஞ்சாலும் அவங்களை ஒண்ணும் செய்ய முடியாதாம்.

அத்தோட, நானும் நீலமணி கூடவும் பயந்து போனேம், கிளைகளை அவங்க வெட்டிப் போட்டுடருங்களோன்னு. ஆனு நீலமணி கொஞ்ச நேரம் யோசனை பண்ணிட்டு, 'வெட்ட மாட்டாங்க'ன்னுர்.

'ஏன் வெட்டமாட்டாங்க?'

'வெட்டிட்டா காயிங்க இருக்காதே!'

'இருக்காட்டா?'

'உனக்கு உலக ஞானம் இல்லே. அதுகளை அடிச்சிட்டுப் போலாங்கறதுதானே அவங்க திருட்டுப் புத்தி'ன்னு சொன்னுர் நீலமணி. அந்த மாதிரி புத்தியைச் சுலபமாக கண்டுபிடிக்கக் கூடியவர் அவர்.

'நாளைக்கு அவங்க இன்னும் என்னமோ கலாட்டாப் பண்ணணும்னு வெச்சிருக்காங்களாம்... வேலைக்காரி சொன்னு'ன்னு சொன்னு நீலமணி பொண்ணு.

இதென்னமோ தூறித் தூறிக் கடைசியிலே பெரிய காற்று மழையா மாறப் போருப் போல இருக்குதுன்னு நினைச்சேன் மனசுலே.

அப்படியே நடக்கவும் செஞ்சிது.

அது எப்படின்னு—

மறுநாள் சாயந்திரம், நான் அறைக்கு வர்றப்போ வீட்டுலே நீலமணி இல்லே. தினம் வாசப்படியிலே நாற்காலி போட்டு உக்காந்துகிட்டு பாவ உலகத்தைத் தீவிரமாகச் சோதனை பண்ணறது அவருக்கு வழக்கம். அன்னிக்கு மட்டும் சீட்டுக் கூட்டம் இல்லே. வீடெல்லாம் அமைதியா இருக்குது. என்னம்மோ ஆயிட்டுதுன்னு நினைச்சிகிட்டே என் அறைக் கதவைத் திறந்தேன். திறந்த அந்தச்

சின்ன சத்தம் கேட்டிருக்கும் போலிருக்குது. அவர் மனைவி வெளியே வந்தாங்க.

'அவர் எங்கேங்க?'ன்னு கேட்டேன்!

'எனக்கு வாயிலே வார்த்தை வரமாட்டேங்குது'ன்னு சொன்னு அந்தம்மா.

'ஏன்? என்ன நடந்தது?'ன்னு கேட்டேன்.

'கொலை நடந்திருக்க வேண்டியது'ன்னு சொன்னுங்க.

'மத்தியானம் சரியா ஒரு மணி. அவர் கடியாரத்துக்குக் 'கீ' குடுத்துகிட் டிருக்கருரு. கல்லுன்னு சத்தம் போடறது கேட்டுது. என்னடான்னு பாக்கப்போனு... குரங்கு பட்டாளம் மாதிரி வந்துட்டாங்க சாணுண்டு முண்டங்க பக்கத்து வீட்டுக்கு. வர்றது என்ன, எங்க மரம் ஏர்றது என்ன? ஏறி ஊஞ்சல்லே சைய்யுன்னு ஆடறது, கிளைகளைத் தட-தடன்னு உடைக்கறது, இலைகளை யெல்லாம் பறிச்சு-விசிறியடிக்கறது. அவங்க பண்ணுத கூத்து இல்லே. அவர் இறங்குங்க'ன்னு சத்தம் போட்டா திட்டினது இவ்வளவு அவ்வள வுன்னுமில்லே. மட்டமான சாதிக்காரங்ககூட அப்படித் திட்டிக்க மாட்டாங்க. அதுக்குள்ளே... எங்க பொண்ணோட பூனை... பாத்து இருப்பே... எலியைக் கூடத் தொடாது. பசுமாட்டோடு சமானம்னு வெச்சிக்கோ. வாயில்லாத பிராணி, தெரியாம நடுவுலே போயிட்டுது. போனு... முண்டங்கெல்லாரும் பார்சவாயு வந்து விழுந்து சாவருங்க ஆவட்டும்...போனு, எங்க இடத்திலே ஏன் வரணும்'னு வாலைப் பிடிச்சி தூக்கி விசிறி போட்டுட்டாங்க. அவங்கெல்லாம் மனுஷப் பசங்கதானு? இருந்தாலும், பெரிய முண்டங்க எல்லாத்தையும் பின்னுலே யிருந்து செய்யவெச்சா அவங்களைச் சொல்லி என்ன லாபம்? அதிலே பூனையோட காலு முறுஞ்சுபோச்சு. அது பட்ற வேதனையை வீட்டுலே யாரும் பார்க்க முடியாம போயிட்டோம். நீயும் பார்ப்பே ஆவட்டும்... அதையும் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குத் தூக்கிட்டுப் போனுங்க.'

'போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு எதுக்கு?'ன்னு நான் கேட்டேன்.

'என்ன சொல்றது தம்பி? எங்க பூனைகாலை ஒடைச்சிட்டு, எங்களை வாயிலே வந்தபடியெல்லாம் திட்டிட்டு, எங்க மரத்தை நாசம் பண்ணிட்டு... எல்லாத்தையும் அவங்களே செஞ்சிட்டு... போதாத்துக்கு நாங்களே அவங்களை அடிச்சிட்டோம்னு போலீஸ்லே ரிப்போர்ட் குடுத்திருக்காங்களாம். பூனைக்குட்டி அப்படிக் குய்யோ முறையோன்னு கத்திக்கிட்டிருந்தா எங்க பொண்ணு மயக்கம் போட்டு விழுந்திட்டா இல்லையா? அவ கட்டெடத் துண்டை தூக்கி

எறிஞ்சு அவங்க பசங்களே அடிக்க முடியுமா ? தாசில்தார் பொண்ணு அடிப்பாளா ? அடிச்சான்னு ரிப்போர்ட் குடுத்தாங்களாம். அவங்க போற காலத்தைப் பாத்தியா ? வந்து, இவரும் ரிப்போர்ட் குடுக்கற துக்குப் போருரு.'

இந்த விவகாரம் எப்படியும் எங்க கோர்ட்டுக்கே வந்தாகும்னு நினைச்சிகிட்டு, நான் அன்னைக்கு ராத்திரி தூங்கிட்டேன். நடு ராத்திரி யாரோ கதவைத் தட்டிச் சத்தம் போட்டாங்க. யார்ருன்னு எழுந்தா, வீட்டுக்கு வரச் சொல்லி டெலிகிராம். எங்க சொந்த விவகாரத்துக்காக.

காலையிலேயே புறப்பட்டுப் போயி நான் மூணு நாளு வரைக்கும் எங்க ஊர்லே இருக்கவேண்டியதாப் போயிட்டுது. விவகாரம் கடைசியிலே 'செட்டில்' ஆகாம போனதுனுலே, நாலாவது நாளு காலையிலே மறுபடியும் திரும்பி வந்துட்டேன்.

என் தகராறுகள்ளே முழுகிப் போயி நானு மாமர விவகாரத்தைப் பத்தி முழுசா மறந்து போயிட்டேன். வண்டி யிறங்கி ரிக்ஷா ஏறி, என்னமோ யோசனை பண்ணிகிட்டு, நீலமணியார் வீட்டு முன்னுலே இறங்கி, ரிக்ஷாக்காரனுக்குக் காசு குடுத்து அனுப்பிச்சிட்டு, பையைக் கையிலே தூக்கிகிட்டு, தப்பா வேற வீட்டுக்கு வந்துட்டோமோன்னு நினைச்சிகிட்டேன். இல்லே, நீலமணியார் வீடுதான் ! நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன். கொஞ்ச நேரம் அப்படியே நின்னுகிட்டு இருந்திட்டேன்.

அப்புறம் உள்ளே போயி, நீலமணியைச் சத்தம் போட்டு கூப்பிட்டு, 'இதென்னங்க. இந்த அநியாயம் ?'னு கேட்டேன். கேட்டா, அவர் கழுதைப் புலி மாதிரி முகத்தை வைச்சுக்கிட்டார். கத்த ஆரம்பிச்சிட்டார். என்னை அடிக்காத குறைதான். அவர் சொன்ன வார்த்தைகள்ளே நல்லது குறைச்சல்; தரம் குறைஞ்ச சொல்லுங்க அதிகம். எலும்பையும் மாமிசத்தையும் வாந்தி எடுக்கற மாதிரி பேசினுர்.

அவர் சொன்ன வார்த்தைகளோட சுருக்கம் இது—

'என் இஷ்டம் வர்றபடி பண்ணுவேன். நான் என்ன வேணும் னுலும் செய்வேன். கேக்கறதுக்கு நீ யாரு ? அவன் யாரு ? இன்னொர்த்தன்... இன்னொர்த்தன் யாராஞத் தான் இன்னு ? அதிலேயும் நீயா என்னைக் கேக்கறது ? தெம்பு இருந்து எதாவது கேக்கணும்னு இருந்தா, அந்த முண்டங்களைப் போய்க் கேளு. நான் உண்மையான கேசு போட்டேன். இல்லேங்கிறியா ? சொல்ல முடியுமா உன்னுலே ? யாராவது சொல்ல முடியுமா ? வந்து அவங்க.

தெ—6

என் மேலே போட்டது? பச்சைப் புளுகுதானே! நான் நல்லா யிருந்தா பார்க்கப் பொறுக்காம, என் மேல் பொய்க் கேசு போட்டு என் வீட்டுக்கு நெருப்பை வெச்சாங்கில்லே! என் நிழல்லே வந்து, பக்கத்து வீட்டு முண்டங்க, தெருவுலே முண்டைங்க எல்லாரும் என் நிழல்லே வந்து நின்னுகிட்டு உலை வெச்சாங் கில்லே... பத்தாததுக்கு பட்டை நாமம் தீட்டினங் கில்லே... கடைசியிலே என் நிழல் கூட எனக்கு நிக்காம போயிட்டுதில்லே... காய் காய்ச்சுதுன்ணு அது எனக்கு நிக்கும்ணு நீ நினைக்கிறே? நிக்கும்னு நீ பத்திரம் எழுதி எனக்குக் குடுக்க முடியுமா? அந்த முண்டங்க பறிச்சிக்காதபடி காய்க்குமா என் போர்ஷன்லே? தெருவிலே முண்டைங்க எட்டினதையெல்லாம் அறுத்துக்கிட்டு போவாதபடி நீ இருக்கிறியா எனக்குக் காவல்? என் கிளைங்க எனக் கில்லே...என் இலைங்க எனக்கில்லே...என் நிழல் எனக்கில்லே. எனக்கில்லாததை நான் உனக்கும் விட்டு வெக்க மாட்டேன். ஒரு துண்டு இலைகூட நான் உனக்குக் கொடுக்க மாட்டேன். ஏன் கொடுக்கணும்? மரம் உன்னுடையதுன்ணு இலையிலே ஒரு பாதி நீ எனக்குக் கொடுப்பியா? அவன் எனக்குக் கொடுப்பானு? அதனுலே, எனக்கு இஷ்டம் வர்றப்போல பண்ணிக்குவேன்.'

நீலமணியோடு வாதம் பண்ணி பிரயோஜனம் இல்லே.

அந்த ஆளு தலைமாதிரி வீடெல்லாம் மொட்டையா இருக்குது. முன் பக்கத்துக் காம்பவுண்டு சுடுகாடு மாதிரி இருக்குது. கிளைங் கெல்லாம் குச்சி குச்சியா ஆயிட்டுது. மரம் மரமாத் துண்டு துண்டா அறுந்து கிடந்தது. இலைங்கெல்லாம் வாடிக் காய்ந்து கீழே விழுந்து செத்து, காற்றுலே பறந்துகிட்டிருக்குது. வீடெல்லாம் அமங்கலமா களையிழந்து, பாக்கறதுக்கு சகிக்காம, பிணங்களைச் குவிச்சி வெச்சிருக்கிரு மாதிரி இருக்குது. நான் இருக்கற அறை முழுசும் வெய்யிலுக்கு கபகபன்னு கொதிச்சிக்கிட்டிருக்குது. தெருவுலே கிழவி வெய்யிலுக்கு எங்கேயோ போயிட்டிருக்கணும்.

நான் மட்டும் அந்த மறுநாளே அறையைக் காலி பண்ணிட்டேன். இந்த விஷயத்தை யெல்லாம் இவ்வளவு விளக்கமா ஏன் சொன் னேன்ணு :

அந்த வீட்டு முண்டங்களெ, அந்த வீட்டுப் பக்கத்து வீட்டு முண்டங்களெ, அவங்க அவங்க தகராறுகளெ, அவங்க ஏர்ற கோர்ட்டுகளெ, அங்கே ஜட்ஜுகளெ, வக்கீலுங்களெ, கட்சிக் காரங்களெ, போலீஸ்காரங்களெ, இந்த ஜெயிலுங்களெ, கை விலங்குகளெ அறியாதவங்களெ சுத்தி எல்லாம் கலந்து சுத்தி

இழுக்கற பாச பந்தங்களெ—எல்லாத்தையும் பாத்துக்கிட்டிருந்தா எனக்கு ''ஒண்ணும் லாபம் இல்லே, இந்த மனுஷ முண்டங்க என்னைக்கும் நல்லா ஆக மாட்டாங்க. இந்த உலகம், இதெல்லாம் கோரமான நரகம்'னு எண்ணம் வந்து வாழ்க்கை சகிக்க முடியாம போவுது.

ஆனா, அதுக்குள்ளேயே—

பளபளன்னு பிரகாசிக்கிற வெள்ளை வெய்யில், தாய் மாதிரி குளிர்ச்சியான மேகம், பூத்திருக்கற சின்ன மாஞ்செடி, வெய்யில்லே பட்டிக்காட்டுப் பெண்ணோட பாரமான நடை ஞாபகத்து வருது. வயல் மேலே காற்று நினைவுக்கு வருது, மழையிலே அந்த இடத்து மனுஷங்க ஞாபகத்துக்கு வர்றாங்க. பகபகன்னு சிரிச்சிகிட்டு வேலை செய்யற மக்கள் கூட்டமெல்லாம் எதிர்லே வந்து, நிழலுக்காகப் போராடின கிழவி என் மனக் கண்ணுலே எப்பவும் நிலையா இருப்பா. அப்போ எனக்குக் கொஞ்சம் தைரியம் வந்து, பரவாயில்லே, அந்த நரகத்தை தூக்கி எறிஞ்சிடலாம், கஷ்டப்பட்டாவது ஆனந்தத்தை நிலை நாட்டிக்கிலாம்னு எண்ணம் வந்து, எனக்குள்ளே ஆசை கொஞ்சமாவது நிக்குது.

ஆசைக் கதிர்

வெங்கடேஸ்வர்லு திரிஞ்சு திரிஞ்சு ஒரு மணி ஆனப்பறம் வீட்டுக்கு வந்தான். அவனுக்கு எங்கேயும் அரிசி கிடைக்கலை. இனி கிடைக்காதுன்னும் தன்னாலே சம்பாதிக்க முடியாதுன்னும் தெரிஞ்சு கூட சும்மா வெறிபிடிச்சா மாதிரி பைத்தியக்காரத்தனமா அப்படித் திரிஞ்சான். பசி, மனக் கசப்பு, குளிர்கால மத்தியான வெய்யில்—மூணும் சேர்ந்து அவனை உதவாக்கறை ஆக்கிகிட்டிருந்தது. கடைசியிலே ஒரு அரிசி கடை கிட்டே போனான். பிச்சை கேக்கணுங்கறது அவன் எண்ணம். ஆனா, 'மூட்டை எப்படி?'ன்னு கேட்டான். இவன் பைத்தியக்கார வேஷத்தைப் பார்த்து முதலாளி ஒரு நிமிஷம் சந்தேகப்பட்டு, 'எண்பது ரூபா'ன்னு சொன்னான்.

'அப்படியா'ன்னுட்டு வந்த வழியே திரும்பிட்டான் வெங்கடேஸ்வர்லு. வழியிலே சத்திரத்துத் திண்ணை மேலே உக்காந்துகிட்டான் கொஞ்ச நேரம். பிச்சைக்காரங்க பானைகள்ளே சாதம் வடிச்சிகிட்டிருந்தாங்க. அவங்க பக்கம் ஆசையோட, பொறாமையோட பார்த்தான். அவனை அறியாமலே கண்ணீர் வந்தது. சின்னப்போ அழுதா அம்மா அப்பா ஆறுதல் சொல்லுவாங்க. இப்போ பெண்டாட்டி திட்டுவா. பசங்க ஒண்ணும் தெரியாம முழிப்பாங்க. அவன் பசிக்காக அழலே; அரிசி கிடைக்கலேன்னு அழலே. அவன் ஒண்ணும் கதியில்லாம அழுதான். கையாலாகாதவனா அழுதான். அவன் அழுகைக்கு சக்தி இல்லை. மார்பையும் காற்றையும் கிழிச்சிகிட்டு மலையிலே எதிரொலிக்கிற ஆவேசம் இல்லை. சேத்துலே இருக்கற மண்புழுமேலே காலை வைக்கறப்போ அந்த மண்புழு துடிதுடிச்சி பரிதாபமா சத்தமில்லாமெ செத்துப் போறா மாதிரியான அழுகை. சாமர்த்தியமில்லாதவனோட அசிங்கமான அழுகை.

கண்ணைத் துடைச்சுகிட்டு அப்படி அப்படி நடந்து பாலத்தைத் தாண்டி காவா ஓரமா கொஞ்ச தூரம் நடந்து, மறுபடியும் பின்னாடி திரும்பி ஊருக்குள்ளே; அப்பறம் மெதுவா வீட்டுக்கு வந்தான். பயந்து பயந்து வீட்டுலே அடி எடுத்து வைச்சான். இவங்க எல்லார்க்கும் என்னென்னு சொல்றது? இவங்க எல்லாரும்—பெண்டாட்டி, அஞ்சு பசங்க பசியிலே செத்து சுண்ணாம்பு ஆயிருந்தா

அவனுக்குத் தைரியமும் சந்தோஷமும் வரும். அப்போ அவங்க அரிசி கொண்டு வரலியேன்னு கேக்க மாட்டாங்க. குத்தம் சொல்ற மாதிரி, கோபமா, பரிதாபமாத் தன்னைப் பார்க்க மாட்டாங்க. ஆனா அவங்க அப்படி செத்துப் போகலே. நடையிலே, தரைமேலே மனைவி முந்தானையை விரிச்சிப் படுத்திருந்தா. இவன் வந்ததும் கண்ணைத் திறந்து வெறுமனே பார்த்துட்டு மறுபடியும் மூடிகிட்டா. 'அப்பா டா'ன்னு சொல்லிகிட்டு அறைக்குள்ளே போகப் போறான். பெரிய மக ஜெயா சுவத்திலே சாஞ்சிகிட்டு மடியிலே கைக் குழந்தையைப் போட்டுகிட்டு உக்காந்திருந்தா. அவ கூரையைப் பார்த்துகிட்டிருந்தா, ஈர மில்லாத உதட்டோட. மத்த பசங்க எங்கே யிருக்கருங்களோ கண்ணுலே படலே. வெங்கடேஸ்வரலு மகளுக்குக்கூடத் தென்படாம புழக்கடை பக்கம் போறான். கிணத்திலே யிருந்து தண்ணி எடுத்து கைகால் முகத்தைக் கழுவிகிட்டு பாதாம் மரத்துக் கீழே அப்படியே உக்கார்ந்தான்.

அவனுக்கு உடம்புலே பலவீனம் அதிகமாகற மாதிரி பட்டுது. ஒரு விநாடி நேரம் கிணறு, பாதா மரம், மரத்து மேலே காக்கா ஒரு சுத்து சுத்தி வந்தது. அப்படியே காய்ந்த இலைங்கமேலே உடம்பைச் சாய்ச்சான். அவனுக்கு உடம்பு விறைச்சிகிட்டு போற மாதிரி, செத்துகிட்டிருக்கற மாதிரி தோணிச்சி. பயமா இருந்தாது. செத்துப் போகணுங்கற எண்ணம் அவனுக்கு பல தடவை வந்தது. ஆனா இந்த மாதிரி வார்னிங் இல்லாம செத்துப் போகறதுகூடக் கையால் ஆகாதவன் வேலைன்னு தோணிச்சு. 'நான் ஒரு முண்டம்...முண்டத்திலேயும் முண்டம்,.. படு முண்டம்'னு நினைச்சிகிட்டான். அவன் கண்ணுலேயிருந்து தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வழிஞ்சுது. 'சாமி ஏழைங்க. ரெண்டு நாளாச் சாப்பாடு இல்லே. கொஞ்சம் அரிசி குடுங்க சாமி, தயவு காட்டுங்க'ன்னு அரிசி கடைக்காரனை வேண்டிகிட்டிருந்தா ஒரு வேளை கொடுத்திருப்பான்! ஏன், தன்னாலே அந்த வேலையைச் செய்ய முடியாம போச்சு? தான் கையாலாகாத உதவாக்கறை ஆனதனாலேதான், பிச்சைக்காரங்க பொழைக்கிறாங்க. காக்கை, கழுதைகூடப் பொழைக்குது. தான் மட்டும் பொழைக்க முடியாம போய்க்கிட்டிருக்கறான்

வீட்டுக்கு வந்ததுமே மனைவி தன்னைத் திட்டுவான்னு நினைச்சான். ஆனா, அவ ஒண்ணும் பேசலே. அவனுக்கு ஒரு சந்தேகம் வந்தது. இவங்கெல்லாம் எங்கெயாவது அரிசி சம்பாதிச்சி சமைச்சு சாப்ட்டாங்களா? அப்படியானா தனக்குப் போடல்லியே ஏன்? யாரும் கூப்பிட மாட்டாங்களா?—அவனுக்குள்ளே ஒரு ஆசை ஊசலாடிச்சு.

மெதுவா எழுந்து சமையல் அறைக் குள்ளே சத்தம் பண்ணுமை போறான். சாதக் கிண்ணி மூடியை எடுத்துட்டுப் பார்க்கான், உள்ளே சாதம் இருந்தது. ஒரு பக்கம் கொஞ்சம்போல தொகையல் கூட இருந்தது. இப்படி அப்படி பயத்தோட பாத்துட்டு, தொகைய லோட சாதத்தை மடமடன்னு பிசைஞ்சு வாயிலே வெக்கப்போறான். தடால்னு கதவைத் தள்ளிகிட்டு அவன் பெண்டாட்டி வந்து அவன் தோளைப் பிடிச்சி பின்னுக்கு இழுத்தா.

'காலம்பற போனே, அரிசி கொண்டு வர்றேன்னு. இப்போ வர்றியா? நானும் பசங்களும் என்ன ஆவறதுன்னு நினைச்சிகிட்டே? பாவம், பெரிய பொண்ணு எத்தனை வீடுங்களோ திரிஞ்சு ஒரு அரை படி அரிசி எப்படியோ வாங்கிட்டு வந்தா. இல்லேன்னு நேத்து ராத் திரியும் சோறில்லாம, இப்பவும் இல்லாம, நீ சந்தோஷப் படும்படியா பசங்க செத்திருப்பாங்க. உனக்கின்னு, எங்கேயோ கொஞ்சம் கொட்டிகிட்டிருப்பே. பைத்தியக்கார முண்டம் நாலாவது பையன் கொஞ்சம் மோர்த் தண்ணி யார் கிட்டேயாவது கேட்டு வாங்கிட்டு வரலாம்னு போறான் சோறு சாப்படாம. அவனுக்குன்னு அப்படியே வெச்ச சாதத்தைத் திருடன் மாதிரி வந்து தின்னுடலாம்னு பாத்தியா? பெத்த மவன் வயித்திலிலே அடிக்கலாம்னு நினைச்சியா?' அவ ரொம்ப உரக்க ஆவேசத்தோட கத்தினா. அத்தோட அங்கேயே உக்காந்து கேவிக் கேவி அழுதா. வெங்கடேஸ்வர்லு நரம்பெல்லாம் விறைச்சிகிட்டு போச்சு. அவனுக்கேதோ ஒரு அருவருப்பு—வாயிலே ஏதோ அசிங்கத்தை வைச்சா மாதிரி தோணிச்சு. அவன் மேலேயே அவனுக்கே அருவருப்பு வந்தது. அவனுக்குப் பெண்டாட்டியைப் பாத்தா பரிதாபமா இருந்தது. குடுத்தனம் பண்ண வந்த புதிசிலே அவ எவ்வளவோ, சாந்தமாகவும் அன்பாகவும் இருந்தா. இப்போ ஏன் இப்படி ஆயிட்டான்னு அவனுக்குத் தெரியும். அவன் ஆறுதல் சொல்லணும்னு நினைச்சான். என்னமோ சொல்லணும்னு எண்ணி னான். ஆனா, அங்கே யிருந்து எழுந்து மறுபடியும் தெருவுக்கு போயிட்டான்.

அவன் திரும்பி சத்திரத்துக்குப் போய்த் திண்ணை மேலே ஒரு மூலையிலே உக்காந்தான். பிச்சைக்காரங்க கொஞ்சம் பேர் திண் ணைங்க மேலே உக்காந்து பேசிட்டிருந்தாங்க. அவங்கவங்க பானைங்க துணிங்க, அவங்கவங்க கிட்டவே இருந்தது. அழுக்காகி கந்தலான துணிங்க, சிதறிக் கிடக்கற தலைமயிர், வெக்கம், மானம் இல்லாம தென்படற தூசு நிறைஞ்ச உடம்பு—அழுக்கு கால்வாயிலே கூட்டம் கூட்டமாச் சேர்ற ஒரு வகையான புழுங்க மாதிரி

இருந்தாங்க. தன்னையும் தன் துணிகளையும் பாத்துகிட்டான். அவங்களுக்கும் தனக்கும் ரொம்ப வித்தியாசம் தென்படலே. ஆனு அவங்க பொழைச்சிகிட்டிருக்கருங்க. எப்படியோ ஒரு விதமா வாழ்ந்துகிட்டிருக்கருங்க. இவ்வளவு அருவருப்பா ஏன் வாழணும்? வாழ்க்கை மேலே இவ்வளவு ஆசை எங்கேயிருந்து பொறந்து வருது? கண்ணும் காலும் இல்லேன்னுலும் ரோடு ஓரத்திலே ஊர்ந்து கிட்டு 'அம்மா கபோதி'ன்னு கத்திகிட்டு, சபிச்சிகிட்டு, செத்து கிட்டு ஏன் வாழருங்க? இந்த வாழணுங்கறதிலே உள்ள ஆகர்ஷணத்திலே இருக்கற மோசம் அவனுக்குச் சட்டுன்னு தெரிஞ்சு மாதிரி தோணிச்சு. இது பச்சை மோசம். முண்டங்களாச் செஞ்சி, மீனுங்களாக்கி தூண்டில்லே மாட்டி அப்பப்போ தண்ணியிலே மூழ் கடிச்சு ஆசை குடுத்துகிட்டு, யாரோ இத்தனை மனுஷங்களைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக் கொண்ணுகிட்டிருக்கருன்... அழவெச்சிகிட் டிருக்கருன்... சித்ரவதை பண்ணிகிட்டிருக்கருன்.

வெங்கடேஸ்வர்லு ஆழமாப் பெருமூச்சு விட்டான். அவன் செத்துப் போகணும்னு முடிவு பண்ணிகிட்டான். பொழைக்கறதை விட பாரமான வேதனையானது வேறொண்ணும் இல்லேன்னு பட்டுது. தன்னுலே வாழமுடியாது, தன் குடும்பத்தை வாழவைக்க முடியாது, தான் கையாலாகாதவன், தன்னை மாதிரி துர்ப்பாக்கியசாலிகளைக் கடவுள் என்னத்துக்குப் பொறக்க வெக்கணும்னு, சத்திரத்துச் சுவத்திலெ சாய்ஞ்சிகிட்டுக் கண்ணை மூடிகிட்டுத் தன் கடந்தகால வாழ்க்கையை மனசுலே நினெச்சுப் பாத்துகிட்டான் வெங்கடேஸ் வர்லு.

தனக்கு இந்தக் கஷ்டம் தன் வேலை போனதிலேயிருந்து தொடர்ந்து வருது. எலிமெண்ட்டரி ஸ்கூல்லே வாத்தியாரா இருந்த வரைக்கும் ஏதோ ஒரு விதமா சாப்பாடு நடந்துகிட்டிருந்தது, தனக்கும் தன் குடும்பத்துக்கும். ஆனு தான் ஒரு அசடு, பைத்தியக் கார முண்டம். இல்லேன்னு ஸ்கூல் இன்ஸ்பெக்ட்ரஸ் முந்தானை யைப் பிடிச்சு ஏன் இழுக்கணும்? தனக்கு ஒண்ணும் கெட்ட எண்ணம் இல்லேன்னு சொன்னு யாரு நம்புவாங்க? அந்தம்மா ரெண்டு நாளு இன்ஸ்பெக்ஷனுக்கு வந்து தன்னோட சிரிச்சுகிட்டு ஏன் பேசினு? தன்னையும், தன் கிளாஸையும் பரிட்சை பண்ணி கிட்டு ஏன் அப்படி சிரிச்சா? தன் வீட்டுக்கு வரச் சொல்லி எல்லா வேலையும் ஏன் செய்யச் சொன்னு? தன் மேலே ஒரு இஷ்டம்; தன் மேலே ஒரு நல்ல எண்ணம் இருக்குதுன்னு நினைச்சுகிட்டான். கடைசி நாளு தன் கிளாஸுக்குள்ளே வர்றப்போ அவன் தூங்கிகிட்

டிருந்தான். உண்மையிலே அப்போத்தான் தூக்கம் வந்தது. அந்தம்மா தன்னைக் கன்று பின்னுன்னு திட்டினு. குழந்தைகளைக் கேள்வி கேட்டா எல்லாரும் முழிச்சுகிட்டு நின்னுகிட்டிருந்தாங்க. அந்தம்மா க்ளியா மாறிட்டா. மத்த வாத்தியாருங்க பாத்துகிட்டிருக்கறப்போவே, ‘இது ஒண்ணும், கண்ணுக் குட்டிகளை மேய்க்கற வேலையில்லே மிஸ்டர் வெங்கடேஸ்வர்லு. உங்களுக்கு பிளாக்மார்க் போட்றேன்’னு சொல்லிட்டுப் போக ஆரம்பிச்சுட்டா. தனக்கு ஒரே பயமாயிட்டுது. அந்தம்மா பின்னுடியே ரோட்டுக்கு ஓடினுன், ‘மேடம் மேடம்’னு சொல்லிகிட்டு. என்னமோ இனம் தெரியாத பீதியோட போனவன், தான் சொல்றதைக் காதிலே வாங்கிக்காம போற அந்தம்மா முந்தானையைப் பிடிச்சுகிட்டு ‘மேடம்’னு சொல்லி கிட்டு இழுத்தான். அந்தம்மா மேலாக்கு சரிஞ்சிட்டுது. எல்லோரும் பக்குன்னு சிரிச்சுட்டாங்க. அந்தம்மா, ‘ப்ரூட், பீஸ்ட்’ன்னு நெருப்பைக் கக்கிகிட்டு போயிட்டாங்க. அவ்வளவுதான் தன் வேலை போயிட்டுது, அந்தம்மா மேலாக்கைவிட பகிரங்கமா, அதைவிட நிரந்தரமா.

அப்படி முந்தானையைப் பிடிச்சிக்கறது, இழுக்கறது எவ்வளவு தப்புன்னு தனக்குத் தெரியாம இல்லை. தன் பயத்துலே தான் செய்யறது என்னங்கறது தெரியாது. அந்தம்மாவை நிறுத்தி வேண்டிக் கணுங்கறதுதான் அவன் எண்ணம். ஆனு தான் துரதிர்ஷ்டக்காரன்; அதனுலேதான் மனைவியிலே இருந்து எல்லாரும் தன்னை முண்டமாக் கழிசாடையாப் பாக்கருங்க.

அப்பறம் ஏதோ டியூஷனுங்க ஏற்பாடு பண்ணிகிட்டான். ஆனு ஒண்ணும் நிக்கலே. தன் கிட்டே குறையென்னவோ? ஒவ்வொர்த்தரா நிறுத்திட்டாங்க. எத்தனையோ உத்தியோகங்களுக்காக முயற்சி பண்ணுன். கிடைக்கலே. கிடைச்சது நிக்கலே. தன் தன்மானத்தைக் கொண்ணுகிட்டான். சினிமா கேட்டுகிட்டே டிக்கட் வித்தான். அந்த வேலையும் போயிட்டுது. பையிலே அப்பளம், சாம்பார் பொடி, எடுத்துகிட்டு வீடுவீடாகத் திரிஞ்சு வித்தான். யாரும் தன்கிட்டே வாங்கமாட்டாங்க. தனக்கு விக்கறதுக்கு சாமர்த்தியம் இல்லே. கடைசியிலே, தன் பெண்டாட்டி இங்கே அங்கே சமையல் வேலை செஞ்சு பசங்களைக் காப்பாத்திகிட்டு வாழவெச்சிகிட்டிருந்தா. தன்னை நாலுபேரு திட்டினுங்க, கரிச்சு கொட்டினுங்க. ‘பிச்சையெடு; திருட்டுத்தனம் பண்ணு; அவ்வளவுதானே தவிர பொம்பளையைத் தெருவிலே அனுப்புறியே!’ன்னு கேட்டாங்க. தான் வெளியூருங்களுக்குப் போனுன். பிச்சை கேட்டான். ஆனு எல்லாரும்

அவனேயும், அவன் பிச்சை கேக்கற முறையையும் சந்தேகமாப் பாத்து, 'போய்யா...போ'ன்னு அனுப்பிச்சிடுவாங்க. இனி திருடத் தான் வேணும்னு நினேச்சான். ரயில்வே ஸ்டேஷன் கிட்டே சுத்திகிட்டிருந்தான். எப்படித் திருடறதோ; எழுவு தெரிஞ்சு வரலே. ஒருநாள் தைரியத்தை வரவழைச்சிகிட்டு ரயில் பெட்டிகிட்டே நெருக்கிகிட்டிருக்கிற கூட்டத்திலே ஒர்த்தன் ஜிப்பா ஜேபியிலே கையை வைச்சான். அந்த ஜிப்பாக்கார மனுஷன் அவன் தலேமயிரைப் பிடிச்சுகிட்டான். நாலுபேரு படபடன்னு நாலு அடி போட்டாங்க. தன்னேத் தெரிஞ்ச வாத்தியார் ஒர்த்தர் வந்து 'இதிலே என்னமோ தவறு நடந்திருக்குது; அவர் அப்படிப் பட்டவர் இல்லே'ன்னு அவங்க நம்பும்படியாச் சொன்ஞர். இல்லேன்ஞ தன்னேச் சாகடிச்சிட்டிருப்பாங்க.

நாப்பது வயசுக்கு மேலே ஆன அவன், தன் தகுதிக்கும், சுபாவத் துக்கும் எதிரான வேலேயெல்லாம் பொழைக்கறதுக்காகச் செஞ்சான். ஆஞ, அதுக்குப் பலஞ இன்னும் அவமானத்தையும் துன்பத்தையும் தான் சம்பாதிச்சுகிட்டான். இன்னும் தான் எத்தனே வருஷம் பசியோட வாழமுடியும்? தன் குடும்பத்துக்கு என்ன வழி காட்டப் போருன்? கதியில்லாத ஒரு மனநிலே அவனேச் சூழ்ந்துகிட்டது. அவனுக்கு இருட்டிலே நழுவிப்போன மாதிரி, இருட்டுத் தண்ணி யிலே அடி மட்டத்துக்குப் போரு மாதிரி இருந்தது. பலவீனத் திஞலே அவன் கை காலுங்க விறைச்சிகிட்டிருந்தது; அவனுக்கு அப்புடியே சுவத்திலே சாஞ்சிகிட்டு யோசிக்கிற பொறுமைகூட இல்லாம போயிட்டுது.

அப்படி மயக்கத்திலே மெய்மறந்து இருக்கற அவனுக்கு 'அப்பா'ன்னு அழைப்பைக் கேட்டு முழிப்பு வந்தது. கண்ணேத் திறந்து பாத்தான். அவஞேட பெரிய மகன்—பத்து வயசிருக்கும்— 'அம்மா வரச்சொல்ருங்க'ன்னு சொன்ஞன்.

'ஏன்?'

'சாப்படறத்துக்கு'

'என்ன சாப்படறத்துக்கு'

'தோசை சாப்படறத்துக்கு'

மகன் பின்ஞடியே புறப்பட்டுப் போஞன் வெங்கடேஸ்வர்லு. பெண்டாட்டி அவனுக்காக வாசப்படிகிட்டே காத்துகிட்டிருந்தா. 'வாங்க, நாலு தோசை சாப்பிட்டு போங்க'ன்னு எவ்வளவோ சந்தோஷத்தோட சொன்ஞ. 'சூரம்ம நோம்பு கும்பிட்டா. பசங் களும் நானும் எல்லாரும் போய்ச் சாப்ட்டோம். இனிமே நாளே

வரைக்கும் கவலேயில்லே. இந்த தோசையை உங்களுக்கின்னு சேலே முந்தானியிலே மறைச்சு கொண்டுவந்தேன்'ன்னு சொன்ன, தோசையை எடுத்து வெச்சிகிட்டே, இன்னும் புருஷன்னும் அவனுக்குச் சாப்பாடு இல்லேன்னும், மெலிஞ்சி போன இந்தப் பொண் மனசிலே ஆசையும் வேதனேயும் இருக்குதேன்னு நினைச்சு கிட்டான் வெங்கடேஸ்வர்லு. அந்த அன்புக்கு அவன் தொண்டை அடைச்சிகிட்டது. தோசையை வாயிலே போட்டுகிட்டான். அவனுக்குச் சுவை தெரியலே. பசியோட துடிதுடிச்சிபோன நாக்கு வறண்டு போயிட்டுது. இருந்தாலும் மடமடன்னு எல்லாத்தையும் முழுங்கிட்டுப் பச்சைத்தண்ணி குடிச்சான். இருட்ட ஆரம்பிச்சுது. அவன் புழக்கடைத் திண்ணே மேலே பாயிலே படுத்துகிட்டான். பாதாம் மரம் கிளேகள்ளே யிருந்து ரெண்டு நட்சத்திரங்க தென்பட்டு கிட்டிருந்தது. பக்கத்து வீட்டுலே யிருந்து ஏதோ பாட்டு கேட்டுகிட் டிருந்தது. இருட்டு, கறுப்பு மணல் மாதிரி உதிர்ந்துகிட்டு அந்தப் பாட்டோட சேந்து அவன் உடம்பு மேலேயெல்லாம் தைக்கிற மாதிரி இருந்தது. அவனுக்கு மரத்துப்போன மாதிரி, மயக்கம் வந்தா மாதிரி தூக்கம் பிடிச்சுது.

கொஞ்ச நேரத்தலே பொண்டாட்டி வந்து அவனேத் தட்டி யெழுப்பிகிட்டிருந்தா. முழிப்பு வந்தது. அவன் எழுந்து உக்காந்து 'என்ன'ன்னு கேட்டான்.

'மணி ஒன்பதாவது. ஐயாவும், ரெண்டாவது பொண்ணும் சாயந் தரமே எங்கெயோ போனங்க. இன்னும் வரலே.'

'ஊம்'—தன் கிட்டே எதுக்குச் சொல்ற இந்த விஷயத்தை.

'ஊம்ன்ன எப்படி! என்ன ஆனங்களோ என்னவோ? பெத்த பொண்ணுங்க இல்லேயா; திராபை மாதிரி ஊம்ன்னு சொல்றியே!'

மறுபடியும் திட்டுங்க. எப்பவும் தனக்கு இந்தத் திட்டுங்கதான். ஏதோ ஒரு நிமிஷம்—நிமிஷத்திலே பாதி—அவ கொஞ்சம் அன்பு காட்டற. அதுக்கப்பறம் எப்பவும் கரிச்சு கொட்டறது, திட்டறது— ஆமாம் இத்தனேப் பசங்க பசியோட அவளே ரம்பம் மாதிரி அறுத்துகிட்டிருந்தா தாயோட மனசு வேதனேயோட கல்லாயிட்டு எஜமானன தன் மேலே, இந்தக் கையாலாகாத பாறங்கல் மேலே தலேயை மோதிகிட்டு அழற.

மனேவி கண்ணீரை விட்டுகிட்டு சொன்ன: 'பதினேழு வயசாவுது. ஒரு சுகம் கிகம் தெரியாது. இவங்கவீட்டுக்கு, அவங்க வீட்டுக்குப் போயி; இதில்லே அதில்லேன்னு கெஞ்சி கேட்டு ஏதோ ஒரு தடவை இல்லேன்னலும் இன்னெரு

தடவை கொஞ்சம் வாங்கிட்டுவந்து போட்ரு. வயசுக்கு வந்த பொண்ணு...கல்யாணம் காட்சி இனி எங்கே? சாப்பாடே இல்லேன்னு...பாவம் தம்பிகளைப் பாத்து கஷ்டப்பட்ரு. 'அப்பா பைத்தியக்காரன், ஒண்ணு சொல்லாதே. பாவம் என்ன பண்ணு வாரு 'ன்னு வேதனைப் பட்ரு. ஜுரம் வந்தா குழந்தைகளை வைத்தியர் கிட்டே சுமந்துகிட்டுப் போயி வைத்தியம் பாக்கச் சொல்ரு. வீட்டிலே இருந்தாலோ அவளுக்கு ஏதாவது ஒரு வேதனை ; என்னைப் பாத்தாலும், சுடுகாடு மாதிரி இருக்கிற வீட்டைப் பாத்தாலும் கஷ்டமா யிருக்குது அவளுக்கு. அதனாலேதான் இங்கே அங்கே போய் உக்காந்துட்டு வர்ரு. என்ன பண்றது சொல்லுங்க. எனக்குச் சமையல் வேலே கூட கிடைக்க மாட்டேங்குது.'

அவ கேவிக் கேவி அழுதா. அவனுக்கு வயத்து மேலே கத்தி வைச்சு மெதுவா, நாசுக்கா வெட்டரு மாதிரி இருக்குது. அவகிட்டே சொல்லலாம்னு நினைச்சான், தான் செத்துபோகணும்னு பண்ணி யிருக்கற முடிவை. சட்டுன்னு அவ, 'பீடை விட்டுத் தொலை யது 'ன்னு சொல்லிட்டா. தான் சாகறப்போ கூட சுகப்பட முடியாது !

அவன் பாய் மேலே படுத்துகிட்டான். பெரிய பொண்ணும் ரெண்டாவது பொண்ணும் வந்தாங்க. அம்மா அழுகையை நிறுத்திட்டு உள்ளே போனு. அவன் இருட்டுக்குள்ளே பாத்துகிட்டே யோசனை பண்ணினன். நிஜம்தான், ஜயாக்குக் கல்யாணம் பண் ணிட்டா அவளாவது சுகப்படுவா. ஆனு யாரு பண்ணிக்குவாங்க ? எப்படிக் கல்யாணம் பண்றது? ஜயா அழகா யில்லேன்னுலும் அசிங்கமாயில்லே. இவ்வளவு தரித்திரத்திலேயும் வேதனையிலேயும் இளமை விசித்ரமா, பரிபூர்ணமா அவ உடம்புலே நுழைஞ்சிட்டது. பொண்ணு உயரமா, பார்வையா இருப்பா. எப்படி யிருந்தா என்ன, இவ்வளவு பரம துர்ப்பாக்கியசாலியோட பொண்ணுக்குக் கல்யாணம் எப்படி நடக்கும்? யாராவது ரெண்டாந் தாரமா கட்டிக் கிறவனு யிருந்தாலும், மூணுந் தாரமா கட்டிக்கிறவனு யிருந்தாலும் சரி ...... ஒரு பிடி அரிசி சம்பாதிக்க முடியாதவன் மாப்பிள்ளையை எங்கேயிருந்து தேடப் போருன் ? தனக்கு என்ன கௌரவம், என்ன மதிப்பு இருக்குது, யாராவது ஒரு கிழ முண்டமாவது வாசப்படியை மிதிச்சி வர்றதுக்கு........

எதோ ஒரு எலி அவன் பக்கத்திலே யிருந்து ஓடினு மாதிரி அவனுக்குத் தெரிஞ்சிது ; அவ்வளவுதான், அவனுக்குத் தூக்கம் பிடிச்சுட்டது.

2

ரெண்டு நாளா வெங்கடேஸ்வர்லு வீட்டுக்குப் போறதை நிறுத்தி விட்டான். அவன் சின்ன மகனுக்கு உடம்பு சரியில்லாம போச்சு. உடம்புக்கு ரொம்ப அதிகமாய் போயிட்டது. வாந்தி, பேதி.... திரிஞ்சி திரிஞ்சி வந்த அவனுக்கு இந்த விஷயம் தெரியாது. கை காலு சில்லிட்டுப் போன பையனை ஐயா ஆஸ்பத்திரிக்குத் தூக்கிட்டுப் போனு. பெண்டாட்டி நடையிலே படுத்திட்டிருந்தா. அவ அழுதுகிட்டிருந்தா போலிருக்குது—அவனுக்குத் தெரியாது. போனதுமே, 'எங்கேயாவது அரிசி கிடைச்சுதா, பசியா யிருக்குது, கொஞ்சம் சாதம் போடு'ன்னு சொன்ஞன். இப்போ எல்லாம் அவன் சாதம் போடுன்னு கேக்கற தில்லே. யாராவது வந்து சாப் பிடச் சொன்ஞ சாப்பிடுவான். இல்லேன்ஞ வீட்டுலே எல்லாரும் பட்டினின்னு ஊகிச்சுகிட்டு வாயை மூடிகிட்டுக் கிடப்பான். அப் படிப்பட்டவன் அன்னிக்கு, எப்பவும் ஒண்ணும் செய்ய முடியாம கிடக்கிறதோட உயிருக்குப் போராடிக்கிட்டிருக்கற அந்த அம்மா கிட்டே போயி உல்லாசமா, 'சாப்பாடு போட்றியா'ன்னு கேட்டான். அவ திடீர்னு ருத்ரகாளியா மாறிட்டா. அவுந்து போன தலைமுடி யோட நெருப்புப் பொறி பறக்கற கண்ணோட, 'சீ! மாடே'ன்னு சத்தம் போட்டா. கத்திகிட்டே பக்கத்திலியே இருந்த சொம்பை எடுத்து அவன் மேலே பலம்கொண்ட மட்டும் விசிறி எறிஞ்சா. சொம்பு குறி தவறி கதவிலே பட்டு இடி இடிச்சா மாதிரி சத்தத்தோட கீழே விழுந்தது. அவன் ஸ்தம்பிச்சு போயிட்டான். ஒண்ணும் புரியல்லே. அவ அப்படியே தரை மேலே புரண்டுகிட்டு 'மகனே'ன்னு தலையிலே அடிச்சுகிட்டா. மகன் போயிட்டானு? அவனுக்கு பயமா யிருந்தது. வீடு முழுக்கத், தன்னைச் சுத்திகிட்டு 'நீதான் கொலைகாரன்'னு கத்தரு மாதிரி தோணிச்சு. போலீஸ் காரங்க வந்து தன்னை ஜெயிலுக்குப் பிடிச்சுகிட்டுப் போருமாதிரி ஒரு நினைப்பு... அவன் விறுவிறுன்னு வீட்டுலே யிருந்து போயிட்டான்.

எங்கே யிருந்தோ, யார் கிட்டே யிருந்தோ அவனுக்குத் தப்பிச்சி கிட்டு ஓடிப் போகணும்னு தோணிச்சு. அன்னிக்கு ராத்திரியெல் லாம் தெருங்கள்ளே திரிஞ்சிகிட்டு இங்கே அங்கே உக்காந்துகிட்டு காலம் தள்ளுன். எங்கே ஓடிப் போவறது? யார் கிட்டேயிருந்து? தன் வாழ்க்கையிலே யிருந்தா? அதைத் தவிர வழியில்லே. சாவு தான் புகலிடம். அதுதான் அவனுக்கு அமைதியைக் கொடுக்கும்.

இந்தப் பிரச்னைக் கெல்லாம் முடிவைக் காட்டிடும். சத்திரத்துத் திண்ணைக்குப் போய்ப் படுத்துகிட்டான். எப்படிச் சாவணுமோ, எப்போ சாவணுமோ முடிவு பண்ணிகிட்டான், தானாவது தன் குடும்பமாவது இனி பொழைக்க முடியாது; பொழைக்கற வழியில்லே. தன்னாலே ஒண்ணும் செய்ய முடியாதுங்கறது இது வரைக்குமே நிருபணம் ஆயிட்டுது. தன்னை மாதிரி விவஸ்தை கெட்ட பொழப்பு பொழைச்சு லாபம் இல்லே. அடுத்த நாளு ரயிலுக்குக் கீழே தலை வைக்கறதுதான் வழின்னு நினைச்சிகிட்டான்; எப்படிச் சாவணுமோ யோசனை பண்ணிகிட்டே தூங்கிட்டான்.

வெய்யில் நல்லா மேலே விழுந்துகிட்டிருந்தப்போ வெங்கடேஸ்வர்லுக்கு முழிப்பு வந்தது. பிச்சைக்காரங் கெல்லாரும் போயிட்டாங்க. அவங்க பானைங்க வெய்யில்லெ கறுப்பா பிரகாசிச்சிகிட்டிருந்தது. வெங்கடேஸ்வர்லு ஒரு தடவை தன் பெண்டாட்டியையும் பசங்களையும் பாக்கணும்னு நினைச்சான். தன் தெரு முனை வரைக்கும் போனான். அவனுக்குத் தைரியம் பத்தலை. அவன் பொண்டாட்டி உள்ளே வரவிடமாட்டாளோ என்னமோ! மறுபடியும் ஏன் இந்த ஆசைங்கெல்லாம்? தன் வீட்டு பக்கத்திலே யிருக்கற பையன் வந்துகிட்டிருந்தான். அவனை நிறுத்தி, 'ஏண்டா, எங்க சின்ன பையனுக்கு உடம்பு சரி யில்லையாம். பொழைச்சிகிட்டானா செத்து போயிட்டானா'ன்னு கேட்டான்.

'பொழைச்சிகிட்டான். நேத்து சாயந்தரம் ஆஸ்பத்திரிலே 'ருந்து கொண்டு வந்தாங்க'ன்னு சொல்லிகிட்டே போயிட்டான். 'போவட்டும்'னு நினைச்சிகிட்டுப் பின்னாடி திரும்பிட்டான். மறுபடியும் சத்திரத்துத் திண்ணைக்கு வந்தான். அவனுக்குத் தன் சின்ன வயசு நாளுங்க ஞாபகத்துக்கு வந்தது. தனக்குச் சின்ன அடிபட்டாலும் அம்மா பண்ணின ஆர்ப்பாட்டம், காட்டின கவனம் கொடுத்த செல்லம் எல்லாம் ஞாபகம் வந்தது. இப்போ யாரிருக்கறாங்க அவனுக்கு. 'என்ன வெங்கடேஸ்வர்லு ஒரு மாதிரி இருக்கிறியே ஏன்? முகம் அப்படி சுண்டிப் போயிருக்குதே ஏன்? அப்பா இந்தப் பாலைக் குடி'ன்னு யார் சொல்வாங்க? அவனுக்கு அழுகை வந்தது. செத்துப் போகலாம்னு நினைச்ச வெங்கடேஸ்வர்லு கடைசி முறையா தன் மேலே தானே இரக்கப்பட்டு ரொம்ப நேரம் அழுதான். மத்தியானம் சத்திரத்து குமாஸ்தா தெருவுலே இறங்கிகிட்டே அவனுக்குக் கொடுத்த ரெண்டு வாழைப் பழத்தைத் தின்னு வயிறு நிறையத் தண்ணி குடிச்சு சுவத்திலே சாஞ்சிகிட்டு உக்காந் திருந்தான்.

சாயந்திரம் ஆக ஆக அவனுக்கு பயம் அதிகமாயிட்டிருந்தது. அவனுக்குச் சாவு எப்படியும் தப்பாது. அந்த முடிவு மாருது. ஆனு ஏதோ வேதனை, ஏதோ பாசம், அவன் மனசைப் போட்டு குழப்பிகிட்டிருந்தது. அவன் பல்லைக் கடிச்சிகிட்டு, கண்ணை மூடிகிட்டு உக்காந்திருந்தான். அவன் இளமை, குடித்தனம், பசங்க, பள்ளிக்கூடம், இன்ஸ்பெக்டரு... எல்லாம் அவன் உள்ளத்திலெ கிர்ருன்னு சுத்திகிட்டிருந்தது. தெருவுலே எதோ பிணத்தைத் தூக்கிட்டு போயிட்டிருந்தாங்க. அவன் பாக்கமுடியாம முகத்தை வேறே பக்கம் திரும்பிகிட்டான். மறுபடியும் பசி எடுக்க ஆரம்பிச்சிட்டுது.

பசியோட சேர்ந்து பலவீனம். அந்த பலவீனத்திலே உடம்பெல்லாம் விறைச்சுகிட்டு போரு மாதிரி தோணிச்சு. மறுபடியும் இந்தத் தடவை உறுதியா தோணிச்சு, செத்துப்போறதுதான் நல்லதுன்னு.

இருட்ட ஆரம்பிக்கற நேரத்திலெ அவன் எழுந்திருச்சான். இன்னும் ஒருமணி நேரம்தான் டைம் இருக்குது, ரயில் வர்றதுக்கு; தான் சாவறதுக்கு. 'விறுவிறுன்னு நடக்க ஆரம்பிச்சான். வாராவதி தாண்டினுன். வயலை ஒட்டி நடக்க ஆரம்பிச்சான். அங்கே ரயில்வே லைன் பக்கத்திலே ஜனநடமாட்டம் இருக்காது. ஸ்டேஷன்லெ யிருந்து ஒரு மைலுக்கு மேலே தூரம் இருக்கும். அங்கே சுத்திலும் செடிங்க புதர்மாதிரி இருக்கும். ரயில் அங்கெ வளைவிலே திரும்பிவரும். அங்கே தலைவெச்சா ரயில்வர்ரு மாதிரியே தெரியாது. திடீர்னு ரயில் வளைவிலெ திரும்பி மேலே வந்தது தெரியாமலே போயிடும். வெங்கடேஸ்வர்லு ஒரு பிடிவாதத்தோட, ரெண்டு நிலங்களுக்கு நடுவுலே யிருந்த பாதை வழியா நடந்துகிட்டிருந்தான். அந்தி வண்ணத்திலேயிருந்து கறுப்புக்கு மாறிகிட்டிருக்கற மேகங்க, கறுப்பா தடியா இருக்கற வேலமரம், திகிலோட அழுறமாதிரி வீசற காற்று, பறவைங்க, பூச்சிகளோட தெளிவில்லாத கூச்சலுங்க எல்லாம் அவனை, 'செத்துப்போ, செத்துப்போ'ன்னு எச்சரிக்கிரு மாதிரி இருக்குது. இயற்கையெல்லாம் அவன் சாவை விரும்பரு மாதிரி, அவனைச் சாவறதுக்குத் துரத்தரு மாதிரி இருக்குது.

'யோவ், வெங்கடேஸ்வர்லு ... உன்னெத்தான் நில்லுயா' — ஒரு சத்தம்.

பின்னுலெ சைக்கில்லெ சூரியநாராயணன், வெங்கடேஸ்வர்லு நின்னுன். சூரியநாராயணன் தினம் பள்ளிக்கூடம் விட்டதும் குறுக்கு வழியிலே, அங்கெ கிட்டெ யிருக்கற மாமியார் வீட்டுக்குப் போவான்னு வெங்கடேஸ்வர்லுக்குத் தெரியும்.

'இப்படி எங்கேயா போயிட்டிருக்கறே' ன்னு கேட்டான், சூர்ய நாராயணன். வெங்கடேஸ்வர்லு பேசலெ. சூர்யநாராயணன், அவன் வேலை செஞ்ச எலிமெண்டரி ஸ்கூல்லெ வாத்தியார்.

'உனக்கேதாவது அறிவிருக்குதோ? நீ இன்ஞ, மனுஷஞ?' —சூர்யநாராயணன் கேட்டான் கோவமா.

மரத்துப்போன மூளையோட பாத்துகிட்டிருந்தான் வெங்கடேஸ்வர்லு. அவனுக்குக் கோவம் வரலெ. சூர்யநாராயணன் என்ன சொல்ருஞே... அர்த்தமாகலெ.

'நம்ம குலம், நம்ம கௌரவம் எதையாவது மிச்சம் வெக்கறதா இருக்கிறியா? உன்ஞலெ நாங்கெல்லாம் தலை தூக்கிகிட்டு திர்யறதா வேணுமா? சீ, மானமிருக்கணும். பெத்த மகளெ பப்ளிக்கா கூட்டிக் குடுக்கறியா? கோயில்மாடு மாதிரி விட்டுட்றியா? இன்னக்கி மத்தியானம் சூர்யா லாட்ஜிலெ யிருந்து வந்துட்டிருந்தா. பாத்து, இடி விழுந்தா மாதிரி நின்னுட்டேன். அவன் இல்லெ, புரோக்கர் வெங்கய்யா... அவனெக் கேட்டா அந்த ஏஜண்ட்டுக்கு பதினஞ்சு ரூபாக்கு அமைஞ்சிதுன்னு சொன்ஞன். தலையெ வெட்டிப்போட்டா மாதிரி ஆயிட்டுது. என் பொண்ணுயிருந்தா அங்கெயே ரோடு மேலெயே கொண்ணுப் போட்டுட்டிருப்பேன். ஏண்டா, இத்தனெ வருஷமாயும் குடும்பத்தை அடக்கிவெக்க முடியாம இருக்கறே? செத்துத் தொலையக்கூடாது! இன்னும் ஆசை யிஞலெ உயிரெ வெச்சிகிட்டிருக்கிறியா? நாஞ ரைலு கீழே தலையெ வெச்சிட்டிருப்பேன். சீ, வெக்கங்கெட்ட பொழப்பு. உன்னிதும் ஒரு பொழப்பா' ன்னு சொல்லிகிட்டே சூர்யநாராயணன் நிலத்துமேலெ காறித் துப்பிட்டு, சைக்கில் மேலெ ஏறிகிட்டுப் போயிட்டான்.

வெங்கடேஸ்வர்லு அப்படியே ஸ்தம்பிச்சுப்போய் ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் வரைக்கும் சூர்யநாராயணு போன திக்கையே பைத்தியக் காரன் மாதிரி பாத்துகிட்டே நின்னுகிட்டிருந்தான். ஜனநடமாட்ட மில்லாத அந்த வயல் வெளியிலெ 'பக்கு' ன்னு சிரிச்சிட்டான். 'இனி நான் சாகவேண்டிய தில்லே' ன்னு நினைச்சிகிட்டான். நடுக் கடல்லெ அடிச்சிகிட்டுப் போயிட்டிருந்த அவனுக்கு எதோ படகு கிடைச்சா மாதிரி இருந்தது. அவனுக்குப் பைத்தியக்காரத்தனமான ஆனந்தம் உண்டாச்சு. யாரையாவது கட்டித் தழுவிகிட்டு, தனக்கு வந்த அதிர்ஷ்டத்தைப் பத்திச் சொல்லிக்கணும் போல இருந்தது. இந்தனை நாளுக்கப்பறம் தனக்கு ஒரு வழி கிடைச்சது. பொழைக் கறதுக்கு... ஆதாரம் கிடைச்சது... இனி தான் சாகவேண்டியதில்லை.

வெங்கடேஸ்வர்லு பின்னுடி திரும்பி உல்லாசமா நடக்க ஆரம்பிச்சான். அவனுக்குள்ள பலவீனம், இருக்கற இடம் தெரியாம போயிட்டுது. இருட்டுலே, தனியா வயல் வழியா நடந்து வீட்டுக்குப் போறான். நடையிலே யாரும் இல்லே. அறையிலே எட்டிப்பாத்தான். பெண்டாட்டி, பசங்க அவ்வளவு சீக்கிரத்திலே தூங்கிட்டிருக்குறாங்க. அடே, தன்னைப்பத்தி இவங்க யாரும் நினைக்கறதே இல்லையா ! தன் பேச்சையே, தான் இருக்கறதையே மறந்துபோயிட்டாங்களா !—அவனுக்குக் கோபம் வந்தது. புழக்கடையிலே திண்ணை மேலே போய் உக்காந்தான். பாதாம் மரத்துக் கிளைகள்ளே இருட்டு நிறைஞ்சி இருக்குது. ரெண்டு நட்சத்திரங்க கிளைங்க நடுவுலே பிரகாசிச்சிகிட்டிருந்தது.

'அப்பா சாப்பாட்டுக்கு வா' ன்னு கூப்பிட்றதைக் கேட்டு வெங்கடேஸ்வர்லு தலை எடுத்துப் பாத்தான். தன் சின்ன பொண்ணு; புன்னண்டு வயசிருக்கும். எழுந்து அவ பின்னுடியே சமையலறைக் குள்ளே போறான். சாப்பாட்டுத் தட்டு நிறைய சாதம் இருந்தது. வறுவல், தொகையல், ரசம்... ஆஹா ரொம்ப ருசியா இருந்தது. திருப்தியா சாப்பிட்டு ஏப்பம் விட்டான் வெங்கடேஸ்வர்லு.

நடையிலே படுத்துகிட்ட வெங்கடேஸ்வர்லுக்கு நடுராத்திரி முழிப்பு வந்தது. அவனை என்னமோ எப்பவும் அறியாத சுகமும் திருப்தியும் சூழ்ந்துவிட்டது. அவனுக்கு எல்லாரையும் எழுப்பி சந்தோஷமாப் பேசணும்னு இருந்தது. அவன் சின்ன வயசிலே கத்துகிட்ட கீதகோவிந்தம் பாட்டு பாடணும்னு தோணிச்சு. சட்டுன்னு அவனுக்கு, ஏதோ தப்பு பண்ணிட்டா மாதிரி தோணிச்சு. இவ்வளவு ஆனந்தத்துக்கும், சுகத்துக்கும் காரணமான பெரிய பொண்ணுக்குத் தான் நன்றி சொல்லலே. கிட்டே போயி, 'அம்மா நான் சந்தோஷப்படறேன்' னு சொல்லவேண்டாமா ? இல்லே தான் நன்றியுள்ளவனு எப்படியிருக்க முடியும்? அவன் எழுந்து அறை யிலே பாத்தான். அங்கே ஜயா இல்லே. நாலாபக்கமும் பாத்தான். ஜயா இல்லே. புழக்கடைக் கதவைத் திறந்து பாத்தான். புழக்கடை யிலே பாதாம் மரத்துக் கீழே ஜயா உக்காந்திருந்தா. நாலாம் பிறை நிலாவிலே அவ உருவம் தெரிஞ்சும் தெரியாமலுமிருந்தது. அவ கூந்தல் அவுந்துபோய் முகத்துமேலேயும் தோள்மேலேயும் விழுந்து கிட்டிருந்தது. அவ கால்லே முகத்தைப் புதைச்சிகிட்டிருந்தா. வெங்கடேஸ்வர்லு அவளை நோக்கி ரெண்டடி எடுத்து வெச்சான். ஆனு, அதுக்குள்ளே அவ விசும்பி விசும்பி அழுற மாதிரி சத்தம் கேட்டுது. அவனுக்கு ஒண்ணும் புரியலே. ஒரு நிமிஷம் அவளைப்

பாத்துட்டுச் சத்தம் போடாம பின்னுடி திரும்பி வந்து நடையிலே படுத்துகிட்டான். 'இப்போ வாணும். வேறெ எப்பவாவது நன்றியைச் சொல்றேன்'னு நினெச்சுகிட்டுக் கண்ணெ மூடி கிட்டான்.

வயலின்

ராஜ்யத்துக்கு உடம்பிலே உணர்ச்சி முழுசா அத்துப்போயிட்டுது. அவ இந்த உலகத்திலே இல்லே. வெங்கடப்பய்யா உயிரு ஊசலாடிக் கிட்டிருந்தது. மனைவி முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

ராஜ்யத்தோட உதடுகள் அசைஞ்சிகிட்டிருந்தது. என்னமோ சொல்றுமாதிரி இருந்தது. வார்த்தை வெளியே வரலேன்னாலும் மனசிலே என்னமோ சொல்லிகிட்டிருக்கா.

'ஏண்டி ராஜ்யம்!'னு கவலையோட கூப்பிட்டான். அவ ஒண்ணும் பதில் சொல்லலே. அவ இந்த உலகத்திலே இல்லே. இனிமையான தோடி ராகத்தைத் துணைக்கு அழைச்சிகிட்டு 'வான வீதியிலே சஞ்சாரம் பண்ணிக்கிட்டிருந்தா.

வராந்தாவில் பசங்க அமர்க்களம் பண்ணிக்கிட்டிருந்தாங்க.

'முண்டங்களா என்னது அந்த கலாட்டா?'ன்னு வெங்கடப் பய்யா பசங்களைப் பாத்து ஓங்கிச் சத்தம் போட்டான். பசங்க கிட்டே இருந்திருந்தா அடிச்சு கொண்ணுட்டிருப்பான்.

'அப்பா பயந்து போயிட்டேங்க! இடி விழுரு மாதிரி பசங்களை அப்படிக் கோபிச்சிக்கிறீங்களே, ஏன்?'னு ராஜ்யம் இந்த உலகத் துக்குத் திரும்பிவந்து கேட்டா. கண்ணைச் சுளிச்சிகிட்டு புருஷனை வெறுப்போட பார்த்தாள்.

'உன் உடம்பு எப்படி இருக்குது சொல்லு'ன்னு அக்கறையோட கேட்டான்.

'அவங்களை ஏன் திட்டினீங்க?'

'ஏதோ திட்டினேன், அதுபோகட்டும். முதல்லே உன் உடம்பு எப்படி இருக்குது சொல்லு.'

'நல்லாத்தான் இருக்குது. இப்போ என்ன வந்தது அதுக்கு?'

'கூப்பிட்டா பதில் சொல்லலியே நீ?'

'கூப்டீங்களா?'

'கூப்பட்லெ பின்னே?'

'அப்படியா?'ன்னு ராஜ்யம் சிரிச்சா. அவளோட சிரிக்கிற முகம் பாக்கறதுக்குப் பயங்கரமா இருந்தது. வெளியெ பிதுங்கிட்டு வந்துட்ட ஆந்தை முழி. முன்னடி பொத்துகிட்டு வர்றுமாதிரி தெரியற முன்பல்லு முகத்தை அசிங்கமா ஆக்கிகிட்டிருந்தது.

'என்ன நடக்குதுங்கற உணர்ச்சியே இல்லாம இருந்துட்டேங்க'ன்னு சொல்லிட்டு, ராஜ்யம் மறுபடியும் சிரிச்சா.

'அவ்வளவுதானே'ன்னு வெங்கடப்பய்யா கொஞ்சம் நிம்மதியடைஞ்சான். ராஜ்யம் டைபாய்டு ஜுரத்திலே விழுந்து விழுந்து கீழே வைக்கவேண்டிய நிலேயிலே இருந்து பொழைச்சு இப்போ கொஞ்சம் தேறியிருக்கரு. பத்தியச் சாப்பாடு சாப்பிட்டு, இப்போதான் ஒரு வாரமா சுமாரா இருக்கா. வெங்கடப்பய்யாக்கு அதிர்ச்சி மட்டும் இன்னும் தீரலே. அந்த மாய்மால டைபாய்டு ஜுரம் மூணு வாரம் கொதிச்சப்பறமும் இறங்கலே. மறுபடியும் திரும்பியது. மறுபடியும் மூணுவாரம் பாரு, என் மகாசக்தியைன்னு ஒரு ஆட்டம் ஆட்டிட்டுது. பத்தியச் சாப்பாடு ஆரம்பிச்சப்பறமும் ஆஸ்பத்திரியிலே யிருந்து வீட்டுக்கு அழைச்சிட்டு வந்தப்பறமும் வெங்கடப்பய்யாக்கு ஒரு பக்கத்திலே பயம் அப்படியெ இருந்துகிட்டிருந்தது. எந்தக் கணமும் அவ உயிரு பட்டுன்னு போயிடுமோங்கறது அவன் பீதி!

'என் உடம்பு சௌக்கியமா இருக்குது...சாப்பிடறது ஜீரணமாகுது...தூக்கம் பிடிக்குது. அவ்வளவு நோயிலே விழுந்தப்புறம் நின்ன நிலேயிலே சாதாரண மனுஷியா ஆகணும்னு ஆக முடியுமா?'ன்னு கேட்டா ராஜ்யம்.

ராஜ்யத்தைப் பார்த்தா மாத்திரம் அவ உடம்புலே உயிரு எப்படி ஒட்டிகிட்டிருக்குதுன்னு ஆச்சரியம் வரும். சதையெல்லாம் உலந்து போய் எலும்புமேலே தோலு மாத்திரம் மீந்து இருக்கு.

'நீ மெய்மறந்து இருந்தா மனசு என்னமோ மாதிரி ஆயிட்டுது'ன்னு சொன்னுன். தூங்கிட்டிருக்கற மனேவியைப் பார்க்கறப்போ, உயிரு இருக்குதா இல்லியாங்கற சந்தேகம் அவனேத் தினமும் பிடுங்கித் தின்னுகிட்டிருக்கும். அவ வயிறு கீழேயும் மேலேயும், மூச்சு வாங்கறப்போ, போயிட்டு வந்துகிட்டிருந்தா பொழைச்சி இருக்கருன்னு முடிவு பண்ணிகிட்டு தைரியத்தை வரவழைச்சிக்கறது அவனுக்குப் பழக்கமாயிட்டுது.

'மனசு எப்படியோ போயிட்டுது. என் உடம்புக்கு வேறெ ஒண்ணுமில்லே. இந்த வீட்டுக்கு மாறினதிலிருந்து எனக்குச் சுகமாயிருக்குது'ன்னு சொன்னு ராஜ்யம்.

'எனக்கும் இந்த வீட்டுக்கு வந்ததிலேயிருந்து நல்லாயிருக்குது. ஏதோ புது சந்தோஷம் உண்டாவுது. வாடகைதான் கொஞ்சம் அதிகம்னு வெச்சிக்கோ'ன்னு சொன்னுன்.

'வாடகையை நினைச்சாத்தான் பயமா இருக்குது'ன்னு சொன்னு ராஜ்யம்.

'உயிருக்கே ஆபத்து வந்தப்புறம் எழவு வாடகையைப்பத்தி கவலைப்படறியா? ஒரு கவலையும் வேணாம்'னு சொன்னுன். அதுக்கு முன்னுலே அவங்க இடுக்குச் சந்திலே, ஹைதர் காலத்துப் பாழடைஞ்ச வீட்டிலே வாடகை குறைச்சல்னு இருந்துகிட்டிருந் தாங்க. அங்கே இருக்கறவரைக்கும் குடும்பத்திலே எல்லாருக்கும் நோய்தான். கடைசியிலே ராஜ்யத்துக்கு உயிருக்கே ஆபத்து வந்தது. வேறே யாரும் மனுஷர் துணையில்லாதவன். ஆஸ்பத் திரியிலே மனைவியை விட்டுட்டு யமவேதனை அனுபவிச்சான். கட்டிகிட்ட புருஷன், பெத்த பசங்க அதிர்ஷ்டக்காரங்க ஆனதினுலே பொழைச்சு மனுஷியா இருக்கா. இப்போ புதுசா கட்டின சிமெண்ட் மொட்டை மாடி வீட்டிலே ரெண்டு சின்ன அறைங்க, வராந்தா வாடகைக்கு எடுத்துகிட்டாங்க. எதிரே பார்க்கறத்துக்கு அழகான மாடிவீடு இருந்தது. வீட்டைச் சுத்திப் பெரிசாப் புழக்கடை யிருக்குது. புழக்கடையெல்லாம் தோட்டம்தான்.

'எழவு பணம் எப்படியோ சேத்துக்கறேம். நீ பொழைச்சிகிட்டே, அதுவே போதும்'னு சொன்னுன்.

'அதென்னங்க அப்படிச் சொல்றீங்க. என் நோயைப் பாக்கற துக்கு எங்கேயிருந்து கொண்டு வந்தீங்களோ, எவ்வளவு ஆச்சோ, இது வரைக்கும் என்கிட்டே சொல்லாமலே இருக்கிறீங்க. அதைப் பத்தியும் யோசனை பண்ணிக்கணும்'னு சொன்னு.

'அந்தப் பேச்சே எடுக்க வேணும்னு உன் கிட்டே சொன்னேன் இல்லே? முதல்லே உன் உடம்பைப் பாத்துக்கோ. நீ எதுக்கும் கவலைப்படாதே. வேண்டிய ஓவல்டின்னைக் குடி. கொண்டுவர்ற பழம் எல்லாம் தின்னுடு. பசங்களுக்குக் கூடக் குடுக்காதே.'

'சாப்டாமே என்ன பண்ணறேன்? காலை நீட்டிகிட்டு உங்க கையாலே சமையல் பண்ணிகிட்டு சாப்பிட்டுகிட்டுதான் இருக்க றேன். என்ன ஆனுலும் கடன் கடன்தானே? நமக்கு வேறெ வழி யில்லே யில்லையா?'

அந்த விஷயம் எடுக்காதேன்னு சொன்னுன். பணப்பேச்சு எடுத்த உடனே அவனுக்கு காபரா ஆயிட்டுது. ரெண்டு மாசத்துச் சம்பளம் மட்டுமில்லாம மேலே இருநூறு ரூபா செலவாயிட்டுது. டாக்டரு காமதேனு மாதிரி காலணு வாங்கிக்காம பாத்துகிட்டு வந்தாலும் வெறும் மருந்துக்கே நிறைய ஆயிட்டுது. தர்ம ஆஸ்பத் திரியிலே சேத்திருந்தாலும், தலைக்குமேலே செலவாயிட்டுது.

'அந்தப் பேச்சை எடுக்கமாட்டேன்...ஆவட்டுங்க. தீத்துடலாம் மெதுவா. சேக்கறதிலே என்ன - இருக்குது. என் கையிலேதான் இருக்குது.'

'சரிதான், அப்படியே பண்ணுவே ஆவட்டும்'னு சொல்லிட்டு வெங்கடப்பய்யா புழக்கடைப்பக்கம் போறான். அவனுக்கு அந்தப் பேச்சை வளத்தறது இஷ்டமில்லே. கை காலு முகம் கழுவிட்டு வந்தான். தலே வாரிகிட்டு டிரஸ் பண்ணிகிட்டான். வெளியே போறதுக்குப் புறப்பட்டான்.

ராஜ்யம் மறுபடியும் இந்த உலகத்திலே இல்லே. நல்ல இருட்டு அறைக்குள்ளே நுழைஞ்சிட்டா. ஜன்னல் வழியா சாயந்தர வெளிச்சம் ராஜ்யம் முகத்துமேலே விழுந்து தங்கப்பூச்சுக் கொடுத்து கிட்டிருந்தது.

வெங்கடப்பய்யா ராஜ்யம் முகத்தை உத்துப் பாத்துகிட்டு நின்னு கிட்டிருந்தான். அவனுக்கு இப்போ பயம் வரலே. சின்ன வயசிலே ஏதோ ஒரு இனிய நிகழ்ச்சியை ஞாபகத்துக்குக் கொண்டுவந்து கிட்டு பரவசப்பட்டுகிட்டிருக்கான்னு நினைச்சிகிட்டான். அவ முகத்திலே அளவில்லாத சந்தோஷம் 'தாண்டவமாடிகிட்டிருந்தது.

ராஜ்யம் அவ்வளவு சந்தோஷமா இருந்ததைச் சில வருஷங் களாவே வெங்கடப்பய்யா பாத்ததில்லே. குடித்தனத்துக்கு வந்த முதல் வருஷம் இருபத்திநாலு மணி நேரமும் சிரிச்சி விளையாடிகிட்டு, பந்து மாதிரி துள்ளி விழுத்துகிட்டிருப்பா. வருஷம் முடியறதுக் குள்ளே அவ மார்லே கைக் குழந்தையை ஒப்படைச்சிட்டு, சம்சார சாகரத்தைக் கடந்து போய்க்கிட்டு, அடுத்த கரையைச் சேரச் சொல்லிட்டுது வாழ்க்கை! குடுத்தனத்துக்கு வந்து ஆறு வருஷ மாச்சு; மூணு பையன்களுக்குத் தாயாகிக் காப்பாத்திகிட்டிருக்கறு.

திடீர்னு ராஜ்யம் வாயைத் திறந்தா. தலையை ஒரு பக்கமா வெச்சி கிட்டு ஆட்டிகிட்டிருந்தா. அவ செயலேப் பாத்து வெங்கடப்பய்யா 'பக்'குன்னு சிரிச்சிட்டான். அந்தச் சிரிப்பு புகைச்சிகிட்டு வர்ற இருமல் மாதிரி, முடிவே இல்லாத மாதிரி அவனே லேசுலே விடலே. ராஜ்யம் ஆகாய வீதியிலேயிருந்து அந்தச் சிரிப்பைக் கேட்டு பூமிக்கு இறங்கி வந்துட்டா.

'எதுக்கு அப்படிச் சத்தம் போட்டு சிரிச்சீங்க?'ன்னு புருஷனேக் கேட்டா.

'ஏதோ மறுபடியும் வாயைத் திறந்துகிட்டு, கழுத்தை வளேச்சு ஆட்டு பாக்கறே'ன்னு சொன்னுன்.

'அதுவா! எதிர்வீட்டுப் பொண்ணு. பாடிகிட்டிருக்கரு. கேளுங்க'ன்னு சொன்ரு. ராஜ்யம் சொன்னப்பறம் எதிர்விட்டுலே யிருந்து சங்கீதம் வர்ருப் போல காதுக்குக் கேட்டுது. காதிலே 'ங்கொய் ங்கொய்'யின்னு கேட்டுகிட் டிருந்தாலும் அதென்னன்னு தெரிஞ்சிக்கணுங்கற தேவை அவனுக்கு அதுவரைக்கும் ஏற்படலே!

'ஓஹோ, இங்கே சங்கீதம் கேக்குதே! அதுவா விஷயம். சின்னப்போ நீ வயலின் வித்வான் இல்லியா! மறந்து போயிட் டே'ன்னு சொன்ருன்.

காமவர்த்தனி ராக ஆலாபனையோட இனிமையா, பூ மணத்தோட மயங்கி காற்று பாரமா அறைக்குள்ளே நுழைஞ்சிகிட்டிருந்தது.

'டேய் பசங்களா, இங்கே சங்கீத கச்சேரி நடக்குது. வந்து கேளுங்கடா'ன்னு சொன்ருன். மகனுங்க ரெண்டு பேரும் தெருவுக்கே போய் வாயைப் பிளந்துகிட்டு, பாட்டைக் கேட்டுகிட்டு நின்னுகிட்டிருந்தாங்க.

'இந்த வீடு சௌகரியமா இருக்குதுன்னு நினைச்சிகிட்டேன்; ஆனு இந்தத் தலைவலியிலிருந்து தப்பாது போல இருக்குதே'ன்னு சொன்ருன்.

'சுக்கு வாங்கிக்கோங்க'ன்னு சொன்ரு ராஜ்யம். அவன் மனசு திடுக்கிட்டது. சுக்கு அரைச்சிப் பூசிரு மாதிரி உடம்பெல்லாம் எரிச்சலும் நமைச்சலுமா ஆயிட்டுது.

'இருட்டிகிட்டிருந்தா, இப்போ எங்கே வெளியே போறீங்க? பொழுதோட சாப்பிடக்கூடாதா?'ன்னு கேட்டா.

'நினைச்சிகிட்டிருக்கறப்பவே லேட் ஆயிட்டுப் போவுது. இப்போ நான் போயி பாவத்துக்குப் பரிகாரமா ஒரு நல்ல காரியம் பண் ணிட்டு வரணும்'ன்னு சொன்ருன்.

'பாவம்கூட பண்ணறீங்களா?'

'பாவம் பண்ணும வாழ்க்கை நடக்கலே.' பசங்க ரெண்டு பேரும் சங்கீதத்தை அக்கறையாகக் கேட்டுகிட்டிருந்தாங்க. அது அவங் களுக்குக் காதுக்கு இனிமையா இருந்தாப்போல இருந்தது. குழந் தைங்க இதயம் தூய்மையா இருக்கும். சின்ன வயசிலேயிருந்து கொஞ்சம் அப்படி ராகதாள ஞானத்தை உண்டாக்கி விட்டா வாழ்க்கையிலே சங்கீதம் நுழைஞ்சு, அந்த ஜன்மம் முடியற வரைக்கும் ஆனந்தத்துக்கு உதவியா இருக்கும்.

'ஓஹோ, நீங்க உங்க அம்மாக்குப் பசங்கதான்! சாம்பாரு உங்களுக்கும் பிடிச்சிருக்கற மாதிரிதான் சரிகமபதநி இருக்குது!'ன்னு சொல்லிட்டு வெங்கடப்பய்யா வெளியே போருன்.

ராஜ்யம் மெதுவா எழுந்து ஸ்விச்சை அழுத்திளு. தூணுங்களுக் கிடையிலே இருந்த டியூப் படிப்படியா எரிஞ்சு அறை முழுக்க ஆணி முத்து மாதிரி வெளிச்சம் விழுந்தது. மின்சார விளக்கு சிமெண்ட் வீட்டு அறையிலே இருக்கற அழகோட, பழங்காலத்துப் பாழடைஞ்ச வீடுகள்ளே சோபிக்கற தில்லே. பூஞ்சக்காளான் பிடிச்ச கூரைக் கீழே ஒட்டடை நிறைஞ்ச பல்பு மாதிரி ராஜ்யத் தோட சங்கீதம் ரெண்டு நாளு எரிஞ்சு ஃபியூஸ் ஆயிட்டுது. அவ ளோட பிடிலு மூலையிலே போய் விழுந்துட்டுது. வில்லு உடைஞ்சு குப்பையிலே சேந்துட்டுது. வாழ்க்கையிலே யிருந்து சங்கீதம் ஒழிஞ்சு போயிட்டாலும் எதிர்வீட்டுப் பொண்ணு பாடிகிட்டிருந்தா. சொல்ல முடியாத சுகம் சந்தோஷம் கிடைச்சிது.

ராஜ்யத்துக்கு வாழ்க்கையிலே அசந்தர்ப்பமா ஒண்ணும் நடக் கலே. எல்லாம் ஒழுங்காகவே நடந்துது.

ஆறு வருஷத்துக்கு முன்னுடி ராஜ்யத்தைப் பாக்கறதுக்கு மாப் பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க வந்தாங்க. அவங்களோட வெங்கடப்பய் யாவும் வந்தான். அவங்கெல்லாரும் ராஜ்யத்தைப் பாடச்சொல்லிச் சொன்னுங்க. அவங்க அப்பா நாலு வருஷமா பிரயாசைப்பட்டு சங்கீதம் கத்துக் குடுத்ததுக்குப் பாடவேண்டிய நல்ல முகூர்த்தம் வந்தது.

வெட்கப் பட்டுகிட்டே தோடியிலே கீர்த்தனை ஆரம்பிச்சா. தொண்டையை எடுத்த உடனே அபஸ்வரம் கேட்டது. வர வேண்டிய தாளம் விரலோட நின்னுட்டுது! உடம்பெல்லாம் நடுக்கம் கண்டு பாட்டெல்லாம் குழம்பிப் போயிட்டுது. பாட்டு முடிஞ்சதும் ராஜ்யத்துக்கு அழமாட்டாத குறையாயிட்டது.

ஆனு, பொண் பாக்க வந்த பெரியவங்க பாட்டுக்கு பேஷ் போட் டாங்க. தெலுங்குப் பெரியவங்களுக்கு ஸ்வரத்துக்கும் அபஸ்வரத் துக்கும் வித்தியாசம் தெரியாது. ராக தாள ஞானம் அவங்களுக்கு இருக்காதுன்னு, அவங்க வாழ்க்கையிலே சங்கீதம் இல்லவே இல்லேன்னு அப்பாவிக் கல்யாணப் பொண்ணுக்கு எப்படித் தெரியும்?

'உங்க மருமகன் வேலே செய்ய வேண்டிய தில்லே'ன்னு சொன்னுர் பெண் பார்க்க வந்த பெரியவர் ஒருவர். ராஜ்யம் அவங்க ஞானசூன்யத்தைப் பார்த்து உள்ளுக்குள் சிரிச்சிகிட்டா.

வெங்கடப்பய்யா, ராஜ்யத்தை மனசார அங்கீகரிச்சிக் கல்யாணம் பண்ணிகிட்டான். பேரு வெங்கடப்பய்யா ஆனுலும் வெங்கடப் பய்யா அப்படி ஒண்ணும் அப்பாவி இல்லே. கல்யாணம் நிச்சயம்

ஆன உடனே ராஜ்யம்கூடத் தன்னை அதிர்ஷ்டக்காரின்னுதான் நினைச்சா. வெங்கடப்பய்யா கல்யாணம் ஆகறப்போ மூக்கணாங் கயிறு இல்லாத, ஆந்திர பல்கலைக் கழக பட்டதாரிகளிலே ஒருத்தன்! சென்னை ராஷ்ட்ர பிரபுத்துவத்திலே எழுபத்திரெண்டு ரூபா எல். டி. குமாஸ்தாக்கள்ளே ஒர்த்தன்!

கல்யாணம் ஆன புதுசிலே, அவங்க மருமக ராஜ்யம், ரொம்ப நல்லாப் பாட்ருன்னு, சொந்தக்கார பொம்பளைங்க விசேஷத்துக்கு வீட்டுக்கு வந்தா வற்புறுத்திப் பாடவைப்பாங்க. புருஷன் ஒரு நாளும் பாடச் சொல்லலே. அவளாவும் பாடலே!

வெக்கத்தை விட்டு மாமியார் வீட்டுலே தனக்குத் தானே, வாயெடுத்து பாடிக்கிற சமயம் வர்றதுக் குள்ளேயே தலை முழுகிட்டா மாதிரி, வாயும் வயிறுமா பிறந்த வீட்டுக்குப் போனா. அத்தோட பெண் ஜன்மம் முழுமை யடைஞ்சிட்டுது.

வராந்தாலே பசங்க அமக்களம் பண்ண ஆரம்பிச்சிட்டாங்க.

'ஏண்டா அப்படி அடிச்சிக்கிறீங்க? இப்படி வாங்கடா'ன்னு கூப்பிட்டா. குஸ்தி பழகிட்டிருந்த மகனுங்க ரெண்டு பேரும் நாய் கிட்டே வந்தாங்க. அஞ்சு வயசு பையன் ஒர்த்தன்; நாலு வயசு பையன் ஒர்த்தன்.

'தம்பி தூங்கறானா?'ன்னு கேட்டா.

'குறட்டை விட்டுகிட்டிருக்கறான்'னு சொன்னான் பெரியவன்.

'கலாட்டா பண்ணா எழுந்திருச்சிட மாட்டான்?'னு கேட்டா. பெரியவன் குறும்புத்தனமாச் சிரிச்சான். ரெண்டு பேரும் தப்பு பண்ணுனமாதிரி முகத்தை வெச்சிகிட்டாங்க.

'எதிர்வீட்டுப் பொண்ணு நல்லா பாடிகிட்டிருக்கறா. உக்காந்து ஒழுங்கா கேளுங்க'ன்னு சொன்னா. அவங்க நல்ல பசங்க மாதிரி உக்காந்தாங்க. குழந்தைகளைக் கட்டுதிட்டம் பண்ணறது, சாந்தமா நல்ல வார்த்தைங்க சொல்லி கலாட்ட பண்ணாம சொல்றபடிக் கேக்கறா மாதிரி பண்ணறது, முகத்து மேலே புகை வராதபடி அடுப்பை ஊதறது இதெல்லாம் ராஜ்யத்துக்குக் கைவந்த கலைங்க.

எதிர்வீட்டுப் பொண் ஸ்வரக் கற்பனையை ஆரம்பிச்சா. ஸ்வரங்க மலையருவி மாதிரி வந்துகிட்டு, நடுநடுவிலே நீர்வீழ்ச்சி மாதிரி சுழிச்சி கிட்டு நல்லாச் சத்தமா கேட்டுகிட்டிருந்தது. பாடற குரல் உச்ச ஸ்தாயிக்குப் போயி காந்தாரத்திலே சஞ்சரிச்சு, கற்பனை பண்ணி கிட்டிருந்தது.

ராஜ்யத்துக்கு யானை அளவு தெம்பு வந்தது. அன்றாட வாழ்க்கை யிலே ஆனந்தத்துக்கும், ஆரோக்கியத்துக்கும் சங்கீதம் தேவை

தான். தன்னாலெ பாடமுடியல்லேன்னாலும் புரிஞ்சிக்க முடிஞ்சி துன்னாகூட உயர்ந்த சங்கீதம் நல்லது செய்யும்.

குறுக்கே, பாயசத்திலே விழுந்த குச்சி மாதிரி எதிர்வீட்டுப் பொண்ணோட தம்பி போல இருக்குது வந்து சேந்தான்.

'கிமபதநி ஓ ஜக... சரிசநிபதநி ஓ ஜக...' ன்னு தொண்டையைக் கிழிச்சிகிட்டு அபஸ்ருதியிலே ஸ்வரம் போட்டான். அந்தப் பெண், தம்பூராவையும் பாட்டையும் நிறுத்திட்டா.

'முண்டம், சங்கீதம் கத்துக்கோ வாடான்னா வரமாட்டே, கலாட்டா பண்ணறதுக்குன்னா ரெடி'ன்னு அதட்டினா.

'நான் ஸ்வரம் சரியாப் போடலே?'ன்னு கேட்டான்.

'அப்பா வரட்டும் சொல்றேன்'னு சொன்னா அந்தப் பொண்.

'சரிகமப்பா சரிதான் பதநி ஓ. ஜக....'ன்னு பையன் இன்னொரு ஸ்வரம் போட்டான். அபஸ்ருதியிலேகூட பையன் ஸ்வரம் சரியாத்தான் போட்டுகிட்டிருந்தான். சுற்றுப்புறமெல்லாம் சங்கீதமிருந்தா வீட்டுஉத்தரம்கூட பாட்டுப் பாடுமாம். அதிலே ஒண்ணும் விசேஷமில்லே.

'அப்பா வரட்டும்டா முண்டம்'னு சொல்லி அந்தப் பொண் சங்கீதத்தை நிறுத்திட்டா. ராஜ்யத்துக்கு உடம்பு எரிஞ்சி போயிட்டது. அந்தப் பொண் எல்லாம் தனக்குத் தெரிஞ்ச ராகத்திலேயே கீர்த்தனைகளைப் பாடிகிட்டிருந்தா.

'கொஞ்ச நேரத்துக்காவது மனசுக்கு நல்லா இருந்தது. இனி முடிஞ்சி போயிட்டுது சங்கீதம்'னு சொன்னா ராஜ்யம்.

'ஏம்மா பாட்டே நிறுத்திட்டா?'ன்னு பெரிய மகன் கேட்டான்.

'எப்படியம்மா பாட்ரு?'

'கத்துகிட்டு பாடிகிட்டிருக்கரு.'

'நீ பாடுவியாம்மா?'

'ஓ பாடுவேன். உனக்குச் சொல்லித் தரட்டுமா?'

'சீ! ஆம்பளைங்க பாடமாட்டாங்க.'

'ஆம்பளைங்க பாட்ருங்கப்பா. உனக்குச் சொல்லித் தரட்டுமா?'

'எப்படிப் பாடறது சொல்லு.'

'அப்பறம் சொல்றேன் ஆவட்டும்'னு ராஜ்யம் காலை நீட்டி அறையிலே குறுக்கே படுத்துகிட்டா.

'டேய் பெரிய பையா, காலைப் பிடிச்சி விடுரு'ன்னு சொன்னா. பெரியவன் மெதுவா கால் மேலே குத்திகிட்டு உக்காந்தான்.

ராஜ்யம் கல்யாணியிலே ஒரு கீர்த்தனையைச் சொல்லிகிட்டு படுத்துகிட்டிருந்தா. எல்லாம் மறந்து போயிட்டுது. சங்கதிங்க சிக்காயிட்ட தலைமுடி மாதிரி தாறுமாறு ஆயிட்டுது.

'நீ அந்தப் பொண்ணு மாதிரி பாடலே'ன்னு சொன்னான் பெரியவன்.

'எல்லாம் மறந்துட்டேண்டா'ன்னு சொன்னா. புழக்கடை மாடத்திலே யிருந்து தட்டு ஒண்ணு கீழே விழுந்து பயங்கரமா ஓசை கிளம்பி அறை மூலை முடுக்குலே யெல்லாம் 'ங்கொய்'யின்னு சத்தம் பரவிட்டுது.

'நாய் போல இருக்குது. அடிச்சித் தொறத்துங்க. மாடத்திலே சாதத்திலே வாய் வைச்சிட்டாப் போல இருக்குது!'ன்னு சொன்னா ராஜ்யம். பசங்க ஓடினாங்க.

'நாயில்லேம்மா பூனை. சோத்துக் கிண்ணி மேலே இருந்த தட்டைக் கீழே தள்ளிட்டுது'ன்னு சொன்னான் பெரியவன்.

'பரவாயில்லே. மறுபடியும் சாதம் வடிக்க வேண்டியதில்லே. நாய் வாய்வெச்சதையும் சாப்ட வேண்டிய நாளுங்க இது. கதவெல்லாம் தாப்பாள் போட்டுட்டு வரவேணுமா?'ன்னு கேட்டா ராஜ்யம்.

'நீதான் வந்து பாட்டைக் கேக்கச் சொன்னே'ன்னு கேட்டான் பெரிய மகன்.

'ஆமாம்பா, நான்தான் உங்களை வரச் சொன்னேன். இருந்தாலும் கதவை மூடிட்டு வரணும். தெரிஞ்சுதா?'ன்னு மெதுவா சொன்னா.

வெங்கடப்பய்யா திரும்பி வந்துட்டான்.

'பொழக்கடையிலே நிலா வெளிச்சம், பூ பூத்த வாசனை ரொம்ப இருக்குது'ன்னு சொன்னான் வெங்கடப்பய்யா.

'அதுக்குள்ளேயே வந்திட்டீங்களே?'ன்னு சொன்னா ராஜ்யம்.

'வேலை முடிஞ்சி போச்சு'

'பாவப் பரிகாரம் ஆயிட்டுதா?'

'கொஞ்சம் ஆச்சு.'

'இடைக் காலத்திலே எங்கேயோ போனீங்க போல இருக்குது.'

'ராம ராம...'

'நீங்க சொல்றது அப்படி இருக்குது.'

'சிச்சீ...'

'அப்படிச் சொல்லமாட்டேன்... ஆவட்டுங்க.'

வெங்கடப்பய்யா துண்டுலே மறைச்சி அக்குள்ளே என்னமோ வெச்சிருந்தான். உருண்டையா பேப்பர் சுத்தி யிருந்தது.

'அது என்ன?'ன்னு கேட்டாராஜ்யம்.

'பிரிச்சிக் காட்டாம போறேனா...'

உள்ளே நல்லா நாலு விரல் அகலத்துக்குச் சுத்தி ஜரிகைக் கரை போட்ட புடவை இருந்தது. அதுக்கு ஜோடியா பட்டு ரவிக்கைத் துணிகூட இருந்தது. மகாராணியிலே யிருந்து சாதாரண பொம்பளே வரை ஒவ்வொரு பொண்ணும் மெச்சிக்கிற நல்ல ஜரிகைப் புடவை.

'வாங்கனீங்களா?'

'வாங்கனேன். இருக்கற பணம் கொஞ்சம் தீர்ந்து போறதுக் குள்ளே வாங்கிட்டேன்.'

'பணம் ஏது?'

'சொன்னு, நீ என்னே மன்னிக்க மாட்டே.'

'என்ன பண்ணீங்க?'

'ஒண்ணும் சொல்லமாட்டேன்னு கையிலே அடிச்சி சத்தியம் பண்ணு'ன்னு சொன்ஞன். கையை முன்ஞடி நீட்டிஞன். அவன் கை நடுங்கிட் டிருந்தது. ராஜ்யம் கைமேலே கை வைச்சா.

'அப்படி நடுங்கிப் போறீங்களே ஏன்? என்ன செஞ்சீங்க? திருடலே இல்லே?'

'அதைவிட மோசமானதுதான். உனக்கு டைபாய்டு ரெண்டாந் தரம் வந்துதில்லே., எனக்கு இந்த ஆசைங் கெல்லாம் அத்துப் போயிட்டுது. சிநேகிதன் ஒர்த்தன் வீட்டுக்கு வந்து பாத்ததும் பாக்காததுமா அட்வைஸ் பண்ணுறன். துணிஞ்சு அவனுக்குக் குடுத்துட்டேன்.'

'என்ன குடுத்தீங்க?'

'உனக்கு இன்னும் தெரியலியா? அவனே எடுத்துட்டுப் போயி இருநூத்தி அம்பதுக்கு வித்துட்டான். அவ்வளவு பணம் வரும்னு நான் கனவுலேகூட நினைக்கலே. பழசுன்னு நினேச்சேன். பழசுக்கு தான் மதிப்பு அதிகமாம்.'

ராஜ்யத்துக்கு புரிஞ்சிட்டது. அறையிலே நாலா பக்கத்திலேயும் உத்துப் பாத்தா.

'இனி நீ பாக்கவேண்டிய தேவையில்லே.'

'போயிட்டுதா?'ன்னு அழுத்தமாய் பெருமூச்சு விட்டா.

'உனுக்குக் கஷ்டமா இருக்கும்னு தெரியும். நான் பண்ணது தப்புதான்'னு குத்தவாளி மாதிரி முகத்தை வெச்சிகிட்டான். புருஷன் மனசு வேதனேப் படுதுன்னு தெரிஞ்கிட்டு தன் விசனத்தை ஒரு விஞடியிலே மூடி மறைச்சிட்டா.

'ஒரு தப்பும் பண்ணலே. எந்தக் குடும்பஸ்தனும் அப்படித்தான் பண்ணுவான். பண்ணவேண்டி வந்தது, பண்ணினுன். நீங்க என்ன சாப்பிட்டீங்களா?'

'நமக்கு எல்லாம் ஆம்பளைப் பசங்கதானேன்னு தைரியம் பண்ணி கிட்டேன்.'

'போவட்டுங்க. என் வாய் என்னிக்கோ அடைச்சிகிட்டுப் போயிட்டுது. இனி என் பிடில் இருந்து என்னைக் காப்பாத்தவாப் போவுது? சரஸ்வதி கடாட்சம் எனக்கு அவ்வளவுதான் இருந்தது. அம்மா புறப்பட்டுப் போயிட்டா. அம்மா போய்க்கிட்டே தாயோட குணத்தைக் காட்டிட்டா. எனக்கு உயிரைக் குடுத்தா. போறப்போ எனக்கு ஒரு புடவை ரவிக்கைத் துணிகூட வெச்சிட்டுப் போனு'ன்னு சொல்லி கண்ணுலே கண்ணீரை நிறைச்சிகிட்டா. எதிர்லேயிருக்கற புடவையை ராஜ்யம் பிரிச்சிகூடப் பாக்கலே.

'ரொம்ப காலத்துக்கு இருக்குமில்லையான்னு நினைச்சி வாங்கிட் டேன்'னு சொல்லி சேலையைப் பாதி பிரிச்சி ராஜ்யம் தோள் மேலே போத்தி விட்டான் வெங்கடப்பய்யா.

'ஞாபகமா இருக்கும் ஆவட்டுங்க'ன்னு சொன்னு ராஜ்யம்.

பூர்ணுகுதி

'முடியாது, போகச்சொல்லி சொல்லிண்டிருந்தா கேக்காமே சனி மாதிரி பின்ஞடியே வந்துண்டிருக்கியே என்ன ? சொல்றது நோக்கில்லே ? இன்னிக்கி ஒண்ணும் வசதிப்படாதுன்ஞு கேக்கமாட்டேங்கிறியே ? சைக்கிளை வுடு... எனக்கு நேரமாயிண்டிருக்குது'ன்னு சொல்லிக் கரிச்சுகொட்டிஞன் பேரி சாஸ்த்திரி.

நான் திகிலோட நின்னுட்டேன். பேரி சாஸ்த்திரி மறுநிமிஷம் சைக்கிள் மேலே விர்ருன்னு போயிட்டான்.

வெயில் சுரீல் சுரீல்னு படுது. விடிய காலமேயே கொள்ளியைச் சிலம்பமாடிண்டு உதிச்சிண்டிருந்தான் சூரியன். இந்தக் காற்று சாயந்திரம் வரைக்கும் எங்கெ போய் ஒளிஞ்சிக்குதோ, பொழுது போற வரைக்கும் இலைகூட ஆடாது.

'உஸ்'ஸுன்னு பெருமூச்சு விட்டுண்டு போயி கோவில் திண்ணை மேலே வழக்கம்போல மேல்துண்டை விரிச்சுப்போட்டுப் படுத்துண்டேன். மேலேயிருந்து லேசா நிழல் விழுந்துண்டிருந்தது. நாலைஞ்சு சிட்டுக்குருவிங்க சத்தம் போட்டுண்டு அப்படி இப்படிப் பறந்துண்டு ஆடிண்டிருக்கு. கோவில் முன்ஞடி வெத்தலை பாக்கு கடைகிட்டே பத்து வயசு பையன் ஒர்த்தன் நின்னு சோடா குடிச்சிண்டிருக்கான். பாவம், ஒரு மாசத்துக்கு முன்ஞடி அந்தப் பையஞேட அப்பா, அது வரைக்கும் குத்துக்கல்லு மாதிரி நல்லா இருந்த ஆளு—இருந்தாப் போல இருந்து செத்துப்போயிட்டார். பையன் சின்னவன் ஆனதுஞலே பன்னண்டு நாளு காரியம் எல்லாம் செய்யறதுக்கு முடியாம போயிட்டுது. அப்போ என்னை முன்னே வைச்சு எல்லா வேலையும் முடிச்சான் பேரி சாஸ்த்திரி. அந்த விவகாரத்திலே இருபத்தஞ்சு ரூபா அதிகமாகவே கிடைச்சது நேக்கு.

சரி, இன்னி வேளை கடத்தறது எப்படி ? எப்பவோ நேத்து மத்தியானம் சாப்பிட்டது... அவர் யாரோ லேபர் இன்ஸ்பெக்ட்டர் அஞ்சாறு நாளா கிரகசாந்திக்கு பூஜை நடத்திஞர். நேத்துதான் பூர்ஞுகுதி. அவருக்கு கிரக பலம் பத்தலேன்னு, அதஞலே வர வேண்டி பெரிய சந்தர்ப்பங்க கைநழுவிப் போயிட்டுதுன்னு, இந்த பேரி சாஸ்த்திரியே சொல்லி வைச்சிருப்பான். அவரை நவதானியம், பணதானம் பண்ணவெச்சான். நேத்து பதிஞேரு மணிக்குப் போயி

அவங்க வீட்டுலே, வராந்தாலே உக்காந்திருந்தேன் நான். முறையா காரியம் எல்லாம் முடியறதுக்கு கிட்டத்தட்ட ரெண்டாயிட்டுது. இந்தப் பேரி சாஸ்த்திரி கிட்டே இருக்கற லட்சணமே அது... இந்த மாதிரி விவகாரத்திலே நல்லா நேரத்தைக் கடத்தி, குறையில்லாமே சங்கோபாங்கமா, முறையா காரியம் நடத்தி வைச்சாமாதிரி எதிராளிக்கு எண்ணத்தை உண்டாக்கிடுவான். அம்மா! பேரி சாஸ்த்திரிஇன்னு லேசுபட்டவனு என்ன... கோழி முட்டையைக் கையிலே குடுத்தா மயிரை வெளியே இழுக்கக்கூடிய சாமர்த்திய சாலி.

நேக்கு நினைச்சிகிண்டா சிரிப்பு வருது. நேத்து நவதானியம் தானம் வாங்கிக்கறப்போ கோதுமை விஷயத்திலே கொஞ்சம் தகராறு வந்து சேர்ந்துது. பஜார்லே கோதுமை கிடைக்கறதில்லை இல்லியா... அதனாலே பேரி சாஸ்த்திரியும், நரசிம்மமும் ' நானின்னு, நானு 'ன்னு போட்டி போட்டாங்க. நான் சும்மாயிருந்தா நல்லா இருந்திருக்கும். என்னைக்கும் வாயைத் திறந்து பேசாதவன். அதென்னமோ உளறிட்டேன். பேரி சாஸ்த்திரி முகத்தைப் பாக்கணுமே அப்போ... முழியைப் பெரிசாக்கிண்டு முறைச்சிப்பாத்துண்டு ' நோக்கு என்ன வந்தது ஓய்? வாயை மூடிண்டு பேசாம கிடக்காமே... எல்லாரும் பேசறவங்கதான்... பெரியவங்க சின்னவங்கன்னு ஒண்ணுமில்லாம போயிட்டுது...'ன்னு வார்த்தையை வளத்துண்டே போனான். நேக்கு ஒண்ணும் சொல்ல முடியலே. பயம்கூட வந்துட்டுது. அப்பறம் என்முறை வந்துது. நான் சனி தானமும், மிருத்யுஞ்ஜெய தானமும் வாங்கிக்கவேண்டி வந்துது. அந்த விஷயத்திலே நேக்குப் போட்டிங்கறது இல்லே. இப்போ மாத்தரமில்லே, ஏழெட்டு வருஷமா இந்தச் சின்ன டவுன்லே, இந்தத் தானங்களை வாங்கிக்கறதுக்கு என்னைவிட்டா வேறெ ஆள் கிடையாது. என்முறை வந்ததும், மேல்துண்டை உதறித் தோள்மேலே போட்டுண்டு போய் உக்காந்தேன். அந்தத் தம்பதிங்க ரெண்டுபேரும் என் காலைக் கழுவி முதல்லே சனி தானம் கொடுத்தாங்க. கொஞ்சம் அரிசி, எள்ளு, ரூபாய் நாணயம்... ஒரு இலையிலே வெச்சு தானம் கொடுத்தாங்க. நான் அதை வாங்கிண்டே, ' ஐயா, நீங்க குழந்தை குட்டியோட செழிப்பா இருக்கணும். உங்களுக்கு சகல சம்பத்தும் வந்து சேரணும். சனி உங்க குறுக்கே வரமாட்டான். சனியோட வக்ரப்பார்வை ஏதாவது இருந்தா, இதோ இந்த தானத்தோட எனக்கு வந்து சேரும்... அதை என் தலைமேலெ போட்டுக்கறேன்'னு மனசுக்குள்ளே சொல்லிண்டேன். அப்பறம் உடனே மிருத்யுஞ்

ஜெய தானம் கொடுத்தாங்க. கொஞ்சம் அரிசி, கொஞ்சம் பஞ்சு, எண்ணெயிலெ முக்கி எடுத்த ஒரு இரும்பு ஆணி, ரூபாய் நாணயம்... நான் அந்தத் தானம் வாங்கிண்டே மறுபடியும், 'வரவிட மாட்டேன் ஐயா! உங்க குடும்பத்திலே யாருக்காவது எதிர்பாராத சாவு எழுதி வைச்சிருந்தா, இதோ இந்தத் தானம் மூலமா அதை எனக்குத் தந்துடுங்க. நீங்க சுகமா இருப்பீங்க...' ன்னு சொல்லிண்டேன். அதுக்கப்பறம் கொஞ்சநேரத்திலே அரிசியெ மூட்டை கட்டிண்டு ஒரு பக்கத்திலே வராந்தாலே உக்காந்தேன். பேரி சாஸ்த்திரி அவ்வளவு நேரமும் என்னைக் கோபமாப் பாத்துண்டேயிருந்தான். நான் சொன்னதை அவன் மனசுலேயே வைச்சிண்டான் போல இருக்குது. இல்லேன்னா இன்னிக்கு இந்தக் கொதிப்பு என்னத்துக்கு? இருந்தாலும் என் தலையிலே சனி உக்காந்திண்டு அப்படி உளற வைச்சான். பேரி சாஸ்த்திரியோட விரோதம் பண்ணிண்டா நாளைக் கடத்தறது கஷ்டம்தான்...

நான் பக்கத்திலே திரும்பிப் படுத்துண்டேன். கோவில் முன்னாடி சினிமா வண்டி போயிண்டிருக்கு. மோளம், கூப்பாடு ஒரே அமக்களம்... அப்பறம் கொஞ்ச நேரத்திலே எல்லாச் சத்தமும் அடங்கிப் போயிட்டுது... பழையபடி குருலிங்க மாத்திரம் சத்தம் போட்டுண்டிருக்கு. எதிர்லே மருந்துக் கடையிலே ஒரு பொம்பளை என்னமோ மருந்து வாங்கிண்டிருக்கா. அவளைப் பின்னாடியிருந்து பாத்து கங்கின்னு நினைச்சேன். உத்துப்பாத்தா அவ இல்லே. நான் மறுபடியும் மல்லாந்து படுத்துண்டு, மார்மேலே கை வெச்சிண்டேன். கங்கியின் உருவம் கண் முன்னாடி வந்துது. பொம்பளை அட்டெக்கறுப்பு. இருந்தா என்ன? அந்த உடல் கட்டு, ஒயில் சிரிப்பு, பேச்சு சாமான்யமானதா? பார்வையாலேயே எதிராளியைக் கண்டிக்கற திறமை. எவ்வளவு கெட்டிக்காரி. இல்லேன்னா பதநீர்க் கடைங்கற பேர்லே, உள்ளே சாராய வியாபாரம் நடத்தமுடியுமா? நேத்து ராத்திரி நல்லாப்பொழுது போனப்பறம் நான் போயி அரிசி மூட்டை, ரெண்டுரூபாக் காசு கொடுத்த உடனே அவ சிரிச்சி, 'ஏன் பாப்பாரய்யா! நீ கஷ்டப்பட்டு சம்பாதிச்சதே எதுக்கு இங்கே கொண்டுவந்து கொட்டறே? நான் உனுக்கின்னு குடுக்கமுடியும் சொல்லு... நீயா எதுக்கும் தைரியமில்லாத ஆளு. ஒரு கிளாசு மருந்து ருசி பாருய்யான்னா யோசனையிலே இறங்கிடறே. போவட்டும் நான் சமைச்சு போடறேன், திருப்தியா தின்னுய்யான்னா ஓடிப் போறே...' ன்னு சொல்லிண்டே மூட்டையை எடுத்து உள்ளே வெச்சிட்டு ரூபாய்க்காசு ரெண்டையும் முடிஞ்சிண்டு உடம்பு முறிச்

சிண்டா. அப்படி முறிச்சிண்டதுலே மேலாக்கு வள்ளிசா நழுவிப் போனதும் என் உடம்பிலே ரத்தம் கொதிக்கற மாதிரி ஆயிட்டுது. நேக்குச் சின்ன வயசிலே பாடசாலையிலே மனுசரித்திரம் பாடம் சொன்னுங்க. அதுலே எனக்கு 'வங்கிப் பொலிய அக்குள் அழகோடு பாற்குடங்கள் விம்மிப் புடைக்க...'ங்கறது தவிர வேறெ ஒரு எழுத்துகூட ஞாபகம் இல்லே. கங்கி உடம்பு முறிச்சி கிட்டப்போ அகஸ்மாத்தா அந்த வரி ஞாபகம் வந்தது. அவ்வளவு தான், நான் ஒண்ணும் பேசாம தலைகுனிஞ்சிண்டு வந்துட்டேன்.

அதெல்லாம் சரிதானய்யா. இப்போ எப்படி? பொழுது ஏறிண் டிருக்கு. இதுவரைக்கும் கிராக்கி ஒண்ணும் அகப்படலே. இருக்கற தைப் பாத்தா இன்னிக்குப் பட்டினி தப்பாது போலிருக்கு. அதனுலே தான் பெரியவா, 'சேத்து' வைச்சிக்கோ, சேத்து வைச்சிக்கோ'ன்னு கத்திண்டிருக்கா. ஆனு, என் சம்பாதனை நிக்கறதில்லியே... இந்த லோகத்திலே சனி தானங்க, ம்ருத்யுஞ்ஜெய தானங்களை வைச்சு, பிணத்தைச் சுமந்து கிடைச்ச பைசாவையாவது சேத்துவெச்சவன் யாராவது இருக்கானு? தேடிப்பாத்தாகூட எங்கேயும் இருக்கமாட் டான். வேணும்னு பந்தயம் கட்டறேன். அந்தப்பணமே அப்படியா பட்டது. கண்ணுக்குத் தெரிஞ்சியும் தெரியாமே ஒரு நொடியிலே எங்கேயோ ஓடிப் போயிடும். மீர்றது நான் மட்டும்தான்....

கன்னத்துக்குக் கீழே கையை ஊனிண்டு எதிர்லே பாத்துண்டே படுத்திருந்தேன். ஏழெட்டு வருஷத்துக்கு முன்னுடி நான் எப்படி யிருந்தேன்னு நினைச்சிப் பாக்கலாம்னு எத்தனையோ தடவை முயற்சி பண்ணேன். அப்போ உடம்பு நிறம் கறுப்புன்னு நல்லா ஞாபகம் இருக்கு. கண்ணுலே ஒரு நல்ல காந்தி இருந்தது. மனசிலே ஒரு குதூகலம் இருந்துது. இப்போ இருக்கா மாதிரி கண்ணுக் கீழே கறுப்பு மச்சங்க அப்போ இல்லே. கண்ணுலே காந்தி சரிதான்... இந்தத் தானங்களை வாங்கிக்கறதுன்னு ஆரம்பிச்ச முதல்வருஷத் திலியே மறைஞ்சி போயிட்டுது. இப்போ உடம்பு நிறம் கறுப்புகூட இல்லே; அது ஒரு விசித்ரமான நிறம். அப்பப்போ என்னையே நான் பாத்து ஆச்சரியப்பட்டுண்டிருப்பேன். பச்சைக் கட்டையை நல்லா எரிச்சா வர்ற நிறம் அது...

இந்தப் பேரி சாஸ்த்திரியோட மனசை என்னுலே முழுசாப் புரிஞ் சிக்க முடியலே. என் மேலே நல்லாக் கோபிச்சிண்டான் போல இருக்கு. அப்படி அதட்டி இது வரைக்கும் எப்பவும் பேசினதில்லே. ஆனு எனதும் தப்புதான்... கோதுமையை நரசிம்மம் வாங்கிண் டாலும், பேரி சாஸ்த்திரி வாங்கிண்டாலும் உண்மையிலே எனக்கு

ஒண்ணுதான். வாயிலே சனி பகவான் வந்து உக்காந்துண்டான். என்னை அப்படிப் பேசவெச்சான்! இல்லேன்னு என்னைக்கும், எந்த விஷயத்திலும் நான் தலையை விடமாட்டேன். நேத்து எதுக்கு அப்படி உளறனும்? இதுக்கு முன்னுடி நான் பாக்காத விநோதங்களா? இருட்டோட இருட்டா அந்த ராமமூர்த்தி தலைப்பா சுத்திண்டு நைசா போயி பதநீர்க் கடையிலே ஒரு பக்கமா நின்னுண்டு சாராயம் குடிச்ச விஷயம் எனக்குத் தெரியாதா? அந்த விஸ்வநாதம் யார் கண்ணுலேயும் படாத ஒரு மூலையிலே கங்கி கையைப் பிடிச்சிண்டு சரஸ மாடிண்டிருந்ததத்தே பாக்கலையா நான். அவ்வளவு ஏன்? அந்தப் பேரி சாஸ்த்திரி அப்பப்போ விடியக் காலையிலே இட்லி வரவழைச்சிண்டு திங்கருங்கற விஷயம் தெரியாதா? அந்த வெங்கடேசம் அடிக்கடி ரகசியமாப் போயி பீடி தம்மடிக்கறதை நான் எத்தனை தடவை பாக்கலே?... இதெல்லாம் உண்மையிலே எனக்கு எதுக்கு? நிஜமாவே சனி என்னை அப்படிப் பேச வைச்சான். அப்படிப் பேசி யிருக்க வேண்டியதில்லே.

போவட்டும், இந்த வேளை சாப்பாட்டு விஷயம் என்ன? இந்தக் குருவிங்க எங்கே யிருந்தோ நெல்தானியங்களைக் கொண்டுவந்து தின்னுண்டிருக்கு. நான் கண்ணை மூடாம அப்படியே பாத்துண்டே படுத்திண்டிருக்கேன். பெரிய குருவி அப்பப்போ பறந்துபோயி ஒரொரு தானியத்தை வாயிலே பிடிச்சிண்டு வருது. சின்னக் குருவிங்க சின்னஞ் சிறிய வாய்களைத் திறந்து வாங்கிண்டிருக்கு. சுவத்து மேலே பெரிய பல்லி அசையாம இருக்கு. தனக்குக் கிட்டே எந்தச் சின்ன பூச்சி வந்தாலும் அது திருடன் மாதிரி நகந்து, மின்னல் மாதிரி மேலே விழுந்து லபக்குன்னு முழுங்கிடுது.

கனமான வெய்யில் என் கண்ணு மேலே விழுது. நான் சட்டுன்னு கண்ணை மூடிண்டேன். இருந்தாலும் அந்த வெய்யிலோட சூடு, எரிச்சல் தெரிஞ்சிண்டேதான் இருக்கு. மறுபடி கண்ணைத் திறந்து பக்கத்திலே யாரோ போயிண்டிருந்தா; டைம் கேட்டுத் தெரிஞ்சிண்டேன். பதினெண்ணு ஆயிட்டுது. என் கண்ணு மூடிகிட்டுப் போயிட்டுது. தூக்கம் வந்தது. அதுவும் நல்லதுதான். நாளைக்குக் காலம்பற வரையிலே, இப்படி முழிப்பு வராத தூக்கம் பிடிச்சா நல்லா இருக்கும். நாளைக்கு ஒரு ஆபிசர் வீட்டுலே பூர்ணுகுதி இருக்குது. சேருக்குக் குறையாம அரிசி, ரெண்டு ரூபாக் காசு, சாப்பாடு... அது வரைக்கும் பட்டினி தப்பரு மாதிரி இல்லே. ஆனாலும், இது நமக்கு ஒரு கணக்கா? இதுக்கு முன்னுடி எத்தனை தடவை பட்டினி கிடக்கலே?

முழிப்பு வர்றப்போ பொழுது போயிண் டிருந்தது. நான் சுறு சுறுப்பா எழுந்து உக்காந்துண்டேன். கொட்டாவி வந்துது. கொட்டாவி விட்டுட்டு, சிட்டிகை போட்டுட்டு, எழுந்து மேல் துண்டை எடுத்து உதறித் தோள் மேலே போட்டுண்டு கோவில் படிங்க இறங்கித் தெருவிலே கால் வெச்சேன்.

சில்லுன்னு காத்து அடிக்க ஆரம்பிச்சது. சமுத்ரத்து மேலே யிருந்து அந்தக் காத்து உல்லாசமா வீசிண்டிருக்கு. சூரியன் அஸ்த மிச்சிண்டிருக்கான். நான் அந்தப் பக்கம் பாத்து, 'அய்யா! மறுபடி யும் சீக்கிரம் உதிக்கணும் மகாப் பிரபோ!'ன்னு சொல்லிண்டேன்.

அப்புறம் மெதுவா நடந்து கால்வாய்க்குப் போனேன். தண்ணி யிலே ரெண்டு அடி எடுத்து வைச்சு அசையாம நின்னுண்டு, ஆகா சத்தைப் பாத்தேன். அஸ்தமிக்கற சூர்யனோட கிரணங்க விழுந்து தண்ணியோட மேல்மட்டம் சிவப்புக் காயிதம் மாதிரி தெரிஞ்சிது. கால்வாக் கரையிலே மரக்கிளைங்கள்ளே பட்சிங்க ஏகப்பட்ட சத்தம் போட்டுண் டிருந்தது. என்னைச் சுத்தி தண்ணி ஒரு நிலைக்கு வந்த உடனே, நான் குனிஞ்சி என் பிம்பத்தைப் பாத்துண்டேன். தாடி நன்னு வளந்திருக்கு... அவ்வளவுதான் பாத்தேன். அப்பறம் என் பிம்பத்தை அசையாம நின்னு பாக்கறதுக்கு பயந்துண்டு தண்ணியைக் கலக்கிண்டே இன்னும் கொஞ்சம் ஆழத்துக்குப் போனேன். சில்லுன்னு தண்ணி பட்டதுமே உடம்புக்கு உல்லாசமா இருந்தது. இருட்டற வரைக்கும் ஸ்நானம் பண்ணேன்.

அப்பறம் மேல் துண்டாலே உடம்பெல்லாம் துடைச்சிண்டு காவாக் கரையிலே ரொம்ப நேரம் உக்காந் திருந்தேன். நான் எழுந்து நடக்க ஆரம்பிக்கறப்போ பொழுது முழுசும் போயிட்டுது. எங்கேயும் ஒரு சந்தடியும் காணோம்.

நான் மெதுவா நடந்து வந்து பதநீர்க் கடைகிட்டே காலைக் கட்டிப் போட்டா மாதிரி நின்னுட்டேன். கங்கி வாசல்லே நின்னுண் டிருந்தா. அப்பப்போ உடம்பை முறிச்சிண் டிருந்தா. என்னைப் பாத்து அடையாளம் தெரிஞ்சிண்டு கை தட்டிக் கூப்பிட்டு, 'பாப்பாரய்யா, ஒரு தடவை இப்படி வந்து போய்யா!'ன்னு சொன்னு. நான் அடிமேலே அடி வெச்சிண்டு போனேன். ஹரிக் கேன் லாந்தர் வெளிச்சத்திலே கங்கியைப் பாத்தேன். அவ மெல்லிசான வெள்ளைப் புடவை கட்டிண்டிருந்தா. மெல்லிசான ஜாக்கட் வழியா உள்ளே யிருக்கற பாடி தெரிஞ்சிண் டிருந்தது. சிரிக்கறப்போ எல்லாம் அவ வெள்ளைப் பல்லு எட்டிப் பாத்துண் டிருந்தது.

அவ சிரிச்சிண்டே, 'என்ன தொரை? குளிச்சிட்டுப் போறியா இன்னு? முகத்தைப் பாத்தா இன்னக்கி சாப்ட்டா மாதிரி இல்லியே... என் சமையல் ஆச்சு... வைக்கறேன் சாப்பிடறியா?'ன்னு கேட்டா.

நான் உள்ளே அடி யெடுத்து வெச்சிண்டே குறுக்கே தலை யாட்டிட்டு, 'ஊஹூம்! நான் சாப்பிட மாட்டேன்... நீ சாப்பிடு...நான் 'மம'(எனக்கு)ன்னு சொல்லிண்டு உக்காந்திருக்கேன்...'னு சொன்னேன்.

'என்னமோ, நீ சொல்றது என் தலையிலே ஏர்ற தில்லே... போவட்டும், கொஞ்ச நேரம் குந்திக்கோ... பாஸன்ஜருங்க நல்லா இருட்டினு தவிர வரமாட்டாங்க...ஆவட்டும்...'னு கங்கி சொல்லிண்டே போய்ப் பீங்கான் தட்டு கொண்டு வந்து பரிமாறிக்கிட்டு சாப்பிட ஆரம்பிச்சா. நான் அப்பப்போ அந்தப் பக்கம் பாத்துண்டிருந்தேன். அவ என்ன திங்கருளோ!

இருந்தாப் போல இருந்து கங்கி சிரிச்சிகிட்டு, 'இத்தனை தடவை எனக்கு அரிசி கொண்டாந்து குடுத்தே. என் கையிலே யிருந்து ஒண்ணும் வாங்கிக்கலே. கிளாஸும் தொடமாட்டே? தப்பித்தவறிக் கூட என் கை பட்டுட்டா தேளு கொட்டினு மாதிரி ஓடிப் போயிட்டே. இன்னிக்கு நான் சொல்றதைக் கேளு... பசியோட இருக்கறே. எனக்குத் தெரியும்...இங்கே யாருமில்லே. ஒரு வாய் சாப்பிடு... மீன் குழம்பு சாப்பிடாதே போவட்டும்... வெறும் வெங்காயத் தொவையல்... ரொம்ப ருசியா இருக்குது'ன்னு சொன்னு.

நான் திடுக்கிட்டு எழுந்து வெளியே வந்துட்டேன். பின்னுலே யிருந்து கலகலன்னு சிரிக்கறது ரொம்ப தூரம் வரைக்கும் கேட்டுது.

மறுநாள் அந்த ஆபீசர் வீட்டுக்குப் போனேன். அது பெரிய மாடி வீடு. வராந்தாலே ஜன மெல்லாம் உட்காந் திருந்தாங்க. உள்ளே பூர்ணுகுதி நடத்திண்டிருந்தது. பேரி சாஸ்த்திரி சொல்லிண்டிருந்த மந்திரங்கள் உரக்கக் கேட்டுண்டிருந்தது. வீட்டு எஜமானன் பெரிய கிண்ணத்திலேயிருந்த நெய்யிலே இலையை முக்கி, 'ஸ்வாஹா'ன்னு சொன்னப்போ எல்லாம் ஹோமகுண்டத்திலே ஊத்திண்டிருந்தார்.

என்னை அங்கே யாரும் வான்னு கூப்பிடல்லே. வராந்தாலே ஒரு பக்கமாத் தூணிலே சாஞ்சிண்டு உக்காந்துண்டேன். விஸ்வநாதம் பூணூலாலே முதுகைச் சொறிஞ்சிண்டு உக்காந்திண்டிருந்தான். நரசிம்மம் வாசப்படியிலே உக்காந்துண்டு பேரி சாஸ்திரிக்குப் பின் பாட்டுப் பாடிண்டிருந்தான். ராமமூர்த்தி வகையரு யெல்லாரும் சுவத்திலே சாஞ்சிண்டு எலுமிச்ச மரத்துக்குத் தண்ணி கட்டினு மாதிரி அமைதியா உக்காந்திண்டிருந்தா.

என் பார்வை, அவங்க பக்கத்திலேயே உக்காந்துண்டிருந்த பேர்வழி மேலே விழுந்தது. அவனுக்கு இருபத்தஞ்சி வயசு இருக்கும். கறுப்பா இருந்தான். தாடி அழுக்கா இருந்தது. காவி யேறின வேட்டி கட்டிண்டிருந்தான். கண்ணை மூடிண்டு உக்காந்து ஏதோ யோசனை பண்ணிண்டிருந்தான்.

எனக்கு என்னமோ சந்தேகம் வந்தது. இருந்தாலும், அதைப்பத்தி அதிகமா யோசனை பண்ணும கூரையைப் பாத்துண்டு உக்காந்திருந் தேன்.

ரொம்ப நேரம் ஆயிட்டுது. பூர்ணுகுதி ஒரு வழியா முடிஞ்சிது. வரிசையா தானங்க ஆரம்பிச்சிது. விஸ்வநாதம், நரசிம்மம், ராம மூர்த்தி—முறைப்படி போய் தானங்க வாங்கிண்டு வந்து மூட்டை கட்டிண்டு உக்காந்தாங்க.

நான் நினைச்சா மாதிரியே ஆச்சு. பேரி சாஸ்த்திரி, 'ராமேசம்... சீக்கிரமா வா...' ன்னு சத்தம் போட்டான். அந்தப் புதுப் பேர்வழி சட்டுன்னு எழுந்து உள்ளே போனுன். நானும் எழுந்துபோய்ப் பாத்தேன். அவன் தாம்பாளத் தட்டுலே காலை வைச்சிண்டு உக்காந்தான். பாதபூஜை நடந்துண்டிருந்தது.

'பேரி சாஸ்த்திரி! இது உமக்கு நியாயமில்லே. எனக்கு நீங்க முந்தாநாளே சொல்லிட்டீங்க...' ன்னு சத்தமாச் சொன்னேன்.

பேரி சாஸ்த்திரி கண்ணை அகலமா விரிச்சிண்டு என் பக்கமா பாத்து, 'நியாய அநியாயம் நீதான் சொல்லணும் ஏனக்கு... நாளை யிலேயிருந்து டியூஷன் குடுப்பே ஆவுட்டும்... இப்போ வெளியே போ மொதல்லே...' ன்னு சொன்னுன்.

நான் வெளிறிப்போய்ச் சமாளிச்சிண்டு அந்த ஆபீசர்கிட்டே, 'பாருங்க ஐயா! எனக்கு இந்தப் பெரிய மனுஷன் முந்தாநாளே சொன்னுரு... இன்னிக்கு என்னமோ யாரோ புது மனுஷனை அழைச் சிண்டு தானம் வாங்கிக் குடுத்திண்டிருக்கார். நீங்களே கேளுங் க' ன்னு சொன்னேன்.

அவர் கொஞ்சம் கோபமாப் பேரி சாஸ்த்திரியைப் பாத்து, 'என்னங்க இது?' ன்னு கேட்டார். பேரி சாஸ்த்திரி அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமலே, 'ஆகட்டும்மா! மொதல்லே நீங்க பாதபூஜையை நடத்திடுங்க...' ன்னுன். அப்பறம், மேலே ஆபீசர் ஒண்ணும் பேசமுடியாம போயிட்டார். மனைவி தண்ணி ஊத்த அவர் காலைக் கழுவித் தண்ணியைத் தலையிலே தெளிச்சிண்டு ஆகம முறைப்படி தானம் கொடுத்தார். நான் ஒண்ணும் பேசமுடியாம நின்னுண்டு பாத்துண்டே இருந்துட்டேன். அரிசி, கொஞ்சம்

எள்ளு...ரூபாய் நாணயம்...எல்லாம் முடிஞ்சிட்டுது... அப்பறம் ம்ருத்யுஞ்ஜெய தானம்கூட அவனுக்கே கொடுக்க வெச்சான் பேரி சாஸ்த்திரி. எனக்கு வயிறு எரிஞ்சிபோச்சு. 'இவ்வளவு அநியாயம் பண்ணறியா? நான் உனக்கு என்ன துரோகம் பண்ணேன்?'னு சத்தம் போட்டுக் கேட்டேன். ஆனா, ஒண்ணும் லாபம் இல்லாம போயிட்டுது. அரிசி, வத்தி, இரும்பு ஆணி, ரூபாய் நாணயம் ஆகம முறைப்படி ம்ருத்யுஞ்ஜெய தானங்கூட முடிஞ்சிபோயிட்டுது.

'சரி, ஆனதென்னமோ ஆச்சி... இனிமே இந்த வேளை குறைஞ்சது சாப்பாடு போட்டாலும் போதும்...'னு நினைச்சிண்டு தூணிலே சாஞ்சிண்டு உக்காந்திருந்தேன். அப்பறம் அரிசி மூட்டை கட்டிண்டிருந்த அந்தப் புது மனுஷனையே பாத்துண்டிருந்தேன். என் கண்ணுலே பொறாமை, அசூயை, வெறுப்பு எல்லாம் அவனுக்குத் தென்பட்டிருக்கணும். அதனாலேதான் ஒரு தடவை தவிர அப்பறம் அவன் என் பக்கம் கண்ணெடுத்து கூடப் பாக்கலே.

நான் மனசுக்குள்ளே, 'இவன் எங்கேயிருந்து வந்தான், வாய்யா? இந்த நீசமான தானங்க வாங்கிக்கற கர்மம் உனக்கு எதுக்கு? கொஞ்சம் படிச்சவன் மாதிரிகூட இருக்கே'ன்னு நினைச்சிண்டேன்.

அதுக்குள்ளே பேரி சாஸ்த்திரி வராந்தாக்கு வந்து, 'நீ இன்னும் இங்கே ஏன் உக்காந்திண்டிருக்கே? போகச்சொன்னா தெரியலே? சனி மாதிரி, உன் மூஞ்சியும் நீயும்... போ போ...'ன்னு சத்தம் போட்டான்.

நான் ரொம்ப கீழ்க்குரல்லே, 'போவட்டும், இந்த வேளைச் சாப்பாடு'ன்னு சொன்னேன்.

அவன் அதுக்குள்ளே வாணவெடி மாதிரி வெடிச்சு, 'அதொண்ணும் நடக்காது. மொதல்லே இங்கேருந்து போ நீ...'ன்னு கத்தினான்.

'அவ்வளவு துரோகம் நான் என்ன செய்தேன்?'

'ஒண்ணும் பேசாதே. என் கண்ணுலே மறுபடியும் தென்படாதே.'

நான் அந்த ஆபீசரைப் பரிதாபமாப் பாத்தேன். பேரி சாஸ்த்திரி அதைப் புரிஞ்சிண்டு, 'ஐயா! நீங்க என் பேச்சைக் கேக்கணும். உமக்கு அனுபவம் பத்தாது. இந்தமாதிரி ஆளுங்களை வரவிட்டா இனி நீங்க உருப்படமுடியாது. ஈ மாதிரி மொய்ப்பாங்க. உயிரை எடுப்பாங்க'ன்னு சொல்லிண்டே அவரைப் பயப்படுத்தி விட்டுட்டான். அவர் ஒண்ணும் பேசமுடியாமே உள்ளே போயிட்டார்.

நான் மேல்துண்டை உதறித் தோள்மேலே போட்டுண்டு, 'சரி இந்தப் பாவம் சும்மா விடாது ஆகட்டும். பேரி சாஸ்த்திரி, ஒரு

பிராம்மணன் வயத்துலே அடிச்சா சும்மாப் போயிடும்னு நினைச்சிண்டிருக்கே ' போலிருக்கு ! இந்தப் பாவம் உன்னைச் சுத்திக்கும். குழந்தை குட்டி இருக்கவன், பாத்துக்கோ ' ன்னு வாய்க்கு வந்தபடி வெய்துண்டே படிக்கட்டு இறங்கினேன். பேரி சாஸ்த்திரி பின்னுலேயிருந்து சத்தமா, ' நீ பிராம்மணன்னு நீதான் சொல்லிக்கணும். ராத்திரியிலே கள்ளுக்கடையிலே நுழையறவன்... நீ ஒரு மனுஷன்னு பேசறியே ! போ, போ...' ன்னு சொன்னுன்.

நான் நெருப்பு மாதிரி சுடற ரோட்டுமேலே நடக்க ஆரம்பிச்சேன். சூரியன் தலைக்குமேலே நெருப்பைக் கொட்டிண்டிருந்தான். காற்று இல்லே... வயத்துலே பசிகூட நெருப்பைக் கொட்டிண்டிருந்தது. தெரு முனையிலே திரும்பறப்போ கால்லே என்னமோ சதக்குன்னு குத்திண்டது. வலி பொறுக்கமுடியாம ஒரு கையிலே சுவத்தைப் பிடிச்சிண்டு இன்னொரு கையாலே கால்லே பொத்துண்ட வஸ்துவை இழுத்தேன். பழைய ஆணி... நல்லாத் துருப்பிடிச்சி இருந்தது. ஆணியோட சேத்து ரத்தம் குப்புன்னு பொங்கி வந்துது. அந்த ஆணியைக் கையிலே பிடிச்சிண்டு அப்படியே நொண்டிண்டு நடந்து கோவில் திண்ணைமேலே உக்காந்து மறுபடியும் அந்த ஆணியைப் பாத்தேன். இத்தனை நாளா நான் வாங்கிண்ட நீசமான தானங்கள்ளே வந்த கணக்கில்லாத இரும்பு ஆணிங்க கண்ணு முன்னுடி கிர்ருன்னு சல்லடை மாதிரி சுத்தி சுத்தி வந்தது.

* * *

சாயந்திரம் எழுந்திருக்கறப்போ உடம்பெல்லாம் நெருப்பு மாதிரி இருந்துது. எழுந்து படியிறங்கி ஒரு நிமிஷம் நின்னேன். ஜுரம் வருதோன்னு பயமா இருந்துது. எனக்குச் சமீப காலத்திலே எப்பவும் ஜுரம் வரல்லே; ஜுரம்னு எனக்கு பயம்கூட.

நான் ரெயில் கேட்டுகிட்டே ஒரு போர்டு பாத்தேன் எப்பவோ. ஏதேதோ லேகியம் பேருங்க சுவரு முழுக்க எழுதியிருக்கும். ஒரு கிழவர் உக்காத்திண்டிருப்பார் எப்பவும்.

நான் மெதுவா நடந்து அங்கே போனேன். வழிநெடுக அப்பப்போ உடம்பை முறிச்சிக்கணும்போல இருந்துது விசித்திரமா.

வாசப்படியிலே நின்னு உள்ளே பாத்தேன். மேஜை பின்னுடி நாற்காலியிலே பொம்மை மாதிரி அசையாம உக்காந்திண்டிருந்தான் அந்தக் கிழவன். என்னைப் பாத்துகூட அசையலே. நானே உள்ளே போயி நின்னதுமே அவரே என்னைக் கண்ணை அகலமா விரிச்சிண்டு பாத்தார். அவர், தடிச்ச மூக்குக் கண்ணுடியைக் கயத்திலே காதுக்குக் கட்டிண்டிருந்தார்

நான் அவரை நமஸ்காரம் பண்ணி, 'ஐயா, டாக்டரைய்யா! இந்தக் கால்லே ஆணி குத்திண்டுது. துருப் பிடிச்ச ஆணி...'ன்னு சொன்னேன்.

அவர் லேசா அசைஞ்சார். அப்பறம் இருந்தாப் போல இருந்து ஆச்சரியமாப் பாத்தார். அமைதியா, 'ஆணி குத்திட்டுதா? அதிலேயும் துருப்பிடிச்ச ஆணியா? அய்யோ! ரொம்ப ஆபத் தாச்சே...'ன்னு மறுபடியும் மறுபடியும் ஆச்சரியமாச் சொன்ஞர். அப்பறம் உள்ளே பாத்துண்டே சத்தமா, 'அம்மா! கொஞ்சம் வெந்நீரு கொண்டுவாம்மா!'ன்னு கத்தினுர். அப்பறம் என் பக்கம் திரும்பி, ஏதோ மருந்து பொட்டலத்தைப் பிரிச்சிண்டே மறுபடியும் 'ஐயோ! துருப்பிடிச்ச ஆணி குத்திகிட்டா பெரிய ஆபத்தாச்சே... முதல்லே காலு வீங்கி ஜுரம் வரும். செப்டிக் ஆகும். அப்பறம் காலை எடுத்திட வேண்டி வந்தாலும் வரும். தாமதம் பண்ணு ஆளு கூட.... உஷ்....'ன்னு கிளி பறந்து போறதை அபிநயம் பிடிச்சார்.

உள்ளே யிருந்து வெந்நீர் கொண்டு வந்தா ஒரு பொண்ணு. அவர் அந்த கிளாஸை வாங்கிண்டு தான் பிரிச்ச பொட்டலம் மருந்தை வாயிலே போட்டுண்டு தண்ணியைக் குடிச்சி முகத்தைத் துடைச் சிண்டார். அந்த மருந்து, வெந்நீர் எனக்குத் தான்னு நினைச்ச நானு மலைச்சு போயிட்டேன். அவர் கொஞ்ச நேரம் கண்ணை மூடிண் டிருந்துட்டு அம்பறம் என்னைப் பாத்து ஆச்சரியமா, 'நீங்க இன்னும் இங்கேயே இருக்கிறீங்களா? பழைய ஆணி குத்திகிட்டா ஆபத்து. செப்டிக் ஆகும்னு சொல்லலே? மொதல்லே கிடுகிடுன்னு ஜுரம் ஏறும். அப்பறம் காலு வீங்கி...' அவர் இன்னும் என்ன சொல்ல இருந்தாரோ? ஆளு உள்ளே யிருந்து ஒரு யுவதி வந்து அந்தக் கிழ வர்கிட்டே, 'நீ சும்மா இரு தாத்தா! மொதல்லே அங்கே ஏன் உக்காந்தே நீ?.... என்னங்க, எங்கப்பா ஊர்லே இல்லே. அப் பறம் வாங்க. இவருக்கு ஒண்ணும் தெரியாது'ன்னு சொன்ஞ.

'காப்பாத்தினே தாயே! ரொம்ப காலத்துக்கு நீ நல்லா இருக் கணும்'னு நினைச்சிகிண்டே வெளியே வந்துட்டேன்.

கோவில் முன்னுடி திண்ணை மேலே உக்காந்திண்டேன் ரொம்ப நேரம். தெருவிலே கும்பல் நிறைய இருந்தது. அந்தக் கும்பல்லேயும் அந்த மனுஷனை அடையாளம் கண்டு பிடிச்சிட்டேன். ஒரு குதி யிலே எழுந்து போயி அவன் தோளைப் பிடிச்சி நிறுத்தனேன். அந்த ஆளு வாயடைச்சிப் போய்ப் பாத்தான்.

நான் கண்ணைச் சிமிட்டாம அவனைக் கொஞ்ச நேரம் பாத்துட்டு 'உன் பேரென்ன?'ன்னு கேட்டேன்.

'ராமேசம்...'ன்னு சொன்ஞன் அவன்.

நான் அவன் கண்ணை நேராப் பாத்துண்டு ஆரம்பிச்சேன் : 'அப்பா! நீ சின்ன பையன். உனக்கு இந்த சூழ்ச்சியெல்லாம் ஒண்ணும் தெரியாது. பேரி சாஸ்த்திரி உன்னை அநியாயமா இதிலே இறக்கி விட்டுட்டான். பாத்துப் பாத்து, தெரிஞ்சி தெரிஞ்சி சுகமாப் பொழைக்கணும்னு நினைக்கற எவனும் இந்தத் தானங்களை வாங்கிக்க மாட்டான். இது சாதாரணம்னு நினைக்கிறே போலிருக்குது? இதோ என்னைப் பாரு... ஏழு எட்டு வருஷத்துக்கு முன்ஞடி நான் உன்னை விட நன்ஞ இருந்தேன். இப்போ பாரு, எப்படி ஆயிட்டேன்னு! இது-எவ்வளவு பாவ காரியமென்னு என்ஞலே சொல்லி முடியாது. இது நம்மைச் சாப்டுட்டுது. சனியும் யமனும் தலையிலே ஏறி உக்காந்துக்கருனுங்க. மட்டமான புத்திங்க எல்லாம் வந்து சேந்துடும். சூது, குடி, விபசாரம்... எல்லாப் பழக்கங்களும் தொத்திக்கும்... கண்ணுலே ஒளி...'

அவன் கஷ்டத்தோட கேட்டுட்டு, இருந்தாப்போல இருந்து நகரப் போஞன். நான் அவனை விடல்லே. 'கண்ணுலே ஒளி மங்கிப்போயி கண்ஞடித் துண்டு மாதிரி ஆயிடும். உன்மேலேயே உனக்கே ஆசை இருக்காது. சனி எப்படி விடருஞே அப்படி நடப்பே. என்ன பேசறியோ, என்ன பண்றியோ உனக்கே தெரியாது. எல்லாவிதத்திலும் நாசமாப்போயிடுவே. ஆனவங்க எல்லாம் ஆகாதவங்களாய் போயிடுவாங்க... இந்த நீசமான தானங்கன்ஞ என்ன நினைச்சிண்டே ...'

'நான் ஒவ்வொரு வேளையும் காயத்ரி ஜெபம் பண்றேன்'னு சொன்ஞன் அவன் மெதுவா.

நான் சத்தமா, 'சனியும் யமனும்ஞ விளையாட்டுன்னு நினைச்சிகிட்டியா! அவங்க முன்ஞடி எந்த காயத்ரியும் நிக்க முடியாது. அத்தோட, நீ இன்னிக்கு என் வாயிலெ மண்ணை வாரிப் போட்டுட்டே. அந்தப் பாவத்திலே உனக்கும் பங்கு இருக்குது. எனக்கு ரெண்டு நாளாச் சாப்பாடு கிடையாது'ன்னு கத்தினேன்.

ஒரு நிமிஷத்துக் கப்பறம், 'உனக்கு வேண்டியவங்க யாராவது இருக்காங்களா?'ன்னு கேட்டேன்.

'ஒரு தம்பி இருக்கான். படிச்சிண்டிருக்கான். அவனுக்கு மாசா மாசம் பணம் அனுப்பணும்.'

'இந்தப் பணத்தை அனுப்பறியா? அவன் படிச்சா மாதிரிதான். பொழைச்சி உருப்பட்டா மாதிரிதான் ...'

அவன் கண்ணு சிவப்பாயிட்டுது. உதடுங்க துடிச்சிது. 'என் தம்பியை ஒண்ணும் சொல்லாதே'ன்னு சொன்ஞன்.

'நான் இன்னும் சத்தமா, சொல்லுவேன், இன்னும் சொல்லுவேன் என் வாயிலே மண்ணை வாரிப் போட்டே யில்லே. அந்தப் பாவம்... உன்னை விடாது. இந்தத் தானங்களை வாங்கித் தம்பியைப் படிக்க வெக்கலாம்னு நினைச்சிண்டிருக்கியா? என் அப்பா இல்லே! உன் தம்பிகூட உன்னை மாதிரியே கட்டை மாதிரி உயிரில்லாம தயாராயி, கெட்ட புத்திங்க ஏற்பட்டு எதுக்கும் உதவாமப் போவான்; பாத்துக்கோ. என் விஷயத்தைக் கேக்கறியா? எனக்கு இந்த உலகத்திலே யாருமே இல்லே. இந்த மாதிரி தானங்களை வாங்கிக்கறவங்களுக்குத் தன் ஆளுன்னு சொல்லிக்கறதுக்கு யாரும் மீற மாட்டாங்க. ஜாக்கிரதைன்னு சொன்னேன்.'

அவன் என்னை விழுங்கறு மாதிரிப் பாத்தான். கோபத்திலே தலையிலேயிருந்து கால் வரைக்கும் நடுங்கிண்டு, உதடுங்களை கடிச்சிண்டான். அப்பறம் நடைபொணம் மாதிரி நகந்து மெதுவா அடிமேலே அடி வெச்சி போயிட்டான். நான் வெற்றி கர்வத்தோட இன்னும் சத்தமா, 'சகப் பிராம்மணனுக்கு அநியாயத்தைப் பண்ணினே. அது சும்மா விடாது! உன்னை, உன் தம்பியை, உன்னை இங்கே எனக்குப் போட்டியாக் கொண்டுவந்து போட்ட பேரி சாஸ்த்திரியைப் பாவம் சுத்திக்காம விடாது'ன்னு கத்தினேன் அவன் அடிக்கொரு தரம் பின்னாடி திரும்பிப் பாத்துண்டே போயிட்டான்.

நான் மறுபடியும் கோவில் திண்ணை மேலே, கால் மேலே கால் போட்டுண்டு ராஜாமாதிரி உக்காந்திண்டேன். மொதல்லே அவன் கிட்டே என்னாலே அப்படிப் பேச முடிஞ்சதுக்கு எனக்கு கர்வம் வந்துது. அப்பறம், கொஞ்ச நேரங் கழிச்சி அவ்வளவு நிர்தாட்சண்யமா பேசி, தப்பு பண்ணிட்டேனோ என்னமோன்னு தோணித்து. ஆனா அதுக்குள்ளே, 'எனக்கு இன்னைக்குச் சாப்பாடு இல்லாம பண்ணலே?'ன்னு நினைச்சி சமாதானப் படுத்திண்டேன். பொழுது போனப்பறம் அங்கேயே வழக்கமான இடத்திலேயே கட்டையைச் சாய்ச்சேன். அப்பொ உடம்பெல்லாம் வலி யெடுக்கறு மாதிரி இருந்தது. சதையை யெல்லாம் பிழிஞ்சி போட்று மாதிரி வலி. அதுக்கு மேலே தலைவலி... கால்லே ஆணி குத்திண்ட இடத்திலே விபரீதமான எரிச்சல். நான் அப்படியே முனகிண்டே கண்ணை மூடிண்டேன். திடீர்னு பயங்கரமான குளிர் ஆரம்பிச்சிட்டுது. நூறு, ஆயிரம் இரும்பு ஆணிங்க ஜல்லடை மாதிரி பயங்கரமா என் தலையைச் சுத்தி சுத்தி வர்ரு மாதிரி இருந்தது,

* * *

அந்த ஜுரம், அப்படி மூணு நாளு சரியா அடிச்சிது. நடு நடுவுலே கொஞ்சமா நினைவு வந்தப்போ என் பக்கத்திலே நிக்கற ஆளு, என் மேலே போத்தியிருக்கற போர்வை, என் வாயிலே யாரோ மருந்து ஊத்தறது, யாரோ தோள்ளே ஊசி குத்தறது... இதெல்லாம் எனக்கு மங்கலாத் தெரியும். இந்த மூணுநாளா அந்த ஆளை நான் சரியா அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியலே.

அப்பறம், ஜுரம் குறைஞ்ச பிறகு நான் கண்ணைத் திறந்து பாத்தேன். கோவில்லேயே ஒரு பக்கத்திலேயிருக்கற குடிசை அது. அதுலே ஈச்சம்பாய் மேலே படுத்துண்டிருந்தேன் நான். தலைக்குக் கீழே தலகாணி... பக்கத்திலேயே மருந்து புட்டிங்க ரெண்டு... காலுக்குக் கட்டு... வாசல்லே யார்தோ நிழல்...

நான் முனகிண்டே எழுந்திருக்க முயற்சி பண்ணேன். அதுக் குள்ளே வாசல்லே, அதுவரைக்கும் உக்காந்திண்டிருந்த அந்த ஆளு 'என்ன வேணும் உமக்கு? எழுந்திருக்காதேயும்'னு சொல்லிண்டே உள்ளே வந்தான்.

ராமேசம்! நான் மறுபடியும் படுத்துண்டு கண்ணை மூடிண்டேன். அவன் என் பக்கத்திலே வந்து உக்காந்துண்டு நெத்திமேலே கை வெச்சி, 'அப்பாடா! உமக்கு வேர்வை வழியறதைப் பாத்தா இனி ஜுரம் குறைஞ்சா மாதிரிதான் தோணுது... இந்த மூணுநாளும் என்ன காபரா பண்ணிட்டேள் சாமி. டாக்டர் இன்ஜக்ஷன் குடுக் கறது கூடத் தெரியாது உமக்கு...' ன்னு சொன்னான்.

என் கண்ணிலேயிருந்து கண்ணீர் வழிய ஆரம்பிச்சித்து. மூடின கண்ணிமைங்க சந்துலேயிருந்து இடைவெளியில்லாமே கண்ணீர் பொங்கி வந்துது. 'அப்பா! உன்னையா நான் நடுத்தெருவுலே நிக்க வெச்சு அசிங்கமா வெய்து அவமானம் பண்ணினேன்!'

கண்ணைத் திறந்து பாத்தா கிளாஸ்லே மருந்தை ஊத்தின அவன் ஒரு யோகிமாதிரி தென்பட்டான். 'கடைசி டோஸ்! இதைக் குடித்துவிட்டு நீர் படுத்துக்கோம். நான் டாக்டர்கிட்டே போய்ச் சொல்லிட்டு வர்றேன். தேவைன்னு மருந்து கொண்டு வர்றேன்'னு சொல்லிண்டே மருந்தை வாயிலே ஊத்திட்டு மறுபடியும், 'என் தம்பி கிட்டேயிருந்து இன்னிக்குதான் லெட்டர் வந்துது. நல்லாப் படிச் சிண்டிருக்கேன்னு எழுதியிருக்கான். அவன் கோர்ஸ் இன்னும் ஒரு வருஷம்... அப்பறம் அவன் ஒரு பெரிய ஆபீசர் ஆயிடுவான். முந்தா நாள்தான் அவனுக்கு முப்பது ரூபா அனுப்பிச்சேன். இதோ ரசீது. அவன் கையெழுத்தைப் பாரும்... இங்கிலீஷ்லே எவ்வளவு அழகா இருக்கு...' —ஏதேதோ சொல்லிண்டே அவன் போயிட்டான்.

இருட்டு', உலகத்தை அஞ்ஞானம் மாதிரி ஆக்கிரமிச்சிண்டிருக்கு. கோவில் மதில்மேலே ஏதோ ஒரு பட்சி சத்தம் போட்டுண்டிருந்தது. என் இதயம், என்னத்துக்கோ திடீர்னு நடுங்க ஆரம்பிச்சிது. மெதுவா சக்தியை வரவழைச்சிண்டு எழுந்து வெளியே வந்து திண்ணைமேலே உக்காந்துண்டேன். மறுபடியும் இதயத்திலே நடுக்கம்... கோட்டான் ஒண்ணு 'கிரீச்'சின்னு சத்தம் போட்டுண்டு பறந்து போயிண்டிருக்கு.

ரொம்ப நேரத்துக்கப்பறம் கும்பலா ஜனங்க வந்தாங்க. அவங்க சொன்னதைக் கேட்டதுமே காய்ந்துபோன இலைமாதிரி ஒரேயடியா நடுநடுங்கி எழுந்திருச்சேன். இதயம் தொண்டையிலே வந்து தடதடன்னு ஆடிணுமாதிரி ஆயிட்டுது.

'எங்கே?'

'மெயின் ரோட்லே.'

காலு தடுமாறிண்டே விழறமாதிரியே ஓடினேன். கடைசியிலே அங்கே போறதுக்குள்ளே எல்லாம் முடிஞ்சி போயிட்டுது. ராமேசம் ரோடுக்குக் குறுக்கே ரத்தப்பிண்டமாட்டம் படுத்திண்டிருந்தான். அந்த லாரி டிரைவர் எந்த மாதிரியான ராட்சசனே! நிறுத்தக்கூட இல்லே. ஜனம் கும்பல் சேந்துண்டிருந்தா.

நான் அவன்மேலே குனிஞ்சு கண்ணீர் நிறைஞ்ச கண்ணோட பாத்தேன். அவன் பார்வை அவன் வலது உள்ளங்கைமேலே இருந்தது. அந்தக் கையிலே இருந்தது தம்பியின் லெட்டர்... நான் 'ஓ'ன்னு அழுதுண்டே அந்த லெட்டரை எடுத்தேன். மங்கலான லைட் வெளிச்சத்திலே எழுத்துங்க தெரிஞ்சிது—'நான் நல்லாப் படிச்சிண்டிருக்கேன். இன்னும் நல்லாப் படிப்பேன். இன்னொரு வருஷம்... அப்புறம் உன்னைப் பூஜை பண்றேன் அண்ணு!'

நான் கண்ணை மூடிண்டேன். 'ஆமாம் தம்பி, நல்லாப் படி... நானிருக்கேன் உனக்கு'ன்னு நினைச்சிண்டு கண்ணைத் திறக்கறதுக்குள்ளே போலீஸ்காரங்க விபத்து விவரங்க சேகரிச்சிண்டு தடபுடலா தென்பட்டாங்க.

தெய்வப் பல்லக்கு

விரும்பிய உருவத்தை எடுக்கற தேவர்களும், கூடுவிட்டுக் கூடு பாயத் தெரிஞ்ச மனுஷங்களும் நிறைஞ்ச நல்ல காசி மஜிலி கதை யிலே யிருக்கற இனிமையான காட்சிகளைக் கண்ணுக்கு முன்னுடி நிறுத்தரு மாதிரி, நாதஸ்வரத்திலே யிருந்து வந்த மலையமாருதம் அப்படி எங்கே எங்கேயோ தெரியாத தூரத்து எல்லைகளுக்கு அழைச்சிட்டுப் போயிட்டிருந்தது. கதைக் கடைசியிலே நல்ல அழுத்தம் உள்ள முடிவு மாதிரி, மத்தள முழக்கம் அழகாக் கேட்டுகிட்டிருந் தது. தேவன் ஊர்வலம் வந்துகிட்டிருந்தார். ஒவ்வொரு வீட்டுக்கு முன்னுடியும் நின்னுகிட் டிருந்தார். அந்தந்த வீட்டுக்காரங்க கொடுத்த தேங்காய், கர்ப்பூர ஆரத்தி, ஊதுவத்திங்க வாங்கிகிட்டு முன்னேறிகிட்டிருந்தார். இந்தச் சந்தடியைக் கேட்டு ஜகந்நாதம் தெருத் திண்ணைக்கு வந்தார். அங்கிருந்தே மனசிலே தேவனுக் கொரு நமஸ்காரம் பண்ணுர்.

தெரு நடுவுலே பல்லக்கை நிறுத்திஞங்க.

'டேய் ஜக்கூ! வாடா, அந்தப் பல்லக்குக் கீழே ஒரு பக்கத்திலே யிருந்து இன்னொரு பக்கம் பூந்து வரலாம்... ரொம்ப புண்யமாம்'னு சொல்லிகிட்டே ஒரு பையன், அந்த வீட்டுக்கு ஓடி வந்து ஜகந்நாதத் தோட பேரனை இழுத்துகிட்டுப் போனுன். அவங்க ரெண்டு பேரும் முன்னுடி ஓட்டம் பிடிச்சாங்க.

பசங்க ரெண்டு பேரும் எல்லாரோட சேந்து கண்ணை மூடிகிட்டு, ஒரு பக்கத்திலே யிருந்து இன்னொரு பக்கத்துக்கு நுழைஞ்சி வந்தாங்க. பக்தி எப்படிப் பட்டதோன்னு பசங்களுக்குத் தெரியாம போனுலும், பல்லக்குக் கீழே நுழைஞ்சி வந்தா எவ்வளவு குஷியா இருக்கும்னு தெரியும். மறுபடி மறுபடி நுழைஞ்சி வந்தா எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கும்னும் தெரியும். பல்லக்கு நகந்துகிட்டிருந்தா கூட நுழைஞ்சி, கண்ணுமூச்சி மாதிரி ஆடிகிட்டிருந்தா எவ்வளவு தமாஷா இருக்கும்னும் தெரியும்.

ஒவ்வொரு வீட்டிலேயும், ஒவ்வொரு மனசிலேயும், ஒவ்வொரு விஞு டியும் கண்ணுமூச்சி ஆட்ற கிருஷ்ணன், இந்த விஷயம் கொஞ்ச மாவது தெரிஞ்சிகிட்டு, பல்லக்குவிட்டு இறங்கி வந்து, தன்னையும் ஆட்டத்திலே சேத்துக்கச் சொல்லி அடம் பிடிச்சானே என்னமோ,

தெரியாது. பூசாரிங்க மட்டும் பசங்க மேலே எரிஞ்சி விழுந்தாங்க. ஜக்கூ அவங்கம்மா, அவன் முதுகிலே ஒண்ணு வைச்சதும் அவனுக்கு அந்த ஆனந்தம் எவ்வளவு நிலே யில்லாததுன்னு புரிஞ்சிது.

ஜகந்நாதம் அவனே உக்கார வெச்சிகிட்டு ஆறுதல் சொன்னூர்.

கண்ணுலே இடமில்லாம கன்னத்து மேலே கண்ணீர் வழிஞ்சிகிட்டிருந்தது. 'நான் பண்ணது தப்பா, தாத்தா?'ன்னு அந்தக் கண்ணு கேட்டுது. இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமா முடங்கி மடியிலே அடங்கினுன். பேரனே இன்னும் கொஞ்சம் நெருக்கி அணேச்சிகிட்டு அவன் தலே மேலே கை வைச்சு, தடவிக் கொடுத்தார் ஜகந்நாதம். தேவன், ஜகந்நாதத்துக்கு இன்னும் கொஞ்சம் கிட்டே வர்றது தெரிஞ்சிது.

யசோதை ஒரு தடவை வேடிக்கையாகச் சொன்னுளாம்—

'பதினுலு உலகங்களேயும் வயத்திலே வெச்சிகிட்டானும்... மறுபடியும் மறுபடியும் பாத்தா, சின்ன பையன்னு கிருஷ்ணனே ஒவ்வொர்த்தரும் புகழுருங்க...பாவம் எப்படி தாங்கிக்கிருனே? எவ்வளவு பெருந்தன்மைன்னு நினேக்கிருங்க... இவ்வளவு பாரமானவனேக் கஷ்ட மில்லாம தூக்கி, அதே வேலேயா இடுப்பிலே வெச்சிகிட்டிருக்கறேன். என்னே மெச்சிக்கிற முட்டாள் ஒர்த்தன்கூடத் தென்படலே, இவ்வளவுதான் பிராப்தம்!'

ஆறு யசோதைக்குக் கிடைச்சது, அந்தப் பல்லக்குச் சுமக்கறவங்களுக்கு வாய்ச்சிது.

'ஒவ்வொரு நாளும் பரமாத்மாவைப் பூஜை பண்றவங்களுக்கு அதிர்ஷ்ட மின்னு... கடவுளேச் சுமக்கற இந்தப் பெரிய பாக்கியத்துக்கு அவங்க என்ன பொன்மலர் பூஜை பண்ணுங்களோ'— மறுபடியும் யாரோ சொன்னுங்க.

'அந்தத் தோளும், அந்தக் கையும் என்ன தவம் பண்ணிச்சோ!'

அதைக் கேட்டப்போ ஜகந்நாதத்தோட உடம்பு சிலிர்த்துப் போச்சி.

'அந்தத் தோளும், அந்தக் கையும் என்ன தவம் பண்ணிச்சோ!' தேவனேடகூட நடந்துகிட் டிருந்த மனுஷன் கையிலே தீவட்டி மாதிரி, சரியா அம்பது வருஷங்கள் முன் ஜகந்நாதத்தோட மனசுலே ஒரு தடவை தேஜோமயமா ஒளி நிறைஞ்சிது.

*　　　*　　　*

ஜகந்நாதத்துக்குப் பெரிய கண்ணுங்க. அவன் அத்தையோட கண்ணு அப்படியே அச்சடிச்சா மாதிரி அவனுக்கு அமைஞ்சிட்டி

துன்னு சொல்வாங்க. கண்ணுமட்டு மில்லே; கண்ணேடை சேந்து கருணை நிறைஞ்ச சுபாவமும் அப்படியே வாங்கிகிட்டான்னு இன்னும் கொஞ்சம் பேர் சொல்வாங்க. சின்னப்போ அவன் வளர்ப்பு எல்லாம் பொம்பளைங்க கையிலேயே நடந்தது. அவனுக்கு மூணு வருஷம் நிறையறதுக்குள்ளேயே அவங்கப்பாவுக்கு நூறு வருஷம் முடிஞ்சி போயிட்டுது. அம்மாக்குக் கஷ்டத்திலே துணை யிருக்கறதுக்குன்னு வந்த பாட்டி இங்கேயே நின்னுட்டா. பாட்டியோட எப்பவும் கூடவே இருக்கும் அவங்க தங்கை, சின்ன பாட்டியும் சேந்தாங்க.

சாயந்திர நேரத்திலே ஜன்னல்லே காலைச் சுத்தி கையை வெச்சி கிட்டு ஒதுக்களிச்சி உக்காந்து ஜன்னல் வழியா வெளியே பாக்கற ஜக்கய்யா கண்ணுலே பாத்தா எத்தனையோ காட்சிங்க தென்படும்.

தெருவுலே போறதுக்கு அவனுக்கு ரூல் கிடையாது. சாயந்திர நேரத்திலே அவன் ஆடற 'ஆட்டங்க' அவங்க பாட்டிங்க கிட்டே நடக்கர்து. ஒரு தடவை ஸ்கூல்லே இருந்து அப்படி ப்ளேகிரெண்டுக்குப் போய், சுண்டு விரல்லே சின்ன அடி வாங்கிகிட்டு நேரா வந்தான். ஃபுட்பால் ஆட்டத்தைப் பத்திப் பாட்டியோட விளக்கம் அச்சடிக்கத் தகுந்தது :

'வேலை வெட்டி இல்லாத இருபத்திரெண்டு பைத்தியக்கார முண்டங்க சாயந்திரத்திலே, சுடுகாடுமாதிரி ஒரு இடத்திலே சேர்ருங்க. பெரிய ரகம் தேங்காமாதிரி ஒண்ணை நடுவுலே போட்டுகிட்டு காலு வீங்கற வரைக்கும் அப்பிடி இப்பிடி அதே வேலையா உதைச்சி கிட்டே இருக்கருங்க. இவ்வளவு மகாபெரிய வேலைமாதிரி சுவாரசிய மான காட்சி வேறே இல்லேன்னு, சில ஆயிரம் பேரு இதைப் பாக்கற துக்குச் சுத்தி உக்காந்துக்கிருங்க. அதென்ன வெக்கங்கெட்டதோ!' தெருவுலே போகாத ஜக்கய்யாக்கு உலக ஞானம் எப்படி உண்டாகும்?

அதனுலேதான் ஒருநாள்—பதினைஞ்சாவது வயசிலே—ரெண்டாவது தடவை ஃபோர்த் பாரம் படிச்சிகிட்டிருக்கற காலத்திலே—ஒரு தடவை ஜக்கய்யாவை வாத்தியார் மனியார்டர் பண்ணிட்டு வரச் சொல்லி, ஃபாரமும் பணமும் கொடுத்து அனுப்பிச்சா—எப்படி பண்றதோ, போஸ்டாபிசிலே யார்கிட்டே கொடுக்கணுமோ ஒண்ணும் புரியாம ஸ்கூல் காம்பவுண்டிலே தூங்குமூஞ்சி மரத்துக்குக்கீழே திகிலோட உக்காரவேண்டி வந்தது.

கிளாஸுக்கு மட்டம் அடிச்சிட்டு, சட்டைக்கீழே புஸ்தகங்க ஒளிச்சிகிட்டு வீட்டுக்கு ஓடிப்போய்க்கிட்டிருக்கற சுந்தரம், அவன்

அவஸ்தையை கிரகிச்சு—' வீட்டுக்குப்போய் எங்க சின்ன தம்பியை அனுப்பறேன், ஆவட்டும்'னு சொல்லிட்டு சிரிச்சான். சிரிச்சா என்ன, தம்பியை அனுப்பிச்சான். சின்னவன் ஆனா என்ன, அவன் தான் மனியார்டர் பண்ணிக்காட்டினான்.

ஜகந்நாதத்துக்கு இதிலே இருந்த பரிதாபநிலை புரியாம இல்லே. ஆனா 'அந்த மூணுபேரும்' அதை நிரந்தரமா இருக்கவிடலே.

'அவங்க தரித்ரப் பொணங்க...கதியில்லே. அதனாலே ஒவ்வொண்ணும் சுயமாப் பண்ணி அழறாங்க, மகாராஜா வீட்டுப்புள்ளே. தெருவுலே கால் வெக்கறதுக்கு உனக்கென்ன தலைவிதி பிடிச்சிது!'ன்னு சொன்னா அம்மா.

'எவ்வளவோ தேவலை... அழிஞ்சிபோற காலம் வந்து, இப்போ என்னடான்னா இப்படிக் கட்டுதிட்டமில்லாம எல்லாமே தலைகீழா மாறிப்போச்சு. அதனாலே நாமும் மனுஷங்கன்னு பேசிகிட்டிருக்கறோம். ஆனா, அந்த நாள்ளே இப்படி நடக்கவிட்டாங்களா? உங்க தாத்தாவை ஸ்கூல் பைனல் முடியறவரைக்கும் வீட்டுலேயிருந்து தூக்கிகிட்டுப் போய் ஸ்கூல்கிட்டே விடறதுக்கு, மறுபடியும் சாயங்காலம் ஸ்கூல்லேயிருந்து தூக்கிகிட்டு வீட்டுலே வந்து விடறதுக்கு வசதியா வீட்டுலே வேலைக்காரங்க இருந்தாங்கன்னு எங்க மாமியார் சொல்லுவாங்க.'ன்னு சொன்னா பாட்டி.

'இதுலே, இன்னொண்ணிருக்குது ராஜம்மா... வயத்துக்கில்லாமே, அவங்க பசங்க ஒல்லியா குச்சிமாதிரி, கதவுசந்துலே வைச்சு நசுக்கிட்டா மாதிரி அழுதுவடிஞ்சிகிட்டிருக்கறாங்க. நம்ம பையன் லட்சணமா, பந்தயக்குதிரை மாதிரி கொழுகொழுன்னு வளந்திருக்கறானுன்னு அவங்க எழவு, கொஞ்சம் திருஷ்டி சுத்திப்போடறேன் இரு'ன்னு சொன்னா சின்ன பாட்டி. 'வம்சத்தை நிலைக்க வைக்க வந்த நாத்து'ன்னு பையனைக் கிழவிங்க செல்லமா வளத்தாங்க. ஆனா, எப்போ பாத்தாலும் அந்த 'நாத்து'க்கு இவங்க போடற கைக்குத்தல் அரிசி, வெண்ணெய், பால்ஏடு இதெல்லாம் திகட்டிப் போச்சி. அதனாலேதான் பாத்தி கட்டி வைச்சாலும் அந்த 'நாத்து' மனசிலே கிளி, அப்படித் திரிஞ்சி வந்துகிட்டேயிருந்தது. பழுக்க இருக்கற கொய்யாப்பழங்களைக் கடிக்கறதோட அதுக்குத் திருப்தியுண்டாகலே. நகரமுடியாத கிளிகளுக்கு ஆகாரம் கொண்டுவந்து கொடுக்கணும்...கூடில்லாத பறவைகளுக்குச் சின்னச் சின்ன கூடுங்க கட்டிக்கொடுக்கணும்... இப்படிப்பட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் கிடைக்காம, முதல்லேயே பெரிசா இருக்கற அவன் கண்ணுங்க ஆச்சரியத்தாலே இன்னும் பெரிசா விரியும்.

'அய்யோ... அய்யோ... எவ்வளவு அரிசி போட்டுட்டான் பாத்தியா... அடி நாகம்மா போட்டதுதான் போட்டான், அப்படியே தொங்கு பைக்குள்ளே போட்டுக்கிறியே இன்னுடீ... அப்பா! இரு. உன்னே இப்பிடியில்லே, போலீஸ்காரங்களெக் கூப்ட்டு கொடுத்துடறேன். ஏன் இந்த மாதிரியெல்லாம் அகாத வேலெ பண்ணறே.' —அந்தப் பிச்சைக்காரி போயிடுவா; வேறே ஒரு வேலேயைப்பாக்க பாட்டியும் போயிடுவா... ஆனு அந்தக் காட்சி அந்தப் பையன் கண்ணுலே குடித்தனம் பண்ணிகிட்டிருக்கும்.

'பாவம்... பிச்சைக்காரி... கிழவி, சீக்காளி யாருமில்லாத அனுதை... கண்ணு காலு சரியா இல்லாதவ... அவளுக்கு ரெண்டு பிடி போட்டா என்ன... முந்தாநாள் தானே வீட்டுலே ஒரு மூட்டை அரிசி குத்திகிட்டு வந்தது...'

'இதோ பாரு ராஜம்மா... இனிமே இந்தப் பையன்கிட்டே எங்களாலே முடியாதுமா... பெரியவங்க என்ன சொன்னுங்களோ, ஏன்னு கேக்காமே, அப்படி மட்டுமரியாதையோட நாங்க வளத்தோம். நம்ம வீட்லே வேலெ செய்யறவங்க 'இவங்க என்ன செஞ்சி சாப்பிட்ருங்களோ'ன்னு எப்பவும் பாத்துகிட்டேயிருக்கருங்க. வீட்டுலே என்ன பண்ணுலும் அவங்களுக்கு கொடுக்கறதில்லேயாம். கொடுக்க முடியாம இல்லே... 'வேளாள சாதி விவஸ்தைகெட்ட சாதி'ன்னு சொல்லுவாங்க. திருஷ்டி விழுந்து எழுந்திருக்கவே முடியாம படுத்த படுக்கையா ஆனவங்க எவ்வளவோ பேர் இருக்கருங்க. உன் செல்லக்குழந்தை எவ்வளவு நல்லவேலெ செஞ்சான் பாரு'ன்னு சொன்னு சின்ன பாட்டி.

வேறெ ஒண்ணுமில்லே, அன்னிக்கு ஜகந்நாதம் செஞ்ச வேலெ இதுதான் :

பாட்டி உரல்லே துவரம் பருப்பு துவையல் ஆட்டிகிட்டிருந்தா. 'பாட்டி பாட்டி, எனக்குக் கொஞ்சம் கொடேன்'னு கையை நீட்டினுன். அந்தம்மா பாதி மசிஞ்சும் மசியாததுமாக இருக்கற துவையலே அவனுக்குக் கொஞ்சம் கொடுத்தா. அவன் அப்படி கொஞ்சம் கொஞ்சமா நக்கிகிட்டு இந்தப்பக்கமா வந்தா, அறைங்க துடைச்சிகிட்டிருந்த வேலெக்காரி சிட்டம்மா புடவையைப் பிடிச்சிகிட்டுத் தொங்கிகிட்டிருந்த கௌரி பாத்து சிரிச்சா. அவ சிரிப்பு அவனுக்குப் பிடிச்சிருந்தது. அவ கையிலே கூடக் கொஞ்சம் போட்டான். 'ரொம்ப ஜோர்... ரொம்ப ஜோர்... தொவையல் எவ்வளவு நல்லாயிருக்குது. இன்னும் கொஞ்சம் கொண்டாரட்டுமா'ன்னு கேட்

டான்-அவன். ரெண்டுபேரும் சேந்து சாப்ட்டுகிட்டிருந்தா இன்னும் நல்லா இருந்தது அவனுக்கு.

'சும்மா இருங்க சின்னய்யா. அம்மா பாத்தாங்கன்னு'ன்னு சொன்னு. சிட்டம்மா சொன்னுமாதிரி அவங்க பாக்கவும் பாத்தாங்க. என்ன தப்பா... சாப்பிடறத்துக்கு உக்காந்தா இலையிலே நார்த்தங்கா அளவு அவங்க துகையல் போட்டுக்கறதை அவன் பாத்திருக்கருன். இவ்வளவோண்டு துகையல் அவ கையிலே போட்டா தப்பா?'

—இப்படியெல்லாம் கேள்வி கேட்டது அவன் கண்ணேதவிர வாய் இல்லே. அதனுலேதான் அவனுக்கு யாரும் பதில் சொல்லலே போல இருக்குது.

அவன் செகண்டு ஃபாரம் படிச்சிகிட்டிருக்கறப்போ அவனுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் எப்பவும் மறக்கமுடியாதது.

அப்போ அவனுக்கு இருந்தாப்போல இருந்து பெரிய ஜுரம் வந்தது. அவங்க மூணுபேரும் பட்ட வேதனை, செஞ்ச கலாட்டா இவ்வளவு அவ்வளவு இல்லே. கஷாயங்க காய்ச்சி ஊத்தினுங்க. நெத்தியிலே விபூதி பூசினுங்க, தாயத்து கட்டினுங்க. இதுக்கு மேலே அவ்வளவு ஜுரத்திலேயும் அவனுக்குக் கொஞ்சம் மன நிம்மதியைக் கொடுத்தது — எதிர்வீட்டுச் சத்யம் — அவன்கூட ஸ்கூல்லே படிக்கிறவன், வந்து தினம் ஒருமணி நேரம் கிட்டே உக்காந்ததுதான். அவன், எப்படி இருக்குதுன்னு, யாரு வைத்தியம் பாக்கருங்கன்னு, பத்தியச் சாப்பாடு சாப்பிட்டியான்னு- இந்தமாதிரி ஒண்ணுமே கேக்கமாட்டான். வந்ததிலேயிருந்து போற வரைக்கும் பேச்சு...பேச்சு...பேச்சு—ஒரே பேச்சுதான். ஸ்கூல்லே யாரோ புது வாத்தியார் வந்தார்னு... வந்த அன்னைக்கே அவர் சைக்கில்லே யிருந்து காற்று எடுத்துட்டாங்கன்னு... வந்துகிட்டிருந்தா வழியிலே தனக்கு அரையணு காசு கிடைச்சிதுன்னு... அதைச் சொன்னு நம்பாம அவங்க அண்ணன் அடிச்சாங்கன்னு... பக்கத்து வீட்டு ராதா அவங்க புது ரேடியோ வாங்கனுங்கன்னு... ரெண்டாவது நாளே அது கெட்டுப் போச்சுன்னு... அவங்க வீட்டுக்கு எங்கி ருந்தோ கோதுமை நிறப் பூனை ஒண்ணு வந்ததுன்னு... மூணு குட்டி போட்டுதுன்னு— இப்படி அந்தப் பேச்சுக்கு எல்லை, முடிவே கிடை யாது. அதிலே எத்தனை உண்மையோ தெரியாது... ஆனு என்ன, அவன் பேச்சைக் கேக்கற நேரம் முழுக்க, தனக்கு உடம்பு வலி, ஜுரம் ஒண்ணும் தெரியவே தெரியாது. அந்த ஜுரத்துக் கப்பறம் சத்யத்துக்கும் ஐக்கய்யாக்கும் ரொம்ப நெருக்கம் உண்டாயிட்டது.

நட்பு எவ்வளவு போதையை உண்டாக்குதுன்னு ஜக்கய்யாக்கு நல்லாத் தெரிஞ்சிது. அவன் ஜுரம் குறைஞ்சு பத்தியச் சாப்பாடு சாப்பிட ஆரம்பிச்சப்பறம் ஒவ்வொரு நாளும் ரெண்டு பேரும் சேந்தே ஸ்கூலுக்குப் போயிட்டு வந்துகிட் டிருந்தாங்க.

ஒரு தடவை வரிசையா மூணு நாளு சத்யம் தென்படவே யில்லே. மூணாவது நாளுகூட வராம போகவே என்னமோ தெரியல்லேன்னு ஜக்கய்யா அவங்க வீட்டுக்குள்ளே போகப் போறப்போ பாட்டி குறுக்கெ விழுந்து கையைப் பிடிச்சிகிட்டு வீட்டுக்குள்ளே அழைச் சிட்டு வந்து பட்டுன்னு கதவைத் தாப்பாள் போட்டுட்டா.

'டேய், வீட்டுலே பெரியவங்க மூணு பேரு இருக்கறோம்—யார் கிட்டேயும் சொல்லாம கொள்ளாம உனக்கு இஷ்டம் வந்தபடி போறியே இன்னு? பெரியவங்க சின்னவங்க நல்லது கெட்டதுன்னு ஒண்ணும் பாக்கற தில்லியா? உனக்கு ஏதாவது வந்தா உன்னைப் பாத்து பொழைச்சிகிட் டிருக்கிற நாங்க என்ன ஆவறது? கேக்கா மலும் கொள்ளாமலும் பெரியம்மா யிருக்கற வீட்டுக்குள்ளே நுழை யறியா?' ஜக்காய்புக்கு ஒண்ணும் புரியலே, அம்மாவைக் கேட்டான்.

'ஆமாண்டாப்பா, அவங்க சத்யநாராயணனுக்குப் பெரியம்மை வந்திருக்குதாம். அப்படியே தொத்திக்கும். அந்த மாதிரி தொத்து வியாதிங்க இருக்கற இடத்துக்குப் போகக்கூடாது.'

ஜக்கய்யா மாரு படபடன்னு அடிச்சிகிட்டது; கண்ணு கண்ணீர் மலையா ஆயிட்டுது.

'அப்படின்னு நான் போயி அவனைப் பாக்கக் கூடாதாம்மா?'

'ஏன் பாக்கக் கூடாது? தலைக்கு ஊத்தனப்பறம் கட்டாயமாப் பாக்கலாம். அதுவரைக்கும் மட்டும் அந்தப் பக்கம் எல்லாம் போவாதே. என்ன? என் மேலே ஆணை. ரொம்ப நெருக்கமாகூட வந்திருக்குதாம்—'

அதுக்கப்பறம் ஒரு வாரம், பத்துநாள் வரைக்கும் ஜகந்நாதம் வயிறு நிறையச் சாப்பிடவும் இல்லே; கண்ணு நிறையத் தூங்கவும் இல்லே. எல்லா நேரமும் எல்லா யோசனையும் சத்யத்தைச் சுத்தியே ஓடிகிட்டிருக்கும். ஒரு தடவை ஜன்னல் கிட்டே போயி, 'சத்யம்... நான்தாண்டா ஜகந்நாதம், இங்கே பாரு, நல்லா இருக்கிறியா? எப்போ உனக்குத் தலைக்கு ஊத்துவாங்க? நாம ரெண்டு பேரும் தோள் மேலே கை போட்டுகிட்டு மறுபடியும் எப்போ ஸ்கூலுக்குப் போறது'ன்னு கேக்கணும்னு தோணும். அதுக்காக அம்மா ஆணை கூடப் போவட்டும்னு சைன்ஸ் வாத்தியாரைக் கேட்டுப் பாத்தான்

'ஆமாம்பா ஜகந்நாத ராவ்...ஸ்மால் பாக்ஸ் ரொம்ப பயங்கரமான நோய். உங்கம்மா சொன்ன மாதிரியே செய்...அதுதான் நல்லது'ன்னுரு. அந்த ஆசைகூடப் போயிட்டுது! அப்படி தூரத்திலே யிருந்த அந்த வாசப்படியிலே இருந்து வர்ற ஒவ்வொரு ஆளையும், 'என்னங்க, எங்க சத்யம் எப்படி இருக்கருன்? அவனைப் போயி பாக்கலாமா?'ன்னு கேப்பான்.

ஆனு ஜகந்நாதம் அப்படி நாளு கேக்க வேண்டிய தேவையில்லாம போயிட்டுது. பிறந்தவங்க எல்லாருக்கும் சாவு தப்பாதுன்னு சின்னப்பவே நிரூபிச்சிட்டுப் போயிட்டான் சத்யம்.

ஜகந்நாதத்துக்குத் தான் பண்ண தப்பு ரொம்ப ரொம்ப பெரிசின்னு, இனி அதுக்குப் பிரயாசித்தமே இல்லேன்னு எண்ணம் வந்தது. அம்மா இல்லே, வாத்தியார் இல்லே, பிரம்ம தேவன் சொல்லி யிருந்தாகூட உடம்பு சரியில்லாம இருக்கறப்போதான் சத்யத்தைப் போயி பாக்குலேங்கறது பெரிய பாவம்னு நினைச்சு எத்தனையோ நாளு குமுங்கிப் போனுன். 'சத்யம் என்னை மன்னிக்க மாட்டே?'ன்னு கேவிக் கேவி அழுதான். மென்மையான இதயம் இருக்கற மனுஷனைக் கழிவிரக்கம் ரொம்ப பாதிக்கும். முதல்லே ஆச்சரியத்தாலே விரிஞ்சிபோன ஜகந்நாதத்தோட கண்ணுங்க, போகப் போகக் கையாலாகாத நிலைமையினுலே, உள்ளுக்குப் போகத் தொடங்கிட்டது. சின்ன வயசிலே யிருந்தே அவனுக்கு வேண்டியதைக் கேக்கவே தெரியாது. எதிர்த்துப் பேசறது முதல்லேயே தெரியாது. எல்லாத்தையும் சேர்த்து வைச்சிகிட்டு மனசை எதிர்த்துகிட்டு, வளர்ந்துகிட் டிருக்கறவனுக்கு மனஅமைதி இல்லாம பண்ணிட்டுது.

ஸ்கூல் ஃபைனல் படிக்கிற காலத்திலே ஜகந்நாதம் சின்னச்சின்ன வேலைங்க—தன் வீட்டுலே இருக்கறவங்களுக்குப் பிடிக்காதவை; பண்ணுலொழிய தனக்கு அமைதியைக் கொடுக்காதவை—செய்ய ஆரம்பிச்சான். தன் சம்பளத்துக்குன்னு வீட்டுலே கொடுத்த பணத்தை கோபாலம்னு ஒரு ஏழைப் பையனுக்கு ஸ்கூல் சம்பளம் கட்டிட்டான். கடைக்குப் போயிட்டு வர்றதுக்கு வீட்டுலே வேறே ஒரு வேலைக்காரப் பையன் இருந்தா அவனை நிறுத்த வைச்சுட்டான். சாயந்திரத்திலே ரெகுலரா ப்ளேகிரௌண்டுக்குப் போக ஆரம்பிச்சான். கிழவிங்க இதெல்லாம் பாத்து தலையிலும், வாயிலும் அடிச்சிகிட்டாங்க. ஜகந்நாதத்துக்குப் பதில் சொல்ற தைரியம் மட்டும் இல்லை. அந்த ஊமை நிலையே அவனுக்கு ஆபத்தான கவசங்கூட!

ஆபத்தான பாசபந்தங்களைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமா விலக்கிட்டுப் பாத்தா, அவனுக்குப் பல விரோதங்க தெரிய ஆரம்பிச்சது. 'உலகம் இவ்வளவு பெரிசா'ன்னு அவன் பெரிய கண்ணுங்க இன்னும் பெரிசா விரிஞ்சிடும். அந்த நாட்கள்ளே, அந்த ஸ்கூல்லே அவனை அதிகமாக் கவர்ந்தது அவன் கிளாஸ்மேட், காமேசம். முதல்லே காமேசத்தை ஜகந்நாதம் கவனிச்சிப் பாத்ததே, ஒரு விசித்திரமான சூழ்நிலையிலே நடந்தது.

ஒரு தடவை கிளாசுக்குள்ளே வந்ததுமே பத்து பேர் கிட்டே ஏதோ பெரிய குரல்லே லெக்சர் கொடுத்துகிட் டிருந்த காமேசம் சட்டுன்னு நிறுத்திட்டான்.

'இந்த விஷயத்தை மட்டும் அந்தப் பதினெட்டு வயசு பாப்பா கிட்டே சொல்லாதீங்க. நடுங்கிப் போய் படுத்த படுக்கை ஆயிடுவான்'னு காமேசம் சொன்னு. எல்லாரும் ஜகந்நாதத்தைப் பாத்து சிரிச்சாங்க. எதுக்காக இப்படி எல்லாரும் சேர்ந்து அழைவைக்கிருங்கன்னு தெரியாதது அவனுக்கு ரொம்ப வேதனையா இருந்தது. கேக்கற தைரியம் இல்லாம திகிலோட சும்மா இருந்தான். அவனோட கையாலாகாத நிலையைப் பாத்து பரிதாபப்பட்டு ஒர்த்தன் நடந்த விஷயத்தைச் சொல்லிட்டான்.

அதுக்கு முந்தின ராத்ரி காமேசத்தோட எதிர்வீட்டுலே யாரோ கன்னம் வைச்சாளும். காமேசத்து முழிப்பு வந்து அவனைத் துரத்திப் பிடிச்சுட்டாளும் அவங்கம்மா வாயிலேயும் வயத்திலேயும் அடிச்சிகிட்டாங்களாம்: 'தம்பி, நம்ம வீடில்லே வாசலில்லே... நீ பாத்தா, சின்னப் பையன்... திருடன் கிட்டே கத்தி இருக்கும். ஏண்டா அந்த மாதிரி வேண்டாத வேலைக்குப் போறே?'

'ஆம்பிளை யில்லையா?'ன்னு கேட்டாளும் காமேசம்.

'ஏதோ மறுபடியும் அப்படிச் சொல்லு'ன்னு சொன்னுராம் பின்னுலே யிருந்து அவங்கப்பா.

'ஒரு தடவை இல்லே, நூறு தடவை சொல்றேன். அதுகூட அதனுலேதான், ஆம்பிளை இல்லையா?' படார்னு ஒண்ணு போட்டாராம் அவங்கப்பா. 'மறுபடியும் அப்படிச் சொல்லு, உன்னை ஒரு வழி பண்றேன்'னு சொல்லிகிட்டிருந்தாலும் காமேசம் சொல்றதை நிறுத்தலியாம். தோத்துப்போயிட்டது கடைசியிலே, அவங்கப்பா தான். அடிச்சு அடிச்சு அலுத்துப்போய், போயிட்டாராம். அவங்கம்மா ஆச்சரியப்பட்டுப் போயிட்டாளாம்.

'எவ்வளவு பிடிவாதக்காரண்டா நீ? இவ்வளவு அடி வாங்கனே, கண்ணுலெ ஒரு துளி தண்ணிகூட வரல்லியேடா?'

'ஆம்பிளை இல்லையா?'ன்னு சொன்னனும் காமேசம்.

'ஆமாம்'னு நினைச்சான் ஜகந்நாதம்... யாரோ பெரியவங்க சம்பாதிச்ச ஆஸ்தி வந்தா, காலை நகத்தாம எல்லாம் வந்து மடியிலே விழற அதிர்ஷ்டம் கூடிவந்தா, எதிராளி செத்தாலும் தனக்குத் தலை வலி வந்ததுக்குச் சமானமாக்கூட நினைக்காத ஜன்மம். இதென்ன ஜன்மமோ? இதுதான் எல்லாம்னு நினைச்சிகிட்டு இன்னிக்குப் பிறந்து நாளைக்குச் செத்துப்போற அற்ப ஜீவனுங்க, அந்தப்புறப் பெண்ணுங்க எத்தனைபேரு இல்லே? உண்மையிலே ஆம்பிளை ஆனதனலேதான் பக்கத்து வீட்டுலே குழந்தை பாலுக்கழுதாலும் காமேசத்தோட உதவி தேவைப்பட்டது; எதிர்வீட்டுலே திருடன் வந்தாலும் தேவைப்பட்டது.

காமேசத்தோட உடம்புமேலே கோடுகளைப் பாத்து எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டாங்க.

'உங்கப்பாவுக்கு அவ்வளவு புத்தியில்லாம போயிட்டுதாடா? இப்படியா போட்டு அடிப்பார்?'

காமேசம் பலமா கர்வத்தோட சிரிச்சான்.

'போடா, இந்த அடிங்க எனக்கு ஒரு கணக்காடா! இன்னைக்கி இருக்கும் நாளைக்குப் போயிடும்... நாலுநாளு வரைக்கும் நிக்கரு மாதிரி வேலையைச் செய்யணும்டா... எதிராளிக்கு அநியாயம் நடந்து கிட்டிருந்தா பாத்துகிட்டு சும்மா இருந்தா நமக்கும் மாட்டுக்கும் என்னடா வித்தியாசம் இருக்குது?... நாம மனுஷங்கன்னு சொல்ரு மாதிரி வேலை பண்ணனும்டா.'

ஜகந்நாதத்துக்கு உடம்பு சிலிர்த்தது.

'காமேசம், என்னையும் உன் ஜதையிலே சேத்துக்கமாட்டி யா?'ன்னு கேட்டான். அப்படி கேக்கக்கூடிய தைர்யம் வந்ததுக்கு அன்னைக்கி முழுக்க சந்தோஷமா இருந்தது. அந்தத் தைர்யத்தைக் காப்பாத்திக்கவேண்டிய சோதனைக்காலமும் சீக்கிரத்திலேயே வந்தது.

உண்மையிலே நடந்தது இது:

நல்ல தண்ணி ஊத்தற சுப்பய்யா திடீர்னு செத்துக்கிடந்தான். யார் என்ன கொடுத்தாலும் பதில் பேசாம வாங்கிகிட்டு—யார் வீட்டுலே எந்த ராத்ரி நேரத்திலே, என்ன உதவி வேணும்னலும் அடிச்சி பிடிச்சு ஓடிவந்து உதவி செய்ற சுப்பய்யா நாலுநாள் ஜுரத்துக்கே கண்ணை மூடிட்டான்.

ஒவ்வொரு பிராம்மண குடும்பத்திலேயும் அவன் வாயிலே நாக்கு மாதிரி இன்றியமையாம இருந்ததுக்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்

தது. தெரிஞ்சவங்க வீடுகள்ளே யாருக்காவது உடம்பு கொஞ்சம் சூடா இருந்துட்டாப்போதும், அந்தக் கட்டிலைவிட்டு நகரமாட்டான். தாய்கூட தொத்து வியாதியாச்சேன்னு பயந்து தூரமாப்போற நோயாளிங்ககிட்டே கூட அவன் பயமில்லாம பணிவிடை செய்வான். நல்லதண்ணிசுப்பய்யாங்கற பேரு படிப்படியாக் குறைஞ்சி நல்ல சுப்பய்யாங்கற பேரு நிலையாப்போயிட்டுது. கடைசியிலே அந்த நல்லதை மட்டும் நிக்கவெச்சிட்டு சுப்பய்யா போயிட்டான்.

அந்த சுப்பய்யா காமேசம் அவங்க வீட்டுலேகூடத் தண்ணி ஊத்துவான். .

ஒருநாள் சுப்பய்யாவோட தாய், வெங்கம்மா தன் தாய்கிட்டே பேசறதுக்கு வர்றதைப்பாத்து காமேசம் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனான். முந்தின நாள் மத்தியானம்தான் மரம் மாதிரி மகனைக் கடவுளுக்கு ஒப்படைச்சிட்டா வெங்கம்மா. இந்தமாதிரி நேரத்திலே எல்லாரும் அவங்க வீட்டுக்குத் துக்கம் விசாரிக்கப்போறது வழக்கம். ஆனா இது என்ன? அம்மாவைப் பாத்ததும் வெங்கம்மா, 'ஓ' ன்னு அழுதுட்டா! அம்மா ஆறுதல் சொன்னாங்க.

'கவலைப்படாதே வெங்கம்மா, என்ன பண்ணறது... இந்த வயசான காலத்திலே கடவுள் உனக்கு இந்த மாதிரி எழுதி வெச்சிட்டார், நம்ம கையிலே என்ன இருக்குது?'

'அதுக்கில்லேம்மா, ஊர்லே யார் செத்துப்போயிட்டாங்கன்னு தெரிஞ்சாலும் தானே முன்னே நின்னு பொணத்தைத் தூக்கிட்டுப் போறதுக்கு ஏற்பாடுங்க பண்ணுவான்... பச்சைக் குழந்தைங்களை தாராவுத்துட்ட பெத்தவங்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லி சின்னச் சின்ன பசங்களைத் துணியிலே சுத்தி அவனே சுடுகாட்டுக்குத் தூக்கிட்டுப்போறது இப்போ என் கண்ணு முன்னாடி நடக்கறு மாதிரி இருக்குது. அவன், அனாதை பொணங்களுக்குப் பண்ண காரியங்களுக்குக் கணக்கே யில்லே... அப்படிப்பட்டவன் கையால தூக்கிப் போடறதுக்கு இந்த திக்கில்லாதவனுக்குக் குடுப்பினை இல்லாம போயிட்டுது... அவனுக்கு எல்லாரும் இருக்கறாங்க. அவனுக்கே யாரும் இல்லாம போயிட்டாங்க? அவனைத் தூக்கிட்டுப் போறதுக்கு ஒத்தரும் வரலே... கிழவி, நானென்ன பண்ணுவேன் தாயே!'

—வெங்கம்மா மறுபடியும் கேவிக்கேவி அழுதா. அம்மா ரெண்டு ரூபா கொடுத்தா. வெங்கம்மா புறப்பட்டுப் போயிட்டிருந்தா. காமேசம் தெரு முனையிலே போய்ச் சந்திச்சான்.

'அப்பா பேனா வாங்கிக்கச் சொல்லி ரெண்டு ரூபா கொடுத்தாரு. எழவு பேனா இல்லாட்டா போவுது, பென்சில்லே எழுதிக்கறேன்...

வாத்தியார் அடிப்பாரு... அடிக்கட்டும்... இதிலே செத்துப்போயிட மாட்டேன்... இந்தாப் பாட்டி இந்த ரெண்டு ரூபா கூட வாங்கிக்கோ, எதுக்காவது தேவைப்படும்.'

வெங்கம்மா கண்ணுலேயிருந்து சர்ருன்னு கண்ணீர் வந்துட்டுது.

'வேணும் தம்பி... அம்மா கொடுத்தாங்கன்னு வாங்கிக்கினேன்... எனக்கின்னாத்துக்கு இது? நேத்து ரெண்டு மணிக்குப் போயிட்டான்... இதுவரைக்கும் அவன் தலையிலே கொஞ்சம் கொள்ளி வைக்கமுடியாம போயிட்டேன்... பாக்கப்போனா இந்த ஊர்லே இருநூறு பிராம்மண வீடுங்க இருக்குது...மேலுக்குத் துக்கம் விசாரிச்சிட்டு நழுவிட்டுப் போறவங்களே தவிர, ஒர்த்தராவது வந்து ஏற்பாடு பண்றவங்க இல்லே... திக்கில்லாத பொம்பளை முண்டை நானு—என்ன பண்ணுவேன் காமேசம் தம்பி?'

காமேசத்துக்கு அம்மா சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

'நம்ம கையிலே என்ன இருக்குது?'

காமேசம் ரெண்டு கையும் நீட்டிப் பாத்துகிட்டான். சட்டைக் கைங்க மடிப்பை மேலே தூக்கிட்டுத் தசையைப் பாத்துகிட்டான். அவன் ரத்தம் கொதிச்சது, பொங்கி வந்தது.

'நம்ம மனசுலே ஏதாவது இருந்தா—நம்ம கையிலே வேண்டிய அளவு இருக்குது.'—அவன் கண்ணு பளபளன்னு பிரகாசிச்சது.

'பாட்டி... முனீஸ்வரன் மாதிரி இருந்த உன் மகன் பொணத்தை முனிசிபாலிட்டிகாரங்க வந்து இழுத்துப்போடற தலையெழுத்து இன்னும் இந்த ஊருக்கு வரலே. நான் இருக்கறேன் வா போலாம்...'

அப்போ காமேசத்தோட முகத்தைப் பாத்திருந்தாலும், அவன் நடையைப் பாத்திருந்தாலும், உலகத்தை எத்தனையோ கோணத்திலே ஆராய்ந்து பாத்தவங்களாயிருந்தாலும் வியப்படையாம இருக்கமுடியாது. முன்னாடி வெங்கம்மாவையும், பின்னாடி காமேசத்தையும் பாத்த காமேசத்தோட சிநேகிதங்க கேக்காமலே எல்லாத்தையும் புரிஞ்சிகிட்டா மாதிரி அவனோட சேந்துகிட்டாங்க.

சில்லுன்னு காற்று வீசுதுன்னு காதைச்சுத்தி மஃப்ளரைக் கட்டிக்கிட்டு ஜன்னல் வழியாப் பாத்துகிட்டிருந்த ஜகந்நாதம் அந்த மஃப்ளரைக் கழட்டி விசிறி எறிஞ்சிட்டான். மஃப்ளரை மட்டுமில்லே, கையாலாகாத்தனம், கோழத்தனம், பயம் எல்லாத்தையும் கழட்டித் தூக்கி எறிஞ்சிட்டான். அவன் மனுஷனு—மறுபடியும் சொல்லணும்னா மனுஷனா மாறினது அப்போதான் — அசைவில்லாத கல்லு மாதிரி தூங்கிகிட்டிருந்த இருட்டுக் கூட்டைப் பிளந்துகிட்டு கம்பளிப் பூச்சி, வண்ண வண்ணமான புள்ளி புள்ளியோட பட்டாம்

பூச்சியா மாறிப் பறந்து போயிட்டுது... அப்போதான்... ஆமாம்—அப்போதான்... அமாவாசைப் பிறைப்பிலே அழகான தீபாவளி அப்போதான்'...

எங்கே பின்தங்கிப் போயிடறமோன்னு ஜகந்நாதம் மெய்மறந்த ஆவேசத்தோட ஓடி ஓடி அந்தக் கும்பல்லே சேந்ததோடில்லாம காமேசம் பக்கத்திலே போயி கையோட கை கோத்துகிட்டான்.

அந்த நேரத்திலே பெரியவங்க சண்டை பிடிப்பாங்களோங்கற எண்ணம் பசங்களுக்கு வரலே. அதைவிட ஆச்சரியம் என்னன்னு பசங்களைக் கண்டிக்கணுங்கற எண்ணம்கூடப் பெரியவங்க ஞாபகத்துக்கு வரலே. சொல்லப்போனு—

'அம்மா அப்பா இருக்கறவங்க... நாங்க சுடுகாட்டுக்கு வரக் கூடாது.'

'முந்தா நாள்தான் ஜுரத்திலே விழுந்து எழுந்தேன்... எனக்கு பயமா யிருக்குது சாமி.'

'நான் தீட்டுலே யிருக்கறேன். இல்லேன்னு நான் வரமாட்டேனு என்ன?'

'எங்க வீட்டுலே உண்டாயிருக்கறுங்க, நான் பொணம் சுமக்கறதுக்கு வரக் கூடாதாம்.'

—இப்படிப் பல சாக்குங்க சொல்லித் தப்பிச்சிகிட்ட பெரியவங்கெல்லாம், 'நாங்க சுமக்கறேம், நாங்க சுமக்கறேம்'ன்னு முன்னாடி வந்தாங்க'

சுப்பய்யா சாவு... தேவன் கல்யாணம் மாதிரி வைபவமா நடந்தது.

பாடையோட ஒரு முனையைத் தோள்மேலே தூக்கி வைச்சுகிட்டு காமேசம் சொன்ன வார்த்தைங்க ஜகந்நாதம் வாழ்க்கையிலே மறக்க முடியாது.

'நல்ல காரியங்க பண்ணுவோம்னு வாய் கிழியப் பெரிசாச் சொல்லிக்குவோம்... தேவை வர்றப்போ காத தூரத்துக்கு ஓடிப் போயிடுவோம்... அது வாழ்க்கையில்லே, சாவு. நாம பண்ணற நல்ல காரியங்களுக்கு இதுதான் ஆரம்பம். நம்மோட சீர்திருத்தத்தை இங்கே யிருந்துதான் ஆரம்பிக்கறேம்... நம்ம சிநேகிதங்க எல்லாரும் ஒரு தடவை இந்தப் பாடையைத் தோள்மேலே வைச்சுக்கோங்க.'

அப்படிச் சொல்லிட்டு எல்லார் தோள் மேலேயும் அதை வைத்து விட்டான். அவ்வளவு உயரமில்லாத பசங்க குறைஞ்சது ஒரு பக்கத்திலே யிருந்து இன்னொரு பக்கத்துக்கு நுழைஞ்சாவது வந்தாங்க.

ஜகந்நாதம் ஜக்குவை இன்னும் கொஞ்சம் நெருக்கமா அணைச்சி கிட்டார். கையை மேலே தூக்கி நமஸ்காரம் பண்ணுர்.

'சாமி பல்லக்கு போயிட்டுது தாத்தா'ன்னு சொன்ஞன் பேரன் ஆச்சரியமா.

'இல்லே... இல்லே'ன்னு தாத்தா முணுமுணுத்தார். முகம் முழுக்க நிறைஞ்ச பெரிய கண்ணும், அந்தக் கண்ணு நிறைய பிரகாசத்தையும் பாத்து, ஜக்குவுக்கு ஒண்ணும் புரியலே. தாத்தாவைக் கெட்டியா அணைச்சுப் பிடிச்சுகிட்டான்.

இயந்திர மனிதன்

ஜெனரல் ஹாஸ்பிடல் மார்ச்சுயரி ரூமில் ஆட்டாப்சி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பெத்தாலஜி புரொஃபசர் ஸ்ரீதர் டக்டக்கென்று சவத்தை டிசெக்ட் பண்ணிக்கொண்டு, தாம் கவனிக்கும் அம்சங்களை, சுற்றிக் கும்பலாக நின்றுகொண்டிருக்கும் மாணவர்களுக்கு மிகவும் உற்சாகமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். அன்றைக்கு அசிஸ்டெண்ட் இடத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு மாணவி மடமடவென்று நோட்ஸ் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

'பாருங்க, இந்த ஆன்ட்டிபயாட்டிக் ஈராவிலே சிபிலிஸ் இவ்வளவு ஜீர்ணிச்சிகிட்டு போன கேசுங்க ரொம்ப அரிது; அபூர்வம் கூட. இந்தக் கிட்னி மேலே பாருங்க, எப்படி பேச்சஸ் உண்டாயிருக்குதோ நீங்கல்லாம் ஃபீல் பண்ணிப் பாருங்க— கன்சிஸ்டென்சி எவ்வளவு ஃபெர்மா யிருக்குதோ. ஐ ஸே இட்டிஸ் வுட் ஹார்ட்... இதோ லிவர்... பிரெய்ன்... யுட்டரஸ்... யு ஃபீல் தி லிம்ஃப் கிளாண்ட்ஸ் ஹியர், டிப்பிக்கல் ஹிட் அப்பியரென்ஸ்... வாட் ஏ வொண்டர்ஃபுல் டெர்ஷியரி ஸ்டேட் இட் இஸ்...?'

பிறகு ஒரு மணி நேரத்தில் அட்டாப்சி முடிந்தது. தான் ஜாக்கிரதையாக வெளியே எடுத்த உடல் உறுப்புக்களை பாக்சில் பத்திரம்பண்ணி ம்யூசியத்தில் அர்ரேன்ஜ் பண்ணச் சொல்லி அசிஸ்ட்டென்டுகளுக்கு உத்திரவு போட்டுவிட்டு, வாஷ் பேஸினில் சுத்தமாகக் கையை வாஷ் பண்ணிக்கொண்டு வெளியே வந்தார் ஸ்ரீதர்.

மார்ச்சுயரி வெளியே, காம்ப்பவுண்டில் அந்தச் செத்துப்போன பெண்ணின் சொந்தக்காரர்கள் போலிருக்கிறது—ஐந்தாறு பேர் மரத்துக்குக் கீழே உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது. 'அந்தப் பிணத்துக்காகப் போலிருக்குது' என்று நினைத்தார் ஸ்ரீதர். அதை இப்பொழுது வாங்கிக்கொண்டு போய்ச் சுடுகாட்டில் மண்ணோடு சேர்த்தாலொழிய இந்த அப்பாவி ஜனங்களுக்கும், அந்தச் செத்துப் போன பெண்ணின் ஆத்மாவுக்கும் சாந்தி கிடைக்காது போலிருக் கிறது. விந்தையான மனிதர்கள். ஆனால் அந்த உடம்பில் இருந்த சத்தையெல்லாம் தாமே எடுத்துப் போட்டுவிட்டார். அது தம் ம்யூசியத்தில் பத்திரமாக வைக்கப்பட்டிருக்கும். ஒன்றுக்கும்

உதவாத எஞ்சிய கூட்டைத்தான் அவர்கள் காரியம் பண்ணுவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

அவர் கடவுளை நம்புவதில்லை. மூட நம்பிக்கைகள் எதுவும் அருகில் நெருங்கவிட மாட்டார். அறிவுக்கு ஒவ்வாத, தர்க்கத்திற்கு அப்பாற்பட்ட எண்ணங்களுக்குத் தொடர்பான ஒரு சிறிய கதிர் கூடத் தம்மை நாடவிட மாட்டார். அட்டாச்மெண்ட்ஸ் என்று சொல்கிறார்களே— அவர் அவற்றிற்கெல்லாம் தூரமானவர்.

தம் அறைக்கு வந்து மறுபடியும் ஒரு தடவை சுத்தமாகக் கையைக் கழுவிக்கொண்டு சாப்பிடலாம் என்று கார்ரியர் பிரிக்கப் போனார்—

இதற்குள் டேபிள் மேல் ஃபோன் அடித்தது. எழுந்து போய் ரிஸீவரை எடுத்துக்கொண்டார்.

அந்தப் பக்கத்துக் குரல், டாக்டர் ரமாவினுடையது. 'டாக்டர், கன்கிராசுலேஷன்ஸ்' என்று சொன்னாள் அவள்.

'எதுக்கு?'

'நான் ஸ்ரீதேவியை எக்ஜாமின் பண்ணேன். ஷி யிஸ் பிரெக்னெண்ட்... பிரைம் இல்லியா. அதிலியும் வீக்கா இருக்கறுங்க அவங்க. நல்ல சாப்பாடு கொடுத்து ஜாக்கிரதையாப் பாத்துக்கணும்... என் கிட்டே ஸ்ரீதேவி வந்தது உங்களுக்குத் தெரியாதில்லே! அவங்க சந்தேகப்பட்டுகிட்டிருந்தாங்களாம்— வந்து சோதனைப் பண்ணச் சொன்னாங்க... தர்ட் மன்த்...'

அவருடைய காதுகள் வேலை செய்வதை நிறுத்திவிட்டன. ஒரு விநாடியில் அவரை ஆயிரம் அச்சங்கள் சூழ்ந்துகொண்டன. ரிஸீவரைப் பிடித்த கை நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. 'மை காட்!' என்று சொல்லிக்கொண்டார் அதிர்ச்சியடைந்து.

* * *

காரைப் போர்ட்டிகோவில் நிறுத்திவிட்டு, எதிரில் வரும் ஸ்ரீதேவி பக்கம் பார்க்காமல் மௌனமாக அறைக்குள் போய்ச் சோபாவில் விழுந்தார் ஸ்ரீதர்.

அவர் அப்படிச் செய்வாரென்பதை அந்தம்மா முன்பே ஊகித்திருப்பாள். ஒரு நிமிஷம் அசையாமல் அப்படியே இருந்துவிட்டு, பிறகு அவர் பின்னால் வந்து நின்றாள். 'இந்த விஷயம் உங்க மனசிலே குழப்பத்தை உண்டாக்கிட்ட தில்லே!'

அவர் தலையைத் திருப்பி அவள் பக்கம் உணர்ச்சியில்லாமல் பார்த்தார். அவர் பார்வை எப்போதும் அப்படித்தான். எப்போதும் அவர் கண், உணர்ச்சியைப் பிரதிபலிப்பதாக இருக்காது.

'உக்காரு சொல்றேன்' என்று சொன்னார் முதலில், மனைவியைச் சமாதானப் படுத்தவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு.

'பரவால்லே, சொல்லுங்க' என்றாள் அவள் நின்றபடியே.

'அப்படி யில்லே, உக்காரு.'

ஸ்ரீதேவி எதிரிலிருந்த சோபாவில் உட்கார்ந்தபடி என்ன என்று கேட்பது போல் பார்த்தாள்.

'பாரு ஸ்ரீதேவி!'—கனிவோடு தொடங்கினார் அந்தம்மாவின் கணவர், மெடிக்கல் காலேஜ் புரொஃபசர், பௌதிகவாதியான ஸ்ரீதர். 'நான் சொல்ற விஷயத்தைக் கேட்டு குழம்பிடாதே. நம்ம கல்யாணம் நடந்து அஞ்சு வருஷமாச்சு. அதிலே ரெண்டு வருஷம் வெளிநாட்டுப் பிரயாணத்திலே போயிட்டுது. வேலை ரீதியிலே அவசரமா முன்னேறிகிட்டு தாம்பத்ய ரீதியிலே ரொம்ப மெதுவா நடக்கற வாழ்க்கை நமது. இன்னும் ஒரு ரெண்டு வருஷத்திலே நான் மறுபடியும் ஸ்டேட்ஸுக்குப் போகவேண்டி யிருக்குது. இந்தத் தடவை என்னோட கூட நீயும் இருப்பே ஸ்ரீதேவி! எனக்கு இது வரையிலும் குழந்தை ஆசை உண்டாகலே. அதனாலே விவரிக்க முடியாத ஆனந்தம் வந்து சேரும்னோ, ஏதோ சாதிக்கப் போறோம்னோ பிரமை இல்லே எனக்கு. அந்த ஏக்கம் எனக்கு இஷ்டம் இல்லாதது. இந்தத் தலைவலி யெல்லாம் இப்போ ரொம்ப குறுக்கே நிக்கும். நாம ஒண்ணும் கிழவங்க ஆயிடலே. ஒண்ணு கேக்கறேன். இந்த ஹாப்பினஸ் இல்லாம போவறது உனக்கு அவ்வளவு இஷ்டமா?'

ஸ்ரீதேவி முயன்று பெருமூச்சை நிறுத்திக்கொண்டாள். அவர் பேச்சைக் கேட்ட பிறகு அவள் இதயத்தில் இரண்டு கேள்விகள் உருவாயின. ஒன்று—எது ஹாப்பினஸ்?

இரண்டாவது—அவர் இதையெல்லாம் இப்போது எதற்காகச் சொல்கிறார்? அதாவது இப்போது, விவகாரம் தலைக்கு மேல் போய் விட்ட பிறகு.

'எல்லாம் கேட்டே இல்லே?' என்று கேட்பது போல் பார்த்து, 'என்ன சொல்றே சொல்லு' என்று கேட்டார் கடைசியில் புரொஃபசர்.

அவளால் எப்படியோ சிரிக்க முடிந்தது. 'பெரிய ஆளுதான் நீங்க. சொல்றதுக்கு என்ன இருக்குது இன்னும்?'

'ஒண்ணு மில்லே?' என்று கேட்டார் உணர்ச்சியிழந்த நிலையில்.

'ஊஹூம்.'

அவர் கைகளைப் பிசைந்து கொண்டே, 'இதுக்குள்ளே இவ்வளவு தொல்லை தலைக்கு மேலே வரும்னு நினைக்கலெ' என்று முணு முணுத்

தார். அவ்வளவு விபரீதமான சூழ்நிலையிலும் வந்த சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு அந்தம்மா மெதுவாக எழுந்து அவர் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தாள். கொஞ்சம் சமாதானப் படுத்தவேண்டு மென்று, ' இங்கே பாருங்க ' என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர் தோள் மேல் கை வைத்தாள்.

அவர், அவள் பக்கமாகத் திரும்பி முகத்தைப் பார்த்தார். அதே உணர்ச்சியற்ற பார்வை. நடுக்க மில்லாத குரலில் சொன்னார், ' இந்த ஆசைங்க, பற்றுங்க, ஏக்கங்க என் போக்குக்கு ஒத்து வராது ஸ்ரீதேவி ! எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் நேரான வாழ்க்கை. அது எனக்குக் கட்டுப்பட்டு, நான் நினைக்கற திருப்பங்களிலேதான் திரும் பணும். எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிங்க, பலவந்தமான பந்தங்க எனக்குப் பிடிக்காது. என்னை உனக்குத் தெரியும். பிரிவுத் துன்பம் படறது, ஓர்த்தருக்காக ஓர்த்தர் விழுந்து சாகறது, திடீர்னு காதல் பகிரங்கமா வெடிச்சிப் போகறது, அணுவுலே அணுவுன்னு, ரத்தத்திலே ரத்தம்னு, நம்மோட சதைப் பிண்டம்னு நினைக்கிற பலவீனங்களை அடிப்படையா வெச்சிகிட்டு, வேர்விட்டு பலமா வளர்றது, வாழ்க்கை முன்னேற்றத்துக்கு அது குறுக்கே நிக்கறது, எனக்குச் சரிப்படாது. இந்தப் பூமியிலே எல்லாத்தைவிடப் பலமானது, இந்தப் பலவீனம் தான். இது யந்திர யுகம். விஞ்ஞானம் புரட்சி ரூபம் எடுக்கற காலம். அறிவு, ரப்பர் மாதிரி விரியணுமே தவிர, கயிறு மாதிரி அறுந்துடக் கூடாது ஸ்ரீதேவி. '

எவ்வளவுதான் முயன்றாலும் அந்தம்மாவால் கண்ணீரைத் தடுக்க முடியாமற் போய்விட்டது. தலைமுறை தலைமுறையாக, எழுத்தால் வடிக்கக் கூடிய அந்த பாரமான நீர்த்துளிகள், மென்மையான கன்னங்கள் மேல் கனமாக வழிந்து, மறு இல்லாத அவள் கழுத்தின் மேல் மறுக்கள் போல் நின்றுகொண்டிருந்தன.

' அழறவங்களைக் கண்டா எனக்கு ஒரே வெறுப்பு ! '

' நீங்க கொடூரமானவர் ' என்று சொன்னாள் அந்தம்மா, கம்மிய குரலில் சற்றுக் கோபமாக.

' ஓரளவு உண்மைதான் ' என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து நின்றார். வீட்டுக்கு வந்த பிறகு அவர் டிரஸ்கூட மாற்றவில்லை. வழக்கபடி காபிகூடக் குடிக்கவில்லை. மெதுவாக நகர்ந்து, காரிடாருக்குப் போய் வெளியே பார்த்துக் கொண்டே சிகரெட்டைக் கொளுத்தினார்.

' இந்தக் கொடூரம்தான் எனக்கு நல்லது பண்ணுதுன்னு நினைக் கிறேன். அதனாலேதான் இந்த வயசிலேயே புரொஃபசர் ஆக

முடிஞ்சிதோ என்னமோ! அன்புங்கற ஆழ்ந்த சபலத்தை நான் கடுமையா எதிர்க்க முடியாம போயிருந்தா சாதாரண கிராஜுயேட் டாவே இருந்துபோயிட்டிருப்பேன். உண்மை உனக்குத் தெரியும்.'

அந்தம்மா ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. அந்த அமைதி ஆற்றிலே அவளது மென்மையான அழுகை அலையோசை போல் கேட்டது.

குளிர்காலம். தெற்குத் திசையிலிருந்து விட்டுவிட்டுக் குளிர்க் காற்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது. பூமியும் வானமும் எப்போதோ சில்லிட்டு விட்டது. மெது மெதுவாக இருட்டு நிழல்கள் உலகத்தின் மேல் இடம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தன. புரொஃபசரின் பங்களா முன்னுலிருந்த சிறிய தோட்டத்திலிருந்த குல்ஷன், லில்லி, சிவப்பு அல்லி, மாலதி, முல்லைக் கொடிகளின் புதர்களிலிருந்து இனிமையான நறுமணங்கள் பரவிக் கொண்டிருந்தன. அவர் நின்றுகொண்டிருந்த இடத்துக்கு அருகிலேயே இருந்த யூக்கலிப்டஸ், கர்ப்பூர மரங்கள் மென்மையான வாசனையை வீசிக்கொண்டிருந்தன. ஹைதராபாத் மாரேட்பல்லியில், தனிமையான இடத்தில் அவர் ஆசைப்பட்டு கட்டிக்கொண்ட பங்களா அது. அழகைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் தோட்டம். அதிலிருந்த ரகரகமான பூவினங்கள், சென்ட்டிமென்ட் ஸுக்கு அடிமையான ஸ்ரீதேவி பாடுபட்டு வளர்த்தவை. புரொஃபசர் ஸ்ரீதர் பிணங்களோடு, பிணங்களுடைய சதைகளோடு, மைக்ரோஸ் கோப்போடு பேசுவதுபோல் பூவோடு, செடிகளோடு பேச இயலா தவர். அவற்றின் அழகு, நறுமணம், அவர் கண்ணை, மூக்கைக் கொஞ்சம் கூடக் கவர முடியாது. செங்கல், சிமெண்ட்டாலே கட்டி, மொசைய்க் தரையோடு அழகுபடுத்தின பங்களாவை மட்டும் நீட்டாக வைத்துக் கொள்வதில் அவர் கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பார்.

கொஞ்ச நேரத்தில் சிகரெட்டைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, பின்பக்கம் திரும்பாமலே அவர் சொன்னர், 'சாதனை, என் பெரிய இலட்சியம், சிகரத்தை நோக்கி ஏர்றப்போ இது மாதிரி சின்ன சின்னத் தடைகள் துரும்பு மாதிரி. ரொம்ப லேசாக் கடந்து போயிடலாம், நான் சொல்றபடி நடந்துகிட்டா. ஒரு மாசம் தவறிட்டது உனக்கு... அவ்வளவுதானே...உன் ஆரோக்கியம் அவ்வளவு நல்லா இல்லே. நீ எந்த அளவு பர்த் கொடுக்க முடியுமுங்கறது எனக்குச் சந்தேகம் தான். ஒரு பச்சைக், குழந்தைக்காக உன் உயிருக்கு ஆபத்தை வரவழைச்சிக்கறது மியர் ஃபூலிஷ்னஸ்... சொல்றதைப் புரிஞ்சிக்கோ. இப்போ இருக்கற நிலையிலே இது எனக்கு இஷ்டமில்லே. காலம்

ஒண்ணும் மிஞ்சி போயிடலே... நான் ஒரு டாக்டர். இதை அழிச்சிடறது அப்படியொண்ணும் செய்ய முடியாத வேலை யில்லே.'

ஒரு நிமிஷம்... இல்லை... ஒரு வினாடி நெருப்பைக் கக்கும் அமைதி. பூகம்பத்துக்கு முன்னால், பெருங்கடல் அற்பமான உலகத்தை விழுங்குவதற்கு முன்னால், எரிமலை படாரென்று வெடித்து லாவாவைக் கொட்டுவதற்கு முன்னால் ஒரு வினாடி தயங்குவதுபோல்... நெருப்பைப் புடைக்கும் அமைதி... பிறகு பெரிய சத்தம்.

அவர் அதிர்ச்சியடைந்து பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தார்.

ஸ்ரீதேவி தரை மேல் நினைவிழந்து விழுந்து கிடந்தாள்.

* * *

பெட்லைட் வெளிச்சம் அறை முழுவதும் மங்கலாக விழுந்துகொண்டிருந்தது. சுவர் மேல் கடியாரம் டிக்டிக்கென்று சத்தம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தது. பன்னிரண்டு ஆகிவிட்டது.

ஸ்ரீதேவிக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை; கழுத்து வரைக்கும் போர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டு, படுத்தபடி கண்ணை மூடிக் கொண்டு யோசனை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாள். மாலை அந்த நிகழ்ச்சி நடந்ததிலிருந்து அவளுக்குக் கணவனைப் பார்த்தால், அவரைப்பற்றி நினைத்தால் உடம்பு நடுக்கம் காண்கிறது. இதயத்தில் எங்கே பார்த்தாலும் அங்கே, அவர் கணவனாக இல்லாமல், ஒரு புரொஃபசராக, மா மனிதனாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தார். அவளுக்கு இந்த இரவு தூக்கம் வராது.

கண்ணீரால் தலையணையை அபிஷேகம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். அவை இன்று இரவு வற்றாது.

கண்ணைப் பாதி திறந்து அவர் கட்டில் பக்கம் பார்த்தாள். ஒரு பக்கம் ஒதுக்களித்துப் படுத்திருந்தார் வழக்கப்படி. ஆழமான தூக்கத்தில் இருக்கிறாரோ என்னவோ!

இந்த மனுஷன் எப்பவும் இப்படித்தான். அது அவருடைய தனி மனிதத்தன்மை. போகட்டும் அவர் நிலையை எட்டிப் பிடிக்கலாம் என்றால் அதற்கு மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. கீழே விழுந்து விட்டால்தான் நன்றாக இருக்குமென்று தோன்றுகிறது.

அவருக்கு இப்பொழுது முப்பத்தைந்து, முப்பத்தாறு இருக்கும். ஒல்லியாக, நெட்டையாக இருந்தாலும், எஃகு போன்ற திடமான உடம்பு. அவருடைய குறுகுறுப்பான கண்களில் எப்போதும் களைப்பு தென்படவே தென்படாது. அவருடைய தலைமுடி கொஞ்சம் கூட உதிரவில்லை, எங்கேயும் நரைக்கவில்லை. இந்த வயதில் அவர் புரொஃபசர் ஆனார் என்றால் அது சாதாரணமான விஷயமல்ல.

பார்வையைத் திருப்பிக்கொண்டு ஸ்ரீதேவி அழுத்தமாகக் கண்ணை மூடிக்கொண்டாள். அவருடைய தாயார் சாரதம்மா கல்யாணத்துக்கு முன்னால் தன்னிடம் இப்படிச் சொன்னாள்: 'தனக்கு வேணுங்கற வஸ்துவுக்காகக் காத்திருக்கறது அவனாலே முடியாது. அதனோட மதிப்பை ஊகிக்கவும் அவனுக்குத் தெரியாது. அவன் தனிக்கட்டையா ஆயிடுவானோன்னு பயமா இருக்குது. இந்த ஏழையோட ஆசையை மன்னிச்சு அப்படி ஆகவிடக் கூடாது நீ. பாரும்மா, அந்தப் பாருங்கல்லுன்னு உனக்கு வெறுப்புஇல்லே'ல்லே.'

தான் அபயம் கொடுத்தாள். பாட்டியுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றினாள்.

பாவ புண்ணியங்கள் பிரச்சனை வரும்பொழுது ஸ்ரீதர் சொல்வார்: 'பாவம், புண்ணியம்—இதுக்கு நான் ஒண்ணும் முக்கியத்துவம் கொடுக்க மாட்டேன். பிறப்பும், சாவும் வாழ்க்கைக்கு ஆரம்பமும் க்ளைமாக்ஸும் இல்லே. எனக்கு வேண்டியது வாழ்க்கைதான். இந்த வாழ்க்கை ஒரு எஃகுப் பாத்திரமானு அதிலே எங்கேயும் சொட்டையும், ஓட்டையும் இருக்கக்கூடாது. எனக்குப் புத்தி தெரிஞ்ச காலத்திலேயிருந்து நான் மெட்டீரியலிஸ்ட்தான். ஆனா அந்த அளவு வெறுமையும் கொடுமையும் நிறைஞ்சவனல்ல. என் மனசிலே எனக்குப் பிடிச்சது, பிடிக்காததுன்னு, விருப்பங்களுன்னு சிலது இருக்குது. ஆனா அது மூட நம்பிக்கைங்க இல்லே. அவை என் மனசை முன்னேற்றமடையச் செய்யறதுங்க.'

'எந்த மாதிரி?' என்று கேட்டாள் அந்தம்மா கேலியாக.

'எந்த மாதிரியா? நீன்னா எனக்கு இஷ்டம். இந்த உண்மையை என்னாலே தூக்கி எறிஞ்சிட முடியாது. இந்த நினைப்பு எனக்குப் பிடிச்சிருக்குது—அந்த மாதிரியானதுங்க.'

அவர் அவளுக்குக்கொஞ்சம் அர்த்தமானார், கொஞ்சம் அர்த்தமாகவில்லை. அர்த்தமானவரைக்கும் பரிவு பிறக்கவில்லை. அர்த்தமாகாத விஷயங்களில் அருவருப்பு உண்டாகவில்லை. அவருக்கு வாழ்க்கையில் பிரமைகள் இல்லை. காதலை வெளியே கொட்டமாட்டார். கற்பனையில் ஆழ்ந்துபோகமாட்டார். தான் அடையவேண்டுமென்று நினைக்கும் பயனுக்கு முயற்சியைப் பணயமாகக் கொடுப்பார். அவருக்குச் சோம்பல் கிடையாது. தனக்கு வேண்டிய பொருள்களை அன்போடு பார்ப்பார். ஆனால் அவர் 'தீவிர' மனிதர் அல்ல; 'மித' மனிதர். எந்தச் சமயத்திலும் ஹஹ்ஹாக்களுக்கு இடம் கொடுக்கமாட்டார். மனிதனைத்தூக்கி உலுக்கிவிடும் உற்சாகம் அவரை என்றும் பாதிப்பதில்லை. அழுகை, தலையிலடித்துக்கொள்வது, புயல்

போன்ற ஆவேசங்கள் அவர் பார்வையில் சிரிப்புக்கிடமானவை. அவர் வாழ்க்கையைக் கடைந்தெடுப்பவர்; அதைக் குடைந்து கொண்டும் செல்லக்கூடியவர். நினைத்ததைச் சாதிக்கக் கூடியவர். ஆனால் அவற்றை விநோதங்களாக, அதிசயங்களாகக் கருத மாட்டார்.

அவர் முன்னால் ஸ்ரீதேவி என்றும் தன்னைத் தாழ்த்திக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்வது அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால் இன்று இந்த இரவு படுத்துக்கொண்டு இவ்வளவு துக்கப்படுகிறாளென்றால், தன் வேதனையை வெளியிட்டுக் கொள்கிறாளென்றால் இது இருவருடைய தனித்தன்மைத் தொடர்பான விஷயம். இங்கு அகங்காரத்திற்கு, தான் என்ற உணர்ச்சிக்கு இடமில்லை.

ஆனால், ஸ்ரீதேவி நினைத்தாற்போல் ஸ்ரீதர் தூங்கவில்லை. அவர் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

சிந்தித்து, சிந்தித்துக் கடைசியில் இப்படி முடிவு செய்துவிட்டார்: 'போவட்டும், அவ இஷ்டப்படியே நடக்கட்டும்.'

* * *

'ஐ ஆம் ஸாரி டாக்டர்! திஸ் இஸ் எ கேஸ் ஆஃப் ஹைட்ரோ செபாலஸ்' என்று சொன்னாள், மிட்வைஃபரி புரொஃபசர் ரமாதேவி, ஏழு மாதங்களுக்குப் பிறகு எல்லா இன்வெஸ்டிகேஷன்ஸும் முடிந்த பிறகு.

ஸ்ரீதர் ஓரளவு பாதிக்கப்பட்டார்.

'பெல்விமென்ட்ரி ஃபைண்டிங்ஸ் ஃபேவரபிலாவே இருக்குது. ஃபீட்டஸ் இது வரைக்கும் ஹெல்த்தியாவே இருக்குது. ரேர் வேஸ்ஸுன்னு நினைச்சிக்கோங்க. டிரயல் லேபர் கொடுத்து, நடக்கலேன்னு க்ரேனியாட்டமி பண்ணிடறேன். என்ன சொல்றீங்க!'

ஸ்ரீதர் தலையாட்டினார். ஆனால் ஒரு வினாடி யோசனை பண்ணி, 'டிரயல் லேபர் ரிஸ்க் எதுக்கு டாக்டர்? க்ரேனியாட்டமியோட ப்ரொஸீட் பண்ணு...' என்று சொன்னார்.

'என்னத்துக்கு, டெலிவரி பாஸிபில்னு தோணுது. ஸ்ரீதேவிக்கு ஒண்ணும் ஆபத்து வராது; நீங்க கவலையில்லாம இருங்க' என்று தைரியம் சொன்னாள் ரமாதேவி.

க்ரேனியாட்டமி பண்ணி எப்படியாவது ஃபீடஸ்ஸை டிஸ்ட்ராய் பண்ணச் சொல்லி அழுத்திச் சொல்லலாம் என்று நினைத்தார்.

ஆனால் அவள் கேட்க மாட்டாள். குட் பை சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்துவிட்டார்.

* * *

சிகரெட் மேல் சிகரெட் எரிந்தது. நிமிடங்கள் கஷ்டத்தோடு போய்க்கொண்டிருக்கின்றன.

நிமிடங்கள் இவ்வளவு வேதனையோடு நடப்பது அவர் வாழ்க்கையில் இதுதான் முதல் தடவையாக இருக்கும். ஸ்ரீதேவியுடைய மதிப்பு எவ்வளவு அளவு கடந்தது என்பதும், மனிதன் ஏன் இயந்திரமல்ல என்பதும் இப்பொழுது தெரிகிறது.

'பாப்ரே! சுகமாத் துக்கப்பட முடியாதவன் எவ்வளவு துர்ப்பாக்கியசாலி!'

போன் கணகண என்று அடித்தது. ஒரே எட்டில் ரிஸீவரை எடுத்துக் கொண்டார்.

'நார்மல் டெலிவரி....மேல் சைல்ட்...ரெண்டு பேரு கண்டிஷன் நல்லா இருக்குது'. என்று சொன்னாள் ரமாதேவி உணர்ச்சியில்லாமல். அவள் அவரைப் பாராட்டவில்லை. அவள் குரலில் மகிழ்ச்சி தொனிக்கவில்லை. காரணம் அவருக்குத் தெரியும்.

'தேக்ங்ஸ் டாக்டர்'—மெதுவாகச் சொல்லிவிட்டுப் ஃபோனை வைத்து விட்டார்.

பையன் நிறம் சிவப்பு. கையும் காலும் ஒல்லியாகக் குச்சிபோல் இருக்கின்றன. உடம்பு காற்றில்லாத பைபோல் தொங்குகிறது. தலை பனங்காய் அளவு பெரிதாக இருக்கிறது. அந்தத் தலைக்குப் பொருத்தமாக முட்டைக் கண்ணும், சீரும் ஒழுங்கும் இல்லாத மூக்கும் வாயும்... அந்தப் பையனாக வீட்டில் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறான்.

அவனை எப்பொழுது பார்த்தாலும், தம் பெத்தாலஜி ம்யூசியத்தில் அதுபோன்ற ஸ்பெஸிமன் இல்லை என்னும் விஷயம் நினைவுக்கு வரும் புரொஃபசர் ஸ்ரீதருக்கு.

அந்தப் பையன் வளர்வதே ஓர் ஆச்சரியம் ஸ்ரீதருக்கு. சாதாரணமாக வயிற்றில் இருக்கும்போதே செத்துவிடும், இந்த மாதிரிக் குழந்தைகள். பிண்டத்தை வெளியே இழுத்துப் போடுவதற்கு ஆயுதங்களாலே சின்னபின்னம் பண்ண வேண்டியதிருக்கும். பிறந்த நேரத்தில் அவன் தலை அவ்வளவு பெரிதாக இல்லாமற் போனதால் அவன் பிறப்பது சாத்தியமாயிற்று. பிறந்தான்; வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறான்; சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

ஸ்ரீதருக்குத் தெரியும், இவர்கள் பிழைக்க நேரிட்டால் முட்டாள்களாகவே இருப்பார்கள் என்பது.

அவர் அந்தக் குழந்தையை ஒருமுறை இரண்டுமுறை லேபரெட்டரியில் பொருளைச் சோதனை பண்ணுவதுபோல், சோதனை பண்ணினுர். எப்போதும் தூக்கிக் கொஞ்சியதில்லை. அதனிடம் ஒன்றும் பேசியதில்லை. ஸ்ரீதேவியிடம் அவனைப் பற்றிய யதார்த்த நிலையைக் குறித்து, நிகழ்ந்தது நிகழாததைப் பற்றி எப்பொழுதும் கலந்து பேசியதில்லை.

ஸ்ரீதேவி அவனுக்குக் கருணு என்று பேர் வைத்திருந்தாள்.

அந்தப் பையனை முழுவதும் இல்லையென்ருலும் ஓரளவாவது அந்தம்மா தெரிந்துகொண்டாள். டாக்டர் ரமா சொன்னுள், அது ஒரு வகை கான்ஜெனிட்டல் அனுமலி. ப்ரெய்னில் ஃப்ளுயிட் சேர்ந்து கொண்டு அந்த நிலையை உண்டாக்கி விடுகிறது என்று.

ஸ்ரீதேவிக்குக் கடவுள்மேல் நம்பிக்கை யிருக்கிறது, பாவ புண்ணியங்கள் பற்றி. கர்ம சித்தாந்தத்தில் நம்பிக்கை இருக்கிறது. அதனுல் தான் 'என் கர்மபலன்' என்று தன் இதயத்தில் தீயை அடக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்தம்மா அவனை ஒரு விஞடி கீழே விட்மாட்டாள்; எவ்வளவு முத்தம் கொடுப்பாளோ கணக்கே யில்லை. என்னென்ன பேசுவாளோ அந்தக் குழந்தையிடம்... போகட்டும், யாருக்குத்தான் எப்படித் தெரியும்...எவ்வளவு கண்ணீர்க் குளமோ! தன்னைத் தொடும் அந்த உதடுகள் கொடுக்கும் முத்த இன்பம்!

கணவனிடம் மகனைப் பற்றி எப்போதும் பேச்சு எடுக்கமாட்டாள்; எடுத்துக்கொள்ளச் சொல்லிக் கேட்க மாட்டாள். சொல்லப் போனுல் அவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் மகனைக் கொஞ்ச மாட்டாள். தன்னையும் அவனையும் அந்த நிலையில் அவர் பார்ப்பது அந்தம்மாவுக்குப் பிடிக்காது. கணவனுடன் அவள் வாழ்க்கை முன்னேவிட ஆழமாகவுமில்லை; இப்போது குறையவுமில்லை.

அந்தம்மா கருணுவுக்காக ஏகப்பட்ட பொம்மைகள் வாங்கினுள். தானே சின்னப் பெண்ணுக மாறி அவற்றை முன்னர் வைத்துக் கொண்டு ஆடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பாள்.

வீட்டுக்கு யாராவது விருந்தினர் வந்தால், குழந்தையைக் கண்ணில் காட்ட மாட்டாள். அவனை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே ஓடிப் போய்விடுவாள்... ஒளித்து வைத்துவிடுவாள்... யாராவது பார்த்துவிடுவார்களே என்ற கவலையினுல் அல்ல. ஆனுல் இரக்கப் பட்டு எதாவது சொன்னுல், விளக்கம் சொல்லப் போய் தன் வயிறுபற்றி எரிவதுபோல இருக்குமென்று...

ஒரு முறை கருணுவுக்கு உடம்பு சற்று வெப்பம் கண்டு முனகத் தொடங்கினான். ஸ்ரீதேவி பயந்துபோய் கணவனிடம் அவசர அவசரமாகப் போனாள். தப்பாமல் கொள்ளாமல் இந்த நிகழ்ச்சிகள் யாவும் நடந்தாக வேண்டுமில்லையா !

'பாபுக்கு ஜுரம் வந்திருக்குதுங்க. கொஞ்சம் வந்து பாக்கறீங்களா ? ' என்று கேட்டாள் கம்மிய குரலில்.

'வர்றேன்' என்று அவர் எழுந்தார். அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து எக்ஜாமின் பண்ணினார். 'பயப்படாதே ஸ்ரீதேவி. மைல்ட் ப்ராங்க்கைட்டிஸ். மருந்து வரவழைக்கிறேன்' என்று சொன்னார்.

அன்று முழுவதும் அவர் தம் மகனை, ஒரு டாக்டர் பேஷண்ட்டைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்தார்.

இரவு ஏதோ சத்தம் கேட்டதால் அவர் தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தார். பெட்லைட் வெளிச்சத்தில் ஸ்ரீதேவி, குழந்தைக்குப் பால் புட்டியில் ஃபீட் பண்ணிக்கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. தன்னையறியாமல் கடியாரத்தைப் பார்த்தார். பன்னிரண்டு ஆய்விட்டது.

'ஸ்ரீதேவி ! நீ செய்யறது தப்பான வேலை. ராத்ரி பத்தானப்பறம் மறுபடியும் ஆறு மணி வரைக்கும் ஃபீட் பண்ணக்கூடாது. நிறுத்திடு' என்றார்.

ஸ்ரீதேவி, செய்துகொண்டிருந்த வேலையை நிறுத்திவிட்டு, குழந்தையைப் பக்கத்தில் படுக்க வைத்துக்கொண்டு தாலாட்டித் தூங்க வைப்பதற்கு முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தாள். அவன் சும்மா யிருப்பதாக இல்லை. மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு அழத் தொடங்கினான். இனி அந்தம்மாவால் அவனை மறக்கவைக்க முடியாமல், 'சும்மா இருக்க மாட்டானுங்க; பாலைக் கொடுத்துடறேன்' என்று சொன்னாள் பரிதாபமான குரலில்.

'தினம் இப்படித்தான் பண்ணிகிட்டிருக்கறியா ? '

'அழுதான்னா கொடுக்கறேன்.'

'படிச்சவளாயிருந்தும், நீ இப்படி ஒண்ணுத்துக்கும் உதவாம தாயாராயிக்கிட்டிருக்கிறியே, ஏன் ஸ்ரீதேவி ?'

அவள் ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு அவன் இன்னமும் அழுகையை நிறுத்தாமல் போனதால், எங்கே தூக்கம் கெட்டுவிடுமோ என்று எடுத்துக்கொண்டு காரிடாருக்குக் கொண்டுபோய் அப்படியும் இப்படியும் திரியத் தொடங்கினாள்.

இரண்டு நாளில் அவன் காய்ச்சல் குறைந்து போய்விட்டது.

ஒரு நாள், அந்தம்மா உள்ளேயிருந்து ஹாலுக்கு வரும்பொழுது தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் பையனைச் சோதனை பண்ணுவதுபோல் தென்பட்டார் ஸ்ரீதர். அவர் அவ்வளவு கூர்ந்து என்ன பரிசீலனை செய்கிருரோ? அவளுக்குப் புரியவில்லை. தம் சப்ஜெக்ட்டைச் சேர்ந்த ஒரு ஸ்பெஸிமென்னின் க்ராஸ் அப்பிரன்ஸைப் பரிசீலனை பண்ணுகிருரோ என்னவோ! அவள் உடம்பின் மேல் பூரான் ஓடுவது போல் இருந்தது. பின்னுலிருந்து சத்தம் செய்யாமல் வந்து 'சில்லுன்னு காத்தடிக்குது' என்று சொல்லிக்கொண்டு முடிந்த வரையில் அவன் உடம்பு முழுவதும் போர்வையால் இழுத்து மூடி விட்டாள்.

அவரைப் பார்ப்பதற்கென்று நண்பர்கள் அவ்வப்பொழுது வந்து கொண்டிருப்பார்கள். 'வாட் இஸ் திஸ், ஸ்ரீதர்! உங்க மகனைக் காட்ட மாட்டேங்கறீங்களே ஏன்?' என்று எல்லாரும் கேட்பார்கள்.

'அவன் ஹெல்த்தி சைல்ட் இல்லீங்க. ஹைட்ரோசெபாலஸ்னு ஒரு டிஸீஸ் இருக்குது. அமெரிக்காவிலேன்னு ஐந்நூறு பேரிலே ஒர்த்தன் அப்படிப் பிறக்கருன். சாதாரணமா நீங்க சில பேரைப் பார்த்திருப்பீங்க பெரிய மண்டை, பெரிய பெரிய கண்ணு, டிஸ்ப்ரபோர்ஷனேட்டா கை காலுங்க...'—அப்படியென்று ஒரு லெக்சரே கொடுத்துவிட்டு, 'வாங்க பாக்கலாம்' என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தார் ஒரு தடவை.

'பரவாயில்லை இருக்கட்டுங்க' என்று அந்த நண்பரே தடுமாறிப் போய்விட்டார்.

'நோ நோ; பரவாயில்லேன்னு; வாங்க' என்று சொல்லிக் கொண்டே ஸ்ரீதர் அவரை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு போகப் போனுர்.

ஸ்ரீதேவிக்கு இதெல்லாம் கேட்டது. உடம்பெல்லாம் தேள் கொட்டுவதுபோல் ஆகிவிட்டது. இதயத்தில் கடப்பாரையைக் கொண்டு குத்துவதுபோல் இருந்தது. எது மரியாதை? எது மரியாதையில்லை? பையனைத் தூக்கிக்கொண்டு மடமடவென்று அறைக்குள் நுழைந்து கதவைத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக்கொண்டாள்.

'ஸ்ரீதேவி! கதவைத் திற. சிநேகிதர் வந்திருக்கருரு. பையனைப் பாக்கணுமாம்' என்று சொல்லிக் கொண்டு ஸ்ரீதர் கதவை இடித்தார்.

உள்ளே யிருந்து பதில் ஒன்றுமே யில்லை.

'போவட்டுங்க, வேறே எப்பவாவது பாத்துக்கலாம்' என்று சமாதானம் சொல்லலானுர் நண்பர்.

அறையில் குழந்தையை மடியில் வைத்துக் கொண்டு சோகமே உருவமாக உட்கார்ந்திருந்த ஸ்ரீதேவிக்கு இந்தச் சொற்கள் எங்கேயோ தூரத்திலிருந்து கேட்பது போல் கேட்டது: 'ஷி இஸ் அன்எஜுகேட்டட் லேடி; பட் எ ஸெண்ட்டிமெண்ட்டில் ஃபூல்.'

பையன் இன்னும் சற்று வளர்ந்தான். குப்புற விழத் தொடங்கினான். அவ்வளவு பெரிய தலையைத் தூக்கிக் கொண்டு அவன் குப்புற விழுந்து கொண்டிருந்தால், ஸ்ரீதர் எஜுகேஷனல் ஃபிலிம் பார்ப்பது போல் நின்றுவிடுவார்.

ஒரு முறை பையன் கட்டில் மேலிருந்து புரண்டு விழுந்துவிட்டான். தலையில் அடிபட்டு இரத்தம் கூட வழிந்தது. அன்றைக்கெல்லாம் அந்தம்மா பட்ட வேதனை வர்ணிக்க முடியாது. பார்த்துப் பார்த்துக் கடைசியில் ஸ்ரீதர் சொன்னார், கண்டிக்கும் குரலில்: 'உனக்கு மறுபடியும் மறுபடியும் சொல்ல வேண்டிய நிலைமை வர்றதுக்கு நான் ரொம்ப வருத்தப்படறேன் ஸ்ரீதேவி. அவ்வளவு பாசத்தை வளத்துக்கறது உனக்கே நஷ்டம்.'

தாய்க்கும் மகனுக்கும் இடையில் இருக்கும் பந்த பாசங்களை, லாப நஷ்ட தராசில் போட்டு எடை பார்ப்பது ஸ்ரீதேவியால் முடியாது. ஆனால் அந்தம்மா அவரோடு வாதாட மாட்டாள். மௌனமாகச் சும்மா இருந்துவிட்டாள்.

ஒரு நாள், அவர் வேலை இருப்பது போல் மனைவியை அருகில் அழைத்து, 'பாரு ஸ்ரீதேவி, இவன் தலை, நாளுக்குநாள் பெரிசா ஆவறு மாதிரி இல்லே?' என்று சொன்னார், படுத்தபடி ஆடிக் கொண்டிருக்கும் மகனைச் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டே.

ஸ்ரீதேவி தலை எடுத்து அவர் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தாள். அந்தம்மா கண்ணில் சிவப்பு சாயல் வந்தது. 'பாருங்க, உங்களை ஒரு விஷயம் கேக்கலாம்னு நினைச்சிகிட்டிருக்கறேன் ரொம்ப நாளா.'

அவள் குரலில் அவ்வளவு கடுமையை அவர் எப்போதும் கேட்டதில்லை. அதிர்ச்சி யடைந்தாற்போல் பார்த்தார்.

'இந்தப் பையனுக்கு நீங்க அப்பாங்கறது எப்போதான் உங்க மனசிலே படப்போவுது?'

அந்தம்மா பதிலுக்காகக் காத்திருக்கவில்லை. பதில் தேவை யில்லை. பையனை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போய்விட்டாள்.

உணர்ச்சிகளை அறியாத ஸ்ரீதர் உணர்ச்சியற்று நின்றுவிட்டார்.

* * *

கடைசியில் நினைத்தது போலவே நடந்துவிட்டது. ஸ்ரீதேவிக்கு விதி மறுபடியும் அழகு காட்டிவிட்டது. சில நாட்களில் பையன்

மெலியத் தொடங்கி விட்டான். பார்வை நிலையாக இருப்பது குறைந்தது. அர்த்தமில்லாத சிரிப்பு நின்று விட்டது. ஏதேதோ காம்ப்ளிகேஷன்ஸ் — வயிற்றில், தொண்டையில், மூளையில். ஒரு கெட்ட நேரத்தில் ஃபிட்ஸ் போல் தலையை வீசத் தொடங்கிவிட்டான். அப்படி மூன்று நாட்கள் இழுத்து இழுத்து இன்னொரு கெட்ட நேரத்தில் தன் மனித உருவத்துக்கு முழுக்குப் போட்டுவிட்டு இன்னோர் உருவத்தைத் தேடிக்கொண்டு போய்விட்டான்.

அவன் செத்த உடம்பை மடியில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீதேவி மௌனமாகக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந் திருந்தாள். வெளியே ஒன்றும் சொல்லவில்லை. யாரையும் குறை கூறவில்லை.

நீண்ட நேரத்துக்குப் பிறகு அவர் அந்தம்மாவிடம் சென்று 'எவ்வளவு நேரம் இப்படி அழுது கொண்டே உக்காந்திருக்கப் போறே ஸ்ரீதேவி? அவனைத் தூக்கிகிட்டு போயி நடக்க வேண்டிய காரியங்களைக் கவனிக்கிறேன்' என்று சொன்னார். அந்தம்மா ஒரு முறை தலை எடுத்து அவர் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, கையை நீட்டிப் பிணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, 'எடுத்துட்டுப் போங்க' என்று சொன்னாள்.

மகனுடைய பிணத்தை ஸ்ரீதர், கையை விரித்து வாங்கிக் கொண்டார். கார் அருகில் தூக்கிச் சென்று பின் ஸீட்டில் படுக்க வைத்து, ஸ்டீரிங் முன்னால் வந்து உட்கார்ந்தார். கார் புறப்பட்டு அந்தப் பங்களாவை விட்டு வெளியே போய்விட்டது.

மூன்று நாட்கள் ஸ்ரீதேவி இந்த உலகத்தில் இல்லை. ஒன்றும் சாப்பிட மாட்டாள்; தூங்க மாட்டாள்; யாருடனும் பேச மாட்டாள். ஏனோ, எங்கேயோ அனுவசியமாக அநியாயம் நடந்தாற்போல் உள்ளே யிருந்து துளைக்கும் வேதனை. அந்தம்மா மெலியத் தொடங் கினாள்.

தம் தத்துவத்துக்கு விரோதமாக ஸ்ரீதர், அந்தம்மா பக்கத்தில் மணிக் கணக்கில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஆறுதல் சொன்னார். அவள் மனத்தில் குதூகலத்தை உண்டாக்க வேண்டுமென்று, தம் வசப்படுத்த வேண்டுமென்று மிகவும் முயற்சி செய்தார். கடைசியில் சொன்னார்: 'துக்கத்தை நாம் பரம எதிரியாப் பாக்கணும். இந்த உண்மையைத் தெரிஞ்சிக்கோ.'

வீட்டில் எந்த மூலைக்குப் போனாலும், எந்த அறையில் அடி வைத்தாலும், அந்தம்மாவுக்கு அந்த உருவமே தெரிந்து கொண்டிருந்தது— பெரிய தலை, சிறிய கை காலு, சத்தமாகப் பேச முடியாத வாய்......

அந்த வாய் பரிதாபமாக, 'அம்மா ! அம்மா !' என்று கூப்பிடுவது போல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அந்தம்மா இதயத்தில் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் பாய்வது போல்-யிருந்தன.

'நான் கொடுத்து வைக்கலே; நான் கொடுத்து வைக்கலே' என்று அடிக்கடி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

அந்த நல்ல வாய் இப்படிச் சொல்லும்: 'அம்மா ! இது என் தப்பா ? பின்னே ஏன் இந்தத் தண்டனை ?'

'பாபு, இந்தத் தண்டனை உனக்கில்லே, எனக்கு. சொல்லப் போனு இது தண்டனை இல்லவே இல்லே. என் கர்ம பலன், என் அதிர்ஷ்டம்.'

வாய் சொல்லுகிறது: 'போவட்டும்மா ! நான் போயிட்றதே நல்லது, பொறைச்சு எல்லாரோட விகாரப் பார்வை என் மேலே விழுந்துகிட் டிருக்கறதைவிட !'

'அவங்களைச் சுட்டுடறேன், அவங்களைச் சபிச்சிடறேன், அவங்களை ஒரு கை பாத்துடறேன்.'

வாய் சொல்லுகிறது: 'இல்லேம்மா ! எனக்காக நீ வாழ்க்கை யிலே துன்பம் அனுபவிக்கறது எதுக்கு ?'

'அய்யோ ! நான் எவ்வளவு கொடுமைக்காரி ? நானே அப்படிப் பிறந்திருந்தா என் வாழ்க்கை என்ன ஆயிருக்கும் ?'

—இப்படி அந்தம்மா சிந்தனையில், முதலில் எரிக்கும் துன்பத்தில் அலுத்துச் சலித்து மூர்ச்சையாய் விடுவாள்.

'மை காட் ! பழங்காலத்தவங்க சொன்னது நிஜம்தான். நரகம் இருக்குது.' என்று சிகரெட்டுகளைப் பற்றவைத்துக் கொண்டிருப்பார் ஸ்ரீதர்.

* * *

பாத்தாலஜி ம்யூசியத்தில் மற்ற ஸ்பெஸிமன் எல்லாவற்றையும்விட ஸ்ரீதர் புதிதாகப் பொருத்திய ஹைட்ரோ செபாலஸ் ஸ்பெஸிமன் சிறப்பாக இருந்தது.

'கான்ஜெனிட்டல் ஹைட்ரோ செபாலஸ் சாதாரணமா இன்ட்ரா யுட்டரைன் லைஃபோடவே ஃபீட்டஸ் செத்துப் போயிடும். திஸ் இஸ் எ ரேர் கண்டிஷன். அஞ்சு மாசம் வரைக்கும் பொழைச்சிருந்தான்.' என்று புரொஃபசர் ஸ்ரீதர், மாணவர்களுக்குக் காட்டினுர்.

அவருக்கு ஸெண்ட்டிமெண்ட்ஸ் கிடையாது. மூட நம்பிக்கைகள் அதைவிடக் கிடையாது. ஆனுலும் அந்த ஸ்பெஸிமன் என்ருல் அலாதி விருப்பம். சொல்லப் போனுல் தினம் ஒரு மணி நேரம்

ம்யூசியத்தில் பொழுது போக்குவது அவருக்குப் பழக்கம். அதில் சுற்றிக்கொண்டு சரியாக அதனிடம் வரும்பொழுது தம்மையறியாமல் நின்றுவிடுவார். ஐந்து நிமிஷம் அப்படியே நின்று போய்விடுவார். அவர் கண்கள் அதை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கும். ஃபார்மாலினில் மிதந்துகொண்டிருக்கும் அந்தப் பெரிய தலையுள்ள சிறிய உடம்பு, அவர் இதயத்தில் நாளடைவில் ஓர் இடத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளத் தொடங்கியது.

அதன் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தால் அவருடைய இதயம் துடித்துப் போவது போலிருக்கும். உடல் வேர்க்கும். அங்கே காட்சிக் கென்று வைக்கப்பட்டப் பொருள்—சைன்ஸை முன்னேற்றம் செய்வ தற்கு உதவும் அந்தப் பொருள்—தன் இரத்தத்தின் இரத்தம், தன் எலும்பின் எலும்பு, தன்னில் ஒரு கூறு.

இது போன்ற மென்மையான உணர்ச்சிகள் தம்மை ஆட்கொண்டு வருவது முதலில் அவருக்குத் தெரியவில்லை. எல்லாம் இயந்திர ரீதியில் நடந்துகொண்டிருக்கிறதென்று அவர் நினைத்துக் கொண் டிருந்தார். ஆனால் இந்த இதயத் துடிப்பு, சுருக் சுருக்கென்னும் ஒரு வேகம்...தாம் ஏதோ ஓர் இனமறியாத சக்திக்கு ஆட்பட்டு வருகிறோம் என்று, தம்மை யாரோ ஜெயித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அவர் உணர்ந்து கொண்டார். வெட்கப்பட்டார்...இனிமே இந்த இடத்தில் நிற்கக்கூடாது என்று நினைத்துக்கொண்டார். அங்கேயிருந்து மடமடவென்று முன்னால் நடந்து போவதற்கு முயற்சி செய்வார். ஆனால், அவர் பாதங்கள் அவர் சொல்லுக்குக் கட்டுப் படுவதை விட்டுவிட்டன. அங்கே போய் சேரும்பொழுது சட் டென்று நின்றுவிடும். உடனே கண்கள் அந்தப் பக்கம் திரும்பும், உற்றுப் பார்க்கும்...இல்லையென்றால், மனித முயற்சியோடு ஜெயித்து எப்பொழுதாவது அவர் முன்னால் நடந்து போய்விட்டாலும் ஏதோ ஒரு சாக்கில் திரும்பி அங்கே தள்ளிக்கொண்டு போகும் பாதங்கள். அவர் இந்த வேதனையைத் தாங்க முடியாமல் ம்யூசியம் ஹாலிலேயே கால் வைக்கக் கூடாது என்று முடிவு செய்தார். ஆனால் குறைந்தது ஒரு நாள்—ஒரு நாள்கூட அவர் அந்த முயற்சியில் வெற்றி அடைய முடியாமற் போய்விட்டது. அங்கே போகக் கூடாதென்று நினைக்க நினைக்க மனது அங்கேயே ஓடும். இதயத்தை அந்த ம்யூசியம் ஹால் கடிவாளம் போட்டு இழுப்பதுபோல் ஆகிவிடும். இந்தக் கட்டுப்பாடு...இந்தக் கவர்ச்சி...கடைசியில் அவரைச் சோர்வு சூழ்ந்து கொள்ளும். கண்ணைக் மூடிக்கொண்டு களைப்போடு 'பாப்ரே' ஒன்று சொல்லிக் கொள்வார். அவருக்குத் தெரியாமல்

எப்போதோ அவருடைய கண்ணும், காலும் அவற்றின் வேலையை அவை செய்துவிடும்.

இந்த மாதிரியான அவஸ்தை வாழ்க்கையில் முன்பு எப்போதும் இருந்ததில்லை. அவருக்குள்ளே பெரிய போராட்டம் தொடங்கி விட்டது. உட்போர். தமக்குள்ளே தாமே போராடிக் கொண்டிருந்தார். தமக்குத் தாமே பல்லைக் கடித்துக்கொண்டார்; கத்திகளை வீசிக் கொண்டிருந்தார்.

முதலில் விஞ்ஞானச் சுவை; அப்புறம் போராட்டம்; பிறகு பாசம்;. அதற்குப் பிறகு கவர்ச்சி; அதற்கு மேல் பற்றுதல்; அர்த்தமில்லாத பிரமை; பிறகு ஒருமை நிலை—ஒன்றன்பின் ஒன்று மேலே விழுந்து அவரை உலுக்கி உலுக்கி நசுக்கிக்கொண்டிருந்தன. அந்த உருவம் ஒரு முறை தூக்கத்தில்கூட தெரியத் தொடங்கியது. தெளிவில்லாமல் பிதற்றிக்கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீதேவி தன் எல்லையிலிருந்து வெளியே வந்து அவரிடத்தில் வந்த விசித்திரமான மாறுதலைக் கவனிப்பதற்குள்ளே நாட்கள், வாரங்கள் கூட கடந்து போய்விட்டன.

ஒரு நாள் அவர் படுக்கைமேல் படுத்துக்கொண்டு மேல்நோக்கிப் பார்த்துக் கொணடிருந்தார். பக்கத்தில் சத்தம் கேட்டது; அவருக்குத் தெரியவே இல்லை. ஸ்ரீதேவி வந்து அவர் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து, அவரைத் தொடும் வரையில் அவருக்கு ஒன்றும் தெரியாது.

திடுக்கிட்டு, அந்தம்மாளைப் பார்த்தபொழுது, ‘சொல்லுங்க’ என்று கேட்டாள் மென்மையான குரலில்.

‘என்ன?’

‘உங்க கிட்டே ஏதோ மாறுதல் வந்திருக்குது. எதுக்காகவோ கஷ்டப் பட்டுகிட்டிருக்கறீங்க. உடம்பு இளைச்சு போயிட்டுது. முகத்திலே இருந்த களைகூட இப்போ இல்லே. கவனமில்லாம எதையோ நினைச்சிகிட்டு இருக்கறீங்க. புலம்பறீங்க, இதெல்லாம் எதுக்காகன்னு?’ தன் கையை அவர் மார்புமேல் வைத்து எவ்வளவோ பரிவோடு கேட்டாள்.

அவர் வியப்படைந்தார்: ‘நிஜமாவா? நிஜமா என்கிட்டே அவ்வளவு மாறுதல் தெரிகிறதா?’

‘உலக சரித்திரத்திலேயே விநோதமான விஷயம். உண்மையா உங்ககிட்டே அவ்வளவு மாறுதல் வந்திருக்குது. என் கண்ணை என்னாலே நம்ப முடியாம இருக்கறேன்.’

‘காரணம் எனக்குத் தெளிவாத் தெரியலே ஸ்ரீதேவி!’

'போவட்டும், எனக்குக் காரணம் சொல்ல வேண்டாம். நீங்க மட்டும் வழக்கம்போல இருங்க. என் நம்பிக்கைகளைப் பாழாக்கிற பலவீனங்களைக் கிளறிவிடாதீங்க.'

அவர் அந்தம்மா கண்களையே உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டே நீண்ட நேரம் சும்மா இருந்தார். 'ஸ்ரீதேவி! உன் கிட்டே ஒரு கேள்வி கேக்கட்டுமா?' என்றார் பிறகு.

'கேளுங்க.'

'நான் ரொம்ப வெறுக்கத்தக்க மனுஷனா?'

அந்தம்மா அதிர்ச்சியடைந்து அவர் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவர் மார்புமேல் மெதுவாகத் தடவிக்கொண்டிருந்த கை அப்படியே நின்றுவிட்டது.

'நீ என்னை வெறுத்த சமயங்க, என்னை அருவருப்பாப் பாத்த நேரங்க நிறைய இருக்குதா?'

அந்தம்மா சட்டென்று எழுந்து நின்றாள். 'கடவுளே, இது கேள்வி இல்லே....வில்லிலேயிருந்து விடப்பட்ட அம்பு.'

ஆனால் சமாளித்துக்கொண்டு வேண்டிக் கொள்வதுபோல் சொன்னாள்: 'நீங்க எப்பவும் என்னை இப்படி கேக்க மாட்டீங்கன்னு நினைச்சேன், இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பம் வராதுன்னு நினைச்சேன். உங்க நடவடிக்கை, கட்டுத்திட்டம் எல்லாத்தையும் பொறுத்து கிட்டேன். ஆனா, இந்தக் கேள்வியை மட்டும் என்னாலே பொறுத் துக்க முடியலே; இப்பொமட்டுமில்லே, நான் சாவர வரைக்கும் எப்பவும் என்னை இந்தக் கேள்வி கேக்காதீங்க; என்னை மன்னிச் சிடுங்க, உங்க மனது புண்பட்டிருந்தா' என்று சொல்லி அங்கே யிருந்து போய்விட்டாள்.

அவர் பெருமூச்சு விட்டார். ஸ்ரீதேவிக்குத் தான் செய்த வேலை தெரியாது. தெரிந்தால் என்ன நடக்கும்? எரிமலை வெடித்துவிடுமா?

* * *

ஒரு பெரிய பிரளயம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பூமி நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது, பிளந்து கொண்டிருக்கிறது. எரிமலைகள் நெருப்பை வீசிக்கொண்டிருக்கின்றன; லாவாவைக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன; சமுத்திரம் பொங்கி உலகத்தை விழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது; புயல்கள் வீசிக்கொண்டுள்ளன; தீ எரித்துச் சாம்பலாக்கிக் கொண்டிருக்கும் வெப்பம்; உலகத்தின் ஓரத்திற்கே தூக்கியெறியும் சுழற்காற்று; காட்டாற்று வெள்ளங்களை உண் டாக்கும் பேய்மழை; படுபாதாளத்தில் கொண்டுபோய்த் தள்ளிவிடும் பூகம்பம்.

திடீரென்று ஒரு சத்தம் போட்டார்.

ஜன்னல் வழியாக ஆகாயவீதியில் திரிந்துகொண்டிருந்த ஸ்ரீதேவி ஓடி வந்தாள். 'என்னங்க? என்ன ஆச்சு?' என்று கேட்டாள் எல்லையற்ற கவலையோடு, முகத்தின்மேல் குனிந்து பார்த்துக் கொண்டே.

அவருக்கு உடல் முழுதும் வேர்த்துக்கொட்டி விட்டது. வெட வெடவென்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீதேவியின் குரல் இன்னோர் உலகத்திலிருந்து கேட்பது போலிருந்தது. மிகவும் முயன்று கண்ணைத் திறந்தார்.

'என்னங்க எப்படி இருக்குது?' —அவர் முகத்தின்மேல் ஸ்ரீதேவி முகம்.

'என்னவோ கனவு வந்தது ஸ்ரீதேவி! எல்லாம் நாசமா போயிட்டாப்போதிரி' என்று சொன்னார் மிகவும் சோர்வுடன்.

அந்தம்மாவின் முகமண்டலத்தில் கருமேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டன. 'நீங்க ரொம்ப யோசனை பண்ணிக்கிட்டிருக்கறீங்க. அதனாலேதான்...'

சில விநாடிகள் மௌனமாகக் கழிந்தன.

'ஒரு வாரம் ஆச்சில்லே நான் படுக்கையிலே விழுந்து?'

தலை யாட்டினாள்.

'அப்பா, இவ்வளவு நாள் நான் எப்பவும் நோயிலே படுத்ததில்லே. அதனாலேதான் போலிருக்குது...'

'ஊம்?'

'அதனாலேதான் போலிருக்குது யோசனைங்க—'

'நீங்க அந்த மாதிரி அலுத்துக்கக் கூடாது. இன்னும் ஒரு ரெண்டு நாளு முழுசா ரெஸ்ட் எடுத்துகிட்டாலொழிய நீங்க பழைய நிலைக்கு வர முடியாதுங்க.'

'பழைய நிலை...'—அவருடைய உதட்டில் புன்சிரிப்புக் கோடு தெரிந்தது.

'ஏன் சிரிக்கிறீங்க?'

'சந்தேகம் வந்தது, ஆவட்டும்.'

'எதைப் பத்தி?'

அவருக்கு என்ன சொல்ல வேண்டும் என்பது தோன்றாமல், 'மறுபடி பழைய நிலைக்கு வருவேனா, இல்லையான்னு?' என்றார். அந்தம்மா காலின் கீழ் பூமி ஆட்டம் கண்டது போலாய்விட்டது. 'அப்படிச் சொல்லாதீங்க' என்று சொன்னாள், அடைத்துக் கொண்ட குரலில்.

'ஸ்ரீதேவி!' என்று அழைத்தார்.

'என்னங்க?'

'அங்கே வெளியே பாரு.'

அந்தம்மாவுக்குப் புரியாமல், 'என்ன இருக்குதங்க அங்கே?' என்று கேட்டாள்.

'வேண்டியது இருக்குது. அஸ்தமிக்கற சூரியனை மறைக்கற மேகங்க, என்னைப் பாத்து சிரிக்கிற காற்று, கேலி பண்ணுகிற மரக் கூட்டம்.'

ஸ்ரீதேவிக்கு இதயம் கனத்துப்போய், துக்கம் அசுர அலைபோல் அடித்துக் கொண்டு வந்தது.

'அப்பா! அப்படிப் பேசாதீங்க. உங்களுக்குப் புண்யமா இருக்கும்.'—அந்தம்மாவின் குரல் புதைந்து போய்விட்டது.

மறுபடியும் அமைதி.

ஸ்ரீதேவி சற்றுத் தயங்கிக் கொண்டே, 'இன்னைக்கி சனிக்கிழமை யில்லே. இந்தச் சாயந்திரம் நான் கோவிலுக்குப் போகலாம்னு நினைச்சிகிட்டிருக்கிறேன். போயிட்டு வரட்டுமா?' என்று கேட்டாள் தலை குனிந்து கொண்டு.

'போயிட்டு வா, தயக்கம் என்னத்துக்கு?'

'நீங்க வீட்டுலே தனியா இருக்கணுமேன்னு...'

'பரவாயில்லே ஸ்ரீதேவி; அதான் கொஞ்சம் சுமாராயிருக்கு தில்லே.'

'சரி...ஆனா நீங்க இன்னும் வீக்காவே இருக்கிறீங்க. கட்டிலை விட்டு எழுந்துக்காதீங்க என்ன? நான் ஒரு மணி நேரத்திலே வந்துடறேன்' என்று ஸ்ரீதேவி திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டாள்.

நிமிஷத்துக்குப் பிறகு நிமிஷம் கடந்தது. ஸ்ரீதரால் இன்னும் அந்தக் கட்டிலில் படுத்திருக்க முடியவில்லை. மெதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்தார். பரவாயில்லை. சரியாகவே இருப்பது போல் பட்டது. எழுந்து நின்றார். நன்றாகவே இருப்பது போல் தோன்றியது. மெதுவாக நடந்து காரிடாருக்கு வந்து சுவரில் சாய்ந்து நின்றார்.

வானத்தில் மேகங்கள் அடர்ந்து சூழ்ந்து கொண்டிருந்தன. மேற்குத் திசையில் மலை, சூரியனை முழுவதும் மறைத்துக் கொண்டது. மழை வரும் அறிகுறிகள் தென்பட்டன.

ஸ்ரீதேவி நடந்தே போனாள். 'திரும்பி வருவதற்குள் நனைந்து போகிறாளோ என்னவோ'—அவர் மனம் அடித்துக் கொண்டது.

அதே இடத்தில் நின்று கொண்டு, இதுபோன்ற நேரத்தில், இது போன்ற சூழ்நிலையில்தான்...

'குழந்தையைப் பிறக்க விடமாட்டேன்' என்று பொருள்படச் சொன்னார்.

பிறக்கவும் பிறந்தான்; சற்று வளரவும் வளர்ந்தான்; அழியவும் அழிந்தான்.

'இல்லே, அழியல்லே'—ஏதோ கரகரப்பான குரல் கத்துவது போல் இருந்தது.

அவர் துள்ளி விழுந்தார், அவன் உடம்பு அழியவில்லை. தம் பணியை முன்னிட்டு கண்ணெதிரில் வைத்துக் கொண்டார். ஆனால் இந்தப் பணிக்கு விளக்கம் வேறு. இது மனிதத் தன்மையுள்ள மனிதனுடைய பணி அல்ல.

'நான் அழிஞ்சி போகலேப்பா, நான் அழிஞ்சி போகலே. என்னை அடைச்சு வெச்சிருக்கருங்க. லோஷன்லே முக்கியிருக்கருங்க. கண்ணாடி வழியா எல்லாரும் பாத்துகிட்டிருக்கருங்க. என் பெரிய மண்டை அவங்க பார்வையாலே பொத்தல் விழுந்துகிட்டிருக்குது.'

'ஒரு வாரம்...! அப்பாடா! இவ்வளவு நாள் கடந்து போயிட்டதே. இந்த வாழ்க்கை தன் உடம்பைக் கட்டிப் போட்டுட்டது. இத்தனை நாளு...,எப்படித்தான் தாங்கிகிட்டார்? எப்படி வாழ்ந்தார்?'

வியப்பல்ல. அவர் கண்களிலிருந்து இரத்தத் துளிகள் போல் கண்ணீர்த் துளிகள் உதிர்ந்தன.

'நீ ஒரு கல்லு, பாறுங்கல்லு.'

—மனம் போகச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

'சக்தி யில்லே, சக்தி யில்லே.'

'அதனாலேதான். நீ ஒரு கல்லு, பாறுங்கல்லு.'

'ஜுரமா இருக்குது. சக்தி பத்தாது.'

'சாவமாட்டே ஆவட்டும். கல்லுக்குச் சாவு கிடையாது இல்லையா?'

—கல்லுக்கு மறைப்பு இல்லை அல்லவா.

கால்களும் மனதும் ஒன்றாய்விட்டன; மூளை வேலை செய்வதை நிறுத்திவிட்டது. அவ்வளவு குளிரிலும் உடம்பு வேர்த்துக் கொண்டிருந்தது. 'போறேன்... போறேன்.'

பங்களா போர்ட்டிகோவி லிருந்து அம்பாஸ்ஸடர் கார் நகர்ந்தது.

* * *

ம்யுசியத்தில் காலை வைத்து, சுவரிலிருந்த ஸ்விச்சைப் போட்டார். ஹால் முழுவதும் மின் ஒளியால் நிறைந்து விட்டது.

அதோ தன்னுடை...அதோ...! இரண்டு அடி எடுத்து வைத்தார்.

திடீரென்று லைட் அணைந்துவிட்டது. கரெண்ட் போய்விட்டாற் போல் இருக்கிறது. ஒரே இருள்... காரிருள்... கண்ணுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை.'

'கண்ணு! எங்கேடா?'—இதயம் முனகியது.

'இங்கேப்பா. இங்கே. இங்கே என்னை அடைச்சி வெச்சிருக் கருங்க. மூச்சு விட முடியலை.'

'ஒரு நிமிஷம். வந்துகிட்டிருக்கறேன் கண்ணு'—ஸெண்ட்டி மெண்ட்ஸுக்கு மிகத் தொலைவான புரொஃபசர் ஸ்ரீதர் அடியெடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார் தடவிக்கொண்டே, தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டே.

அந்தக் காரிருளில் அவரைச் சுற்றிப் பல நோய்களுக்கு ஆளான விசித்திரமான, பயங்கரமான சின்னங்கள், பெண்களுடையவை, குழந்தைகளுடையவை, வயதானவர்களுடையவை, மார்புநோய்க் காரருடையவை, கான்ஸர் நோயினுடையது, காச நோயினுடையது, ஸிபிலிஸ் நோயினுடையது, ப்ரைமரீஸ் நூற்றுக் கணக்கில்...அவர் சேர்த்தவை...மானசீகச் சொத்து—

'அப்பா! அப்பா! இங்கே இருக்கிறேனப்பா.'

அவரை எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் அழைப்பது போலிருந்தது. எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் கேட்டது. வழி தெரியவில்லை. ஒரு பக்கமாகப் போகிறார்... முன்னேக்கிப் போகிறார்...

டக்...டக்...டக்...யாரோ நடந்து வரும் சத்தம்.

'யாரது?'... நடப்பதை நிறுத்திவிட்டுக் கத்தினார். தன் காலடி யோசையே இவ்வளவு பயங் காட்டுகிறதா? எல்லாம் அமைதி. மறுபடியும் நகர்ந்தார்.

'அப்பா! அப்பா!'

அழைப்பு—பரிதாபமாக, தீனமாக, இரத்தத்தைப் பிழிவது போல.

யாருடையதோ சிரிப்பு?

'யாரது?' மறுபடியும் கத்தினார்.

'இங்கேப்பா! இங்கேப்பா!'

அருகில் நெருங்கிவிட்டார். கையை முன்னால் நீட்டி அங்கிருந்த கிளாஸ் ஜாரைத் தடவினார். அதுதான் என்ற நம்பிக்கை வந்தது.

'நீதானு கண்ணு?'

'ஆமாமப்பா!'

நினைக்காமலேயே அவர் கைகள் அதை மேலே எடுத்தன. மிகவும் கனமாக இருந்தது. அதை அருகில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டு

மென்று, அணைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு துடிதுடிப்பு. கைகள் நடுங்கின.

சிறிது சிறிதாக அதனுடைய கனம் பெருகிக்கொண்டிருந்தது. கைகளுக்குச் சக்தி போதவில்லை.

மாரோடு அணைத்துக்கொண்டிருந்தார்... கைகளில் சக்தியில்லை. முடியவில்லையென்று கெஞ்சிக் கொண்டன.

தொபாலென்று ஒரு சத்தம்—'கண்ணு!' என்று ஒரு கூச்சல் பைத்தியம் பிடித்தாற்போல.

விளக்கு எரியத் தொடங்கியது. நின்று கொண்டு நடுங்கிக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீதர் கண்ணுக்குத் தென்பட்டது—சுக்கு நூறாக உடைந்து கீழே விழுந்து கிடக்கும் கண்ணாடிப் பாத்திரம், நாலா பக்கமும் சிதறிப்போன ஃபார்மலின். அதில் அப்பொழுதுதான் செத்துப் போய்விட்டாற்போல் அமைதியாக விழுந்து கிடக்கும் விசித்திரமான சதைப் பிண்டம்...

ஸ்ரீதர் குனிந்து மகனைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டார். அந்த உடம்பை ஒரு நிமிஷம் உற்றுப் பார்த்தார். 'உனக்கு நியாயம் வழங்கறேன்'—தீவிரப் பற்று மனத்தைக் குதிபோடச் செய்தது. அப்படியே மகனை எடுத்துத் தோள்மேல் போட்டுக்கொண்டு வெளியே பார்த்து நடந்தார்.

ம்யூசியத்திலிருந்து ஒரு ஸ்பெஸிமன்னைப் பித்து பிடித்தவன்போல் காரில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் புரொஃபசரை விசித்திரமாகப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள், அட்டெண்டரும் வாச்மேனும். கார் நகர்ந்து சுடுகாட்டை நோக்கிப் போகத் தொடங்கியது.

* * *

ஆத்திரம் தீர, குறை தீர எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டு மனைவி மடியில் தலையை வைத்து அழுதுகொண்டிருந்தார் ஸ்ரீதர். எவ்வளவு சுகமாக இருக்கிறது அழுகை! எவ்வளவு நிம்மதி! ஸ்ரீதேவி அவர் தலை முடிக்குள் விரலை நுழைத்து வருடிக்கொண்டே, மௌனமாகக் கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டிருந்தாள்.

துளிக்கூட மறைக்காமல் எல்லாம் சொல்லிவிட்டார் அவர்.

'ஸ்ரீதேவி! நான் ஒரு நல்ல அப்பா ஆகணும்னு இருக்குது. நான் நல்ல அப்பா ஆகணும்.' இன்று நிகழ்ச்சிகள் இந்தத் திருப்பம் அடையவில்லை யென்றால், இந்த மாறுதல் இப்படி நிகழவில்லை யென்றால், தான் சொல்ல இருந்த விஷயத்தை இப்படிச் சொல்லி யிருப்பாள்: 'எனக்கு அபார்ஷனைச் செய்துடுங்க.'

ஆனால் இப்போது...இது வேறு நிலை. இது புதுத் தளிர்கள்.

'உங்க ஆசை... இன்னும் ஒரு ஏழு மாசத்திலே...'

அவர் காதருகில் இனிமையான, மென்மையான நாதஸ்வர இசை கேட்டது...

காக்கைகள்

இருந்த ஊரு பட்டிக்காடு. ஆனதனுலே, செஞ்சிகிட்டிருந்தது பள்ளிக்கூட வாத்தியார் வேலை, நாலு ரூபாச் சம்பளத்திலே குடும்பத்தைத் தள்ளிகிட்டு வந்த ராமநாதம், திடீர்னு காலனுக்கு விருந்தாயிட்டார். அத்தோட அந்தக் குடும்பம் தெருவிலே நின்னுது.

ராமநாதத்துக்கு ரெண்டு ஆண் பசங்க, ரெண்டு பெண் குழந்தைங்க. ஒரு பெரிய பையனை விட்டா மத்த மூணு பேரும் வயசிலே சின்னவங்களா யிருந்தாலும் அறிவிலே மட்டும் அவனைவிடப் பெரியவங்கன்னுதான் சொல்லணும். ஏன்னு, வயசுக்குத் தகுந்த அறிவு ஆற்றல் அவங்களுக்குப் பொருத்தமா அமைஞ்சிதே தவிர அவனுக்கு மட்டும் அமையலே. காலம் கடந்துகிட்டிருந்தா அவன் கிட்டே உடம்பிலே வளர்ச்சியை தவிர மூளையிலே வளர்ச்சி நின்னு போயிட்டது. வெத்து அப்பாவி. புத்திகூர்மை இல்லாதவன்.

பாவம் ராமநாதத்தோட வாழ்க்கையிலே இந்த ஒரு பிரச்சனை அவரை எவ்வளவோ வேதனைப் படுத்திட்டுது. பையன் வளர்ந்து வந்து தன்னைச் சுகப்படுத்துவான் எங்கற ஆசையைப் பலவந்தமாக் கொன்னுட்டு யோசனைபண்ணு, கண் முன்னுடி பயங்கரமான தரித்திர தேவதை தலைவிரி கோலமா ஆடறது தெரியும். 'தனதுன்னு சொல்லிக்கறதுக்கு ஒரு கஜம் நிலங்கூட இல்லே. தனக்கு மிஞ்சினதெல்லாம் மனைவியும் பசங்களும்; பறவையோட சிறகுங்க மாதிரி இந்த ரெண்டு கைகளும்தான். இதுதான் இருக்குதுன்னு நினைச்சிக்குவார்.

'தனக்கப்பறம் இந்தக் குடும்பம் என்ன ஆகறது?' எங்கற கேள்வி எப்பவாவது அவர் மனசிலே தலையெடுத்துதுன்னு அப்படியே இடிஞ்சி போயிடுவார். ஆனு, மேலுக்கு மட்டும் கம்பீரமாக நடந்துக்குவார். யார் கிட்டேயும் கவலையோடு அங்கலாய்க்க மாட்டார். 'எனக்கென்ன குறைச்சல்? என் பசங்களே எனக்குப் பத்தாயிரத்துக்குச் சமானம்'னு சொல்லிக்குவார். அவங்க எல்லாரையும் சுத்தி உக்கார வைச்சிகிட்டு இப்படி அந்தக் குடும்பம் நல்லபடியா இத்தனை நாளு நடந்துட்டுது.

இருந்தாப்பலே இருந்து செவ்வாக்கிழமை, 'ஜுரம் காயரு மாதிரி இருக்குது'ன்னு சொன்னர் மனைவிகிட்டே. அந்தம்மா ஏதோ

வீட்டிலேயிருந்த மருந்தைக் கொடுத்தாங்க. இந்த வீட்டுலே குடித்தனம் வைச்ச இருபத்தி அஞ்சு வருஷமா பசங்களுக்காவட்டும் பெரியவங்களுக்காவட்டும் சொந்தமாத் தயார் பண்ணதையோ வாங்கிகிட்டு வந்த மருந்துகளையோ உபயோகிச்சிகிட்டு வந்தார் அவர். டாக்டர்னு ஒர்த்தரைக் கூப்பிடறது, அவர் தன்னை ஒரே யடியாக் கொள்ளை யடிக்கறது அவருக்கு இஷ்டம் இருக்கறதில்லே.

வழக்கம்போலச் சீக்கிரத்திலே குறைஞ்சி போயிடும்னு நினைச்ச ஜூரம் மத்தியானத்துக்குள்ளே ஆளையே விழுங்கிட்டுது.

'எவ்வளவு கொடுமை நடந்துட்டுது'ன்னு சொல்லிக்கிட்டாங்க எல்லாரும்.

* * *

மத்தியானம் பதினோரு மணிக்குப்போன ஆளோட சவத்தை ராத்திரி இருட்டற வரைக்கும் தகனம் பண்ணறத்துக்கு வழியில்லாம போயிட்டுது. காரணம் மகாலட்சுமி அதுக்குத் தடை சொன்னது தான். 'சொந்தக்காரங்க ரொம்ப பேருக்குத் தந்தி அனுப்பி யிருக்குது. இப்போ வந்துகிட்டிருப்பாங்க'ன்னு பரிதாபமா வேண்டி கிட்டா. அந்த ராத்திரி கடைசி பஸ்லேகூட யாரும் வரலே. மறுநாள் காலம்பற வரைக்கும் வைக்கச் சொல்லி அந்தம்மா கெஞ்சிக் கேட்டாலும் ஊர்ப் பெரியவங்க ஒத்துக்கலே.

இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பங்கள்ளே பட்டிக்காட்டு ஜனங்ககிட்டே சில நம்பிக்கைகளும், கட்டுப்பாடுகளும் இப்பவும் இன்னும் இருந்துகிட்டு வருது. ஒரு வீட்டுலே குடி யிருக்கறவங்கள்ளே, ஒரு போர்ஷன்லே இந்த மாதிரி துக்க நிகழ்ச்சி நடந்ததுன்னு வெச்சிக்கோங்க— பட்டினமாயிருந்தா கப்சிப்பின்னு தெருக் கதவை மூடித் தாப்பாள் போட்டுட்டு சமையல் பண்ணிக்குவாங்க. பட்டிக்காட்டிலே அப்படி யில்லே. பிணம் தெருவுலேயிருந்து நகர்றவரைக்கும் யாரும் எந்தத் தெருவிலும் சமைக்க மாட்டாங்க. அடுப்பிலே உலையே வைக்க மாட்டாங்க.

அன்னைக்கி ராத்திரியே சவத்தை எரிச்சி முடிச்சிட்டாங்க. குளிர்லே உடம்பு விறைச்சிக்கிற மாதிரி இருந்தது. குளிர்க் காற்று வீசிகிட்டிருந்தது. அந்த ராத்திரி ரொம்ப நேரம் வரைக்கும் அவங் கவங்க வீட்டு முன்னுடி உக்காந்துகிட்டு அவரோட குணாதிசயங் களைப் பத்தியே பேசிகிட்டிருந்தாங்க.

தெருப்பக்கத்து அறையிலே, சுவத்திலே சாஞ்சிகிட்டு உள்ளுக் குள்ளே குமுங்கிக் குமுங்கி அழுதுகிட்டிருந்த மகாலட்சுமிக்கு நடு ராத்திரி ஒரு மணி வரைக்கும் தெருவிலேயிருந்து பெருமூச்சுங்க,

கணவனைப் பத்திப் புகழ்ச்சியான வார்த்தைங்க தெள்ளத் தெளிவாக் கேட்டுக்கிட்டிருந்தது. கடைசியிலே இன்னொரு அரை மணியிலே ஊரு முழுக்கத் தூக்கத்திலே ஆழ்ந்து அமைதி குடிகொண்டது.

மாடத்திலே அகல் விளக்கு மினுக் மினுக்கின்னு எரிஞ்சிகிட்டிருந்தது. பசங்கெல்லாம் அழுது அழுது படுத்துட்டாங்க.

கணவனைப் பத்தி நினைச்சிக்கிட்டு அந்தம்மா பொங்கிப் பொங்கி வர்ற துக்கத்தை ரொம்ப முயற்சிபண்ணி அடக்கிகிட்டிருந்தாங்க. 'அவரை விட்டுட்டு என்னை அழைச்சிட்டுப் போயிருக்கக்கூடாதா கடவுளே'ன்னு சொல்லிகிட்டு தலையிலே அடிச்சிகிட்டா—சாதாரணமா, அந்த மாதிரி சந்தர்ப்பத்திலே எல்லாரும் நினைச்சிக்கிரு மாதிரிதான்.

நடுநடுவுலே கொஞ்சம் தூக்கம் பிடிச்சாலும் ஏதேதோ கெட்ட கனவுங்க வந்து தூக்கத்தைக் கலைச்சிகிட்டேயிருந்தது. என்னமோ யோசனைங்க மனசைக் குழப்பிகிட்டேயிருந்தது. இனி தன் வாழ்க்கையே ஒரு படுபாதாளம்! நேத்து வரைக்கும் கவலைப்படாத எதிர்காலம் பெரிய புலி மாதிரி உறுமிகிட்டு வந்தது. இப்போ எல்லாம் பிரச்சனைங்கதான். சந்தர்ப்பங்கள் எல்லாம் ஒரேயடியா எதிர்த்துகிட்டது. பச்சைக் குழந்தைங்க பக்கம் வேதனையோட பாத்தா. குளிருக்கு முடங்கிகிட்டு படுத்துகிட்டிருந்தாங்க. அப்பா செத்துப் போயிட்டா—அவங்களும் அழுதாங்க. எல்லாரும் அழுதுகிட்டிருந்தா அவங்களும் 'ஓ'ன்னு கதறினுங்க. அதைத் தவிர அவங்களுக்கு வேறெ ஒண்ணும் தெரியாது. அதுவே நல்லது. இடை இடையிலே அவங்க அப்பா பேச்சு வந்தா, ஏதோ சமாதானம் சொல்லிகிட்டிருந்தா இப்படியே மறந்து போயிடுவாங்க. தன் கதி? வாழ்க்கை முடியற வரைக்கும் அந்த ஞாபகத்தோட இடிஞ்சி போய் கிட்டிருக்கணும்.

நீண்ட நேரம் கணவனை நினைச்சிகிட்டு உள்ளுக்குள்ளே கேவிக் கேவி அழுதா. மீதிப் பாதிராத்திரி, எதிர்காலத்தைப் பத்தி நினைச்சி நினைச்சி அழுதா. வழுக்கைத் தலை, ஜிப்பா, கீழ்ப்பாச்சு, தோள்மேலே துண்டு, நெத்தியிலே மச்சம், குழி விழுந்த கண்ணுங்க, மெல்லிய செருப்புங்க, மூக்குக் கண்ணாடி, கையிலே குடை—இதெல்லாம் நினைவுவீதியிலே கிர்கிர்ருன்னு சுத்தி வந்தது. எதிர் காலத்தைக் கண்ணாலே பாத்தா முதலும் முடிவும் தெரியாத பாதாளத்தின்கிட்டே நிக்கருமாதிரி மனசு அடிச்சிகிட்டுது. கண்ணு இருண்டுபோய் எந்த வழியும் தென்படலை; மனசெல்லாம் இனம் தெரியாத ஏக்கத்தோட உருத்தெரியாம குலைஞ்சி போய்க்கிட்டிருந்தது—'நாலு பசங்க,

நான் அஞ்சு வயிறுங்க நிறையணும். எப்படி? எவ்வளவு கௌரவமாப் பொழைச்ச குடும்பம்? யாரையும் எந்த விஷயத்திலும் மானத்தைவிட்டுக் கைநீட்டிக் கேட்டதில்லையே? நான் இப்போ என்ன பண்ணறது?'

அந்தப் பண்ணறது என்னங்கறதைப் பத்தி மனசு அநேக விதமாச் சிந்திச்சிப் பாத்தது. கொஞ்சம் கௌரவமாப் பொழைக்கற வழி எதுவாயிருந்தாலும் அதுக்கு மூலதனம் வேணும்! அது இல்லேன்னு ஒண்ணும் நடக்காதுன்னு தனக்குத் தெரிஞ்சிருந்தும் தனக்கு என்னமோ கௌரவமாப் பிழைக்கறவழி இருக்குதுன்னு நினைக்கறது தனக்கே சரியில்லேன்னு தோனிச்சு.

பத்ரம்மா கதி என்ன ஆச்சு? இருபத்தி அஞ்சு வயசிலே புருஷன் செத்துப் போயிட்டான். அப்போ மூணு பசங்க; என்ன பண்ணு?... என்ன... பண்ணு? மகாலட்சுமி துக்கத்தைத் தடுக்க முடியாம போயிட்டா. தனக்கும் அதே கதிதான் வரப்போவுதா? இவ்வளவு காலம் மரியாதையோட இருந்த குடும்பம் தெருவுலே நின்னு யாரும் கவலைப்படமாட்டாங்களா? யாருக்கும் அக்கறையில்லையா? பத்ரம்மா மாதிரி வீடு வீடாத் திரிஞ்சி அரிசி, பருப்பு குத்திப் புடைச்சாலொழிய தன் பொழைப்பு நடக்காதா? ஒரு காலத்திலே ஊர்லே அவளுக்கு இருந்த கௌரவம் யாருக்கும் குறைஞ்சதில்லே. எல்லாரை மாதிரியே பத்ரம்மா சம நிலையிலே வாழ்ந்துகிட்டிருந்தா ஆனு இப்போ? ஏதோ எப்பவாவது தப்பித் தவறி பேசினாலொழிய மத்தபடி அவ பேச்சையே எடுக்கமாட்டாங்க. ஒரு வேளை பேசினாலும் பழைய தோரணையிலே இருக்காது அந்தப் பேச்சு.

இப்போ யெல்லாம் அவளுக்கு ஷோக்கு அதிகமாயிட்டுதுன்னும், எந்த வேலே செஞ்சாலும் ஒழுங்கா இருக்கறதில்லேன்னும், ஒரு தடவைக்குப் பத்துத்தடவை சொன்னாலொழிய எதையும் காதிலே போட்டுக்கறதில்லேன்னும், இருந்தாலும் வாழ்ந்து கெட்டவங் கறதினாலே பசங்க முகத்தைப் பாத்துப் பரிதாபப்பட்டு ஆதரவு காட்டறோம்னும்—இப்படி அவங்க பேசற தோரணை இருக்கும். அவளோட பழைய அந்தஸ்து அழிஞ்சு போயிட்டுது. அதுக்குப் பொறுப்பு அவள் இல்லே. ரெண்டு வலுவான கையிங்க அந்தக் குடும்பத்தை உள்ளங்கையிலே வெச்சுக் காப்பாத்திகிட்டிருந்தது. அந்தக் கையிங்க கண்ணுக்கு மறைவாப் போயிட்டுது—மலையைச் சூழ்ந்துகிட்ட பனி மாதிரி... பனி கரைஞ்சிது... உள்ளங்கையிலே ரகசியம் வெட்ட வெளிச்சமாயிட்டுது. அவளைப் பத்தி நினைக்கிற மாதிரியே தன்னைப் பத்தியும் நினைச்சிக்குவாங்க. தான் இருக்கறது

வாடகை வீடுதான். கொஞ்ச நாள்ளே, அவ்வளவு பெரிய வீட்டுக்குத் தான் முழுக்குப் போடவேண்டிய நிலே வந்துடுங்கற நினைப்பு வந்த உடனே, மகாலட்சுமி மனக்கண் முன்னுடி, மரத்துக் குக் கீழே வெய்யிலுன்னு இல்லாமெ, மழைன்னு இல்லாமெ புல்லு மாதிரி வாழ்ந்துகிட்டிருக்கற அஷ்ட தரித்திரம் பிடிச்சவங்க, முதுகெலும்பு வரைக்கும் உள்ளே போயிட்ட வயித்தோட, குழி விழுந்துபோன கண்ணேடை, சடை பிடிச்சிப்போன தலெமயிரோட பயங்கரமாத் தென்பட்டாங்க. சுவத்திலே சாஞ்சிகிட்டு, பலவந்தமா துக்கத்தை அடக்கிக்கிட்டு உதட்டைக் கடிச்சிகிட்டுக் கண்ணை மூடிகிட்டா.

அந்தம்மா கன்னங்க குளமாயிட்டுது. மனசு சமுத்திரம் மாதிரி சத்தம் போட்டுக்கிட்டிருக்குது. கண்ணைத் திறந்ததும் அவங்க கண்ணு பெரியவன்மேலே விழுந்தது. அவனும் சின்ன குழந்தைங்க பக்கத்திலேயே முடங்கிக்கிட்டுப் படுத்திருந்தான். தூக்கத்திலே அவன் வாயிலிருந்து ஜொல்லு ஒழுகறதை அந்தம்மா பலதடவை பாத்தாசே! சின்ன பசங்க மாதிரி! அவனைப் பாத்துகிட்டிருந்தா அவங்களுக்கு எங்கில்லாத ஆத்திரம் பொங்கி வருது. வயசாயி வளந்துட்டானே தவிர குடும்பத்துக்கு எதுக்கும் உபயோகமில்லாம போயிட்டான். கணவன் உயிரோட இருந்த வரைக்கும்கூட மனோ வேதனை படறதுக்கு இவனே காரணம். தான் பட இருக்கும் கஷ்டங் களுக்கெல்லாம் இவனே காரணம். தன் வேதனை கஷ்டங்க எல்லாத்துக்கும் பொறுப்பை அவன் தலையிலே போட்டுட்டு அவனை அருவருப்போட பாத்த மகாலட்சுமிக்கு, இன்னொரு அரைமணி ஆனப்பறம் எங்கில்லாத பரிதாபம் ஏற்பட்டது—'அவனை அனாவசிய மாக் குறை சொன்னேன். அவனுக்குக் கடவுள் புத்தியைக் கொடுக்கலே. அவன் என்ன பண்ணுவான்?' அவனை வெறுத்து கிட்டதிலே தன் தவறுதான் வெளியாச்சே தவிர, அவன் தப்பு ஒண்ணுமில்லே. அந்த மூணு சின்ன பசங்களும் அவனும் ஒண்ணு தான்னு நினைச்சிகிட்டா.

தனக்கு வயித்துக்கு இருந்தாலும் இல்லாம போனாலும் பசங்க படிப்பை மட்டும் நிறுத்தக்கூடாது. கடைசியிலே தேவைப்பட்டா எந்த நிலைக்காவது கீழே இறங்கி, அவங்களைப் படிக்கவைக்க வேண்டியதுதான்?

அவங்க மனசிலே ஒரு யோசனை தட்டுப்பட்டது!

ஒரு மெஷினை வாங்கிகிட்டு துணி தைச்சா நாளுங்க கஷ்டமில்லாம போயிடும். 'எனக்குதான் மெஷின்லே துணி தைக்கத் தெரியுமே...'

இந்த யோசனை அவங்களுக்கு நல்லதுன்னு பட்டுது. ஆனு அதுக்கும் நிறையப் பணம் வேணும். ரெண்டு மூணு நூருவது வேணும்! அவ்வளவு பணம் எங்கிருந்து வரும்? தன் உடம்பு மேலே குண்டு மணி அளவு கூடப் பொன் இல்லே. ஊரெல்லாம் வேறே கடன் ஆயிட்டிருக்குது.

இவ்வளவு காலமா இந்த ஊர்லே இருக்கருங்கில்லியா—அந்த அளவு உதவி யாரும் பண்ண மாட்டாங்களா?

அதுக்குள்ளே விடிய ஆரம்பிச்சிட்டுது. அந்தம்மா கண்ணைத் திறந்து பாக்கறப்போ லேசா வெய்யில் கோடு கால்மேலே விழுந்துகிட்டிருந்தது. பாங்க கண்ணைக் கசக்கிக்கிட்டு எழுந்து உக்காந்தாங்க.

*   *   *

நல்லாப் பொழுதேர்ற வரைக்கும் எதிர்பார்த்து, முடிவிலே கடைசி பஸ்கூடப் போயிட்டப்பறம், 'யாரும் வரக் காணுமே, பால் ஊத்தற காரியத்தை முடிச்சிடுங்கன்னு வேண்டிகிட்டா, அதுக்கான செலவுக்குக் காசை அவங்க கையிலே வைச்சுட்டு.

அந்தக் காரியம் முடியறதுக்குள்ளே பொழுது ரொம்ப போயிட்டுது.

மகாலட்சுமி அறையிலே முந்தானையை விரிச்சிகிட்டுப் படுத்தபடி யோசனை பண்ணிகிட்டிருந்தா: 'குடும்பம் பசுமையா வாழ்ந்துகிட்டிருந்த வரைக்கும் எல்லாரும் தயக்க மில்லாம வந்துபோய்க்கிட்டிருந்த சொந்தக்காரங்க இப்போ ஏன் வரலே? இவங்க எல்லார் கிட்டேயும் இவ்வளவு மாறுதல் ஏன் வந்தது? இந்தத் திக்கில்லாதவங்க பொறுப்பு எங்கே தங்க தலையிலே வந்து விழுந்திடுமோன்னு பயந்து அவங்கவங்க பின்வாங்கிட்டாங்க. அந்த விஷயம் தெளிவாத் தெரிஞ்சிகிட்டுத்தான் இருக்குது.' அந்தம்மாவுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. 'இவங்க மனசென்ன காய்ஞ்சு கல்லாயிட்டுதா? இந்த மாதிரி ஆளுங்க இனிமே வராமயே போயிட்டாலும் எனக்குக் கவலையில்லே'ன்னு நினைச்சிகிட்டா மகாலட்சுமி.

'அம்மா, கடிதாசிங்க வந்திருக்குது'ன்னு சொல்லிக்கிட்டு, பெரிய பையன் அறைக்குள்ளே வந்ததும் அந்தம்மா யோசனையிலே இருந்து வெளியே வந்து அதை வாங்கிக்கிட்டு படிக்க ஆரம்பிச்சா.

எல்லாக் கடிதங்களும் ஒரே மாதிரியே இருந்தது: 'ராமநாதத்துக்கு உடல்நிலை சரியில்லை என்று அறிந்து மிகவும் வருத்தப்பட்டோம். கடவுள் புண்ணியத்தில் அவர் உடல் தேறி இந் நேரத்தில் நன்றாக இருப்பார் என்று நம்புகிறோம். புறப்பட்டு வரவேண்டுமென்று எவ்வளவுதான் முயற்சி செய்தாலும் தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் வரமுடியாமல் போய்விட்டது. மிகவும் வருத்தப்படுகிறோம்.'

மகாலட்சுமி கடிதங்களை யெல்லாம் கோபமாக் கிழிச்செறிஞ்சா. உலகத்திலே எத்தனைப் பேர் இல்லே! இவங்களும் அவங்கள்ளே ஒர்த்தர். எல்லாம் தேனுன வார்த்தைங்க—இனி அவங்களைப் பத்தி யோசனை பண்ணறது அந்தம்மா மனசுக்குப் பிடிக்கலே. உள்ளே என்னென்னு தெரியாத கோபமும் வேதனையும் குடிகொண்டது. ராத்திரி தட்டுப்பட்ட யோசனை மறுபடியும் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அதைப் பத்தி யார் கிட்டே கலந்து பேசறதுன்னு யோசனை பண்ணு. 'வெங்கய்யாவைக் கேட்டுப் பிரயோஜனம் இல்லே. பணம்னு உயிர் அவருக்கு. அவர் வாயைத் திறந்தா எனக்கு நாக்கைப் பிடுங்கிக்கிரு மாதிரி வெக்கம் வரும். போவட்டும் ராஜய்யா கிட்டே சொல்லிப் பாத்தா?' இந்த யோசனை நல்லா இருந்தா மாதிரி பட்டது

பெரிய பையனைக் கூப்பிட்டு ராஜய்யா இருக்கிருரா இல்லையான்னு பாத்துட்டு வரச் சொல்லி அனுப்பிச்சா.

கொஞ்சநேரம் ஆனப்பறம் அவன் வந்து, 'அவர் பட்டணம் போயிருக்கருராம்'னு சொன்னுன்.

'எப்போ வர்ருராம்'னு கேட்டா மகாலட்சுமி சொரத்தில்லாம.

'ரெண்டு வாரம் ஆகுமாம்'னு சொன்னுன்.

ஒரு நிமிஷம் யோசனை பண்ணிட்டு, 'போயி ராமய்யா இருந்தார்னு அழைச்சிட்டு வா. அம்மா ரொம்ப கேட்டுக்கிட்டாங்கன்னு சொல்லு'ன்னு சொன்னு மகாலட்சுமி.

பையன் தெருவிலே ஓடிப் போனுன். வெய்யில் கொஞ்சம் குறைஞ்சு குளிர்ச்சியாவே இருந்தது. தெருவிலே யிருந்து ஒரு சந்தடியும் அவங்களுக்குக் கேக்கலே.

'பசங்க எங்கே போனு மாதிரி?...பாப்பா! பாப்பா!'—பதிலொண்ணும் வரலே. தூரத்திலே யிருந்து பள்ளிக்கூட மணிச் சத்தம் கேட்டுது. தெருவிலே சைக்கிள் நடமாட்ட ஓசைங்க குறைஞ்சிது. கோதாவரியிலிருந்து படகுக்காரங்க கூக்குரலுங்க கேட்டுகிட்டிருந்தது. புழக்கடையிலே காக்கைங்க கரைஞ்சிகிட்டிருந்தது. மனசெல்லாம் ஒரே திகிலாக் குழம்பிக் கிடந்தது மகாலட்சுமிக்கு. 'ராமய்யா கிட்டே இந்த விஷயத்தை எப்படிச் சொல்றது? என்ன சொல்லருரோ?'—இப்படி நினைச்சிக்கிட்டிருந்தா அந்தம்மா.

'அம்மா, ராமய்யா வந்திருக்கருர்'னு சொல்லிகிட்டே கீழே நழுவிகிட்டிருந்த கால்சட்டையை மேலே இழுத்துகிட்டே வந்தான்.

யோசனையிலிருந்து விடுபட்டு, சோகம் தோய்ஞ்சிருந்த முகத்தைத் துடைச்சிகிட்டு, கதவு கிட்டே நின்னுகிட்டு மனசிலே இருக்கறதைச் சொல்றதுக்குத் தடுமாறிகிட்டுக் கடைசியிலே துணிஞ்சு, 'உங்க

கிட்டே ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும்னு கூப்பிட்டு வரச் சொன்னேன். எங்க நிலைமை உங்களுக்குத் தெரியாம இல்லே. இனிமே இந்தக் குடும்பப் பொறுப்பெல்லாம் நான் ஒர்த்தியே சுமந்தாகணும். எப்படிச் சமாளிக்கப் போறேனோ என்னமோ எனக்கு ஒண்ணுமே புரியலே'ன்னு சொன்னு கம்மிய குரலில்.

ராமய்யா வருத்தப்பட்டார். இரக்கத்தோட பெருமூச்சு விட்டு 'நானும் அதைப்பத்திதான் யோசனை பண்ணேனம்மா—எனக்கும் குழந்தை குட்டி, பெரிய குடும்பம். சட்டியிலே இருந்தா அகப்பையிலே வரும். என்னலே முடிஞ்ச வரைக்கும் சகாயம் பண்ணறேன். அதுக்குப் பின்வாங்க மாட்டேன்.'

'உங்க நிலைமை எனக்கு தெரியாமெ இல்லே. அதனலேதான் உங்களை வரச் சொல்லி அனுப்பிச்சேன். பெரிய பெரியவங்களை வீட்டுக்கு வரச் சொல்லிப் பேசற அளவு பழக்கமோ அந்தஸ்தோ எங்களுக்கு இல்லே. உங்களுக்கும் அவருக்கும் இருந்த சிநேகத்தை வைச்சு தைர்யப் படுத்திக்கிட்டு வரச் சொன்னேன். ஒண்ணும் நினைச்சிக்காதீங்க'ன்னு சொன்னு மகாலட்சுமி, சோகமான குரலில்.

ராமய்யா இரக்கம் தோய்ஞ்ச குரல்லே, 'பரவாயில்லே, உங்க மனசிலே இருக்கறதென்னவோ சொல்லுங்க'ன்னு சொன்னர்.

'துணி தைச்சுப் பொழைக்கலாம்னு தோணுது. மிஷின் வாங்கணும்னு நினைச்சிகிட்டிருக்கறேன். ரெண்டு மூணு நூருவது வேண்டியிருக்கும். எங்கெயாவது கடனுக்கு ஏற்பாடு பண்ணு...'

ராமய்யா குறுக்கிட்டு, 'நானும் அதே ஆலோசனை சொல்லலாம்னு இருந்தேன். அதுக்குள்ளே நீங்களே அந்த விஷயத்தை எடுத்தீங்க'ன்னர்.

'உங்க அன்பு, மனநிலை அப்படிப்பட்டது!'

'ராமநாதம் இந்த ஊர்லே இருபத்தி அஞ்சு வருஷமா வேலை பாத்துகிட்டிருந்தார். பின்னடி ஆதரவு ஒண்ணுமில்லேங்கற விஷயம் இந்த ஊர்லே எல்லாருக்கும் தெரியும். இப்போ இந்த மாதிரி அவசியம் வந்திருக்கறதனலே நாலுபேரு ஒத்தாசை பண்ணறது தர்மம். நாலு பேர் கிட்டேயும் இந்த விஷயத்தை ஒத்துக்கும்படியாச் சொல்லி காசு உருவத்திலே உங்களுக்குக் கொஞ்சம் உதவி பண்ணனும்னு நான் நினைச்சேன். கடவுள் புண்ணியத்திலே என் முயற்சி நல்லபடியா முடியும்னு நம்பறேன். ஆனு உங்க எண்ணத்தைத் தெரிஞ்சிக்காம இந்த விவகாரத்திலே இறங்கறது நல்லா இருக்காதுன்னு கொஞ்சம் தயங்கிகிட்டிருந்தேன்'னு சொல்லிகிட்டே பரிவோட அந்தம்மா மனசைத் தெரிஞ்சிக்க விரும்பரு மாதிரி பார்த்தார்.

மகாலட்சுமி பொங்கி வர்ற துக்கத்தை அடக்கிக்கிட்டு தன்மானத்தைப் பின்னுடி தள்ளிட்டு, 'உங்க இஷ்டம்'னு சொன்னு.

'அப்போ நான் போயிட்டு வர்றேன்'னு சொல்லிட்டு ராமய்யா போயிட்டார்.

மகாலட்சுமி மனசுக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதி வந்தது. இந்த தர்மாத்மாவுக்கு ஆயிரம் நமஸ்காரம் போடணும்னு அவங்க மனசிலே தோனிச்சு. அன்னைக்கி ராத்திரி அவங்களுக்கு நிம்மதியாத் தூக்கம் பிடிச்சது. காலையிலே எழுந்திருக்கறப்போ அப்போதான் சூரியன் உதிச்சிகிட்டிருந்தான். அந்தம்மா புழக்கடைக்குப் போனு. பசங்க இன்னும் எழுந்திருக்கலே. புழக்கடையிலே இருந்த குப்பையெல்லாம் பெருக்கிட்டுஅடுப்பைப் பத்தவெச்சிட்டு, தெருப் பக்கத்து அறைக்கு வர்றதுக்குள்ளே பசங்க நாலு பேரும் திண்ணை மேலே உக்காந்து முகம் கழுவிகிட்டிருந்தாங்க.

கொஞ்ச நேரம் ஆனப்பறம் பெரிய பொண்ணுகிட்டே வந்து 'அம்மா நானு, தங்கச்சி, தம்பி மூணு பேரும் ஸ்கூலுக்குப் போக வேணுமா ?'ன்னு கெஞ்சினு மாதிரி கேட்டா.

'போவீங்கம்மா. ரெண்டு நாளு ஆனப்பறம் போகலாம், ஆவட்டும்'னு சமாதானம் சொன்னு மகாலட்சுமி.

பசங்க ரோட்டிலே போய் ஆட ஆரம்பிச்சிட்டாங்க.

அன்னுட கர்ம காரியத்தை ஆரம்பிக்கறதுக்கு மணி பத்தாச்சு. தெரிஞ்சவங்க நாலுபேர் வந்து உக்காந்தாங்க. மகாலட்சுமி புழக்கடை வாசப்படி ஓரமாச் சாஞ்சி உக்காந்தா. அவங்க முறையாச் செய்ற காரியங்க கொஞ்சம் அங்கேயிருந்தே தெரிஞ்சிகிட்டிருந்தது. ஓமத் தீயிலேயிருந்து வந்த புகை சுழிச்சிகிட்டே ஆகாயத்திலே கலந்து போய்க்கிட்டிருந்தது. அந்தம்மா சிந்தனை எங்கேயோ போயிட்டுது. அந்தம்மாக்கு நடுநடுவுலே அங்கே அவங்க பேச்சு, மந்திர அர்ச்சனை எல்லாம் கலந்து கொஞ்சம் தெளிவாகவும் தெளிவில்லாமலும் கேட்டுகிட்டிருந்தது. என்னமோ எங்கேயோ தூரமா எல்லாம் நடக்கறுமாதிரி இருந்தது.

பொழுது சரியாத் தலைக்குமேலே வந்தது. குளிர்காலத்து வெய்யில் முதுகை எரிச்சிகிட்டிருந்தது. பிண்டங்களை உயரமாச் சுவத்து மேலே வைச்சு எல்லாரும் அந்தச் சுவத்துப் பக்கத்திலேயே நின்னுகிட்டிருந்தாங்க.

ரெண்டு காக்கைங்க அந்தச் சுத்துப்புறம் வரைக்கும் வர்றது, திரும்பி பறந்து போயிடறது இப்படியே நடந்துகிட்டிருந்தது. விநாடிங்க, நிமிஷங்க, மணிங்க கடந்து போய்க்கிட்டிருந்தது. உச்சந்

தலையிலே கடப்பாரையாலே குத்தருமாதிரி இருந்தது, வெய்யிலோட தீவிரம்.

ஒரு பெரிய மனுஷன் இந்தப் பக்கம் வந்து, 'பிரேத ஆத்மாக்கு ஏதோ குறையிருக்குது. அவரோட விருப்பங்களுக்கு விரோதமா எதாவது நடந்திருக்கணும். இல்லேன்னு எதாவது கோரிக்கைங்க இருக்குதோ என்னமோ'ன்னு சொன்னார்.

'ஆமாம். அப்படித்தான் நடந்திருக்கணும்'னு சொல்லிக்கிட்டு இன்னொருத்தர் முன்னே வந்தார். கடைசியிலே குசுகுசுப் பேச்சு அதிகமாய் அவங்க அறிவுரைங்க கட்டளைகளே இறங்கிட்டது விவகாரம்.

பையனை, மனசிலே எதாவது நினைச்சிகிட்டு நமஸ்காரம் பண்ணச் சொன்னாங்க.

'நான் நல்லபடியாப் படிக்கிறேன்'னு சொல்லிகிட்டு நமஸ்காரம் பண்ணுனான் பெரிய பையன்.

'ஊஹூம்! பிரயோஜனமில்லே'ன்னு சொன்னாங்க நாலுபேரும்.

முடிவிலே இந்த விஷயம் மகாலட்சுமி காதிலே விழுந்தது. அந்தம்மா, 'ஒண்ணும் அபசாரம் செய்யலியே'ன்னு சொன்னு கண்ணீரை விட்டுகிட்டே.

'இல்லே, என்னமோ நடந்திருக்கணும்'னு சொன்னது ஒரு குரல்.

ராமய்யா சொன்னது மகாலட்சுமி ஞாபகத்துக்கு வந்தது. வெளியே சொல்றதுக்குத் தயக்கமாயிருந்தது. கணவனுக்குத்தான் இப்படி நாலுபேர் கருணை, தர்மத்தின் மேல் வாழறது இஷ்டமில்லியோ? தான் இப்படியே அஷ்டதரித்திரத்தோட வயத்தைக் காயவைச்சிகிட்டா அவருக்குத் திருப்தியா இருக்கும்னு நிருபணம் பண்றதுக்கு இவங்க முயற்சி பண்றாங்களா?

'ராமய்யா எதோ நாலுபேர்கிட்டே கலந்து பேசிக் காசு உருவத்திலே உங்களுக்கேதோ உதவி செய்யணும்னு நினைச்சிகிட்டிருக்கராம்—அது நிஜமா?'ன்னு கேட்டார் ஒருத்தர்.

'நிஜம்தான்'ன்னு சொன்னு மகாலட்சுமி மெதுவா.

'அதுதான் விஷயம். பின்னெ சொல்ல மாட்டேங்கறீங்களே. ராமநாதம் எவ்வளவு கௌரவமாப் பொழைச்சார்! ஒரு நாள் ஒருத்தர் முன்னாடி கை நீட்டின சந்தர்ப்பம் உண்டா? இப்படிச் சந்தா வசூல் பண்றது அவருக்கு எவ்வளவு பிடிக்காத விஷயம். அதனாலே அவர் ஆத்மா எவ்வளவு வேதனைப்படுதோ? உடனே இந்த எண்ணத்தை விட்டுட்டா பிரேத ஆத்மா திருப்தி அடையுமோ என்னவோ...'

மகாலட்சுமி அப்படியே இடிஞ்சி போயிட்டா. ஒரு வேளை தான் அதைச் சொன்ன உடனே, காக்கை உக்கார பனம்பழம் விழுரு மாதிரி வந்து சாப்பிட்டுதுன்னு, கொஞ்சம் வர்ற ஆதரவையும் விட்டுட வேண்டியதுதானு? அவருக்கு ஏன் இஷ்டமில்லாம இருக்குது? இந்தப் பிள்ளை குட்டிங்க என்ன ஆவாங்களோங்கற கவலை அவருக்கு மட்டும் இருக்காதா? இருந்தாலும் தன் வாயி லிருந்து சொல் வந்த அளவிலே அதுங்க வந்து சாப்பிடுமோன்னு தான் எதுக்காகப் பயப்படணும்? தனக்கு அந்த மாதிரி நம்பிக்கை கிடையாது? இருந்தாலும் அந்தம்மாவுக்கு என்னமோ உதைப்பாக இருந்தது. ஒரு வேளை அதுங்க அப்பவே வந்து சேந்ததுன்னு, எப்படி?

கடைசியிலே கும்பல்லேயிருந்து குசுகுசுப்பேச்சு, நிந்தனை பொதிஞ் சிருக்கற பொறுப்பில்லாத வார்த்தைங்க வர ஆரம்பிச்சிது. அந்தம் மாக்கு இந்த அசலாரோட தொந்தரவு அதிகமாயிட்டுது. முடிவிலே துணிஞ்சு, 'இத்தோட இந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டுட்டேன்'னு சொன்னு. அவங்க இதயம் வேகமா அடிச்சிகிட்டது.

இன்னும் ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் ஆச்சு. எல்லாரும் அங்கெயிருந்து நகர்ந்து வராந்தாலே வந்து நின்னுங்க. எல்லாரும் தூரமாப் போயிட்ட உடனே அது வரைக்கும் பயந்து பயந்து தூரத்திலே பறந்துகிட்டிருந்த காக்கைங்க பிண்டங்க மேலே வந்து கூட்டமா விழுந்து அடுத்த நிமிஷத்திலே ஒரு பருக்கையைக்கூட விடாமெ வயத்திலே போட்டுகிட்டு, கத்திகிட்டே பறந்து போ யிட்டுதுங்க.

எல்லாரும் அவங்கவங்களுக்கு தோணினமாதிரி வியாக்யானம் கொடுத்தாங்க.

'நான் சொல்லலீங்க, ராமநாதம் எவ்வளவு கௌரவமாப் பொழைச்சாரு... இந்த மாதிரி விஷயங்களை ஆமோதிப்பாரா?'ன்னு வியாக்கியானம் பண்ணுனர் ஒர்த்தர்.

மறு நிமிஷத்திலே அந்தத் தெருவெல்லாம் இந்தச் செய்தி பர விட்டுது.

ராமய்யா அதிர்ச்சி யடைஞ்சி வாசப் படியில் உக்காந்து, 'பாவம் துர்ப்பாக்கியசாலி'ன்னு நினைச்சிகிட்டார். அத்தோட அவரும் அந்த முயற்சியைக் கைவிட்டுட்டார்.

புழக்கடை வாசப்படியில் நின்ன மகாலட்சுமி எப்பவோ மூர்ச்சை வந்தா மாதிரி இடிஞ்சி போயிட்டா. அந்தம்மாவுக்கு உடம்பிலே உணர்ச்சி இருக்கருமாதிரி இல்லே.

எல்லாரும் அவங்கவங்க வீட்டுக்குப் போய்ச் சேந்தாங்க. நாலு பசங்களும் ஒர்த்தர் முகத்தை ஒர்த்தர் முழிச்சி முழிச்சிப் பாத்துக் கிட்டு மயக்கமடைந்த தாயைச் சுத்தி உக்காந்துட்டாங்க.

காணிக்கை

பொழுது சாய்ந்த திலிருந்து ஆல மரங்களிலிருந்து விழுது விழுதாகக் கீழே இறங்கிக் கொண்டிருந்த இருட்டு, குளமாய், ஏரியாய், கொந் தளித்தெழும் யமுனையாய், பெருங்கடலாய், பூமி முழுவதையும் மூழ்க்கடித்துவிட்டது. வானத்து உச்சி வரைக்கும் மூழ்க்கடித்து விட்டது. ராதையின் கண்ணில் மை போல, கண்ணனின் மேனியில் கருமை போல, நந்தனின் வீட்டுத் தயிர் போல நெருக்கமாக இருந்தது.

மரத்தின் கீழ் இருளின் இடையே பற்றி எரியும் தீக்கொழுந்துகள் கண்ணன் மேல், சிவப்புப் பட்டு அங்கவஸ்திரம் போல் அசைந்தாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. இருளின் நெருக்கத்தை, அழகை ஒளியூட்டி வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தன. தீயில் கோல் காய்ச்சிக் கொண்டி ருக்கும் கோபன்ன முகத்தின் மேல், அவர் பக்கத்தில் சிதறிக் கிடக் கும் குழல்கள் மேல், சற்றுத் தொலைவில் கட்டுக்கட்டாகக் கிடக்கும் மூங்கில்கள் மேல் ஒளி நிழல்கள், மொழியோடு காவியங்கள் பாடிக் கொண்டிருந்தன.

இன்னும் மூன்று ஜாமங்கள் கடந்தால் சப்தமி விடியப் போகிறது. கண்ணனின் பிறந்த நாள் வந்துவிடும். இருபத்தைந்து விழாக்களுக்கு முன்னால் கோபன்ன தொடங்கிய குழல் அமைப்புப் பணி இன்னும் நிறைவேற வில்லை. நாளைக்காவது முடித்து, தன் குழலை அவனுக்குப் படைக்க வேண்டும். நாளைக்குக் கொடுக்க இயலாமற் போனால் இனி இந்தப் பிறவியில் கொடுக்க இயலாது... காலம் கடந்துவிட்டது.

'அப்பா, சோறு சாப்பிடலியே'ன்னு சொன்னான், சின்ன கோபன்ன வந்து. கோபன்னவுக்கு அது கேட்கவில்லை.

அவர் இதயம் பிருந்தாவனத்தில் இருக்கிறது. அங்கே கண்ணன் வருவான். வரும் நேரம் ஆகிவிட்டது. அதற்குள் கோபியரின் சிலம்போசை கேட்கிறது. வளையல்களின் கலகலச் சத்தமும், பகபக வென்ற சிரிப்பொலியும் கேட்கின்றன. இன்னொரு பக்கம், மூங்கில் புதர்கள் மென்மையாக ஊதல் போல் ஒலி யெழுப்புகின்றன. இந்தத் துணைஸ்வரங்களை யெல்லாம் இணைத்துக்கொண்டு சற்று நேரத்தில் இனிமையான குழலோசை கேட்க இருக்கிறது.

கோபன்ன எத்தனை யுகங்களாக அங்கு மரங்களின் மறைவில் உட்கார்ந்திருந்தாரோ அவருக்கே தெரியாது. இலையில் இலையாகி, பூவில் பூவாகி, மணலில் சிறு மணலாகி, யமுனையில் ஒரு துளியாகி அசைவற்று அமர்ந்து, கண்ணனின் குழலிசையை இதயத்தில் நிரப்பிக்கொண்டார். தூய்மையான ஸ்வரங்களில் ஒவ்வொரு ஸ்வரத்தையும் மனத்தில் நிலைக்கவைத்து அதன் விஸ்வரூபத்தைத் தரிசனம் பண்ணத் தவம் கிடந்தார். அதை அப்படியே மனத்தில் பத்திரமாகக் காப்பாற்றிக் கொண்டு தம் குடிசைக்கு வந்தார். புதிய மூங்கிலை அறுத்து ஸ்வரத்துளைகளை இட்டு, மனத்திலிருந்த ஸ்வரத்தை அதில் ஒலிக்கப் போனார். அந்த ஸ்வரம் தன்னுடைய இந்த வேணுவில் ஒலித்தால் இதைக் கண்ணனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால் அது அதில் ஒலிக்க வில்லை. ஒலிக்க வைக்க வேண்டும் என்று அவர் எத்தனை ஆயிரம் புல்லாங்குழல்களைச் செய்தார். தம்முடைய உள்மூச்சு வெளிமூச்சு எல்லாவற்றையும் குழலுக்கு ஸ்ருதி சேர்ப்பதற்கே பயன்படுத்தினர். வாழுங் காலமே குறைவு. ஒரு வாழ்க்கையில் எண்ணிலடங்காத உள்மூச்சு வெளிமூச்சுகள் சில கோடிகளாவது இருக்கும். அவற்றை வீணாகப் போக்கினல் எப்படி? யமுனைக்கரையில் புதர் மறைவில் ஒளிந்து உட்கார்ந்து கண்ணனின் முரளியைக் கேட்டபொழுது அவர் மூச்சை இழுத்து பிடித்தவண்ணம் காலம் கடத்துவார். அங்குக் கவனத்தோடு மனத்தில் பதித்து வந்ததைத் தம் புதிய குழலில் நிரப்புவதற்குப் பயன்படுத்துவார். எல்லாம் நிரப்பி முடிக்கும் நேரத்தில் அது ஸ்வர சுத்தமாகக் கேட்காது. மேலும் பிசிர் விழும். உள்ளே மூங்கில் நார் ஏதாவது அடைக்கிறதோ என்று கோபன்ன எவ்வளவோ அக்கறையோடு உள்ளேயும் மழுமழுப்பாக்குவார். இனி எடுத்துக்கொண்டு போகலாம் என்று எழுந்திருக்கும்பொழுது அதன் குரல் பிசிரடிக்கும்.

கோபன்ன முன்பு எத்தனையோ குழல்களைச் செய்தார். திருப்தியாக வாசித்துப் பார்த்தார். நன்றாகத்தான் இருக்கிறது என்று நினைத்தார். ஆனால் ஒரு கட்டம் வந்த பிறகு அவருக்கு ஓர் எண்ணம் வந்தது. குழலைக் கீழே வைத்துவிட்டுச் சங்கீதத்தைச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். சிந்தித்த சங்கீதத்தைக் கற்பனை பண்ணி, கற்பனை பண்ணியதை அநுபவித்துப் பார்க்கத் தொடங்கியதும் அவருக்கு ஓர் உண்மை வெளிப்பட்டது. சங்கீதத்தை அநுபவத்திற்குக் கொண்டு வரக் கருவிகள், குரல் வேண்டுமென்று நினைப்பது விவேகமற்ற செயல். நீர்வீழ்ச்சியை மூங்கில் குழாயில் திணிப்பது தவறு. பாற்

கடலைப் பாற்குடத்தில் அடக்குவது அறிவீனம்... கற்பனைக்கு எட்டும் சங்கீதத்தில் பாட்டுக்கு எட்டுவது நூறுயிரத்தில் ஒரு பங்கு இருக்காது.

கற்பனை வளர வளர, ஸ்வரநயம் திக்கெட்டும் பரவத் தொடங்கியது. வானம் வரைக்கும் வியாபிக்கத் தொடங்கியது. விண்வெளி யெல்லாம் நிறையத் தொடங்கியது. படிப்படியாக, ஓங்கார நாதத்திலிருந்து பிறந்த சங்கீத சமுத்ரம் மீண்டும் ஓங்காரமாகி உலகத்தை மயக்கும்படி, அச்சுறுத்தும்படி அற்புதமாகத் தெரியும்படிப் பரவியது. காதால் கேட்கும் சங்கீதம் போல் இதில் அபஸ்ருதி இல்லை. அபசப்தங்கள் இல்லை. எல்லா வேதாந்தங்களும், எல்லாச் சத்யங்களும் அரைச் சத்தியங்கள்தாம், தன்னிலெ பாகங்களே என்று சொல்லும் அத்வைத உண்மையைப் போல் இந்தச் சங்கீதத்தில் அபஸ்வரங்கள்கூட அரை ஸ்வரங்கள், பூர்ண ஸ்வரங்கள் பக்கத்திலேயே நின்று அழகை நிறைவு செய்து, எழிலோடு விளங்கச் செய்தன. ஒவ்வோர் அணுவிலும் கடவுள் இருக்கிறார், ஒவ்வொரு சப்தத்திலும் சங்கீதம் இருக்கிறது என்று சொல்வதன் பொருள் அவருக்குப் புரியலாயிற்று. கோபன்னுவின் எளிய உடலால் இதைத் தாங்குவது அருமை யாகிவிட்டது. அவர் கற்பனை செய்த சங்கீதத்தை அநுபவிப்பதற்குச் சக்தி போத வில்லை... அவயவங்களெல்லாம் நடுநடுங்கிப் போகும்; இதயம் வெடித்துப் போகும். ஆம் வெடித்துப் போகும் நிலைக்கே வந்தது! அழகும் ஆனந்தமும் நெருங்கி வந்தால் இந்த அளவு பார்க்க முடியாததாக, தாங்க முடியாததாக இருக்குமென்று அவர் ஊகிக்க வில்லை. இப்பொழுது புரிந்து கொண்டும் அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள முடியவில்லை...

அவரை அந்த நிலையிலிருந்து இந்த உலகத்துக்குக் கொண்டுவந்து காப்பாற்றியது—கண்ணனின் முரளி. அதைக் கேட்ட விநாடி அவர் மெய்மறந்து போனார். அந்த நிலையில்தான் விழித்துக் கொண்டார். தம் கற்பனைக்கு எட்டியதைவிடச் சிறந்ததை, தம்வயப் படுத்திக் கொண்டு அநுபவிப்பதற்கு எளிதான ஒன்றை அவரால் அன்றுதான் கேட்க முடிந்தது. அன்றிலிருந்து நாள்தோறும் கண்ணன் எங்கே போனாலும் அங்கே போய், வேணு கானத்தைக் கேட்பார். முதலில் சில நாட்கள் கோபியர் அச்சப்பட்டனர். பிறகு அவரை ஒரு பசுவாக, மரமாகக் கருதத் தொடங்கிவிட்டனர்.

இவ்வளவு இனிமையான இசையைக் கண்ணன் ஒரு மூங்கில் துண்டில் எப்படித் திணித்தான் என்று கோபன்ன சிந்தித்தார். ஒரு நாள் கண்ணன் வீட்டுக்குப்போய் அந்த முரளியை எடுத்துக்

கொண்டு வந்தார். யமுனைக் கரைக்கு வந்து மேல் துண்டு மறைப் பிலிருந்து முரளியை எடுத்து வாசிக்க வேண்டும் என்று நினைக்கும் பொழுது அது தென்படவில்லை!

'மாயக்காரக் கண்ணன்...பக்காத் திருடனிடம் என் திருட்டுத் தனம் எப்படி நடக்கும்' என்று நினைத்துக் கொண்டார் கோபன்ன.

ஆனால் பக்காத் திருடன் அன்று மாலை தென்பட்டு, 'கோபன்ன, என் முரளியை எடுத்துட்டுப் போனெ இல்லெ...போவட்டும் இன்னொண்ணு செஞ்சிவை' என்று சொன்னான் சிரித்துக்கொண்டே.

கோபன்ன விலவிலத்துப் போனார்.

அதற்கு அடுத்த நாளிலிருந்து முரளி அமைப்புப் பணியைத் தொடங்கினார் கோபன்ன. தொடங்கிய நாளிலிருந்து அவரிடம் ஒரு புதுச் சக்தி, ஒரு புத்துணர்ச்சி விழித்துக்கொண்டது. தம் கையில் உருவாகிக் கொண்டிருந்த முரளி, நாளை பொழுது போவதற்குள் கண்ணன் கைகளை அலங்கரிக்கும் என்றும், அதனுள் உயிரை ஊட்டுவான் என்றும் நாள்தோறும் ஆசைப்பட்டு, ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டு முரளியை உருவாக்கினார். கண்ணனின் உதடுகள் என்ற இடத்தில், விரல்கள் என்ற இடத்தில் முரளி கடினமாகப் பொருந்தி வலிக்காமல் இருப்பதற்கென அந்தந்தப் பகுதிகளைத் தம் கையால் மழுமழுப்பாக்கினார்.

முரளி தயாரானதும் ஸ்ருதி பார்த்தார். இதயம் வெடிக்கும் அளவுக்கு ஆய்விட்டது. அது ஸ்ருதி சுத்தமாக இல்லை; மேலும் பிசிர். இரண்டு மூன்று முரளிகள் ஒலித்தாற் போலிருந்தது. கண்ணன் வாசிக்கப் போகிறான் என்ற ஆனந்தத்தில் அதற்கு உடல் சிலிர்த்ததா?...

கோபன்ன அதைப் போட்டுவிட்டு வேறொன்று செய்தார், அதுவும் அவ்வளவுதான்.

மறுநாள் மூங்கில் நிறைய வரவழைத்தார். பத்துப் பன்னிரண்டு குழல்கள் செய்தார். ஒவ்வொன்றையும் ஊதிப் பார்ப்பது, பிடிக்காமல் எறிவது...

'உனக்கு முரளியைக் கொடுக்காம என் முகத்தை, உன் முன் காட்ட மாட்டேன் கண்ணா' என்று நினைத்துக் கொண்டார். அன்றிலிருந்து இதையே வேலையாகக் கொண்டார். மாலையில் பிருந்தாவனம் சென்று வேணுகானம் கேட்பது, காலை முதல் மாலை வரைப் புது முரளிகளைச் செய்வது...

ஊரில் இருப்பவர்கள் எல்லாம் இதை வேடிக்கையாகச் சொல்லிக் கொண்டார்கள். தொடக்கத்தில் பாராட்டினார்கள். பிறகு அந்தச்

சங்கீதப் பைத்தியம் விட்டது என்று நினைத்தால், மறுபடியும் இந்தப் புல்லாங்குழல் பைத்தியம் பிடித்துக் கொண்டது போலும் என்று சிரித்துக்கொண்டார்கள். பிறகு சிரித்தார்கள்.

கோபன்ன வேண்டாமென்று எறிந்துவிட்ட நூற்றுக்கணக்கான முரளிகளைத் தொடக்கத்தில் மாடு மேய்க்கும் சிறுவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு போனார்கள். பிறகு அவருக்கு அச்சம் வந்து விட்டது, அவற்றில் எதாவது கண்ணன் கைக்குச் சென்றுவிடுமோ என்று. அதனால் செய்த முரளியையெல்லாம் குடிசையில் பரண்மேல் போட லானார்.

யமுனைக் கரையில் கோபன்ன குடிசை. குடிசைப் பக்கத்தில் பந்தல் கீழே மூங்கில். மரத்துக்குக் கீழே ஊதுலையைப் பார்த்து ஊர்மக்கள் கேலி செய்தார்கள்—'கோபன்ன! பெரிய மரக்கடை வெக்கக்கூடாது!...வியாபாரம் செஞ்சா மாதிரி இருக்குமே' என்று. கோபன்னவுக்குச் சிரிப்பதற்கு, சிரித்துக் கொள்வதற்குக்கூட ஓய்வு, விருப்பம், பொறுமை இல்லை.

* * *

இருபத்தி ஐந்து ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. கண்ணன் பெரிய வனாகிவிட்டான். பிருந்தாவனத்துக்கு வருவதில்லை. பட்டண வாசியாக மாறிவிட்டான். வேலைகளில் திரிந்துகொண்டிருக்கிறான். இருந்தாலும் கிருஷ்ணாஷ்டமி முடிந்த ஒவ்வொரு நவமி அன்றும் கோபன்ன புது உற்சாகத்துடன் புது முரளியைத் தொடங்கி, 'அடுத்த வருஷம் பிறந்த நாளுக்காவது அனுப்பணும்...' என்று நினைத்துக் கொள்வார். பிறந்த நாள் வரும், போகும்...முரளி மட்டும் அமையாது. எதோ ஒரு பிசிர்...யாரோ அழகு காட்டுவது போல... ஏதோ சாபம் இருப்பது போல...

* * *

'அப்பா சாப்பிடுப்பா...' என்று சொன்னான் சின்ன கோபன்ன.

தந்தை அவன் பக்கம் பார்த்தார். இரக்கம் பிறக்காது. தாயில்லாக் குழந்தை. தந்தை இருந்தும் இல்லாத குழந்தை. அந்த வயதில் அவனே நாள்தோறும் கொஞ்சம் கஞ்சி காய்ச்சி வைத்துக்கொண் டிருந்தான். அவனுடைய நல்லது கெட்டது அவனே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அதுவும் ஒரு வகையில் நல்லதுதான்.

நாளை அஷ்டமி கடந்து நவமி நாளிலிருந்து, அப்பாவுக்காக ஏக்கப் படவேண்டுமே என்ற வேதனை இல்லை. அவருக்கு அவரே யமுனைக் கரையிலே...

'சோறு சாப்பிடறேன் ஆவட்டும், நாளைக்குக் கிருஷ்ணன் பிறந்த நாளு...நீ நந்தய்யா வீட்டுக்குப் போயி யாரும் பாக்காம இதைக் கிருஷ்ணன் கிட்டே கொடுத்து—எங்கப்பா கொடுத்துட்டு வரச் சொன்னார்னு சொல்லிட்டு வரணும்' என்றார் கோபன்ன.

'இப்போ சோறு சாப்பிடு' என்றான் பையன்.

கோபன்னவுக்கு ஏதனாலோ அவனைப் பார்த்ததுமே பால கிருஷ்ணன் நினைவு வந்தான்.

அப்படி இப்படித் தயக்கத்துடன் பார்த்துச் சட்டென்று அவனை அருகில் இழுத்து அழுத்தமாக முத்தமிட்டார்.

சிறுவனுக்கு இது புதுமையான அநுபவம்...அவன் பயந்துபோய்க் கன்னத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான். 'சோறு சாப்பிடுப்பா' என்றான்.

'முரளியை எடுத்துட்டுப் போறியா?'

'நீ அப்படிதான் சொல்றே. காலம்பற என்னவோ இது நல்லா இல்லேன்னு வேணும்னு சொல்றே.'

'சொல்ல மாட்டேன். இந்தத் தடவை பண்ணறது நல்லா இருக்கும்...ஆவட்டும். இருந்தாலும் பாக்கப் போறதில்லே' என்றார் கோபன்ன, சோர்வோடு சிரித்து.

'சோறு சாப்பிடு அப்போ' என்றான் சின்ன கோபன்ன.

* * *

மறு நாள் விடியற்காலையிலே கோபன்ன மகனுக்குத் தலைக்கு ஊற்றி முடித்தார். சாம்பிராணிப் புகை போட்டுத் தலைமுடியை உலர வைத்தார்; சிக்கு எடுத்தார். தளர்ச்சியாக விட்டுக் கொண்டை போட்டுப் பூச்சூட்டினார். பட்டுத்துண்டை எடுத்து வேட்டி கட்டினார். மற்றொன்றை எடுத்து இடுப்பில் குச்சு வைத்துச் சுற்றினார். கஸ்தூரி திலகம் வைத்தார். மைதீட்டி, திருஷ்டிபடாதிருக்கக் கன்னத்தில் பொட்டு வைத்தார். மயிலிறகு விசிறியிலிருந்து ஓர் இறகையெடுத்துக் கொண்டையில் செருகினார்.

சின்ன கோபன்னவுக்கு இந்த அலங்காரம் கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்கவில்லை. என்றைக்கும் இல்லாத வேலையெல்லாம் செய்கிறார் அப்பா. அவனுக்கு ஏனோ அச்சமாக இருந்தது. கண்ணில் நீர் கசிந்தது. பரிதாபமாகத் தந்தையைப் பார்த்தான். அலங்காரத்தை முடித்த கோபன்ன, திருப்தியாக ஒரு முறை மகனைப் பார்த்தார்.

ஒரு நிமிஷம் அசந்து போய்விட்டார். இது யார் பாலகிருஷ்ணன்... கோபாலகிருஷ்ணன்... இங்கே... எதற்கு வந்தான்? தான் என்றைக்கோ கொண்டுவந்த முரளிக்காகவா?

கோபன்ன உற்றுப் பார்த்தார். சந்தேகமில்லை—கிருஷ்ணன் தான்! தம்மை யறியாமல் கைகூப்பி வணங்கினார்.

ஒரேயடியாகக் கண்ணீர் கரை அறுத்துக் கொண்டது. அது துக்கமோ ஆனந்தமோ ?

'என்ன அப்பா' என்று அருகில் வந்து அணைத்துக் கொண்டான் மகன். தந்தை வணங்கினதும் அவன் ஒரேயடியாக பயந்து போய் விட்டான்.

கோபன்ன திடுக்கிட்டுக் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டார். 'தெய்வத்துக்கு நமஸ்காரம் பண்ணினேண்டா' என்றார். 'எங்கே... முரளி எங்கே ?' என்று அப்படியும் இப்படியும் பார்த்தார். தென்பட வில்லை.

'பரண் மேலே போட்டேன். ராத்திரியிலே எலி வருது...' என்றான் சின்ன கோபன்ன பயந்து கொண்டே.

'ஆ! என்ன வேலை பண்ணிட்டே தம்பி...' என்றார் கோபன்ன. எலி இருப்பதே பரண் மேலேதான் என்று தெரிந்தும் அங்கே போட்டது ஏன் என்று சத்தம் போடப் போனார். ஆனால் மனம் வரவில்லை.

பரண் மேலே ஏறிப் பார்த்தார். அங்கே தாம் உதவாது என்று போட்டுவிட்ட முரளிகள் மலைபோலக் குவிந்து இருந்தன. அவற்றில் எது புதிது ? எது நல்லது ?

கோபன்ன அந்த முரளிகளை யெல்லாம் கீழே இறக்கினார்.

ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வாசித்துப் பார்த்தார்.

'இதில்லே'

'இதுவு மில்லே ...'

'இதுவு மில்லே...'

இந்தப் பக்கத்து மலை குறைந்து கொண்டிருந்தது. அந்தப் பக்கத்து மலை வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. காலம் கடந்து கொண்டிருந்தது.

பகல் சாப்பிடும் நேரம் வந்தது ; போயிற்று. கோபன்ன 'இதில்லே இதில்லே' என்று சொல்லிக்கொண்டு முரளிச் சோதனை நடத்திக்கொண்டிருந்தார்.

சின்ன கோபன்னவுக்கு அப்பாவிடம் பேச்சு கொடுப்பதற்குத் துணிச்சல் வரவில்லை. அவன் அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டான்... வியர்வையில் கஸ்தூரி திலகம் கரைந்து போய்விட்டது. மை கலைந்து போய்விட்டது. பூ வாடிப் போய்விட்டது. அவன் மகிழ்ச்சி, உற்சாகம் குலைந்து போய்விட்டன. சாதம் சாப்பிடாததால் சோர் வாகக்கூட இருந்தது.

ஆனால், கோபன்ன இவற்றை யெல்லாம் கவனிக்கும் நிலையில் இல்லை.

இது இல்லை.

இதுவு மில்லை...

இவ்வளவு முரளி மலையிலே எங்கேயோ நல்ல, புதிய முரளி ஒளிந்திருக்கிறது.

அது நல்லதுதானா ?

... என்னவோ ... கோபன்னாவுக்குத் தெரியாது. சோதித்துப் பார்க்க வில்லை. இருக்கும் என்று, இருந்தாக வேண்டும் என்று...

* * *

பொழுது போய்விட்டது. இருட்டத் தொடங்கிவிட்டது. சின்ன கோபன்ன விளக்கேற்றினான்.

'அப்பா, இருட்டிகிட்டிருக்குதே. பொறந்தநாளு பண்டிகை தீர்ந்திடும் போல இருக்குதே' என்றான், தயங்கிக்கொண்டே. கோபன்ன தலையாட்டினார். இனி இரண்டே இரண்டு முரளிகள் தாம் மிஞ்சின. ஒன்றைப் பார்த்தார்.

இதுவு மில்லை...

இன்னும் ஒன்று மிகுந்தது. இதுதானா... என்னவோ... அவர் காலையிலிருந்து தேடியது நல்லதாக இல்லாமற் போனதால் இந்த மலையிலே விழுந்துவிட்டதோ என்னவோ ? இப்போது மிகுந்தது—ஒரு காலத்தில் உதவாதென்று தாம் வீசி எறிந்ததோ என்னமோ...

கடைசி முரளியைச் சோதிப்பதற்குக் கோபன்னவுக்குத் தைரியம் போதவில்லை. உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு சாவதற்கான சக்தி இல்லை. மறுபடியும் இன்னொரு முயற்சி செய்வதற்குப் பொறுமை யில்லை. நேரமும் இல்லை.

'இதுதான்' என்று துணிந்தார்.

'ஊதலியா ?' என்றான் சிறுவன்.

'வேணாம்... எடுத்துட்டுப்போ... கிருஷ்ணன் கையிலே கொடு. அவரே பார்ப்பார்... அவரே சொல்வார்' என்றார் கோபன்ன.

சிறுவன் அதற்கு மேல் நிற்க வில்லை. மறுபடியும் தந்தை மனம் மாறுவதற்குள் ஓடிப்போக வேண்டும் என்று நினைத்தான். இருட்டில் ஓட்டம் பிடித்தான்.

* * *

இருபத்து ஐந்து ஆண்டு காற்று மழை ஓய்ந்தது.

கோபன்ன சோர்வோடு உடலைச் சாய்த்தார். முன்பு கற்பனைச் சங்கீத உலகத்தில் எட்டிப் பார்க்கும் பொழுதுகூட இது போன்ற தளர்ச்சி உண்டாவது வழக்கம். இன்றும் அதே...

தன் வேலையை முடித்தாரா... தெய்வத்துக்குச் சரியான ஸ்ருதி சுத்தமான முரளியை அனுப்பினாரா...

இத்தனை ஆண்டுக்காலம் முயற்சிசெய்து, இத்தனை ஆயிரம் சோதனைகள் நடத்தி, கடைசியில் அனுப்பிய முரளியைச் சோதிக்க வில்லை. அதைக் கண்ணனுக்கே விட்டுவிட்டார்... ஸ்ருதி சரியில் லாமற் போனால் அவரே சரி செய்து கொள்வார்.

ஒரு வேளை ஸ்ருதி சுத்தமாக இருக்கிறதா இல்லையா என்பதைச் சோதிக்கும் ஞானம் தம்மிடம் இருக்கிறதா... சரி செய்யக் கூடிய சக்தி கண்ணனுக்கு இல்லையென்று தாம் நினைத்துக் கொண்டாரா?

கோபன்னவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது...

எவ்வளவு தவறு... இருபத்தைந்தாண்டு தவறு... ஒரு வாழ்க்கை முழுவதும் வீணான தவறு. கண்ணன் கோபித்துக் கொள்வானா... கோபிக்க மாட்டான்... சிரித்துக் கொள்வான்... பைத்தியக்கார கோபன்ன என்று நினைப்பான்... நினைத்துக் கொண்டு முரளியைத் தன் உதட்டின் அருகில் வைத்துக் கொள்வான்... ஸ்ருதியையெல் லாம் ஒளித்துக் கொண்ட அடிவயிற்றிலிருந்து ஓங்காரத்துக்குப் பிறப் பிடமான நாபியிலிருந்து, திருத்தொண்டையிலிருந்து, இனிய இதழ் களிலிருந்து...

வெண்ணெயும் பாலையும் சுவைத்த இனிய இதழ்களி லிருந்து, ராதையின் இதழ்களைப் புனிதப் படுத்திய தேனிதழ்களிலிருந்து ஜீவன் வந்து தம் முரளியில் நுழைந்து...

தம் பக்கத்தி லிருந்த முரளியி லிருந்து மென்மையான இனிமை யான ஸ்வரம் மெதுவாக வெளியே வருவது, வந்து தம் கன்னத்தை வருடுவதைக் கவனித்தார் கோபன்ன.

இதென்ன? தாம் உதவாதென்று நினைத்த முரளி...

இன்னொரு நிமிடியில் அந்தப் பக்கத்தில் ஒரு முரளி, அடுத்து மற்றொரு முரளி விழித்துக் கொண்டன. இன்னும் சில விநாடிகளில் அந்தக் குடிசையி லிருந்த ஆயிரக்கணக்கான முரளிகளும் அண்ட டத்தை மெய்மறக்கச் செய்யும் கானம் எழுப்பத் தொடங்கின. கோபன்ன எழுந்து உட்கார்ந்தார். எல்லா முரளிகளும் இசை யெழுப்பிக்கொண்டிருக்கின்றன. எல்லாவற்றிலும் அன்றைய பிருந் தாவனக் கண்ணனின் மோகன கானமே; எல்லாம் ஸ்ருதி சுத்தமாக இருந்தன. நல்லதல்லாத முரளி ஒன்றுகூட இல்லை. தெய்வத்துக்குப் பயன்படாத முரளியே இல்லை...

கோபன்ன வியப்பில் ஆழ்ந்து போனார்.

தளர்ச்சியோடு, ஆனந்தத்தோடு உடம்பைச் சாய்த்தார். ஆயிர மாயிரம் முரளிரவம் ஒலிக்கும் பெருங்கடலில் சாட்சாத் மகா விஷ்ணுவே மிதந்துகொண் டிருந்தார்.

வேணு கானம் முடிந்த சில விஞடிகளில் அதைவிட இனிமையான காலடி யோசை கேட்டது. சின்ன கோபன்ன வந்திருக்க வேண்டும். தாம் அனுப்பிய முரளி நல்லதோ இல்லையோ என்பதைச் சொல்லு வான். இந்த உண்மை இனி தெரிந்தாலும், தெரியாவிட்டாலும் ஒன்றுதான். அதைவிடப் பெரிய உண்மையைக் கண்டுவிட்டார் கோபன்ன.

கோபன்ன மெதுவாகக் கண் திறந்தார்.

வாயிற்படியில் பாலகிருஷ்ணன் !

பட்டு வேட்டி, பட்டு இடைத்துண்டு, கன்னத்தில் கஸ்தூரி திலகப் பொட்டு, கொண்டையில் மயிலிறகு...

'நீயே வந்துட்டியா கிருஷ்ணு...' என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து உட்கார்ந்து கைகூப்பினுர் கோபன்ன.

'அப்பா, அப்பா. கிருஷ்ணன் உன் முரளியை வாசிச்சாருப்பா. எனக்குச் சோறு போட்டார். இங்கே முத்தம் குடுத்தார். அப்பா அப்பறம்...கிருஷ்ணன் உன் முரளியை வாசிச்சிருப்பார். ஆனு... அப்பறம்...எவ்வளவு வாசிச்சாலும் ஒண்ணும் கேக்கலே. பாட்டே வெளியே வரலே...ஆனு ரொம்ப நல்லவரப்பா. எனக்கு இங்கே முத்தம் குடுத்து...'

கோபன்ன தலையைத் திருப்பி அறை முழுவதும் விழுந்து கிடந்த முரளிகளைப் பார்த்தார்.

இவ்வளவு நேரம் கானம் எழுப்பி அலுத்துவிட்ட முரளிகளை அன்போடு, பெருமையோடு பார்த்து ஒன்றை எடுத்து முத்தம் கொடுத்தார் கோபன்ன.

இன்பத் தென்றல்

அந்தப் பக்கம் நாதஸ்வர இசையில் கருட வாகனத்தின்மீது காஞ்சி வரதராஜன் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, * இந்தப்பக்கம் அங்க வடியில் கால் வைத்து, கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு சட்டென்று மேலே குதித்து, குதிரை மேல் உட்கார்ந்து கொண்டான் சேஷாத்ரி. முன்பு எப்பொழுதும் பழக்கமில்லாத வேலை. சேஷாத்ரி கொஞ்சம் குழப்பமடைந்தது என்னவோ உண்மை. ஆனால் குழம்பு வதற்கு இது நேரமல்ல என்பது சேஷாத்ரிக்குத் தெரியும். ஆயிரம் கண்கள் தன்பக்கம் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டுள்ளன. தன்னுடைய ஒவ்வோர் அசைவுக்கும் அளவில்லாத முக்கியத்துவம் வந்துசேர்ந்த இந்த விசித்திரமான சூழ்நிலையில் தான் எவ்வளவு கவனத்தோடு இருக்கிறானோ அவ்வளவு நல்லது...

சரிப்படுத்திக்கொண்டு நன்றாக உட்கார்ந்தான் சேஷாத்ரி. முடிந்த வரையில் சரியான பாணியிலேயே உட்கார முடிந்தது என்ற நம்பிக்கை வந்த பிறகு, அவன் ஒரு முறை தன்னைச் சுற்றி எல்லாப் பக்கங்களிலும் பார்வையைச் செலுத்தினான். அவனுக்கு நேர் எதிரில் வாத்தியங்கள் முழங்கிக்கொண்டிருந்தன. அந்த வாத்தியங் களில் தனியாகச் சிறப்பித்துச் சொல்லக்கூடிய வகையில் விளங் கியது தவில். தவறு தவறு; அதைத் தவில் என்று சொல்லக் கூடாது—சிவதாண்டவத்தைப் பார்த்துப் பரவசமடைந்து தலை உருட்டிக்கொண்டிருக்கும் நந்திதேவனின் தொங்குதாடை என்று தான் சொல்ல வேண்டும்! கழுத்திலிருக்கும் தங்கச் சங்கலி தகதக என்று ஜொலிக்க; மேலே குதித்து, பல பகுதிகளாகப் பிரிந்து, கொத்து கொத்தாகப் பல வகைகளில் சிதறியபடி பாகவதரின் கிராப் பௌர்ணமி யன்று கடல் அலைகளைப்போல அலைபாய்ந்துகொண் டிருக்க அந்தத் தவில்காரன் அன்பைச் சொரிந்து, கொஞ்சி, தாலாட்டி, கன்னத்தில் முத்தமிட்டு, அதற்குள்ளாக முகம் சுளித்து நெற்றியில் சுருக்கம் விழ, முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு, கடைசியில் வேறு வழியில்லாமல் சரணாகதி அடைவது போலத் தலை குனிந்து மனைவியுடன் ஒத்துப்போவதில் உள்ள ஆயிரம் நெளிவு சுளிவுகளைத் தன் வாத்தியக் கலை மூலமாகவே விளக்கிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு

* 'விநதாஸுதவாஹனுடை காஞ்சி வரதடு'—தியாகராஜர் கீர்த்தனை.

மொத்தமாக மணமகனை அபிஷேகிக்க வேண்டிய பார்வைகளைத் தன் பக்கம் திருப்பிக் கொண்டிருப்பதற்காகத் தவில்காரன் மேல் கோவித்துக்கொண்டு, அவன் முத்தாய்ப்பு வைத்து முடித்தவுடன், நாதஸ்வரத்தை மேலே தூக்கி, சேஷாத்ரியின் பக்கமாகத் திருப்பி ‘எல்லாரும் இந்தப் பக்கமே பார்க்கணும், இவர்தான் மணமகன்’ என்று எச்சரிப்பது போல் நாதஸ்வரக்காரர்கள் வாசித்தனர். ‘அவர் களைச் சுற்றி நின்றுகொண்டு சங்கீத ரஸனையில் தம்மை மறந்த ரசிகர் களில் சிலர், தமக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு தவிலோ ஒரு நாதஸ் வரமோ இல்லாத குறையை, விரல்களைச் சொடுக்குவதன் மூலமும், தலை ஆட்டுவதன் மூலமும் ஈடு செய்துகொண்டிருந்தனர். மணமக னுக்குப் பின்பக்கம் பட்டுப் புடவை கட்டிய பழுத்த சுமங்கலிகளி லிருந்து, பாவாடை கட்டித் தாவணி அணிந்த கன்னிப்பெண்கள் வரைப் பல்வேறு வயதினர், அழகு வடிவங்களாக அணிவகுத்து வந்த பெண்டிர் இந்த ஊர்வலத்தை மட்டுமல்லாமல், உலக சரித்தி ரத்தையே முன்னோக்கி நடத்தி வைப்பதே தாங்கள்தான் என்ற கர்வத்தோடு, பருத்த யானைகளோடு போட்டியிட்டுக்கொண்டும், அன்னங்களைப் பழித்த வண்ணமும் நடை போட்டுக்கொண்டிருந் தனர்...

திருட்டுத்தனமாகத் தன்னையே ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டான் சேஷாத்ரி. பரவாயில்லை, தான் ஒன்றும் அவ்வளவு மட்ட ரக மாப்பிள்ளையாக இல்லை. தொங்கு முனைகள் கீழே புரளும்படியாகக் கட்டிய கீழ்ப்பாய்ச்சு; மினுக்கிக்கொண்டிருக்கும் பட்டு ஜிப்பா; வலது தோள் மேலிருந்து தொங்கவிட்டு இடது பக்கம் முடி போடப்பட்ட பட்ட அங்கவஸ்திரம்? கழுத்தில் பூமாலை. தனக்கென்ன குறை; லட்சணமாகவே இருக்கிறன். இந்தப் போஸில் தன்னை ஒரு போட்டோ பிடித்தால்... அந்தப் போட்டோவில் தான் நகரத் தெருவில் ஊர்வலம் வரும் இளவரசனைப் போல இருப்பான்!

சேஷாத்ரி மறுபடி தலையைத் தூக்கினன். வரிசை வரிசையாக நின்றிருந்த மாட மாளிகைகளிடையே பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கொளி வெள்ளத்தில் கல்யாண ஊர்வலம் மலர்த்தெப்பம் போல் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது.

சேஷாத்ரியின் இதழ்களின்மேல் திடீரென்று ஒரு புன்முறுவல் பட்டும் படாமலும் மின்னி மறைந்தது. இது ஏதோ இடைக்கால வாழ்வு போலும். இல்லையென்றல், ஒரு நாள் அரசாட்சி என்றும் வைத்துக்கொள்ளலாம். மூன்று முடிகள் போட்டு முகூர்த்தம் முடியும் வரைத் தனக்கு ராஜமரியாதைகள் நடக்கும், பலமான

உபசாரங்கள் நடைபெறும். விரும்பினால் மலைமீது இருக்கும் குரங்கு கூடக் கீழே இறங்கி வரும். டேய் சேஷாத்ரி என்று அன்போடு சில பேர்; இதோ பார் அப்பா சேஷு என்று செல்லமாகச் சிலபேர், இன்னும் பல வகையாக முறை வைத்துப் பேசும் பலபேர்—இவர்கள் அனைவரும் தன்னை மணைமேல் உட்காரவைத்துச் சம்சார சாம்ராஜ்யத்துக்கு இளவரசனாக முடிசூட்டிவிட்டு, அவரவர் வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு போய்ச் சேர்வர்.

அதுவரைக்கும் நன்றாகவே இருக்கிறது. ஆனால் அதற்குப் பிறகு?

கட்டிக் கொண்டவள் ஒத்துச் செல்பவளாக இருந்தால் சொர்க்க சுகங்களுக்கு வழி உண்டாகும். இல்லை என்றால் அதற்கு மாறாக நடக்காது என்பது என்ன உறுதி?

அதனால்தான் யாரோ ஒரு ஞானி, கல்யாணத்தை லாட்டரிக்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்லியுள்ளான்.

சேஷாத்ரி விஷயத்தில் பழமொழி, எழுத்துக்குஎழுத்து உண்மையென்று தோன்றுகிறது. ஏனென்றால், பெண் பார்க்கப் போகும் சாக்கில்கூட அவன் ஒரு முறை, தன் வாழ்வில் பங்குகொள்ள இருக்கும் பெண்ணைக் காணும் வாய்ப்பை இழந்துவிட்டான். பார்சலின் அழகு வண்ணத்தைப் பார்த்து அதற்குள் இருக்கும் பொருள் எத்தகையதோ என்று அறிந்து கொள்வதற்கு முயற்சிப்பது முழுக்க முழுக்க அறியாமை என்று எண்ணினான். உலக விஷயங்களைப் பொறுத்தவரைத் தன்னைவிட நாலு எழுத்து அதிகமாகப் படித்த தாய் இந்தச் சம்பந்தத்திற்குத் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்திருந்தாள். அதனால், தான் வேறு பெண்ணைப் பார்க்க வேண்டிய தேவையில்லை என்று முடிவு செய்தான். அந்தச் சம்பந்தம் தனக்கு மிகமிகப் பிடித்த மாதிரிதான் என்று உறுதியாகச் சொல்லிவிட்டான்.

'ஆமாண்டா சேஷாத்ரி! நீ எவ்வளவு புத்திசாலி ஆயிட்டேப்பா! எல்லாம் என் இஷ்டப்படியே நடந்துட்டா அப்புறம் உன் பொண்டாட்டிக்கு மாமியார் தொந்தரவு இருக்காதுங்கறதுதானே உன் எண்ணம்!' என்று வியந்து கொண்டாள் பார்வதி அம்மா.

'இல்லாம, நான் பொறந்தது யார் வயித்திலே அம்மா!' என்றான் சிரித்துக் கொண்டே சேஷாத்ரி.

நாதஸ்வர இசையில்—ஒப்பில்லாத வகையில் கனவு நனவாகி மனதுக்கு எவ்வளவோ சுகமா ஆசைகள் தீர்ந்துகொண்டிருக்க*—சாக்கிரதையாகக் குதிரையை விட்டு இறங்கி நான்கு அடி முன்னால்

*'ஸாட்டிலேனி ரீத்திகா கல நிஜமை மதி கெந்தோ ஹாயிகா கோரிக்க தீருத்துண்டகா...'—ஒரு திரைப்படப் பாட்டு.

எடுத்து வைத்த சேஷாத்ரி, 'வலது கால், வலது கால்' என்று பின்னுலிருந்து வந்த சத்தத்தைக் கேட்டு அப்படியே நின்று விட்டான்.

நின்றுவிட்ட சேஷாத்ரி தன் வலது காலே ஒருமுறை ஆட்டியும் பார்த்துக் கொண்டான்! அது சரியாகவே இருந்தது.

'அது இல்லேடா சேஷாத்ரி! முதல்லே வலது காலே எடுத்து வைக்கணும்' என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு கிழவனுர் முன்னுல் வந்தார்.

'ஓஹோ அப்படியா! கொன்னுட்டே போ சித்தப்பா...' என்முன் சேஷாத்ரி.

'சுபமா கல்யாணம் கட்டிக்கிற நேரத்திலே அதென்னப்பா அப்படிச் சொல்றே! காப்பாத்திட்டே போன்னு சொல்லணும்...' என்முர் சேஷாத்ரியின் சித்தப்பா.

ஒன்றிரண்டு விஞடிகள் வரை அந்த அறிவுரை உண்மையாகத் தான் இருக்கும் என்று எண்ணிஞன் சேஷாத்ரி. சமயத்தில் கடவுளேப் போல வந்து சித்தப்பா எச்சரித்தார். ஆதலால் சரியா யிற்று. இல்லே என்முல் என்ன ஆயிருக்கும்? மனிதனுக்கு இருப்பது இரண்டு என்முல் இரண்டே பாதங்கள். ஆதலால், அவற்றில் ஏதா வது ஒன்றை நகர்த்தவில்லே என்முல் நடக்க முடியாது. ஆகவே தான் இடது பாதத்தை முன்னுல் வைத்திருந்தாலும் வைத்திருக் கலாம். அப்படி வைத்திருந்தால் என்ன ஆயிருக்கும்? இந்தக் கேள்விக்குத் தெளிவான பதில் கிடைக்காது. இல்லேயென்முல் சந் தேகத்திற்குப் பதிலாக ஆயிரம் சந்தேகங்கள் தோன்றும்.

சேஷாத்ரிக்கு அர்த்தமில்லாத நம்பிக்கைகள் என்முல் பிடிக்காது. காலேயில் எழுந்ததிலிருந்து, இரவு படுக்கும் வரையில் அடிக்கடிக்கு ஒவ்வொரு காரியத்தைச் செய்யும்பொழுதும் குறுக்கே வரும் மூட நம்பிக்கைகளேச் சமூகத்திலிருந்து தகர்த்தெறிய வேண்டும் என்று சேஷாத்ரி கனவு காண்பான். வாய்ப்பு கிடைக்கும் பொழுது கூட் டங்களில் சொற்பொழிவாற்றவும் செய்வான்!

வானத்தை வாய் அளந்தாலும் கால், வாயிற்படி தாண்டாது என் பார்கள். அது அப்பட்டமான பொய். ஏனென்முல், சேஷாத்ரியின் கால்கள் கஷ்டமேயில்லாமல் வாயிற்படி தாண்டிவிட்டன. அவ்வாறு தாண்டும் பொழுது இயற்கையாக ஆனுலென்ன, செயற்கையாக ஆனுலென்ன அவனுடைய வலது பாதமே முதன் முதலில் மாமனுர் வீட்டில் அடி யெடுத்து வைத்தது.

பச்சை வாசனை வீசும் பச்சையான தென்னங் கீற்றுப் பந்தலின் கீழிருந்து நடந்து சென்று, நடுவீட்டில் தனக்காக விரிக்கப்பட்ட பாயின் மீது உட்கார்ந்தான் சேஷாத்ரி. வேலைத் தொல்லையின் காரணமாக அதுவரை மாப்பிள்ளையைப் பார்க்கத் தவறிய பெண் வீட்டார் ஒரு மொத்தமாகச் சேஷாத்ரியைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். தெருவிலிருந்து பந்தல் வரைக் கேட்கும்படியாக வந்து தாக்கிய வாத்தியச் சத்தத்தில், பாய்களின் மேல் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த பச்சைக் குழந்தைகள் திடுக்கிட்டெழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டு ராக ஆலாபனையைத் தொடங்கிவிட்டனர். சேஷாத்ரி உட்கார்ந்த இடத்தில் காற்று புழங்க வில்லை. கண்ணில் பட்ட ஒவ்வொரு முகமும் புதுமுகமாக இருந்ததாலும், எல்லாரும் தன்னையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததாலும் சேஷாத்ரி மானசீகமாகவும் திக்கு முக்காடலானான்.

நிமிடங்கள் உருண்டு கொண்டிருந்தன. அங்குத் தான் எவ்வளவு நேரம் அப்படி அசையாமல் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டுமோ சேஷாத்ரிக்குப் புரியவில்லை. எவ்வளவுதான் தான் கவலைப்படாமல் இருக்க முயற்சித்தாலும், முகூர்த்தநேரம் நெருங்க நெருங்க தனக்கு முள்ளின் மேல் உட்கார்ந்திருப்பது போல் ஆயிற்று. மணமகள் கண்ணில் தென்படும் வரைத் தன்னுடைய நிலை இப்படித்தான் இருக்கும் போலும்! இருந்தாலும் அவசரப்பட்டுப் பயன் என்ன? நோன்பு விதிகள் முறைப்படி நிறைவேறினாலொழிய இஷ்ட தேவதை பிரத்யட்சமாக மாட்டாள்.

கடியாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டான் சேஷாத்ரி. மணி பத்து ஆக இருந்தது.

பத்தரைக்கெல்லாம் சாப்பாடு பரிமாறிவிட்டார்கள். கடைசி பந்தி முடிந்து எழுந்திருக்கும்போது மணி பன்னிரண்டு ஆயிற்று.

சாப்பாடெல்லாம் முடிந்த பின்னர், உண்ட மயக்கம் தீர்வதற்கு முன்னரே சேஷாத்ரியை அழைத்துச் சென்று நலங்குக்காக உட்கார வைத்தனர். கன்னத்திலும் கையிலும் சந்தனம் பூசி, பன்னீர்ச் சாரலில் குளிப்பாட்டி எடுத்தனர். சில்லென்று குளிர்க் காற்று வீசும் அந்த நள்ளிரவு நேரத்தில் இந்த நலங்கு முறைகள் சேஷாத்ரிக்கு ஒன்றும் அவ்வளவு இன்பம் தருவதாக இல்லை. ஆனாலும் அவன் இதழ்கள் அசையாமல், அசையாத இதழ்களின் மேல் புன்முறுவல் சிதறாமல், அங்கே தன்னுடைய பாத்திரத்தை முறைப்படி நிறைவேற்றி வந்தான்.

கடைசியில் எண்ணெய் முழுக்குகூட முடிந்தது. பட்டு வேட்டி கட்டிக்கொண்டு, இடையில் அங்கவஸ்திரத்தை இழுத்துக் கட்டிய புரோகிதர் முக்காலி மணை மேல் கலசத்தை நிறுத்தி வைத்து, கல்யாண காரியத்துக்கான தொடக்க மந்திரங்களைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார். இரவெல்லாம் தூக்க மில்லாமல் கொஞ்ச நேரம் படுக்கையை அணைத்த கண்களுடனே சேஷாத்ரி, கல்யாண மணைமேல் அமர்ந்திருந்தான். சந்தடி செய்யவேண்டிய சிறுவர் கூட்டமெல்லாம் தூக்கத்தில் இருந்ததால் பந்தலின் கீழ் இடப்பரப்பு அமைதியாக இருந்தது. எதிர்பார்க்கும் காண்டத்தின் இறுதிப் படலத்தில் இருக்கும் சேஷாத்ரிக்கு, ஊர்ந்துகொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு விநாடியும், தன் பொறுமையைச் சோதிக்கும் நீண்ட யுகமாக உருவெடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

தலைகுனிந்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான் சேஷாத்ரி. பந்தலின் கீழ் ஏதோ ஒரு பக்கத்தி லிருந்து ஜனங்கள் எழுந்திருப்பது போலவும், எழுந்து யாருக்கோ வழி விடுவது போலவும் மெதுவாகச் சத்தம் கேட்டது அவனுக்கு. சட்டென்று தலை தூக்கினான் சேஷாத்ரி. கட்டுக்கழுத்தி ஒருவர் வழிகாட்ட, கன்னிப்பெண் ஒருத்தி முன்னால் வழிகாட்டி நடந்துவர, மணமகள் அடிமேல் அடியெடுத்து வைத்து மணையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தாள்.

ஒன்று... இரண்டு... மூன்று... சேஷாத்ரிக்கு அந்த மூன்று விநாடிகளில் அமரத்துவம் கிட்டியது.

அவள் நெட்டை யென்று சொல்ல முடியாது. அதற்காகக் குட்டையாகப் பருமனாக இல்லை. சலசலக்கும் பட்டுப் புடவையில் அவள் ஊர்வலத்திற்குப் புறப்பட்ட தேவி விக்ரகம்போல இருந்தாள். மேனிநிறம் முழுமையான சிவப்பு அல்ல. ரோஜா இதழுக்கு மல்லியின் வெண்மை கலந்த சிவப்பு. மைக் கதிர்களிடையே பாதி விரிந்த அல்லிப் பூவைப் போன்ற கண்கள். அந்தக் கண்களில் உலகமென்றால் என்ன என்பதே இந்தப் பெண்ணுக்குத் தெரியாது போலும் என்று எண்ண வைக்கும் அறியாமை! சேஷாத்ரி வியப்படைந்தான்—உலக அறிவுக்குக் களஞ்சியமாக விளங்கும் தன் தாய் எதைப் பார்த்து இந்தப் பெண்ணைத் தன் மருமகளாகத் தேர்ந்தெடுத்தாள்?

சேஷாத்ரி வருத்தப்படவும் செய்தான். இந்தப் பெண்ணை இதற்கு முன்பே பார்த்திருந்தால் அவன் இந்தக் கல்யாணத்துக்குச் சம்மதித்திருக்க மாட்டானோ என்னவோ? அழகில் குறைந்தவள் என்பதற்காக அல்ல. கண்ணாடி பீரோவில் பத்திரமாக வைத்துக்கொண்டு

கண்ணுக்கு விருந்தாகப் பார்த்து ஆனந்தப்பட வேண்டிய அவ் வளவு 'அழகான பொருளைத் தரையின் மேல் வீசியெறிவது அவன் மனதுக்குப் பிடிக்காது. பொம்மைக் கல்யாணத்தில் பங்கெடுக்கவே வெட்கப்படும் குழந்தை எங்கே? போர்க்களம் எங்கே? ஒளிர்ந்து திகழும் இந்த அழகு, வீட்டு வேலைகள் என்னும் தொல்லையில் அகப் பட்டுத் திக்குமுக்காடுவதைத் தன்னுல் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. அவ்வளவு ஏன், இந்தப் பெண்ணையே கைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று தாயுடன் சேர்ந்து தன் இதயமும் பிடிவாதம் பிடித்திருந்தால், அப்பொழுதும்கூட அவன் குழம்பியிருக்க மாட்டான். நான்கு ஆண்டுகள்வரைப் பொறுமையாய் இருக்கும்படி நம்பச் சொல்லி—அந்த இடை நேரத்தில் குடும்ப வாழ்க்கைக்குச் சம்பந்தப்பட்ட பாடங்களைச் சிரத்தையாகப் படிக்க வேண்டும் என்று அந்தப் பெண்ணுக்குத் தானே அறிவுரை சொல்லியிருப்பான்!

இலைக் கொத்துக்களிடையே அடங்கி ஒடுங்கிக்கிடக்கும் மலர்ச் செண்டைப்போல மணமகள் மணைமேல் ஒதுங்கி உட்கார்ந்திருந்தாள். சேஷாத்ரியின் ஓரக்கண் பார்வைச்சரங்கள் வண்டுத்தொடராக மாறி, அந்தக் கன்னிப்பெண்ணின் முகசௌந்தர்யத்தைப் பருகுவதற்குத் தொடர்ந்து முயன்றுகொண்டிருந்தன. தனக்குள் தானே சேஷாத்ரி சிரித்துக் கொண்டான்—பெரியவர்கள் சொல்வதற்கென்ன? அவர் கள் பல கருத்துறைகளைச் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளனர். அவற்றில் அழகைவிடக் குணமே மேலானது என்பதொன்று. ஆனுல் முதன் முதலில் கண்ணுக்கு எதிரில் தெரியும் அழகில், ஈடுபாடு கொள்ளாம லிருப்பது மனிதனுக்கு இயற்கையல்ல. பேச்சு, பாட்டு, சிரிப்பு, நடை, நாணம், புன்கோபம்—இவை போன்ற ஆயிரம் துணைக் கவர்ச்சிகள் உள்ளன அழகுக்கு. இத்தனைப் புரிகளைப் பிணைத்துத் திரித்த கயிறுகளில் ஊசலாடும் சிங்கார ஊஞ்சல்தான் உருவ அழகு!

ஆனுல் படைப்பில் அழகான ஒவ்வொன்றும் விரும்பத்தக்கதாக இருப்பதில்லை. பார்ப்பதற்கே தவிர, தின்பதற்குப் பயன்படாத பழங்கள் எத்தனை இல்லை! கண்ணுக்கு இனிமையாகத் தென்பட்டு, அருகில் வந்த உடனே மூக்கை மூடிக்கொள்ள வேண்டிய பூக்கள் எத்தனை இல்லை! ஆயிரம் இதழ்களையுடைய தாமரைக்குள்ள அழகோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், மல்லி அரும்பு எத்தகையது? இருந்தாலென்ன; மல்லி அரும்பு இனிய மணத்திற்கு இருப்பிடம். தாம்பீகத்திற்கு நிலையமாக விளங்கும் தாமரைப் பூவைத் தலையில் சூடுவார் இல்லை. பூஜைக்கு அது சற்றேனும் பயன்படாது. மங்கை யர் தலையில் அணிவதற்காகட்டும், பரமேஸ்வரனின் பாதசேவைக்

காகட்டும் உதவுவது, ஆடம்பிரமின்மைக்கும் பணிவுக்கும் புகலிட மானது மல்லிப்பூதான்! அதற்காகத்தான் புற எழிலைவிட அக அழகே முக்கியம் என்று சொல்கின்றனர்.

சங்கிலித் தொடரைப் போலப் பாய்ந்துகொண்டிருக்கும் சேஷாத்ரி யின் சிந்தனை ஆறு, இங்கே ஒரு திருப்பம் கண்டது. தனக்கு மண மகன் கோலம் சூட்டி, வழிகாட்டி அனுப்பும் பொழுது கண்ணில் நீர் துளிக்க நின்ற தாயின் உருவம் அவனுடைய மனத்தளத்தில் தோன்றியது. மகனின் திருமணம் தாய்க்கு ஆனந்தம் தருவதாகும். ஆனால் இனியநாதத்தின் இடையிலே அபஸ்வரம் போல இந்தக் கண்ணீர் எதற்கு? அநேகமாகக் காரணம் ஒன்று இருக்கலாம்— மகனுக்குத் திருமணம் ஆவதென்றால் அவனைப்பற்றித் தனக்கிருக்கும் பொறுப்புக்கள் பலவற்றையும் தாய் மருமகளுக்கு ஒப்படைக்கிறாள் என்பதல்லவா பொருள்! அந்தப் பொறுப்புக்களை மருமகள் எந்த அளவு முறையாக நிறைவேற்ற முடியும் என்ற கேள்விக்குப் பதிலை காலமே தெளிவாக்க முடியும். இந்த விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை மக்கள் ஒரு கருத்தைச் சொல்வர். கணவன் வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்த உடனே மனைவி முதுகைப் பார்ப்பாளாம். ஆனால் அதுவே தாயா னால் மகனின் வயிற்றைப் பார்ப்பாளாம். மனைவியின் கண் எப் பொழுதும் கணவனின் சம்பாதனையின் மீதுதான். தாய்க்கு ஒவ்வொரு வினாடியும் மகனின் தேவைகளைப் பற்றிய கவலை. மகன் சந்தோஷமாக இருக்கிறானா இல்லையா என்று தாய் கவனிக்கிறாள். கணவன் தன்னைச் சந்தோஷமாக வைத்துக் கொள்கிறானா இல்லையா என்று மனைவி ஆராய்கிறாள். 'பணிவிடைகளில் தாசி, அறிவுரை களில் மந்திரி—' என்று பர்த்ருஹரி, இல்லாளுக்கு இருக்கவேண்டிய குணங்களை விவரித்துள்ளார். அந்த இயல்புகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது இனிய குடும்பம், கடவுள் அளிக்கவேண்டிய வரம் என்றே தோன்றுகிறது!

சேஷாத்ரி ஏதோ சிந்தனையில் மூழ்கியிருக்கும்பொழுதே புரோகிதர் சடங்குகள் யாவற்றையும் முறையாக முடித்து முகூர்த்தக் கொட்டு மேளம் முழக்கும்படிச் சத்தம் போட்டார்.

* * *

அவசியமில்லாத கவனிப்புக்களிலும், தொடர்பில்லாத கேலிப் பேச்சுக்களிலும், தேவையில்லாத மரியாதைகளிலும் அலுத்துப் போன சேஷாத்ரி, அன்றுமாலை ஓரளவு தனிமையில் காற்றுவாங்கு வதற்காக ஊருக்குத் தூரமாகத் தப்பி ஓடிவிட்டான். இயக்கத்திற்கும் குழப்பத்திற்கும் பழக்கமான ஒலியுலகத்துள் நுழைந்து செல்லச்

செல்ல சேஷாத்ரியின் மனதுக்கு அமைதி கிட்டத்தொடங்கியது. 'சாந்தமில்லாமல் சௌக்கியமில்லை' என்று சொல்கிறார் தியாகராஜர். சாந்தம் அவருக்குச் சங்கீதம் மூலமாகக் கிட்டியது. தனக்குத் தனிமையில் கிட்டுமோ என்னவோ? நடந்து நடந்து சிந்தனையில் வீழ்ந்தான் சேஷாத்ரி...அதென்ன விசித்திரமோ தெரியவில்லை; இந்த நடைமுறை உலகத்தில் எந்த வகையான அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியானாலும் சரி, அதைச் சொல்லவேண்டும் என்ற வேதனை அதில் இரண்டறக் கலந்து இருக்கும் போலும். விழாக்கள் யாவற்றிலும் மகுடமணியானவிழா திருமணமாகும். படைப்பு யுகம் தொடங்கி முழுமையை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கும் மனித நாகரிகத்தில் குறிப்பிடத்தக்க சிறந்ததொரு கட்டம் திருமணமாகும். மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னால் தனக்குத் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. அன்றிலிருந்து தன் இதயம், தன்னகத்தே புது நீரை நிரப்பிக்கொண்ட ஏரியைப் போல, ஆனந்தத்தால் கொந்தளித்துக் கொண்டே உள்ளது. அவ்வப்பொழுது மனவானத்தில் மின்னல்போல மின்னி மறைந்து கொண்டிருந்த தன் கற்பனை அழகி, தெள்ளத் தெளிவான உருவத்தைத் தாங்கித் தனக்காக எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறாள் என்ற எண்ணம் மனத்தில் தோன்றும் ஒவ்வொரு முறையும், இதய வீணையின் மேல் ஆனந்தபைரவி மீட்டப்படுவதுபோல் அவன் பரவசமடைந்தான். அந்தப் பரவசத்திற்குப் பின்னால் மற்றும் சில சந்தேகங்கள்—தன் வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்துகொள்ள இருக்கும் அந்தப் பெண் எத்தகையவள்? எப்படி இருப்பாள்? தாய் அவளை முத்து என்று சொல்கிறாள்; பவழம் என்கிறாள்; செதுக்கி விளக்காக வைக்கலாம் என்கிறாள். உருவத்தைக் கண்முன் எதிரில் நிறுத்த மாட்டாள் என்றாலும் அந்த வர்ணனை, பண்டிகை நாளுக்கே தவிர கைக்கு எட்டாத தின்பண்டம் போல், மனதுக்கு ஆசை காட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது.

முதலில், காத்திருப்பதிலேயே இன்பமும் துன்பமும், பாலும் நீரும் போல கலந்திருக்கின்றனவோ என்னவோ! சந்திக்க இருப்பதைப் பற்றி நினைக்க நினைக்க இன்பம். காலம் கடப்பது நினைவுக்கு வர வரத் துன்பம்.

எப்படி ஆனால் என்ன; மூன்று மாத இடைவெளி முடிய வந்தது. ஆனால் தன் தலைவிதி மட்டும் தன்னை விட்டப்பாடில்லை.

அவள் சிரித்தால், தான் இப்பொழுது முத்துக்களைப் பொறுக்கிக் கொள்ளக் கூடாதாம்! அவள் இதழசைத்தால் அந்தப் பேச்சுத் தேனைத் தான் சுவைக்கக் கூடாதாம்! அந்த நல்ல நாளுக்காகத்

தான் இன்னும் நான்கு நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டும் என்று கட்டளை பிறப்பித்தனர் பெரியவர்கள் !

அந்திநேர அழகை அநுபவித்துக் கொண்டு ஆற்று மணல் மேட்டின் மேல் அமர்ந்தான் சேஷாத்ரி. வான வெளியில் மேகங்கள்; காற்று வெளியில் பறவைகள் ; நீர்ப் பரப்பில் மீன்கள் ஜோடி ஜோடியாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. சேஷாத்ரி கண்களை மூடிக் கொண்டான். ஆற்றங்கரைத் தோப்பிலிருந்து புதிதாக ஜோடி சேர்ந்த குயில் ஒன்று, மாந்துளிர் மெருகேறிய பஞ்சம ஸ்வரத்தில் தன் காதலியை அழைக்கின்றது. சேஷாத்ரி காதுகளை மூடிக் கொண்டான்.

சேஷாத்ரி மீண்டும் கண்களைத் திறந்து பார்க்கும்போது, மலைகளின் மேல் தவழ்ந்து செல்லும் வெண்மேகங்களைப் போல, நிலாக்கதிர்கள் அந்தி இருளில் பரவிக்கொண்டிருந்தன.

ஊருக்குள் மீண்டும் வரும்பொழுது பாதி வழியில் வழிதவறிவிட்டான் சேஷாத்ரி. இளம் நிலா ஒளியில் வயல் வரப்புகளின் மீது திரிந்து ஏதோ மலை அடையாளங்கள் சிலவற்றின் உதவியால் மீண்டும் வழி கண்டுபிடித்து அவன் வீடு வந்து சேர்வதற்கு இரவு மணி ஒன்பதாயிற்று, அதற்குள் மணமகன் உறவினர் அனைவரும் சாப்பாடு முடித்து, தமக்காகத் தனியாக அமர்த்தப்பட்ட விடுதிக்கு சென்றுவிட்டனர். மாலை ஐந்துமணியிலிருந்து கண்ணுக்கு அகப்படாமல் தப்பிவிட்ட மணமகனுக்காக ஊர் முழுவதும் அலசிப் பார்த்துவிட்ட பெண்வீட்டாருக்கு அவனுடைய தரிசனம் மீண்டும் கிடைத்ததும் போன உயிர் திரும்பி வந்தது போலாயிற்று. பெரும்பாலும், ஏதோ அவமரியாதை நடந்திருக்கும் என்றும், அதன் காரணமாகத் தன் கோபத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக மணமகன் இப்படி மாயமாகிவிட்டான் என்றும் முடிவு செய்திருந்த பெண் வீட்டார், சேஷாத்ரி தென்பட்டதும் இரட்டிப்பு மடங்கு கவனிப்பைக் காட்டத் தொடங்கினர். இந்தச் செயற்கைக் கவனிப்புத் தாக்கு தலைத் தாங்கமுடியாமற் போய்விட்டது சேஷாத்ரிக்கு. பதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும் இலையிலேயே விட்டுவிட்டு அவசர அவசரமாகச் சாப்பாட்டுக் கடமையை முடித்துக்கொண்டு எழுந்துவிட்டான். மாப்பிள்ளை கோபித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்ற அவர்கள் நினைப்பை மேலும் ஓரளவு உறுதிப்படுத்துவதாக இருந்தது, அவன் சாப்பிட்டமுறை.

'எங்கே படுத்துக்கிறீங்க அத்திம்பேர்' என்று கேட்டான் மைத்துனன்.

'எங்கே ஆனாலும் சரி. ஆனா சில நிபந்தனைங்க இருக்குது. ஜனங்க பேசிகிட்டிருந்தா எனக்குத் தூக்கம் வராது, ஊசி கீழே விழற சத்தம் கேட்டாக்கூட எனக்கு முழிப்பு வந்துடும். காத்து நல்லா வரணும். எனக்குத் தெரிஞ்சவரையிலே வராந்தாலே கட்டில் போட்டுட்டா நல்லாயிருக்கும்...' என்றான் சேஷாத்ரி.

'வேணாங்க...எங்க ஊர்லே குளிர் அதிகம், உங்களாலே தாங்கிக்க மாமா! முடியாது. அதோட...'

மைத்துனனை இடைமறித்து, 'பரவால்லே போப்பா... உனக்கேன் அந்தக் கவலை. நான் எப்படியாவது பாத்துக்கறேன், ஆவட்டும்' என்றான் சலிப்புடன் சேஷாத்ரி.

இரண்டு மூன்று இரவுகளாகத் தூக்கம் இல்லாத காரணத்தால் படுத்த உடனேயே தூக்கம் பிடித்துவிடும் என்று நினைத்தான் சேஷாத்ரி. அந்த ஆசை வீணாசையாகப் போய்விட்டது. மைத் துனன் சொல்லை உறுதிப் படுத்தும் வகையில் குளிர் காற்று வேக மாக வீசியது. அதற்குத் துணையாகக் கொசுத் தொந்தரவு வேறு அதிகமாக இருந்தது. சேஷாத்ரி போர்வைக்காக படுக்கையில் தடவிப் பார்த்தான். தலையணையை எடுத்துவிட்டுப் பார்த்தான். கட்டில் மேல் படுக்கை மட்டுமே இருந்தது. போர்வை இல்லை.

சேஷாத்ரிக்கு அந்த வினாடிதான் உண்மையாகவே கோபம் வந்தது.

போர்வையை இழுத்துப் போர்த்திக்கொள்ள வில்லை என்றால் தனக்குத் தூக்கம் பிடிக்காது. இந்த ராத்திரி இனித் தனக்குத் தூக்கம் பிடிக்கும் யோகம் எழுதவில்லையோ என்னவோ! இல்லையென்றால் தன் விஷயத்தில் அளவு மீறிய கவனத்தைச் செலுத்திவரும் பெண் வீட்டார் போர்வை விஷயத்தை ஏன் மறந்து விட்டனர்?

மடிப்பைப் பிரித்து அங்கவஸ்திரத்தைப் போர்த்திக் கொள்ள முயற்சித்தான் சேஷாத்ரி. ஆனால், அது காலுக்கும் தலைக்கும் போதுமானதாக இல்லை. கால் பக்கம் இழுத்தால் தலை வெளியே இருக்க, தலைப் பக்கம் மூடினால் கால் வெளியே நீள்கிறது.

இனிச் செய்வதொன்றும் தோன்றாமல் காலை வயிற்றுக்குள் இழுத்து மடக்கி, கைகளை மார்மேல் மறைத்துக் கொண்டு, தாயின் கர்ப்பத் தில் குழந்தையைப் போலக் கட்டில் மேல் முடங்கிக் கொண்டான் சேஷாத்ரி.

காலம் மெதுவாக உருண்டு சென்றது.

சேஷாத்ரிக்கு அரைகுறையாகத் தூக்கமும் பிடித்தது.

அரைத் தூக்கத்தில் திடுக்கிட்டவன் போல இருந்தாற் போலி ருந்து விழித்துக் கொண்டான் சேஷாத்ரி. உடம்பின் மேல் ஏதோ மென்மையான பொருள் விரித்துகொண்டிருப்பது போல் ஓர் உணர்ச்சி உண்டாயிற்று அவனுக்கு. திறந்துகொண்ட சேஷாத்ரி யின் கண்களுக்கு அங்கவஸ்திரத்தின் மடிப்பின் மூலமாக, கட்டிலின் அருகில் ஓர் உருவம் நின்றிருப்பது போல் மங்கலாகத் தென்பட்டது. முகத்தின் மேலிருந்த துணியை விலக்குவதற்காக அவனுடைய கைகள் நகர்ந்தனவோ இல்லையோ, அந்த அசைவை உணர்ந்ததும் தன் கைகளிலிருந்த சால்வையின் முனைகளை அப்படியே சேஷாத்ரி யின் மேல் விட்டுவிட்டு, கட்டில் அருகில் நின்றிருந்த உருவம் இருட் டிற்குள் மறையத் தொடங்கியது. சேஷாத்ரி சட்டென்று கையை நீட்டி அந்த ஆளைச் சட்டென்று பிடித்து அருகில் இழுத்துக்கொள்ள முயன்றான்.

ஆனால் அதற்குள்ளாகவே அந்த நிழல்போன்ற உருவம் கை நழுவிப் போய்விட்டது. சேஷாத்ரியின் கைக்கு ஜடை மட்டும் அகப் பட்டது. அந்த ஜடையும் ஒன்றிரண்டு விநாடிகள் ஊசலாடிவிட்டுக் கைவிரல்கள் மத்தியிலிருந்து நழுவிவிட்டது. ஜடை நெடுகக் கோத் திருந்த சாமந்திப் பூக்களில் நான்கு பூக்கள் மட்டும் சேஷாத்ரிக்கு மிஞ்சின.

உள்ளங்கையில் பூத்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்த சாமந்திப் பூக் களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சேஷாத்ரி. சாமந்திப் பூக்கள் அல்ல—அவை புதுவாழ்வின் ஆனந்தச் சின்னங்கள்! புனிதமான அன்புப் பிணைப்புக்கான சாட்சியங்கள். மனத்தைக் கொடுத்து மனம் வாங்கிக்கொள்ளக் கூடிய மனைவிக்காக தவமிருக்க, கடவுள் தனக் களித்த வரங்கள்!

சாமந்திப் பூக்களின் இனிமையான மணத்தில் மெய்மறந்து கொண்டே, இதமான சால்வையின் கீழே உடம்பைப் பரப்பிக் கொண்டான் சேஷாத்ரி.

சுக முடிவு

தூக்க மாத்திரை போட்டுக்கொண்டு ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேலிருக்கும். இதுவரை வேலை செய்தாற்போல் இல்லை. அப்பொழுதே பன்னிரண்டு வரை இப்படி அப்படிப் புரண்டு, இனி லாபம் இல்லை என்ற பிறகு போட்டுக்கொண்டேன். இரண்டு மூன்று மணி நேரமாவது தூக்கம் பிடிக்கவில்லை என்ருல் தின்றது செரிக்காது. செரிக்காமற்போனுல் நாளை மறுபடி அது ஒரு வேதனை. அதற்கு மருந்துகள் சாப்பிடுவது எப்படியும் தவருது அல்லவா என்று நினைத்துத் தூக்கம் பிடிப்பதற்காக மாத்திரை போட்டுக் கொண்டேன்.

வீட்டில் யாரும் இல்லை அல்லவா. ஒருத்தி தனியாக அமைதியாகப் படுத்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்தேன் மத்தியானம். அரை குறையாகத் தூக்கம் பிடிக்கும் சமயம் 'போஸ்ட்' என்ற பெருங் கூப்பாடு இதயத்தை அதிரவைத்து எழுப்பியது. கடைசியில் எழுந்து போய்ப் பார்த்தால் மாதர்சங்கத்தின் ரசீது. எரிச்சலுடன் குப்பைக்கூடையில் எறிந்துவிட்டு மீண்டும்வந்து கட்டில்மேல் சாய்ந்தேன். இதயத்துடிப்பு இன்னும் தணியவில்லை. தண்ணீர்க் குடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. ஒரு முணறு தண்ணீர் எடுத்துக் கொடுக்கத் திக்கில்லை வீட்டில். அப்படியே சோம்பலோடு கட்டில் பிடியைப் பிடித்துக்கொண்டு படுத்துக் கொண்டேன். கொஞ்ச நேரத்தில் துடிப்பு குறைந்தாற்போலிருந்தது. பக்கத்தில் ரேடியோ ஸ்டாண்ட் மேல் இருந்த பேப்பரை எடுத்துப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். அப் போலோ-11 பத்திரமாகப் பூமிக்குத் திரும்பி வந்த பிறகு செய்திகள் கொஞ்சம் மனநிம்மதியை உண்டாக்கின. இந்தச் சந்திர மண்டல யாத்திரை தொடங்கிய நாளிலிருந்து ஒரே கவலை. அவர்கள் பூமியின் காற்று மண்டலத்தைக் கடந்தார்களோ இல்லையோ—சந்திரனைச் சுற்றிச் சுற்றத்தொடங்கினுர்களா இல்லையா—'எல் எம்'இல் எல்லாப் பாகங்களும் சரியாக இருக்கின்றன என்று முடிவு செய்யப் பட்டதா இல்லையா—'எல் எம்' சந்திரனை நோக்கி இறங்கித் தொடங்கியதா இல்லையா—இப்படி அடிக்கடிக்கு ஒரே ஏக்கம். காலையில் பேப்பருக்காக, மாலையில் ரேடியோ செய்திகளுக்காக எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பது; இரவெல்லாம் யோசனைகள். இனி 20 ரவ தூக்கம் பிடித்தால் ஆனை. 'எம் எம்' சந்திரனின் மேற்பரப்பை விட்டு வெற்றிகரமாக

மேல் நோக்கி எழும்பியதா—'கொலம்பியா'வைச் சந்தித்ததா இல்லையா என்று கவலை. கடைசியில் சும்மா இருக்க முடியாமல் நள்ளிரவில் பத்திரிகை ஆபீசுக்குப் போன் பண்ணினேன். 'கொலம்பியாவை இப்பொழுதுதான் சந்திக்கப் போகிறது' என்று சொல்லக் கேட்டதும் ஒரு விஞடி சந்தோஷமாக மூச்சு விட்டேன்.

மீண்டும் யோசனைகள். மீண்டும் பூமியின் காற்று மண்டலத்துள் நுழைவதற்கு வேண்டிய சக்தி இருக்கிறதோ இல்லையோ என்று மற்ருெரு கவலை. எனக்கெதற்கு இந்தத் தலைவலி எல்லாம்; சுகமாகக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தூங்காம—என்று எவ்வளவு எடுத்துச் சொன்ஞலும் சரி இந்த உலகத்துப் பிரச்சனைகள் எல்லாம் என் பிரச்சனைகளாகவே ஆகிவிட்டாற்போல் இடையில் எனக்குத் தூக்கம் பிடிக்காது. அப்போலோத் தகராறு தீர்ந்ததென்று நினைத்தால் ராஷ்டிரபதி பிரச்சனை ஒன்று. இரவுகளில் இனி யோசனைகள் எல்லாம் இந்திரா காந்தி பற்றியும், நிஜலிங்கப்பா பற்றியுமே.

பகலெல்லாம் மகளிடமிருந்து கடிதம் வருகிறதா, மகளிடம் இருந்து கடிதம் வருகிறதா என்று எதிர்பார்ப்பதிலேயே கழிந்து விடுகிறது. சமையலறையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தாலும் சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து 'பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருந்தாலும் யோசனைகளெல்லாம் மகளைப்பற்றியும் மகனைப்பற்றியும்தான். அவர்களுடைய குடும்பத் தொல்லைகளிடையே அம்மாவைப் பற்றியோ, அப்பாவைப் பற்றியோ நினைப்பதற்கு அவர்களுக்கு நேரம் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. போகட்டும், மகளிடம் போய் இருக்கலாம் என்ருல் அவருக்குப் பிடிக்காது. அவர்களுடைய சுதந்திரத்திற்கு நாம் குறுக்கே போவது எதற்கு—அவர்களுடைய வாழ்க்கைப் போக்கு வேறு—அவர்களுடைய சிந்தனைகள் வேறு—நமக்கும் அவர்களுக்கும் பொருந்திப் போகாது—நாம் இங்கே இருந்தால்தான் சுகமா இருக்கும்—என்று பெரிய சொற்பொழிவு நிகழ்த்திவிடுகிருர். அவருக்கென்ன, அவர் ரிடையராகி விட்டார். வீடு வாசல்களிலிருந்து வாடகை வருகிறது. மகன் அவ்வப்பொழுது ஏதோ பணம் அனுப்பி வருகிருன். ஏதோ தோன்றியதை எழுதிக் கொண்டிருப்பார் பத்திரிகைகளுக்காகவும், கூட்டங்களுக்காகவும். பகல் முழுவதும் யாராவது ஒருவரைச் சந்திப்பதற்குப் போவார்; இல்லையென்ருல் வீட்டில் உட்கார்ந்து தீவிரமாக எழுதிக்கொண்டிருப்பார். பார்க்கப்போனுல் முறையாகச் சமையல் செய்வதற்கும் பொறுமையில்லாமல், சும்மா உட்கார்ந்திருக்கவும் முடியாமல் பல வகையான சிந்தனைகளில் தூக்கம் பிடிக்காமல் தொல்லைப்படுவது நான்தான்.

தூக்கம் வந்த நாட்களில் வீட்டில் அனைவரும் சேர்ந்து என்னை நிம்மதியாகத் தூங்கவிட்டார்களில்லை. எந்த ஒரு நாளாவது சுகமாக மனதுக்குத் திருப்தியான அளவு தூங்கியதில்லை. சின்னஞ்சிறு குழந்தையாக இருந்தபோது நிலைமை என்ன என்பது தெரியாமற் போனாலும் எனக்கு அறிவு தெரிந்த நாளிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறேன், ஒண்ணாவது கிளாஸ் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலிருந்து. 'ஸ்கூலுக்குப் போகனும். சீக்கிரமா ரெடியாவணும். எழுந்திரு, எழுந்திரு' என்று சொல்லி நல்ல தூக்கத்திலே எழுப்பு வாள் அம்மா. அம்மா ஆசாரம் பார்ப்பவள். சமையலுக்கு மடி கட்டிக்கொள்வதற்காக, அதற்குள்ளாகவே என்னைக் குளிப்பாட்டித் தயார் செய்து பள்ளிக்கூடம் அனுப்ப வேண்டுமென்று பொழுது விடிவதற்கு முன்னாலேயே எழுப்பிவிடுவாள். வெய்யில் காலத்தில் காற்றில்லாமல் இரவில் சீக்கிரம் தூக்கம் பிடிக்காமல் மறுநாள் பொழுது விடிந்து நெடு நேரமானாலும் விழிப்பு வராது. வீடு முழுகிப் போவதுபோல் முகத்தின் மேல் தண்ணீர்த் தெளித்து எழுப்பித் தொலைப்பாள். போகட்டும், ஞாயிற்றுக்கிழமையாவது மெதுவாக எழுந்திருக்கலாமென்றால் 'தலை முழுகணும்' என்று சொல்லி ஓர் இராமாயணம் நடத்தி விடுவாள். காலையில் பள்ளிக்கூடம் வைத் தார்களானால் தூக்கக் கலக்கத்திலேயே பள்ளிக்குப் போவது போலிருக்கும். இனி பரீட்சை நாட்களில் புத்தகத்தைத் தொட்ட உடனே தூக்கம் கண்ணைச் சுழற்றிக்கொண்டு வரும். படிக்காமல் எங்கே படுத்துவிடுவேனோ என்று அப்பா அருகில் உட்காரவைத்துக் கொண்டு படிக்க வைப்பார். கொட்டாவி ஒன்றன் பின்னால் ஒன்று துரத்திக்கொண்டு வர, தொண்டையிலே அதை விழுங்கிவிட்டு, மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு படித்தாக வேண்டும். மறுபடியும் விடியற்காலையிலேயே எழுப்பி விடுவார் படிப்பதற்காக. லீவ் விட்ட உடனே இரவு பகல் என்று இல்லாமல் சுகமாகத் தூங்க வேண்டு மென்று முடிவு செய்துகொண்டு எப்படியோ பரீட்சைகளை முடிப் பேன். அதென்ன பாவமோ, சாபம் கொடுத்தாற்போல லீவு நாட் களில் செத்தாலும் தூக்கம் வராது. பரீட்சை நாட்களில் புத்தகங் களைத் தொட்டால் தூக்கம் சுழற்றிக்கொண்டு வரும். லீவு நாட் களில் பத்திரிகைகள், நாவல்கள் படித்துக்கொண்டிருந்தால் டைம் போவதே தெரியாது. 'படுத்துக்கோடீ நடுராத்ரிவரை அதென்ன படிப்பு' என்று சத்தம் போடுவாள் அம்மா. கல்லூரியில் கடைசி ஆண்டு படித்துக்கொண்டிருந்த பொழுது பரீட்சையில் சபதம் எடுத் துக்கொண்டேன்—'இனி ஜன்மத்தில் பரீட்சைக்குப் போவதில்லை;

நிம்மதியா தினம் இஷ்டப்பட்ட நேரம் தூங்கணும்.' வீட்டில் அண்ணன் அண்ணி ஒன்பது ஆவதற்குள் கதவை மூடிக்கொண்டு படுக்கப்போனால், நான் அறியாத, அந்தச் சுகத்தை நினைத்துக் கொண்டு என் மனம் துடிதுடிக்கும். நிம்மதியா நானும் கலியாணம் கட்டிக்கொண்டு, தினம் சுகமாகத் தூங்க வேண்டும்; பரீட்சைகளும், தூக்கத்திற்குக் குறைவும் இல்லாத உல்லாச வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டேன்.

கலியாணம் என்னவோ நடந்ததே தவிர, நான் நினைத்தாற்போல மட்டும் நடக்கவில்லை வாழ்க்கை. காலையில் பொழுது விடிவதற்கு முன்னால் எழுந்திருப்பதிலிருந்து மட்டும் தப்ப முடியவில்லை. நள்ளிரவு வரையில் அன்பு உலகத்திலே சஞ்சரித்துச் சஞ்சரித்து அலுத்துச் சலித்துப் படுத்துக்கொண்டவளுக்கு விடிவதற்கு முன்னாலே பால்காரனின் கூக்குரல் யமனின் வருகையைப் போலவே தோன்றும். தூக்கக் கலக்கம் கலையாமலே எழுந்திருப்பது; காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொள்வது; காபிக் கடமைகள்; வேலைக்காரி வந்து போவது; சமையல் முடித்து அவரை ஆபீசுக்கு அனுப்பி வைப்பது. மெதுவாகச் சமையலறை வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்வதற்குள் மணி பதினொன்று ஆகும். ஓய்வாகக் காலைப் பேப்பரைப் பார்ப்பதற்குள் கண்ணிமைகள் மூடிக்கொள்ளும். இப்படித் தூக்கம் வந்ததோ இல்லையோ, தபால்காரன் சத்தமோ, காய்கறிகாரன் கூப்பாடோ இமைகளைத் திறக்கும்படிச் செய்யும். இல்லையென்றால் அடுத்த வீட்டுக் குழந்தைகள் தமாஷுக்காகக் காலிங் பெல்லை அழுத்திவிட்டு ஓடிவிடுவார்கள். யாரோ வந்தார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டு போய்க் கதவைத் திறந்து பார்த்தால் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். தூரத்திலிருந்து குழந்தைகளின் சிரிப்புச் சத்தம் மட்டும் கேட்கும்.

பிறகு மத்தியானம் அவர் சாப்பாட்டுக்கு வருவது; அவரை அனுப்பி வைத்து ஏதோ ஒரு பத்திரிகை அல்லது நாவலை எடுத்துக் கொண்டு கொஞ்ச நேரம் படிப்பதற்குள், போன அந்தத் தூக்கம் மீண்டும் ஆசையோடு நெருங்கி வரும். அது கிட்டாதபடி அதற்குள்ளாக வேலைக்காரி வந்து 'அம்மா' என்று கன்றுக்குட்டியைப் போலக் கதறுவாள். அதற்கப்புறம் டிபன் செய்வது, சாயந்திரம் சமையல், பிறகு எப்போதும் போலக் காதல் முற்றுகை, பற்றியும் பற்றாத உறக்கம்.

எங்கள் காதல் வெப்பம் சற்றுத் தணிந்து திடப்படும் நேரத்தில் பாபு அகப்பட்டுக் கொண்டான். பகல் எல்லாம் நிம்மதியாகத்

தூங்குவான். சாயந்திரத்தில் எங்களுக்கு விளையாட்டுக் காட்டி மறுபடி இரவு பால் குடித்து, குடித்த உடன் தூங்கி விடுவான். விடியற் காலையில் கோழிக்கு முன்னால் எழுந்து, ' ஊம், ஆம் ' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஏதோ சொல்ல முடியாத சந்தோஷத்தை வெளிப் படுத்திக்கொண்டிருப்பான். அவனோடு சேர்ந்து அவனுடைய சந் தோஷத்தில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்றால் கோவென்று வீடு முழுகிவிட்டாற் போல அழுவான். அவனுக்காக நான்கு மணிக்கே விளக்கைப் போட்டு, ' இதோ பார் ' ' அதோ பார் ' என்று ஏதாவது விளையாட்டுக் காட்டுவது ஒரு கடமை ஆகிவிட்டது. காலை யிலே அவனைக் குளிப்பாட்டி, பால் கொடுத்து, பௌடர் பூசிப் படுக்க வைத்தால் நிம்மதியாகத் தூங்கி, பத்தரை மணிக்கு என் வேலையெல்லாம் முடிந்து கொஞ்சம் இடுப்பைச் சாய்க்கலாம் என்று நினைக்கும் நேரத்துக்குச் சரியாக எழுந்துவிடுவான். அவனோடு விளையாட வேண்டும் என்றும், அவனுடைய அழகு சிரிப்பைப் பார்த்து அகமகிழ வேண்டு மென்றும் ஆசை யிருக்கும். தூக்கம் மட்டும் அடித்துக்கொண்டு வரும். அவனைப் பக்கத்தில் போட்டுக் கொண்டு பேராசையுடன் ஒரு சிறு தூக்கம் போடப் போனால், முந் தானையைப் பிடித்து இழுப்பது, தலை முடியைப் பிடித்து இழுப்பது, வயிற்றிலே பிஞ்சுக் காலை வைத்து உதைப்பது—என் தூக்கத்தைக் கலைப்பதற்கு என்னென்ன செய்யவேண்டுமோ அத்தனையும் செய் வான். போகட்டும், அவன் வளர்ந்தான்—நான் ஆசை தீரத் தூங் கலாம் என்று நினைக்கத் தொடங்கிய நாட்களில் அவனுடைய படிப்பு ஆரம்பமாயிற்று. அவனைக் காலையிலே எழுப்பி, பள்ளிக்குத் தயார் செய்வதற்காக நானும் காலையிலேயே எழுந்திருக்க வேண்டிய தாயிற்று. இது தவிர வயிற்றிலே இன்னொரு பாப்பா அசையத் தொடங்கியது. வீட்டில் படிப்படியாக வளர்ந்துகொண் டிருந்த வெட்டிவேலைகளில் தூக்கத்திற்கு மட்டும் நேரம் கிடைத்த பாடில்லை.

குழந்தைகள் பெரியவர்களாக வளர வளர அவர்களுடைய நடத்தை, எதிர்காலம் இவற்றை ஒழுங்குபடுத்தும் கடமை சிறு வயதில் என் பரீட்சைகளைவிடத் தாங்க முடியாததாக உருவாயிற்று. ஒவ்வொரு விநாடியும் குழந்தைகள் பற்றிய சிந்தனைகளே. அவர்கள் கல்லூரியிலிருந்து சற்று நேரம் கடந்து வந்தால் கவலை—கொஞ்சம் உடம்பு சரியில்லை என்றால் பயம்—பையனுக்கு ஃபஸ்ட் கிளாஸ் வருமோ இல்லையோ என்ற குழப்பம்—பெண்ணுக்கு நல்ல இடம் கிடைக்குமோ இல்லையோ என்ற திகில்—பையனுக்கு நல்ல வேலை கிடைக்கும் வரை ஏக்கம்—மருமகள் வந்த பிறகு பையன் என்னிடம்

இதுவரை இருந்ததுபோல் இல்லையே, எனக்குத் தூரமாகிக் கொண்டிருக்கிறனே என்ற திகில்—மகளைப் பிறந்தவீட்டுக்கு அனுப்புவதில்லையே என்ற கவலை—மருமகளுக்குப் பிரசவம் முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம்—என் உடம்பு சரியில்லாத போது அருகி லிருந்து பார்த்துக் கொள்ளத் திக்கில்லையே என்ற திகில்—இந்த வயதில்கூட என் சுகதுக்கங்களை அவர் சரியாகக் கவனிப்ப தில்லை என்ற கவலை—இத்தனைக் கவலைகளுடன் நான் எங்கிருந்து தூங்குவது?

இப்பொழுது பிள்ளைகள் அவரவர்களுடைய குடும்பங்களை அவரவர்கள் நடத்தி வருகின்றனர். அவர்களுக்குக் குழந்தைகள் இருந்தாலும் இல்லாமற் போனாலும் அவரவர் தொல்லையை அவரவர் படுகிறார்கள். இனி எஞ்சியது நானும் அவரும்தான். 'பிரச்சனை என்ன இருக்குது? வேளைக்குக் கொஞ்சம் வடிச்சிட்டுத் தின்னுட்டு, சுகமாத் தூங்கக் கூடாதா, இல்லேன்னு கிருஷ்ணு ராமான்னு சொல்லிகிட்டு உக்காந்திருக்கக் கூடாதா' என்று கேட்கிறார். 'கிருஷ்ணு ராமா' என்று சொல்லிக் கொண்டு எவ்வளவு நேரம் உட்கார்ந்திருப்பது? உரக்கச் சொல்லிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தால் கேட்பவர்கள் பைத்தியம் என்று நினைப்பார்கள். மனதுக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டால் அந்த ராமனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் கூடக் கேட்காது. கேட்காததற்குச் சொல்வது எதற்கு? மேலும் அதிலே எனக்குத் தேவையான தூக்கத்திற்கு வழி ஒன்றும் தென்படவில்லை. 'கிருஷ்ணு ராமா' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் கண்விழி பிதுங்கிக் கீழே விழுவதைத் தவிர கண் இமைகள் மூடுவது மட்டும் நடக்கவில்லை.

போகட்டும், பொழுது போவதற்குப் பேப்பர் படித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்து, அதற்குப் பிறகு அமைதியாகத் தூங்கலாம் என்றால், மனம் சும்மா இருக்காதே. அந்தப் பேப்பரில் படித்தவற்றைக் குறித்துச் சிந்திக்கத் தொடங்குகிறது. மீண்டும் அப்போலோ-11 பற்றியும், ராஷ்டிரபதி குறித்தும், தெலங்கானா பிரச்சனை பற்றியும் சிந்தனைகள். தூக்கம் பிடிக்காது. பிள்ளைகள், அவரவர்களுடைய குடும்பங்களை நடத்திக் கொள்கிறார்கள் அல்லவா என்று கவலையில்லாமல் இருக்கலாமென்றால் பெற்ற பாசம். அவர்களையே ஒவ்வொரு விநாடியும் நினைவுபடுத்திக் கொள்கிறது மனது. அவர்களைப் பற்றியே சிந்திக்கிறது.

தூக்கம் மட்டும் பிடிக்காது.

ஒரு முறை சுகமாக, திருப்தியாகத் தூங்கிய நாள் எனக்கு நினைவில்லை. வாழ்க்கை முழுவதும் தூக்கத்திற்காக ஏங்கித் தவித்ததாகத் தோன்றுகிறது. ஒரு தடவை கவலையில்லாமல் நிம்மதியாகத் தூங்

கும் வரம் கடவுள் கொடுக்கக் கூடாதா ? 'என்னை எழுப்பாதீர்கள்' என்று போர்டு மாட்டிவிட்டுத் தூங்கலாம் என்று முயற்சித்தாலும்—போன் அடிப்பதோ, பக்கத்து வீட்டுக்காரப் பையன் பேப்பருக்காகவோ, காய்கறிகாரனோ, பேப்பர்க்காரனோ; இரவு நேரமானால் பக்கத்து வீட்டுக் கைக்குழந்தையின் கதறலோ, நாயோ நரியோ ; ஏதோ ஒரு விதமாகத் தூக்கம் கெடுவது தப்பாது.

இனி இரண்டுமணி நேரமானால் கோழி கூக்குரலிடும். இந்த இரண்டு மணி நேரமாவது ஒரு கோழித் தூக்கம் போடாமற் போனால் நாளைக் காலையிலே எழுந்து வீட்டுவேலைகள் செய்யப் பொறுமை இருக்காது. ஒரு வேளை எழுந்திருக்காமல் போனால் வீடு காடுதான். இன்னொரு தூக்க மாத்திரை போட்டுக்கொண்டால் நல்லது. இன்றைக்கிருக்கும் யோசனைகளுடன் இரண்டு மாத்திரைகள் போட்டுக் கொண்டாலொழிய தூக்கம் பிடிக்கும் யோகம் இல்லை போலிருக்கிறது.

எழுந்து சென்று ஒரு தம்ளரில் தண்ணீரும், அலமாரியிலிருந்த தூக்க மாத்திரை புட்டியும் எடுத்து வருகிறேன். தலை சுற்றுவது போலிருக்கிறது. நிம்மதியாக உட்கார்ந்து புட்டியின் மூடியைத் திறந்து மெதுவாக இடது உள்ளங்கையில், ஒரு மாத்திரைக்காகப் புட்டியைச் சாய்க்கிறேன். கை ஒரே அடியாக நடுங்குகிறது. புட்டியில் இருக்கும் மாத்திரைகள் எல்லாம் கையில் விழுகின்றன. அவை அனைத்தும் தூக்க மாத்திரைகள்—அவற்றில் தூக்கம் இருக்கிறது—அந்தத் தூக்கம் எனக்கு வேண்டும்—ஒரு தடவை சுகமா எல்லாவற்றையும் மறந்து தூங்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இழவு இந்தக் கோழித்தூக்கம் எல்லாம் எனக்கு வேண்டாம்—மனிதத் தூக்கம் வேண்டும். அந்த அநுபவத்தைப் பிறந்ததிலிருந்து நான் அறியேன். இன்று அத்தகைய அநுபவத்தை அடைய முடியுமானால் ?

அந்த அளவு நினைப்பிலேயே என் இதயம் பொங்கி வழிகிறது. தூக்கத்தை விடச் சிறந்த சுகம் உலகத்தில் வேறொன்றும் இல்லை. இது வரையில் எனக்குக் கிட்டாத சுகம் அதுதான். ஒரு முறை ஆசை தீரத் தூங்கவேண்டும்.

எதற்கும் நல்லதென்று மீண்டும் எழுந்து மேஜை மேலிருந்த காகிதம் முதலியவற்றை எடுத்துக் கொள்கிறேன். மடியில் புத்தகத்தை அடியில் வைத்துக்கொண்டு பென்சிலால் நான்கு வரிகள் நடுங்கும் கையால் எழுதுகிறேன்.

'என்னங்க, பயந்துடாதீங்க ! தூங்குறேன், அவ்வளவுதான். தற்கொலை பண்ணிகிட்டேன்னு தப்பா நினைச்சிக்காதீங்க. வெறுமனே தூக்கத்துக்காகத் தூங்கிகிட்டிருக்கறேன்'

காலி புட்டிகள்

அவன் கே. ஜி. ஹாஸ்பிடல் வராந்தாவில் நடந்துகொண்டிருக்கிருன், வெளியே வருவதற்குக் கேட்டை நோக்கி. அவனுடைய முகம் பழைய பழுப்புக் காகிதம் போல இருக்கிறது. அவன் சட்டை சாயம் போன நீல நிறத்தில், அவனுடையதல்ல என்பது போல் தோன்றுகிறது. பைஜாமா போல உள்ள பாண்ட் இஸ்த்திரி மடிப்புக்கள் கலைந்து, முழங்கால்கள் முன்னுல் அசிங்கமாக உப்பி, பின் பக்கம் மடிப்புக்கள் விழுந்து கிடக்கின்றன. அந்தத் துணிகளில் அவனுடைய இருபத்தைந்தாண்டுகள், மெலிந்து நலிந்து நாற்பதாண்டுகள்போலத் தென்படுகின்றன.

அவன் மிகவும் வெறுப்போடு வெளியே வந்துகொண்டிருக்கிருன் ; மெதுவாகவே.

ஹாஸ்பிடலில் அவனுடைய தாயார், அந்த அம்மாவுக்கும் அவனுக்கும் தெரியாத நோயில் விழுந்து கிடக்கிருள்.

ஹாஸ்பிடல் வராந்தாவிலிருந்து அவன் வெளியே வந்து கேட் அருகில் நின்ருன். அவன் பின்னுல் நோயாளி போலவே ஒளியிழந்து இருக்கிறது ஹாஸ்பிடல்.

பாண்ட் ஜேபியில் காசுகளைத் தடவியது அவன் வலதுகை. விரல்களுக்கு ஒரு பத்து பைசாக் காசும், ஒரு ஐந்து பைசாக் காசும் தட்டுப்பட்டன. அழுக்குத் தண்ணீர்க் குளத்தின் அடியில் ஜாக்கிரதையாக ஒளிந்துகொண்ட குட்டித் தவளைகள் போல.

'நான் பதினைஞ்சு பைசாக்கு அதிபதி. விலைங்க ஆகாசத்தைக் கலியாணம் பண்ணிகிட்ட இந்த விசாகபட்ணத்திலே நான் பதினைஞ்சு பைசாக்கு அதிபதி. இந்தப் பதினைஞ்சு பைசாவிலே நான் ஒரு காலி புட்டி வாங்கிக்கணும். அந்த நர்ஸ் இடது மாரைச் சொரிஞ்சிகிட்டு, புட்டி கொண்டு வரல்லியா, கொண்டு வா. மருந்து ஊத்தித் தர்றேன்னு சொன்னு. உங்க கிட்டே இருந்தா...ன்னு முனகினு, நாலின்னு புட்டிவியாபாரம் பண்ணறேனு என்ன ? ன்னு கேட்டா சலிப்போட. ஏய் ! குழாப் பாண்ட் டாக்டர் பையா ! நீ நிம்மதியா சொகுசா டாக்டராயிட்டே. உனக்குப் பணம் இருக்குது. எனக்கில்லே. அவகாசம் உனக்கு ; ஆகாசம் எனக்கு. நான் ஏழை. எனக்குத் தெரிஞ்சு இருபது வருஷமா நான் ஏழைதான். எங்கப்பா,

எங்கப்பாட்டன், எங்க முப்பாட்டன் எல்லாரும் ஏழைங்களாத்தான் இருந்திருப்பாங்கய்யா. ஓஹோ, காரிலே நாயோட போயிட்டிருக்கற சொகுசுக்காரி! உன் நாய் காரிலேயிருந்து எவ்வளவு ஒய்யாரமா மனுஷங்களைப் பாக்குது. போ, போ! உன் நாய்க்குத் தெருநாயிங்க நாயிங்களாத் தென்படாது.

'போடீ பொண்ணே போ.'

'போயி பாரு அந்த லீலா மஹால்லே..'

'இங்கிலிஷ் சினிமாவை!'

'அம்மா! நீ யாரு? எந்தத் தெரு? எந்த அழுக்குச் சேரியிலே எந்தக் குடிசை நிழல்லே இருக்கிறே நீ? எதுக்கு அந்த முள்ளுப் புதர் மாதிரி உன் தலை? புகை நிறைஞ்ச கூரை முனை மாதிரி கண்ணுலே என்ன அது பார்வை? தாயே! என்ன உன் வேதனை? என்ன உன் கதை? உனக்கு அம்மா அப்பா புருஷன் இல்லையா? குழந்தை குட்டி யாராவது இருக்கறுங்களா? அப்படிப் போகாதேம்மா பாதி நிறைஞ்ச தண்ணிக் குடம் நடந்துப் போறுப்பலே அப்படிப் போகா தேம்மா! ஸ்வரம் தப்பின பாட்டு அழுறுப்பலே...ஏய் பன்னி! ஹாஸ்பிடலை ஒரு ரௌண்டு அடிச்சிட்டு வர்றியா? எந்த எந்த மூலைக்குப் போனே? எந்த எந்த மலங்களைத் தின்னுட்டு வந்தே? மலங்க சொன்ன கதைகளை சொல்லு—யாருக்கு அஜீர்ணம்? யாருக்குக் காலரா? வேறே யாருக்கு ரத்த பேதி?

'சொல்லு பன்னி' சொல்லு.

'நீ சொல்ற கதைகளை எந்தப் பத்திரிகையும் போடாது.'

ஏ,..ஏய்! குதிரை மூஞ்சி காலேஜ் ஒய்யாரி! கொல்லாதே! அறுக் காதே மனுஷங்க தாலியை. முந்தா நாளு உன்னை மாதிரியே ஓர்த்தி தளுக்குக்காரி—அந்த லட்சுமி டாக்கீஸ் கிட்டே ரூபாயை வாங்கி கிட்டு கன்னத்தைக் கடிச்சி, கழுத்தைத் தடவி, நோய் இல்லாத ரேவதீன்னு எந்த ரிக்ஷாக்கும் தெரியும்னு சொல்லிட்டு...சே! பச்சைத் தேவடியா. நோய்ப் புத்து. 'அப்போ எப்பிடி இருந்துதுப்பா நொவு? அப்பான்னு சொல்றே இப்போ, இஞ்செக்ஷன் போட்டாக்கான்னு கேட்டான், அந்தக் கம்பவுண்டர். டேய்! நோய்ப் பொந்துலே விழுந்து கிடக்கிற மனுஷா, என்ன பண்ணறது நோயை வாங்கிக் காம?'

அவன் ஹாஸ்பிடல் கேட் அருகிலேயே நின்று கொண்டிருக் கிருன்.

கேட்டுக்கு அருகிலே குஷ்டரோகியின் தோலைப்போல இருக்கும் பழைய பலகைகள் மேலே வண்ண வண்ணமான வரிசைகள் போல

காலி புட்டிகள் ; விற்பதற்காக. அந்தப் பலகைகள் பக்கத்திலேயே சின்னச் சின்ன பலகைகள் மேலே பழைய ரொட்டிகள். அழுகிய திராட்சைகள் ; பச்சைப் பயிறு போண்டா ; பூஞ்சான் பூத்துப்போன இட்லிகள் ; காய்ந்து போன சாத்துக்குடிகள் ; இடை இடையே அவை எல்லாவற்றையும் மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஈக்கள்.

அந்தப் பலகைகளுக்குச் சற்றுப் பின்னல் ஹாஸ்பிடல் சுவரின் ஓர மாகச் சாக்கடை. அதில் ரோடு மட்டத்திற்கு ஒரு கஜம் கீழே தண் ணீர் அழுக்காக, கறுப்பாக மை பாய்வது போல் மலம், தண்ணீர், நாற்றம் மிதந்துகொண்டு. சாக்கடையின் கரையோரத்தில் ஏழெட்டு வயது பெண் பிள்ளைகள் இருவர், பத்து வயது பையன் ஒருவன். வெளிக்குக் குஷியாக உட்கார்ந்துகொண்டு ஒவ்வொருவரும் பெய்த மூத்திரத்தில் யாருடையது நீண்டு எவ்வளவு தூரம் பாய்ந்ததென்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டு, ஒருவரை ஒருவர் கேலி செய்து கொள்வது. அவர்களுக்குச் சற்றுத் தொலைவில் ஒரு கிழநாய். நான்கு பன்றிக் குட்டிகள் மலத்தைக் கிளறிக்கொண்டு தின்னும் காட்சி.

ஹாஸ்பிடல் கேட்டுக்கு எதிரில், ரோட்டுக்கு எதிர்ப்பக்கத்து வாடையில் ஓட்டல்கள், பேக்கரிகள், ஷாப்புகள். ரோட்டில் கார்கள், சைக்கிள்கள், ஸ்கூட்டர்கள், டவுன் பஸ்ஸுகள். ஆண் பெண்கள் சிலர் அழகாக, ஸ்டைலாக, பயமில்லாமல், சிலர் பயத்தோடு நெருக்கி நெருக்கிக் கொண்டு போகின்றனர்.

காலி புட்டிகள் இருக்கும் பலகைப் பக்கம் பார்க்காமல் முதலில் அவன் இதை யெல்லாம் பார்த்தான். தெருக்களை அசுத்தம் செய்யாதீர்கள். அசுத்தமே வியாதிக்குக் காரணம்—யார் சொன்னது இந்த வாசகம், காந்தியா, நேருவா ? இந்திரா காந்தி நேருவா ? யார் சொன்னது ?

'அசுத்தத்தைத் தெருவாகச் செய்யாதீர்கள். தெருவே வியாதிக் குக் காரணம்.'

'இல்லேன்னு ? '

வியாதியே தெருவுக்குக் காரணம்.'

—அதனலே, தெருவை அசுத்தம் செய்யுங்கள் ; அசுத்தத்தைத் தெருச் செய்யுங்கள்.

'சொல்லுங்க ஐயா, சொல்லுங்க சொல்லச் சொல்லுங்க.'

'புட்டி வேணுமா ஐயா ? வாங்க ! வாங்க ! ஆறணு.'

கேட்டுக்கு இடதுபக்க மிருக்கும் பெண். புடவை தவிர, ரவிக்கை இல்லாத உடம்போடு முப்பதாண்டு இறுக்கத்தோடு அழைப்பது போல் காட்சி அளித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவன்...

அந்த மாராப்புக்குப் பின்னாலே, ரெண்டு வருஷ விதவை நிலையிலே பத்துப் பதினைஞ்சு பேரோ இன்னும் எவ்வளவு பேரோ—இருபதோ முப்பதோ கைகள். நூறோ நூத்தி அம்பதோ விரல்கள் போதை யோட, ஆவேசத்தோட, சுகமாத் தடவித் தழுவி, கசக்கி ஏதேதோ செஞ்சிவிட்ட மார்கள். கொஞ்சம் இறுக்கம் தளர்ந்தாலும் அழகா, பார்வையாத் தென்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

அவற்றைப் பார்வையால் தடவிக்கொண்டு, நினைத்துக்கொண்டு அவனை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தாள்—

'அம்மாடா! காலம்பரேலிருந்து பேரம் கீரம் இல்லேன்னு நினைச் சேன். ஆறுன்னு பேரம் செஞ்சு நாலுணுவுக்கன்னு எதாவது புட்டி வாங்கிக்குவான் இந்த ஆளு. நாலுணு வந்தாக்கா தங்கச் சிக்கு ரெண்டு வெள்ளைக் காயிதம், நோட்டு புஸ்தகம் வாங்கலாம். தேவிடியாப் பையன், அந்த ரங்கன் நேத்து ராத்ரி மாடு போல முட்டி, நாயி போல கடிச்சி ரெண்டு ரூவா குடுத்துட்டு—அரை மணிக்கப்பறம் வந்து, பைடி! போலீஸ்காரன் வந்துட்டாண்டி. மாமூல் குடுக்கணும் அந்த ரெண்டெ இப்பிடிக் குடு. அப்பாலே பாத்துக்கலாம்னு புடுங்கிகினு போயிட்டான். அந்த ரெண்டுலெ தங்கச்சிக்கிக் கடையிலே எதனுச்சும் ஜாக்கெட் துணி, ரெண்டு ரிப் பனுங்க வாங்கலாம்னு நினைச்சிக்கினேன். சிறுக்கி எவ்வளவு அளகா இருக்கிறு! அது படிச்சிட்டு, பெரிசானப்பறம்—சி! சி! இந்தப் பொளப்பா—மகாராணி மாதிரி பொளக்கணும் அது. என். டி. ராமா ராவு மாதிரி புருஷன் ஒர்த்தன் கிடைச்சு, ஜமுனு மாதிரி இருக்கணும் அது. பதினெண்ணுதான் ஆச்சின்னாலும் எல்லாம் தெரிஞ்சிகினு இருக்கிறு சிறுக்கி. அந்த ரங்கன் ராத்ரி பகலு எப்போ பாத்தாலும் ஏன் வர்றுன்னு கேக்கறு. அதுக்கின்னு தெரியும்? அது நல்லா இருக்கிறத்துக்குதான். அதன் பொளப்பு எச்சை இலை பொறுக்கற நாயிங்க வாயிலே, பன்னிங்க வாயிலே நிக்காம இருக்கிறத்துக்கு தான். நான் அப்பிடி செத்துக்கினு இருக்கிறேங்கறது. சாராய வியாபாரமாவது பண்ணலாம்னு அதுக்குப் பணம் வேணுமே; அறிவிருக்கணுமே. போலீஸ்காரங்க பூனைங்க மாதிரி சுத்திக்கினே இருக்கிறுனுங்களே? தகராறு கிகராறு இல்லாம மாட்டிக்காம போவுணும்னு மாமூலு குடுக்கணுமே? அந்த நரகத்தைவிட உடம்பை வித்துக்கறதே சொகம். எவனோ ஒர்த்தன் கச்சிதமா ஆப்புடுவான்... பணக்கார ஆசாமி எவனாவது ஒர்த்தனை எப்போ

வாவது வலையிலே போட்டுக்கணும். உடம்பு வாட்டம் போச்சின்னு ஒர்த்தன் கிட்டே வரமாட்டான்.

'வாங்க ஐயா வாங்க! இவ்வளவு பெரிய புட்டி போதுமா? இன்னும் பெரிசு வேணுமா? வாங்க, பாருங்க—'

'ஆறணுவர் அந்த காலி புட்டி! ஏண்டி... ஜாக்கெட் இல்லாத ... ஆறணுவா அது? என்னமோ கண்ணுக்கு நிறைஞ்சி இருக்கிறியேன்னு உன்கிட்டே வந்தாக்கா ஆறணுங்கிறியே? என் கிட்டே பதினஞ்சி பைசாதான் இருக்குது. பதினஞ்சி பைசா மவாராஜா. நான்... பதின...

'பதினஞ்சி பைசாக்குக் குடுக்கறியா? அவ்வளவு பெரிசு வாணும் —அதுக்குன்னு சின்ன புட்டி போதும்—'

'நாலணு ஆவுமய்யா—அதுக்குப் பைசா குறையாது.'

'ஐயா! இதோய்யா! நான் குடுக்கறேன் வாங்க. ரெண்டணு குடுங்க போதும். பெரிய புட்டி பாருங்க'—கேட்டுக்கு வலது பக்கத்திலிருந்து ஒரு பெண். ஒட்டுப் போட்ட புடவையோடு—ரவிக்கை இல்லாமல்—கறுப்பா, ஒல்லியா—

'ரெண்டணு, ரெண்டணு வேணுமய்யா எனக்கு. காலையிலேயிருந்து டீத் தண்ணி இல்லே. வீட்டுலேயிருந்த முக்கா ரூவாயை ராத்திரி அவன் தூக்கிகினு போனுன். இன்னும் கண்ணுல படலே. குடிச்சிட்டு எந்த மூலையிலே தடுமாறி விளுந்து கெடக்கருனே? விளுந்து எந்த மூலையிலே செத்துத் தொலைஞ்சானே தெரியலே. பையனும் பொட்டை குட்டியும் எந்த பஸ்ஸு கிட்டேயாவது பிச்சை யெடுத்துகினு இருப்பாங்க. அவ பாடினு, அவன் டப்பாவை அடிப்பான். ஆடற வய்சிலே பாளாப்போன பசங்க பிச்சை யெடுக்கருங்கய்யா. இந்தப் பச்சைக் குழந்தையைப் பாரு, இந்தக் கருங்கல் தரைமேலே. ஆகாசத்தை என்னமோ கேக்கரு மாதிரி கையை ஆட்டிக்கினு இருக்கிது. ஆகாசம் கனமா மேலே விளுந்துட்டா மாதிரி காலாலே எட்டி ஒதெக்கிது. ஐயா! இதுக்குப் பாலு குடுக்கறதுக்குப் பாலில்லே. மாரு காய்ஞ்சு போச்சு. பாளாப் போச்சு. லப்பர் சுப்பனைப் பிசையரு மாதிரி குளந்தை மாரைப் பிசையுதய்யா. மார்லேயிருந்து இன்னு வரும் உங்கம்மா நோவைத் தவிர... ரெண்டணு போதும் டீத் தண்ணி வரும், கொஞ்சம் ஆதரவாயிருக்கும். பொளக்கறது எவ்வளவு கஷ்டமய்யா! எந்த வீட்லேனுச்சியும் சாமான் தேச்சிப் பொளக்கலாம்னு எனக்கு வேலை கொடுக்க மாட்டாங்க. அப்போ எப்பவோ புத்தி திருடப் போயிடிச்சு. பொளைக்கிற ஆசை எதனுச்சியும் பண்ணச் சொல்லுது. அந்தப் பைடியைப் போல

உடம்பை வித்துக்கலாம்னு தளுக்கு மினுக்கு சிங்காரம் ஒய்யாரத் துக்கு எங்கே போறது? ஒண்ணு மில்லே, இந்த புட்டி வித்துகினு இருக்கிறேன். அவன் இருக்கிறுனே... புருஷன்... குடிக்கருன் அடிக் கருன்... ரிக்சா இஸ்துட்டு அவன் கொண்டார்ற தென்னமோ அவனுக்குதான் தெரியும். அந்த ராமனுக்குத்தான் தெரியும்...அந்தச் சாராய கடைக்காரனுக்குதான் தெரியும். குளந்தைங்க இருக்கிற துய்யா பசிப் புண்ணுக்குங்க.'

—நூக்காலம்மா மனதில் சிந்தனை ஓட்டம்... ஒரே ஓட்டம்.

'ரெண்டணுதான் சொல்ரு, மூணு பைசாவே என்னுத்தை வாங் கிக்கறது வாங்கிக்கிறேன், பதினைஞ்சு பைசா குடுத்துட்டு...

'எங்கே, புட்டி காட்டு'—அவன் கேட்டு வலது பக்கத்திலிருந்து இடது பக்கம் வந்தான்.

'இதுதான் சாமி... இதுதான்.'

வாங்கிக் கொண்டான் சாமி. பதினைந்து பைசா கொடுத்து மூணு பைசா வெச்சிக்கோ என்ருன்—தர்மாத்மா!

'மருந்துக்காக இந்த காலி புட்டி. உடம்பு மேலே இந்த அழுக்குத் துணிங்க. இதுதான் நான். அம்மா எந்தச் சாத்துக்குடி வேணுங் கருளோ எந்தத் திராட்சை வேணுங்கருளோ? சொல்ல மாட்டா.

'என்னுலே இதெல்லாம் வாங்க முடியாதுங்கறது அம்மாக்குத் தெரியும். அதனுலே அது மாதிரி ஒண்ணும் கேக்காமே செத்துப் போனுலும் செத்துப் போயிடுவா அம்மா!'

'அம்மா செத்துப் போயிடு!'

'செல்வம் கொழிக்கற பாரததேசத்திலே செத்துப் போயி...'

'அந்தச் சொர்க்க பூமியிலோ நரக பூமியிலோ போயி...'

'பாடம்மா பாடு...'

'எந்தத் தேசம் போனுலும் எங்கே கால் வைச்சாலும்...'

அவனுக்கு ஹாஸ்பிடல் வராந்தா இராட்சஸனுடைய தொண் டையைப் போலத் தென்படுகிறது. அந்த நர்சுகள், நோயாளிகள், டாக்டர்கள் நிமிர்ந்து நடக்கும், உருமாறும் கம்பளிப் பூச்சிகள் போல் உள்ளனர்.

அவனுக்குப் பின்னுல்—கேட்டருகில்—

பைடி, 'ஏண்டி தேவிடியா! நூக்காலம்மா! புட்டி எனக்கு விக்கத் தெரியாது? நீ விக்கறியாடி? ரெண்டணுக்குக் குடுத்துட்டா இந்த அன்னபூரணி! என் கிட்டே வந்துகினிருந்தவனை ரெண்டணுன்னு ஆசை காட்டி புட்டி வித்துட்டியே... நாயமில்லாத தேவிடியா...

நூக்காலம்மா : 'ஏண்டி பைடி எங்கே போய்க்கினே இருக்கிறே! மறுபடியும் திமிருவா பேசறே; கன்னம் புளிச்சிப் போயிடும். பல்லு கில்லெல்லாம் கொட்டிடும்... நீயும்... குறைச்ச விலைன்னு ஜமீந்தாருன்னுலும் வந்து விளுவாண்டி... தேவிடியான்னு சொல்றே... கண்டாரெ ஓளி!'

பைடி : 'ஏண்டி நான் கண்டாரெ ஓளியா? நீதாண்டி கண்டாரெ ஓளி; ஒங்க அம்மா கண்டாரெ ஓளி; அவங்கம்மா கண்டாரெ' ஓளி; ஒன் பொண்ணு கண்டார ஓளி ஆவாடீ.'

பைடி அம்மா கோபத்தில் பாம்பாகி நூக்காலம்மா அருகில்போய்க் கன்னத்தில் பளீர் என்று ஒன்று வைத்தாள்.

நூக்காலம்மா...

நூக்கலம்மாவுக்கு அந்த அடியோடு மூர்ச்சை வந்தா மாதிரி ஆயிட்டது. பழங்களை உலுக்குவதற்காக இலந்தை மரக் கிளையைப் பையன் பிடித்து ஆட்டுவது போலிருந்தது அந்த அடி.

அந்த அடியோடு நூக்காலம்மாவும்கூடப் பாம்பாகி விட்டாள். அடி வாங்கிய பாம்பாகிவிட்டாள்.

சக்தியை வரவழைத்துக் கொண்டாள். கைகளை வேகமாகக் காற்றில் வீசினாள். பைடியின் கழுத்தின் மேல் பட்டது. ஒரு கை அடி. அந்தக் கைக்குப் பைடியின் கோடாலி முடிச்சு மெத்தென்று பட்டது. 'இவளோட மயிரைப் பிடிச்சிகினு களுத்தை நல்லா அமுக்கிப்புடறேன். கீச்சுன்னு சாவணும் இவ, தேவடியா. என் பசங்க கண்டாரெ ஓளிங்க ஆவப் போறுங்கன்னு சொல்றா இவ!

பைடி : 'மயிரை உடுடீ. ராச்சசி, தொடப்பக்கட்டை! அய்யோ செத்தேன்!'

இந்த நூக்காலம்மாவைக் கொண்ணுடணும். உசுரு போறா மாதிரி கீது மயிரை இசுக்கறது. இவளை இப்படி இல்லே...

நூக்காலம்மா : 'அம்மோவ்! தேவடியா! பொடவையை இசுக்கிறியேடி... ஏண்டி! ஏண்டி! நிறுத்திடி! டீ பைடி! மானமில்லியாடி ஒனக்கு. பொடவை... இசுக்காதடி! அய்யோ! பாத்துகினு சும்மா நிக்கிறீங்களே சாமி, பொடவையை இஸ்துகினே கீறாளே இவ.'

நூக்காலம்மா கீழே விழுந்து புடவையைக் கையால் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு—

'சாமீ!'

புடவையை விட்டுவிட்டு இரண்டு கைகளையும் கீழே ஊன்றி எழுந்து நிற்கப் போகும் போது பைடி நூக்காலம்மாவைத் தொபேலென்று கீழே தள்ளிவிட்டுச் சரசரா சரசரா என்று இழுத்தாள்.

'அய்யோ...பொ...பொட...வை...என்ன வேலே சைஞ்சேடி பைடி! இன்றுடி... இன்றுடி!'

'அய்யோ என் பொட்டவையை எங்கியோ விசிறிப் போடருளே...

'உன்னைக் கும்புட்றேண்டி...

'அய்யோ! என் பொடவையை அந்தச் சாக்கடெக்குள்ளே விசிறிப் போட்டுட்டாளே...

'என் ஒடம்பு மேலே பொடவை இல்லே. அய்யோ! இத்தனி பேரு ஆம்பளைங்க, பொம்பளைங்க எல்லாரும் என் தொறந்த மொலேயைப் பாக்கருங்களே...

'தேவிடியா! பாருடீ! ஒன்னை இன்றுப் பண்ணறேன்.'

நூக்காலம்மா பைடியின், கையைக் கடித்துவிடுகிருள்...

பைடி: 'அம்மா! அம்மா!'

நூக்காலம்மா: 'என் பொடவையை இஸ்து போட்டேல்லேடி.'

பைடியின் தலே மயிரை நூக்காலம்மா இடது கையால் சின்ன பின்னமாக்கிக்கொண்டு, வலது கையால் பைடியின் இடுப்பில் குத்திக்கொண்டு, குனிந்து பைடியின் புடவை அவிழ்ந்து வராததால் பைடியின் மேல் விழுந்து மார்பைப் பிடித்துக்கொண்டு, தோள் மேல் கடித்து பைடியின் புடவையைக் கையில் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு சர்சர்ரென்று மத்து கடைந்து எடுப்பதுபோல் இழுத்துப் போட்டு—

'இப்போ எப்படறீ இருக்கிது பைடீ!'

பைடி: 'அய்யா. இது பைத்தியம் புடிச்சநாயி மாதிரி கடிச்சிட்சி, அய்யோ என் ரத்தம்'

பைடியின் புடவையைச் சாக்கடையில் விழும்படியாக விசிறிப் போட்டாள் நூக்காலம்மா. அது அதில் விழவில்லே. சாக்கடைக்குச் சற்று அருகில்—பன்றி மலம். அதன் மேலே விழுந்தது.

பைடி, அப்படியே, துணியில்லாமலே நூக்காலம்மா மேல் பொதா லென்று விழுந்தாள்.

இரண்டு பேரும் கை கலந்தார்கள். கீழே புரண்டார்கள். கொஞ்சம் எழுந்து மறுபடியும் விழுந்தார்கள். கீழே மேலே விழுந்தார்கள். புரண்டார்கள்... புரண்டார்கள்.

நூக்காலம்மா திடீரென்று எழுந்தாள், பிடி விடுவித்துக்கொண்டு விடுவிடுவென்று ஓட்டம் பிடித்தாள்.

சாக்கடையில் விழாமல் இருந்துவிட்ட பைடியின் புடவையைக் காக்கா சோப்புத் துண்டைக் கவ்விக்கொண்டு போவதுபோல இடுக்கிக்கொண்டு, 'சாவுடி... பைடி சாவு. என் பொடவையெச்

சாக்கடைலே விசிறிப் போட்டேல்லே. உன் பொடவையை நான் தூக்கிக்கிட்டுப் போறேன், தொறந்த மொலையோட சாவுடி தெவிடியா சாவு' என்ருள்.

நூக்காலம்மா—ஓட்டம். திருடி மாதிரி. புடவையை அவசர அவசரமாத் தொடைகளிடையில் சுற்றிக்கொண்டு ஓட்டம், ஒரே ஓட்டம்.

இதெல்லாம் நிமிஷத்திலே நடந்துவிட்டது.

கீழே விழுந்து கிடந்த பைடி தடாலென்று எழுந்தாள். தன் புடவையை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருக்கும் நூக்காலம்மாவைப் பிடிக்கவேண்டும் என்று எண்ணிஞள். நூக்காலம்மா மின்னலாகிவிட்டாள்... மாயமாய்விட்டாள்.

அப்பொழுது...

அப்படி உடல்மேல் துணி இல்லாமல் நிற்பது பைடிக்குப் பயங்கரமாகத் தோன்றியது; கஷ்டமாகவும் இருந்தது. கண்கள் அழுகைக் குளங்களாயின. கீழே விழுந்து கிடந்த தான் ஏன் எழுந்தோம் என்று நினைத்தாள். அப்படியே தரைமேலேயே குப்புறப் படுத்துக் கிடந்தாலும் போதும் என்று நினைத்தாள். கைகளால் மார்பை மூடிக் கொண்டாள், சிறியகோழி சிறகின் அடியில் அடங்காத குஞ்சுகளை மறைத்துக் கொள்வதுபோல. இந்த முறை இரண்டு கைகளும் தொடைகளை நோக்கி, தொடைகளின் மத்தியில், மார்புகள் காற்றை எதிர்க்கும்படியாக, ஒரு கை மறுபடியும் மார்புக்குக் குறுக்காக, ஒரு கை தொடைகள் மத்தியில் அழுத்திக்கொண்டு அப்படியும் இப்படியும் பார்த்தாள்...

ஆட்கள்... ஆட்கள்... ஆட்கள்... ஆட்கள். எந்தப் பக்கம் பார்த்தாலும் ஆட்கள்.

அவர்களுடைய தலைகள்... தலைகள்... தலைகள்.

தலைக்கடல். தலலலலைக் கடல்.

அவர்கள் கண்களில் ஆசைகள், பைத்தியக்கார முடிச்சுகள்.

சாக்கடையில், நூக்காலம்மாவின் தான் விசிறி எறிந்த புடவை அழுக்குத் தண்ணீருக்கு வெட்கமாக இருக்கும் என்பது போலச் சின்னபின்னமாகப் போர்த்தியபடிக் கறுப்பாக, அழுக்காக, நாற்றத்துடன் சிரித்துக்கொண்டு இருந்தது.

புடவை எடுக்கணும்னு அவ்வளவு கீழே இறங்கணும். கஜம் கீழே. இடுப்பை வளைச்சாக்கா காலைத் தூக்கிஞக்கா எத்தனைக் கண்ணுங்க—கருணை பொழியும், பயம் உறுமும், காதலைக் கொட்டும், விரோதத்தை மூட்டிவிடும் கண்கள். கெஞ்சும்; அறுக்கும், காரித் துப்பும், தடவும்,

முத்த மிடும், இத்தனைக் கண்கள். இப்படிப்பட்ட கண்கள்... எப்படிப்பட்டவையோ கண்கள்...

'பொம்பளையை...'

'என்னை'

'அளகா, பார்வையா இருக்கிறவளை, குண்டா நன்ன இருக்கிற வளைப் பாத்துகினே...பாத்துகினேயிருந்தா...'

சண்டையில் எந்த மூலைக்கோ போய்விட்ட தான் பெண் என்ற அறிவு அப்பொழுது—அப்பொழுதென்றால் அப்பொழுதுதான் ஒரே யடியாகப் பைடிக்குத் துணி யில்லாத உடல் மேல் சாட்டையால் அடித்தாற் போல அடித்தால்—

'அய்யோ, அய்யோ, அய்யய்யோ நானு பொம்பளை ஒடம்பு மேலே துணி இல்லாதவ இந்தத் தெருவுலே மழையிலே மாடு மாதிரி நிக்கறவ இத்தனை பேரு கண்ணுலே ரகரகமா மாறிப் போனவ, அடே கடவுளே செத்துச் சுடுகாட்டுக்குப் போன தவிர வரமாட்டியா, ஆகா சத்தைக் கிளிச்சிகினு என் மானத்தைக் காப்பாத்துடா, நீ காப்பாத் தறதுக்குப் பாண்டவங்க பொண்டாட்டிதான் வேணுமாடா? இந்த மாருக்குக் குறுக்கே நில்லுடா... அடே கடவுளே, இந்த மனுஷங்க ஆம் பளைங்க, என் அக்குளைப் பாத்து இன்ன நினைச்சிகினு இருக்கிறாங் களோ... தொப்புளு கீழே தொடைச் சந்துலே எத்தனைக் கண்ணு எத்தனி தடவை, சேத்துலே மாட்டிக்கின காலு மாதிரி எறங்கிகினு இருக்கிறதோ? டேய் பையா, ஒன் தங்கச்சி இப்பிடி அம்மண குண்டியா நின்னுக்கா பாத்துகினு நிப்பியா? ஒன் ஆயி இப்பிடி தத் தளிச்சிகினு நின்ன நிப்பியாடா? ஓ அம்மா நீ இப்பிடி இத்தினி பேரு ஆம்பளைங்க நடுவுலே நிப்பியா? நாலணும்மா நாலணு நாலணுக் கோசம் நானு, ரெண்டணுக்கோசம் அந்த நூக்காலம்மா துணியே அவுத்துப் போட்டுக்குவேனும். பொம்பளைங்கறதை மறந்து பூட்டோம். அய்யா டீக்கு சாமி, தகதக பூட்டுசாமி ஒங்க பொம்பளைங்க சில்க்கு லைனு பொடவைலே ஒளிஞ்சிக்கிருங்க; ரெண்டணு நாலணு விசிறிப் போட்டுக்கருங்க, விசிறிப் போடறுங்க. சிரிச்சிகிருங்க, சிரிச்சிகினு நெலெயா நின்னுகருங்க. சாமிமாரே, அம்மாமாரே, டேய் டேய், டீ டீ அணுக்கு மாட்டிக்கின உசுரை டேய் போலீசு வண்டிகிட்டே பீடி புடிச்சிகினு நின்னுகினியா? தப்பு நடக்காம சரியா நடக்குதான்னு பாக்கரேம்னு சொல்றீங்களேடா? நீங்க நாயம்அநியாயம் பாக்கறீங் களேடா? இந்த அநியாயத்தை யெல்லாம் பாத்துகினு சொம்மா நிக்கறியா சாமி? நான்கண்டாரெ ஒளிதான்; ஒடம்பை விக்கறவதான் வாடகை சைக்கிள்தான் சாமி. இருட்லே வெக்கம் கிக்கம் ஈனம்

மானம் ஊட்டுறவதான் சாமி... புளுத்துப் போன வியாதிப் புத்தை மறைச்சிகினவதான் சாமி...

'இன்னுன்னாலும் நானு பொம்பளே சாமிமாரே நானு பொம்பளே.

'நீங்கெல்லாம் என்னே என் ஒடம்பை ரவை ரவையாப் பாத்துட் டீங்க; கண்ணைக் கள்ளுக்கொடம் மாதிரி பண்ணிகினு என் மானம் ஈனம் எல்லாத்தையும் ஒங்க கண்ணுலே கலந்துகினீங்க. நானு எதுக்குப் பொளச் சிருக்கணும்? இன்னும் நானு எதுக்குப் பொளச் சிருக்கணும்?'

பைடி இதை யெல்லாம் வெளியே சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தாள். மேலே ஆகாயம் கிழிவது போல், கீழே நிலம் பிளப்பது போல் கத்தவேண்டும் என்று எண்ணினாள். ஆனால்—தொண்டை யில் வெட்கம், அவமானம் புட்டிவாயில் இறுக்கிக் கொண்ட கார்க் கைப் போல அடைத்துக் கொண்டது. பைடி கத்தவில்லை. ஆனால்...

ஹாஸ்பிடல் பக்கத்தில் வளைவாக இருக்கும் ரோட்டின் வளைவில் டவுன் பஸ் ஒன்று வேகமாக, வரம் கொடுக்கும் கடவுள் போல வந்து கொண்டிருக்க—

கரை மேல் துடிதுடித்துத் திடீரென்று தண்ணீரில் துள்ளிக் குதித்த மீனைப் போல—

பஸ்ஸின் முன் சக்கரங்களின் கீழே குதிக்க, பைடி குதிக்க—

பயம், ஆச்சரியம், கூக்குரல்கள் ரோட்டில் இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமும் ஒரே கந்தர்கோளமாகி விட்டபோது—

தண்ணீர் இருந்த கிளாஸ் கீழே விழுந்து பட்டென்று உடைந்து தண்ணீர் நாலாப் பக்கமும் சிதறுவது போல—அது வரையில் பைடி யின் உடம்பில் சாதாரணமாக, முறையாக ஓடிக்கொண்டிருந்த இரத் தம் ரோட்டின் மேல் அர்த்தமில்லாமல், உபயோகம் கொஞ்சங்கூட இல்லாமல், தெருவாசலில் சாணித் தண்ணீரைப் போலத் தெளிக்கப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நிலத்துக்கு அந்த இரத்தம் என்ன வேதனையைச் சொல்லிக்கொண் டிருந்ததோ; தலையிலே யிருந்து வெளி வந்த மூளை மண்ணில் என்ன எண்ணியதோ; வெளியே குத்திக்கொண்டு வந்த முழங்கை எலும்பு பஸ்ஸின் முன் சக்கரத்துக்கு எந்த வழியைக் காட்டியதோ இமைகள் மூடாத கண்கள் யாரை ஆயிரம் சாபங்கள் சபித்தனவோ?

ஜாலி ஜாலியாக உள்ள காற்றுக்கு, மென்மை மென்மையாக உள்ள தூசுக்குப் பச்சை பச்சையாக உள்ள மரங்களுக்கு, வெம்மை வெம்மை யாக உள்ள வெய்யிலுக்கு தூரத்தில் அலை அலையாக உள்ள கட லுக்கு, பைடியின் மீது கவிழ்க்கப்பட்ட சமாதி வானத்துக்கும் தெரிந் திருக்க வேண்டும், தெரியாமலும் இருந்திருக்க வேண்டும்.

இலட்சம்

கடிகாரங்களின் முள்ளுகளெல்லாம் ஏறத்தாழ ஒரு மணி அருகில் சந்தித்துக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது—

வெளியே வெய்யில் கொளுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. சக்ரபாணி வேலை செய்துகொண் டிருக்கும் ஆபீஸ் உள்ளே அனல் கொளுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

சக்ரபாணியின் வயிற்றிலே பசி அரை மணியாக, கொளுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

லஞ்ச் டைமாகியது ஆபீஸ்களுக்கு—

வீட்டிலே யிருந்து, சிறிய சைஸில், பெரிய சைஸில், காரியர் கிண் ணங்கள், பொட்டலங்கள், வண்ண வண்ண பிளாஸ்குகள்— கொண்டு வந்தவர்கள் அவசர அவசரமாக அவற்றைப் பிரித்துக் கொண்டு அர்ஜண்டாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இடை இடையே வெளியே வெய்யில் எரித்துக்கொண்டிருக்கும் விஷயம் தமக்குத் தெரியும் என்பது போல 'உஸ் உஸ்' என்று பெருமூச்சு விட்டுக்கொண் டிருந்தார்கள்.

இந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு—இருபது வருஷ சர்வீசு, நாற்பத்தி நாலு வயசு ஆன சக்ரபாணி—இரண்டு மூன்று நிமிஷத் திற்கு மேலே தன் ஸீட்டில் உட்கார முடியாமற் போய்விட்டார்.

'பிரயோஜனமில்லே, எதையாவது கொஞ்சம் வயத்திலே போட்டு கிட்டு வரணும்' என்று நினைத்துக்கொண்டு எழுந்தார்.

ஆபீஸ் அனலிலிருந்து வெளி வெய்யிலுக்குள் நடந்தார் சக்கர பாணி.

ரோட்டின் எதிர்ப்பக்கத்தில் கொஞ்ச தூரத்தில் இருக்கிறது காபி கேஃப். பக்கத்திலேயே இருக்கிறது நாகய்யா அண்ட சன்ஸ் பீடாக் கடை.

வெய்யிலிலே விழுந்து மடமட வென்று துரித நடை போட்டு எதிர்ப்பக்கத்து பிளாட்பாரத்துக்குப் பாய்ந்தார் சக்ரபாணி.

காபி ஓட்டல் புதுமையானது. கண்ணாடிக் கதவுகள் உள்ளன. அதன் வாயிற்படியில் சூடான சிற்றுண்டிகளின் போர்டு உள்ளது.

'நாகய்யா அண்ட் சன்ஸ்' பீடாக் கடை உள்ளே, தொட்டி உள்ளே வெந்நீரிலே இருக்கும், 'கூல் டிரிங்க்ஸ்'களைச் சூடாக இருக்

குது என்று சொல்லிக் கொண்டே இஷ்டமில்லாமல் குடிக்கிறார்கள், அவற்றைக் குடிப்பதற்கு ஜேபியில் போதுமான பசை உள்ளவர்கள்.

அப்படி வெய்யில் எரித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

அப்படியே சக்ரபாணி வயிற்றிலும் எரிந்துகொண்டிருக்கிறது!

சூடான சிற்றுண்டிகளின் பெயர், போர்டின் மேல்—கறுப்பு போர்டின்மேல் வெள்ளை எழுத்துக்கள்—இட்லியைப் போன்ற எழுத்துக்குள்—தார் ரோட்டின் மேல் வெய்யில் போல பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இட்லி நாலணா!

'மிளகாப் பொடி கூடப் போட மாட்டான். சாம்பாருக்குப் பத்து பைசா அதிகமாக் கொடுக்கச் சொல்வான்' என்று விசனப் பட்டார் சக்ரபாணி.

'காபி கூட நாலணா...

'சாதா தோசை நாலணா...

'சிங்கிள் வடை பதினைந்து பைசா...

'மற்றவை நமக்கு வேண்டவே வேண்டாம்' என்று நினைத்துக் கொண்டார் சக்ரபாணி.

நாகய்யா வியர்வையைச் சிந்திக்கொண்டு வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறான். விருந்துக்கு இலைகளைப் பரப்பிப் போட்டது போல வெற்றிலையைப் பரப்பிவிட்டு, பீடா கட்டுவதற்காக அவற்றின் மேல் வண்ண வண்ண புட்டிகளிலிருந்து தூவிக்கொண்டிருந்தான்.

'சௌதரி சிகரெட்—நாகய்யா பீடா, என்னங்க, நாகய்யா பீடா—' என்ற கூக்குரல்கள். பொறுமையாகக் கேட்கிறான். ஜாக்கிரதையாகக் காசைக் கணக்குப் பார்த்து வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறான் நாகய்யா.

'தித்திப்பு பீடா பத்து பைசா!'

'சிகரெட்டுக்கு இன்னொரு பத்து பைசா!'

சக்ரபாணி போட்டிருந்த டெரிலின் அமெரிக்கன் ஷர்ட்டுக்கு இரண்டு ஜேபிகள் உள்ளன. வைட் டிரில் பாண்ட்டுக்கு மூன்று ஜேபிகள் உள்ளன.

டெரிலின் ஸ்லாக் காலர் வியர்வையினால் நனைந்து விரைவில் ஈரமாகிப் பாழாகாதபடித் தம் கைக்குட்டையைத் தம் கழுத்துக்கும் சட்டைக்கும் இடையில் வைத்துக்கொண்டார் சக்ரபாணி.

அது நனைந்து தெப்பக்கட்டையாகி விட்டது.

எல்லா ஜேபிகளி லிருந்த சில்லறை எல்லாம் தடவிப் பார்த்துக் கணக்குப் போட்டுக் கூட்டி, மொத்தம் ஐம்பத்துமூன்று பைசா வென்று தெரிந்து கொண்டார் சக்ரபாணி.

மறுபடியும் கூட்டினுர். ஐம்பத்து மூன்றே பைசாதான் இருந்தது.

இட்லி, காபி, பீடா, சிகரெட் இரண்டு—கணக்குப் போட்டுக் கூட்டினுர்.

கூட்டலை எப்படிப் போட்டாலும் பைசா சரிவராமல் போகவே, உற்சாகமிழந்து, கழித்துப்போடத் தொடங்கினுர், அக்கௌண்டன்ட் சக்ரபாணி!

சரியாக அதே சமயத்தில், அவ்வளவு வேலைத் தொந்தரவில் மூழ்கி இருக்கும் நாகய்யா, 'என்ன? சக்ரபாணி சார்! நீங்க இன்னும் காபி குடிக்கலே போலிருக்குதே?' என்று கேட்டான்.

'இல்லேய்யா! கொஞ்சம் வயிறு மந்தமா இருக்குது'—என்ருர் கழித்தல் கணக்கிலே விழுந்து தடுமாறிக்கொண்டிருந்த சக்ரபாணி.

'நாகய்யா அண்ட் சன்ஸ் பான் பீடா ஷாப்' பில், தோரணம் போல தொங்கிக் கொண்டிருந்த, வண்ண வண்ண அரைநிர்வாணச் சினிமா நட்சத்திரப் படங்கள், அப்பளம் போலக் காய்ந்து சருகாகி நெளிந்து கொண்டிருந்தன! சக்ரபாணி அவற்றைப் பரிவோடு பார்த்தவண்ணம் தம் லஞ்ச் பட்டியலிலிருந்து இட்லியை ஈவிரக்க மில்லாமல் எடுத்து வெளியே எறிந்துவிட்டார்!

'காபி தண்ணி மட்டும் குடிக்கணும், தப்பாது. இல்லேன்ஞ மத்தியானம் பாஸ் கூப்பிடறப்போ தலைவலி புடிச்சிக்கிட்டு, எல்லா ஸ்பெல்லிங் மிஸ்டேக்கும் வந்துடும். 3+2=4 ஆயிடும்...'

சரி! சிகரெட் எப்படியும் தப்பாது. அதை ஹரி பிரம்மா எல்லாரும் சேர்ந்து நேரா வந்தாலும் நிறுத்த முடியாது. அப்புறம் தித்திப்பு பீடா?...

நாகய்யா எவ்வளவோ மரியாதையா விசாரித்தான். 'பீடா போட்டுக்காமே போனு கஷ்டப்படுவான். கஞ்சத்தனம் பண்றேன்னு நினைச்சுக்குவான்—ஆகையால் சிகரெட், பீடா வாங்க வேண்டும்' என்று முடிவு செய்து கொண்டார் சக்ரபாணி.

கழுத்தில் நனைந்து மொத்தை யாகிவிட்ட கைக்குட்டையை எடுத்து வியர்வையைப் பிழிந்து முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டார்.

ஐம்பத்துமூன்று பைசாவுடன் பசியை, தாகத்தை துர்ப்பழக்கங்களை, அகங்காரத்தை, ஸ்டேடஸைத் திருப்தி செய்ய எண்ணிய சக்ரபாணி ஒரு முடிவுக்கு வந்தாற்போல், உதடுகள் சுரீலென்று சூடுபடும் வரையில், சிகரெட்டைக் கடைசி வரை இழுத்தானதும், எறிந்துவிட்டு, காபி ஓட்டலுக்குள் நுழைந்தார்.

மொத்தம் ஐந்து ஜேபிகளில் இருந்த சில்லறைப் பைசாக்களை ஓர் இடத்தில் சேர்த்தார்.

'பிரயோஜன மில்லே. இப்படி எவ்வளவு காலம்? என்னமாவது ஒண்ணு பண்ணனும். வேலையை விட்டுட்டு அந்தப் பிராவிடண்ட் ஃபண்ட் வாங்கிகிட்டு, புளி காய்ஞ்ச மிளகாக் கடை ஒண்ணு வெச்சிக்கணும்' என்று நினைத்தார்.

நான்குபேர் யாரோ—தெரிஞ்ச சிறிய முகங்கள்—பக்கத்து டிபார்ட் மெண்ட்டிலே கிளார்க்குகளாகச் சேர்ந்த முகங்கள் சக்ரபாணியைப் பார்த்து, கௌரவமாக சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும் ரவா தோசைத் துண்டுகளை அப்படியே வாயிலிருந்து எடுத்துவிட்டு மேலும் வணக்கம் செய்தார்கள். சர்வர் ரங்கன் மரியாதையுடன், 'ஹாட் ஹாட்... இட்லி கொண்டு வரட்டுமா சார்?' என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தான்.

சக்ரபாணி கௌரவ பாணியில், சிரித்தார். ரங்கன் இளைஞன் ஏழை, ஸ்டாடஸ்ஸிலும், வாழ்க்கையிலும் மிகவும் குறைந்தவன் என்றது அந்தச் சிரிப்பின் தோரணை. சபலம், ரங்கனைப் போன்ற இளைஞனுக்கு இருக்கலாம்! அதோ புதிதாகப் பி.ஏ. பாஸ் செய்து, மனைவிமார் என்னும் பங்குதாரர்கள் வந்து சேராத, புதிய குமாஸ்தாக்களுக்கு அது சகஜம் என்று நினைத்துக் கொள்ளலாமே தவிர வாழ்க்கையைக் கூர்ந்து பார்க்கும் தன்னைப் போன்ற அனுபவ சாலிக்கு அது நடக்கிற வேலை அல்ல, பெருமைக்குக் குறைந்த செயல் என்பது அந்தச் சிரிப்பின் பொருள்.

'வேணும் ரங்கய்யா! இன்னக்கி எங்க வீட்டுலே கொஞ்சம் பலமான சமையல் பண்ணிட்டாங்க... நீ போய், ஸ்ட்ராங் அண்ட் ஹாட் காபி, ஷுகர் குறெச்சலாப் போட்டுக்கொண்டு வா.' என்றார் சக்ரபாணி.

'அவல் ரைட்டோ' என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான் ரங்கன்.

சக்ரபாணி சற்று முன்னால், தனக்கு வந்த புளி மிளகாக் கடை ஐடியாவுக்கு அவரே வெட்கப்பட்டார். அக்கௌண்டன்ட் ஸ்டேட்டஸ்ஸை—இன்னும் பத்துப் பதினைந்து வருஷங்கள் குறைந்த பட்சம் இருக்கப் போகும் ஸ்டேட்டஸை—இழவு இட்லி தின்ன வேண்டும் என்ற ஆசையால் விட்டுவிடுவதா?

அட்டெண்டர்கள், டைப்பிஸ்ட்டுகள், சிறிய கிளார்க்குகள், கடைசியில் யஜமான் ரமாகாந்த் கூடத் தனக்கு எவ்வளவு 'ரெஸ்பெக்ட்' கொடுக்கிறார்.

சக்ரபாணி தலை எடுத்துப் பார்த்தார். புரொப்ரைட்டர் பஞ்ஜீல ராவு தம் ஸீட்டில், இடுக்கி உட்கார்ந்துகொண்டு, காவி படிந்த பற்களோடு சிரித்தார். சக்ரபாணியைக் கௌரவித்து விசாரித்தார் என்பது அதன் பொருள்.

சக்ரபாணி மதிப்போடு, பதிலுக்கு வணக்கம் சொல்வது போல் சிரித்தார். பஜ்ஜீல ராவுக்கு தம்மடத்தில் எவ்வளவு மதிப்பு—பஜ்ஜீல ராவை மனசிலே கூடத் தான் அப்படிச் சொல்வது நன்ருக இல்லை என்று நினைத்தார். ஆனுல் பஜ்ஜீல ராவின் உண்மையான பெயரான 'குபேரன்' என்பது யாருக்கும் நினைவு வராது.

ரங்கன் காபி கொண்டு வந்தான். பக்கத்திலேயே மற்ெருரு கண்ணுடித் தம்ளரில் கொஞ்சம் டிக்காக்ஷனும் வைத்தான். அது, 'ஜேபியில் அம்பத்து மூன்று பைசா—வயிற்றில் பதினுறு இட்லிக்கான பசி, வீட்டில் நான்கு குழந்தைகள் உடைய அக்கௌண்டன்ட் சக்ரபாணி அவர்களுடைய ஸ்டாட்டஸ்!

பஜ்ஜீல ராவுக்கு இன்று பத்து இலட்சம் மதிப்புள்ள ஆஸ்தி இருக்கிறது. கண்ணுடிக் கதவுகளுடைய ஓட்டல்கள் மொத்தம் மூன்று உள்ளன. ஆனுல் ஒரு காலத்தில் அதே 'சௌக்'கின் குபேரன் ரோட்டு ஓரத்தில் உட்கார்ந்து, மிளகாய் பஜ்ஜி விற்றுக்கொண்டிருந்தானும். அந்தச் சௌக்கில், அந்த விஷயத்தைப் பார்த்தவர்கள் மிகவும் குறைவு என்ருலும் தெரியாதவர்கள் யாருமில்லை.

சிறிய அடுப்பு, ஒரு மண் தட்டு. பழைய சில்வர் கிண்ணங்களில் மாவு, கூடையில் மிளகாய்—லுங்கியின் மேல் பின்னிய பனியன் போட்டுக் கொண்டு, வார்த்து வைத்த கரிய விக்ரகம் போன்ற குபேரன் ஒரு நாளைக்கு ஒரு சேர் (எடையில்) மிளகாய் பஜ்ஜியில் தொடங்கி, ஒரு மாதத்திற்குள் ஒரு மூட்டை மிளகாயை பஜ்ஜியாகப் போட்டு, விளையாட்டாக விற்கக்கூடிய அளவுக்கு பெரிய வியாபாரி ஆகிவிட்டானும்!

வர வர குபேரன், மிளகாய் பஜ்ஜியே ஆகிவிட்டான் மக்கள் வாயில். அணுவுக்குஆறு கொடுத்தான் முதலில். போகப்போக மூன்றுக்குமேல் வராது என்ருன். யார் என்ன கேட்டாலும் கொசுறு கேட்டாலும், சும்மாக் கேட்டாலும், கடனுகக் கேட்டாலும் எப்படிக் கேட்டாலும் சரி—குபேரன் 'வராது சாமி! வராது' என்று சொல்லி வந்ததால் குபேரனை மக்கள் 'பஜ்ஜீலு ராவு' என்றே அழைக்கத் தொடங்கினர்.

அப்படி, குபேரன் திருவனந்தபுரத்திலிருந்து வந்து இந்த நகரத்தில் பஜ்ஜீலு ராவாக நிலையாகி, இன்று குபேரனுகவே மாறி விட்டாலும்...

சக்ரபாணி காபி குடிப்பது முடிந்தது. சிந்தனைகூடத் தடைப்பட்டு நின்றது.

'நான் நாளைக்காலை புளி, மிளகாக் கடை வெச்சா ஜனங்க என்ன சொல்வாங்க?' என்ற கேள்வி இதயத்தில் விசனத்தை எழுப்பி மேலும் குத்திக்கொண்டு வந்தது.

'புளி மிளகாச் சக்ரபாணி... என்பசங்க?... என் பசங்களே இப்போ தனம் அண்ட் கம்பெனி அக்கௌண்டன்ட் பசங்கன்னு சொல்ருங்க. அப்போ?...'

சக்ரபாணி வெளியே வந்துவிட்டார்.

நாகய்யாவின் கைகளால் ஸ்பெஷல் பீடா கட்டவைத்துக் கொண் டிருந்தார்.

'வெய்யில் ஒரேயடியாக் கொளுத்துகிட்டிருக்குது... விலேகளும் கொளுத்துகிட்டிருக்குது' என்று நினைத்தார் சக்ரபாணி.

வியர்வை வழிந்து கொண்டிருந்தது. டெரிலின் ஷர்ட் வேதனைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது. 'உஸ் உஸ்' என்று சொல்லியபடி சக்ர பாணி, மேலே தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஷர்மிளா டாகூரின் 'பின் அப்'பைப் பார்த்துக் கொண்டார், கொஞ்சம் திருட்டுத்தனமாக. (பெரியவரில்லையா ஸ்டாட்டஸ்ஸில்)

'—நீங்க இப்படி இனிமே, இவ்வள கொளுத்தர வெய்யில்லே வேதனைப் பட்டுகிட்டு ஆபீசுக்கு வரவேணும் சார்!'—என்று சொன் னதைக்கேட்டுச் சக்ரபாணி திடுக்கிட்டார். தன்னைப்பற்றி இருக்காது என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

ஆனுல் அந்த ஆள் அப்பா ராவு, சக்ரபாணியை நினைத்தே அப்படிச் சொன்ஞன்.

'புகையிலே வைச்சு பீடா ஒண்ணு கட்டுங்க நாகய்யா. இன்னக்கி இந்த வாத்தியாருக்கு ஒரு ரெண்டு எழுதணும். லட்சுமி கல்கல் லுன்னு வரணும்' என்ருன் அப்பா ராவு.

சக்ரபாணியை, அப்பா ராவு பால்ய நண்பனைப் பார்ப்பது போல அன்போடு பார்த்தான். வெய்யிலில்—நெருப்பைப் போல கடுமை யாக எரிக்கும் வெய்யிலில்—பசி வயிற்றில் சூடான காபித் தண் ணீரை ஊற்றிக்கொண்டு நின்றிருந்த சக்ரபாணியைப் பார்த்துக் குளுமையாக, மரியாதையுடன் சிரித்தான் அப்பா ராவு.

'நமஸ்காரம் சார்! என்ன பாவம் போங்கோ? இப்படி இந்த எழ வெடுத்த வெய்யில்லே நடந்து இவ்வளவு காஸ்ட்லி ஷர்ட்டே இப்பிடி நனைச்சிகிட்டு வர்றதுக்கு... இன்னும் ஒரு மாசம் பொறுமையா இருங்க சார்! நீங்க ஹாயா ப்ளிமத் கார்லே வர்லாமாவட்டும்...ஜம் ஜம்முன்னு வர...நாகய்யா பிரமாதமான பீடா அய்யாவுக்குக் கொடுக்க—அதைக் காரிலேயிருந்த நீங்க வாங்கிக்க—ஜம்முன்னு போக...'—அப்பா ராவு, ஜேபியிலிருந்து நீளமான செக்குப் புத்தகம் போன்ற ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டே அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போருன்.

ஸ்பீட் லிமிட் இல்லாத காரைப் போல, அப்படி வாயடித்துக் கொண்டிருந்த அப்பா ராவின் முகத்தைச் சக்ரபாணி ஒன்றும் புரியாமல் பார்த்தார்.

முகம் எங்கேயோ பார்த்தாற்போலவே இருக்கிறது...

குரல்கூட பழக்கமானது போலவே இருக்கிறது...

அப்பா ராவை—அந்தப் பெயர் தெரியாத ஆளைச் சக்ரபாணி பரிசலனை செய்வதுபோல் பார்த்தார்.

நாகய்ய பீடா கட்டுவதை முடித்துச் சக்ரபாணியிடம் கொடுத்துக் கொண்டே, 'இந்த அப்பா ராவு பேச்செ நம்பாதீங்கய்யா! வெத்து மோசக்காரன். நான் இப்பொ அஞ்சி வருஷமாக் கட்டிகிட்டு வர்றேன்...ஒரு தடவையாவது கல்கல்லுன்னு அந்த லட்சுமி நம்ம கிட்டெ பேசல்லே...' என்றான்.

அர்த்தமாயிற்று சக்ரபாணிக்கு.

அப்பா ராவு யாரென்பது முழுவதும் அர்த்தமாயிற்று.

அப்பா ராவு மிகவும் விலையுயர்ந்த துணிகளைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். தேதி, நாள் கூடக் காட்டும் பெரிய சைஜ் கடியாரம் கட்டியிருந்தான். விரல்களில் வரிசையாக மோதிரங்கள் போட்டிருந்தான். அந்த மோதிர விரல்களுக்கிடையே அசல் செக்குப் புத்தகத்தைப் பிடித்திருப்பது போல லாட்டரி டிக்கட் புத்தகத்தை வைத்துக்கொண்டு நின்றிருந்த அப்பா ராவு, அந்தச் சௌக்கிலே எக்காளம் வைத்துக்கொண்டு—கல் கல்லுன்னு லட்சுமி பேசுவாள் என்று, மாதம் முப்பதுநாளும், சிறுவர் முதல் பாமரர் எல்லாரையும் சரளமான குரல் ஒலியால் இனிமையான கவித்திறனால் கவர்ந்து...

சக்ரபாணி பெரிய மனிதர் போலச் சிரித்துவிட்டுத் தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்று பார்த்தார்.

இத்தகைய பேராசைகள், மயக்கங்கள், தன்னைப் போன்றவர்களுக்கு இருக்காதென்றும், அவை மட்டமான பேர்வழிகளை மட்டுமே அட்டையைப் போலப் பற்றிக்கொண்டு பீடிக்கும் என்றும் ஒரு பார்வை மூலம், அப்பா ராவுக்குப் புரியவைக்க வேண்டும் என்று முயற்சித்தார்.

அப்பா ராவிடத்தில் ஏமாற்றத்துக்கு மாறாக ஆத்ம நம்பிக்கை அதிகமாகி விட்டது!

ஓட்டு கேட்க வந்த 'எக்ஸ் எம். எல். ஏ.' போலச் சிரித்துக் கொண்டு, 'அப்படி ஒரேடியாத் தூக்கி எறிஞ்சிடாதீங்க சார்! உங்களைப் போலவங்களுக்கு லட்சுமி கடாட்சம் எழுதிவெச்சிருக்குது சார்! இல்லேன்னு இவ்வளவு கொளுத்தற வெய்யில்லே இப்படி

நான் உங்ககிட்டே ஏன் வர்றேன் சொல்லுங்க?...என் உள்ளே இருக்கற உட்குரல், பெஜவாட கனகதுர்க்கம்மா சொல்லிகிட்டிருக் கரு...இந்தத் தடவை என் கையிலேயிருந்து போற டிக்கட்டுக்கு லட்சம் கல் கல்லுன்னு (இந்த 'கல் என்ற சொல்லை அப்பா ராவைப் போல யாராவது சொன்னால் ஊருக்கே சவால்...அப்படியே ரூபாய் களின் கலகலச்சத்தம் போலவே சொல்கிறான் என்பது மக்கள் தீர்ப்பு) வந்தாகணும்...'

பென் கேப்பைக் கழற்றி, தலைகீழாக மாட்டி, 'சொல்லுங்க சார்! யார் பேரை வேணும்னாலும் எழுதலாம். உங்க வைஃப், உங்க சன், டாட்டர், பிரதர்-இன்-லா, பேபீஸ், யார் பேரையும் எழுதலாம்' என்றான் அப்பா ராவு.

'எங்க நாய்க்குட்டி பேரை எழுதலாமா!' நினைத்துக்கொண்டார் உள்ளுக்குள் சக்ரபாணி. வெளியே சொல்லவில்லை. தம்மிடம் நாய்க்குட்டியும் இல்லை, ஜேபியில் ரூபாய்க் காசும் இல்லை...

'போவட்டும் விடுப்பா' என்று சொல்ல நினைத்தார் அலட்சியமாக. ஆனால் வெளியே, 'அது சரிதானப்பா! அந்த லட்ச ரூபாயும் எனக்கே வருதுன்னு அவ்வளவு அழுத்தமா சொல்றியே! அதனாலே உனக் கென்ன லாபம், பத்து பைசாக் கமிஷனா?' என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

'இன்சல்ட்!' என்று சொல்லி அப்பா ராவு சிரித்துவிட்டு, 'சார்! லட்சம் உங்களுக்கு வந்தா பத்தாயிரம் இந்த அய்யாவுக்கு வரும்' என்றான் பென் மூடியைத் தன் மார்பை நோக்கிக் காட்டிக்கொண்டு. உடனே, 'இதோ இந்த நம்பர், இனி உங்களதுதான்! லக்கி நம்பர் சார்! பிரைஜ் காரண்டி!' என்று சொல்லி நாகய்யா பக்கம் திரும்பி, 'அய்யாவுடைய முழு பேரென்ன வாத்தியாரே?' என்றான்.

சக்ரபாணி கடைசி முயற்சியாகக் குறுக்கே விழுந்தார்: 'அந்த லக்கி நம்பர் எதுவோ, நீயோ எடுத்துக்கோக் கூடாதா?' என்று.

'நோ...நோ...சார்! எனக்கு... எனக்கு லட்ச ரூபா ஆசையில்லே. பத்தாயிரம் போதும் சார்!'—பிரமாதமாகச் சிரித்துவிட்டான் அப்பா ராவு.

அப்பா ராவிடமிருந்து, சக்ரபாணி இனி தப்பிக்க முடியாது என்ற விஷயத்தை நாகய்யாவும் கிரகித்துக் கொண்டான்.

'கட்டுங்க சார்! பஜ்ஜீல ராவு மாதிரி நீங்களும் அதிர்ஷடத்திலே ஒரு பெரிய கம்பெனி ஏதாவது வெச்சிடலாம்' என்றான் நாகய்யா.

சக்ரபாணியின் உள்ளே ஆசை, சிறுகச் சிறுக முளைவிட்டு மந் திரக்காரன் மாமரத்தைப் போல் விரைவில் வளர்ந்து ஆலமரமாக வளர்ந்து விட்டது.

ஆனுல் ஜேபியில் ரூபாய் இல்லையே?

அது இருந்தால் நாலு இட்லி ஆஹா! சந்தோஷமா அடிச்சிட்டு வந்திருப்பாரே!

' இன்னிக்கி முடியாதாவட்டும்—நாளக்கி வாங்கிக்கலாம். நான் துட்டு ஜேபியிலே போட்டுட்டு வர்றதுக்கு மறந்துட்டேனய்யா!' என்று தடை போட்டார்.

அப்பா ராவு வாட்டமடைந்து விட்டான்!

சக்ரபாணியைப் போன்றவர் அப்படிச் சோர்ந்து பேசுவது தனக்கு இஷ்டமில்லை என்பதே அப்பா ராவின் முக பாவத்தில் தெளிவான பொருள்.

' தாமதிச்சா ஏமாத்தம்தான்...நாளக்கி இந்த நம்பர், இந்த நேரம், இந்த முகூர்த்தம், இந்த லக், இந்த லட்சம்... வரச்சொன்ஞ வருமா? நோ யூஸ் சார்! வராது!... இன்னிக்கே... இன்னிக்கே, இதே சமயம் கல் கல் கல்லுன்னு...லட்சுமீ கடாட்சம் உங்களுக்கு வரணும்... நீங்க காருலே ஆபீசுக்கு வரணும்...'

' அப்பா நிறுத்துயா உன் கல் கல்லை—அவர் பேரை எழுதி ஒரு டிக்கட்!... ரூபாயிலே என்ன இருக்குது? நாளக்கி...நாளக்கி வாங்கிக் கறேன் நான்... இந்தா...' என்று சொல்லிக்கொண்டே தயாளப் பிரபு நாகய்யா ரூபாயை எடுத்து நீட்டினுன்.

சக்ரபாணிக்குத் தமக்குத் தெரியாமலே அவ்வளவு வெய்யிலி லேயும் அந்த வினுடி எதஞலோ குளுமையாக இருந்தது.

' ஒரு ரூபாக்கு லட்சமா? எனக்கு அவ்வளவு ஆசை இல் லேய்யா?' என்ருர் சிரித்துக்கொண்டே.

அப்பா ராவு நாகய்யாவிட மிருந்து ரூபாயை வாங்கிக்கொண்டு சக்ரபாணி பேரைக் கேட்டு எழுதி, அவர் இஷ்டதெய்வம் யாரென்று கூடக் கேட்காமலேயே ' பஜரங்க பலி ' என்று எழுதி விட்டு அந்த டிக்கட்டை சர்ரென்று கிழித்துவிட்டான்!

அதை நாகய்யாவிடம் கொடுத்தான். ' இந்தாங்க! உங்க கையாலேயே அய்யா கிட்டெ குடுங்க. லக் லட்சமாகித் தேடிகிட்டு வரும்... இனிமே இது சக்ரபாணி யாரோட கையிலே சுதர்சன சக்கரம்னு நினைச்சிக்கோங்க. லக்கி சான்ஸ்... கோல்டன் ஆப்பர் சூனிடி... ஓஹோ...'

சக்ரபாணி சிரித்தார்.

' லட்ச ரூபாயைக் குடுக்கரு மாதிரியே குடுக்கிறியேய்யா!' என்ருர்.

' ஆஹா! உங்களுக்கு அதிர்ஷ்டம் இருக்கணுமே தவிர இது லட்ச ரூபாய்தான் சார்! உங்களுக் கிருக்கற லட்ச பிரச்சனைகளைத் தீக்கற

லட்ச ரூபாய்! உங்களுக் கிருக்கற லட்ச இனிய ஆசைகளை நிறை வேத்தற கற்பக விருட்சம்! காட்டிலே இருந்தாலும், சிறையிலே இருந்தாலும் தேடிகிட்டு வர்ற லட்சுமி! இந்த லட்சமே சார்! ஆஹா! நாகய்யா இனி உங்க விஷயம் உங்களுக்குக் கூட ஒண்ணு எழுதச் சொல்றீங்களா?' என்று கேட்டான் அப்பா ராவு.

'போய்யா! அவருக்கு லட்சம் வருதுாங்கறே, அப்புறம் எனக்கு என்ன குடுக்கப் போறே? உன் வெத்து கையிலே!'—அலுத்துக் கொண்டான் நாகய்யா.

சக்ரபாணி டிக்கட்டை வாங்கிக் கொண்டு, உடனே ரூபாய் கொடுக்க முடியவில்லையே என்ற குறையை மறைத்து வாங்கிக் கொள்ளும் முயற்சியாக ஒரு சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு, எரியும் வெய்யிலி லிருந்து ஆபீஸ் அனலை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

லாட்டரி டிக்கட்டைப் பாண்ட் ஜேபியில் வைத்துக் கொண்டார்.

'ஹூம்... சுதர்சன சக்ரமாம்!... லட்ச ரூபாயா? இந்தத் துண்டு காயிதத்துக்கு? எனக்கே வருதுன்னு என்ன நிச்சயம்?' என்று எண்ணிக்கொண்டு தம் ஸீட்லே போய் உட்கார்ந்தார். 'அப்பா ராவு கெட்டிக்காரன். என்றாலும் என்னைவிட அவன் பாடே சுகம். எவ்வளவு டிப்டாப்பா இருக்கறான்—'

2

சக்ரபாணி வேலை செய்ய முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார்; ஆனால் மனம் கிளர்ச்சியுற்றிருந்தது.

ஜேபியில் இருக்கும் லாட்டரி டிக்கட்டை எடுத்து ஒரு முறை பார்க்கலாமென்று நினைத்தார்.

காஷியர் தம் ஸீட்டிலிருந்தபடி பொடி இழுத்துக்கொண்டே பேச்சுக் கொடுத்தார்—'என்ன சார்! இன்னக் கென்னமோ ரொம்ப சந்தோஷமாத் தென்படறீங்க, என்ன விசேஷம்?' என்று கேட்டார்.

சக்ரபாணி ஆச்சரிய மடைந்தார், தாம் லாட்டரி டிக்கட் வாங்கினது இவர்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?...

'ஊம், ஒண்ணுமில்லே!' என்றார் தயக்கத்துடன்.

'ஆச்' என்று தும்மிவிட்டு, காஷியர் மங்கபதி, 'இன்னக்கி எங்க வீட்டுலே தூர மாயிட்டாங்க சார்! நானே கொஞ்சம் பொங்கி தின் னுட்டு வந்து சேந்தேன்! டிபனு கிபனு ஒண்ணு மில்லே... வெளியே

வெய்யிலு மாதிரி உள்ள வயித்திலே கொதிச்சிகிட்டிருக்குது. என்ன பண்ணறது ? ' என்று வேதனையை வெளியிட்டுக் கொண்டார்.

' ஐயோ, பாவம் ' என்ருர் பரிவோடு சக்ரபாணி.

' என் நிலைமெயும் அப்படியேதான் இருக்குது. எங்க வீட்டுலே வீட்டுக்குள்ளேதான் இருக்கருங்க... ஆனு, என் ஓர்த்தனுக்கு இவ்வளவு உப்புமா செஞ்சா போதுமா ?... நாலு பசங்களுக்கு நாலு பங்கு வெக்கணும்னு தாங்காது இல்லியா ? '—நினைத்துக் கொண்டார் உள்ளுக்குள். ஆனுல் வெளிக்கு, ' எழவு ஃபான் காத்து கூட நெருப்பு மாதிரி வீசுது ! அப்பப்பா ! எழ வெடுத்த வெய்யில் ! ' என்ருர் சக்ரபாணி.

அதற்குள் நினைவு வந்தது சுதர்சன சக்கர விஷயம்.

' லட்ச ருபா ! வந்தா, நிஜமா குடுப்பாங்களா ?... ஏன் குடுக்க மாட்டாங்க ? நான் சின்னவனு இருந்தப்போ கிருஷ்ணுல் சுப்பய்யாக்கு ' டெர்பி ' வந்துதுன்னு சொல்லிக்குவாங்க. அதுலே 'பர்மா ஷெல் கம்பெனி ' வெச்சிட்டாராம்... நானின்னு முதல்லே ஏர் கண்டிஷன் ரூம் கட்டிக்குவேன்... ஆனு, என்னை போலவங்களுக்கா ?... லட்சம் வருமா ? சே... வாணும்... வராது... வராது... ஏன் ? எனக்கின்னு குறெச்சல் ? சொல்லப் போனு நானெண்ணும் வேணும்னு, கஞ்சா பாய் மாதிரி, இந்த டிக்கட்டுங்க வாங்கற பைத்தியம் புடிச்சவ னில்லியே... அதே தேடிக்கிட்டு வந்தது. அப்பா ராவு சொன்னு மாதிரி ' கல் கல் ' கல்லுன்னு லட்சுமி வரக்கூடாதா?...என்ன சொன்னுரு சுமதி சதகத்திலே...இலட்சுமி வரும் போது வருவாள்...நளினமாத் தென்னைக்குள் நீர் போலன்னுதானே ?'

சக்ரபாணிக்கு லட்ச ருபாய் வந்தால் என்ன செய்வது என்ற பிரச்சனையே வரவில்லை.

' முதல்லே இருக்கற இருட்டு வீட்டை காலி செஞ்சு வீட்டுக்காரன் ராம் பிரசாதய்யா மூஞ்சியிலே எறியணும். இரண்டரை ரூமு...பாழடைஞ்ச குகை. . . அதிலே பம்ப் இல்லே. கக்கூஸுக்கு மறப்பில்லே. எட்டுக்கால் பூச்சி, எலி, கரப்பை... அப்பப்பா ஒரே தொல்லை... ஒரே தொல்லை...

' உடனே ஒரு முப்பதாயிரத்தைப் போட்டு ஒரு சின்ன வீட்டை வாங்கி—'

சக்ரபாணியால் எந்த மாதிரி வீடுவாங்க வேண்டுமேன்பது உடனே முடிவு செய்ய முடியவில்லை !

' இப்பொத்தான் ராஜா ராவு இருபது வருஷமா ஒரு வேலை சாப்பிட்டுச் சேத்து ஒரு வீட்டைக் கட்டினுன். வயித்தைக் காய

வெச்சிக் கட்டிஞ என்ன ? நல்லா வசதியாக் கட்டிஞன். அதஞலியே கால் மேல் கால் போட்டுகிட்டு உக்காந்திருக்கருன். அதெப் போல வீட்டெ வாங்கணும் ' என்று நிஜனத்தார் சக்ரபாணி.

கூட்டல் கணக்கைச் செக் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். கூரான சிவப்பு பென்சிலால் டிக் மார்க்கு போட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

' பெரியவன் கணக்கைச் சும்மா ஊதித் தள்ருன் (தான் செய்யருப் போல) பாவம் ! அவஜன இன்ஜனீரிங் படிக்க வெக்கணும்... அப்படி யில்லாம இந்தக் குமாஸ்தாக் குப்பையிலே போட்டா... அவனும் என்ஜனப் போலவே பத்து பதினஞ்சு இருவது வருஷத்துக்கு முன்ஞலே அக்கௌண்டெண்ட் ஆக மாட்டான் ...' என்று மகனின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தார் சக்ரபாணி.

' பாவம், சாரதா ! எதிரிலே சொல்லாட்டாலும்... அவளுக்குக் கலியாணத்துப் பட்டுப் புடவை தவிர தன் ஜென்மத்திலெ ஒரு சில்க் புடவை வாங்கினதுண்டா ? '—மஜனவி மேல் இரக்கம் கொண்டார். ' சமீபத்தில் நைலான் வந்தது. நைலக்ஸ் வந்தது. டெரிலீன், டெரிகாட் இப்படி எத்தஜன வந்தது... நம்ம பெரியவனுக்குப் பதினெட்டாவப் போவுதுன்ஞலும் அவளுக்கும் அவனுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்குது ? பதிஞரே பதினேழோ ? இப்ப ஆஞலும் சரி அவ ஷிபான் எம்ப்ராயிடரி புடவை கட்டிகிட்டாள் ளென்ஞ—அட்வெர்டைஸ் மெண்ட்லே இருக்கற பொம்பஜளப் படங்கஜளத் திருஷ்டி பொம்மையா ஆக்கிடுவா அவ்வளவுதான் ! அவளுக்கு, ஒரு ரெண்டு—சே சே ! பிசிஞரித்தனம்—அவ்வளவு பணத்துக்கு ரெண்டு வாங்கறதா ? ரெண்டு டஜன் புடவை வாங்கிப் போட்டுடறேன்—அவ்வளவுதான் ! ' என்று மாற்ற முடியாத முடிவு எடுத்துவிட்டார்.

' நான் என்னமோ டெரிலீன் போட்டுக்கறேன்னு சொல்ருங்க அதென்னமோ பெரிய விஷயம் மாதிரி—ராத்திரி நுவச்சு, கொடியிலே போட்டுட்டா காஜலலே வேர்வை நாத்தம் இல்லாம போட்டுகிட்டு வர்றதுக்கு இதை நான் கடன்பட்டு வாங்கவேண்டிகறது யாருக்குத் தெரியும் ? '

சக்ரபாணி தஜல எடுத்து நாலு பேரைப் பார்த்தார். தம் சிந் தஜனகள் அவர்களுக்குத் தெரிந்து விடுகின்றனவோ என்னவோ என்று பார்த்தார். ஆஞல் தூரத்தில் இருந்த இளம் கிளார்க் தான் படித்துக்கொண்டிருந்த ஃபில்ம்ஃபேரை மேஜைக் கடியில் ஒளித்துக் கொண்டான்.

சிரித்துக் கொண்டார் சக்ரபாணி.

'டம்பமா சொல்லிட்டான் அப்பா ராவு' என்று நினைத்தார். 'பிளிமத் காரெதற் காவட்டும், நம்ம பெரியவன் பிறந்தப்போ ஆபீஸ்லே லோனு போட்டு வாங்கின இரும்புக் குதிரே (சைக்கிள்) சர்வீஸாயிட்டுது. மூலையிலே விழுந்து கிடக்குது, அதுக்குப் பதிலா ஒரு சின்ன விக்கியோ, இல்லேன்னு ஒரு பெரிய லாம்ப்ரட்டாவோ வாங்கிட்டா போவாது !—'

அதற்குள், 'அய்யா கூப்படுருர் ஸார் !' என்று பியூன் கணேசு வந்தான்.

சக்ரபாணி ஸ்கூட்டர் மேலிருந்து நேராகச் சென்று மானேஜிங் டைரக்டர் அறையில் விழுந்தார்.

அந்த அறையிலிருந்து சக்ரபாணி திரும்பி வெளியே வந்து விழும் போது மணி மூன்றே காலாயிற்று. எஜமான் அறையில் இருந்த நேரம் முழுவதும் சக்ரபாணி அதிகமா ஒப்பித்த வார்த்தைகள் மூன்றே மூன்றுதான்—'எஸ் ஸார்', 'அப்படியே ஸார்'; 'தவரும செய்றேன் ஸார் !'

சக்ரபாணி ஒரு முறை ஜேபியில் கையை விட்டு நாகய்யா கடன் கொடுத்த ரூபாயின் மூலம் அப்பா ராவிடமிருந்து வாங்கிக் கட்டிக் கொண்ட லட்சரூபாய் லாட்டரி காகிதத்தைப் பார்த்துக்கொண்டார். வெளியே எடுக்க வில்லை.

'ஊஹூம்... இன்னும் கொஞ்சம் நாள்ளே இந்த எஸ்ஸார் பிஸினெஸ்ஸை விட்டுடலாம்' என்று எண்ணினுர். 'வீட்டுக்குச் சீக்கிரம் போய்ச் சாரதா கிட்டே விஷயத்தைச் சொல்லணும்—நம்ம பையன் பார்த்தசாரதி கூட மானேஜிங் டைரக்டர் பையன் அளவு வரும் போது அமெரிக்கா போயிட்டு வர்றதுக்குச் சந்தர்ப்பம் தவரும கிடைக்கும். பணமிருந்தா அதெல்லாம் தன்னுலேயே வந்து சேரும் ! ஏன் வராது ?'

சுவர்க் கடியாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டார்.

'எழவு அன்ன நடை, மூணு முப்பத்தஞ்சிதான் ஆச்சு. இவ்வள வுக்கும் இந்த அப்பா ராவு கொடுத்த டிக்கட் போகஸ் டிக்கட் இல்லையே ?' என்று நினைத்தார் சக்ரபாணி.

காஷியர் மறுபடியும் மூக்குப் பொடியை இழுத்துவிட்டு, 'அச்' என்று தும்மினுர்.

ரூபாய் நோட்டுக்களை வரிசையாகக் கட்டுக் கட்டாக வைத்து டக் டக் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அதிலேருந்து ஒரு ரூபாயை எடுத்துட்டுப் போயி உடனே நாகய்யாக்குக் கொடுத்துட்டா எவ்வளவு நல்லா இருக்கும் என்று நினைத்தார் சக்ரபாணி. தாம்

எதையாவது கடனுக்கு வாங்குவதென்ருல், உயிருக்கு ஆபத்து வரும்போதும் சரி மிகவும் கௌரவக் குறைவு என்று நினைப்பவர் அவர்.

'ஆஞ என்ன பண்றது? அப்பா ராவு அப்படி மயக்கிட்டான்; பேராசையிலே விழ வச்சுட்டான்!'

சக்ரபாணி வேலை செய்வது போல நடிக்கிருரே தவிர சிந்தனைகள், முடிவுகள் அவரை விட்டு நீங்குவதாக இல்லை.

'லட்சம் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கற லட்ச ரூபாய்ங்களாம்? எனக்கே வருதா?'—அக்கௌண்ட்டைச் செக் செய்து, ரைட் என்று டிக் மார்க் போட வேண்டிய இடத்தில் சிவப்பு குவஸ்சென் மார்க் போட்டார் சக்ரபாணி!

'ஏன் வரக்கூடாது?—பஜ்ஜீல ராவுங்க, டெர்பி சுப்பய்யாங்க, மிட்டாய் சோமுங்க, அப்படால கம்பனி ஜானகய்யாங்க—இவங்கெல்லாம் பிறக்கற போதே தொப்புள்ளே மாணிக்கம் வெச்சிகிட்டா பிறந்தாங்க? என்ன?

'அதே மாதிரி எனக்கும்—லட்சுமி தேவி தேடி வரலாம்!—

'அப்போ என் பசங்க—டாக்டர், என்ஜினியர் மாதிரி பணம் சம்பாதிக்கிற உத்தியோகங்க பாக்கலாம்.

'அப்போ என்னைப் பாத்து எல்லாரும் என்ன சொல்லுவாங்க? அக்கௌண்டன்ட்—ஊஹூம்... இல்லே... இல்லே லட்சாதிபதி சக்ரபாணின்னு சொல்லுவாங்க—சொல்லுவாங்களா?'—சக்ரபாணிக்குச் சந்தேகம் வந்தது. 'இது வரையிலே எந்த லட்சாதிபதியையும் லட்சாதிபதின்னு யாரும் ரெஃபர் பண்றதை நான் கேட்டதில்லே. குபேரனை அப்படி யாரும் கூப்பிடறதில்லே இல்லியா—பஜ்ஜீல ராவுன்னு சொல்ருங்க...

'கிருஷ்ஞல் சுப்பய்யாவெ?'—சக்ரபாணியின் இதயம் நின்று விட்டாற்போலாயிற்று!

'அட கடவுளே! என்னை என்ன சொல்லுவாங்க நாளைக்கிக் காலையிலே?... மானத்தை வாங்கரு மாதிரி லாட்டரி லட்ச சக்ரபாணின்னு சொல்ல மாட்டாங்கில்லியா... லா—ட்—ட—ரி—சக்ரபாணி?—'

சக்ரபாணிக்கு வியர்வை வழிந்தது. 'நானு வயித்தைக் காயவெச்சு பசங்க பொழுது போக்கெல்லாம் இல்லாம பண்ணி, பெண்டாட்டி ஆசைகளெல்லாம் காலுக்குக் கீழேபோட்டு மண்ணுலே மூடி, கஷ்டப்பட்டு அக்கௌண்டன்ட் சக்ரபாணின்னு சம்பாதிச்சிகிட்ட இருபத்தஞ்சி வருஷ பிரஸ்டீஜ் ஒரு லாட்டரி அடியிலே சாம்பலாயிப் போயிடணுமா? நோ...நோ...'

தன் வீட்டுப் பெயர் புகழ் பெற்றது. ' ஸ்ரீ முகம் ' அவர்கள். சகாக் களிடம் சக்ரபாணி தம் பெயரைவிட கௌரவமாகத் தம் வீட்டுப், பெயரைச் சொல்லிக் கொள்வது வழக்கம். ' அது கொஞ்சம் லாட்டரி என்று மாறிப்போவதா? முடியவே முடியாது !'—முனுகிக் கொண் டார் சக்ரபாணி.

காஷியர் மறுபடியும் பொடி இழுத்துக்கொண்டிருந்தார். பொடி இழுத்துக் கொண்டிருந்த அவர், அப்படி சக்ரபாணி பக்கம் கண் ணெடுத்துப் பார்த்தார்.

சக்ரபாணிக்கு உடம்பு பற்றி எரிந்தது. உடனே கோபமாக, 'அய்யா காஷியர் ! இப்படி வர்றீங்களா ? காஷ் செக் பண்ணிடலாம் ' என்றுர் காரணமில்லாத கோபத்தை மறைக்காமலேயே.

' உத்திரவு ' என்று சொல்லி இரண்டு முறை, ' அச் அச் ' என்று தும்மி முடித்து எழுந்தார் காஷியர் மங்கபதி.

சக்ரபாணி சலிப்புடன் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிருரே தவிர, மனமெல்லாம் குழம்பிக் கிடக்கிறது. பஜ்ஜீல ராவு, கிருஷ்ணுல் சுப்பய்ய, சாராயக்கடை ரத்னய்யா போன்ற பெயர்களே நினைவுக்கு வருகின்றன. நாகய்யாவின் மேல், அப்பா ராவின் மேல் சொல்ல முடியாத கோபம் வந்துக்கொண்டிருக்கிறது. ' மானத்தை வாங்ககிரு மாதிரி இந்த லாட்டரி தனக்கு வராதல்லவா ? ' என்ற சொற்களே இதயத்தைப் பிழிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

' எழுவு லட்ச ரூபாய் ஒரு கணக்கா ? கௌரவம் மதிப்புதான் நிலை யானது ' என்றுர் உரக்கவே, வலியையும் பயத்தையும் அடக்கி வைக்க முடியாமல்.

' மூணுயிரத்தி தொள்ளாயிராத்தி அறுபத்தி நாலு ரூபாய் இருபத்தி நாலு பைசா...ரிடர்ன்ஸு ' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த மங்கபதி ஒரு முறை வாயைத் திறந்து, ' அதென்ன ஸார் அப்படிச் சொல்றீங்க ? ' என்றுர். ' லட்ச ரூபாயைவிட கௌரவம் மதிப்பு வேறே என்ன இருக்குது ? ' என்று கலந்து கொண்டார்.

' உங்ககிட்டே சொல்லலே, ஆவட்டும். லெட்டஸ் ப்ரொஸீட் ! ' என்றுர் அசல் அக்கௌண்டன்ட் தோரணையில் சக்ரபாணி.

3

ஐந்து ஆவதற்குள் சக்ரபாணி அலுத்துப் போய்விட்டார்.

'இனி கடையெக் கட்ட வேண்டியதுதான்' என்று எண்ணிக் கொண்டு டிராயருக்குள் புத்தகங்களை அடுக்கினர்.

'சூர்யபிரகாசம் கிட்டே போகணும். அவன் கை பதிலா இருபத் தஞ்சு ரூபா பாத்து அப்படியே தர்றேன். கிளப் கிட்டே வந்து வாங்கிட்டுப்போ இன்னுன். அப்புறம் இன்னிக்குப் போகாம போனு அவன் அதை நாளைக்குச் சீட்டாட்டத்திலே வெச்சிட்டேன் பிரதர்னு சொல்லுடுவான்.'

சூர்யபிரகாசம் கலெக்டர் ஆபீஸில் குமஸ்தாதான், ஆனல் நாள் தோறும் கிளப்புக்குப் போற அருகதை அவனுக்கு எப்படி இருக் கிறதோ சக்ரபாணிக்குப் புரிவதில்லை.

'யாரெப்படிப் போனு நமக்கென்னு? அத்தோட அவன் என் கிளாஸ் மேட். ஆபத்பாந்தவன் மாதிரி அப்பப்போ கடன் வேறே கொடுக்கருன்' என்று நினைத்தார், எழுந்து ஃபேனை நிறுத்திவிட்டு லைட்டை அணைத்துவிட்டு வெளியே போவதற்கு தயாராகிக் கொண்டு—

சக்ரபாணி பாண்ட் ஜேபியில் லாட்டரி டிக்கட் கனமாக இருக் கிறது. இப்போது—

ஆபீஸிலிருந்து ரோட்டின் மேல் படியும் சாயங்கால வெய்யிலில் காலை வைத்தார் சக்ரபாணி.

எதிர்ப்பக்கம் பழக்கடை அருகில் காரொன்று நின்றது. வெய்யி லில் கறுப்பாக பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது அந்தக் கார். ஒரு பெண் அதிலிருந்து காஸ்டிலியாக இறங்கினுள்! ஆப்பிள், சர்க்கரை வாழை பேரம் செய்யாமல் வாங்கிக்கொண்டு காரேறிப் போய் விட்டாள்!

தமக்கும் காரொன்று இருந்தால் சாரதா கூட அப்படியே இருப் பாளோ என்னவோ என்று தோன்றியது சக்ரபாணிக்கு.

'அந்த அம்மா யாரோ? குழந்தைங்க கண்டிப்பா இருப்பாங்க. இல்லேன்னு ஒரு டஜன் ஆப்பிள் எதுக்கு—'

பழக்கடை அருகில் யாரோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்—

'மொட்டம்மாவோட மருமக அவ—புருஷன் சினிமா எடுக்கருனும்—'

சக்ரபாணிக்கு அந்த ஜனங்கள் மேல் ஒரு தனிக் கோபம் உள்ளுக்குள்—

அந்தக் 'கார் சுந்தரி' யாரென்பது இப்பொழுது புரிந்தது அவருக்கு.

'டிம்பர் மர்ச்சண்ட் நளினிகாந்தின் மனைவி—நளினிகாந்த் அவங்க அம்மா விறகு கடை வெச்சாங்க. அந்த அம்மாதான் மொட்டம்மா. (போடம்ம) அதனுலேதான் அந்த விறகுக் கடையை எல்லாரும் மொட்டம்மாக் கடைன்னு சொல்லுவாங்க. அப்புறம் மகன் கைக்கு வந்ததும், லட்சங்க மேலே வியாபாரம் செஞ்சி... நாட்டிலே பேரு வாங்கிய டிம்பர் மர்ச்சண்ட் ஆனுன். இருந்தாலும்...என்ன பிரயோ ஜனம்?... சே—சே... பொறுமை புடிச்ச ஜனம்... என்ன சொல் றுங்க—மொட்டம்மாவின் மகன், மருமகள்ன்னுதானே!'—திகிலாக இருக்கிறது சக்ரபாணிக்கு.

சக்ரபாணியிடம் யாரோ பேசினுர்கள்—'நமஸ்காரம் சக்ரபாணி ஸார்' என்று. ஆனுல் 'லாட்டரி சக்ரபாணி' என்று சொன்னுற் போலக் கேட்டது சக்ரபாணியின் காதுக்கு. எங்கிருந்தோ எங்கி ருந்தோ அல்ல— தனக்குள்ளே இருந்தே—

'லட்ச ரூபா வராமிருந்தாலே நல்லாருக்கும் போலிருக்குது'— உடனே அந்த உள்ளேயிருந்தே ஒரு குரல்.

பஸ் ஸ்டாப்பில் நின்றுகொண்டிருந்தார். வெய்யில் இன்னமும் ஊசியால் தைப்பதுபோல் குத்திக் கொண்டிருக்கிறது. ஜேபியில் கை போட்டுத் தடவிப் பார்க்கிருர். கிளப் அருகில் போவதற்கு டிக்கட்டுக்குக் காசு இருக்கிறது—அத்துடன் கூடவே லாட்டரி டிக்கட்டும் இருக்கிறது! அதை எடுத்து ஒரெழுத்து விடாமல், மன சாரப் படிக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. ஆனுல் சாயங்காலக் கலகலப்பு. ஜனம்... உடம்பு... வெய்யில்... அனல்காற்று... தூசுப் புழுதி... வெட்கமாக இருந்தது. கௌரவக் குறைவு என்று பட்டது.

லட்ச ரூபா! லட்ச ஆசைகளைத் தீர்க்கற லட்ச ரூபா! வர்ற அந்த லக்கி நெம்பரென்னவோ? பார்க்கணும் என்று தோன்றியது.

பஸ் வருவதற்கான அறிகுறியே இல்லை.

சக்ரபாணி தம் மகன் அமெரிக்கா போய் வருவதைக் குறித்து யோசித்து கொண்டிருக்கிருர்!

பெரியவன், பெரியவனுன பிறகு எஸ். பார்த்தசாரதி 'அமெரிக்கா ரிடர்ன்ட்' ஆன பிறகு இப்படித் தன்னைப் போல வெய்யிலிலே பஸ்ஸுக்கு நின்று சூர்யபிரகாசம் கிட்டே கடன் வாங்கப் போவாஞு? போமாட்டான்—இப்படி நினைத்தார்.

தெரிந்தவர் யாரோ, 'நமஸ்தே' என்ருர்.

தன் பெரிய பையன் பார்த்தசாரதியை பாத்து நாளக்கி இப்படி நமஸ்தேன்னு சொல்றவங்க சில நூறு—இல்லே சில ஆயிரம் பேரு இருப்பாங்க. ஏன் இருக்க மாட்டாங்க?—

ஆனால் தனக்கே ஒரு சந்தேகம் வந்தது—

பார்த்தசாரதியைப் பாத்து ஒரு வேளை ஜனம் பொருமைப்பட்டா? அப்போ பாத்து என்ன சொல்லுவாங்க?—'உனக்குக்கூட அவங்க அப்பா மாதிரி லாட்டரி ஏதாவது அடிச்சிதின்னு அமெரிக்கா என்ன பிரதர், மூனுக்கே போயி வருவேப்பா'ன்னு ஒர்த்தர்கிட்டே ஒர்த்தர் சொல்லிக்குவாங்களோ என்னமோ?

தப்பாம சொல்லுங்க—இப்போதானே அதுக்கு உதாரணத்தைப் பாத்தேன்! (சே! சே! பாழாப்போன இந்தியா)

'நடு மத்தியிலே பலிஷு, வந்தாக்க, கண்ணு மண்ணு தெரியாது' என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார் யாரோ... யாரையோ... தன் பக்கத்திலே வந்து நின்றுகொண்டே.

திடுக்கிட்டார் சக்ரபாணி!

ஆள்மேல் மோதுவது போல் ஒரு காரை ஓட்டிக்கொண்டு போனாள் ஓர் இளம் பெண். அந்த பயத்துக்கு ஆளான அந்தப் பெரிய மனிதர் அப்படித் திட்டிக் கொண்டிருந்தார். அந்தக் காரில் இருப்பது யாரென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம்—ஆர்வம் மட்டும் அல்ல—தேவை உண்டாயிற்று சக்ரபாணிக்கு.

ஏனென்றால், அந்தப் பெண்ணைப் போலவே இன்னும் பத்தாண்டுகளில் (தனக்கு லாட்டரி மட்டும் விழுந்தால்) தன் மகளும்கூட கார் ஓட்டலாமல்லவா—

'தப்பாம மக நளினியெ மெடிசின் படிக்க வெக்கறேன்' என்று எண்ணிக்கொண்டே சக்ரபாணி, காரின் கீழே விழாமல் தப்பித்துக் கொண்டு வந்து தம் பக்கத்திலே நின்றிருந்த அந்த ஆளைப் பார்த்து 'யாருதய்யா அந்தக் காரு?' என்றார்.

'யார்தானு என்னுங்க—கலிகாலம்! கண்ணுமண்ணு தெரியாம போறு... குன்னய்யான்னு ஒரு பண்டாரம் இருந்தால், நான் சின்னவனு இருந்தப்போ. அவனுக்கு இருந்தாப்பலே இருந்து லாட்டரி அடிச்சிது! அதோட பாத்துகிட்டிருக்கறபோதெ பண்டாரம் அப்படியே நவாப் ஆயிட்டான்! அவனோட ரெண்டாவது சம்சாரத்தோட மகன் பொண்ணுதான் இந்தப் பட்டாம் பூச்சி. மெடிக்கல் படிக்கறேன்னு சொல்லிட்டு—இருக்கப்பட்டவங்க என்ன பண்ணலும் 'சின்' ஒட்டாதுன்னு சொல்லுவாங்கில்லே!' என்று சலித்துக் கொண்டார் அவர்.

குன்னய்யா ?—சக்ரபாணிக்கு அந்தப் பெயர் மிகவும் பழக்கமானது போலிருந்தது.

பழக்கமா இருப்பதென்ன ? தம் கம்பனியுடன் குன்னய்யாவுக்கு டீலிங்க்ஸ் இருக்கிறது. சஷ்டியப்த பூர்த்தி செய்துகொண்டவர்; லட்சாதிபதி. செயற்கை உரக் கம்பெனி வைத்திருந்தார் குன்னய்யா.

சக்ரபாணிக்கு மிகவும் வேதனை உண்டாயிற்று. பக்கத்திலிருந்த கிழவனுர்மேல் சொல்லமுடியாத கோபம் வந்தது. 'பொறுமையில்லே முண்டம்' என்று சொல்லிக்கொண்டார்.

'அந்தக் காரு மோதித் தள்ளியிருந்தாலும் போவும் இந்த மாதிரி ஆளுங்களை' என்று நினைத்தார்.

லாட்டரி டிக்கட் வண்டியொன்று அந்தப் பக்கம் போகிறது... கிழவனுர் சொன்னுர்—' எழுவெடுத்த காலம்... இந்த லாட்டரி மேலே கொண்டுபோய்க் கொட்ருங்க ஸார்.'

சக்ரபாணிக்கு, லட்சரூபாய் தனக்கு வந்த பிறகு தான், சாரதா, பிள்ளைகள் எப்படி மாறிப் போவார்களோ—அவை காட்சிகளாகத் தென்படுவது நின்றுவிட்டது.

ஜனம் அதாவது சமூகம், தம்மையும் தம்பிள்ளைகளையும் 'லாட்டரி சக்ரபாணிக் குடும்பம்' என்று காக்கைகள் போல் குத்திக்கொண்டு ஏளனம் செய்வதே கண்ணுக்குத் தெரிந்தது.

'ஸ்ரீமுகம் அவர்கள் சந்ததிக்கு வந்த கேட்டை பாத்தீங்களான்னு இந்தக் கிழவனைப் போல ஒர்த்தனே இன்னும் கொஞ்சம் வருஷங் கள்ளே சொல்லுவான்' என்று தோன்றியது.

ஜேபியில் கையைப் போட்டார். 'லட்ச ஆசைகளைத் தீர்க்கற... கல்கல் கல்லுன்னு வர்ற லட்சுமி...' அப்பா ராவின் சொற்கள் காது களில் 'கொய்'யென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனுல் லட்சம் ஆசைகளுக்குப் பதிலாக லட்சம் பிரச்சனைகளையே கொண்டுவரும் என்று பட்டது சக்ரபாணிக்கு.

கோபமாக வந்தது! மனதை மாற்றிக் கொண்டதற்காக—வெட் கத்தைவிட்டு மைத்துனன் எழுதிய இன்லாண்ட் லெட்டர்லே வியர் வையில் நனையாமலிருக்க ஒளித்து வைத்த லாட்டரி டிக்கட்டை லெட்டர் மடிப்பில் இருந்தபடியே வெளியே எடுத்தார்.

அப்படி இப்படிப் பார்த்தார். பஸ் இன்னும் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரையில் தென்படவேயில்லை. லெட்டர் மடிப்பிலே வைத்த படியே லாட்டரி டிக்கட்டை ரகசியமாகப் படித்துக் கொண்டிருக் கிருர்.

லட்ச ரூபாய் பிரைஸ் மட்டுமா? செகண்ட் பிரைஸ் இரண்டு—'முப்பதாயிரம்', தர்ட் பிரைஸ் மூன்று—'பத்தாயிரம்' என்று இருக்கிறது. அதில் நிறைய பைத்தம்பயறு அளவு எழுத்துக்கள்... நெம்பர் 3245670.

சக்ரபாணி, 'அந்த எழுவு லட்சம் யாருக்கு வேணும்? அந்தப் பத்தாயிரம் மாத்திரம் வந்தாப்போதாது! கடனை ஒடனைத் தீத்துட்டு கொஞ்சம் நிம்மதியா இருக்கறதுக்குச் சரியாயிடும். நிம்மதியா இருக்கறதுக்குச் சரியாயிருக்கும்' என்று நினைத்தார். 'அப்படியானல் பப்ளிஸிடி தொந்தரவுலேருந்து தப்பிச்சிக்கலாம். ஆனு, அப்பாரா வாகட்டும், நாகய்யா ஆவட்டும் அப்படி ஒரு தடவைகூடச் சொல்லலியே.'

'லட்சம், லட்சம்னு சொல்லிப் பிராணத்தை வாங்கனுங்க!' ஒரு ரூபாய் கடன் கூடக் கொடுத்தாங்க...

லட்சம் வந்தா நல்லாத்தான் இருக்கும். ஆனு கௌரவம் மண்ணுப் போயிடும். அவமானத்தாலே தலை குனிய வேண்டியதுதான் வாழ்க்கை முழுதும்.'

டிக்கட் நெம்பரை, 'ந்யூமராலஜி'யின்படிக் கூட்டிப் பார்த்தார். ஒன்பது வந்தது.

இதயம் பக்கென்றது! தம் டெஸ்ட்டினி நெம்பருக்கும் இந்த மார்ஸ் நெம்பர் ஒன்பதுக்கும் கண்டிப்பாய்ப் பொருந்தாது. அதனுலே அவமானம்—இழிவு—ஆபத்து—தப்பாது...

சக்ரபாணிக்கு ஒரேயடியா லட்ச ரூபாய் வந்து விடுமோ என்ற பயம் உண்டாயிற்று.

இதற்குள் ஒரு பஸ் வந்தது.

தன்னுடையதல்ல அது...

சூர்யபிரகாசம் ஆறுமணிக்குள் வரச்சொல்லியிருந்தான். சக்ர பாணி டைம் பார்த்தார். ஐந்து ஐம்பதாகியிருந்தது.

'ஆறு தாண்டிட்டுதுன்னு அவன் சீட்டாட்டத்திலே இருந்து செத்து அலறினலும் எழுந்திருக்கமாட்டான்' என்று எண்ணினர், சூர்யபிரகாசம் விஷயம் நன்ருகத் தெரிந்ததனல்...

நாளைக்கு லாட்டரியிலே பணம் வந்தா சீட்டாட்டம் தாமும் ஆடு வாரா! தமக்கு வராத சீட்டாட்டம் கிடையாது. பிரிட்ஜின்னு அப்படியே சாப்பிட்டிடுவார். ஆனல், கட்டுப்பாடோடு இருக்கிருர். (பணம் இல்லேல்லியா?)

சக்ரபாணிக்கு '9' ஆம் நெம்பரின் கெட்ட குணம் அப்போதே தெரிந்து கொண்டிருந்தது.

தன் விஷயத்துக்கென்ன... பசங்க இது மாதிரி கெட்ட பழக்கங்கள்ளே மாட்டிகிட்டா ?... தன் கதி என்னுவற்து ?

'லாட்டரி டிக்கட்டை எடுத்து வெளியே எறிஞ்சிட்டா என்ன ?' —ஓர் எண்ணம் தோன்றியது.

மனம் ஒப்பவில்லே.

'லட்சம் வாணும் ; பத்தாயிரம் போதும்' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டார். 'போவட்டும் பிரைஸ் ஆயிரமாக இருந்தாலும் அதையே பத்தாயிரம்னு நினைச்சிக்கிறேன்' என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டார்.

அடே ! பஸ் வந்துட்டுது... ஜனம் கும்பலாப்போய் விழறாங்க—'

சக்ரபாணி ஏறிவிட்டார். கிளப்புக்கு முன்ஸ்டாப் வரைக்குமே டிக்கட் வாங்கினர்.

'லாட்டரி சக்ரபாணிகூடக் கஞ்சத்தனம் பண்ணு எப்படி?—' என்பது போலப் பார்த்தான் கண்டக்டர். பத்துகஜ தூரத்திலே இன்னொரு ஸ்டாப்பிருந்தா ஒரேடியா அஞ்சு பைசா மேலே குடுக்கச் சொல்ருங்க என்று உள்ளுக்குள் திட்டிக் கொண்டார் சக்ரபாணி.

பஸ் முழுவதும் ஜனம் நிரம்பி வழிந்து, வியர்வை நாற்றம் அடித்துக் கொண்டு நரகமாக இருக்கிறது.

இவ்வளவுக்கும், 'பிரைஸ் வந்து தொலேஞ்சா பாக்கலாமாவட்டும்' என்று எண்ணிக் கொண்டார், இடிபட்டுக் கொண்டே நின்றிருக்கும் சக்ரபாணி.

பஸ்ஸில் ஜனத்தை பஞ்சடைப்பது போல அடைத்துக் கொண்டிருந்தான் கண்டக்டர்.

சக்ரபாணி, சூர்யபிரகாசம் கிட்டே போவது தப்பாது.

'நாளைக்கு... நாகய்யாக்கு வேறே ரூபா கொடுக்கணும்' என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

'லட்சம் வராம போனுலே நல்லா இருக்கும். பத்தாயிர ரூபா வந்தா பத்தாது ? '—இப்படி எண்ணிக் கொண்டார் திரும்பத் திரும்ப.

'போவட்டும்...இந்த டிக்கட்டைச் சீட்டாட்ட சூர்யபிரகாசத்துக்குக் கொடுத்துட்டா ? அவன் சந்தோஷப்படுவான்... வேணும்னு இதன் மேலே எந்த விதமான உரிமையும் எனக்கு இல்லே என்று இதன் மூலமாய் பிரகாசத்திற்கு எழுதிக் கொடுதுட்றேன்... ஒரு ரூபா தானே போனுப் போவுது? போவட்டும்... அத்தோடு லட்சம் பிரச்சனேகளும் போயிடும்.... கௌரவம் நிக்கும்... மதிப்பு மிஞ்சும்.'

அவ்வளவு குழப்பத்திலேயும் இரண்டு தலேகளின் இடையேயுள்ள சந்திலிருந்து பெண்கள் ஸீட் பக்கத்தில் நின்றிருந்த நைலான் சுந்தரி சக்ரபாணியின் கண்ணில் பட்டாள்.

சிவந்த லிப்ஸ்டிக் உதடு... கறுப்பா மைக்கண்ணு... ரிப்பன் துண்டு இல்லாத அழகான பின்னலை எடுத்து, நிமிர்ந்த மார் மேலே போட்டு கிட்டு... மாலா சின்ஹா வால்போஸ்ட்டர் மாதிரி நின்னுகிட்டிருந் தாள், அந்த ஒய்யாரி அவ்வளவு குழப்பத்திலும். மனம் மாறி விட்டது சக்ரபாணிக்கு.

அவ்வளவுதான்—பஸ் ஸ்டாப்பில் கண்டக்டர் சத்தம் போடும் வரையில் சக்ரபாணிக்கு இந்த உலக நினைவே இல்லை! லட்ச ரூபாய் நினைவு கூட!

ஒருவன் முழங்கை, இன்னொருவன் முழங்கால், தாத்தாவின் தடி, மாஸ்டரின் குடை, ஸ்கூல்'பாய் டிஃபன் காரியர். கடைசியில் அந்த மாலா சின்ஹாவின் முந்தானை. இத்தனையும் பட்டாலொழிய பஸ்ஸி லிருந்து இறங்க முடியாமற் போய்விட்டது சக்ரபாணிக்கு.

விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆறு மணி கடந்து விட்டது. சென்று கிளப்பை அடைந்தார்.

பிரகாசம் இருந்தான். 'கடவுள் மாதிரி தென்பட்டேடா அப்பா!' என்றார் சக்ரபாணி, லாட்டரி வந்தாற் போல முகம் வைத்துக் கொண்டு.

உள்ளே சீட்டைக் கலக்குகிறார்களோ என்னவோ, அவசர அவசரமாக வந்தான் பிரகாசம்.

'ஸாரி பாணி! இருபத்தி அஞ்சு இல்லே, ட்வெண்ட்டி மட்டும் கொண்டுவர முடிஞ்சிது. அப்பறம் எங்க வாத்தியாருங்க கோவிச் சிக்குவாங்க. நான் வர்றேன்—பை—பை—'

இரண்டு பத்து ரூபா காகிதங்கள். சக்ரபாணியின் ஈரமாக இருக்கும் கையில் வைத்துவிட்டு யாரோ துரத்துவது போல் போய் விட்டான் பிரகாசம்.

சக்ரபாணிக்கு இருபது ரூபாய் பதினொன்பது ரூபாய் போலவே தென்பட்டது. ஒரு ரூபாய் நாகய்யாவுக்குக் கொடுக்கவேண்டு மில்லையா!

'அடேடே! சொன்னப்பலே...! லாட்டரி டிக்கட்! லட்ச ரூபா யென்னும் சுதர்சன சக்ரம்... இவனுக்குக் கொடுக்கனும்னு நினைச்சோ மில்லையா'—என்று எண்ணிக் கொண்டே ஜேபியில் கையைப் போட்டு, 'பிரகாசம்!' என்று கூப்பிட்டார். 'ஒரு விஷயம்' என்று சொன்னார்.

பிரகாசம் சோகமுகம் வைத்துக் கொண்டு, 'இன்னும் என்னப்பா?' என்று கேட்பது போல் திரும்பிப் பார்த்தான்.

சக்ரபாணிக்கு மறுபடியும் மனம் அடித்துக் கொண்டது. 'லட்ச ரூபாய்! காலணுவா... தம்பிடியா... விட்டுடறதுக்கு?—'

'ஒண்ணுமில்லேப்பா! வர்றேன் குட் நைட்!' என்று சொல்லி விட்டுத் திரும்பினுர்.

ஜேபியிலிருந்து கையை வெளியே எடுத்தார். கைக்குட்டை ஒன்றுதான் வந்தது. மைத்துனன் எழுதிய லெட்டரைக் காணும் இல்லை... அதன் மடிப்பிலெதானே லாட்டரி டிக்கட் இருந்தது?

இந்தப் பக்கத்து ஜேபியில் தேடினுர்.

'ஊஹூம்—? இன்லாண்ட் லெட்டரு மில்லே, அதுலேயிருந்த டிக்கட்டு மில்லே!'—சக்ரபாணியின் இதயம் நழுவி விட்டது.

'அய்யோ! என் டிக்கட்' என்று சொல்லிக் கொண்டு எஞ்சிய ஜேபிகளையும் விளக்குக் கம்பத்தின் அடியில் நின்று தேடினுர்.

'சே! சே! எழவெடுத்த பொழப்பு... பிச்செக்காரப் பொழப்பு! தரித்திரம் புடிச்ச ஜன்மம்! அவ எவளோ... கண்ணுடி பொம்மை மாதிரி இருக்கருன்னு அவளைப் பாத்து ஜொல்லு ஒழுகிகிட்டு... என் லட்ச ரூபா டிக்கட்டைத் தாராவத்துட்டேன்...சீ! சீ! நான் இந்த ஜன்மத்தில் சுகப்படமாட்டேன்... எனக்குப் போயி லட்ச ரூபா சான்ஸ் கூடவா?'—ஏறத்தாழக் கண்ணீர் இல்லையே தவிர கடலளவு துக்கம் வந்தது சக்ரபாணிக்கு.

இன்லாண்ட் கவர் போல் தென்பட்ட ஒவ்வொரு காகிதத்தையும் ஒளி நிழல் கீற்றுக்களில் தேடத் தொடங்கினுர்.

நினைக்காமலேயே ரோட்டின் மேல் ஒவ்வொரு காகிதத்தையும், கண்ணைக் குத்திக் கொண்டு பார்த்தபடி, திரும்பி ஆபீஸ் அருகில் பஸ் ஸ்டாப்புக்கே வந்து சேர்ந்தார்.

'ஒரு ரூபா போயிருந்தா இவ்வளவு விசன மில்லாமலிருக்கலாம். தேடிட்டு வந்த லட்சுமி லட்ச ரூபா டிக்கட்! போச்சு... போச்சு... சே...சே...'

சக்ரபாணி வாழ்க்கையில் முன்பு எப்போதும்—சொல்லப் போனுல் மூன்று ஆண்டுகள் பிரமோஷன் நின்றுவிட்ட போதுகூடப் படாத ஏமாற்றத்தை இப்பொழுது அனுபவித்தார்.

'யாருக்கோ... அதிர்ஷ்டக்காரனுக்குக் கிடைச்சிருக்கும்...எதுக்கும் கொடுத்து வெச்சிருக்கணும்! இல்லேன்னு என் மூஞ்சிக்கு பிரைஸ் எங்கிருந்து வரும்? ஒருவேளை பஸ்ஸிலே விழுந்துதோ என்னமோ? அந்த பஸ் நெம்பர் என்ன? கண்டக்டரைக் கேட்டாக்கா?— என்னுன்னு கேக்கறது? வெக்கமா யிருக்காது? போவட்டும், என்

இன்லாண்ட் லெட்டர் விழுந்துட்டுது ரொம்ப இம்ப்பார்ட்டண்ட் லெட்டர்னு கேக்கலாம்' என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

ஆனால் சக்ரபாணிக்கு அந்த பஸ் வருவதாகத் தெரியவில்லை. 'தரித்திரம் புடிச்சவன் தலை முழுகப் போனா ஆலங்கட்டி மழை பெய்ஞ்சிதாம்னு அந்த பஸ்கூட எங்கேயாவது போயிருக்கும்' என்று வருத்தப்பட்டார்.

போவட்டும் எங்கே போயிருக்கும் என்று எண்ணுகிறாரே தவிர அந்த பஸ் ஸ்டாப்பை விட்டு நகரக் காணோம்! எட்டு மணி ஆகிருந்தது ஓல்ட் மாடல் கடியாரத்தில். கையைக் காதருகில் வைத்துப் பார்த்தார். டிக் டிக் இல்லை. அது நின்று விட்டது. எட்டுக்குக் கிட்டே!

பஸ்ஸுகள் வந்தன, போயின. தன்னுடைய அந்த பஸ் வர வில்லை!

'டைம் எவ்வள ஆச்சோ? ஒம்பதாயிருக்கும்! கடியாரம் கூட இப்பதானா நிக்கணும்?—'

சக்ரபாணிக்கு, உடம்பு பற்றிஎரிவதுபோல் கோபமாக இருந்தது. 'சீ!... வெறுப்பு கூட வருது.'

அப்பா ராவு மேலே, நாகய்யா மேலே, பஸ்ஸு மேலே, அந்த மாலா சின்ஹா போல இருந்த பொண்ணு மேலே, தம் மேலே, இந்தப் பாழாப்போன உலகத்தின் மேலே, கோபமா இருக்குது. துக்கம் கூட வருது...

அக்கௌண்ட்ஸில் 20 வருஷ சர்வீஸ் இருக்கிறதனாலே நினை விருக்குது டிக்கட் நெம்பர்! எதுக்கும் நல்லதுன்னு—ஆசை எப்படி விடும்—3245670 என்று மனப்பாடம் செய்து கொண்டு அக்கௌண் டன்ட் சக்ரபாணி வேதனையோடு, துக்கத்தோடு, கோபத்தோடு, பரிதாபத்தோடு கால்களை இழுத்துக் கொண்டே வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

கீரியின் கதை

வம்சதாரா நதிக் கரையிலே மடப்பாம் கிராமத்தில், டாக்டர் அப்பா ராவின் வீடு. நதிக்குக் கிழக்கே உயரமான கரை. அந்தக் கரையின் மீதுதான் அவருடைய வீடு. இரண்டு பாகங்களில் ஒன்று மாடிவீடு; இரண்டாவது, கூரைமேல் வைக்கோல் வேய்ந்த வீடு. ஒவ்வொரு ஆண்டும் வெள்ளத்தில் கரை அறுபடுகிறதென்று அரசாங்கத்தார் பாறுங் கற்களைச் சாய்வாக அடுக்கி விட்டார்கள். அப்படி அடுக்கிய பிறகு இரண்டு வெள்ளங்கள் வந்தும் கரைக்கட்டுக் குலையவில்லை.

இந்த ஆற்றங்கரையில் கோடையில் நீலகிரிபோல இருக்கும். குளிர் காலத்தில் குளிர், ஊரிலிருப்பதைவிட அதிகம்தான். வாசலில் நின்று கொண்டு தெற்கு நோக்கிப் பாயும் ஆற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் உடலைச் சிலிர்க்க வைக்கும் இயற்கைக் காட்சிகள் தென்படும். தூரத்தில் சரித்திரப் புகழ் பெற்ற சாலிஹுண்டம மலை. உயரமான சவுக்கு மரங்கள்; வாழைத் தோட்டங்கள். மேகங்களுக்குக் கண்ணைக் கவரும் வண்ணங்களை அளிக்கும் அந்திப்பொழுது. பிப்ரவரி மாதத்தில் இருண்ட இரவில் மேற்கு வானத்தில் ஒளி வீசும் வெள்ளி கிரகத்தின் ஓட்டத்தை, மெதுவாகக் கீழே நழுவிக் கொண்டிருக்கும் ஆற்றின் முணுமுணுப்பில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் நாட்டியத்துக்கு இசை இயைந்தாற்போல அழகாக இருக்கும்.

இந்த ஆற்றங்கரையில், இந்த வீட்டில் மகிழ்ச்சியுடன் சில தொல்லைகளும் உள்ளன. மழைக்காலத்தில் குமிழ்களுடன் மரங்களை, பிணங்களை அடித்துக்கொண்டு வரும் பெரும் வெள்ளம், பாம்புகளையும் உயிரோடு கொண்டு வரும். அந்தக் கற்களின் சந்துகளில் ஒளிந்திருக்கும் பாம்புகள் எல்லாம் இரவுகளில் வீட்டிலேயே இருக்கும். ஒரு நாள் ஒரு பாம்பு மேலிருந்து, படுக்கும் கட்டில் மேலேயே விழுந்தது. ஆயுர்வேத வைத்தியத் தொழிலோடு கூட விவசாயமும் செய்து வந்த அப்பா ராவு அறுவடைக் காலத்தில் முக்கியமாக இன்னொரு தொந்திரவையும் தாங்க வேண்டி வரும். எவ்வளவோ ஜாக்கிரதையாக, பத்திரமாகப் பாதுகாத்தாலும் தானியத்தில் ஒவ்வோர் ஆண்டும், பத்தில் ஒரு பாகத்தையாவது எலிகளுக்கும் பெருச்சாளிகளுக்கும் தொலைக்க வேண்டியதுதான்! இந்தக் கற்களின் சந்துகளில் ஒளிந்திருக்கும் எலிகள், பெருச்சாளிகள் இரவு

கற்களில் வீரநடை போட்டுக்கொண்டிருக்கும். பகலில்கூட பரண்களை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு அங்கே இருக்கும் தின்பண்டங்கள், மிளகாய் மூட்டைகள் முதலியவற்றைக் குதறி வைக்கும். இந்தத் தொல்லைகளிலிருந்து தப்புவதற்காக அவர் பொறியை வைத்தார். விழுந்த எலிகளைக் கொல்ல மனம் வரவில்லை. தூரத்தில் கொண்டு போய்விட்டால் திரும்பி, அந்த எலிராஜாக்கள் இரவு பகலாக ஓடி மீண்டும் தங்கள் கூட்டத்தில் வந்து சேர்ந்துவிடும். எலி மருந்தை ஒரு தடவையே வைத்தார். செத்த எலிகள் அழுகிய நாற்றம் அடித்தது. வீட்டில் இருக்க முடியாமற் போய்விட்டது. பிறகு பரண் மேலிருந்து வெள்ளைப் புழுக்கள் செத்த எலிகளிலிருந்து கீழே சாப்பிடும்பொழுது உதிர்ந்தன. அத்தோடு அவருக்கு பயம் வந்துவிட்டது. வளர்த்தபூனை ஒன்று இந்தப் பெருச்சாளிக் கும்பலைக் கண்டு சுரண்டு விட்டாற்போல இருக்கிறது. வீட்டில் படுக்காது. எஜமானியம்மா படுக்கும் மாடிவீட்டில் பக்கத்திலேயே படுத்துக்கொள்ளும்.

டாக்டருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். மகன் ஆயிரம் மைலுக்கு அப்பால் மிலிட்டரி ஆஃபீசராக இருந்து வருகிறன். மகள், மாமியார் வீட்டில் எட்டுமைலில் இருக்கிறள். இவர்களுக்கு எப்போது தோன்றினாலும் வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு இருவரும் வடக்கு நோக்கி நடந்தால் சில நூறு கஜத்தில் ஆலமரம் ஒன்று உள்ளது. அந்த நிழலில் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டே இருந்தால், எந்த பஸ்ஸாவது எதிரில் உள்ள ரோட்டில் நின்றல், ஏறி மகளிடம் சென்று ஒரு நாள் தங்குவது உண்டு.

டாக்டரால் எத்தனையோ பேருடைய வேதனையை தீர்க்க முடிந்த தென்றலும் எலிகள், பாம்புகள் முதலியவை தரும் வேதனையிலிருந்து அவரால் விடுதலை பெற முடியவில்லை.

ஒரு நாள் விடியற்காலையில் ஒரு குறவன் வந்தான். ஏழைகளை இரக்கத்தோடு கவனிக்கும் டாக்டருக்கு ஒரு கீரிக் குட்டியைக் கொண்டு வந்தான். வாந்தியால் அவஸ்தை பட்ட மனைவியை நன்றக ஆக்கியதற்காக இந்தக் காணிக்கை.

‘இது எனக்கென்னத்துக்கு?’ என்று கேட்டார் டாக்டர்.

‘சாமி, உங்களுக்குப் பாம்பு, எலிகளாலெ கஷ்டம் இருக்குது. இப்பொ இது பல்லிக் குட்டியாட்டம் இருக்குது. ஆறு மாசத்திலே வளர்ந்து பெரிசாயிடும். அப்போ இதனலே லாபம் உங்களுக்குத் தெரியும்.’

‘வளக்கற மிருகமாடா இருக்கறதுக்கு?’

'நாம் பளக்கறதிலே கீது சாமி. பதினஞ்சி நாளக்கி ஒரு பொந்துலே கயித்திலே கட்டி வெச்சுங்க. பூனை நாயி ஒண்ணும் பன்னிடாம பாத்துக்கங்க. பால் சாதம் தின்னும், மீனு குஞ்சுங்களைத் தின்னும்; ஏதாவது தித்திப்புகளையும் தின்னும். கழுத்திலே மூணு சின்ன மணிங்க கட்டிடுங்க, தொரை'

'மணிங்களைக் கட்டினு எலி, பாம்புகளை எப்படிடா புடிக்கும்? பூனைக்கு மணி கட்டின மாதிரி இல்லேடா ஆயிடும்?'

'அதில்லே தொரை! மணி அடிச்சிதுன்னு மத்த கீரிங்கெல்லாம் இதைக் கிட்டே சேர விடாதுங்க. தொரத்திடும். அதுக்கு வேறே வழியில்லாம நம்ம வீட்டைவுட்டுப் போவாது.'

கீரிக் குட்டியைக் பிடிப்பதற்கு டாக்டருக்கு பயமாக இருந்தது. அந்தக் குறவனே கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டினான். அதை விட்டு வைப்பதற்கு அவன் அப்பொழுதே ஒரு பொந்தையும் பார்த்தான். பால் சாதம் கொடுத்தாலும் கீரிக்குட்டி தின்னவில்லை. கர்கர் என்று கத்திக்கொண்டிருந்தது.

'அது அப்படிக் கத்துதே... அதெங்கிருந்துடா பொழெக்கப் போவுது?' என்றார் டாக்டர்.

'தாயை உட்டுட்டு இருக்குதில்லையா? ரெண்டு நாளு தாய்க்காக அளும், சாமி.'

'எங்கே அகப்பட்டுதுடா இது?'

'அதோ சாமி, அந்த ரோட்டு பக்கத்திலே, ஆல மரத்துலே.'

'வா போலாம்' என்று டாக்டர் எழுந்தார். அங்கே இருவரும் போய்ச் சேரும்பொழுது இரண்டு பெரிய கீரிகள் மரத்தைச் சுற்றியும் மேலிருக்கும் தொளைக்குள்ளுமாகக் கத்திக்கொண்டே ஓடிக்கொண் டிருந்தன.

'பாவம், குட்டியை தேடுதுங்க... எனக்கேண்டா அந்தப் பாவம்? கொண்டாந்து வுட்டுடலாம்.'

'வாணும், தொரை! அதுங்களுக்கு மறுபடியும் குட்டிங்க பொறக் கும். கோவிச்சுகாம இருந்தா ஒண்ணு சொல்றேன்... உங்களுக்கு இனிமே பொறக்கறதில்லையா... அந்த குட்டியே வளந்து உங்களுக் கெவ்வளவோ உபயோகமா இருக்கும். அது தத்து போயிடிச்சி, தொரை. இனிமே அதுக்குத் தாயி தவப்பன் எல்லாம் நீங்கதான்.'

டாக்டர் தனியாகத் திரும்பி வந்தார். அப்போதுதான் டாக்டரின் மனைவியான பெரியம்மா அதன் அலறலைக் கொஞ்சம் சக்கரை தடவிய ரொட்டித்துண்டு கொடுத்துக் குறைத்திருந்தாள். இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு ஒரு முறை அந்தக் குறவன் எண்டன்ன வந்து

பார்த்து வளர்ப்பு விஷயத்தில் தேவையான அறிவுரைகளைச் சொல்லிப் போவான்.

பெரியம்மாவுக்குச் சமையல்கிமையல் எல்லாம் முடிந்த பிறகு இந்தக் கீரியுடனே பொழுது போய்விடும். அப்படிப் பார்த்துக் கொண் டிருக்கும்போதே அது, கால் கட்டைவிரல் அளவு வளர்ந்துவிட்டது. பதினைந்து நாட்களில் அதைப் பொந்துலே வைக்க வேண்டிய தேவை யில்லாமல் போய்விட்டது. கயிற்றைக் கழுத்தில் கட்டி, அது எப்படி இழுத்துச் செல்கிறதோ அப்படியே அதை நடத்திச் செல்வாள் அந்த அம்மா. சின்னமுகம் பெரியமுகமாகி இறுதியில் அதன் உடல் வெளிர் சிவப்புநிறம் மாறி ஊதா நிறம் கொண்டது. சீமைத் தொடப்பம் போன்ற வால்; சின்னக் கண்கள்; காதுகள். குதித்துக்கொண்டே நடக்கும் பொழுது சிறு மணிகள் கல் கல் என்று ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். அதற்குப் பெயர்கூட பெரியம்மா வைத்தாள்.

"பய்யன்ணு...பய்யன்ணு...'

ஒரு மாத காலத்தில் எந்தக் கயிறும் தேவையில்லாமல் போய் விட்டது. பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டால் ஓடிவரும். நாளுக்கு நாள் தின்று பெருத்து வந்தது. மூன்று மாதத்தில் சுண்டெலி அளவு வளர்ந்து விட்டது. இப்பொழுது அது தங்குவது வீட்டில் அல்ல; புழக்கடையில் உள்ள மரப்பொந்து அல்ல; ஆற்றங் கரையில் கற்களின் அடுக்கில் ஓர் இடுக்கில். காலையில் காபி நேரத்திற்கு இடுக்கிலிருந்து வெளியே வந்து பரண் மீது ஏறிச் சுவரைப் பற்றிக் கொண்டு கல்கல்லென்று சத்தத்துடன் மெதுவாகக் கீழே இறங்கி வரும். அந்த மணியோசைக் கேட்டதும் பெரியம்மா, 'பய்யன்ணு வாடா' என்று கூப்பிடுவாள். அதற்காக ஒரு பழைய முறம் சுவர் அருகில் போடப்பட்டிருக்கும். அதன் மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு ஒரு முறை முன்னங்கால்கள் இரண்டையும் மேலே தூக்கும். இட்லி சர்க்கரைப் போடாமல் எதிரில் வைத்தால், கோபித்துக் கொள்ளும். சர்க்கரைப் போட்டதுமே அவ்வளவையும் ஐந்துநிமிஷத்திலே விழுங்கிவிடும். மறுபடி மீளும் பிரயாணம். அங்கே தானியக் களஞ் சியங்கள்; இங்கே பரண். வீட்டைச் சுற்றி ஒரு முறைக் காவல் சிப்பாயைப்போல் சுற்றிவிட்டு, மீண்டும் இடுக்குக்குப் போய்விடும்.

பெரியம்மா இடையில், ஒருமுறை ஆற்றங்கரைக்கு வந்து 'பய்யன்ணு' என்று குரல் கொடுத்தால், ஒரு தடவை போதும்— கல்கல்லென்று வந்துவிடும். கையில் மீனைக் காட்டுவாள். அதைக் கொடுக்காமலிருந்தால் அந்த அம்மாவின் கால்மேல் நின்றுகொண்டு

மேலே பற்றி ஏற முயற்சிக்கும். பெரியம்மா அதை ஒரு தடவை தூக்கி, 'உனக்குத்தாண்டா, பய்யன்னு...' என்று சொல்லி அந்த மீனைக் கீழே போட்டதும், கையிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு மீனைக் கௌவிக்கொண்டு இடுக்குக்குள் ஓடிவிடும்.

இந்தப் பய்யன்னு இப்பொழுது வீட்டில் ஒரு செல்லக் குழந்தை. வயிறு நிறையப் போடவில்லையென்றால் அவன் எவ்வளவோ அடம் பிடிப்பான். பெரியம்மாவின் கால் கைகளில் விழுவான். எந்த வேலையும் செய்ய விடமாட்டான். ஒரேயடியாகக் கத்திக்கொண்டே இருப்பான். அம்மாவின் மேலே காதில் ஏதோ சொல்லப்போவது போல் ஏறிச் செல்வான். அந்தச் சின்னக் கால்களால் பாதங்களால் ஒரு குழந்தை, முகத்தால் கால் கைகளால் தாய்க்குக் கிச்சுகிச்சு மூட்டுவதுபோல் மூட்டுவான்.

பய்யன்னு அவர்களுடைய பார்வையில் இன்னும் ஆறு மாதக் குழந்தையே. ஆனால் அவன் வீட்டுக்கு எஜமானனாகி விட்டான். வீட்டு எஜமானர் சாதிக்க முடியாமல், அலுத்து விட்டுவிட்ட வேலைகளையெல்லாம் இந்த ஆறுமாத எஜமானன் சாதித்துவிட்டான். வீட்டில் எலிகள் இல்லை; பெருச்சாளிகள் எந்தப் பக்கம் ஓடி விட்டனவோ? எந்தப் புதர்களைப் பிடித்தனவோ? பாம்புக் குட்டியோ மருந்துக்குக்கூடத் தென்படவில்லை. பாம்பு உரித்த தோலாவது தேடலாம் என்றால் ஆற்றங்கரையில் தென்படவில்லை.

இந்த ஆண்டு அவர்கள் எங்கே, எதை, எப்படி விட்டு வைத்தாலும் அப்படியே இருக்கிறது. காய்கறிகளைச் சமையலறை யில் பெரிய பெட்டி மேலேயே போட்டு விடுகிறார்கள். தானியத்தை ஒவ்வொரு முறை அப்படித் தரையின் மேலேயோ, கூடையிலோ வைத்து விடுகிறார்கள். ஆற்றிலிருந்து வரும் சில்லென்ற காற்றைச் சுகமாக அனுபவித்துக்கொண்டு, நிலாவைப் பாய்மரமாகக்கொண்டு படகைப்போல நகரும் தண்ணீரைப் பார்த்தபடி, ஆற்றின் ஓரமாக நிற்கிறார்கள் இருவரும். ஒவ்வொரு முறை அவர்களுடைய இளமைப் பருவத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். இப்போதெல்லாம் எந்தப் பாம்பாவது காலைச் சுற்றிக்கொள்ளுமே என்ற பயம் இல்லை.

அப்படி அந்த இரவில் கரையில் நின்றுகொண்டே வீட்டில் குழந்தையைக் கூப்பிடுவதுபோல், 'பய்யன்னு, வாடா...' என்று கூப்பிட்டால் ஒரே தொடர்ச்சியாக கல்கல்லென்று சிறுமணி சத்தம் கேட்கும். அருகில் வந்து சுற்றி இருவரையும் நமஸ்காரம் செய்வது போல் பிரதட்சிணம் செய்து தலையைத் தூக்கி ஒருமுறை பெரி யம்மாவைப் பார்த்துவிட்டு அவர்கள் கால்மேல் உட்கார்ந்து

கொள்வான். அந்த அம்மா பய்யன்ஞைவைக் கைகளால் தூக்கித் தோள்மேல் உட்கார வைத்துக்கொண்டால், தன் முகத்தால் அவர்களின் கன்னத்தைத் தடவிக் கொடுப்பான். 'போப்பா, பய்யன்ஞு, உன் பொந்துக்கு' என்று சொன்ஞல் மறுபடியும் கல்கல்லென்ற சத்தத்துடன் போய்விடுவான்.

ஒருநாள் விடியற் காலையிலேயே டாக்டர் வீட்டின் முன்ஞல் கம்பீரமாக பைரவய்யா கையில் தடியுடன் நின்றிருந்தான். அவன் இவர்களுக்குத் தூரத்து உறவு. இவர்கள் அவனைவிட நன்ருக இருக்கிருர்கள் என்று பொருமையில் வெந்துகொண்டிருப்பவன். ஏதாவது சாக்கில் இவர்களை வம்புக்கு இழுக்க வேண்டும் என்று துடித்துக் கொண்டிருப்பவன். கோபம் வந்தால் பயங்கரமானவஞக மாறிவிடுபவன். நல்ல தலைக்கனத்துடன் முறுக்கிவிட்ட கறுப்பான முரட்டு மீசைமேல் எலுமிச்சம் பழம் நிற்க வைக்க முடியும் என்று சொல்லக் கூடியவன். வளர்ந்த குடுமியைச் சுருட்டையாக வளைத்துத் திருப்பிப் பின்ஞல் விட்டிருந்தான்.

வாசலில், அவன் ஐந்து செத்தக் கோழிக்குஞ்சுகளை வீசி, 'பாரு, உங்க பய்யன்ஞு வேலையெ' என்று சீறிஞன்.

'என்ஞச்சு ?' என்று கேட்டார் டாக்டர்.

'நாஞு சொல்லணுமா ? ராத்ரி பய்யன்ஞு இந்தக் கோழிக் குஞ்சுகளை நெரிச்சிப் போட்டுது...'

'யாரு பாத்தது ?'

'இதுக்குச் சாட்சி வேறே வேணுமா ?'

'நீ சும்மா முறைக்கறதுலே பிரயோஜனமில்லே. அஞவசியமா எங்க பயன்ன மேலே பழியைப் போடாதே. அந்தமாதிரி வேலை அவன் செய்யமாட்டான். யாராவது கூப்பிட்டு போட்டா தின்பான். அவ்வளவுதான்.'

'உனக்குச் சாட்சி வேணும்ஞ கொண்டு வர்றேன்.'

அவன் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களையே சாட்சியாகக் கொண்டு வந்தான். 'வாயிற் படியிலிருந்த கோழிக் குஞ்சுகளைக் கொன்றது உங்க பய்யன்ஞுதான்' என்று சொல்லவே இது பொய்ச் சாட்சி என்று சத்தம் போட்டார்.

'இதுங்க விலை, பத்து ருபா, குடுத்துடு.'

'அஞவசியமா நான் ஏன் குடுக்கணும் ? எங்க பய்யன்ஞு, கழுத்தை நெரிக்கற நீசன் இல்லே. நான் ஒரு பைசா குடுக்க மாட்டேன்ஞ குடுக்க மாட்டேன்.'

'சரி! பெரிய வூட்டுக்காரன்—கர்வத்திலே குதிக்கிறே. எனக்குத் தான் நஷ்டம் வந்துது. உனுக்கில்லே இல்லியா? இந்தக் கோழிங்க எனது இல்லேன்னு நினைச்சிட்டுப் போறேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டே அந்தக் கோழிக் குஞ்சுகளை ஆற்றில் வீசி எறிந்தான். அங்கே பறந்துகொண்டிருந்த பருந்துகள் அவற்றைக் கொத்திக் கொண்டன. ஒன்றை ஒன்று துரத்திக்கொண்டு பறந்து சென்றன.

கோபத்துடன் வீட்டுக்குள்ளே வந்த டாக்டரிடம், மனைவி சொன்னாள் : 'அவன் முரடனாச்சே. போவட்டும், கொஞ்சத்துக்குக் கொஞ்சம் குடுத்துட்டு சமாதானமாப் போயிடக் கூடாதுங்களா?'

டாக்டர் சீறினார்—'திருட்டு முண்டம், அனாவசியமா நம்ம பய்யன்னா மேலே பழியைப் போடறான். அதை ஒத்துக்கணுமா? அதுவே அங்கே போயிருந்தா கல்கல்லுன்னு சத்தம் கேட்டிருக்காதா? அந்தக் கோழி கத்தியிருக்காதா? இவங்க எழுந்திருச்சிருக்க மாட்டாங்களா?'

பைரவய்யா வீட்டுக்குப்போய் நாலுபேர் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, 'போவட்டும் குப்பை. நாம ஆமான்னா, பெரியவன் இல்லேங்கறான். அவனுக்கது சரியாப் போவுது. நாமதான் இனிமேல் ஜாக்கிரதையா இருக்கணும். மீதி கோழிக்குஞ்சுகளை ஜாக்கிரதையா பாத்துக்கோ. வீட்டுலே மூடிவை. நாம் தெருவுலே படுத்துக்கலாம்' என்றான்.

பத்து நாட்கள் கடந்தன... டாக்டரிடம் மருந்துக்கு வந்தான் பைரவய்யா. டாக்டர் காசு வாங்கிக்கொள்ளாமல் மருந்து கொடுத்தார். கோழிக்குஞ்சுகள் விஷயத்தையே மறந்துவிட்டார்கள்.

பட்டணத்தில் மகனைப் பார்ப்பதற்காக டாக்டரும் அவர் மனைவியும் ஒருநாள் காலையிலேயே புறப்பட்டனர். வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு, புழக்கடை மாடத்தில் பால் சாதம் கிண்ணத்தில் வைத்துவிட்டு 'பய்யன்னா, மத்தியானம் தின்னுடா, பட்டணம் போயி சாயந்தரம் வந்துடறோம், வீடு ஜாக்கிரதை' என்று பெரியம்மா சொல்லிச் சென்றாள்.

பய்யன்னா அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான்... இருவரும் ஆல மரத்தின்கீழ் பஸ்ஸுக்காக உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுது கீரி கத்தும் சத்தத்தைக் கேட்டார்கள். ஆத்திரத்துடன் திரும்பிப் பார்த்த பொழுது ஒரு கீரி அல்ல; பயன்ன அல்லாமல் இரண்டு கீரிகள். அந்த இரண்டும் அந்தச் சின்னக் காதுகளைச் சிலிர்த்துக்கொண்டு கோபமாகக் கத்திக்கொண்டிருந்தன. பய்யன்னாவை வழிமறித்தன. பய்யன்னா அவற்றோடு சேர வேண்டும் என்று ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

'அதோ அந்த ரெண்டும்தான் பய்யன்ணுவோட அப்பா, அம்மா.' என்ருர் டாக்டர். இருவரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.. அந்த இரண்டும் பய்யன்ணுமேல் பாய்வதற்குத் தயாராகிக்கொண்டிருந்தன. பய்யன்ணு குலத்திலிருந்து வெளியேறி விட்டவனைப்போலத் தென்பட்டான்.

'கொன்னுடும்போல இருக்குதே. அதுகளைத் தொரத்துங்களேன்' என்ருள் டாக்டரின் மனைவி. அவற்றை அதட்டிவிட்டு, 'வாடா, பய்யன்ணு' என்று சொன்னதும் மெதுவாக முகத்தைத் தாழ்த்திக் கொண்டு பெரியம்மாவின் அருகில் வந்து பாதத்தில் விழுவதுபோல் குனிந்துகொண்டான். அந்த 'அம்மா தூக்கிய உடன் முகத்தின் அருகில் முகத்தை வைத்து மெதுவாகக் கத்தத் தொடங்கினுன்.

'உங்கப்பா அம்மா உன்னெக் கிட்டே சேர விடலேன்னு அழறியா? நாங்கதான் இருக்கருேமே... நான்தான் உங்கம்மா, அதோ, உங்கப்பா... போ வீட்டுக்கு... வீட்லே நீ இல்லேன்ணு எதிரிங் கெல்லாம் வந்து பாழ் பண்ணிடுவாங்க. போப்பா... போ...' என்று பெரியம்மா ஒரு முத்தம் கொடுத்துக் கொஞ்சதூரம் திரும்பிவந்து கீழே விட்டாள். இதற்குள் பஸ் வரவே டாக்டர் கூப்பிட்டார். திரும்பி ரோட்டை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தாள். திரும்பி வந்த பய்யன்ணு வீட்டைச் சுற்றி எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா இல்லையா என்று ஒரு முறைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுச் சென்று இடுக்கில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

பத்து மணி ஆயிற்று... இன்னும் பால் சாதம் தின்பதற்கு நேரமாக வில்லை. அந்த நேரம் வந்தால் மணியோசை கேட்டாற்போல் தாணுகவே போகும். 'பய்யன்ணு, வாடா...' என்ற அழைப்புக் கேட்டு ஒருமுறை இடுக்கிலிருந்து வெளியே வந்து பார்த்தான். மறுபடியும் அந்த அழைப்பு... பைரவய்யா கரையில் நின்றிருந்தான். தெருவில் யாருமில்லை... அருகில் ஆற்றிலும் யாருமில்லை...

'வாடா, பய்யன்ணு... இதோ மீனு... வாடா... வாடா...'

மணிச் சத்தம் கேட்டது... டங்டங்கென்று கற்கள்மேல் ஏறிச் சென்ருன். பைரவய்யாவின் கையில் மீனைப் பார்த்தான். கொஞ்சம் நகர்ந்தான் பைரவய்யா. ஒருமுறை, 'உனக்காக மீனு கொண்டாந்தேண்டா.., பய்யன்ணு, வாடா...' என்ருன்.

கொஞ்சம் பதுங்கியும், கொஞ்சம் முன்னுல் வந்தும், மறுபடி ஒரு முறைப் பார்த்து... மறுபடி மந்தார மரத்தின் பக்கத்தில் ஒளிந்து கொண்டு அவன் குரலைக் கேட்டு வாசலில் கிடந்த மீனை மோப்பம் பிடித்து விட்டான் பய்யன்ணு.

அதை எடுத்துக் கொள்வதற்காக கல்கல்லென்ற சத்தத்துடன் பாய்ந்தான். எதிரில் முருங்கைக் கட்டையைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, முறுக்கிய மீசையுடன் நின்றிருந்த பைரவய்யா ஒரு தடவை கட்டையால் தபாலென்று பய்யன்ன உடம்பின் மேல் போட்டான். பய்யன்ன ஒரு தடவை கத்தி, 'வேணும்! வேணும்! நான் ஒரு பாவமும் செய்யலே' என்று சொல்வது போல் தன் முகத்தைத் தூக்கினன். 'உனக்கொரு நமஸ்காரம். என்னை அனுவசியமாக் கொன்னுடாதே' என்று சொல்வது போல் அவன் முன்னங்கால்கள் இரண்டும் மேலே எழுந்தன. மறுபடியும் தபாலென்று இன்னேர் அடி. பய்யன்ன துடிதுடித்தான். மேலும் இரண்டு அடிகளோடு அசைவற்றுப் போய்விட்டான்.

பைரவய்யா வாலைப் பிடித்துத் தூக்கினன். வாயிலிருந்து இரத்த மாக வழிந்தது. அந்தச் சின்னப் பற்கள் வெளியே தென்பட்டன. மனிதர்களைக் கொல்லக்கூடிய விஷப் பாம்புகளைக் கடித்துக் கடித்துத் துண்டு துண்டாகச் செய்யக் கூடிய பற்கள் அவை. பாம்பைப் பார்த்ததுமே வீராவேசத்துடன் குதித்துச் சண்டை போடக்கூடிய கால்கள் அவை. செயலற்றுக் கிடந்தன சிறிய கண்களானுலும் எலி மந்தைகளையும், பெருச்சாளிக் கும்பல்களையும் கிடு கிடு வென்று ஆட்டிவைப்பவை. அத்தகைய கண்கள் மூடப்பட்டுக் கிடந்தன. 'பய்யன்ன, வாடா' என்ருல் இந்த மனிதர்களின் அழைப் பெல்லாம் நல்லெண்ணமும் அன்பும் நிறைந்தது என்றும், அவர்கள் கருணையோடு தன்னைப் போன்ற பிராணிகளுக்கு வயிறு நிறையப் போடுவார்கள் என்றும் ஆசையோடு அந்த அழைப்பைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த காதுகள் நிரந்தரமாகச் செவிடாகிவிட்டன.

பைரவய்யா வீராவேசத்துடன் அந்த வாலைப் பிடித்துக் கொண்டு பலத்தை யெல்லாம் உபயோகித்து, பாய்ந்து செல்லும் ஆற்றில் பய்யன்னவின் பிணத்தை வீசி எறிந்தான். கீழே இரத்தம் சிந்திய இடத்தில் மண்ணை யெல்லாம் ஆற்றில் போட்டுவிட்டான். ஒன்றும் தெரியாதபடி ஆற்றுக்குப் போய் கை கால்களைக் கழுவிக் கொண் டான்.

பய்யன்னவின் பிணத்தை ஆறு, இழுத்துக் கொண்டு போயிற்று. அது அழுகிப் போகவில்லை. ஓரிடத்தில் கரை சேர்ந்தது. பசியோ டிருந்த ஒரு பருந்துக்கு ஆகாரமாயிற்று.

சாயந்திரம், பொழுது போவதற்கு முன்னரே, காலையில் மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு போன பையன் திரும்பி வந்தான். பட்டணத் திலிருந்து டாக்டரும், பெரியம்மாவும் திரும்பி வந்தார்கள். பய்யன்ன

வுக்கு இனிப்புத் தின்பண்டங்கள் இஷ்டமென்று, காய்ந்த மீன்கள் மிகவும் இஷ்டமென்று, பெரியம்மா அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு வந்தாள். வீட்டுக்கு வந்ததும் முதலில் பய்யன்னு தின்ருனே இல்லேயோ என்று புழக்கடை மாடத்தில் பார்த்தாள். பால் சாதம் அப்படியே இருந்தது.

'பாருங்க, நம்ப பய்யன்னுவுக்கு எவ்வளவு சொகுசோ? சொல் லிட்டுப் போனுக்கூடத் தின்னவேல்லே.'

'நீ கிட்டேருந்து போட்டாலொழிய தின்ன மாட்டாண்டீ.'

பையிலிருந்து ஒரு காய்ந்த மீனை எடுத்துக் கொண்டு பெரியம்மா ஆற்றங் கரைக்கு வந்தாள்.

'பய்யன்னு, வாடா...உனக்கு இஷ்டமானது. கொண்டாந்திருக் கேண்டா... வாடாப்பா... வாடா...' என்று கூப்பிட்டாள். திரும்பத் திரும்பக் கூப்பிட்டாள். இருட்டுச் சூழும் வரையில் புழக்கடையில் மைதானத்தில், வீட்டில் ஒவ்வொரு இடமாகச் சென்று கூப்பிட்டாள்.

'எங்கே தவறிப் போயிட்டானே, வீட்டுக்கு கொண்டுவந்துட டாமே பாதியிலே விட்டுட்டுப் போயிட்டேன். அந்தப் பாழாப் போன பஸ்ஸும் அது வரெக்கும் வராதுது அப்பொத்தானு வந்து சேரணும்? வழியிலே எதாவது நாய் கடிச்சிப் போட்டுதோ? எந்தப் பூனையாவது வயித்திலே போட்டுக்கிச்சோ? அந்த ரெண்டு கீரிகளும் வந்து அதன் மேலே விழுந்து புடிங்கிடுச்ரோ?'

அந்த இருட்டில் கூட, கணவனோடு சேர்ந்து ஆலமரம் வரையில் சத்தம் போட்டுக் கொண்டே போனுள். கூப்பிட்டாள். திரும்பி வரும் பொழுது எத்தனையோ விதமாகக் கூப்பிட்டாள்.

வீட்டுக்கு வந்தும் சமையல் இல்லே. வாயில் பச்சைத் தண்ணீரைக் கூட ஊற்றவில்லே. இரவெல்லாம் கண்விழித்துக் காத்திருந்தாள். நடுவில் எழுந்து வந்து ஆற்றங் கரையில், 'அப்பா, பய்யன்னு, ஒனக்கு இனிப்பும், மிட்டாயும் கொண்டு வந்திருக்கேண்டா... ஒனக் கிஷ்டமான மீனெக் கொண்டாந்தேண்டா... வாடா... அப்பா. வாடா...' என்று கூப்பிட்டாள்.

பொழுது விடிந்தும் அந்தக் கல்கல்லென்ற சத்தம் கேட்கவில்லே. காலேயிலேயே தலே முழுகிவிட்டுப் பூஜை அறையில் ஒரு மணி நேரம் உட்கார்ந்து, 'என் பய்யன்னனே எனக்குக் கொடு' என்று வேண்டிக் கொண்டாள். நாலு பேரிடம் சொல்லித் தேடச் சொன்னுள். அவன் அகப்பட்டால் பூஜை புனஸ்கார மெல்லாம் செய்வதாக வேண்டிக் கொண்டாள்.

இரண்டு இரவுகள் கடந்து விட்டன. பய்யன்ன போன வழி தெரியவில்லை. மூன்றாவது இரவு பரண் மேலே சத்தம் கேட்டது. அவசரத்துடன் எழுந்தாள். அது கல்கல் என்ற சத்தம் அல்ல. படக் படக் என்ற சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. விளக்கைத் தூக்கிப் பார்த்தால், இது வரையில் திறந்தபடியாகப் போட்டுக் கிடந்த தானியத்தை எலிகள் கொள்ளை யடித்துக் கொண்டிருந்தன. அவற்றைத் துரத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் கூட வரவில்லை.

இப்பொழுதும் மீன் வாங்கினால், இது பய்யன்னனுக்கு என்று ஒன்றை எடுத்து வைக்கிறாள். ஒரு காகிதத்தில் அந்த பய்யன்னனின் படம் வரைந்து கத்தரித்து, கழுத்தில் மூன்று சிறு மணிகள் கட்டி அந்தப் பொந்தில் வைக்கிறாள். காற்றில் அது அசைந்தால் அவசர அவசரமாகப் போய்ப் பார்க்கிறாள். பால் கலந்த சாதத்தைத் அந்தப் பொந்தில் வைக்கிறாள். எந்தப் பூனையாவது பால் சாதத்தைத் தின்றுவிட்டால் பய்யன்னா தின்றான் என்று எண்ணிக் கொள்கிறாள்.

பய்யன்னா எங்கேயோ உயிரோடு இருக்கிறான் என்றும், யாரோ இரும்புச் சங்கிலியால் கட்டிப் போட்டிருக்கிறார்கள் என்றும், அந்தச் சங்கிலியைப் படக் படக் கென்று கடித்து அறுத்துக் கொண்டு தன்னைப் பார்ப்பதற்காக எப்போதாவது வருவான் என்பது பெரியம் மாவின் நம்பிக்கை.

ஒரு நாள் காலை. பொழுது சற்று ஏறியிருந்தது. பைரவய்யா வீட்டிலிருந்து கோழிக் குஞ்சுகளை வெளியே விட்டான். கோழி யுடன் குஞ்சுகள் முன்னே நகர்ந்து ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றன. டாக்டர் வீட்டுக்கு எதிர்ப்பக்கம் அது. புளிய மரத்தின் கீழே, ஆற்றோரமாக, விழுந்து கிடந்த தானியங்களைக் கோழிக்குஞ்சுகளின் கூட்டம் கொத்திக்கொண்டிருக்கின்றன. பய்யன்னாவின் தொந்தரவி லிருந்து தப்பித்துக் கொண்டதற்காக பைரவய்யா பெருமைப் பட்டுக் கொண்டு இனி, கோழிகளை அந்த ராத்திரியிலிருந்து திண்ணைகள்மீது விட்டு வைத்தாலும் பயமில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டான். அவ்வளவு சிரமப்பட்டுப் பொறிக்க வைத்து வளர்த்த கோழிக்குஞ்சு களின் அழகைப் பார்த்துப் பூரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இவற்றி லிருந்து நாள்தோறும் முட்டையிடக் கூடிய கோழிகள், கோழிப் பந்தயத்திற்கு உதவக் கூடிய சேவல்கள் நன்றாகத் தயார் செய்ய வேண்டும் என்று கர்வத்தோடு எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான்.

அப்படி அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே தன் கண் களையே நம்ப முடியாதபடி ஒரு கீரி—பய்யன்னாவைவிட இன்னும் பெரியது, பயங்கரமானது, இளங் கறுப்பு நிறமானது—கோழிக்

குஞ்சுகளின் மேல் பாய்ந்து ஒன்றைக் கௌவிக் கொண்டது. பைரவய்யா ஓடிப்போய் அதைத் துரத்தினான். கற்களிடையே எந்த இடுக்கிலே சென்று மறைந்ததோ? எவ்வளவு தேடினாலும் கிடைக்க வில்லை. திரும்பி மெல்லமெல்ல அடி வைத்துக் கொண்டு கோழிகளை வீட்டுப் பக்கமாக ஓட்டிச் சென்று மனைவியிடம் கோழிகளை மூடி வைக்கும்படிச் சொன்னான்.

பைரவய்யா கட்டில் மேல் சாய்ந்தான். தான் கட்டையால் அடிக்கும் பொழுது, குற்றம் அறியாத, அப்பாவியான பய்யன்னு தூக்கிய முகம், கூப்பிய கைகள்; அது மனிதனை போல, 'நான் ஒரு தப்பும் செய்யலே. என்னைக் கொன்னுடாதே... கொன்னுடாதே' என்று உயிர் மேல் மிகவும் ஆசை வைத்துப் புலம்புவதுபோலத் தோன்றியது. அந்தக் காட்சியை மனதிலிருந்து அழிக்கமுடியாமல், அவன் இடுப்பு துவண்டுவிட்டது.

தேங்க்ஸ் ஃபார் தி பி. எம்.

அந்த வரிசை பங்களாங்க சிமெண்ட் கேக்குக மாதிரி இருக்குது. அதுக முன்னுலே ஒய்யாரமா வளைஞ்சிருக்கும் ரோடு, அந்தப் பங்களாக்கள்ளே இருக்கறவங்க, வம்புக்கு தரித்திரம் வராதபடி கடவுள் கிழிச்ச கோடு மாதிரி இருக்காங்க. அதுக்கு முன்னுலே இருக்கற பீச்சு, நிலாக்குப்பை மாதிரி இருக்குது. சமுத்திரத்து மேலே நிலாவெளிச்சம் வெள்ளி ஆவி மாதிரி இருக்குது. அந்த வரிசை பங்களாக்கள்ளெ இருக்கற 13-வது நம்பர் வீட்டுக் காம்பவுண்ட் ஆறு ஏக்கரா இருக்கும்.

அந்தக் குளிர் நிறைஞ்ச ராத்திரி, அதிலேயிருந்த இலைஅசையாத மரங்க, அந்த நிலாவிலே கல் மரங்க மாதிரி இருக்குது.

அந்த வீட்டுக் கேட்டு பக்கத்திலெயிருக்கற கேரேஜ் புது சோப் துண்டாட்டம் இருக்குது. அந்தப் பங்களாப் போர்ட்டிகோவில் நின்னிருக்கிற மூணு காருகள், இறக்கையை மடிச்சிகிட்ட இரும்புப் பறவைகள் மாதிரி இருக்குது.

வீட்டு முன்னுலே, பூந் தோட்டத்திலே ரெண்டு பாதைகள்—மெலிஞ்ச பெண்ணேட ரெண்டு ஜடை மாதிரி இருக்குது.

அந்தப் பாதைகள் பக்கத்திலே சிவப்புத்தொட்டி, பச்சைக் குழந்தை சேத்து விரிச்ச உள்ளங்கை மாதிரி இருக்குது.

தொட்டிகள்ளே இருக்கற செடிக பூவின்பாரத்துக்கு வளைஞ்சு, தீராத ஆசைக மாதிரி இருக்குது.

அந்த வீட்டு முன்னுடி மொசாய்க் படிகம் போன்ற வெண் துண்டுகள் மாதிரி இருக்குது.

மேல் படியிலேயிருக்கற டோர் மேட், ஸ்பான்ஜ் கேக் மாதிரி இருக்குது.

அந்த வராந்தாலேயிருக்கற ரவுண்ட் டேபிள் பெரிய பூவோட தொப்புள் மாதிரி இருக்குது. சுத்தியிருக்கற சிவப்புப் பிளாஸ்டிக் நாற்காலிக அந்தப் பூவோட இதழுக மாதிரி இருக்குது. அது மேலே யிருக்கற கறுப்பு கிளாஸ்தொட்டி நல்லாக் கொழுத்த வண்டு மாதிரி இருக்குது.

அந்த வராந்தா முனையிலே தூங்கிகிட்டிருக்கற வேலைக்காரன் அடிமை மாதிரி இருக்கருன்.

வராந்தா பின்னாலே ஹால்லே, சீலிங் நடுவுலே சின்ன இலைப்பச்சை எலக்ட்ரிக் லைட், புலிக்கண்ணு மாதிரி இருக்குது.

ஹால் முழுக்கத் தரைமேலே விரிச்சிருக்கற ரெட் கார்ப்பெட் ரத்தக் குளம் மாதிரி இருக்குது.

அந்தப் பங்களா முன்னாலே, ஒரு கறுப்புக் கார் சத்தம் பண்ணாம வந்து நிக்குது. அதிலேயிருந்து ஒரு நெட்டையான வாலிபன் இறங் கறான். அவன் சூட் கறுப்பா இருக்குது. அவன் ஹேட் ஃபெல்ட் டாலே பண்ணது. அவன் பூட் அடிப்பாகம் ரப்பராலே ஆனது. அவன் கையிலெ கறுப்புப் பை யிருக்குது. அவன் கண்ணுக்குத் தடிமன் கண்ணாடியிருக்குது. வாங்க, வாசகப் பெருமக்களே நாம அந்தப் புதுமனுஷனைப் பின்தொடர்ந்து போவோம்!

கேட்டை மெதுவாத் திறந்து அவன் உள்ளே நுழையறான். சத்தம் பண்ணாம வராந்தா ஏறித் தன் டார்ச் லைட்டைப் போட்டு வேலைக் காரன் தூங்கறதைப் பாத்து சந்தோஷப் பட்டா மாதிரி, தன் கோட் காலரை மேலே தூக்கிவிட்டு, ஹாட் முனையை கண் வரைக்கும் இழுத்துவிட்டுக் கதவை மெதுவாத் தள்றான், அந்தக் கறுப்பு சூட் மனுஷன்.

கதவு தாப்பாள் போடாமதான் இருக்குது.

அவன் ஹாலுக்குள்ளே போயி மாடிப்படி மேலே எரிஞ்சிகிட் டிருக்கிற லைட்டை அணைச்சிடறான். அந்த வீட்டுக் கீழ்ப் பாகத்திலே சந்தடியே இல்லை.

அவன் தன் கைப்பையைத் திறந்து அதைச் சோதிச்சிப் பாத்துட்டு சத்தம் போடாம மாடிப்படி ஏற ஆரம்பிக்கறான்.

படித் திருப்பத்திலே போய்ச் சேர்றப்போ அதே சமயத்திலே, மாடி இறங்கி வர்ற ஒரு வாலிபன் அவனைக் கெட்டியாப் பிடிச்சிகிட்டு, 'மேத்யூ! திருடன் வந்துட்டான்'ன்னு உரக்கக் கத்தினான்.

அந்தச் சத்தத்தை கேட்டு மாடி ஹால்லேயிருந்து அஞ்சு வாலிபனுக ஓடிவந்து அவனைச் சுத்திகிறாங்க,

'ஸாரி பிரதர்ஸ். லேட் ஆயிடிச்சு'ன்னு சொல்றான் அந்தக் கறுப்பு சூட் மனுஷன்.

'நீ டைமுக்கு எந்தப் பார்ட்டிக்கு வந்தே சொல்லு, ரெகி?' —கேள்வியிலேயே பதிலைச் சொல்றான் சலபதி.

'உனக்காகக் கல்யாணம் நின்னு போகலை ஆவட்டும்'னு சொல் றான் சுந்தரம்.

'நல்ல வேலை செஞ்சிங்க'—கஷ்டப்பட்டுக்கலெ ரெகி.

'இன்னும் ரெண்டாவது ரௌண்ட்லேதான் இருக்கிரும்'னு சொல்ருன் டாக்டர் ஜகந்நாதம்.

'நமக்கு மூணு ரௌண்ட் ஆனுத் தவிர மருந்துக்கும் பச்சைத் தண்ணிக்கும் வித்தியாசம் தெரியாது'—விளம்பரம் செய்ருன் சுந்தரம்.

'நல்லது...சீக்கிரமாத் தெரிய விடாதே'—சிரிக்கருன் ரெகி.

எல்லாரும் மாடி மேலே ஹாலுக்குப் போருங்க.

திரை மறைவுலே சந்திரன்களை ஒளிச்சி வெச்சா மாதிரி ஹால்லே கன்ஷீல்ட் லைட்டுங் இருக்குது.

ஹால் நடுவுலே மெஹாகனி டைனிங் டேபிள், மலைக் குட்டை மாதிரி கறுப்பா இருக்குது.

அது மேலே இருக்கற பிளேட்டுங்க அந்தக் குட்டையிலே பூத்த விந்தைப் பூக்களாட்டம் இருக்குது.

பிளேட்டுங்க பக்கத்திலேயிருக்கற புட்டிங்க, விலையுள்ள மருந்து புட்டிங்க மாதிரி இருக்குது. அதிலே ஒண்ணு ரத்த புட்டி மாதிரி சிவப்பா இருக்குது.

அந்த ஹால்லே சுவத்திலேயிருக்கற வெள்ளை வர்ணப் படத்திலே நிமிர்ந்த மார்களோட ஒரு பொண்ணு இருக்கரு. அந்தப் பொண்ணோட ஜாக்கெட்டிலே அடி பட்டனுங்க அவுந்திருக்குது. மீதி பட்டன்களை அவ போடப் போருளா அவுக்கப் போருளா, சொல்ல முடியாது.

*   *   *

பார்ட்டி ரொம்ப மும்முரமா நடந்துகிட்டிருக்குது. பார்ட்டியிலே இருக்கறது மொத்தம் ஏழு பேரு. அதிலே அஞ்சு பேர் மேத்யூ (மது), ரெகி (ரகு), சுந்தரம், ஜகந்நாதம், ஜகன்மோகன் டாக்டருங்க. சலபதி கண்ட்ராக்டர், வெங்கடராவு பிளீடர்.

டாக்டருங்க சிநேகத்தை ரொம்ப பேர் பல காரணங்களுக்காக வெச்சிக்கிருங்க. கொஞ்சம் பேர் ஸ்டேடஸுக்காக வெச்சிக்கிருங்க. கொஞ்சம் பேர் இலவச வைத்தியத்துக்காக வெச்சிக்கிருங்க. இன்னும் கொஞ்சம் பேர் சேம்ப்பிள் மருந்துக்காக வெச்சிக்கிருங்க.

வெங்கடராவு 'மருந்து'க்காக வெச்சிருக்கருன்.

சலபதி, 'நர்ஸு'களுக்காக வெச்சிருக்கருன்.

சலபதிக்கு 'மருந்து'லெ இண்டரெஸ்ட் இல்லெ அதுக்காக அவன் எந்தப் பார்ட்டியும் விட்டுட மாட்டான். அவனுக்கு முதல் ரௌண்டுக்குப் பசி போயிடும். ரெண்டாவது ரௌண்டுக்குப் பெண்ணுசை செத்துப் போயிடும். மூணுவது ரௌண்டுக்குத் தூக்கம்

வந்துடும். அவன் இப்போ மூணுவது ரௌண்டிலெயிருக்கறுன். அதனுலே அவன், ‘ இவ்வளவுக்கும் இந்தப் பார்ட்டி எதுக்கு ?’ன்னு கேட்டான், கொட்டாவி விட்டுகிட்டே.

‘ உனக்கு என்னத்துக்கு அதெல்லாம்? மேத்யூ கொடுக்கறுன், நாம வாங்கிக்கறேம். எதுக்காரு இன்ரு ?—ஒர்த்தன் அதட்டினுன்.

‘ துரைசானி யாராவது தேடாமெ ஆப்ட்டாளோன்னு ? ’—சலபதியின் டௌட்டு.

‘ உன் மனசிலேயிருக்கறது டௌட்டா, பொருமையா ? ’

‘ எஃப்எஸ்ஸா. வந்தா ரெண்டு பேரு சொன்ன மாதிரி ரெண்டுமா ? ’

‘ புத்தி மண்ணைத் தின்னதாலே கேட்டேன்.’

‘ இனிமே தின்னுதே. முதல்லே நீ ஏன் வர்றே இந்தப் பார்ட்டிக் கெல்லாம் ? ’

‘ நீ குடிச்சிட்டே... எங்களைக் குடிக்க விடமாட்டே...’

‘ ஓநாய் கிட்டே ஆட்டுக்குட்டி சொன்ன மாதிரி.’

‘ சலபதி ! பின் ரூம்லே படுக்கை போட்டிருக்குது.’

‘ அது மேலே சலவை பண்ண போர்வை கூட இருக்குது.’

‘ ரெண்டு தலைகாணியும் ஒரு குஷனும் இருக்குது.’

‘ போயி படுத்துக்கோ.’

‘ இவ்வளவுக்கும் பார்ட்டி எதுக்குடான்னு கேட்டா, படுத்துக் கோன்னு சொல்றீங்களே ஏன் ? ’

‘ பார்ட்டியா? எதுக்காரு இன்ரு இப்போ? ’—மேத்யூ சொன்னுன்.

‘ மேத்யூ நாளைக்கி அஸ்வமேத யாகம் பண்ருணும். அதுக்கு...’

‘ அதிலே குதிரை நீதான். காலம்பற ரொம்ப தூரம் ஓடணும். படுத்துக்கோம்மா.’

‘ யாரு ஓடணும் ? ’

‘ நீதானம்மா. சாச்சிக்கோப்பா.’

‘ பார்ட்டி எதுக்கோ சொல்லலேன்ரு நானு படுத்துக்கமாட்டேன்.’ —சலபதி அடம் பிடிச்சான்.

‘ பார்ட்டியா ?...’—சிகரெட்டைப் பத்தவெச்சிகிட்டுக் கேட்டான் மேத்யூ. ‘ ஒரு தமாஷ் நடந்தது.’

‘ ஹாம், தமாஷாவா ? ’

‘ எப்போ ? ’

‘ நேத்து ராத்திரி...’

* * *

நேத்து நிலா காய்ஞ்ச ராத்திரி, வெள்ளிப்புவுடரை அப்பிகிட்டது. சூடு உண்டாக்கிக்கக் கூடியவங்களுத் தேவையான குளிர் இருந்தது.

அப்போதான் செகண்ட் ஷோ ஆரம்பிச்சாங்க. ரோட்லே சந்தடி குறைஞ்சி போயிட்டது.

எமர்ஜென்ஸி வார்டுலேயிருந்து பாத்தா தூரத்திலே யிருக்கற ஆஸ்பத்திரி, கண்ணுடி மாளிகை மாதிரி இருக்குது. எமர்ஜென்ஸி வார்டு மட்டும் உயிரில்லாம அமைதியா இருக்குது. அதன் வராந் தாலே இருட்லே தோட்டி சிம்ஹாசலம், குடிச்ச மயக்கத்திலே தூங்கி கிட்டிருக்கருன்.

வார்டுலேயிருக்கற சுவர்க்கடிகாரம் சம்மட்டி அடிக்கிரு மாதிரி நேரத்தை ஓட்டிகிட்டிருக்கு.

ரூம்லே, நடுவுலே டேபிளிருக்குது. அதன் மேலே கதர் துணி யிருக்குது. அந்தத் துணி மேலே புஸ்தகம் இருக்குது. அதை ரெண்டு கண்ணுங்க படிச்சிகிட்டிருக்குது.

புஸ்தகம், பண்டிதர்களுக்காகப் புதுச்சேரியில் தனிப்பட அச்சிடப் பட்டது.

கண்ணுங்க நர்ஸ் சரோஜாது. புஸ்தகம் படிச்சிகிட்டிருக்கற சரோஜாக்கு இன்னும் படிக்கணுங்கற ஆசை யில்லெ. அப்பொ அவளோட ஆசையைப்பத்தி எழுதிரு கௌரவமானவங்க படிக்க மாட்டாங்க. ஆரு, அது மட்டும் அந்த மாதிரி புஸ்தகத்தைப் படிச்ச அறுவது வயசானவங்களுக்கும் உண்டாகற ஆசைதான்!

அவளோட எலும்புகள்ளே விவரிக்க முடியாத ஒரு இழுப்பு ஆரம்பிச்சது. இதயபாரம் அதிகமாயி எதிர்ச் சுவத்தைப் போய்க் குத்தணும்னு தோணுது அவளுக்கு.

எதிர்லே யிருக்கற டேபிளை வளைச்சி உடைச்சிப் போடணும் போல இருக்குது.

ஒரு மாத்தத்துக்காக அவ பிளாஸ்கிலே யிருந்து காபியைக் கப்புலே ஊத்திகிட்டு குடிச்சா.

குடிச்சப்பறம் நெருப்புத் தண்ணி குடிச்சா மாதிரி தோணிச்சு அவளுக்கு. அவ மூச்சு விட்றப்போ நெருப்பு ரவைக வெளியே வர்ரு மாதிரி தோனிச்சு. அந்தக் கொதிப்புக்கு அமைதி...

'கப்பைத் தரையிலே போட்டுடைக்கணும்...

'டேபிளைச் சுவத்திலே இடிச்சி மோதணும்...

'இல்லேன்ரு தூக்க மாத்திரை...

'எத்தனை நாளைக்கி இந்த மாத்திரை?...

மாத்திரை யில்லாத ராத்திரி—மருந்தில்லாத ராத்திரி—பேஷண்ட் இல்லாத ராத்திரி—சல்லாபம் பண்ணற டாக்டரு இல்லாத ராத்திரி.

இந்த மாசம் மறுபடியும் வராது.

அப்பாடா ஒரு மாசம்! அம்மாடா ஒரு மாசமா?

முப்பது ராத்திரியா?...

* * *

அதே ராத்திரி...

கமலா நாற்காலியிலே உக்காந்திருக்கரு. எதிர்லே கண்ணுடியிலே தன் முகத்தைப் பாத்து அடையாளம் தெரிஞ்சிக்க முடியாம துள்ளி விழரு.

* * *

கண்ணுடி முன்ஞடி உக்காந்திருக்கற கமலா கல்யாணப் பொண்ணு மாதிரி இருக்கரு.

அந்த அறை இலேப்பச்சை நிறத்திலே இருக்குது. இலேப்பச்சை லேட் வெளிச்சத்திலே, முதலே யிருக்கற பாசி பிடிச்ச ஏரியாட்டம் இருக்குது.

அந்த அறைக் கதவுங்க, ஜன்னலுங்க மூடியிருக்கறதனுலே காத்து அனலா இருக்கு.

அந்த அனல் காத்துக்குக் கமலாவோட உடம்பு சூடாயி ஜுரம் வர்ரு மாதிரி இருக்குது. அவ ஏதோ இஷ்டமில்லாத வேலே செய்ரு மாதிரி, அந்த வேலே தப்பான வேலேயா இருக்கரு மாதிரி, அவ முகத்திலே பயம், அவசரம் தென்படுது. பயத்தினுலே அவளோட பெரிய கண்ணுங்க இன்னும் பெரிசாயி அதுகளோட வழக்கமான அழகை இழந்துட்டுது.

அவளோட பட்டுப்புடவை சரிகைப் பூக்கள்ளேயும், அவளோட நகைகள்ளேயும் விழுந்து பிரதிபலிக்கிற மின்சாரவிளக்கு வெளிச்சம் அவ அழகை டிஸ்ட்ராக்ட் பண்ணுது.

அவ தோள் மேலே போட்டிருக்கற நைலான் துணி, நிலா இழை மாதிரி இருக்குது.

அவ ஜடை, முதல்லே யிருந்து கடைசி வரைக்கும். ரோஜாவாவே பூத்த விந்தைச்செடி மாதிரி இருக்குது.

அவ நகை ஆறு வீசை எடையிருக்கும். அவ அதைத் தாங்கிக்க முடியாம இருக்கரு மாதிரி தென்படுது.

அந்த நகைகள்ளே கல்லுங்க, வர்ணப் புழுவுங்க மாதிரி தென்படுது அவளுக்கு.

அவ ஒட்டியாணம் ஒல்லி இடுப்புக்குச் சுத்திவிட்ட தங்கப் பாம்பு மாதிரி இருக்குது.

அவ பட்டுப்புடவைப் பூவுங்க அவளைச் சுத்தி வளந்த விஷமரம் பூத்த சரிகைப்பூவுங்க மாதிரி இருக்குது.

கண்ணாடியிலே அவ தன் முகத்தைப் பாத்துகிட்டா. பயத்தாலே வெளியே தெரியற அளவு நடுங்கிகிட்டிருக்குது அவ உதடு.

பண்ணிகிட்ட அலங்காரம், போட்டுகிட்ட நகை எல்லாத்தையும் பாத்தா ஓடிப் போகப்போற பெரிய வீட்டுப் பொண்ணாட்டம் இருக்கறா அவ. ஆனா, வெளியே பாண்டு வாத்தியத்தையும் ஆரவாரத்தையும் கேட்டா, அவ இஷ்டமில்லாத கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போற பொண்ணு மாதிரி இருக்கறா.

இதுக் கிடையிலெ கதவைச் சத்தம் பண்ணாம தெறந்து ஒரு ஆளு அறைக்குள்ளே வந்து கதவை மூடிடறான். அந்த ஆளுக்கு வயசு முப்பத்தஞ்சு இருக்கலாம். முப்பத்தஞ்சு வருஷமாக் கசரத்து பண்ண மனுஷன் மாதிரி ரொம்ப பலசாலியா, வாட்ட சாட்டமா இருக்கறான். அவன் கண்ணிமை மரக் கம்பளிப்பூச்சி மாதிரி இருக்குது. அவன் சுருட்டை முடி அவுத்து விட்டா, மூணு முழம் இருக்கலாம். அவனோட மெல்லீசு மீசை சின்னக் கத்தி ஜோடி மாதிரி இருக்குது. அவன் டெர்லின் ஷர்ட் பாம்புத்தோல் மாதிரி இருக்குது. அவன் கழுத்தைச் சுத்தி கட்டியிருக்கற ஸ்கார்ஃப் சாரைப் பாம்பாட்டம் இருக்குது.

குனியறப்போகூடத் தன் முகத்தைப் பாத்துக்கற எண்ணத்தோட பாலிஷ் பண்ண மாதிரி இருக்குது அவன் பூட்ஸுங்க.

அவன் வலது கன்னத்து மேலே இண்ட்டு மார்க் மாதிரியிருக்கற மச்சம், ரௌடிங்க அடிதடிச் சண்டையிலே பட்ட காயத்தோட வடுவு மாதிரி இருக்குது.

அவன் ஷர்ட்டோட வலது கை, கைக்குட்டையைக் காட்டறதுக் குன்னே மடிச்சிவிட்டா மாதிரி மடிச்சிருக்குது.

அவன் வலது முன் கையிலே, பத்து அங்குலத் தோல் பட்டை ஒண்ணு இருக்குது. அந்தப் பட்டையிலே அங்கங்கெ பித்தளை முள் இருக்குது. அந்தப் பட்டையாலே யாரையாவது ஒரு அடி அடிச்சா மூணு சேர் ரத்தம் ஒழுகும்.

அவன் வாயிலே பீடி அணைஞ்சி போகலை.

அந்த மனுஷன், ஹீரோயினைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கத் தயாரான வில்லன் மாதிரி இருக்கறான்.

அவனைப் பாத்து பயத்தோட ஓட்டம் பிடிச்சா கமலா.

அவளைத் தடுக்கறதுக்குன்னே சொல்ரு மாதரி அவன் கை ரெண்டையும் அகலமா விரிச்சான்.

அவ மூணு அடியிலே அவன் கிட்டே போயி அவன் கையிலே சாஞ்சிட்டா.

அவன் அன்போட அவ தலையெத் தடவிக் கொடுத்துகிட்டு 'எப்படியிருக்குது'ன்னு கேட்டான்.

'பயமா இருக்குது...'

'நடுவுலே பயப்பட்டா எப்படி?'

இதுக்குள்ளே கதவு ரொம்ப மெதுவாத் தட்டற சத்தம் கேக்குது. கமலா மூணு எட்டுலே போயி நாற்காலியிலே விழுந்து கூந்தலைக் கையிலே சரி பண்ணிக்கிரு மாதிரி நடிக்க ஆரம்பிச்சா. ஸ்கார்ஃபைச் சரிப்படுத்திகிட்டே அவன் கதவைத் திறந்தான்.

ரெண்டு ஆம்பிளைங்க பூமாலை பிடிச்சிகிட்டு அறைக்குள்ளே வந்தாங்க. அவங்கள்ளே சின்னவன், 'வில்லன்' கழுத்திலே மாலையைப் போட்டான். ரெண்டாவது ஆளு, 'கமலா ராவு அவர்களே, உங்களை எப்படிப் பாராட்டறதுன்னே தெரியலை'ன்னு சொல்லிகிட்டே மாலையை அவகிட்டே கொடுத்தான்.

மாலையை வாங்கிகிட்டு கமலா, 'எனக்கு பயமா இருக்குது'ன்னு சொன்ன.

'முதல் ராத்திரி எல்லார்க்கும் அப்படிதான் இருக்கும். பயப்படாதீங்க'ன்னு சொன்னுன் சின்னவன், ரெண்டர்த்தம் படும்படியான கண்ணோட.

பெரியவன், 'வில்லன்' பக்கமாத் திரும்பி, 'அமோஹம். உங்க ரெண்டு பேரு நடிப்பு பிரமாதம். இந்த நாடகத்தாலே ஆந்திர தேசமெலாம் ஜெயிச்சிடலாம். புருஷன் மனைவியாயிருந்து நீங்க வில்லன்–ஹீரோயின் வேஷம் போடறது ஒரு தனிக் கவர்ச்சி'ன்னு சொன்னுன்.

சின்னவன் கமலா கிட்டே, 'உங்களுக்கு இதுவரைக்கும் ஸ்டேஜ் அனுபவம் இல்லேன்ன நம்ப முடியாது'ன்னு சொன்னுன்

'ரெண்டாவது ஸீனுக்குச் செட்டு போட்டுகிட்டிருக்கருங்க. ஸீன் உங்களோடதான் ஆரம்பிக்குது. சீக்கிரமாத் தயாராகணும்'னு சொன்னுன் கமலாகிட்டே பெரியவன்.

கமலா பதில் சொல்றதுக்குள்ளே வெளியே ஒரே ஆரவாரம். 'ஹாலு பத்திகிச்சு'ன்னு கத்தறது கேக்குது.

'ஹாலு'ங்கற ஒரு வார்த்தைதான் அறையிலே யிருக்கறவங்க காதிலே விழுது. பூமாலை டைரக்டரும் அசிஸ்டெண்டும்

அறையை விட்டு வெளியே போனதுமே கதவுங்க காத்துக்கு மூடிகிட்டது.

கமலா அவசரமா ஓடிக் கதவைத் தள்ளினா. ஆனா, கதவு திறக்கலே. 'அய்யோ, கதவு திறக்க முடியலீங்க' ன்னு நடுங்கற குரல்லே.

'நான் திறக்கறேன்'—அவன் தள்ளினாலும் கதவு திறக்க வரல்லே.

வெளியே தீ, பாம்போட பிளந்த நாக்கு மாதிரி கொழுந்துவிட்டு எரியுது. ஜனங்களோட அழுகைக்கு வெடிக்கிற மூங்கிலுங்க தாளம் போடுது.

'அய்யோ கதவைத் திறங்களேன்' னு பரிதாபமாக் கத்திகிட்டு கமலா கையாலே கதவை ஓங்கி ஓங்கி இடிச்சா. அவ சுண்டுவிரல் நசுங்கிப் போய் கதவு மேலே ரத்தம் ஒழுவ ஆரம்பிச்சுது.

இலைப்பச்சை விளக்கு வெளிச்சத்திலே அந்த ரத்தம் மை போட்ட கண்ணீர் மாதிரி இருக்குது.

'நீ பயப்படாதே கமலா'—அவன் தைரியம் சொன்னான்.

'பயப்படாதேங்கிறீங்களே என்னங்க... அய்யோ கடவுளே, இப்ப என்ன பண்ணறது? சீக்கிரமா யோசனை பண்ணுங்க. இல்லேன்னா நாம செத்துப் போயிடுவோம்! எரிஞ்சி போயி செத்துடுவோங்க... அந்த ஜன்னலைத் திறங்க... நாம செத்து போயிட்டா...'—அவ பிசாசைப் பாத்த ஆளு மாதிரி நிறுத்திட்டா.

அவ பேசிகிட்டிருந்தா. அவன் ஜன்னலைத் திறந்து, 'கடவுளே' ன்னு சொல்லி, கண்ணை மூடிகிட்டான்.

அவன் ஜன்னலைத் திறந்த உடனே ஜுவாலை, நெருப்புமேகம் மாதிரி அறைக்குள்ளே நுழைஞ்சிது. அந்த நெருப்புலே அவளோட டோப்பா, ஸ்கார்ஃப், செயற்கைக் கண்ணிமைங்க, சட்டை பத்திகிட்டது.

'கமலா'ன்னு கத்திகிட்டு அவ பக்கமாத் திரும்பினான்.

அவ முகத்திலே வேர்வைத் துளிங்க தீயோட சிவப்பு வெளிச்சத்திலே ரத்தத் துளிகளாட்டம் இருக்கிறது.

அவன் எரிஞ்சிபோன கண்ணோட, 'இனி பிழைக்க மாட்டேன்'னு தெரிஞ்சிகிட்ட மனுஷன் மாதிரி, பாஷையில்லாத பெரிய கூச்சல் போட்டு ஓட்றதுக்கு ஆரம்பிச்சான்.

'அய்யோ நில்லுங்க' ன்னு சொல்லிகிட்டே அவ, அவன் பின்னாடியே ஓடினா.

விஷம் போன்ற இருட்டிலே அவங்க ஓடிகிட்டிருக்கறாங்க. ஆனா அவங்களை ஒரு நெருப்புமேகம் ஆயிரம் நாக்குகளை நீட்டிக்கிட்டு துரத்திகிட்டிருக்குது.

கூரான கல்லுங்க — உடைஞ்ச முள்ளுங்க — விஷ இருட்டு — நெருப்பு மழை — உயிரோட இருக்கும் பொழுதே எரிஞ்சிகிட்டிருக்கற மனுஷன் — பின்னுலெ உயிரோட இருக்கிறோமா செத்துபோயிட்டமான்னு தெரிஞ்சிக்க முடியாத அந்தப் பொண்ணு.

அவ அலுத்துப் போயி ஓட முடியாம நின்னுட்டா. தான் செத்து போயிட்டா மாதிரியும், தன்னைப் புதைச்சிட்டா மாதிரியும், தனக்குச் செத்துப் போனப்பறம் கெட்டகனு வர்ருப் போலவும் அவளுக்குத் தோணிச்சு.

கனு இல்லே. இந்த ஓடின பாதத்திலே ரத்தத்திலே பொய் ஒண்ணு மில்லே.

எல்லாம் உண்மை... உண்மை!

கண்ணு மூடிகிட்டிருந்த அவளுக்கு, மேகம் கிட்டே வந்து விழுந்தாமாதிரி சரசரங்கற சத்தம் கேட்டு, மறுபடியும் ஓட ஆரம்பிச்சா.

காலுக்குக் கீழே என்னது அது மெத்துன்னு? அந்த இருட்டு மரங்க பின்னுடி அந்தப் பச்சைக் கண்ணுக யாரோடது?

காட்டோட அந்தகாரத்துக்குள்ளே, விஷப் பாம்புகளோட பாதாளத்துக்கு அவளை, அந்த வெறிபிடிச்ச மேகம் துரத்திகிட்டே யிருக்குது.

'மூச்சு வாங்குது. இனி என்னைச் சுட்டுப் போட்டாலும் ஓட முடியாது கடவுளே'ன்னு சொல்லிகிட்டே ஒரு கூரான பாறை மேலே விழுந்துட்டா.

* * *

தூக்கத்திலே ஓட்டம் பிடிச்ச கமலா, கட்டிலை உதைச்சிகிட்டு குழந்தை மேலே விழுந்துட்டா. எழுந்து கண்ணைத் திறந்து பாத்தா கட்டில் மேலே குழந்தைக்கு பதிலா பிசாசு தென்பட்டா மாதிரி இருந்தது அவளுக்கு. குழந்தை சரியா மூச்சுவிடக் காணும். பார்வை மங்கிப்போய் கண்நிலைக் குத்திக்கிட்டு இருந்தது.

'டேய் கண்ணு... கண்ணு! என்னப்பா ஆச்சு? பேச மாட்டியா?'ன்னு சொல்லித் தோளைப் பிடிச்சிகிட்டு உலுக்கினு.

கண்ணு, 'அமமா'ன்னு சொல்லப் போனுன். திறந்த உதடுக மூடிகிட்டது. ஆனு பேச்சு வரலை. அந்த 'அம்மா'ங்கற வார்த்தை அவ காதுக்குக் கேக்கலை. ஆனு கேக்கக் கூடிய குடல் சரசரன்னு சுத்திகிட்டுப் போயிட்டது.

அன்னக்கி, அதுக்கு முந்தினநாளு கொஞ்சம் சீக்கா இருந்தது கண்ணனுக்கு. அவ்வளவுதான். ஆனு, அதுக்குள்ளே விஷம்

கக்கற இந்த இருட்டு ராத்திரி வந்ததும் எந்த நல்ல பாம்பு கடிச்சிது? எந்த மகமாயி நாக்கை நீட்டிஞ?

'என்ன ஆச்சு? சொல்லுப்பா ... சொல்லு கண்ணு ... எப்படியிருக்குதப்பா...ஒரு தடவை சொல்ல மாட்டியா, நல்லா இருக்கறேனுன்னு? அம்மான்னு ஒரு தடவை சொல்ல மாட்டியா ... சொல்லுப்பா...என் அப்பா இல்லே...ஒரு தடவை சொல்லு...சாகற வரைக்கும் இப்படியே உன் கிட்டவே இருந்துட்றேன் ... இனிமே எப்பவும் உன்னை விட்டுட்டுப் போவமாட்டேனப்பா...இன்னைக்கி என்கிட்டியே இரும்மான்னு என் காலைச் சுத்திகிட்டாலும் கேக்காம போயிட்டேன் ... தப்பு பண்ணிட்டேன் கண்ணு ... தப்பு பண்ணிட்டேன்...

'...ஆனு...உனக்குத் தெரியாதப்பா ஏன் போனேன்னு ... நீ சின்னக் குழந்தை ... உனக்குத் தெரியாது ... எனக்காகப் போகலேப்பா. நான் என்னைக்கோ செத்துப்போயிட்டேன்.

'போனது உனக்காகத்தான் ... கட்டாயம் வந்ததனுல்தான் போனேன். ஆனு, இனிமே எப்பவும் போவமாட்டேன் கண்ணே... உன் கிட்டவே இருந்துட்றேன்... நான் நல்லாத்தான் இருக்கறேன்னு சொல்லுப்பா ... இப்படியே உன்னை அணைச்சிகிட்டே இருந்துடறேன் ... இப்படியே செத்துப்போறேன் ... ஒரு தடவை சொல்லுப்பா'—பைத்தியம் பிடிச்சவ மாதிரி கெஞ்சிகிட்டா.

ஆனு கண்ணன் பார்வையிலெ பயம் போகலே.

* * *

ரிக்ஷாலே, அவ மடியிலே மூச்சுவிட முடியாம திண்டாடற அந்தக் குழந்தை, அறுந்துபோன குடல் மாதிரி தொங்கிகிட்டிருக்கருன்.

'கடவுளே இந்தப் பிரயாணம் அங்கேதானு?...'

அறுந்து போரு மாதிரி படபடன்னு அடிச்சிகிச்சு ரிக்ஷா செயினு.

'போன வருஷம் சரியா இதே மாதிரிதான் அவரை...'

ரிக்ஷாக்காரன் கறுப்பு முதுகுலே, துத்தநாக ஆணிங்க அடிச்சா மாதிரி நிலா வெளிச்சம் மின்னுது.

கூட்டிலே குருவி மாதிரி அவ ரிக்ஷாலே ஒடுங்கிகிட்டா.

'அங்கே மருந்துக்கு...?'

கூட்டுத் துளைகிட்டே ஆந்தையெப் பாத்த குருவி மாதிரி அவ வெடவெடன்னு நடுங்கிபோயிட்டா.

'என்னுலே நீந்த முடியலே கடவுளே, இந்த நெருப்பு ஏரியிலே. என்னுலே ஏற முடியலேப்பா கத்தியாட்டம் இருக்கற இந்த மலையிலே.

என்னைக் கொன்னுடுப்பா, கொன்னுட்டு வேணும்னு துண்டு துண்டா ,அறுத்து, நரம்பு நரம்பாப் பிச்சுப் போட்டு மெதுவா, திருப்தியாக் கொன்னுடு. ஆனு, கொன்னுட்டப்பறம் எனக்கு மறு ஜன்மம் இல்லாத சாவைக் கொடு. அதுதான் எனக்கு வேணும்.' —ஆசீர்வாதத்துக்காகப் பிரார்த்தனை பண்ணிகிட்டா.

அவளுக்குச் சாவு வரலே.

* * *

ராத்ரி பத்தே முக்கால்...

நர்ஸ் சரோஜா தூங்கிகிட்டிருக்கரு...

தோட்டி சிம்ஹாசலம் தூங்கிகிட்டிருக்கருன்...

' அம்மா... அய்யா...'

அம்மா—அய்யா எழுந்திருக்கலே.

' தாயே...'

தாய் எழுந்திருக்கலே.

' அம்மா...'

அம்மா ஒரு கண்ணைத் திறந்தா.

' தாயே...'

தாய் ரெண்டாவது கண்ணைத் திறந்தா

' அம்மா—தாயே...'

அம்மா—தாய் கண்ணை மூடிகிட்டா.

அவ தூக்கத்திலேயிருந்து எழுந்துக்கறதுக்கு அஞ்சுநிமிஷம் பிடிச்சது. விஷயத்தை விளக்கிச் சொல்றதுக்கு இன்னொரு அஞ்சு நிமிஷம் பிடிச்சது கமலாவுக்கு.

' எப்பத்திலே யிருந்து இந்த நோயி ?

' எப்பத்திலே யிருந்தோ இல்லே தாயே. நேத்து கொஞ்சம் சீக்கா இருந்தான். அவ்வளதான். இன்னைக்கிக் கொஞ்சம் உடம்பு சூடாயிருக்குது. ராத்ரி எப்பவும் போலதான் படுத்துகிஞன். இதுக்குள்ளே இந்த மாயமான நோயி வந்தது...'

நர்ஸ் அவனை உத்துப் பாத்தா.

அவ உடம்பிலே அரை சேர் கறிகூட இல்லே.

பைத்தியம் பிடிக்கப்போற பொம்பளை மாதிரி இருக்கரு அவ.

சிரிக்கறதுக்கு இல்லாம அழுறதுக்குன்னே கடவுள் அவளுக்கு வாயைக் கொடுத்தா மாதிரி யிருந்தது.

வேஷம் போட்டாலும் வேலைக்காரி வேஷத்துக்கே பொருத்தமான பொம்பளை மாதிரி இருந்தா.

கெட்டகனவு நனவாயிட்ட பொம்பளை மாதிரி இருந்தா.

'வேறெ எங்கேயாவது கூட்டிட்டு போகக் கூடாதா?'

சுடுகாடு தவிர போறதுக்கு ரெண்டாவது இடம் இல்லாத மனுஷி மாதிரி பேசாம இருந்துட்டா.

'சிம்ஹாசலம்...'—நர்ஸ், சினிமாலே ஹீரோயின் மாதிரி கூப்பிட்டா. சிம்ஹாசலம் எழுந்திருக்கலே. வில்லன் மாதிரி கூப்பிட்டா. அவன் எழுந்திருக்கலே. பெண்புலி மாதிரி கத்தினா. அவன் எழுந்திருச்சான்.

'டியூட்டி டாக்டரைக் கூப்பிடு.'

சிம்ஹாசலம் போனான். ஒரேயடியாப் போயிட்டான்.

'அம்மா, கொஞ்சம் சீக்கிரமா...'

'நான் இன்னு பண்ணறதும்மா. நான் நர்ஸ். டாக்டர்...டாக்டர் வரணும்.' டாக்டர் வரலே.

'டியூட்டி டாக்டர் இல்லே' ன்னு சிம்ஹாசலம் சொன்னான்.

'ஏன் இல்லே? இந்தா, இந்த மெமோ எடுத்துட்டுப் போ...'

மெமோ டியூட்டி ரூம்லே டாக்டரை உண்டாக்க முடியலே.

'சினிமாக்குப் போயிட்டாரு...' சிம்ஹாசலம் வந்துட்டான்.

'அம்மா குழந்தைக்கு ஏதாவது ஆயிடும்மா...'

'அது அப்படிதான். சும்மா இரும்மா ... சினிமாக்கு எடுத்துட்டு போ மெமோ... உன்னே இல்லே. சிம்ஹாசலம் உன்னெத்தான்...'

சினிமாக்குப் போன டாக்டருக்குக் காக்கிநாடாவிலேயிருந்து வந்த ஃபஸ்ட் இயர் தொத்தல் கிளி தென்பட்டா. தென்பட்டு டாக்டர் தோள்மேலே சாய்ஞ்சிட்டா.

கிளியும் டாக்டரும் பீச்சுக்குப் போனாங்க. அந்த விஷயம் அவங்களுக்குத்தான் தெரியும்.

ஒண்ணரை மணி நேரத்துக்கு சிம்ஹாசலம் வந்தான். 'சினிமாவிலே இல்லே. வீட்டிலேயும் இல்லே.'

'யாரு டியூட்டி டாக்டர்?'

'மேத்யூ டாக்டர்...'

'எல்லா இடத்திலேயும் பாரு...'

'லைப்ரரிலே இருக்கிறாரோ என்னமோ? அழைச்சிட்டு வா...'

லைப்ரரிலேயிருந்து மேத்யூ டாக்டர் வரலே. ரெகி டாக்டர் வந்தான் ஒரு மணிக்கு. அவன் கதர் பேண்ட்டும், கதர் ஸ்லாக்கும் போட்டிருந்தான். அவன் முகம், ரொம்ப நல்லவன் முகம் மாதிரி கருணையோடும் புத்திசாலித்தனத்தோடும் பிரகாசிச்சிது. இருக்கற வயசை விட அஞ்சு வருஷம் அதிகமாத் தெரியும் பாத்தாக்கா. அவன் மூக்குப் பக்கத்திலே மெல்லிய கோடுங்க அப்பவே ஆழமாகிக்

கிட்டிருந்தது. அவன் கண்ணும் மூக்கும் தூக்கலாகவே யிருந்தது. அவன் சிவப்பாவே யிருந்தான். அவன் தலைமுடி கறுப்பாவே யிருந்தது. அவன் அழகன்னுதான் சொல்லணும். அவன் நடையிலே ஒரு டிக்னிட்டி இருந்தது.

அவன் மூக்குக் கண்ணுடி ஃபாரின் து.

கால்லே பூட்ஸு விலை யுயர்ந்தது.

கைக்குட்டை ஸில்க்குதான்.

ஆனு அவன் முகத்து மேலே நல்லவன்னு போர்டு கட்டினு மாதிரி இருந்தது. அவன் ஆபீசர் ஸீட்டுலே உக்காந்திருந்தாலும் யாரும் சாதாரணமாப் போய் பேசறதுக்குத் தயங்க மாட்டாங்க. அவன் எவ்வளவு பெரிய கார்லே உக்காந்தாலும், அவனை டைம் கேக்கறதுக்கு யாரும் பயப்பட மாட்டாங்க. அவன் எந்த ரோட்டிலே யிருந்தாலும் அவன்கிட்டே பணம் கேக்கறதுக்கு எந்தப் பிச்சைக்காரனும் பின்வாங்க மாட்டான். அவனைப் போலக் கூடப் பிறந்தவங்க இருந்தா நல்லா யிருக்கும்னு தோணும் யாருக்கும்.

'இவர் எப்பவும் பொய் சொல்ல மாட்டார். எப்பவும் எந்தப் பாவமும் செய்ய மாட்டார். யாருக்கு உதவி வேணும்னுலும் இல்லேன்னு சொல்ல மாட்டார்னு தோணும் அவனைப் பாத்தா.

அவன் வார்டுக்கு வர்றப்போ பெஞ்ச் மேலே உக்காந்திருந்த கமலா தென்பட்டா.

புருஷன் பிணத்தைப் பாக்க முடியாத கல்யாணப்பொண்ணு மாதிரி அவ கையாலே மூஞ்சை மூடிகிட்டா.

நீ செத்துப் போயிட்டா உன் பெண்டாட்டி இப்படி ஆயிடுவாளோன்னு நீ பயப்படறு மாதிரி இருக்கரு அவ.

அவளுக்கு முப்பது வயசு இருக்கலாம். ஆனு நூறு வருஷம் முடிஞ்சிபோன மனுஷி மாதிரி இருக்கரு. அவ கட்டிகிட்டிருக்கற வாடகைப் புடவை இன்னும் முழுசா அழுக்காயிட்லே.

டாக்டரைப் பாத்த அவ, மரியாதையா எழுந்திருச்சு தலைகுனிஞ்சிகிட்டு நின்னுகிட்டிருக்கரு—செய்யக்கூடாத வேலையைச் செஞ்சிட்டு ஆப்ட்டுகிட்டவ மாதிரி வெக்கத்தைவிட அதிக பயத்தோட நின்னுகிட்டிருக்கரு.

பெரிய இடத்துக் கல்யாணத்துக்கு, சின்ன வயசு சிநேகத்தை நினைச்சுப் போயி, போனதுக்காக வருத்தப்படறவ மாதிரி கஷ்டத்தோட, அப்பாலஜிடிக்கா நின்னுகிட்டிருக்கரு. பெஞ்ச் மேலே, துணிக்கீழே குழந்தை, நோய் மூட்டை மாதிரி இருக்கருன்.

அவன் பக்கத்திலே நிக்கற கமலா, சின்ன நோய் பக்கத்திலே பெரிய நோய் மாதிரி நின்னுகிட்டிருக்கரு.

வந்ததுமே, பேஷண்ட் நாடியைப் பாத்ததுமே, டாக்டர் ரெகி தியேட்டரை ரெடி பண்ணுததுக்கு நர்ஸ் சரோஜாவைத் திட்டிஞன். 'மனுஷங்கெல்லாம் ஒண்ணுதான்னு உங்களுக்கு எப்போதான் தெரியப் போவுது? இப்போ நடக்கக் கூடாதது நடந்துட்டா தப்பு யார்து?'ன்னு கோவிச்சிகிட்டான்.

உடனே பேஷண்ட்டை எடுத்துகிட்டு தியேட்டர்க்குப் பக்கத்து ரூமுக்குள்ளே ஓடிஞன்.

நின்னுபோன போர் மறுபடி ஆரம்பிச்சிட்டா மாதிரி ஆஸ்பத்திரி முழிச்சிகிட்டது. தியேட்டர்லே லைட்டுங்க, மழை கழுவிவிட்ட நட்சத்திரங்க மாதிரி ஜொலிக்க ஆரம்பிச்சது.

கமலா கண்ணுலே நம்பிக்கையும், ஏமாத்தமும் 'ஸீ–ஸா' ஆடி கிட்டிருந்தது.

'போன வருஷம்... இதே ஆஸ்பத்திரிலேயே... இதே டைமுக்கு... இந்த மாதிரி பெரிய டாக்டருதான்...'

பெரிய வீடுகள்ளே அழக் கூடாதுன்னு தெரிஞ்ச பெரிய மனுஷி யாட்டம் அவ, கண்ணிலே கண்ணீரை நிறுத்தணும்னு நினைக்கிரு. வாயிலே அடைச்சிகிட்ட அவளோட புடவைக் கரை, ரத்தம் கக்கற மனுஷன் வாய்கிட்டே வைச்சுகிட்ட துணி மாதிரி இருக்குது.

பத்து நிமிஷம் ஆயிட்டுது.

கழுத்துலே ஸ்டெத்தாஸ்கோப், கையிலே நோட்டு புக்கு, கண்ணுலெ கவலையோட ரெகி ரூமுலேயிருந்து வெளியே வந்தான்.

கமலா ஒரு அடி முன்னே வைச்சி, 'டாக்டர் எப்படி'ன்னு கேட்டு 'இருக்குது?'ன்னு கேக்க முடியாம போயிட்டா.

'பரவாயில்லே'ன்னு சொன்ஞன் ரெகி. தன் கவலையை அவ தப்பா நினைச்சிகிரு மாதிரி பாத்துகிட்டு... ஆனு எதோ கெட்ட செய்தியைச் சொல்ல முடியாதவன் மாதிரி அவஸ்தைப் பட்ருன் அவன்.

'அம்மா... இந்த மருந்துங்க... அந்த எதிர் ஷாப்புலே...' செத்துப் போன குழந்தைக்குச் சுங்கம் கட்டச் சொன்ன அரிச்சந்திரஞேட கொடூரம் அவன் கிட்டே இல்லே.

'டாக்டர்...' 'என்னை இப்படியே எரிச்சாலும் நாலுகாசு கிடைக் காதே'என்கறது அந்த 'டாக்டர்' என்ற குரலுக்கு அர்த்தம்!

'பரவாயில்லேம்மா. தப்பு என்னுதுதான். உன்னைக் கேக்காம இருந்திருக்கணும்—ஸ்டாக்குலேயிருந்து கொண்டுவர்றதுக்கு நேரமா

யிடுமோன்னு...'—இனிமே எப்பவும் பாவம் செய்ய மாட்டேன்னு கடவுள் கிட்டே சத்தியம் பண்றவன் மாதிரி சொன்ஞன்.

டாக்டர் எழுதிக் கொடுத்த மருந்துகளை வாங்கி வர்றதுக்கு சிம்ஹாசலம் ஓடிஞன்.

ரெகி கமலாவோட கண்ணுலே உத்துப் பாத்தான். இருந்தாலும் கமலாக்குக் கஷ்டமாத் தோணலே.

'அம்மா! நீ ஒண்ணும் நினைச்சிக்கலேன்ஞ...'

'சொல்லுங்க டாக்டர்'னு சொல்ற மாதிரி பாத்தா.

'உன்... அந்தக் குழந்தையோட அப்பா...'—மேலெ கேக்க முடியாம நிறுத்திட்டான்.

'எரிஞ்சி போயிட்டாரு...' செத்துப் போயிட்டார்னு சொல்லாம போனதுக்கு அவ தன்னையே கோவிச்சிகிட்டா. 'அய்யோ பாவம். ஐ ஆம் ஸாரி, எக்ஸ்டிரீமிலி ஸாரி.'–இங்கிலீஷ் அவளுக்குத் தெரியாம யிருக்கலாம்னு தெரிஞ்சிக்க முடியாதவன் மாதிரி விசனப்பட்டான்.

'அப்பொ நீ... உனக்கு...?'

'ரிக்கார்டு டான்சுங்க...' ஒரு காலத்திலே அவ பண்ணது.

இப்போ பேவ்மெண்ட் பூ.

ஆம்பிளைக் கைகளுக்கு ஒரு பஞ்சு பொம்மை.

'ஐ ஆம் ஸாரி'ன்னு சொல்லலே ரெகி. அந்தக் கேள்வி கேக்காம இருந்தா நல்லாயிருக்கும்னு தோனிச்சு அவனுக்கு.

ஆஞ தன் நிலையெச் சொல்லிட்டப்பறம், தன் கஷ்டத்தைக்கூடப் பிறந்தவன் கிட்டே சொல்லிகிட்டா மாதிரி கமலா மனசுலே பாரம் குறைஞ்சது.

அப்பறம் நிமிஷங்க சீக்கரமாப் போயிட்டுது, கமலாக்குக்கூட.

சிம்ஹாசலம் மருந்துங்க கொண்டு வந்தான். 'அப்பா?'

தியேட்டர் ரெடி ஆயிட்டுது. 'கடவுளே!'

ஆபரேஷன் டிரஸ்லே வானவெளிப் பிரயாணிமாதிரி ரெகி ரூமுலே யிருந்து வந்தான்.

'என் குழந்தையைக் காப்பாத்துப்பா'—ஸைலண்ட் பிரேயர்.

ஸ்ட்ரெச்சர் மேலே குழந்தையைத் தியேட்டருக்குள்ளே கொண்டு போஞங்க.

'என்னைக் கொண்டுபோயிடு ஸ்வாமி...'

* * *

ஆபரேஷன் ஆரம்பிக்கறதுக்கு முன்ஞடி பேஷண்ட் பல்ஸைப் பாத்த நர்ஸ், 'டாக்டர்'ன்னு, குழந்தை பிசாசு ஆயிட்டா மாதிரி பயத்தோட கூச்சல் போட்டா.

'ஷட்டப், சொன்னதைச் செய். கையாலாகலேன்னு வெளியே போயிடு...'—ரெகி அதட்டிச் சொன்னான்.

ஃபஸ்ட் இன்ஸிஷன்—தொண்டை மேலே முதல் கத்திஅறுவை புஸ்தகத்திலே சொன்ன மாதிரியே விழுந்தது.

* * *

மனுஷங்களோட நல்லதனத்து மேலே மறுபடியும் நம்பிக்கை வந்தவ மாதிரி மனோபலத்தோடும், தைரியத்தோடும், அந்த நம்பிக் கையெ ஒரு தடவை இழுந்துட்டோமேன்னு நினைக்கறவ மாதிரி வருத்தத்தோட உட்காந்திருந்தா கமலா.

தள்ளு வண்டியிலே சின்னக் குழந்தைங்கமாதிரி அவ கண்ணு முன்னாடியே, ரெண்டு ஆக்ஸிஜன் ஸிலிண்டருங்க தியேட்டருக் குள்ளே போச்சு.

'என்னைப் போல ஒர்த்தி... ரிக்கார்ட் டான்சர்... மட்டமான நிலையிலே இருக்கறவ...அவ மவனுக்குக் கூட...கடவுள் இருக்கிறார்.'

விலையான வைன் புட்டிங்க மாதிரி பிளட் ப்ளாஸ்மா புட்டிகளை எடுத்துகிட்டு தியேட்டருக்குள்ளே ஓடினா இன்னொரு நர்ஸ்.

'இத்தனை நர்ஸுங்க... இத்தனை மருந்துங்க... இவ்வளவு நல்ல டாக்டர்... இப்பொ என்ன ஆனாலும்... கடவுளே... என்ன தப்பான யோசனை...' கடவுள் இருக்கிறார்.

* * *

ஆபரேஷன் முடிஞ்சி போயிட்டது. டாக்டர் ரெகி ஆபரேஷன் டிரஸ்ஸைக் கழட்டாமலே தியேட்டர்க்கு வெளியே வந்து மெதுவா கமலாகிட்டெ போயி, அவ தோள் மேலே ரொம்ப அன்போட கையை வைத்தான்.

உன் மாங்கல்யம் அறுந்துபோச்சுன்னு மகக்கிட்டெ சொல்ல வேண்டிய நிலைமையிலிருக்கற அப்பாமாதிரி அவன் அவஸ்தைப் பட்டுகிட்டிருந்தான்.

'ஐ ஹாவ் டன் மை பெஸ்ட்... ஆனா லாபம் இல்லாம போயிட் டுதும்மா...'

* * *

அப்பறம் ரெகியே, அம்மாவையும் குழந்தையையும் ரிக்ஷாக்கு ஏற்பாடு பண்ணி சிம்ஹாசலத்தைத் துணைக்கி அனுப்பி வைச்சான்.

அந்தப் பெரிய மனுஷன் அப்படிப் பண்ணலேன்னா அவகிட்டே இருந்த ரெண்டு ரூபாயும் ரிக்ஷாக்கே தீந்து போயிருக்கும்.

இந்தச் சக்கை மொட்டை...

இந்தக் கெம்புக் குப்பையை...

'பால் கொடுத்த கையாலியே கொள்ளி வெக்கணுமப்பா !'

'உங்கப் பணக்கார கும்பல்லே நூத்துக்கு ஒர்த்தர் உன்னை மாதிரி இருந்தா உங்க நிழல்லே பொழச்சிடுவேன்னு மனசிலேயே வாழ்த்தி கிட்டு, நினைச்சிகிட்டு, குழந்தையெக் கையிலே வாங்கிகிட்டு நின்னு.

செத்துப்போன கிறிஸ்துவைப் பிடிச்சிகிட்டு அழற மேரி மாதிரி இருந்தா அந்த அம்மா.

'வர்றேன் டாக்டர்'—நன்றியிலே நிறைஞ்சுபோன இதயம் சொல்லவிடலை.

*　　　*　　　*

'அதோ வாலுன்னு இதோ புலீன்னு சொல்ற ரெண்டணா நாலணா பத்திரிகைக்கார முண்டங்க நிஜமான புலி ஆப்ட்டா விடுவாங்களா? இதுக்குள்ளே என் மானத்தைக் கடைத் தெருவுலே வித்திட்டிருப் பாங்க. ரெகி மட்டும் காப்பாத்தாம இருந்திருந்தா...'—சொன்னான் மேத்யூ.

'பெரிசா என்ன பண்ணிட்டேன் இப்போ'—தன் டெரிவுல் பேண்ட் மேலே விழுந்த சிப்ஸ் துண்டை இடதுகைச் சுட்டு விரலாலே தட்டிகிட்டே சொன்னான் ரெகி.

'இவ்வளவுக்கும் இந்தப் பார்ட்டி எதுக்கு ?'

'ரெகிக்கு...எ மில்லியன் தேங்க்ஸ் ஃபார் தி பி.எம்.'—நன்றியைத் தெரிவிச்சான் மேத்யூ.

'அப்படின்னா ?'—கண்ட்ராக்டர் ஆச்சரியப்பட்டு போனான்.

'பி.எம்.னா போஸ்ட் மார்ட்டம்...'

'அப்படின்னா ?' கண்ட்ராக்டர் இன்னும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனான்.

'அப்படின்னா, பெஞ்சி மேலேயே உறங்கிப் போயிட்டான் அந்தக் குட்டிக் கழுதை.'

கானல் நீர்

மலை நடுவுலெ யிருந்து சரிவு வழியாத் தண்ணி தொடர்ச்சியா நேராக் கீழே விழுந்துகிட்டிருக்குது. அந்த மலை ரொம்ப உயர மானது. அந்த நீர்வீழ்ச்சிகிட்டே யிருந்து அப்படித் தலை எடுத்துப் பாத்தா பச்சை இலைங்க நிறைஞ்சு அந்த மலை, கண்ணுக்கு விருந்தா யிருக்கும். அந்த மேல் உச்சி எங்கேயோ ரொம்ப தூரத்திலே இருக்கருப்போலத் தோணும். யாராவது அந்த உச்சி வரைக்கும் ஏற முடியுமான்னு பிரமிக்க வைக்கும்.

தினம் நீலா அந்த நீர்வீழ்ச்சி கிட்டேயே உக்காந்திருப்பா. தண்ணியிலே காலை நனைச்சிகிட்டு, தண்ணித் துளிங்க அப்பப்போ சிதறித் தலை மேலே விழுந்துகிட்டிருக்கும். சில்லுன்னு அந்தத் தண்ணி உடம்பிலே பட்டதுமே நீலாவுக்கு உடம்பு சிலிர்க்கும், சந்தோஷமா இருக்கும்.

அந்த நீர்வீழ்ச்சி எங்கேயோ மலை உச்சியிலே யிருந்து வருது. அந்தச் சரிவு வரைக்கும் சின்னக் காவா மாதிரி ஜலஜலன்னு வருது. அப்பறம் அந்தச் சரிவுலே யிருந்து சர்ருன்னு கீழே விழுது.

ஒவ்வொரு தடவை நீலா சரிவு மேலே ஏறி, காவா மாதிரி வந்துகிட்டிருக்கும் தண்ணிக்குப் பக்கத்திலே உக்காந்துக்குவா. அங்கேயே தூங்கிடுவா. ஒரு நிமிஷம் ஆசையா அந்த மலை உச்சியைப் பாப்பா அவ்வளவு தூரம் ஏற முடிஞ்சா ... அந்த உச்சிக்குப் போக முடிஞ்சா ... எவ்வளவு நல்லா இருக்கும்! ஆனா தனியா ஏறிப் போறதுக்கு அவளுக்குத் தைரியமில்லே. ஆசையோட சும்மா அப்படிப் பாத்துகிட்டே யிருப்பா. அது ஒரு தீராத ஆசை! அந்த மலை உச்சியிலே ஒரு சந்நியாசி குடியிருக்கருராம்! அவரை எப்பவும் நீலா பாத்ததில்லே. அவர் எப்பவும் கீழே இறங்கி வந்ததில்லே. யாரும் மேலே ஏறனதில்லே. தினம் ராத்ரி நேரத்திலே அந்த மலை உச்சியிலே ஒரு விளக்கு எரியும். ராத்திரி ரொம்ப நேரம் வரைக்கும் மினுக் மினுக்குன்னு தெரிஞ்சிகிட்டிருக்கும். அதனாலே எல்லாரும் அங்கே ஒரு யோகி இருக்கருருன்னு சொல்வாங்க.

மலைச் சரிவுக்கு ரொம்பக் கீழே பள்ளத்திலே நீலாவோட குடிசை யிருக்குது. அதிலே யாருமில்லே, பாட்டியும் அவளையும் தவிர. மலைக்குக் கொஞ்சம் பின்பக்கமா ஒரு சின்னக் கிராமம் இருக்குது.

முன்னாலே அங்கேதான் பாட்டி இருந்தாளாம். தன் அம்மா இருந்தாளாம். தன் அம்மா இருந்தப்போ கதையைப் பாட்டி சொல்லுவா அப்பப்போ : ' உங்க அம்மா, உன் அளவு இருந்தப்போ நாங்க அந்தக் கிராமத்திலேதான் இருந்தோம். உங்க அம்மா தினம் இந்த மலைக்குத் தண்ணிகிட்டே வருவா. இங்கேயே சுத்திகிட்டிருப்பா, மாடு மேய்ச்சிகிட்டு. ஒரு தடவை இங்கே யார் கூடவோ சேந்துட்டா. அவனுக்காக ரொம்ப ஏங்கிகிட்டிருந்தா. அவன் திரும்பி வர்றேன்னு பேச்சு குடுத்திருந்தான். ஆனா திரும்பி வரல்லே. உன்னைப் பெத்தப்பறம் ஜுரம் வந்து செத்துப் போயிட்டா. அதோ அந்த மாமரம் இருக்குதே, அங்கேதான் தகனம் பண்ணோம். இந்த மலையாத்துகிட்டவே இருக்கணும்னு உங்கம்மா ஆசைப்பட்டா ! அந்த மாஞ்செடியை நான்தான் நட்டேன். அதைப் பாத்துகிட்டிருந்தா, உங்கம்மாவைப் பாத்துகிட்டிருக்கறு மாதிரியே இருக்கும். அது பூ பூத்தா, உங்கம்மா சிரிக்கறு மாதிரியே இருக்கும். அதுக்குத்தான் கிராமத்தை விட்டு வந்து இங்கேயே இருக்கறேன்.' அம்மா கதையைக் கேட்டா ஏதோ கண்ணைக் கட்டிவிட்டாமாதிரி இருக்கும். அந்த மாமரத்தைப் பாத்தாக்கா அவளுக்குத் தன் அம்மாவைப் பாத்தா மாதிரி இருக்கும்.

பாட்டிக்குச் சொத்து ஒண்ணும் கிடையாது, ரெண்டு எருமை, கொஞ்சம் ஆடுங்க தவிர. அதுகளைப் பாத்துகறது நீலாவோட வேலை. ஆனா அதுகளை மேய்க்கறது ஒண்ணும் பெரிய வேலை இல்லே. அதுக வழியிலே அதுகளே மலைமேலே எங்கேயோ போவும், மறுபடியும் சாயந்திரம் அதுக பாட்டுக்குத் தாங்களாவே திரும்பி வந்து சேந்துடும். அதுகளைப் பத்திக் கவலை இல்லை. அவ சுகமா நீர்வீழ்ச்சிகிட்டே, செடிங்க புதருங்க நடுவுலே, அங்கே இங்கே திரிஞ்சிகிட்டிருப்பா. யாருமில்லாத இடத்திலே அவளுக்கு மரத்திலே பூவுங்க, பறவைங்கதான் சிநேகம். இலைகளோட சலசல சத்தம், பறவைகளோட கீச்கீச்சுங்கற கூச்சல், இதுகளைக் கேட்டுட்டிருப்பா. அதுக கும்பல் கும்பலா, ஒவ்வொரு தடவை தனித்தனியா அந்தக் கிளையிலே யிருந்து, இந்தக் கிளையிலே யிருந்து பறந்துகிட்டிருந்தா அவளுக்கென்னமோ வேறே ஒரு உலகத்திலே இருக்கறு மாதிரி யிருக்கும். எத்தனை தடவை பாத்தாலும் அதெல்லாம் புதுசா வேடிக்கையா இருந்துகிட்டிருக்கும். இப்படிப் பொழுது போயிடும். சாதாரணமா எப்பவும் தன்னந் தனியா இருக்கறோமே என்கற எண்ணம் வராது.

மலைச் சரிவுலே கொஞ்சம் மேலே தள்ளி இன்னும் ரெண்டு குடிசைங்க இருக்குது. ஒண்ணுத்துலே கோகிலா, கணபதி இருக் கருங்க. ரெண்டாவது காலியா இருக்கும். எப்பவாவது யாராவது மலையெப் பாக்கறதுக்கு வந்தா அதிலே ஒரு நாளு இருந்துட்டுப் போவாங்க.

கோகிலா அவங்களுக்குச் சாப்பாடு சமைச்சிப் போடுவா. கணபதி மலையைச் சுத்திக் காட்டுவான். பாட்டிக்குக் கோகிலாதான் துணை. மத்தியான நேரத்திலே ரெண்டு பேரும் பேசிகிட்டிருப்பாங்க. கீழே குடிசைலேயிருந்து பாட்டி ஏதோ கத்திச் சொல்லுவா. மேலே குடிசைலேயிருந்து கோகிலா ஏதோ உரக்கப் பதில் சொல்லுவா. எருமைகளைப் பத்தியோ, மேகங்களைப் பத்தியோ, உதிர்ந்துகிட் டிருக்கும் இலைகளைப் பத்தியோ பேச்சு நடந்துகிட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு நாள் ரெண்டு பேரும் சேந்து மத்தியானத்திலே புறப்பட்டுக் கிராமத்துக்குப் போவாங்க. அங்கே எல்லாரையும் பாத்துப் பேசிட்டு ஏதாவது வீட்டுக்கு வேண்டியது வாங்கிகிட்டு சாயந்திரமா வருவாங்க.

மலைச் சாரல் கிட்டே நின்னுகிட்டுத் திரும்பிப் பாத்தா பெரிய பள்ளத்தாக்கு ஒண்ணு தெரியும். ரெண்டு பக்கமும் மலை, பச்சையா உயரமா இருக்கும். நடுவுலே-குறுகலா ஒரு பாதை, வெள்ளையா பாம்பு மாதிரி வளைஞ்சு நெளிஞ்சு இருக்கும். மலை அடிவாரம் வரைக்கும் வந்து அந்தப் பாதை நின்னுடும். தூரத்திலெயிருந்து வண்டிங்க எதாவது வந்தாலும் அங்கேதான் நின்னுடும். அங்கேயிருந்து யாராுலும் மேலே வரணும்னு, கால்வழியா நடந்து வரவேண்டியது தான்.

அன்னைக்கி மத்தியானம், நீரோடைக்குப் பக்கத்திலே புல்லுமேலே படுத்துத் தூங்கிட்டா நீலா. முழிப்பு வந்தப்போ பொழுது போய்கிட் டிருந்தது. அந்திநேரச் சிவப்பு தண்ணியிலே கரைஞ்சிகிட்டிருந்தது. செடிங்க மத்தியிலெ அந்தி வெய்யில் கண்ணுமூச்சி விளையாடிகிட் டிருந்தது. நீலா சோம்பல் முறிச்சிகிட்டு, கண்ணைத் துடைச்சிகிட்டு அந்தப் பக்கம் இந்தப் பக்கம் பாத்தா. நீரோடைக்கு அந்தப் பக்கம் யாரோ ஒர்த்தர் உக்காந்துகிட்டிருந்தார். புல்லோட என்னமோ விளையாடிகிட்டிருந்தார். நீலா இருந்த பக்கம் மெதுவாத் திரும்பிப் பார்த்தார். நீலா திடுக்கிட்டுப் போனு. அவர் யாரோ புது மனுஷன்! இதுவரைக்கும் எப்பவும் பாத்ததில்லே. எப்போ வந்தாரோ? தான் தூங்கிட்டிருந்தப்போ வந்திருக்கணும். எவ்வளவு நேரமா அப்படிப் பாத்துகிட்டிருக்கருரோ தெரியலே. வெக்கம்

பிடுங்கித் தின்னுட்டுது. தன் தூங்கு மூஞ்சி அவருக்குத் தெரியாம இருக்க முக்காட்டை இழுத்து மூடிக்கணும்னு நினைச்சா. முந்தாநா பத்தும் பத்தாம யிருந்தது. அவர் வெள்ளையா, எவ்வளவோ அழகா இருந்தார். அவர் போட்டுகிட்டிருந்த துணிகூட வெள்ளையா மல்லிப்பூ மாதிரி இருந்தது. நீலாவோட ரத்த மெல்லாம் சுண்டிப் போயிட்டுது.

அந்த மலைப் பக்கத்திலே யாருமே அவ்வளவு அழகா இருக்க மாட்டாங்க. காவியேறின துணிகளைத் தவிர யாரும் அவ்வளவு வெள்ளைத் துணிகளைக் கட்டமாட்டாங்க. நீலாக்கு, அவர் யாரோ தேவலோகத்திலேயிருந்து வந்தா மாதிரி இருந்தார். தண்ணி பக்கத் திலே ரெண்டு வெள்ளை அணிலுங்க, அப்படியும் இப்படியும் ஓடிகிட் டிருந்தது. மரக் கிளையிலேயிருந்து வெள்ளைப் பறவைங்க பட படன்னு சத்தத்தோட பறந்து போயிட்டிருந்தது. நீலாக்குச் சுய நினைவு வந்தது. சாதாரண நிலைக்கு வந்தா. மலை இறங்கிக் குடிசை யைப் பாத்து ஓட்டம் பிடிச்சா. பாட்டிகிட்டே சொன்னு, அங்கே யாரோ புது மனுஷன் வந்திருக்கருருன்னு. 'ஆமாம். மத்தியானம் வந்தான். அந்த மேலே குடிசைலே இருக்கருன். நாளைக்கிக்கூட இருப்பானும். கோகிலா சொன்னு' ன்னு பாட்டி சொன்னு. நீலா வோட முகம் சந்தோஷத்திலே பூத்தது. நாளைக்கி முழுக்க அவர் தனக்குத் துணை இருப்பாரு... நாளெல்லாம் அவரைப் பாக்கலாம், அவரோட பேசலாம்... அந்த மலையிலே தனக் கிஷ்டமான இடத்துக் கெல்லாம் அவரைக் கூட்டிட்டு போய்க் காட்டலாம்... அந்த மலை மேலே இருக்கற மரங்க பேரெல்லாம் தனக்குத் தெரியும். அவருக்குத் தெரியாது... தான் சொல்லிகிட்டே யிருந்தா அவர் ஆச்சரியமாக கேட்டுகிட்டிருப்பாரு—கற்பனையிலே அவளோட மனசு பரவசத்திலே மூழ்கிட்டுது. செடி கொடி பறவை மலை யாறு தவிர வேற யாரும் அவளுக்கு எப்பவும் துணை யிருக்கறதில்லே. அன்னைக்கி அவரைப் பத்தி நினைச்சாலே அவளுக்குச் சந்தோஷம் உண்டாய்க்கிட் டிருந்தது. எத்தனையோ ஜன்ம சம்பந்தம் போலக் கொஞ்ச நேரத் திலே அவ மனசு அவரைக் கட்டிப் போட்டுட்டுது. நாளைக்காக எதிர்பாத்துகிட்டு அவ தூங்கிட்டா.

தூங்கி எழுந்திருச்சதுமே தனைக் கவர்ந்த அந்த மலையாத்து கிட்டெ ஓடினு தண்ணியிலே முகத்தைக் கழுவுகிட்டா. ஈரக் கையாலே தலையை வாரிகிட்டு முடிச்சு போட்டா. வாழ்க்கையிலே முதல் தடவையா அவளுக்குத் தான் எப்படி இருக்கறமோ என்கற சந்தேகம் வந்தது. குனிஞ்சு தண்ணியிலே தன் முகத்தைப் பாத்து

கிட்டா. அவளுக்குப் பீதியா இருந்தது—தான் அழகா . இல்லே ; முகம் கறுப்பா இருக்குது ; கண்ணு எங்கேயோ உள்ளே போயிருக்குது ; எவ்வளவு சரியா வாரினுலும் தலைமயிரு கலைஞ்சி சின்னபின்னமா இருக்குது ; கட்டி யிருக்கற புடவை அழுக்கா காவியேறி இருக்குது. அவளுக்கு அழுகையா வந்தது. இது வரைக்கும் தன் உருவம் எப்படி இருக்குதுன்னு கவலைப் பட்டதே யில்லே. இன்னைக்கு இந்த உருவம் பிடிக்கலே. வீட்டுக்கு ஓட்டமா ஓடினு. பெட்டியிலெ அடியிலெ எங்கெயோ கிடந்த புள்ளி போட்ட சேலையை எடுத்து கட்டிகிட்டா. அப்போ கொஞ்சம் நிம்மதி வந்தது. கறுப்புச் சேலை மேலே சிவப்புப் புள்ளிங்க எவ்வளவோ நல்லா யிருந்தது.

கொஞ்சம் வெய்யில் விழுந்துகிட்டிருக்கறப்போ அவர் நீர்வீழ்ச்சி கிட்டே வந்தார். அவர் கைநிறைய வெள்ளைப் பூவுங்க கொத்துக் கொத்தா யிருந்தது. அந்த மலையிலே அங்கங்கே பறிச்சிகிட்டு வந்தா மாதிரி யிருந்தது. நீலா அவரைப் பாத்து சிரிச்சா ; அவரும் சிரிச்சார். இன்னைக்கி அவர் புது மனுஷனில்லே. எத்தனையோ நாளாத் தெரிஞ்ச மனுஷன் மாதிரி இருந்தார். நீலா அவர் கிட்டே பேச்சு கொடுத்தா. 'மலை பாக்கறதுக்கு வந்தீங்களா ?'ன்னு கேட்டா. அவர், 'ஆமாம்'னு சொன்னர். அவ உற்சாகத்தோட 'என் பேரு நீலா ! நாங்க இங்கேதான் இருக்கரேம். எனக்கு இந்த மலையிலே மூலை முடுக்கெல்லாம் தெரியும். என்னலே வழி காட்ட முடியும்' னு சொன்ன. அவர் உற்சாகம் காட்டலை. அலட்சியத் தோட சொன்னர் : 'நான் நேத்தே நிறையப் பாத்தேன். கணபதி அழைச்சிட்டு போனன்...' அந்தத் தண்ணிக் கரையிலே காலை நீட்டிகிட்டு புல்லுலே உக்காந்திருந்தார். கையிலே பூக்களைத் தனித் தனியா எடுத்து ஜோடி ஜோடியாச் சேத்துச் சந்தோஷமா விளையாடி கிட்டிருந்தார்.

நீலா கிட்டவே உக்காந் திருந்தா. அவ தலையிலெ ஆயிரம் கேள்விங்க அவரைக் கேக்கணும்னு அலைமோதிகிட்டிருந்தது. அவர் பேரைக் கேட்டா.

'மைத்ரேய'ன்னு சொன்னர். அந்தப் பேர் அவளுக்கு வேடிக் கையா இருந்தது. மனசிலேயே மறுபடியும், மறுபடியும் சொல்லிப் பாத்துகிட்டா, 'மைத்ரேய, மைத்ரேய'ன்னு. அந்தப் பேரு எவ்வளவோ நல்லா யிருக்குதுன்னு தோனிச்சு. அவர் ஊரைக் கேட்டா. என்னமோ சொன்னர். அந்த ஊர் எங்கே இருக்குதோ அவளுக்குத் தெரியாது. எப்பவும் மலையை விட்டுப் போனதே

யில்லே. அந்த ஊரு ரொம்ப தூரத்திலே இருக்கும்னு நினைச்சிகிட்டா. பக்கத்திலே திரும்பிப் பள்ளத்தாக்குப் பாதை வழியாப் பாத்தா. வெள்ளையா வளைஞ்சி வளைஞ்சி போய்க்கிட்டிருந்த வழி தெரிஞ்சிது. அந்தப் பாதை வழியா, ரொம்ப தூரம் போனு அவர் ஊரு வரும்னு நினைச்சா. அவருக்கு அந்தப் பாதையைக் காட்டிகிட்டே, ' நீங்க அந்த வழியா வந்தீங்களா ? 'ன்னு கேட்டா. அவர் ' ஆமாம் 'ன்னுர். ' உங்க ஊரு ரொம்ப தூரமா ? 'ன்னு கேட்டா. அவர் சிரிச்சார். ' ஆமாம், ரொம்ப தூரம்தான் 'னு சொன்னுர். அதுக்கப்பறம் என்ன பேசணுமோ அவளுக்குத் தெரியலே. அவர் குனிஞ்சு தண்ணியிலே கையை வைச்சு ஆடிகிட்டிருந்தார். கையிலே யிருந்த பூவை ஒண்ணொண்ணு தண்ணியிலே விட்டார். அவ, முன்னுலே குனிஞ்சி தண்ணியிலே மிதந்து போயிடாதபடி கையை நீட்டி ஒரு பூக் கொத்தை கெட்டியாப் பிடிச்சிகிட்டா. ஏதோ ஆபூர்வமான பொருளைப் பிடிச்சிட்டா மாதிரி மனம் குளுந்து போனு. சந்தோஷத் தோட அவர் பக்கமாப் பாத்தா. அவர் அவளைக் கவனிக்கலே. கவலையில்லாம கையைக் காலைத் தண்ணியிலே நனைச்சிகிட்டு ஆடிகிட்டிருந்தார். மெதுவா என்னமோ பாடிகிட்டிருந்தார். அவளுக்குத் தாங்க முடியாத சந்தோஷம் உண்டாயிட்டுது. அவளுக்குப் பாட்டுன்னு ரொம்ப இஷ்டம். எப்பவும் தன்னந் தனியா பாட்டி கத்துக் கொடுத்த பாட்டுகளைப் பாடிகிட்டிருப்பா. அதைத் தவிர அவளுக்கு வேறொண்ணும் பாட வராது. பொறுமை யில்லாம, ' உங்களுக்குப் பாட வருமா ? 'ன்னு அவரைக் கேட்டா. அவர் சிரிச்சார் : ' எனக்குப் பாட வராது ; எனக்குப் பாட்டு எழுத வரும். ' அந்த பதில் அவளுக்குச் சரியாப் புரியலே. அவர் பாட்டைக் கேக்கணும்னு எவ்வளவோ ஆசையா இருந்தது. அவரைப் பாடச் சொல்லித் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டா. அவர் காதிலியே போட்டுக் கலே ; பதிலும் சொல்லலே. மெதுவாப் பாடிகிட்டிருந்த பாட்டைகூட நிறுத்திட்டார். அவளுக்குக் கஷ்டமாயிருந்தது. கொஞ்சநேரம் பொறுத்து அவர், 'அதோ மேலே உச்சிவரை எப்பவாவது, யாராவது ஏறியிருக்கருங்களா ? 'ன்னு கேட்டார். அவ மனசிலே உற்சாகம் மறுபடியும் துளிர் விட்டது. ' இல்லே, எனக்கு எத்தனியோ நாளாப் போவணும்னு இருக்குது. ஆனுத் தனியாப் போகறதுக்கு பயம். அங்கே யாரோ யோகி இருக்கருர்னு சொல்ருங்க. இருக்கருரோ இல்லியோ தெரியலே ' ன்னு சந்தோஷத்தோட சொன்னு. இப்போ அவர் முகத்திலேயும் சந்தோஷம் தென்பட்டது.

'இன்னிக்கி நான் உச்சி வரைக்கும் போய்ட்டு வர்றேன்'னு சொன்ஞர் பிடிவாதத்தோட. அவ யோசிக்காமலே, 'நானும் வர்றே'ன்னு சொன்ஞ உற்சாகத்தோட. அந்த மலை முழுக்க அவரோட ஏறிஞ எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்னு நினைச்சா சந்தோஷமா. அவர் பேசலே. அவளை வரச் சொல்லலே. வரவேணும்னும் சொல்லலே. அந்த ஆத்தங்கரைப் பக்கமாவே மெதுவா மேலே ஏர்றதுக்கு ஆரம்பிச்சார். அவ பின்ஞடியே போஞ, நிக்க முடியாத நிழலைப் போல!

அவர் பின்ஞலே திரும்பிப் பாக்கலை. அவ வர்ருளா இல்லியான்னு கவனிக்கலே. மடமடன்னு மேலே போய்க்கிட்டிருந்தார். அவ பின்ஞடி மெல்லப் போயிட்டிருந்தா.

அவரோட கூடப் போறதுக்கு அவளாலே முடியலை. கொஞ்ச நேரத்திலே அவர் கண்ணுக்குத் தெரியலை. எவ்வளவோ தூரத்திலே போயிட்டார். அவளுக்கு வேதனையாயிருந்தது; களைப்பாவும் இருந்தது. அழுகை வந்தது. அவ அங்கேயே உக்காந்துட்டா. அப்போ மனசுலே லேசா பட்டுது. அவரோட போகணும்னு தனக்கு ஆசையா இருக்குது; தானும் கூட வரணுங்கற எண்ணம் அவருக்கு இல்லே. அந்த மேல் உச்சியைப் பாக்கணுங்கற தவிப்பு இன்னும் தீரலை. அவளுக்குச் சொல்ல முடியாத திகில் உண்டாயிட்டது. ஒரேயடியா அந்த மலை முழுக்கச் சூன்யமா இருக்கரு மாதிரி தோணிச்சு. எந்த மூலையிலிருந்தோ அவர் பாடிகிட்டிருந்தார். அந்தப் பாட்டைக் கேட்டு அவ துள்ளி விழுந்தா. மனசுக்கு இன்பமாயிருந்தது. அவளுக்குப் பாட்டோட நாதம் கேட்டுகிட்டிருந்தது. ஆஞ வார்த்தைங்க சரியாக் காதிலே விழலை. அதை அவர் எழுதிஞரோ என்னவோ? அந்தப் பாட்டுக்கு அர்த்தம் என்னவா இருக்கும்னு நினைச்சுப் பாத்தா. மனசு மறுபடியும் குலைஞ்சு போயிட்டுது. கொஞ்ச நேரத்திலே கீழே இறங்கி வந்து வீட்டுக்குப் போயிட்டா.

மத்தியானம் மறுபடியும் அவரைப் பாத்தா. அந்த ஆத்துகிட்டே அவரைப் பாத்த உடனே, காலையிலே வந்த திகிலையெல்லாம் மறந்துட்டா. தடுக்க முடியாத உற்சாகத்தோட கிட்டே போஞ. 'உச்சி வரைக்கும் போனிங்களா? அங்கே நிஜமா யோகி இருக்கருரா? உங்க கிட்டே பேசிஞரா?'ன்னு குதூகலத்தோட கேட்டா. 'இல்லே, நான் உச்சி வரைக்கும் போகலே. கொஞ்ச தூரம் போயிட்டு வந்துட்டேன்'னு சொன்ஞர். அவளோட உற்சாகம் எல்லாம் போயிட்டுது. ஏதோ நினைச்சுகிட்டே பள்ளத்தாக்குப் பாதை பக்கமா பாத்தா. அந்த வழியைப் பாத்ததும் மனசிலே திக்கின்னு

ஆயிட்டுது. ' இன்னிக்கிப் போயிடறீங்களா ? 'ன்னு திகிலோட கேட்டா. ' ஆமாம், இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலே போறேன் 'னு சொன்னூர் அவர். அவ முகம் வாடிப் போயிட்டது. அவ ஒரு தடவை அந்தப் பள்ளத்தாக்குப் பாதைக்குப் போயிருக்கரு. அந்த வழியிலே ரொம்ப தூரம் போகணும்னு நினைச்சா. தூரத்திலே குளம் ஒண்ணு பளபளன்னு தெரிஞ்சுது. அந்தக் குளத்தை, கிட்டே போய்ப் பாக்கணும்னு நினைச்சா. ஆனு மனசுலே பயம், தயக்கம் வந்துட்டுது. அடியெடுத்து முன்னே வைக்க முடியாம போயிட்டது. பின்னுடித் திரும்பி வந்துட்டா. அது ஞாபகம் வந்தது. சட்டுன்னு சொன்னு :

' அந்த வழியிலே தூரத்திலே, பெரிய குளம் ஒண்ணு இருக்கு தில்லே ? எப்பவும் பளபளன்னு மின்னிகிட்டிருக்கும்.' அவர் சிரிச் சிட்டார். ' குளமுமில்லே, ஒண்ணுமில்லே 'ன்னூர். அவ நம்பலே. ' ஒரு தடவை நான் அந்த வழியிலே போனேன். தூரத்திலே பள பளன்னு மின்னிகிட்டிருக்கரு மாதிரி தெரிஞ்சிது. தனியா போக பயந்துகிட்டு நான் கிட்டே போகலே 'ன்னு சொன்னு. ' வெய்யில் நேரத்திலே அப்படிதான் தென்படும். கானல்நீர் தூரத்திலேயிருந்து பாத்தாக் குளம் மாதிரியே இருக்கும். கிட்டே போகப் போக தூரமாப் போயிட்டிருக்கும்' னு அவர் சொன்னூர். நீலாக்கு நம்பிக்கை ஏற்படலே. தண்ணி நிறைஞ்ச குளம் மாதிரி இருக்குது. நிஜமாத் தண்ணியில்லே. அந்த விஷயம் ஏதோ ஒரு திகிலை உண்டாக் கிட்டது. வாடிப்போன வாழ்க்கை மாதிரி இருந்தது.

கொஞ்ச நேரத்திலே கணபதி வந்தான். கையிலே பை இருந்தது. அவரைப் பாத்துகிட்டே சொன்னுன் : " நீங்க பொழுதோட கீழே இறங்கிட்டா நல்லது. வாங்க, நானும் கூடவர்றேன் அதுவரைக்கும் !' கணபதி மேட்டிலேயிருந்து இறங்கி முன்னுடி நடந்து போய்க்கிட் டிருந்தான். அவர் தெம்பில்லாம எழுந்து நின்னூர். நீலாவை ஒரு தடவை புன்சிரிப்போட பாத்தார். அப்பறம், கணபதி பின்னுடி முன்னுக்கு நடந்துபோக ஆரம்பிச்சார். நீலா அங்கேயே அவரைப் பாத்துகிட்டே நின்னுட்டிருந்தா. அவ மனசு சூன்யமாயிருந்தது. அவர் ஒவ்வொருஅடி முன்னுடி எடுத்து வைச்சுப் போய்க்கிட் டிருந்தா மனசு இன்னும் இன்னும் திகிலோட மெலிஞ்சி போய்க்கிட் டிருந்தது. அவர் ஒரு தடவையாவது பின்னுடி திரும்பிப் பாக்கலே. அவ ஒரு வினுடிகூடப் பார்வையைப் பின்னுக்குத் திருப்பிக்கலே. கொஞ்ச நேரத்திலே அவர் கண்ணுக்குத் தென்படலே. நீலா பீதியோட தலே குனிஞ்சுகிட்டா. இருட்டற வரைக்கும் தனியா

அங்கேயே உக்காந்துகிட்டிருந்தா. அந்தி இருட்டிலே மலை வெறிச் சின்னு இருந்தது. காலையிலே மலையேறிகிட்டே அவர் பாடின பாட்டு காதுலே கேட்டுகிட்டிருந்தது. அந்தப் பாட்டுக்கு அர்த்தம் என்னவோ, வார்த்தைங்க என்னவோ தெரியாது. வார்த்தைங்க தெரியாத பாட்டு, தண்ணியில்லாத குளம், ஆசையில்லாத மனசு எல்லாம் ஒரே திகிலா இருந்தது. அவர் மறுபடியும் என்னைக்கும் வர மாட்டாரோ என்னவோ? அவளாலே அவரை மறக்க முடியலை. எப்பவும் இந்த வேதனை போகாதோ என்னவோ? ஒரு நிமிஷம் வந்து அடுத்த நிமிஷம் மாயமாயிட்ட மனுஷன்மேலே ஆசை என்ன வேண்டியிருக்குது? அது அவளுக்குத் தெரியாத வேதனை. இருட்டைத் தாங்கிக்க முடியாம வீட்டுக்கு போயிட்டா.

பாட்டி அப்போதான் விளக்கேத்திகிட்டிருந்தா. நீலா போயி அவங்ககிட்டே உக்காந்தா. திகிலோட அவங்க முகத்தைப் பாத்தா. நீலாக்கு ஒரு யோசனை வந்தது... கொஞ்ச நாள்ளே தானும் பாட்டி மாதிரி ஆயிடுவா; தலையெல்லாம் வெள்ளையா நரைச்சிபோயிடும்; முகத்திலே சுருக்கங்க விழுந்துடும்; கை நடுங்க ஆரம்பிச்சிடும். அப்பவும் அவ அவரைப் பத்தியே யோசனை பண்ணிகிட்டிருப்பாளா? அவளுக்குப் பயமாயிருந்தது. பாட்டியைக் கெட்டியாக் கட்டி பிடிச்சிகிட்டா. கேவிக் கேவி அழுதா. எவ்வளவு அடக்க முயற்சி பண்ணலும் துக்கம் அடங்கலே. எத்தனையோ ஜன்மங்களா உள்ளத் திலே அடக்கி வெச்ச துக்கம், அடங்க முடியாம மேலே பொங்கி வந்துட்டதான்னு சந்தேகம் வந்தது. பாட்டி ஆதரவா நீலாவோட தலையைத் தடவினா. 'சும்மா இரும்மா... ஏன் அழறே?'ன்னு மெதுவாக் கேட்டா. அவங்க விரல் நுனிங்க லேசா நீலாவோட தலையைத் தொட்டுகிட்டிருந்தது. அவங்க அன்பு, கரையைத் அறுத்துகிட்டுத் தன் மேலே பாய்ஞ்சிகிட்டிருக்கறு மாதிரி இருந்தது நீலாக்கு. அந்த ஆதரவுலே கொஞ்சம் ஆறுதலடைஞ்சா. பாட்டி கிட்டே கெஞ்சறு மாதிரி சொன்னா: 'பாட்டி, அம்மாக்காக மாஞ் செடியை நட்டே இல்லே; நான் போயிட்டா, எனக்காக அந்த மலை மேலெ வெள்ளைப் பூச்செடி நடு பாட்டி. எப்பவும் வெள்ளைப் பூ பூத்துகிட்டிருக்கும். அந்தப் பூவுங்க இருக்கற வரைக்கும் நானும் இருப்பேன்' பாட்டிக்கு மனசு திக்குன்னு ஆயிட்டுது. 'நான் மட்டும் சாசுவதமா இங்கேயே இருக்கப் போறேனா?'ன்னு நினைச்சி கிட்டா. ஆனா ஒண்ணும் பேசலே.

நீலா கண்ணைத் துடைச்சிகிட்டா. பாட்டி சோறு சாப்பிடற துக்குக் கூப்பிட்டா. நீலா வேணும்னு சொன்னா. பாட்டி ரெண்டு

கையையும் எடுத்து அன்போட கழுத்தைச் சுத்தி வைச்சுகிட்டா. கண்ணு மூடிகிட்டு போச்சு. நிமிஷத்திலே தூங்கிட்டா.

காலையிலே எழுந்து மாமரத்து கிட்டே போயி உக்காந்துகிட்டா. மரக் கிளையிலேயிருந்து கிளியொண்ணு கூப்பிட்டுது, காதலோட. நீலா வெக்கத்தோட முகத்தைக் குனிஞ்சிகிட்டா, என்னமோ தப்பு பண்ணிட்டா மாதிரி.

நேரா ரூம்

நிலா மாவை ஆறவைச்சா மாதிரி இல்லே. நகரம் புதுசா இருந்தது, மாமியார் வீடு மாதிரி.

'ரூம் வேணும்'

'சிங்கிளா டபிளா?'

வேண்டிய நேரத்திலே பதில் வராம போகவே தலையெடுத்து பாத்தான் ஒத்தக் கண்ணு குமாஸ்தா.

அவன் மங்கின கண்ணுக்கு நூக்கராஜு வேஷம், ஹநிமூன் மாப்பிளே வேஷம் மாதிரி தென்படலே. பக்கத்திலே இருந்த கிராமத்துப் பொண்ணு, கலியாணமாகாத பொண்ணு மாதிரி தென் பட்டா. ரெண்டாவது கண்ணுலே எவ்வளவு தேடினாலும் பெட்டி, படுக்கை, கேவலம் கையிலே ஒரு பை கூடத் தென்படலே.

அதனாலே...

'இல்லே...'

'என்னது...'

'ரூம் இல்லே...'

அந்தப்புர துரோகின்னு நினைச்சுச் சின்ன வீட்டுப் பெரியவீரனைத் தடுக்கற ராஜாவோட மச்சானை ஞாபகப்படுத்தினான் குமாஸ்தா.

தான் செய்ய இருந்த ராஜத் துரோகம் என்னவோ தெரியலே நூக்கராஜுக்கு. ஒரு நிமிஷம் வியப்படைஞ்சு நின்னுகிட்டிருந்தான். அப்புறம், 'நடுவுலே இந்த மடப்பயன் யாரு'ன்னு எண்ணம் வந்ததும் கோபம் மூக்கு மேலே வந்தது.

ஆனா அதுக்குள்ளே குமாஸ்தாவோட கூடைக்கிராப், முன்னாலே குனிஞ்சிக் கூட்டல் கணக்கிலே மூங்கிப் போயிட்டுது. நூக்கராஜு வோட நெருப்புக் கண்ணிலேயிருந்து வர்ற கூர்மையான பார்வையை அவன் விளக்கெண்ணே மண்டை மேலே நழுவிப் போறதை கவனிச்சு, பக்கத்திலேயிருந்து தேவுள்ளு மேலே திருப்பினான்.

தேவுள்ளுவோட கண்ணுலே அவனுக்கு மோதறதுக்கு ஒண்ணும் தென்படலே. அவன் போட்டிருந்த காக்கித் துணிங்க அவன் மாதிரியே நசுங்கி நசுங்கி, கிழியறதுக்குத் தயாரா இருந்தது. அவன் தோளுங்க நுகத்தடியைச் சுமந்து சுமந்து காய்காய்ச்சித் தொங்கி கிட்டிருக்கற கிழட்டுமாட்டுக் கழுத்துப்பட்டை மாதிரி இருக்குது.

குமாஸ்தா மேலே கோபம், அவன் கிட்டே வர்றப்போ வெறுப்பா மாறிப்போச்சு.

'டக் டக் டக்'குன்னு சத்தம் போட பூட்ஸும் படியும் மோதிக்க, தெருவுலே போயி விழுந்தான் நாக்கராஜு. அவன் பக்கத்திலே யிருந்த அம்மடு அவன் நிழலைப் போலவே அடியெடுத்து வெச்சி கிட்டு பின்னாலே நடந்தா.

'ஒவ்வொரு வெள்ளார ஓளிக்கும் இதொரு பொளப்பா போச்சு.'

குமாஸ்தா யாரைத் திட்டனும்னாலும் அவங்க திரும்பன உடனே திட்டுவான். அவங்க திரும்பி வந்து ஒதைப்பாங்கன்னு பயப்படு வான் தேவுள்ளு.

'அவன் யார்னு நினைக்கறே?'

தேவுள்ளுவுக்குத் தெரியாது, ஆனா குமாஸ்தா கேட்டப்பறம் எதாவது ஒரு பதில் சொல்றது அவனுக்கு வழக்கம்.

'அவன் யாரோ எனக்குத் தெரியலே, ஆனா, அந்தப் பொண்ணு மட்டும் அவன் பொண்டாட்டிதான்.'

'உனக்கு அவங்களைத் தெரியுமா?'

'எனக்குத் தெரியாது. அந்தப் பொண்ணு கழுத்துலே தாலி யிருந்தது, அதனாலே சொன்னேன்'ன்னு மெதுவாச் சொன்னான்.

'எல்லார் கழுத்திலேயும்தான் இருக்குது தாலி! அது அவன்தான் கட்டினதுன்னு அதுலே எழுதியிருக்குதா?'

'நீ கட்டினது மேலே மட்டும் எழுதிக் கட்டியிருக்கிறியாடா பொட்டப் பயலே?'ன்னு நினைச்சிகிட்டான், தேவுள்ளுவுக்குள்ளே தேவன். வெளியே மட்டும் ஒண்ணும் சொல்லாம துண்டை உதறித் தோள் மேலே போட்டுகிட்டான்.

சாப்பாட்டுக்குப் புறப்பட்ட தேவுள்ளு படியிறங்கறப்போ முதல் ஆட்டம் சினிமா பாத்த, ரெண்டாவது ஆட்டத்துக்குப் போய்க்கிட் டிருக்கற ஜனத்தோட காருங்க, பஸ்ஸுங்க, ரிக்ஷாங்க நிறைஞ்சு இருந்தது ரோடு. எதிர்லே ரோடுக்கு அந்தப்பக்கம், வெத்தலை பாக்கு கடையிலே ஜனம், புழுங்கமாதிரி மொய்ச்சிகிட்டிருந்தாங்க. கறுப்பா நிழல் மாதிரி மொய்க்கற ஜனம். வெள்ளையா நிலாவை விட வெள்ளையா வீசற வெளிச்சம்! அந்தப் பொண்ணும் பையனும் அங்கேயே நின்னுகிட்டிருந்தாங்க. அங்கே மொய்க்கற ஜனத்தை ஆச்சரியமாப் பாத்துகிட்டு நின்னுட்டிருந்தா அம்மடு. அந்தப் பையன் பார்வை இன்னும் லாட்ஜிங் அவுஸ் மேலேயே இருந்தது. 'பாவம்'னு நினைச்சிகிட்டான் தேவுள்ளு.

* * *

சாப்பாட்டை முடிச்சு, சுருட்டு பத்த வைச்சு, அக்குள்ளே போத்துக்கற துணியோட, தலைக்கித் துண்டு சுத்திக்கிட்டே தேவுள்ளு குடிசையை விட்டுப் புறப்பட்றப்போ நிலா ஒண்ணரை பொழுதேறிக் காய்ஞ்சிகிட்டிருந்தது. சுத்தி ஒரு தடவை பாத்து, பத்தரை ஆயிருக்கும்னு நினைச்சிகிட்டான் தேவுள்ளு.

அவன் முன்னூத்திஅறுவது நாளும் மூணு வேளையும் வெளியே புறப்பட்றப்போ எல்லாம் டைம் கணக்கு பண்ணிகிட்டே இருப்பான். சந்தர்ப்பம் கிடைச்ச இடத்திலே யெல்லாம் கடியாரத்திலே சரி பாத்துக்குவான். சாதாரணமா அவன் கணக்கு தப்பாப் போவாது.

மேட்டுப் படிக்கட்டிலேயிருந்து கீழே எரிஞ்சிகிட்டிருக்கற நகரத்தைப் பாத்தப்புறம், 'பத்தரைதான்'னு முடிவு பண்ணிகிட்டான் இன்னொரு தடவை. அந்த மேடு, ஊருக்கு வடக்கே கடைசியிலெ இருக்குது. அதுக்குமேலே குடிசைங்க தாண்டினப்புறம் பங்களாக்களே தவிர ஊரு இல்லே. மேற்கே, சரியா ஒரு மைல் தூரத்திலே பெரிய ஃபாக்ட்டரி பின்னாலே, சின்னக் காலனி ஒண்ணு இருக்குது. ஃபாக்ட்டரியிலிருந்து டவுனுக்கு, அப்படி வடமேற்குப் பக்கமா ரைல்வே ஜங்ஷனுக்கு வளைஞ்சி வளைஞ்சி போற ரோடு மேலே, கிட்ட வந்தும், தூரமாப் போய்க்கிட்டும் ஊரைப் பாத்து ஒண்ணும் ஸ்டேஷனுக்கொண்ணுமா ரெண்டு லாரி ஓடிகிட்டிருந்தது. நிறைய வீடுகள்ளே லைட் அணைஞ்சு நகரம், இருட்டுத்திட்டுக்களும் வெளிச்சக் கோடுகளுமாத் தென்படுது.

அடி மேலே அடி வைச்சு தேவுள்ளு, லாட்ஜிங் ஹவுஸ் போய்ச் சேர்றத்துக்கு எப்படியானாலும் பதினொண்ணே, பதினொண்ணே காலோ ஆவும்.

நடந்துகிட்டிருக்கற தேவுள்ளு முன்னாலே ஒரு ஜோடி, மடமடன்னு வந்துகிட்டிருந்தாங்க. ஊருக்குத் தென்கோடித் தியேட்டர்லேயிருந்து வந்துகிட்டிருப்பாங்கன்னு நினைச்சான் தேவுள்ளு. அந்தப் பொம்பளை கையிலே ஒரு கைக்குழந்தையும், அந்த ஆளு தோள்ளே மூணு வயசு பையனும் இருந்தாங்க. ஞாபகத்து வந்த ஹாஸ்யக் காட்சிகளையெல்லாம் பெரிய குரல்லே வர்ணிச்சிகிட்டிருந்தா அந்த அம்மா. ஒரு பக்கத்திலே நடக்கற களைப்பு, இன்னொரு பக்கத்திலே மனசிலே ஆனந்தம்—திக்குமுக்காடிக் கிட்டிருந்தது.

'அந்தப் பையனும் பொண்ணும் என்ன ஆனாங்களோ'ன்னு நினைச்சான் தேவுள்ளு.

வேற எதாவது ஒரு லாட்ஜிலே ரூம் பிடிச்சிடலாம். கிடைக்கலேன்னா இந்த ஊர்க்காரங்களாயிருந்தா, ரெண்டாவது ஆட்டம்

சினிமா எதாவது பாத்துட்டு ரிக்ஷாலெ ஏறிக்கலாம். அசலூர்க் காரங்களாயிருந்தா விடியறவரைக்கும் எந்தச் சத்தரத்துத் திண்ணை மேலேயாவது காலம் தள்ளனும் பாவம்.

இந்தக் காலத்துப் பசங்க அந்தக் காலத்தவங்க மாதிரி—எங்களை மாதிரி இல்லவே இல்லேன்னு நினைச்சான் தேவுள்ளு.

தேவுள்ளுக்கு இந்தக் காலத்துப் பசங்க காட்டற வேகம், வாழ்க்கையிலே அவங்க பொழுதுபோக்குங்க இதுகளைப் பாத்தா ரொம்ப இஷ்டம். வாரம் முழுக்க எந்த ஆயில்லின்ஜின்லியே வேலை செஞ்சாலும், எங்கே கூலிவேலை செஞ்சாலும், ஞாயித்துக்கிழமை வந்தாக்கா, அந்த அழுக்குத் துணிகளைக் கழட்டிப் போட்டுட்டு சலவைத் துணிகள்ளே பூந்துக்கருங்க. அந்தக் காலத்து ஆளுங்க அவங்களை மகாராஜா வீட்டுப்பசங்களோ இல்லே, மார்வாடி வீட்டுப் பேரனுங்களோன்னு நினைச்சிக்குவாங்க. நாள் முழுக்க க்ளப்புங்க பேச்சுங்க; ஆட்டம் பாட்டம்; பொழுது போனா சினிமா; நாலனா எட்டனா டிக்கட் கிடைக்கலேன்னா மாடிக்கு டிக்கட் வாங்கிடுன்னு சொல்றுங்க, நாளைக்கு இருப்போமோ இல்லையோங்கறு மாதிரி.

போத்திராஜு சொன்னது நூத்துக்கு நூறு நிஜம்னு தோணிச்சு தேவுள்ளுவுக்கு.

கூலிக்காரன் சேத்துவைச்சா மாடி கட்டறுங்கறது என்னைக்கும் நடக்காத வேலை. 'எவ்வளவு பஞ்சை நூத்தாக்கா பிபி அம்மாக் காதுக்குக் கம்மல் வரும்' எங்கறது ஒரு பழமொழி. அதனாலே இருக்கற வரைக்கும், ஆப்ட்டவரைக்கும் அனுபவிக்கறதுதான் ஒர்த்தனுக்கு நிக்கும். இந்த விஷயத்தைத் தெரிஞ்சிகிட்டு, தன்னைப் போலவங்க செய்யணும்னா கை வராது. போத்திராஜும், அவனை மாதிரி பசங்களும் தைரியசாலிங்க.

போத்திராஜுன்னா, இப்போ தேவுள்ளு வேலை செய்ற லாட்ஜிங் ஹவுஸ் கட்டின மேஸ்திரிகள்ளே ஒர்த்தன்.

பேருக்குக் கிழ மேஸ்திரியைப் பெரிய மேஸ்திரின்னு சொல்லுவாங்களே தவிர வேலையெல்லாம் சொல்றது, கூலிகளை மேய்க்கறது எல்லாம் போத்திராஜுதான்.

வயசு முப்பது இருக்காது. ஆனா, அவனுக்கு வேலை எவ்வளவு நல்லாத் தெரியுமோ, மனுஷங்ககிட்டே வேலை வாங்கறதும் அவ்வளவு நல்லாத் தெரியும். சமயம் வர்றப்போ கூலிக்காரங்களை எவ்வளவு விரட்டி வேலை வாங்குவானோ, தேவை வர்றப்போ அவங்களைக் கூட அழைச்சிகிட்டு வர்றவனும் அவன்தான். பெரிய மேஸ்திரி இல்லே,

கண்ட்ராக்டருன்னலும் அவன்தான் இவனுக்குப் பணிஞ்சிப் போவ ணுங்கறது அவன் சித்தாந்தம்.

'இந்தத் தேவடியாப் பசங்களுக்கு நாம தலைவணங்கறது எதுக் குடா? நாம அவனுங்களைக் காப்பாத்தறமா, இல்லே அவங்க நம்மைக் காப்பாத்தருங்களா, யோசிச்சு பாரு. இந்தக் கட்டடமே யிருக்குது. நீங்க, நானு, இந்தக் கண்ட்ராக்டர் கழுதை மவன் எல்லாரும் சேர்ந்து கட்டறோம். கட்டி முடிச்சப்பறம் உன்கிட்டே இன்ன மீறுது, என்கிட்டே இன்ன மீறுது? கண்ட்ராக்டருக்கு அவ்வளவு மீறணும்னு யாரு யாருக்கு வேணும்?

'நீயோ நானே இன்னொரு கூலிக்காரனே யிருந்தா அப்போ கண்ட்ராக்டர் இருப்பான். அவன் இல்லேன்னலும், வேலை ஆகணுங்கற கழுதை மவனுங்க அது தெரிஞ்சவங்க கிட்டே, உடம்பு வளைஞ்சி அதைச் செய்றவங்க கிட்டே வந்தாவணும்.

'அதனலே அந்தக் கழுதை மவனுங்கதான் நமக்கு அடங்கிப் போவணும்!'

இது மட்டுமல்ல, போத்திராஜு வாதங்கெல்லாம் இப்படியே இருக்கும்.

ஆன, அவன் எஜமானன் இவனைவிட உலகம் பாத்தவன். இவன் விஷயத்தைத் தெரிஞ்சிகிட்ட ஒடனே, இவன் பின்னலே, எப்பவும் இவன் தேவைகளைக் கவனிக்கறதுக்குன்னு ஒரு ஆளைப் போட்டுட் டான். அவன் டீன்ன டீ, டிபனுன்ன டிபன், சிகரெட்டுன்ன சிகரெட் பேக்கட் ரெடியா இருக்கணும்னு ஏற்பாடு பண்ணிட்டான். வர்றப்போயெல்லாம், சின்னவங்க பெரியவங்க முன்னலே அவனை யும் அவன் வேலைத் திறமையையும் புகழ்ந்துட்டுப் போவான்.

ஒரு தடவை மாடிமேலே வெண்ட்டிலேட்டர்லே டிசைன் செதுக்கி கிட்டுச் சாப்பாட்டைக் கூட மறந்துட்டான். போத்திராஜு கிட்டே வேலை செய்ற ஆளுங்கள்ளே சிம்ஹாலுன்னு ஒரு இளம் பொண்ணு இருந்தா. அவ பெரிய ஆளு! அவ கேட்டா ஒரு நாளு—

'ஆமாய்யா மேஸ்த்ரி. நீ இவ்வளவு பேச்சு பேசறியே, உனக்கு டீ, டிபன், சிகரெட்டு ரொம்ப வந்து விளுதே, ஏன் தெரியுமா?'

'நானு இவன் குடுக்கற டீக்கும் டிபனுக்கும்தான் இந்த வேலை யெல்லாம் செய்யறதா நினைச்சிகிட்டா அந்தக் குடுக்கறவன் எவ்வளவு பைத்தியக்கார முண்டமோ அவ்வளவு பைத்தியக்காரத் தேவடியா நீ—'

சிகரெட்டைப் பத்த வெச்சு, தலையைத் தூக்கிப் புகையை அவ மூஞ்சியிலே ஊதிகிட்டே சொன்னன்.

'மேஸ்த்ரிக்கு இவ்வளவு ரேட்டுன்னு அவன் குடுக்கருன். அவன் குடுக்கற பணத்துக்குச் சரியாப் போருமாதிரி நான் வேலே செய்ய லாம். ஆனு, என்னுலே அதைவிட உசத்தியான வேலே செய்ய முடியும். என் வேலேயைச் சரியாப் பாத்துக் குடுக்கற கனுதெமவன் யாருமில்லே. வேறே என்ன செய்யறது? என் வேலேயை ஒளிச்சக் கணும். ஒளிச்சுக்குவேன் நாளக்கி. காலம்பற பர்க்கற க்னுதெ மவனுகளுக்கு அவங்க பிசினுரித்தனம் தெம்படாது. நான் கையா லாகாதவன்னு நினைச்சிக்குவாங்க.

'அதுதான் வேலேக்காரனுக்கும் வேலேயெ செய்துக்கறவனுக்கும் இருக்கற வித்தியாசம்.

'இந்த மாடியே இருக்குது. நாளக்கி காலம்பற இதிலே லாட்ஜிங் வைக்கப் போருங்களாம். எல்லாரும் குடுக்கறதைவிட அரை ரூபாயோ ஒரு ரூபாயோ அதிகமாக் குடுக்கறேன், இங்கே ஒரு ராத்தி ரிக்குத் தூங்கறதுக்கு எனக்கு இடம் குடுன்னு கேட்டுப் பாரு. உன் அளவு பணம் குடுத்தாக் கூட நீ கூலியாளா இருக்கற வரைக்கும் இங்கே கால் வைக்க விடமாட்டாங்க.

'அவன் சொத்தை அவன் உனக்குக் கிட்டாதபடி ஒளிச்சி வைக்க முடியும். நீ அப்படி வெக்க முடியாது. வேலேக்காரன் கிட்டே வந்த எளவே அதுதான்.'

அப்படி அஸ் உஸ்ஸுன்னு கிட்டே செஞ்சாலும் போத்திராஜு செஞ்ச வேலே ஜெயமாயிட்டுது.

கண்ட்ராக்டரை விரட்டி விரட்டி, மேஸ்திரிகளேத் தூக்கி வெச்சு கெஞ்சிகிட்டு, ராத்திரியும் பகலும் விளக்கு வைச்சு, கூலிக்காரங்களே அதட்டி கொஞ்சிப் பேசி வருஷப் பிறப்புக்காவது திறப்பாங்களோ இல்லியோன்னிருந்த லாட்ஜை, பொங்கல் போனதுமே திறக்க வெச்சிட்டான்.

அப்படியும் இப்படியுமா ஊர் முச்சூடும் வந்து மெச்சிகிட்டு போயிட்டுது.

மொசாய்க் தரையென்ன, வார்னிஷ் பூச்சென்ன, எனுமல் பெயிண்ட்டிங்கென்ன, கலர் கலராச் சுவரென்ன, பளிங்குக் கல்லு பொம்மைகளோட தொட்டிகள்ளே பூவோட கொத்து கொத்தாச் செடிங்க, காட்ரெஜ் ஃபர்னிச்சர், டூஃபோம் படுக்கைங்க, போர்சிலின் தொட்டிங்க, கலர் கலரா விளக்குங்க, மொட்டை மாடியிலே தோட்டம். ஒரு ஆட்டம் ஆட்டி வெச்சிட்டாங்க கொஞ்ச காலம்.

போவப் போவ தெருவுக் கொரு லாட்ஜ் வந்துட்டுது. அப்போ இடையிலெ எஜமானன் கூடப் போயிட்டாரு. மேனேஜ்மண்ட்

குமாஸ்தா கையிலேயும், எஜமானன் மச்சான் கையிலேயும் வந்து சேந்தது. இருந்தாலும் பெருங்காயம் கட்டின துணி மாதிரி பிசினஸ் ரொம்ப ஒண்ணும் டல் ஆயிடலே.

தேவுள்ளு சிந்தனை மறுப்படி அந்த ஜோடி பக்கமா ஓட்டம் பிடிச்சிது. குமாஸ்தாவோட திமிருக்குக் காரணம், பிசினஸ் இன்னும் கொஞ்சம் பிழைச்சு இருக்கறதுதான். பாவம் அந்தப் பையன் போட முடிஞ்ச வேஷத்தை நல்லாத்தான் போட்டான். கறுப்பு பேண்ட்டைப் போட்டு, அதைவிடக் கறுப்பு பூட்ஸ் போட்டு கிட்டான். வெள்ளை டெர்லீன் சட்டையை டக் பண்ணிகிட்டு, சட்டைக் கைக்கு மேலே ரிஸ்ட்வாச் மாட்டிகிட்டான். அழுத்தி வாரின கிராப்பு. அங்கே வர்றதுக்குக் கொஞ்சம் முன்னாடிதான் சட்டைப்பைச் சீப்பிலே வாரி யிருக்கணும். வேஷம் கீஷம் எல்லாம் நல்லாத்தான் இருந்தது. ஆனா, நல்லா இல்லாததுகூட ஏதோ ஒண்ணு இருந்திருக்கணும். ரெண்டு கண்ணுலே ஒண்ணு குருட்டுக் கண்ணா யிருந்தாலும் குமாஸ்தா பாத்த உடனே அதைக்கண்டுபிடிச்சிட்டான்.

அதுக்குத் துணையா அந்தக் குட்டி, சரியான பழங்காலத்துப் பொண்ணு. எப்படிப் பார்த்தாலும் அந்தப் பொண்ணுக்குப் பதினாறு வயசுக்கு மேலே இருக்காது. கட்டு, பொட்டு, போட்டுகிட்ட நகைங்க ஒண்ணுகூட இந்தக் காலத்தது இல்லே.

அவ்வளவு பிரமாதமா எப்பவும் இருந்ததில்லே. இருந்தாலும் கலியாணம் ஆன புதுசுலே பெத்தம்மி, அதைவிட அப்பாயம்மா மடி வைச்சுக் கட்டின புடவையோட குடும்பம் நடத்தறதுக்கு வந்தப்போ அப்படியே இந்த மாதிரிதான் இருந்தாங்க.

பெத்தம்மி இப்போ, எந்த ஊர்லே இருக்கறாளோ தெரியாது. அப்பாயம்மா இந்த உலகத்திலேயே இல்லே.

அந்த ரெண்டு பேர் நினைப்பிலே பார்வை மங்கி, தேவுள்ளு இதயம் ரெண்டு பக்கத்திலே யிருந்து இரும்புக் கைகளாலே அழுத்தறா மாதிரி நசுங்கிப் போச்சு.

தங்கள்தென்ன ஜன்மமோ தெரியலே, ஒரு வீட்டுலே யிருந்து இன்னொரு வீட்டுக்குச் சுகப்படணும்னு வர்ற பொட்டைக் குட்டிகளைக் கடுகுலெ கால்வாசி அளவு கூடச் சுகப்பட வெக்கறதில்லே. அப்பாயம்மாவைக் கூட ரொம்ப பேரைப் போல, எத்தனையோ வகையிலே இம்சை கொடுத்தான்.

சின்னப்போ யெல்லாம் தெரியாம, பெருமைக்கின்னு—ஆம்இன்னா தப்பு ஊம்இன்னா தப்பு, எழுந்தா தப்பு, உக்காந்தா அதைவிடத் தப்பு—உதைச்சிட்டிருந்தான்.

கொஞ்சம் பெரியவனுனப்பறம் சம்சார பளுவைச் சுமக்க முடியாம, போதற அளவு பணம் கொண்டுவர முடியாம, கொண்டுவந்த பணத்திலே குடிச்சிட்டு, சொந்தக்காரங்க வந்தாலும் தெருவுலே சண்டை போட்டாலும், கஷ்டம் வந்தாலும் அவளுக்கு எந்தக் கையோ காலோ வலிச்சாலும், நல்லது கெட்டதுன்னு இல்லாம, பண்டிகையே ஆனலும் கிண்டிகையே ஆனலும், தாங்கிக்க முடியாத மனுஷி குழந்தை பெத்த உடம்புன்னு கூட நினைக்காம, கைக்கென்ன கிடைக்குதோ அதாலேயே போட்டுக் கொல்லுவான்.

கிழவன் கிழவி மட்டும் குறுக்கே இல்லாம போனு தான் பண்ண அட்டகாசத்துக்கு அவ எப்பவோ உயிரை விட்டிருப்பா.

அப்பறம் அப்பறம் அவன் மாறினுன். எப்போ எப்படின்னு அவனுலே சொல்ல முடியாது.

அம்மாவும் அப்பாவும் ஒரு வருஷ வித்தியாசத்திலெ ஓர்த்தர் பின்னலெ ஓர்த்தர் போய்ச் சேந்தாங்க. அவங்க போறதுக்கு முன்னுடியே தனக்கு ஒரு தடவை பெரிய காயலா வந்தது. அதுக்கு மறு வருஷமே பெத்தம்பி எதுலியோ விழுந்து செத்துப் போயிட்டான்னு சொன்னுங்க: அவளோட மாமியார் வீட்டுக்காரங்க, வேண்டாதவங்க, யாரோடயோ ஓடிப் போயிட்டான்னு சொன்னுங்க. அதுக்கப்பறம் அப்பாயம்மாக்கு பெரிய காயலா வந்தது. இதெல்லாம் நாலஞ்சு வருஷத்திலே நடந்து போயிட்டுது.

இதெல்லாம் நடந்தப்பறம் எப்போவாவது திட்டினு திட்டுவானே தவிர கையை நீட்டினதில்லே.

அவளுக்கு முப்பது தாண்டினப்பறம், தானும் நாப்பதுலெ கால் வைச்சப்பறம் அஞ்சாறு வருஷம் என்ன சுகப்பட்டாங்களோ பட்டாங்க. பொழச்சிருந்த காலத்திலே அனுபவிச்ச சுகம் அதுதான்.

அதுலேயும் எவ்வளவு தீர்ந்தும் தீராத ஆசைங்க.

செத்துப்போறதுக்கு முன்னுடி—ஒரு காயலாவுக்கும், அது திரும்பி வர்றதுக்கும் நடுவுலே அவங்க உள்ளே சேந்துகிட்டாங்க. எல்லாம் முடிஞ்சப்பறம் அப்பாயம்மா சொன்னு—

'ஒரு ஆசை தீந்து போச்சின்னு நான் அப்பறம் செத்துட்டாலும் பரவால்லேடா'—தனக்குள்ளே தானே சொல்லிக்கிறு மாதிரி.

குடிசைலே திரைக்கு அந்தப் பக்கம் குருட்டு விளக்கொண்ணு எரிஞ்சிகிட்டிருந்தது. முதல்லியே அந்த விளக்கு சின்னது. அதுலே வேறே அந்த நேரத்துக்கு அப்பாயம்மா அதை இன்னும் இறக்கி வைச்சிட்டா. அதனுலே தேவுள்ளுக்கு அவ முகம் தென்படலே. கண்ணு மட்டும் பளபளன்னு மின்னிகிட்டிருந்தது.

'என்னடீ ?'ன்னு கேட்டுகிட்டு தேவுள்ளு நகந்தப்போ எச்சில் கிண்ணங்க தட தடன்னு உருண்டுது.

அப்பாயம்மாக்கு அந்த மாதிரி நேரத்திலே சத்தம்னு சாவரு மாதிரி பயமா யிருக்கும். சட்டுன்னு எழுந்து உக்காந்து கிழிசல் திரையிலே யிருந்து ஒரு கிழிசல் வழியா அடுத்தப் பக்கத்தைப் பாத்தா. அதிர்ஷ்டம் நல்லாயிருந்தது. அந்தப் பக்கத்திலே பசங்க யாரும் எழுந்திருக்கலே.

'நாளைக்குச் சொல்றேண்டா'ன்னு சொல்லிகிட்டே எழுந்திருச்சி போனா.

தலை மயிரு கலைஞ்சாலும் கட்டின கோடாலி முடிச்சு அவிழலை. வேர்வையிலே நனைஞ்சாலும் நெத்தியிலே குங்குமப் பொட்டு கலையலை. முகம் துடைச்சிகிட்டப்போ வைச்சுகிட்ட மை மாத்திரம் கலைஞ்சு போச்சு.

தாடையாலே முந்தானையை அழுத்தி புடிச்சிகிட்டு ரவிக்கை போடப் போறப்போ தேவுள்ளு இடது கையைப் பிடிச்சு இழுத்தான். அம்மான்னு சொல்லிகிட்டு கீழே விழுந்தா அப்பாயம்மா. ஒத்துக்கலேயே தவிர அவளுக்கு இடுப்பு ரொம்ப வலிச் சிருக்கணும்.

இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் கெஞ்சி கெஞ்சிக் கேட்டப்பறம் 'வெளியே வா சொல்றே'ன்னு சொல்லிகிட்டே சட்டுன்னு உடம்பை வளைச்சி எழுந்திருச்சி போனா.

நிலா வெளிச்சம் இன்னைக்கு மாதிரி அவ்வளவு நல்லா இல்லே அன்னைக்கி. எந்தப் பக்கம் பாத்தாலும் தூக்க மயக்கத்திலே இருந்தது உலகம்.

குடிசைலே விளக்கைப் பெரிசாக்கிட்டு, அவசரத்துக்குக் கட்டின திரை கிரையெல்லாம் கழட்டிட்டு, வெளியே தேவுள்ளுக்கும் உள்ளே தனக்கும் பாயைப் போட்டா. பசங்களுக்குப் போத்தி யிருந்த கிழிஞ்ச போர்வையைக் கிழிசல் மறையரு மாதிரி போத்தி விட்டா. வந்து வாசப்படி கிட்டே சாஞ்சிகிட்டு உக்காந்தா.

அவங்க குடுத்தனம்னு ஆரம்பிச்சி இருபது வருஷம் ஆயிட்டுது. அம்மா அப்பா, ஒர்த்தர் பின்னடி ஒர்த்தர் போயிட்டாங்க. அப்பா பாய் போட்டு படுக்கற முன்கூரைக் கீழ், திண்ணை அப்போ காலியாச்சு. ஒரு கட்டில் போடறதுக்குச் சரியா யிருக்கும் அந்தத் திண்ணை. ஆனா அப்பாவோட கட்டில் அப்பாவோடவே போயிட்டுது. தேவுள்ளு தரை மேலேயே படுத்துக்கறான்.

இருந்தாலும் கோணித் துணிமேலே தாராளமா, ஒர்த்தனே காலை நல்லா நீட்டிகிட்டு, கிழிஞ்ச புடவைத் துணின்னாலும் யாருக்கும்

பங்கு கொடுக்காம போத்திகிட்டு படுத்துகிட்டா, தலைகிட்டே வாசப் படிக்கு ஒட்டினு மாதிரி உக்காந்துகிட்டு அப்பாயம்மா பேசிகிட்டிருந்தா, சொகமா மெதுவா திரை திரையா தூக்கம் இறங்கி வந்து கண்ணை மூடிகிட்டிருந்தா மனுஷனுக்கு இன்னும் என்ன வேணும்னு தோணும் தேவுள்ளுக்கு. ஆனு அந்தப் பேரின்ப நாள் கிட்டாது அந்தத் தேவுள்ளுக்கு.

அப்பாயம்மா மூட்டைப் பூச்சியினுலே முதுகைத் தடவிக்கிட்டிருந்தா. ' இப்போ சொல்லு 'ன்னு கேட்டான் தேவுள்ளு அவ பக்கமா ஒதுக்களிச்சி திரும்பிகிட்டே.

கொஞ்ச நேரம் மூட்டைப் பூச்சிகளைத் தேடிகிட்டும், சொரிஞ்சிகிட்டும் கொஞ்ச நேரம் பொறுத்து, ' அப்பறம்டா 'ன்னு கொஞ்சரு மாதிரி சொல்லி, இன்னும் கொஞ்ச நேரம் பொறுத்து வெக்கம் போனப்பறம் சொன்னு—

' ஒரு ராத்ரி முச்சுடும் வுடாம ஒரே படுக்கை மேலே உன்கூட படுத்துக்கணும்னு இருக்குதுடா !'ன்னு சொன்னு பரிதாபமா.

முதல் பாதி தெளிவாக் கேட்டதனுலே ரெண்டாவது பாதி புரிஞ்சிது தேவுள்ளுவுக்கு. இது இப்படி நடந்துகிட்டிருக்கறப்போ மனுஷன் மனசிலே நினைப்புங்க தலையிலேயிருந்து பாதம் வரைக்கும், பாதத்திலேயிருந்து தலை வரைக்கும் ஓட்ரு மாதிரி ஆயிட்டுது. அதுக்கப்பறம் தேவுள்ளு கண்ணு முன்னுலே எத்தனையோ காட்சிங்க தெளிவாவும் தெளிவில்லாமலும் ஓட ஆரம்பிச்சது.

அப்பாயம்மா குடுத்தனம் பண்ண வந்ததுலேயிருந்து இன்னைக்கி வரைக்கும் அவங்க ஒத்தையறை குடிசையிலேதான் குடியிருக்கருங்க. அந்தப் புதுசுலே மூணு ராத்திரிங்க தவிர தனிமை என்கறது எங்கே இருக்குதோ அவங்களுக்குத் தெரியாது.

அதிலே, அக்கா தங்கைங்க, அண்ணன் தம்பிகளோட பத்து பேரு இருக்கருங்க.

அங்கேயே அந்த மாதிரி சின்ன குடிசைகள்ளியே மும்மூணு ஜோடிங்க, நந்நாலு ஜோடிங்க முறை வைச்சிகிட்டுக் காலம் தள்ளற நாளுகளுமிருக்குது. புழு பூச்சிகளோட சங்கடங்களோட, குழந்தை குட்டிகளோட, அடிபிடி சண்டைகளோட மனுஷங்க மேலே மனுஷங்க, கட்டில் கீழே மேலே படுக்கைங்க போட்டுகிட்ட நாளுகளுமிருக்குது.

முன்னுடி பின்னுடி பயங்கரமான தொத்து வியாதிகளோட, மேலே கீழே தண்ணி சேறு ஓடிகிட்டிருக்க, முடங்கிகிட்டு, உக்காந்துகிட்டு, குளிர்லே வெடவெடன்னு நடுங்கிகிட்டு, மழையிலே

நனைஞ்சா மாத்திக்கறதுக்குத் துணியில்லாம அவஸ்தைப்பட்ட ராத்திரிங்க பகலுங்க எத்தனையோ !

உடம்பு மேலே துணி நிக்காம, பாதி தூக்கக் கலக்கத்திலே மறுபடி எழுந்து கண்முழிச்சு கண்முழிச்சு விளக்கை கப்சிப்பின்னு அணைச்சிட்டு, இல்லேன்னு நல்லா இறக்கிட்டு இருட்டுத் திரையிலே கோணித் திரைங்க, தட்டிங்க கட்டிலுங்க மறப்புலே பயம் பயமா, பீதி பீதியோட யாரோ செய்யக் கூடாதவங்க கிட்டே ஏதோ செய்யக் கூடாத வேலை செய்யறு மாதிரி—அசிங்கத்தை யெல்லாம் பொறுத்துகிட்டு தணிஞ்சும் தணியாத நரம்புக் கொதிப்போட— கடிக்கிற மூட்டைப் பூச்சிகளை, சத்தம் பண்ணிட்டு வர்ற கொசுக்களை மொய்க்கற ஈக்களை நசுக்கிகிட்டு, விரட்டிகிட்டு, குழந்தைங்க சத்தத்திலே, பெரியவங்க தொல்லையிலே, சுத்தியும் இருக்கற நாத்தத்திலே இனிமையா இவ்வளவு காலம் வாழ்க்கை வியாபாரத்தை நடத்திகிட்டு வந்துட்டாங்க அவங்க.

தேவுள்ளு எப்பவும் கவனிச்சதில்லே. ஆனு, அப்பாயம்மாக்கு மனசு இருக்கருப்போல இருக்குது.

கட்டிட்ட, கட்டிகிட்டிருக்கற வீடுங்க முன்னுலே பாத்துகிட்டே நின்னுடுவா அப்பாயம்மா. பெரிய பெரிய வீடுகளை எவ்வளவு பெரிய வீடுங்கன்னு பிரமிச்சி போனு மாதிரி பாத்துக்கிட்டிருப்பா. ஒரு தடவை ஒரு பெரிய இடத்து பங்களாக்கு வெள்ளை அடிக்கப் போய் பத்துப் பதினஞ்சி நாளு அதே வேலையா அதை வர்ணிச்சிகிட்டிருந்தா. அதிலே தன் கணக்கிலே அடங்காத ரூமுகளை, அந்த ரூமுகள்ளே இருக்கற பெரிய அலங்காரங்களை, ரொம்ப மெத்துன்னு இருக்கற பட்டுப் படுக்கைகளை, கொஞ்சம் மெத்துன்னு இருக்கற சோபா செட்டு—அதுங்கெல்லாம் தூசு தும்பு இல்லாம இருக்கறது— அதுகளையெல்லாம் பத்திரமா உபயோகப்படுத்திக்கிற நாசூக்கான மனுஷங்களை மறுபடி மறுபடி எத்தனையோ தடவை வர்ணிச்சா.

இன்னொரு தடவை ஒரு பெரிய வீட்டைப் பத்தி சொல்லி அதிலே இருக்கற பொம்பளைக்கி, புருஷன் ரெண்டு பசங்க தவிர வேறே யாருமில்லேன்னு சொன்னு.

கதவுகளைப் பூட்டுப்போட்டிருக்கற வீடுங்களை, மனுஷங்க வசிக்காம பாழாப் போட்டிருக்கற பங்களாங்களைப் பத்தி அவ பேசரு மாதிரி இல்லே. என்னைக்காவது ரெண்டு ரூமுங்க இருக்கற வீட்டைக் கட்டிக்கனுங்கற எண்ணம், ரொம்பப் பெரிய ஆசைன்னு தெரிஞ்சிகிட்டு இப்போ விட்டுட்டாப் போல இருக்குது.

இப்போ அவளுக்கிருக்கற ஆசை இதுதான் போலிருக்குது.

இரக்கத்தோட, ரொம்ப அக்கறையோட அவ ஆசையைத் தீத்து வெக்கறதுக்கான வழிக்காக ஆராய்ச்சி பண்ண ஆரம்பிச்சான் தேவுள்ளு. ஆனு, எவ்வளவு யோசிச்சாலும் தேவுள்ளுவுக்கு அன்னைக்கி எந்த வழியும் தென்படலே. எப்பவாவது ஒரு தடவை அந்த அளவு வசதி கிடைக்காம போவுதான்னு நினைச்சிகிட்டான் கொஞ்சகாலம். இதுக்குள்ளே ஒரு நாள், அப்பாயம்மா சட்டுன்னு மண்டையைப் போட்டுட்டா—எல்லா ஆசைகளுக்கும் அப்பாலே போயிட்டா.

தேவுள்ளுவுக்கு கண்ணு கசியல்லேன்னுலும் ஒரு பெருமூச்சு விட்டான், அப்பாயம்மா ஞாபகத்துக்கு. ஏழைங்க பொழப்பு எவ்வளவு கோரமானதுன்னு இந்த உலகம் நினைச்சுப் பாக்கற தில்லேன்னு நினைச்சான். அப்பாயம்மாவை ஞாபகப் படுத்திகிட்டே, ஏழ்மை மாதிரி கொடூரமானது வேறே என்ன இருக்குதுன்னு நினைச்சிகிட்டான், அந்த ஜோடி ஞாபகம் வந்தப்போ.

அந்தச் சமயத்திலே, நடந்துகிட்டிருந்த தேவுள்ளு மெயின் ரோட்டிலே சேர்ந்தான்.

மார்க்கெட் ரோடுக்கு ரெண்டு பக்கமும் பங்களாங்க விருந்தை முடிச்சிகிட்டு ஓய்வா இருக்கற பூதங்க வரிசை மாதிரி இருந்தது. அந்த டைமுக்கு நிலா வெளிச்சம் மாவை ஆற வைச்சா மாதிரி இருந்தது. களங்கமில்லாத நீல ஆகாசத்திலே சந்திரன் காய்ஞ்சி காய்ஞ்சி விழுந்துகிட்டிருந்தான்.

எல்லா நாளும் மாதிரியே நகரத்திலே மூணு சினிமா தியேட்டர் லேயும், ஜங்க்ஷன்லே ஓட்டல்கள்ளேயும், ஜனம் மொய்ச்சிகிட் டிருந்தது. நிலா மாதிரி அதுகளோட பெட்ரொமாக்ஸ் லைட் வெளிச்சமும் ஒரே பிரகாசமாயிருந்தது. அதுங்க நடுவுலே அப்படியும் இப்படியும் தூரத்திலே மனுஷங்க நிழலாவும், வெளிச்சக் கோடு களாவும் நகந்துகிட்டிருந்தாங்க. காலியா வந்த ரிக்ஷாங்க இப்படி அப்படி நகந்து க்யூவுலே அடங்கிகிட்டிருந்தது.

* * *

பாத்துப் பாத்து இனி பிரயோஜனமில்லே, நடக்கப் போறதில் லேன்னு நினைச்சுகிட்ட பிறகு நூக்கராஜு தெற்கு திசையிலே புறப் பட்டான். புறப்படறதுக்கு முன்னுடி அவன் மனசலே என்னயிருந் தாலும் புறப்பட்டப்பறம் அவனுக்குள்ளே இந்தப் பூமி, பூலோகம் கொள்ளாத அளவு கோபம் கொதிச்சிகிட்டிருந்தது.

அவனுக்கு இது மாதிரி அனுபவங்க இதுக்கு முன்னுடி ரெண்டு இருக்குது.

ஒரு தடவை நேருவோட பிறந்தநாள் விழாக்கு, ஆட்டம் பாட்டம் எல்லாத்திலேயும் போட்டி நடந்தது. அப்போ அவன் ரெண்டாம் ஃபாரம் படிச்சிகிட்டிருந்தான். அவங்க டிராயிங் மாஸ்டர் கொஞ்சம் விஷயம் தெரிஞ்ச ஆசாமி. நூக்கராஜு, இன்னும் ரெண்டு பேரையும் டிராயிங் போட்டிக்கு அவர் அழைச்சிகிட்டு போனார். அங்கே வந்தவங்கள்ளே ரொம்ப பசங்க பெரிய பெரிய ஆபீசர் வீட்டுப் பசங்க. பல பேரு பணக்காரங்களோட பசங்க. நூக்கராஜுக்கு டிராயிங்லே ஃபஸ்ட் பிரைஸ் வந்தது.

கூட்டம் ஆரம்பிக்கறதுக்கு முன்னாலே பிரைஸ் வந்தவங்க எல்லாரையும் முன் வரிசைலே நிக்க வெச்சாங்க. டெரிலின் சட்டை களும் நைலான் சாக்ஸுகளும் நிக்கற வரிசைலே, அழகா பாலாடை மாதிரி நைஸா இருக்கற ரப்பர் பொம்மைங்க மத்தியிலே கறுப்பா அழுக்கான காக்கி நிஜாரும், சாயம் வெளுத்துக் கன்னங்கரேல்னு கோடுபோட்ட சட்டையிலே தன் கண்ணுக்கே அவன் திருஷ்டி பொம்மை மாதிரி இருந்தான். வரிசைலேயிருந்து வெளியே வரப் போனா டிராயிங் மாஸ்டர் வர விடல்லே.

பரிசுங்க கொடுக்கறது ஆரம்பமாச்சு. அன்னைக்கித் தலைவர் யாரோ தனக்கு ஞாபகம் இல்லே. யாரோ பெரிய மனுஷன் தாங்கறது ஞாபகம் இருக்குது.

அவர் பரிசு வாங்கிக்கிறவங்க சில பேரோட போட்டோலே நின்னாரு. சில பேரு கன்னத்திலே சிட்டிகை போட்டுப் புன்சிரிப்பு சிந்திகிட்டிருந்தாரு. இன்னும் சில பேரோட தலையிலே கை வைச்சு கிராப்பைக் கலைச்சிகிட்டிருந்தாரு. பரிசு கொடுக்கறதுக்கு முன்னா லேயும் ஒவ்வொர்த்தனுக்கும் ஷேக் ஹாண்ட்ஸ் பண்ணிகிட்டிருந் தாரு.

தன் பேரைக் கூப்பிட்டாங்க. தான் போறதுக்குள்ளே பக்கத்திலே யிருந்தவங்க ஏதோ சொன்னதுனாலே அவங்ககிட்டே என்னமோ பேசிகிட்டிருந்தாரு. கைக்குக் கிடைச்ச பரிசை வாங்கிகிட்டு புன் சிரிப்பை முகத்திலே வரவழைச்சிகிட்டு தன் பக்கம் திரும்பனாரு. எதிர்பாராம அவர் முகம் என்னமோ மாதிரி ஆயிட்டுது.

தான் எதோ தப்பு பண்ணிட்டா மாதிரி பட்டதனாலே ஷேக் ஹாண்ட்ஸுக்காக முன்னாடி நீட்டின கையைப் பின்னாடி இழுத்துக்கப் போனான் நூக்கராஜு. சே, தயக்க மின்னாத்துக்குன்னு முன்னாடியே நீட்டிட்டான். அவன் தத்தளிப்பைப் பரிதாபத்தோட புரிஞ்சிக்கிறவர் மாதிரி, போஸ் கொடுத்தார் தலைவர். வணக்கம் பண்றதுக்குக் கத்துக்கொடுக்கறவர் மாதிரி வணக்கம் பண்ணித்

தான் பண்ணின வணக்கத்தைப் புன்சிரிப்போட வாங்கிகிட்டு அடுத்த பரிசுக்காகக் கையை நீட்டிட்டார், அந்தப் பெரிய மனிதர்.

இன்னொரு தடவை ஒரு சிநேகிதன் வீட்டிலே கூட இந்த மாதிரியே நடந்தது.

அந்த நாள்ளே அவங்க ஃபுட் பால் டீமுக்கு அவன்தான் கோலி. கேப்ட்டன் ஒரு பிராம்மணப் பையன். அன்னைக்கி ஆட்டம் முடிஞ்சிட்டப்பறம் பேசிகிட்டே அவங்க வீட்டுப் பக்கமா நடந்தாங்க. தெரு வாசப்படிகிட்டே நின்னுகிட்டு அவன் என்னமோ சொல்லிகிட்டிருந்தான். இவனுக்கு ஒரே தாகமாயிருந்தது. பக்கத்திலேயிருந்த அவன் சின்னத் தம்பியைக் கூப்பிட்டுத் தண்ணி கொண்டுவரச் சொன்னன்.

ஒரு நிமிஷத்துக்கப்பறம் உள்ளே அவங்க அம்மா குரல் கேட்டது, 'தண்ணி யாருக்குடா?'ன்னு. கோலி நூக்கராஜுக்குன்னு தெரிஞ்சிகிட்டப்பறம், 'அந்த கிளாசை அங்கே வைச்சு, சொம்பைத் தொட்டுக் காமெ ஊத்து'ன்னு சொன்ன உரக்கவே.

சிநேகிதன் என்னமோ சொல்லிகிட்டேயிருந்தான். அப்பறம் பாக்கறேன்னு சொல்லிகிட்டே நூக்கராஜு நகந்து போயிட்டான். தண்ணி தண்ணீன்னு கத்தறது அவ்வளவு தூரம் வரைக்கும் கேட்டுகிட்டிருந்தாலும் அவன் திரும்பிப் பாக்கவே யில்லே.

ரொம்ப சின்ன வயசிலே நடந்த முதல் நிகழ்ச்சி அவ்வளவா அவனைக் காயப்படுத்தலே. வயசு வந்தப்பறம் நடந்த ரெண்டாவதை அவனலே மன்னிக்க முடிஞ்சிது. இதை மட்டும் அவன் எவ்வளவு முயற்சி பண்ணலும் ஜீரணிக்க முடியாம போயிட்டான்.

நூக்கராஜு பிறந்தது ஓலைக் குடிசையிலேதான். ஆன அவனுக்கு ஓட்டு வீட்டுக்காரங்க, பங்களாக்காரங்களோட சிநேகம், தொடர்பு இருக்குது. படிப்பு பாதியிலே நின்னுட்டாலும் இந்த வருஷமோ அடுத்த வருஷமோ மெட்ரிக் பரீட்சைக்கு உக்காரப் போருன். அவன் சிநேகிதங்கள்ளே கிளப்பு மெம்பருங்க பஜனை கோஷ்டிக் காரங்க மாத்திரமில்லாம, ஆகப்போற ரௌடிங்க, வரப்போற லோக்கல் பாலட்டீஷியனுங்க, ஓட்டல் புரொப்பரைட்டருங்க, சினிமா முதலாளிங்க வீட்டுப் பசங்களும் இருக்கருங்க. அவனுக்கு ஃபாக்ட்டரிலே சின்னதுதான், ஆன நல்ல உத்தியோகம் இருக்குது.

அவனுக்குப் பொம்பளைங்கன்ன அளவில்லாத மரியாதை இருக்குது. தேசத்தாய் பேரு சொன்ன அவன் உடம்பு சிலிர்த்துப் போவும். காந்தி, நேருன்ன அவனுக்குக் கடவுள் மாதிரி. ஜவஹர்லால் நேரு, ஜான் கென்னடி, நிக்கிட்டா குருஷ்ஷேவ் ஆறு கைகளும் மூணு

ஜதையாக் கலந்து கைக் குலுக்கறது அவனுல் என்னைக்கும் மறக்க முடியாத காட்சி.

நூக்கராஜுக்குச் சங்கீதம்னு ஒரே பைத்தியம். அவன் பாக்கெட் மனியிலெ மூணு பாகம் சினிமாக்கே செலவாகுது.

நூக்கராஜுவோட இந்த மாதிரி சுபாவம் அக்கம்பக்கத்தவங்களை எவ்வளவு மெச்சிக்க வெச்சிதோ, அவங்க அம்மாக்கு அவ்வளவு பயத்தைக் கொடுத்தது. அவங்க அப்பா அந்த வயசிலே பக்கா குடிகாரன். அவருக்கு அம்பது வருஷம் ஆகறதுக்குள்ளே நூறு வருஷம் கணக்காயிட்டதுக்கு அது கொஞ்சம் காரணம். அவன் அண்ணனுங்க ரெண்டு பேரு அப்பா அளவுக்குத் தயாராவலே. ஆனு, அவ்வளவோ இவ்வளவோ குடிச்சி ஜீரணம் பண்ணிக்க முடியும். நூக்கராஜுக்கு அந்தப் பக்கம் மனசு போவாம இருக்கறது அந்த அம்மாக்கு என்னமோ மாதிரி யிருந்தது.

இதுக்குள்ளே பாகிஸ்தான் போராட்டம் வந்தது. நூக்கராஜு பைத்தியம் பிடிச்சவன் மாதிரி ஆகி சிரமதானம், ரத்ததானம்னு சொல்லிகிட்டுக் கடைசியிலே பிராணதானத்துக்கும் தயாராஞன்.

அம்மா துள்ளி விழுந்து கண்ணைத் துடைச்சிகிட்டு, ஆணை சத்திய மெல்லாம் பண்ணி, தூக்கு போட்டுக்குவேன்னு பயப்படுத்திஞ. கடைசியிலே ஹோம்கார்ட்ஸ்லே சேர்றதுக்கு ஒத்துக்கிஞ. எதுக்கும் நல்லதுன்னு மூணுவது தாய்மாமனுக்கு விஷயத்தை விளக்கி அவர் பொண்ணு முத்தியாலம்மாவைக் கொடுக்கச் சொல்லிக் கலியாணம் பண்ணி வெச்சா.

பொண்ணு, கிராமத்துப் பக்கம்னு தயங்கிஞலும் பொண்ணைப் பாத்தப்பறம் அதிலேயும், அவ பெரிய கண்ணைப் பாத்தப்பறம் ஒண்ணுமே பேசலே நூக்கராஜு. கலியாணமான ஆறு மாசத்துக்கு அம்மடு பெரிய மனுஷியாஞ. அப்பறம் கொஞ்ச நாளு உடம்பு தேறணும்னு சொன்ஞங்க.

இதுக்குள்ளே பாகிஸ்தான் கொதிப்பு சில்லிட்டுப் போச்சு. ஹோம்கார்ட்ஸுலே சேர்ந்தப்பறம் தேசபக்தி பத்திய அவன் எண்ண மும் மாறிப் போச்சு. இப்போ டியூட்டிக்குப் போறது, திரும்பி வர்றது, வாராந்தர இருவார மாதப் பத்திரிகைகளைப் படிக்கறது. கிளப்புக்குப் போறதைக் கூட நிறுத்திகிட்டான். ராத்திரியிலே டியூட்டோரியல் காலேஜ்லே படிக்கணுங்கற பிளான், பணவசதி ஒத்துவராம பிளாஞவே இருந்து போயிட்டுது.

மூணு மாசத்துக்கு முன்னே சாந்தி நடந்தது. அன்னைக்கி ராத்திரியிலிருந்து — சொல்லப்போஞ அதுக்கு முன்ஞலிருந்தே —

எத்தனையோ ராத்திரி பகலா அவன் சிந்தனை யெல்லாம் ஒரே ஒரு சுகத்துக்காகக் கனவு கண்டது. அப்ஸரா ஓட்டல்லே ஆருவது மாடியிலே அறையில்லே—எவ்வளவு சின்னதாயிருந்தாலும், க்ளீனா லாட்ஜிங் ஹவுஸ்லே எந்த மூலை ரூமாயிருந்தாலும் பரவாயில்லே— அம்மடுவோட ஒரு ராத்திரி !

அதுக்காக மூணு மாசமா சின்ன சின்னத் தேவைங்க கூட எத்தனையோ கொன்னுகிட்டு காசு தயார் பண்ணுன். மூணு நாளா அம்மடுவை ஓயாம நச்சரிச்சு அவ சம்மதத்தை வாங்கிட்டான். ஒரேயடியாப் பொய்யின்னு சொல்லாதபடி ஒரு ராத்திரி அவங்க சிநேகிதங்க வீட்டிலே போய்த் தூங்கிட்டு வர்றதாச் சொல்லி பெரிய வங்களை ஒத்துக்க வெச்சான். இவ்வளவு பண்ணப்பறம் நடந்தது இது.

ஊரு கடைசியிலே, விழுதுவிட்ட ஆலமரத்து நிழல்லே முனிசிபல் ஆஸ்பத்திரி கேட்டுகிட்ட வந்தப்போ நூக்கராஜுக்குத் தன் நினைவு வந்தது. துள்ளி விழுந்து பின்னுலே திரும்பிப் பாத்தா அம்மடு தன் பின்னுடியே இருந்தா.

அந்த மாதிரி நேரத்திலே, அந்த மாதிரி இடத்திலே ஆணும் பெண்ணும் ஜோடி சேர்ந்து வர்றதைப் பாத்தா எந்த ரிக்ஷாக்காரனு னுலும் மணியடிப்பான். அப்படி அடிச்சதுக்கு முதல்லே கோபம் வந்தாலும் அவன் தப்பு என்ன இருக்குதுன்னு, அதிலேயே ஏறி உக்காந்தான் நூக்கராஜு.

அம்மடு ஸ்பரிசத்தோட முழுசா இந்த உலகத்துக்குத் திரும்பி வந்த நூக்கராஜு—

'வெங்கடேஸ்வரா டாக்கீஸ்குப் போய்யா'ன்னு சொன்னுன் பின்னுடி சாய்ஞ்சிகிட்டு.

வெங்கடேஸ்வரா டாக்கீஸ் மட்டுமில்லே, கனகதுர்கா பேலஸ் கூட ஹவுஸ் ஃபுல்.

ஒரு நிமிஷம் நூக்கராஜு கோபத்துக்கு எல்லை யில்லாம போச்சு. ஆனு யார் மேலெ ?

'பசி யெடுக்குதாடீ ?'ன்னு கேட்டான் அம்மடு கிட்டெ.

அவன் பேச்சுக்காகவே உடம்பெல்லாம் காதாக்கிக்கிட்டா மாதிரி அவன் பார்வைக்காகவே காதெல்லாம் கண்ணுக்கி கிட்டா மாதிரி— 'ஊஹூம்—'னு சொல்லி, 'நீ வேணும்னு சாப்பிடு'ன்னு கெஞ்சரு மாதிரி.

அந்தப் பொண்ணு கண்ணுலே பரிதாபம், அவ பேச்சிலே கண்ணுலே அக்கறை, நூக்கராஜுவோட இதயத்தைப் பிழிஞ்சிட்டுது.

'வா'ன்னு சொல்லிகிட்டே பெட்ரோமாக்ஸ் லைட்டுலே தேஜோமயமாப் பிரகாசிக்கிற 'ஓப்பன் ஏர்' ஓட்டலைப் பாத்து நடந்தான்.

உடுப்பி ஸ்ரீ கிருஷ்ண விலாஸ்லே ஏர்கண்டிஷன் ரூம்லே தம்பதிகள் தனியா உக்காந்து சாப்பிட வேண்டிய சாப்பாடு அது. கனகதுர்கா டீ ஸ்டால்லே, சாக்கடைத் தண்ணி பக்கத்திலே மேடும் பள்ளமுமா இருக்கற ஒரே பெஞ்ச் ஆசனமாக, தண்ணியிலே நனைஞ்சு வெய்யில்லே காய்ஞ்சு பிளந்து போயி கறுப்புக்கரையேறி முதலாட்டரஷ்ஷுக்கப்பறம் சேறு சேரு இருக்கற டேபிள் மேலே, ஓரங்க உடைஞ்சி, சொட்டை சொட்டையா இருக்கற பிளேட்டிலே பலகாரமா அது மாறிப்போச்சு.

கொஞ்ச தூரத்திலே மூணு டீயை ஆருப் பண்ணச் சொல்லி குடிச்சிகிட்டிருக்கற ஆசாமிங்க எதுக்கோ வெடிச்சிரிப்பு சிரிச்சிகிட்டிருந்தாங்க. எதாவது ஒரு சாக்கிலே அவங்களோடு சண்டை பிடிச்சு ஒர்த்தர் ரெண்டு பேரையாவது செம்மையா உதைக்க முடிஞ்சா மனசுக்குத் திருப்தியா இருக்கும்னு தோணுது நூக்கராஜுக்கு.

பில்லைக் கொடுத்துட்டு வெளியே வர்றப்போ வேணும்னே அவங்க முன்னாடி நடந்தான் நூக்கராஜு. ஓர்த்தர் ரெண்டு பேர் அம்மடு பக்கமா ஓரக்கண் பார்வை போட்டாங்க. 'வரட்டும் ஏன்...ஓர்த் ரெண்டு பேரையோ இன்னைக்கித் தீத்துட்றேன்!'ன்னு நினைச்சிகிட்டு முன்னே நடந்தான். அவங்க என்னத்துனாலேயோ அந்த ஜோடி பின்னாலே போகலே.

நிலா வெளிச்சம், மாவை ஆறவெச்சா மாதிரியிருந்தது. ரோடுக்கு ரெண்டு பக்கமும் வீடுங்க தூங்கிகிட்டிருக்குது. ரோடுலே போற நூக்கராஜு பின்னாடியே அம்மடு, நிழல்மாதிரி நடந்துகிட்டிருந்தா.

ஒரு இடத்திலே திண்ணைமேலே மனுஷங்க மந்தை மாதிரி படுத்துகிட்டிருக்கறாங்க. இன்னொரு இடத்திலே பேவ்மெண்ட் மேலே வரிசையாப் படுத்திருக்கறாங்க. எதிர்லே மாடி மேலே, லைட் இன்னும் எரியுது. சாக்கடைக் கரைமேலே பிச்சைக்காரனும் பிச்சைக்காரியும் என்ன பேசிகிட்டிருந்தாங்களோ, பேச்சை நிறுத்திட்டாங்க.

'இவங்களுக்கு வீடுன்னு இல்லே, எப்படித்தான் பொழைக்கிறாங்களோ?'ன்னு நினைச்சான் நூக்கராஜு.

'அப்படித்தான் நாய் மாதிரி...'

நூக்கராஜு துள்ளி விழுந்தான் மனசிலே.

ஆயிரமாயிரம் ஜனங்க வசிக்கிறாங்க அந்த நகரத்திலே—மரங்க கீழே குடும்பங்க, பிளாட்ஃபாரம் மேலே சமையல் சாப்பாடு, மழை வந்தா வெள்ளம் வந்தா கண்ணிலே பட்ட திண்ணைமேலே ஏர்றாங்க.

நறநறன்னு எலும்பை நெரிக்கிற குளிர்லே, படபடன்னு மழை மாதிரி பெய்ற பனியிலே, கபகபன்னு எரிஞ்சி புகைக்கிற வெய்யில்லே, நிக்கறதுக்கு நிழல் இல்லாத ஜனங்க. 'போங்க... போங்க... எழுந்திரு எழுந்திரு... இங்கேயில்லே இடம்'னு சொல்லி நாயை விரட்ருமாதிரி விரட்டருங்க. சேத்துலே, மண்ணுலே விளக்கில்லாத பொழப்பு. போர்வை முக்காடு பக்கத்திலேயிருக்கறவங்க இமைச் சுமை தவிர மறப்பில்லாத இருட்டுக் குடும்பங்க.

இரக்கம் வர்றதுக்குப் பதிலா கோவம் வருது நூக்கராஜுக்கு. ஏதோ ஒரு சினிமாலே, எங்கேயோ யாரோ ஜனங்க புழுதிக்கு, அநியா யத்துக்கு இம்சைக்கு நசுங்கி எதித்துக் கிளம்பறதைப் பாத்தான். 'இந்த ஜனம் மட்டும் எவ்வளவு நாள்ளானுலும் இவ்வளவுதான். பன்னிக்குச் சேறு அசுத்தமாகாது'—நினைச்சிகிட்டான் மனசிலே.

சைய்யின்னு ஒரு லாரி வேகமாப் போவுது ; ஒரு ஷோக்கான காரு ஸ்லோவாத் திரும்புது. அதிலே வெள்ளைப் புடவையிலே ரொம்ப சிவப்பான ஒரு பொண்ணு சிவப்புநிற ரவிக்கை போட்டுகிட்டுக் கையை மடியிலே வைச்சிகிட்டு உக்காந்திருந்தா. கறுப்பான அவ தலைமுடியிலே வெள்ளையான மல்லிப் பூ. நிச்சயமா லாட்ஜிலிருந்தோ, லாட்ஜுக்கோ போய்கிட்டிருக்கணும்.

தூரத்திலே மூணு சினிமாத் தியேட்டருங்க. இங்கேயிருந்து பாத்தா மூணு தியேட்டரும் பெரிய கோட்டையடுப்புக் கல்லுங்க மாதிரி இருக் குது. நூக்கராஜு தியேட்டருங்க கிட்டே நெருங்கறப்போ சந்திரன் தலைக்கு மேலே நின்னு நிலாவை வீசிகிட்டிருந்தான்.

நூக்கராஜுக்கு ஊரு சொந்தமில்லேன்னுலும் தியேட்டருங்க புதுசு யில்லே. அந்த மூணு தியேட்டர்லேயும் ஜனம் எப்பவும் நெருக்கி கிட்டிருப்பாங்க. அவங்க போட்டிருக்கற அழுக்குத் துணி அவங்க ளுக்குச் சரியாயிருக்குது. அவங்க சிந்தற வேர்வை அவங்களுக்குக் கொஞ்சங்கூடத் தெரியாது. அவங்களைக் கடிக்கிற மூட்டைப் பூச்சி யினுலே எடுக்கற வலி, அவங்களுக்குத் தெரியவே தெரியாது. அவங்க சுவாசிக்கிற காத்து நாத்தத்தை அவங்க கவனிக்கறதில்லே.

'எதிர்லே திரை மேலே பெரிய மாடிங்க. அவங்க பாக்கற படங்க மாதிரியே நிஜமானதில்லே அந்த மாடிங்க. அதிலே வர்ற அழகான கன்னிப் பொண்ணுங்க மேக்கப்பை எடுத்துட்டா அவங்க பெண் சாதிகளுக்குப் பாட்டிங்கதான். அவங்க பாடற இனிமையான பாடலுங்க அவங்க பாடறதில்லேன்னு தெரிஞ்சும் அவங்களே பாடரு மாதிரி பிரமை. நடக்காத கதைங்க நடந்தா மாதிரி நம்பறது ; இல்லாத பொல்லாத அன்பு இருக்கரு மாதிரியும், பாத்தா மாதிரியும் பாவனை.

'திரை மேலே காட்றதே மாயை; அந்த மாயையைக் கூட மாயமாக் காட்ருங்க அந்த மாயக்கார முண்டங்க.

'ஜனங்களுக்கு உண்மையான அநுபவங்க கிடைக்காது. கிடைக் கணுங்கற ஆசைங்க கற்பனையிலே நிழலாடினாலும் ஆபத்துதான்.

'அதனாலே பெரியவங்க குழந்தைகளை வெத்துப் பேச்சு பேசி மயக்கரு மாதிரி, பொதுமக்களைப் பெரிய மனுஷங்க மாயவாக்குறுதி களாலே மோசம் பண்ணரு மாதிரி, சிலசில மாயக்கார பசங்க மக்களை மாய அநுபவங்களாலே மோசம் பண்ணருங்க. மக்கள் மோசம் போவறதுக்கே தயாராயிருக்கருங்க. அதுக்காகக் கட்டணம் கூடக் கட்டருங்க. அந்தக் கட்டணத்தை பிளாக் ரேட்லே கட்டறதுக்குக் கூட அவங்க தயார். மோசம் பண்ணருங்கன்னு தப்பு அவங்கள்து இல்லையோ என்னமோ!

'ஜனத்துக்கு அறிவில்லே! இருந்தா வெத்துப் புருஷனும், வெத்துப் பெண்டாட்டியும், வெத்துச் சோபன அறையிலே முழுசா வெத்துத் திருட்டுப் பார்வைங்க பாக்கருங்கன்னு தெரிஞ்சும் எச்சில் ஒழுவ ஒழுவ விசிலடிக்க மாட்டாங்க.'

நூக்கராஜுவோட கோவம் இந்தவிதமாச் சினிமா பாக்கறவங்க மேலே, சினிமா எடுக்கறவங்க மேலே, அதை எடுக்க வெக்கறவங்க மேலே, அதைக் காட்டறவங்க மேலே படிப்படியா வளந்துகிட்டிருக் கறப்போதான் அவன் சரியா சினிமாத் தியேட்டர் முன்னாலே வந்து சேர்ந்தான்.

தேவுள்ளு கூடச் சரியா அந்த நேரத்துக்குதான் அங்கே வந்து சேர்ந்தான்.

* * *

'இன்னு பாப்பா எந்த ஊரு?'ன்னு கேட்டான் தேவுள்ளு.

நூக்கராஜுவோட சேத்துப் பாத்தா, பாப்பா ரொம்ப தெரிஞ்சவ மாதிரி தென்பட்டா தேவுள்ளுவுக்கு.

அம்மடுக்கு தேவுள்ளு அடையாளம் தெரியலே.

'யாரை?'ன்னு கேட்டா மின்னற கண்ணோட.

'உங்களைதான்...உங்களது எந்த ஊரு?'

நூக்கராஜு பக்கமாப் பாக்கப் போயித் திரும்பிட்டான் தேவுள்ளு.

'எங்களது அனகாபல்லி'ன்னு சொல்லி, 'நீங்கயாரு?'ன்னு கேட்டா சந்தேகத்தோட.

அப்போதான் நூக்கராஜு இந்தப் பக்கம் திரும்பினான். இந்த உலகத்துக்கு வந்தாலும் உடனே தேவுள்ளுவை அடையாளம் தெரிஞ்சிக்க முடியாம போயிட்டான்.

' நீங்க அங்கே லாட்ஜுக்கு வரல்லே? எனக்கு அங்கேதான் வேலை.'

இதைச் சொல்லிட்டு, தன்னைப் பாத்துகிட்டிருக்கற நூக்கராஜு கிட்டே—

' பாவம் உனக்கு ரூம் கிடைக்கலியா?'ன்னு கேக்க போனவன், ' உனக்கு இந்தப் பொண்ணு இன்னு வேணும்?'ன்னு கேட்டான் சாதாரணமா.

அவ்வளவுதான். நூக்கராஜுக்கு அந்தக் கேள்வியிலே அப்பாவித் தனமான அன்புக்குப் பதிலாகச் சந்தேகத்தோட சேர்ந்த ஆராயற புத்தி தென்பட்டது. அதுக்குப் பின்னுலே ஒத்தைக் கண்ணு குமாஸ்தா, வாயாலே இல்லாம கண்ணுலே கேட்ட கேள்வி கோடி வாயாலே எதிரொலிச்சா மாதிரி கேட்டது.

' இன்னு பாப்பா...'—வாக்கியம் முடியறதுக்கு முன்னுடியே பட்டுன்னு விழுந்தது தேவுள்ளு கன்னத்திலே.

' தேவடியா மவனே! என் வீட்டுப் பொம்பளேகிட்டே பேசற தெம்பு எங்கிருந்துடா வந்தது—'ன்னு கேட்டு, அந்த ஸ்லோகன் கொடுத்த தெம்புலே ஆத்தரத்தை வளர்த்துகிட்டு, பட்பட் தடாபுடான்னு தேவுள்ளுவை இஷ்டத்துக்கு வாங்கிகிட்டு எங்கே படுதுன்னு பாக்காம பூட்ஸ் காலாலே ஒரு உதை விட்டான். அவ்வளவு தூரத் திலே போய் விழுந்த மனுஷன் மேலே அப்படியே பாய்ஞ்சான். சட்டையைப் பிடிச்சுத் தூக்கிகிட்டே —' தேவடியா மவனே! யாருன்னு நினைச்சேடா... யாருன்னு நினைச்சேடா உன் மனுசுலே?'— மறுபடியும் உதைக்கறதுக்கு ஆரம்பிச்சான்.

ஒரு நிமிஷம் ஸ்தம்பிச்சு போன கடைக்காரங்க, ரிக்ஷாக்காரங்க மயக்கம் தீர்ந்து ஓட ஆரம்பிச்சாங்க.

அந்தப் பொண்ணு சின்ன கம்மின குரல்லே, ' அய்யோ, அய்யோ கொன்னுடுருரே... எங்க மாமா கொன்றுடுவார், கிளவன் செத்து போயிடுவான்'னு சொல்லி வெடவெடன்னு நடுங்கிகிட்டு அழ ஆரம்பிச்சிட்டா.

இதுக்குள்ளே சுத்தி சேர்ந்த ஜனம், கிழத் தேவுள்ளுவை இள வயசு நூக்கராஜு கையிலிருந்து தப்பிக்க வெச்சு அவன் கைக்கு எட்டாதபடி விலக்கி விட்டாங்க.

நூக்கராஜுவோட மென்மையான கிராப்பு கலைஞ்சுபோக, சட்டை கிழிஞ்சிபோக, ரிஸ்ட்வாச் செயின் அவுந்துபோக அதையெல்லாம் சரிபண்ணிகிட்டுக் கத்தினுன்.

' தேவடியா மவனே, உன் ரத்தத்தைக் குடிக்கறேன் இருடா... உன் உயிரை வாங்கிடறேன். பொம்பளே தெருவுலே தெம்பட்ட உடனே

தேவிடியா ஆயிடுவாளாடா? அவ உன் லாட்ஜுக்கு வந்த உடனே தேவிடியா தானு? பெரிய மனுஷன், தேவிடியாளைக் கொண்டாந்தா சம்சாரி ஆயிடுவாளா? சம்சாரி புருஷனோட, வந்தாக்கூட தேவிடியா தானு? உன் தேவடியா லாட்ஜி...! உன்னை, உன் குருட்டுக்கண்ணு குமாஸ்தாவை, உங்க தேவடியா லாட்ஜி மொதலாளியை எல்லாரை யும் ஒரே அடியிலே க்ளோஸ் பண்ணிடறேன்...ஒரே குத்துக்கு சரி!...'

நூக்கராஜுவைச் சுத்தியிருந்த ஜனம் என்ன காரணம்னு நினைச்சி கிட்டாங்களோ? தப்பு நூக்கராஜுதில்லேன்னு நினைச்சிருக்கணும். அரசமரத்து இலைமாதிரி துடிதுடிச்சிகிட்டுக் கொஞ்சதூரத்திலிருந்தே, 'மாமா! வா போயிடலாம், என் பேச்சைக் கேளு...அந்தக் கிளவன் கிட்டே இன்னைத்துக்கு... வா போகலாம்!'னு கெஞ்சிக் கேட்டுக்கற அம்மடுவைப் பாத்தப்பறம் அவங்க சந்தேகங்க எல்லாம் தீந்து போயிருக்கணும்.

தேவுள்ளுவைத் தெரிஞ்ச மனுஷன் ஒர்த்தன் கூட அங்கே இல்லாம போனது, ஒரு வார்த்தைக்குக்கூட தேவுள்ளு வாயைத் திறந்து பதில் சொல்லாம போனது, தப்பு தேவுள்ளுதாதான் இருக் கணுங்கற எண்ணத்தைப் பலப்படுத்தியிருக்கணும்.

அந்த நேரத்திலே—

'போவட்டும்பா, விட்டுட்டு போப்பா! கிளவன் இப்பவே பாதி செத்துட்டான். இனிமே உன் வழியிலே நீ போப்பா!'ன்னு சொன் னுன் ஒரு நடுத்தர வயசு ஆளு.

'அவனு கிழவன்? அவன் கிழவனு... கூட்டிக் குடுக்கற கழுதை. திருட்டுத் தேவடியாமவன்...'—இப்படிக் கத்திகிட்டு நூக்கராஜு ஆத் திரத்தை அதிகமாக்கிகிட்டிருந்தான். இந்தத் தடவைச் சமாளித்து, அம்மடு அவன் கையைப் பிடிச்சிகிட்டா.

இதுக்குள்ளே இண்டர்வெல்; ஜனம் நாலு பக்கத்திலேயிருந்து வந்து குவிஞ்சிட்டாங்க. கண்ணு மூடி திறக்கறதுக்குள்ளே அவங்க ஒரு பெரிய ஜனசமுத்திரத்துக்கு நடுவுலே இருந்தாங்க.

* * *

மூணு சினிமாக்கும் அஞ்சு பத்து நிமிஷ வித்தியாசத்திலே ஒரே சமயத்திலே இண்டர்வெல் விடுவாங்க. ஒவ்வொரு தடவை அந்த வித்தியாசமும் குறைஞ்சி மூணு தியேட்டர் ஜனமும் ஒரேயடியா கடைங்க மேலே விழுவாங்க. அந்த மாதிரி நேரத்திலே சோடாங்க ளோட கீச் கீச்சுங்கற சத்தத்தோட, டீக்கடைகள்ளே கத்தறதோட தின்பண்டங்க கடைகள்ளே பக்கோடாக்ககாகக் கத்திகினு இடிச்சி

கினு முட்டிக்கினு, வெக்கம் கிக்கம் எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு ரோடு ஓரங்களை அசுத்தப்படுத்திகினு, தின்னுகிட்டு, குடிச்சிகிட்டு, படங்களையும் மனுஷங்களையும் பசியோட பாத்துகிட்டு, தங்களுக்குள்ளே தாங்களே பாத்துக்கறப்போ அவங்கவங்களுக்கு என்ன மனுஷர் நாமுன்னு நினைச்சிக்க வேண்டிவரும்.

அப்படிப்பட்ட நேரத்திலே ஜனத்துக்கு அந்தப் பக்கமா கிழத் தேவுள்ளு மயக்கம் ஏறிய தலையோட, மரத்துப்போன உடம்போட அங்கங்கே எரிச்சலோட தன்னந்தனியா, ஒரு திண்ணை மேலே களைச்சிப்போய் விழுந்து கிடந்தான்.

கும்பல் குறையற நேரத்திலே யரோ கொடுத்த சோடாவை குடிச்சு வேற யாரோ தேடிக் கொண்டாந்த துணிகளை யெடுத்துகிட்டு இதுக்கோ, வேற எதுக்கோ பொங்கிவர்ற துக்கத்தை அடக்க முடியாம அடக்கிகிட்டு, அடி மேலே அடியாலே, துக்கத்துக்கு மேலே துக்கத்தாலே வெந்துகிட்டிருக்கற கட்டையை இழுத்துகிட்டு லாட்ஜைப் பாத்து நடக்க ஆரம்பிச்சான்.

இன்னொரு பக்கத்திலே அந்த ஜனத்துக்கு எட்டாத தூரத்திலே எதிர்லே வர்ற ரிக்ஷாவை நிறுத்தி அந்தப் பொண்ணும் பையனும் அதிலே உக்காந்தாங்க. அம்மடுக்கு அடிவயத்திலேயிருந்து பிரட்டிகிட்டு வர்ற துக்கத்தை நிறுத்த முடியலே. நூக்கராஜு அவளைச் சமாதானப் படுத்தலே. ஒரு கையிலே அவளை அணைச்சுப் பிடிச்சிகிட்டு, இன்னொரு கையிலே நீட்டா மடிச்சிருந்த கைக்குட்டையிலே கிழிஞ்ச தன் கீழ் உதட்டை ஒத்தி எடுத்துகிட்டிருந்தான். ரிக்ஷா நிலா வெளிச்சத்திலே தூரமாப் போயிட்டுது.

கை நாற்காலி

'அவரா!' என்று ஆச்சரியப்பட்டான் ஒருவன்.

'ஆமாம், அவர்தான்' என்ருன் இன்னொருவன்.

'அவரேதான்' என்றனர் வேறு இருவர்.

அப்பொழுதுதான் ஊருக்குக் கிழக்கில் ஏரிக்கரையில் தாத்தாக் காலத்து அரசமரத்தின் கீழே நின்ற காரிலிருந்து இறங்கிய, பதவி மெருகு மினுமினுக்கும் ஒரு பருத்த மனிதரைப் பார்த்து விளக்கம் கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்குக் கூடியிருந்த கும்பலில் ஒருவர் 'அவர்தான் சேர்மென்' என்ருர். அதுவரை பார்க்காதவர்கள், வெள்ளைத் துணிகளில் கவர்ச்சியாக இருக்கும் அவரைப் பார்த்து நெடுங்காலத்திற்குப் பிறகு பார்க்க முடிந்த புதுமையான ஆனந்தத்துடன், கௌரவத்துடன், பணிவுடன் அவரைக் குறித்து ஒவ்வொருவர் ஒரு சொல்லைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்.

'மனுஷன் நல்லாத்தான் இருக்கருர்' என்று உயரமான, தடமான சேர்மன் விக்ரகத்தை மெச்சிக்கொண்டார் மற்ருெருவர்,

அவர் இறங்கிய காரிலிருந்தே மற்றும் சிலர் வெள்ளைத்துணி இன் ஷர்ட் கனவான்கள் இறங்கினர். பஞ்சாயத்துப் பிரசிடெண்ட்டும், கிராமத்தைச் சேர்ந்த சில செல்வாக்குள்ள பெரிய மனிதர்களும் அவர்கள் தயவால் வாழும் வேறு சிலரும், வேலைக்காரர்கள் போல அந்தக் காரின் வருகைக்காகக் காலையிலிருந்து காத்திருந்து கடைசியில் ஒரு மணிக்கு அந்தக் கார் வந்ததற்காகச் சந்தோஷப் பட்டுக் கொண்டுள்ளனர்.

சேர்மன்னுடன் இன்னும் யாரோ கனவான்கள் உள்ளனர், அவர்கள் யாரோ? கிராமத்தாருக்குத் தெரியாது. கலக்ட்டரா இருப்பாரென்ருர் ஒருவர். இன்னொருவர், 'சே, கலக்ட்டரா அவர்?' என்று சொல்ல, 'தாசில்தாராயிருப்பார்' என்ருர் ஒருவர். 'தாசில்தாரில்லே அவர். தாசில்தாருன்னு தெரியாதா? நெத்தியிலே வெள்ளையா இருக்குமே அவருக்கு. போன தடவை ஆர். ஐ. யோட வந்தாரில்லியா?' என்று மற்ருெருவர் வாதிட்டார். மற்றவர்கள் யாரென்பது தெரியவில்லை. ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு மாதிரி ஊகம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அந்த ஊரில் சிங்கிள் டீச்சராக இருக்கும் பிரகாசம் அந்த நெற்றியிலே வெள்ளையாய் இருக்கும் அவர், மாறிப்போய் பதிலாக இந்த ஊசி மூக்குக்காரர் ஒரு வாரம் பத்து நாட்களுக்கு முன்னுல்தான் வந்தாரென்றும், அந்த வெள்ளைத்துணிக்காரரில் ஒருவர் பி. டி. ஓ. என்றும், இன்னொருவர் சமிதி சர்பன்ச் என்றும் சொன்னுர்.

அவர்கள் பின்னுல் ஒரு சிறிய கூட்டம் உருவாயிற்று. முதலில் வெள்ளைத்துணிக்காரர்கள். அவர்கள் பின்னுல் அழுக்கான வண்ண வண்ணத் துணிகளோடு சிலர். இடுப்பு வரைக்கும் தவிர உடம்பு மேல் துணியில்லாதவர் சிலர். தலைக்கு வெய்யில் படாமலிருக்கத் தலைப்பாகை சுற்றிக்கொண்டு மற்றும் சிலர் மௌனமாகச் சென்று கொண்டுள்ளனர். சிறிய பிள்ளைகள், 'என்னவோ, என்னவோ' என்று குதூகலத்துடனும், பெரியவர்கள் இவ்வளவு பெரிய விபத்தி லிருந்து காப்பாற்றுவதற்கு அதிகாரிகள் என்ன வழி காட்டப் போகிறுர்களோ என்ற ஆவலோடும், அந்தப் பெரியமனிதர்கள் பின்னுல் போய்க்கொண்டிருந்தனர்.

ஆயிரம் வாயிற்படிகளுக்கு மேலே உள்ள அந்தச் சிறிய ஊர் நேற்றுத்தான் பெரிய நெருப்பு விபத்துக்கு ஆளாயிற்று. பாதி வீடுகள் சாம்பலாகிவிட்டன. அந்தத் தெருக்களில் வீடுகள், நடு நடுவே எரிந்துபோய்க் கறுப்பேறிய சுவர்களுடன், கீழே பரவியுள்ள சாம்ப லுடன், வெறிச்சென்று பாதி எரிந்து ஃபைரின்ஜன் உதவியால் அணைந்த தூண்களுடன், கறுப்பாகத் தீய்ந்துபோன எலும்புக் கூடுகள் போன்ற மரங்களுடன் பார்ப்பவர்களுக்குப் பயங்கரமாக இருந்தன.

ராமமூர்த்தி, போய்க்கொண்டிருக்கும் இந்தக் கும்பலுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் இருக்கிறுன். அவர்கள் பின்னுல் செல்வதற்கு மனம் வரவில்லை. அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் இதய கனம் பெருகுகிறது. போகும் அந்தக் கும்பலைப் பார்த்துக் கொண்டிருக் கிறுன். அந்தக் கும்பலின் தலைகளிடையே, கால்கள் மேலே நீட்டி யிருக்கும்படிச் சுமந்து செல்லப்படும் நாற்காலி தென்படுகிறது. ஒரு வேளை சேர்மன் எங்கேயாவது உட்காருவாரோ என்னவோ! அந்த நாற்காலி, மொட்டைச்சுவர்களிடையே, இழந்த ஆஸ்திகளை எண்ணி அழுது கொண்டிருக்கும், நெருப்பு வாயில் விழுந்த வாழ்வைப் பார்த்து இழந்துபோயிருக்கும் அவர்களனைவர்க்கும் தென்படுகிறது. வாசலில் திருஷ்டிப் பொம்மை எப்படி எல்லாரையும் கவருமோ, அதேபோல, இந்த நாற்காலி அந்த ஜனத்திடையே, ஜில்லா பரிஷத்

சேர்மன்னையும், ரெவின்யூ அதிகாரி ஆன தாசில்தாரையும் ஒரு பக்கம் தள்ளிவிட்டு எல்லாரையும் ஆகர்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

வைகாசி மாதம். ஏரியிலுள்ள நீர் ஆவியை வீசிக்கொண்டுள்ளது. நிலம் அனல் நாக்குகளை நீட்டிக் கொண்டுள்ளது. அதற்குத் துணை யாக இந்தக் கோரம் நடைபெற்றது. அத்துடன் அங்கிருந்த மக்கள் தீய்ந்துபோன ஆசையுடன் ஒளியிழந்துள்ளனர்.

எரிந்துபோன அந்த வீடுகளில் வீட்டுக்கு ஒருவரிருவர் சாம்பலைச் சுமந்துகொண்டோ, போய்விட்ட பொருள்களைத் தேடிக்கொண்டோ, ஏமாற்றத்துடன் நிறைந்த கண்ணீர்த் திரைகளோடு உலகம் தென் படாத பார்வையுடன் காட்சியளிக்கின்றனர். அந்த விபத்தில் பட்ட அடிக்கு வாய்ப்பேச்சு வெளிவராமல் கண்விழிகளை ஒப்படைத்துப் பார்க்கின்றனர் பீதியுடன்.

அந்த ஃபைரின்ஜன்கள் வருவதற்கு இன்னும் ஐந்து நிமிஷங்கள் கடந்திருந்தால் தன் வீடு கூட எரிந்து போயிருக்கும் என்று எண்ணினான் ராமமூர்த்தி. ஃபைரின்ஜின்கள் வந்த பிறகும் சுமார் நூறு வீடுகள் பற்றிக்கொண்டன. கடவுள் கருணையில் தன் வீடு மயிரிழை தப்பியது. அந்தத் தீக் கொழுந்துகள் பாய்ந்து வந்து கொண்டிருக்க, ஃபைர் சர்விஸ்காரர்கள் நீர்த்தாரைகளைப் பீச்சி யடித்துக்கொண்டிருக்க, ஒரு பக்கம் இதயத்தை உறிஞ்சுவதுபோல் பயம் ; இன்னொரு பக்கம் ஏரியிலிருக்கும் நீரெல்லாம் தன் வீட்டின் மேல் பீச்சுகிறார்கள் என்ற தைரியம். இரண்டும் கலந்து, நடுங்கியபடி பெருமூச்சு விட்டு, 'கடவுளே காப்பாற்றினாய்' என்று சொல்லிக் கொண்டான். அப்படியே சொல்லிக் கொண்டார்கள், காப்பாற்றப் பட்டவர்கள் அனைவரும்.

ராமமூர்த்தியின் மனம் குழம்பிக் கிடக்கிறது. தன்னைப்போல ஐந்தாறு நூற்றுக்கணக்கான குடும்பங்கள் ஒரு மணி நேரத்தில் ஆதரவிழந்துவிட்டன. கோடி கழுகுகளைப் போலச் சூழ்ந்தது தீ வீடுகள் மேல். எலும்புக்கூடுகள் மிஞ்சின.

கொளுத்தும் வெய்யிலில், அஞ்சி அஞ்சிப் பார்க்கும் பார்வை களுடன் சாம்பலை அள்ளிப் போடுபவரைக் காணும் பொழுது தன் வீடு எரிந்துபோகாமல் இருப்பது அதிர்ஷ்டமா, துரதிர்ஷ்டமா என்பது தெரியவில்லை. பத்துப் பேரில் நரகமானாலும் சுகமே தவிர துன்பத்தில் அவதிப்படுவோர் இடையில் தனியொரு சொர்க்கம் மட்டும் நரகத்தைவிட மட்டமானது !

' அந்த ஓட்டு வீட்டுலே மூணு பசங்க—ரெண்டு ஆம்பிளைப் பசங்க, ஒரு பொண்ணு. பத்து, பதிமூணு, பதினாலு வயசு—அந்தக் கூரை

இடிஞ்சி விழுந்து, எரிஞ்சி செத்துப் போயிட்டாங்க. ஓடு வீடு நெருப்பு பிடிக்காதுன்னு உள்ளே போயி நின்னுங்க. அதுக்குள்ளேயே நெருப்பு சுத்தி பிடிச்சிட்டுது. நகர முடியாம போயிட்டாங்க. யாரும் உள்ளே போகவும் முடியலே. அந்தப் பசங்க புகைக்கே செத்துட்டிருப்பாங்க. அப்பறம் அந்தத் தூணுங்க எரிஞ்சி மேலே கூரை இடிஞ்சி விழுந்துட்டுது. இன்னைக்கிக் காலம்பரதான் எடுத்துப் போனுங்க.'—அந்த சோகமான தீ விபத்திலே நடந்த ஒரு துன்பக் காட்சியைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார் ஒருவர், சேர்மன்னிடம்.

அங்கே அங்கே துக்கத்தை விழுங்க முடியாமல் அழும் அழுகைக் குரல்கள் கேட்கின்றன. திருப்பங்களால் சாதாரணமாக அந்தத் தெருவில் பாதி தென்படாது. ஆனால், இப்பொழுது அந்தத் தெருவின் முடிவு வரை மட்டுமல்ல, அந்தத் தெருவுக்குப் பின்னால் உள்ள தெருக்கள் எல்லாம் மொட்டைச் சுவர்களுடன் தென்படுகின்றன. சாதாரணமாக, ராமமூர்த்தி விட்டிலிருந்து இன்னும் ஓர் இருபத்தைந்து வீடுகள் தவிர, ஊர் கண்ணில் படாது. மேல் கூரைகளின் நிழலில் இருந்த வரையில் சுத்தமாகவும், மறைப்பாகவும் இருந்த வீடுகள் எல்லாம் இப்பொழுது, விட்டை ஏலம் போடும்பொழுது சாமான்களை யெல்லாம் வெளியே போட்டுவிட்டால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருக்கின்றன. தீப் பிடித்த பல வகையான மரங்கள் ஆகாயத்தைக் குத்திக்கொண்டு திக்கில்லாத, பரிதாபமான வேதனையை மனத்தில் அடக்கிக்கொண்டு நின்றுள்ளன.

'மழை பெய்ஞ்சா நிறைய வேலை இருக்குமுன்னு எல்லாரும் தானியத்தை மில்லுக்குக் கொடுத்து, திருப்பிக் கொண்டாந்து சேத்து வெச்சிக்கிட்டாங்க. அதோ பாருங்க. அரிசி தீஞ்சுப் போயி, அந்தச் சூட்டோட அணைச்ச தண்ணியிலே வெந்து போயி எப்படி ஆயிருக்குதோ? எதுக்கும் உதவாம எப்படி கரியா யிருக்குதோ?' என்றார் பிரசிடெண்ட்.

ஆமாம். சாதம் தீய்ந்துபோன கசப்பு நாற்றம் வருகிறது.

அங்கே, அவர்களுடன் சேர்ந்து நடக்கின்ற ஓர் இன்ஷுர்ட்கனவானுக்கு நாடு உருப்படவே படாது என்று தோன்றியது. 'இந்த வீடுங்க ஏன் இப்படி ஒண்ணை ஒண்ணு ஒட்டிகிட்டிருக்கணும்? இந்தச் சொத்தையெல்லாம் ஏன் இப்படி அசாக்கிரதையா விட்டுலே ஒளிச்சி வெக்கணும்? அவன் ஒர்த்தன் எதுக்கு அந்த மாதிரி இரண்டாயிரத்து நூறு ரூபா நோட்டுங்க எரிஞ்சி போச்சேன்னு மாரடைச்சி செத்துப் போவணும்? பாங்கிலே போட்டு

வெச்சா எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்! அந்தப் பணம் எவ்வளவு உபயோகமா இருக்கும்! தானியம் தங்களுக்கு வேண்டியதை வெச்சிகிட்டு மீந்ததை வித்திட்டிருந்தா எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்! பூம் மாடு மாதுரி' கழுத்திலே பொன்னைச் சுமக்கறதைவிட ஆரோக்கியத்தைக் காப்பாத்தற சாப்பாடு சாப்பிடற அறிவை வளர்த்துகிட்டா நாடு எவ்வளவு உருப்படியாயிருக்கும்! '—அவருடைய இந்க் கேள்விகள் எல்லாம் அப்பாவித்தனத்தின் விளைவாகவே இருக்கலாம்; அவருக்கு இந்தப் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கும் வழிகள் தெரியாமலும் இருக்கலாம். ஆனால், துன்பத்தின் அடி மட்டத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் அந்த மனிதர்களின் பேதைத்தனத்தையும், மடத்தனத்தையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் அந்த வேதனை இந்தக் கேள்விகள் உருவத்தில் அவருள்ளத்தில் கொந்தளிப்பை தூண்டிவிட்டன.

ஓய்வாகப் பேசிக்கொண்டு அமைதியாக உட்கார்ந்திருக்க வேண்டிய மலர்கள்போன்ற குழந்தைகள் பசிக்கண்களுடன் தட்டுக்களில் சாம்பலை அள்ளித் தலைமீது சுமந்து சென்று குப்பையில் போட்டுக்கொண்டுள்ளனர். குளித்ததாகத் தெரியவில்லை. சாப்பாடு இறங்குவதாகக்கூட இல்லை. ஆபத்து, மனத்திலிருக்கும் கொஞ்ச நஞ்சம் ஆசையையும், தைரியத்தையும் வெளியேற்றி விட்டது. வண்ணம் மங்கிப்போன பழைய பொம்மைகள் போல் உள்ளனர்.

' அங்கே நிறைய இருந்தது, சாமி! அதுலே ரெண்டு மாடுகூட இருந்துதுங்க. எரிஞ்சி போயிட்டுதுங்க. நானூறு குடுக்கறன்னுங்க முந்தா நாளுதான். குடுக்கலே. மாடுன்னு ரொம்ப நல்ல மாடுங்க.'

சேர்மன் பக்கத்தில் வந்த இன்னொரு குட்டித் தலைவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்—

' அந்த வீட்டுலே முப்பது வயசு பொம்பளை எரிஞ்சி போயிட்டா. பாவம் ரெண்டு குழந்தைங்க! அப்பாகூட இல்லே ' என்று சொல்லிக் காரணத்தை விளக்கினால் இன்னும் நன்றாக விளங்குமென்று, ' வீட்டுலே பணம் இருந்துட்டுது. எடுத்துட்டு வரணும்னு போனா. பாழாப் போன பணம் எரிச்சிட்டுது நிறைஞ்ச வாழ்க்கையெ. அது வரையிலெ அவ்வளவு பிரம்மாண்டமாயில்லாத நெருப்பு அந்தப் பெரிய காத்துக்குச் சூழ்ந்துகிட்டது ' என்றார்.

எவ்வளவு கொடுமை நடந்துவிட்டதோ? அங்குள்ள அனைவருக்கும் அர்த்தமாகிறது. யாரோ சொல்வதைவிட கண்முன் தென்படும் காட்சிகளே கண்ணீருடன், சோக நைவேத்ய தொனிகளுடன், தம் கதைகளில் அடங்கியுள்ள சோகங்களைச் சொல்லிக் கொண்டுள்ளன. புகை நிறைந்த வாசனையால் மார்புகள் நிறைந்து கொண்டுள்ளன.

ஊர் எரிந்துபோனது என்னவோ நேற்று என்றாலும் பட்டணத்தில் உள்ள அதிகாரிகளுக்கு ஓய்வு கிடைப்பது மட்டும் இன்றுதான். சேர்மன், 'சங்கு சக்கரம் இத்யாதி' கையில் எடுக்காமல் வந்துள்ளார். ஹீரோஷீமா நாகசாகி போலக் காட்சியளிக்கும் எரிந்துபோன அந்தச் சாம்பல் நிறத் தெருக்களைப் பார்க்கிறார்கள், அவர்கள் எல்லாரும்.

ராமமூர்த்திக்கு அந்த நாற்காலி தென்பட்டுக்கொண்டே உள்ளது. எங்கேயும் சேர்மன் நிற்கவில்லை. அந்த நாற்காலியை இறக்கவும் இல்லை. நாற்காலியை சுமந்துகொண்டே போகிறான் ஒருவன்.

இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னாலிருக்கும். ஒரு நாள் ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் வந்தார் ராமமூர்த்தி விட்டுக்கு. உட்காருவதற்கு ஒன்றும் தென்படாமல் போகவே பாயைப்போட்டு, அதன் மேல் மெத்தையைப் பரப்பி, உட்காரச் சொன்னான் ராமமூர்த்தி. ஆனால், ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் பாண்ட் மடிப்புக்கள் கலைந்துபோகும் என்று பயந்து அங்கே உட்காரவில்லை. எதிர்வீட்டுத் திண்ணை மேல் நாற்காலி தென்பட்டதால் அங்கே போய்விட்டார். அங்கேயே உட்கார்ந்தார். அன்றுதான் ராமமூர்த்திக்கு நாற்காலியில் அடங்கி யுள்ள கௌரவ விஷயம் தெரிந்தது. ஊருக்கு வந்து போவோர்கள் இருக்கவே இருப்பார்கள். அவர்களைக் கௌரவிக்க வேண்டும். அதனால் வீடு என்று ஆனபிறகு ஒரு நாற்காலி இருப்பது மிக முக்கிய மான தேவை. வீட்டுக் கௌரவத்துக்காக இருக்க வேண்டும். புல்லிக்கு அந்த நகைகளெல்லாம் எதற்காகச் செய்யச் சொல்கிறான்? தன் பெருமையை விளம்பரம் செய்து கௌரவத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்வதற்காகத்தானே. அன்று தன் வீட்டில் நாற்காலி இல்லா மற்போனதால் ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் எதிர்வீட்டுப் பிரகாசத் தின் திண்ணை மேல் கை நாற்காலியில் உட்காந்து கொண்டார். அதனால் ராமமூர்த்தி அங்கே போக வேண்டியதாயிற்று. சென்று, கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு நிற்க வேண்டி வந்தது. நாலு பேர் தன்னைப் பார்த்தனர். ஃபோர் பர்சண்ட் லோனில் தன் பங்குக்கு ஐந்நூறு கேட்டார். ஐந்நூறு ரூபாயாவது கொடுக்க வேண்டுமாம்! இல்லை வட்டிக்கு இருபது ரூபாயாவது கொடுக்க வேண்டுமாம்! அந்த முறை என்னவோ சரியாகப் புரியவில்லை. கவர்ன்மெண்ட் ஆர்டர்ஸ் என்றார். எல்லாரிடத்திலும் வசூல் செய்தார். ராமமூர்த்தி கொடுக்காமல் தப்பிக்க முடியவில்லை. அன்று அப்படி நடந்தது. ஆனால், தன் வீட்டில் ஆர். ஐ. உட்கார்ந்திருந்தால், எல்லாரும் தன் வீட்டுத் திண்ணை அருகே வந்து நின்றிருந்தால்...

அதற்குப் பிறகு சில நாட்களில் இந்த நாற்காலியைப் பட்டணத்தி லிருந்து வாங்கி வந்தான்.-கை நாற்காலி. 'பெரியவங்க, உத்தியோ கஸ்தருங்க யாராவது வந்தா நல்லாயிருக்கும்' என்று ராமமூர்த்தி எதிர்பார்த்தான். ஆமாம், வந்தார்கள்! ராமமூர்த்தியிடம் வரவில்லை. ஒரு தடவை இருக்கும், அந்த ஊரில் கிராமத் தலைவர்கள் பயிற்சி முகாமை பிளாக் டெவலப்மெண்ட் ஆபீஸ்காரர்கள் நடத்தியபொழுது அந்த நாற்காலியை எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள். கேட்ட உடன் சந்தோஷமாகக் கொடுத்தான் ராமமூர்த்தி. எடுத்துக்கொண்டு போனபிறகு அச்சம் வந்தது. பொறுமையினாலோ, அசூயையாலோ அதை உடைத்துவிட்டால்' என்ற சந்தேகம் வளர்ந்தது. கடவுள் புண்ணியத்தில், வீட்டுக்குப் பத்திரமாகத் திரும்பி வந்தது நாற்காலி!

தகுந்த ஆட்கள் யாரும் வராமற்போனதால் வீட்டில் இரண்டு வாயிற்படிகளிடையே கிடந்த நாற்காலியில் ராமமூர்த்தி சில வினாடிகள் உட்கார்வதைப் பழக்கப் படுத்திக் கொண்டான். அப்படி உட்காரும்பொழுது ராமமூர்த்திக்குத் தன் பெருமை சற்று வளர்ந்து விட்டது போலிருக்கும். வீட்டில் வேலைக்காரர்கள்மேல், மனைவிமேல் அதிகாரத்தைக் காட்டுவான். நாற்காலிக்கு அந்தக் கௌரவம் இருப் பதாக எண்ணிக்கொண்டான். அந்த நாற்காலியால்தான் கலக்ட் டருக்கு அந்த அதிகாரம்; நாற்காலியால்தான் பிரசிடெண்ட்டுக்கு அந்த அதிகாரம்.

ஒவ்வொருமுறை தான் குதூகலமாக இருக்கும்பொழுது ராமமூர்த்தி புல்லியைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் நாற்காலி மேல் உட்கார வைப்பான். அவளுக்கு ஒரேயடியாக வெட்கம் வந்துவிடும். 'எனக் கெதற்கு நாற்காலி என்று சொல்லி எழுந்து விடுவாள். 'புல்லி! அந்த நாற்காலி மேல் உட்காரதற்கும் யோக்கியதை இருக்கணுமடீ!' என்று சொல்வான். கணவன் தனக்குக் கொடுத்த அந்த அரு கதைக்கும் யோக்கியதைக்கும் அவள் கர்வப்பட்டுக் கொள்வாள், அந்த கர்வத்தைவிட இன்னும் எந்த அருகதை சிறப்பாக இருக்கும்! அதனால் அவள் வெட்கத்துடன் சிரித்துவிட்டு, 'நாற்காலி மேலெ உக்கார்றது, உத்தியோகம் பண்ணறதெல்லாம் ஆம்பளைங்களுக்குத் தான், பொம்பளைங்களுக்கில்லே' என்று சொல்வாள்.

அப்படி இருந்து வந்தது அந்த நாற்காலி. வேறு யாரும் வரவு மில்லை ராமமூர்த்தி வீட்டுக்கு; அந்த நாற்காலியில் உட்காரவுமில்லை.

ஒரு வருஷத்திற்கு முன்னால்தான் அவனுடைய தாய்தந்தையர் போய்விட்டனர். கடன்கள், தொல்லைகள் ஒன்றையும் அவர்கள் வைத்துப் போகவில்லை—ஆஸ்தி, வட்டி, ஆதாயத்தைத் தவிர.

விவசாயம் செய்து கொள்வது, இருக்கற நேரத்தை வீட்டில்—இரண்டாண்டாயினும் இன்னும் புதுமையாகவே உள்ள மனைவியிடம் பேசிப் போக்குவது ராமமூர்த்தியின் பொழுது போக்குகள். சீட்டாட்டம் ஆடுவது, தெருக்களில் சென்று அனாவசியமாக எல்லாரிடமும் வாதாடித் தகராறுகள் வளர்த்துக்கொள்வது இதெல்லாம் அவனுக்குப் பழக்கமில்லை. அந்த விஷயத்தில் புல்லிக்கு எவ்வளவோ சந்தோஷந்தான். பிறந்த வீட்டுக்குப் போகும் போதெல்லாம் அம்மாவிடம் கணவனைப் பற்றியே சொல்லிக் கொள்வாள்.

அந்த நாற்காலிக்குத் தேவை இன்று, மறுபடியும் வந்தது.

எங்கேயும் சேர்மன் நிற்பதாக இல்லை. அதனால் எங்கேயும் அதை இறக்கவில்லை. அதைச் சுமந்துகொண்டிருப்பவன் கைகள் வலிப்பதாகவும் இல்லை. அந்த மக்கள் கும்பலினிடையே அது தென்பட்டுக் கொண்டே உள்ளது. எல்லாத் தெருக்களிலும் தென்பட்டுக்கொண்டே உள்ளன. ஊரில் பாதி, எங்கும் தடையில்லாமல் கண்ணில் படத்தான் செய்கிறது. அந்தப் பக்கம், அந்தத் தெற்குத் தெருக்கள் கொஞ்சம் பள்ளம். அதனால் மொட்டைச் சுவர்களுக்கு மேலே கறுப்பான தலைகளின் இடையே தலைப்பாகை வண்ணங்கள் தென்படுகின்றன. நாற்காலி மட்டும் தலைகீழாக விழுந்த பிராணியைப்போல கண்ணில் பட்டுக்கொண்டே உள்ளது.

ராமமூர்த்திக்குச் சலிப்பு பெருகிக்கொண்டே போயிற்று. எவ்வளவு நேரமானாலும் அந்தச் சேர்மன் உட்காருவதாக இல்லை. எவ்வளவோ நேரமாக சுமந்துகொண்டிருக்கிறான் அந்த மனிதன். அப்படி உட்காராததற்குப் பின்னாலேயே சுமக்க வைப்பது எதற்காக? வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டாற் போகாது? சீ, சீ, கேட்ட உடனே தன் பெருமைக்காகப் போய் நாற்காலி கொடுப்பது பெரிய தப்பு. பொருளைக் கொடுக்கும்பொழுது, எவ்வளவு அதன் மதிப்பை உணரும்படிச் செய்து கொடுக்கிறோமோ அவ்வளவு நல்லது. பொருளுக்கு மதிப்பு இருக்கும். வாங்கிக் கொள்பவனுக்கும் அதன் மதிப்பு தெரியும். கொடுப்பவனுக்கு ஆனந்தம் மிஞ்சும். நாலு தேனீக்கள் கொட்டினால்தானே தேன் சாப்பிட்ட சுவை தெரியும். ஆனால் ராமமூர்த்தி அப்படிச் செய்யவில்லை. சேர்மன் வந்தாரே, கேட்டார்களே என்று உடனே கொடுத்துவிட்டான். இப்பொழுது நாலு பேரிடையே மானம் போவதுபோல் உள்ளது.

சுமார் அரைமணி நேரம் சுற்றிய பிறகு அந்த ஊருக்குக் கிழக்கில் ஏரிக்கரை அடுத்த பள்ளமான தெரு வழியாக, எல்லாரும் அரச

மரத்தின் அருகே வந்து சேர்ந்தனர். அந்த நாற்காலிக்காரன் இறக்கினான் நாற்காலியை. பெரும்பாலும் 'அப்பாடா' என்று பெரு மூச்சு விட்டிருப்பான். அதற்குள்ளாகவே பிரசிடெண்ட், நாயுடு, பிரகாசம் எல்லாரும் சேர்மனையும் மற்றும் புடைசூழ்ந்தோரையும் விருந்துக்கு அழைத்துச் சென்று விட்டனர். இருந்திருந்து சேர்மன் வந்தாரே! மரியாதை செய்யாமல் அனுப்பினால் நன்றாக இருக்காது. மேலும், தங்களுக்கு அவரால் ஆகவேண்டிய காரியங்கள் இருக்கவே இருக்கும்! அவ்வளவு பெரிய அதிகாரியைக் கௌரவம் செய்வதை விட வேறு என்ன செய்ய முடியும் பதிலுக்கு? இந்தமுறை அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த கிராமத்தாரெல்லாம் அந்த அரசமரத்தின் கீழேயே நின்றுவிட்டனர். இன்ஷர்ட் கனவான்கள், கிராமத் தலைவர்கள், சேர்மன் மட்டும் அந்தச் சிறிய விருந்துக்குப் போனார்கள்.

'ஊரு வெந்து போயி குடிக்கறதுக்குக் கஞ்சிகூட இல்லாம ஊரு ஊராச் செத்துகிட்டிருந்தா இவங்களுக்கு விருந்தும் உபசாரமும் என்ன வேண்டியிருக்குது?' என்று நினைத்துக்கொண்டான் ராமமூர்த்தி. அதிகாரிகள் வந்து உதவி பண்ணுவார்கள் என்று மலைபோல ஆசை வைத்து எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் மக்கள். சேர்மன், அவ்வளவு பெரியவர் எலக்ஷனில் எதிர்த்தவனைத் தோற்கடிக்க லட்ச ரூபாய்க்கு மேலே செலவு செய்தாரென்பது உலகறிந்தது! வந்தாரென்றால் தவறாமல் இந்த ஏழைகளின் வாழ்க்கை கடைத்தேறாமல் போகுமா! அத்துடன் இந்தச் சேர்மன் நல்லவர் என்றுகூடக் கேள்விப்பட்டிருந்தனர். பதவிக்கு வந்து ஒரு வருஷமே ஆயிற்றென்றாலும் நிர்வாகம் பண்ணும் முறை நன்றாகவே இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். அதனாலே, பாவம் ஆசையோடு —என்ன சொல்கிறாரோ, என்ன கொடுக்கிறாரோ—அந்த விருந்தி லிருந்து அவர் எப்பொழுது வருவாரோ என்று எதிர்பார்த்திருக் கிறார்கள்.

அங்கேயிருந்த சிலருக்கு ஒரு சந்தேகம் வந்தது. தலையை வாங்குவதுபோல, அந்தக் கொடுப்பது என்னமோ அதை, அந்தப் பிரசிடெண்ட் கிட்டேயே கொடுத்துவிடுகிறாரோ என்னவோ? அப்படிக் கொடுத்துவிட்டால், எதிர்ப் பார்ட்டிக்காரர்களுக்குத் தவறாமல் அநியாயம் நடந்துவிடும். சரி, நடப்பதைப் பார்த்து விடுவோம் என்று சந்தேகங்களை வெளியே சொல்லிக் கொள்ளவும் செய்தார்கள்!

ராமமூர்த்தி பார்த்தான்.

அரசமரத்தின் நிழலில் நாற்காலி இருக்கிறது. அதை யாரும் கவனிப்பதாக இல்லை. அழைத்தார்களே என்று விருந்துக்குப் போனால் பேச்சுக்குக்கூட பேசாமலிருந்தால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருந்தது நிலை.

ஓர் அரைமணி இடைவேளைக்குப் பிறகு—

இன்னும் சூரியன் நெருப்பைக் கக்கிக்கொண்டே இருக்க—

அரசமரத்து நிழலிலிருக்கும் காரைக் கடந்து ஆறு மூட்டைச் சுமையோடு ஓர் இரட்டை மாட்டு வண்டி ஊருக்குள் வந்து, சரியாக ராமமூர்த்தி வீட்டு முன்னால் நின்றது.

ராமமூர்த்தி வண்டிக்காரனைக் கேட்டான், 'என்னதது?' என்று.

'கண்ட்ராக்டர் அரிசி அனுப்பிச்சிருக்காரு. அவரு சைக்கிள் மேலே வர்ரார்.'

பிரசிடெண்ட்டின் குரல், யாரோ ஒருவருடைய சிரிப்பு, இன்னொரு வருடைய ஏப்பம், வேறு யாரோ ஒருவர் தொண்டையைச் சரிப் படுத்த இருமல், நடக்கும்பொழுது செருப்புச் சத்தம், யாரோ ஒருவருடைய தும்மல் எல்லாம் கேட்டது ராமமூர்த்திக்கு.

'வண்டியை வெய்யில்லே நிறுத்தறியே ஏன்? அந்த வேப்ப மரத்துக் கீழே ஓட்டிட்டு போ. காளைங்களுக்குக்கூடக் கொஞ்சம் நிழலா இருக்கும்' என்றான் ராமமூர்த்தி.

வந்துகொண்டிருக்கும் சேர்மன் கும்பலிடையே அந்த வண்டி போகும்பொழுது, மறுபடியும், 'என்ன, என்ன?' என்ற கேள்விகள் வந்தன. விஷயத்தைக் கேட்டுச் சிலர் சந்தோஷப்பட்டனர்; மற்றும் சிலர் ஆச்சரியப்பட்டனர்.

அரசமரத்தின் நிழலில்—

கார் ஒரு பக்கத்தில்—

நாற்காலி ஒரு பக்கத்தில்—

விடை பெறுதல். போவதற்கு முன்னால் ஆதரவாகச் சொல்லும் சில வார்த்தைகள்.

அதற்குள் பிரசிடெண்ட் தம்பி ஒருவன்—ஏதோ ஒரு வேலைக்காக முயற்சி பண்ணுகிறவன்—கையெழுத்து வேண்டும் என்று சென்று நிற்கிறான். கையெழுத்துப் போடுவதற்கு வசதியாக, அப்ளிகேஷன் ஃபார்ம் கீழே அணைப்பாக வைக்க ஒன்றும் இல்லை. அதனால் பக்கத்தில் இருக்கும் நாற்காலிமேல் வலது காலை வைத்து, தொடை மேல் அப்ளிகேஷன் ஃபாரத்தை வைத்து, கையெழுத்துப் போட்டுத், தான் செய்த உதவிக்கு மகிழ்ச்சியடைந்து, அந்த இளைஞன்

ஆனந்தப்படுவதைப் பார்த்துக்கொண்டே சேர்மன், காரின் பின் சீட்டில் போய் உட்கார்ந்தார்.

மற்றவர்களும் ஏறிவிட்டார்கள்.

இன்ஜின் ஸ்டார்ட் ஆயிற்று... ஹார்ன் சத்தம்... போய்க் கொண்டிருக்கிறது... ஆம், போய்விட்டது...

அப்பறம் என்ன ? ' பணம் அனுப்புவாரா ? '—கேட்டான் ஒருவன்.

' ஆமாண்டா. இப்போ மதிப்பு போடறதுக்கு வந்தாங்கடா. பாத்தாங்க. இல்லியா, போயி, பண்ண வேண்டிய தெல்லாம் பண்ணி அப்பறம் அனுப்புவாங்க ' என்ருர், தெரிந்தால்போல் நடித்துக் கொண்டு இன்னெருவர்.

' சேர்மன் ஒண்ணும் கொடுக்க மாட்டாரா ? ' என்று கேட்டான் இன்னெருவன்.

' அவன் சொந்தப் பணமா ? '

' இல்லேன்ஞ, கவர்ன்மண்ட் பணம் கொடுக்கறதுக்கு இவன் இன்ஞத்துக்கு வரணும் ? அந்தத் தாசில்தாரு பாத்துட்டுப் போஞ பத்தாதா ? ' என்ருன் ஒரு கோர்ட் பறவை.

' அடே தம்பி ! எலக்ஷனுக்கின்ஞ லட்ச லட்சமா செலவு பண்ணு வாங்களே தவிர, தர்மத்துக்குத் தம்பிடி போட மாட்டாங்கடா. எதுக்கு இந்த ஆசையெல்லாம். அவனவன் கர்மம் 'அவன அவனுது. அவன் கொடுத்துடுவான். அத்தோட நம்ம வயிறு நிறைஞ்சி போயிடுமா ? அவ்வளவு தர்மம் உலகத்திலே இருந்தாக்கா இன்னும் என்ன வேணும் ? மாசத்துக்கு நாலு மழை பேஞ்சிடாதா ? இது கலியுகமடா தம்பி, கலியுகம் ! அதை மறந்துடருங்க எல்லாரும். அதை ஞாபகம் வெச்சிக்கோங்க. நமக்குத் தலையிலே எழுதினதே நமக்கு நிக்கறதில்லே. இல்லேன்ஞ, இந்த அக்னிபகவானுக்கு கோபம் என்னத்துக்கு வரணும் ? இந்த வீடுங்களை எதுக்குக் கொளுத்தணும் ? வாய்க்கிக் கிட்டே இருந்ததையே அடிச்சிட்டுப் போயிட்டாரு கடவுள். இன்னும் புதுசா கொடுக்கறது எங்கிருந்து ? ' என்ருர் மிகவும் அலுத்துப்போன ஒரு பெரிய மனிதர்.

சேர்மனை இழிவாக ஒரு திட்டு திட்டிவிட்டு, ' இவங்க வந்து நம்பளைக் காப்பதுருங்களே தவிர, நமக்கு உதவி செய்யறதெல்லாம் சும்மாத்தாண்டா. பேச்சுக்குச் சொல்றேன். எனக்கு இருவத்தாறு ரூபா செலவாச்சு இந்த டீ பார்ட்டிக்கி ' என்ருர் பிரிசிடெண்ட். அந்தப் பணம் செலவானதற்காக வருத்தப்படுவது போலிருக்கிருர்.

அந்த அகாரிகள் இருந்த வரைக்கும் அவர்களுக்குக் குடை பிடித்து, அவர்கள் போய்விட்ட உடனே கிராமத்தார்க்குக் குடை பிடிக்கும்

சாமர்த்தியம் பிரசிடெண்ட் ஒருவருக்கே உண்டு. பிரசிடெண்ட் அத்துடன் விடுவதாக இல்லை. "அந்த இருபத்தாறு ரூபா இருந்தா பத்துக் கூரை தூங்கிறு வந்திருக்கும். பத்து வீடு நின்னிருக்கும். ஆனு. இது கௌரவம். இல்லேன்னு...' என்று மக்கள் மேல் தமக்குள்ள இரக்கத்தைக் காட்டிக் கொண்டார். தம் வீடு எரிந்து போகவில்லை, ஆதலால் அதையாவது சொல்லும் தைரியம் அவருக்கு வந்தது.

ராமமூர்த்திக்கு அந்தச் சொற்கள் கேட்கவே இல்லை. அவன் வீட்டிலிருந்து இருபது இருபத்தைந்து கஜ தூரத்தில்தான் உள்ளது அந்த அரச மரம். எல்லாரும் அங்கிருந்து நகர்ந்து விட்டார்கள். அந்த நாற்காலி மட்டும் தோல்வியடைந்த எதிரியின் உடம்பைப் போல அங்கே அலட்சியப்படுத்தப்பட்டு கிடந்தது.

அந்த நாற்காலி தன்னிடம் இருந்த காலத்தில் ராமமூர்த்தி பெற்றிருந்த மனத் திருப்தி, கர்வம், ஆனந்தம் எதுவும் இப்போதில்லை. வெளிச்சத்தில் வண்ணங்களும் இயற்கை அழகும் இருட்டில் எப்படி மாறிவிடுகின்றனவோ, அதேபோல ராமமூர்த்தியின் உணர்ச்சிகள் செத்துவிட்டன. தெருவில் உதை வாங்கி வந்த மகனை வீட்டில் இன்னும் இரண்டு போட்டுத் தண்டிக்கும் தந்தையின் மனநிலை அவனுக்குள் உண்டாயிற்று. சமூகத்தில் தம் கௌரவம் போய்விட்ட தென்ற விபரீதமான அவமானத்தால் செத்தாலும் நன்ருக இருக்கும் என்று நினைப்பார்கள், அந்த வேகத்தில். அந்த மாதிரியாக, குறைந்தது அந்த நாற்காலி எரிந்து போயிருந்தால் நன்ருகயிருக்கும் என்று தோன்றியது அவனுக்கு. அந்த நாற்காலி தான் முயன்று பெற்ற சிம்மாசனத்தைப் போல, தான் சம்பாதித்துக்கொண்ட பதவியைப் போல, தனக்குக் கிடைத்த புகழைப் போல, தன் உள்ளத்துள் ஓர் ஒளியைப் போல, இப்போது அவனுக்குக் காட்சியளிக்கவில்லை. கொடுமையான அதிகாரத்துக்கும், அகம்பாவம் நிறைந்த அஞ்ஞானத்திற்கும், குறுகலான தன்னலத்தால் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கும் பேராசைக்கும் ஓர் அடையாளமாகத் தென்பட்டது.

வீட்டுக்குக் கொண்டுவரக் கூடாது என்று எண்ணினுன் அந்த நாற்காலியை. வந்தால் உடைத்தெறிந்து அடுப்பில் போட்டுவிட வேண்டும் என்று நினைத்தான் ராமமூர்த்தி. அந்த நினைப்பில் முரட்டுத்தனத்தை மனத்தில் வளர்த்துக்கொண்டான். இனி வெளியே நிற்க முடியாது போல் ஆயிற்று.

உள்ளே வந்த கணவனைப் பார்த்து புல்லி, 'என்ன அப்படி இருக்கறீங்க?' என்று கேட்டாள். அவள், கணவன் முகத்தில் பொங்கி

வழிந்த கோபத்தையும், பகை உணர்ச்சியையும், மன்னிக்க முடியாத ஆவேசத்தையும் பார்த்தாள். களங்கமில்லாமல், அப்பாவித் தனமாக, மென்மையாக இருக்கும் அவனுடைய தோற்றத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை அவள் ஊகித்துவிட்டாள்.

அதனுல் அவள் ஓரளவு அச்சப்பட்டாள். தெய்வம், ராட்சஸம் என்ற தன்மைகள் உண்டாகும் பொழுது ஒரு வகை அச்சம், கோழைத்தனம் பல பேரிடம் உண்டாகிவிடும். கணவனிடத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தால் அவள் நடுங்கிவிட்டாள்.

தன் வேதனையைச் சொல்லிக் கொள்வதற்கு ராமமூர்த்திக்கு மொழி யில்லை. உதடுகள் திறக்கவில்லை.

அன்று மாலை யாரோ, 'இதோ உன் நாற்காலி' என்று சொல்லிக் கொண்டு அதைத் திண்ணை மேல் வைத்தார்கள். வெளியே ஜனம் இருக்கிருர்கள் என்ற விஷயத்தையும் மறந்துபோய் திண்ணையில் போட்டு அடித்தான், நாற்காலியை. உடையவில்லை. இரட்டிப்பு ஆணவத்துடன், கோபத்துடன், ஆவேசத்துடன் மறுபடியும் அடித்தான் சிமெண்ட் தரையின் மேல். உடையவில்லை. தன்னை அவமானப் படுத்துவதாக வெட்கப்பட்டான். மூன்ருவது முறை இன்னும் பலமாக அடித்தான். ஒரு துண்டு பிளந்து, கால் எலும்பில் வந்து பலமாகப் பட்டது. உயிர் போவது போலாயிற்று. உள்ளே சமையலறையிலிருந்த புல்லி இரண்டாவது முறைச் சத்தம் கேட்டு, வீட்டில்தான் ஏதோ சத்தம் என்று நினைத்து ஓட்டமாக ஓடிவந்து சேர்வதற்குள், கணவனின் முகத்தில் கொலைகாரனின் சீற்றம் காட்சி அளிக்க, நாற்காலி உடைந்து கிடந்தது. ஆனுல் அதன் நிழல் மட்டும் அழியவில்லை. மனத்திலிருந்து அந்த நிழல், மாலை நிழல் போலவும், அதை யடுத்த இருளைப் போலவும் ஒரேயடியாகப் பரவி விட்டது.

அந்த உடைசல்களை யெல்லாம் அடுப்பில் வைத்துவிட்டான்.

திட்டவட்டமாகக் கழிவிரக்கம் என்று சொல்ல முடியாது என்ருலும், கழிவிரக்கம் நிறைந்த வேதனை கிளர்ந்தது. அந்த வேதனையைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ருல், அன்று நடை பெற்ற அவனுடைய மனத்தை அலைக்கழித்த நிகழ்ச்சிகள் யாவற்றையும் குடைந்து கொண்டே வரவேண்டும்.

பட்ட காயம் போகப் போக ஆறிவிடும்; காலம் மருந்தை அப்பி விடும்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு ராமமூர்த்தி ஒரு கேள்வியை எழுப்பிக் கொண்டான்—' அன்று தன் ஆவேசத்திற்கும், நாற்காலியை

உடைத்து எரித்ததற்கும் சம்பந்தம் என்ன?' என்று. 'தனக்கு அதிகாரிகள் மேல் கோபமானால், மத்தியில் நாற்காலியை ஏன் எரித்து நஷ்டமாக்க வேண்டும்?' அதிகாரிகளை எதிர்த்து வாய் திறக்க முடியாமல் எளியவர்கள் மேல் தம்முடைய கோபதாபங்களை வெளிப் படுத்துவது இயற்கையில் சாதாரணமானது. பெரியவர்கள் செய்த தப்புக்குச் சிறியவர்கள் ஏன் அடி வாங்குகிறார்கள் என்பது அப் பொழுது அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது.

நாடக அரங்கத்தில் புதியபாத்திரம் நுழைந்தது போன்ற அந்த நாற்காலிக்கு மனம் இல்லை. மனிதன் மனத்துக்கோ பகுத்தறிவோ, பொறுமையோ, மன்னிக்கும் குணமோ இல்லை.

நாற்காலிக்கு உயிர் இல்லாததால், இல்லை என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

நாற்காலி அழுவதுபோல் இருக்கிறது!

உத்தியோகம்

அவர் போயிட்டார்.

பெருமூச்சு விட்டேன்... இதயத்திலே கனம் அதிகமாயிட்டுது. என் கண்ணிலே நீர் நிறைஞ்சிட்டுது. கல்லைப்போல வாசப்படி கிட்டேயே நின்னுகிட்டிருக்கறேன். அவர் போய்க்கிட்டே சொன்ன வார்த்தைங்கதான் காதிலே ரீங்காரம் செய்துகிட்டிருக்குது...

'அம்மா கூப்பட்றுங்க' ன்னுன் சிட்டி.

கண்ணு துடைச்சிகிட்டிருக்கறப்போ கேட்டான்-'அழறியா?' ன்னு.

* * *

வாழ்க்கையிலே நான் என்னைக்கும் சிரிச்சதில்லே. அப்பா தெரியாது. அம்மா மடியிலே சொகம் என்னதுன்னு தெரியாது. அவங்க எப்படி இருப்பாங்களோ ஞாபகம் இல்லே.

நான் நினைக்கறேன், தெய்வம் மாதிரி அம்மா ஆதரவு, கடவுளைப் போல அப்பா அன்பைப் பாத்த மனுஷன், வாழ்க்கையிலே என்னைக்காவது சிரிக்க முடியும்னு. எனக்கந்த அதிர்ஷ்டம் கொஞ்சம்கூட இல்லே. அண்ணன் இருக்கரூர். ஆனு நான் சிரிக்கறதுக்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுத்ததில்லே அவர். அண்ணி இருக்கருங்க. ஆனு அவங்க அம்மா ஆகலே; ஆகமாட்டாங்க! அந்த ரெண்டுபேர் கையிலே வளந்தேன்.

என்னை வளக்கற அண்ணன் பத்துப்பேர் மெச்சிக்கறப்போல நடந்துகிட்டாரு. அண்ணியைப் பலபேர் புகழ்ந்தாங்க. அவங்க ரெண்டு பேரும் உலகத்தை ஏமாத்தக் கூடியவங்க. உள்ளோ இல்லாத அன்பைப் பத்துப்பேரு முன்னுலே சொட்டுகிற திறமை அவங்களுக்கு இருக்குது.

எனக்கு எத்தனையோ விஷயம் ஞாபகம் வருது. அண்ணுகிட்டே அக்காகூட வளந்தா. இழிவிலும் இழிவா வளந்தா. ஆம்பளை, நான்; பொறுத்துக்கற குணம் இருந்ததனுலே அவங்க பண்ணுற கொடுமைக்குத் தலை குனிஞ்சேன்.

அக்காவுக்கப்பறம் நாலு பேரு பிறந்து அதிர்ஷ்டவசமா இன்னெரு உலகத்திலே இருக்கருங்க. அவங்க எல்லாருக்கப்பறம் நான்— வழக்கத்துக்கு விரோதமா நானே அம்மாவையும், அப்பாவையும்

கொஞ்சகால வித்தியாசத்திலே வாயிலே போட்டுக்கினேன். அதனுலேதான் அண்ணுக்கு நானுன்னு ஆகாது.

ஆனு, அக்காமேலே அவ்வளவு வெறுப்பு என்னத்துக்கோ, தெரிஞ்சி வரல்லே.

காதலிச்ச மனுஷனைக் கலியாணம் பண்ணிக்கிறேன்னு தைரியமா சொன்னது தப்பாப் போயிட்டுது. என் கண் முன்னுலேயே அக்காவைக் கழுத்தைப் பிடிச்சுத் தள்ளிக் கதவை மூடினுர் அண்ணு. ஒண்ணும் செய்ய முடியாம அழுதுகிட்டிருந்த என்னைப் பரபரன்னு இழுத்துகிட்டுப்போயி வாயை மூட வைச்சார்.

என் வாய் எப்போதுமே மூடிக்கிட்டேதான் இருக்கும். என் ஆசைங்க எப்பவும் நாசமாகிக்கொண்டேதான் இருக்கும். நான் எதுக்கும் உபயோகமில்லாத விவஸ்தை கெட்டவன். இல்லேன்னு, அக்காவுக்கு அவ்வளவு அவமானம் நடந்துகிட்டிருந்தா பாத்துகிட்டு சும்மா இருப்பேனு?

அந்த நரகத்திலே யிருந்து அக்கா தப்பிச்சிகிட்ட பிறகு என் தலே மேலே வேலேப் பளு ரெட்டிப்பாயிட்டுது. வீட்டு வேலேயெல்லாம் நான் ஒர்த்தனே செய்ய வேண்டி வந்தது. அண்ணிக்குச் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு உடம்பு தள்ளாம எப்பவும் இருந்துகிட்டே இருக்கும். அண்ணி, அண்ணுக்கு ரெண்டாவது உயிரு. அவங்க ளுக்குத் தலேவலி வந்துட்டா அன்னைக்கி என் தலேமேலே வேலே இருக்கும். மருந்து வாங்கப் போவணும்; சமையல் செஞ்சிப்போட்டு அண்ணுவை ஆபீசுக்கு அனுப்பணும். அதுக்கு மூரு ஒருமணி முன்னுலேயிருந்து மூச்சு விடமுடியாத அளவு நெருக்கடியிலே நசுங்கிப் போவணும்.

நான் பண்ணுற சமையல் என் மூஞ்சி மாதிரியே இருக்குமாம். என் மூஞ்சி தரித்திரம் பிடிச்ச மூஞ்சிங்கறது அண்ணி அண்ணுவோட அபிப்ராயம். ஆனுலும், மாசத்துக்கு இருவதுநாள் என் கைச் சமையல்தான் வேண்டியிருக்கும். அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் சமைச்சு வைச்சிட்டு, நான் கொஞ்சம் கொட்டிகிட்டு ஸ்கூலுக்குப் போயிடுவேன். ஸ்கூல்லே யிருந்து வந்ததுமே வேலேங்க, அதிகாரங்க, ஓயாம திட்டுங்ககூட.

என் ஆசைகளேக் குலேச்சவங்கள்ளே முக்கியமானவங்க அவங்க ரெண்டு பேரும். பாதி செத்துகிட்டிருந்ததுக்குக் காரணம் அவங்களேதான்.

படிச்சு முன்னுக்கு வந்து என்னே நான் காப்பாத்திக்கணுங்கற ஆர்வம் இருக்கற என்னே, நானே கொன்னுக்கறது எப்படி முடியும்?

சூழ்நிலை சரியில்லாம போனதிலுலே படிப்பு மேலே அக்கறை காட்ட முடியாம போனது உண்மை. அந்தச் சூழ்நிலைக்குக் காரணம் என்ன?

இதையெல்லாம் அண்ணு யோசிக்கவே யில்லே. அவசரக்கார மனுஷன். ஃபெயிலாயிட்டேங்கற சாக்கு வைச்சுப் படிப்பை நிறுத்த வைச்சிட்டார். ஹைஸ்கூலு படிப்போட என் ஆசைங்கற மனுஷன் செத்துப் போயிட்டான்.

மறுபடியும் ஸ்கூலு திறக்கற வரைக்கும் வாயைத் திறக்கலே. அண்ணி அண்ணு திட்டறதையெல்லாம் வாங்கிக் கட்டிகிட்டேன். பொறுக்க முடியாத இந்தப் பேச்சையெல்லாம் மனசிலியே ஒளிச்சி வைச்சிகிட்டேன். ஆனு, ஸ்கூலு திறக்கறதுக்கு முந்தின நாளு ஆசை தொண்டை வரைக்கும் வந்தது. கேட்டேன்—

'அண்ணு! என்னைப் படிக்கவை.'

அண்ணு ருத்திரரானுர். 'இப்படி வருஷா வருஷம் ஃபெயிலாய்க் கிட்டிருந்தா உன்னைப் படிக்க வைக்கறதுக்கு எங்ககிட்டே என்ன தங்கமா கொட்டிக் கிடக்குது? இந்த வீட்டுப் பொண்ணு பண்ண பெரியதனம் பத்தாதுன்னு, நீ ஒரு ஆட்டம் எங்களை ஆட்டி வைக்கறதுக்குத் தயாராயிட்டு வர்றியா?'ன்னு அண்ணி கட்டிலை விட்டு இறங்காமலே கேட்டுட்டா.

அந்த நிமிஷம் கோவத்துக்காளாயிட்டேங்கறது நிஜம். வாய்க்கு வந்தபடி பேசிட்டேன் என்கற பழியைச் சுமத்திஞர் அண்ணு. நான் சொன்னது இதுதான்—

'நான் ஏன் ஃபெயிலாயிட்டேன்? இந்த வீட்டுலே வேலை யெல்லாம் செய்யறதுனுலே, உங்களுக்கு வேலைக்காரனு இருக்கறத னுலேதான்...'

அண்ணு என்னை உதைச்சார். அண்ணி அழுதாங்க. என்னை உதைச்சதுக்காக இல்லே. நான் வாயைத் திறந்தேங்கறதுக்காக; அவ்வளவு பேசிட்டேங்கறதுக்காக. வர்ற துக்கம், கோவம், வெறுப்பு எல்லாத்தையும் அடக்கிகிட்டேன்.

அன்னையிலேயிருந்து நான் இன்னும் படுமோசமா வாழவேண்டிய தாயிட்டுது. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் குத்திக் காட்டற பேச்சையே கேக்க வேண்டியதாயிட்டுது. பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்கலாமான்னு கூட நினைச்சேன். ராத்திரியிலே ரிக்ஷா இழுத்து, பகல்லே படிக்கலாம்னு நினைச்சேன். எவ்வளவோ நினைச்சேன்... ஆனு ஒண்ணும் செய்ய முடியாம இருந்தேன்.

ஒரு நாளு, அண்ணி உபதேசத்தைக் கேட்டுட்டு அண்ணு சொன்னுர்—'எத்தனை நாளைக்கிப்பிடி வீட்லே நகத்தைக் கடிச்சி

கிட்டு உக்காந்திருக்கப் போறே? எதாவது உத்தியோகம் பாக்கக் கூடாதாட்டா!'

உத்தியோகம்...! எந்த உத்தியோகம் வரப்போவுது எனக்கு? யாரு கொடுப்பாங்க? கலெக்ட்டரா வணும்னு ஆசைப்படலே; ஃபேனுக்குக் கீழே உக்காந்து பத்துப்பேரை அதிகாரம் பண்ணணும்னு நினைக்கலே. சாதாரண உத்தியோகம் பண்ணிப் பிழைக்கணும்னு நினைச்சேன்; அண்ணுவைப்போல கௌரவமா வாழணும்னு நினைச்சேன்.

அது அந்தச் சூழ்நிலையிலே கனவுபோல நின்னுட்டது. 'உத்தி யோகம் பாக்கக்கூடாதாடா?'ன்னு அண்ணு ரொம்ப லேசாச் சொல்லிட்டார். அதைச் சொன்ன அண்ணுக்கே தெரியும், நான் எதுக்கும் அருகதையில்லாதவன் என்கறது.

என்னைப் பொறுத்த வரையிலெ யமராட்சசி மாதிரி நடந்துகிட் டிருக்கிற காலம் எனக்காக நின்னு போகாது. ரொம்ப காலம் வரை யிலே கடவுள் என் முறையீடுகளைக் கேக்கலே. ஐதராபாத்திலே யிருந்து கடிதாசி வந்தது. அந்தஸ்தை வளத்துகிட்ட மலை போன்ற மாமா ஒர்த்தர் எழுதின அந்தக் கடிதாசி எனக்கு ஆயிரம் யானை பலம் கொடுத்தது.

அந்த நகரத்திலே எனக்கொரு உத்தியோகம் பாத்துத் தர்ற கடமையைத் தாம் ஏத்துக்கறதாக எழுதியிருந்தார். உடனடியா என்னை அனுப்பும்படியா எழுதியிருந்தார். அண்ணுவுக்கு உத்திரவு போட்டிருந்தார். அந்த நிமிஷத்தில், செத்த என் கனவு மனுஷன் மீண்டும் பொழைச்செழுந்தான். எல்லையில்லாத பெரிய வண்ணக் கனவு பிறந்துட்டது.

நான் உத்தியோகம் பாத்துகிட்டிருக்கறேன். உத்தியோகம் பாத்து கிட்டே பெரிய படிப்பு படிக்கறதுக்கு வசதிங்க அங்கே நிறைய இருக்குது. படிச்சு நல்ல நிலைமைக்கு வந்த நான் என் கண்முன்னு டியே நிமிந்து நின்னுகிட்டிருக்கறேன்.

வெள்ளைச் சட்டை, வெள்ளைக் கால்சட்டை போட்டுகிட்டிருக்க றேன். இடது கையிலே விலையான வாச் இருக்குது. அழகான என் சுருட்டைக் கிராப்பு பளபளன்னு மின்னுது. கிராப்புலெயிருந்து வர்ற ஒஸ்தி ஹேர்ஆயில் வாசனை மனசுக்கு இன்பமாயிருக்குது. தெரு விலே அண்ணுவைவிட ஸ்டைலா நடந்து போறேன். கையிலே ஆபீசு ஃபைலுங்க என்னைக் காப்பாத்தரு மாதிரி தென்படுது. ஜனம் கும்பலா இருக்கற இடத்திலே திடீர்னு நின்னுட்டேன். யாரு? யாரது? அக்கா...!

என் கனவு அக்கா நினைவு வந்த உடனே நின்னுட்டுது. உத்தியோகம் வந்தப்பறம் அக்காவைத் தேடிக் கண்டுபிடிச்சு அந்தத் தெய்வத்தோட கால்லே விழணும். 'நானிருக்கறேன் அக்கா! உனக்குத் துணையா நானிருக்கறேன். என் சின்ன வயசிலே, ஒண்ணும் தெரியாம இருக்கறப்போ, ஒண்ணும் செய்ய முடியா தப்போ நீ போயிட்டே. உன்னை அடிச்சுத் துரத்திட்டாங்க. நான் இப்போ எல்லா விதத்திலும் பெரியவனாயிட்டேன். மாமா தயவாலே உத்தியோகம் சம்பாதிச்சு, சொந்த சக்தியிலே படிச்சி அந்தஸ்தை வளத்துகிட்டு உன் முன்னாலே இமயமலை மாதிரி நிக்கறேன். என்னை அடையாளம் தெரியலையா? நான்தான் உன் தம்பி. உன் சிட்டி...'

இதயம் கனமா இருந்ததினாலே மாமா எழுதிய கடிதாசியை மாரோட சேத்து அணைச்சிகிட்டேன். அது என்னைப் பொறுத்த வரையிலே அதிர்ஷ்ட தேவதை. அதுக்குள்ளே அண்ணா வந்தாரு—

'என்னடா மெய்மறந்து போயிருக்கறே! பட்டப் பகல்லியே கனவு கண்டுகிட்டிருக்கறியா? என்னமோ, இத்தனை வருஷமா இங்கே கஷ்டப்பட்டு போயிட்டா மாதிரி... போய்த் தொலைடா'ன்னு சொன்னார் வேண்டா வெறுப்பா.

அண்ணாவும் அண்ணியும் என்னைத் தொலைச்சுக் கட்டினதுக்குச் சந்தோஷப்பட்டே யிருப்பாங்க. அடிமையின் அப்பாவித்தனத்தை பொறுத்துக்க முடியுமே தவிர, உரிமைகள், விதி, நியாயம், சட்டம்— இதெல்லாம் தெரிஞ்ச வேலைக்காரனை எந்த எஜமானனும் பொறுத்துக்க முடியாது. அதனாலேதான் அவங்க ரெண்டு பேரும் சந்தோஷப் பட்டிருப்பாங்க. டிரெயின்லே ஏர்றப்போ கூட அண்ணாவோட கண்ணுலே பரிவை நான் பாக்கலை.

ஐதராபாத் போய்ச் சேந்தேன். அரண்மனை மாதிரி இருந்த மாமாவோட வீட்டுலே கால் வெக்கறப்போ பயமா இருந்தது. இவ்வளவு சீரும் சிறப்புமா இருக்கற மாமா கிட்டே நான் எப்படி நடந்துக்கறது? மாமா கடவுள் மாதிரி மனுஷன். பயத்தாலே நடுங்கிகிட்டிருந்த என்னை ஒரு புன்சிரிப்பாலே எச்சரித்தார். 'இந்த வீடு உன்னுடையது. இந்த வீட்டுலே நீயும் ஒர்த்தன்' என்கற குறிப்பு அவரோட புன்சிரிப்பிலேயிருந்து அர்த்தமாச்சு.

அத்தை என் கிட்டே அன்பா பேசல்லேன்னாலும் வேணு அத்தான், சுகுணம்மா என்னைப் புது மனுஷன் மாதிரி பாக்கவே யில்லே. வேணு அத்தான் டாக்டருக்குப் படிச்சிருந்தார். சுகுணம்மா காலேஜிலே படிச்சிகிட்டிருந்தா.

பொம்மை மாதிரி இருப்பாங்க ரெண்டு பேரும். விலையுயர்ந்த உடம்பு அவங்களது. மதிக்கத் தெரிஞ்ச மனசுங்க அவங்களது. என் அந்தஸ்தெங்கே? நான் எவ்வளவு? ஆனா, அவங்க காட்டின அன்பிலே இதெல்லாம் மறந்து போயிட்டேன். என்னை இப்படி நல்ல இடத்திலே சேத்த அதிர்ஷ்ட சக்திகளான ஆயிரம் தெய்வங்களைக் கை ரெண்டும் கூப்பி வணங்கினேன்.

ஐதராபாத் வந்து ரெண்டு மாசம் ஆயிட்டுது.

மாமா இருபத்திநாலு மணி நேரமும் ஏதோ வேலைகள்ளே மூழ்கியிருப்பாரு. நானாவே அவர் முன்னாடி போயி உத்தியோக விஷயம் கேக்கறதுக்கு பயமா இருந்தது.

ஒரு நாளு வேணு அத்தான் என் கிட்டே சொன்னாரு—

'நீ காபி பிரமாதமா பண்ணறே.'

வெக்கமாயிருந்தது.

'ஆமாம்... இந்தச் சமையல் எல்லாம் கத்துக்கறதுக்கு எத்தனை நாளு பிடிச்சது? யார் கிட்டே கத்துக்கினே? அன்னைக்கு நீ பண்ணின கத்தரிக்காய்க் கறி லவ்லியா இருந்தது. சொல்லணும்னு நினைச்சிகிட்டேயிருந்தேன். மறந்து போயிட்டேன். எங்கம்மாகூட அப்படிப் பண்ணறதில்லே'ன்னு சொன்னார், என்னை உத்துப் பாத்துகிட்டே.

'அண்ணா அவங்க வீட்டுலே நான் சமையல் பண்ணிக்கிட்டிருந்தேன். ஆனா அவங்க எப்பவும் என்னை மெச்சிகிட்டதில்லே.'

'அவங்க மூஞ்சி. அவங்களுக்கு என்ன தெரியும் டேஸ்டைப் பத்தி?'

அத்தான் என்னை ஆகாசத்துக்குத் தூக்கிட்டாரு. அதுதான் சமயம்னு என் விஷயத்தைச் சொன்னேன்—

'மாமா எனக்கிதுவரைக்கும் உத்தியோகம் ஒண்ணும் பாத்துத் தரல்லே. நீயாவது என் விஷயத்தை அவர் காதிலே போடு அத்தான். நானே பேசலாம்னு நினைச்சா ஒரே பயமா இருக்குது.'

வேணு அத்தான் 'ஹஹ்ஹா'ன்னு சிரிச்சிட்டார்.

'பயம் என்னத்துக்குடா பைத்தியக்காரா அவர் ஒண்ணும் புலியில்லியே, உன்னை முழுங்கிடறதுக்கு. சரி, ஆவட்டும் நானே கேக்கறேன்'னு சொன்னார்.

நான் அவர் அறையிலேயிருந்து வந்துகிட்டிருக்கறப்போ சுகுணம்மா அறையிலே சிரிப்புச் சத்தம் கேட்டுது. யாரோ ரெண்டு சிநேகிதிங்க சுகுணாவோட ஏதோ தமாஷாப் பேசிக்கிட்டு, சிரிச்சிகிட்டிருக்கறாப்போல தெரிஞ்சிது. குதூகலமாத் தலையாட்டிகிட்டுச்

சமையலறைப் பக்கமாப் போவப் போனேன். அதுக்குள்ளே சுகுணம்மா என்னைக் கூப்பிட்டா. அத்தனை பேரு புதுப் பொண்ணுங்க இருக்கற அறைக்குள்ளே, மனசு திக்திக்குன்னு அடிச்சுக் போனேன்.

'இவர்தான் எங்க நளமகாராஜா. இப்போ நீங்க மெச்சிகிட்டிருக்கற காபி போட்டது சாட்சாத் இவரேதான். இவரு எனக்கு அத்தான் முறை வேணும். படிப்பிலேயும் வயசிலேயும் சின்னவருங்கறதினலே நான் இவருக்கு மனைவி ஆக முடியாம போயிட்டது. இவங்க ரெண்டு பேரும் என் ஃபிரண்ட்ஸ் அத்தான்!'னு சொன்ன சுகுண ரொம்ப வேடிக்கையா.

மத்த ரெண்டு பேரும் 'ஓ'ன்னு சிரிச்சிட்டாங்க. நான் அறையிலேயிருந்து வெளியே வந்துட்டேன். சுகுண சொன்ன வார்த்தைங்க இன்னும் கேட்டுகிட்டே இருக்குது—'வயசிலேயும் படிப்பிலேயும் சின்னவன்.' வேறெ எந்த வகையிலேயும் இல்லே. அது போதும். சுகுணவுக்கு என்னைப்பத்தி மட்டமான எண்ணம் இல்லே. இங்கே எனக்கு உயிரைக் கொடுக்கற மனுஷங்க இருக்கருங்க.

அதுக்கடுத்த நாள் வேணு அத்தான் பிறந்தநாள் பண்டிகை. தடபுடலான ஏற்பாடுங்க. அன்னைக்கி காலையிலேயிருந்து தலை நிமிர முடியாதபடி வேலை இருந்தது. மூச்சி விடக்கூட நேரமில்லே.

அன்னைக்கி சாயந்திரம் வேணு அத்தானேட சிநேகிதங்கெல்லாம் வந்தாங்க. பாதிக்குப் பாதி பொண்ணுங்களும் இருந்தாங்க. என் கையாலே பண்ண தின்பண்டங்களை அவங்க முன்னலே கொண்டு போய் வைச்சேன். கண்ணைப் பறிக்கிற மாதிரி எல்லார் நடுவிலே நான் திரிஞ்சிகிட்டிருந்தா எதோ ஒரு இன்பம் மனசிலே உண்டாச்சு. வீடெல்லாம் எதோ கண்ணுக்கு விருந்தா இருக்குது. அங்கே இருக்கறவங்க பேச்சுச் சத்தமும், சிரிப்பும் ஒரே சந்தடியா இருக்குது.

யாரோ கண்ணடி போட்ட ஒர்த்தர் என்னைப்பத்தி வேணு அத்தான்கிட்டே கேட்டார்—

'ஆமாம் வேணு! உங்க நாயர் என்னனன்? இவனை வெச்சிக்கிட்டீங்க.'

'அவன் கோவிச்சிகிட்டு அவங்க ஊருக்குப் போயிட்டான். இவரை எங்க ஊர்லேயிருந்து பிடிச்சிகிட்டு வந்தோம்.'ன்னர் வேணு அத்தான்.

'பரவாயில்லே. நாயரெ மிஞ்சிட்டான்.'

கண்ணடிக்காரர் என்னை மெச்சிகிட்டதிலே நான் பூரிச்சிப் போகலேன்னலும், வேணு அத்தான் என்னைப்பத்திப் பத்துப் பேர்

நடுவுலே அப்படிச் சொன்னதுக்கு நொந்து போனேன். நான் இந்த ஊரு வந்தது இவங்க வீட்லெ சமையல் வேலை பாக்கறதுக்கா? இந்த ஊர்லே நான் செய்யப்போற பெரிய உத்தியோகம் இதுதானு? சரசரன்னு அங்கிருந்து போயிட்டு ஒரு மூலையிலே நின்னுகிட்டுக் கண்ணைத் துடைச்சிகிட்டேன். தோள் மேலே கை பட்டதும் திடுக் கிட்டுப் பாத்தேன்.

பாஸ்கரம் ஸார்!

வேணு அத்தானுக்குச் அவர் சிநேகிதர். ரெண்டுபேரும் சேந்து படிச்சிகிட்டவங்க. அடிக்கடி இங்கே வந்துகிட்டிருப்பார். வர்றப் பொயெல்லாம் என்கிட்டே பேச்சு கொடுப்பார். இந்தத் தடவை அவர் என் கிட்டே சும்மா பேசிட்டுப் போக வரல்லே. பாடம் சொல்லித் தர்றதுக்குன்னு அவரே சொன்னுர்.

' நீ இந்த நிலைக்கு வருவேன்னு எனக்குத் தெரியும். பெரிய வீட்டுப் பசங்களுக்கு உன்னைப் பாத்தா புழுமாதிரிதான் இருக்கும். நீ இங்கெ வந்ததே பிசகு. இன்னைக்கி உன்னை அவமானப் படுத்திட்டாங் கன்னு கஷ்டப்படாதே. இந்த மாதிரி நேரத்திலேதான் கொஞ்சம் தைரியமா இருக்கணும். அப்படி இருந்து, உன் நன்மைக்காக உன் முயற்சிகளைப் பண்ணிகிட்டிரு. எதாவது உதவி வேணும்னு என்னைக் கேளு. தயங்காதே.'

—இதைச் சொல்லிட்டு அவர் போயிட்டார்.

துக்கம் அடிச்சிகிட்டு வந்தது. அன்னைக்கி ராத்திரிதான் மாமாவைத் தைரியமாக் கேக்க முடிஞ்சிது.

' எனக்கு உத்தியோகம் வேணும்!'

அவர் என்னை விசித்திரமாப் பாத்துட்டுச் சொன்னுர்—

' உத்தியோகம் இல்லேன்னு உனக்கு வர்ற கஷ்டம் இன்னு சொல்லு?'

' கஷ்டத்தைப்பத்தி யில்லே, நான் கேக்கறது உத்தியோகம். நான் இந்த ஊருக்கு வந்தது உத்தியோகம் பாக்கறதுக்கு.'

' ஆமாமப்பா! உத்தியோகம் ஏன் பண்ணுறுங்க எல்லாரும்? வயித்தை நிரப்பறதுக்குத்தான் இல்லியா! அப்படின்னு நீ ஏன் அவ்வளவு ஆவேசப் படறே. எங்க கூடவே இருந்துட்டுப்போ. வீட்டுலே எல்லாரும் என்ன சாப்பிடறேமோ அதையே நீயும் சாப்பிடு... சரிதானே.'

மாமாவின் பேச்சில் மறைஞ்சிருந்த தந்திரம் எனக்குப் புரிஞ்சிது. என் தொண்டையிலே வெறுப்பு நிறைஞ்சிது. என்ன பேசுணுமோ தெரியல்லே.

'இதுக்காகத்தான் நான் அண்ணாவை விட்டுட்டு வரணுமா? அவங்க என் வயத்துக்கு ஏதோ கொஞ்சம் போட்டுகிட்டுதானே இருக்கருங்க! ஆனா, என் எண்ணம் அது இல்லே மாமா. உங்க எல்லோர்கிட்டேயும் அடிமைவேலை செய்யணுங்கறதில்லே. எனக்கு நிறைய கனவுங்க இருக்குது மாமா. அதுக்காகவே வாழ்ந்துகிட்டிருக்கறேன். என்னை வாழ விடுங்க மாமா! வாழ வழி காட்டுங்க.'

மாமாவுக்குக் கோவம் வந்துட்டுது.

'பெரியவங்க சின்னவங்கன்னு இல்லாம கத்தறியாடா நீ. அன்னைக்கி உங்க அக்கா இப்படிதான் உளறிட்டு இப்போ தலையிலே மிளகாய் அரைச்சிகிட்டு, அவ புருஷன் சாவுக்கும் பொழைப்புக்கும் மத்தியிலே ஊசலாடுகிட்டிருக்கரு ; பணம் அனுப்பு மாமா, மருந்து வாங்கணும்னு எழுதியிருக்கரு. அன்னைக்கி நானே உங்க அண்ணவோ கண்ணுக்குத் தெரியலே. இன்னைக்கி எங்க தேவை வருது. இதோ கடிதாசி, படிச்சி அழு. அவளோட நாய்ப் பொழைப்பைத் தெரிஞ்சிகிட்டாவது புத்தியோட பொழைச்சிக்கோ. இங்கே, நான் சொன்ன மாதிரி விழுந்துகிட. இல்லே, நீயும் அப்படிக் கேப்பாரில்லாம சாவற நிலைமையைத் தேடிக்கோ... போ... நாளைக்கி இந்த நேரத்துக்கு உன் முடிவைச் சொல்லு.'

இது சதி, சரியான ஏமாத்து வேலை... மோசம்... அநியாயம்.

* * *

என் முடிவு மாமாவுக்குத் தெரிஞ்சே இருக்கும்!

இங்கே அத்தானைப் பாத்துகிட்டிருந்தா இதயம் வெடிச்சிடுரு மாதிரி இருக்குது. கட்டிலோட ஒட்டிப் போய்க்கிடக்கிரூர் அவர். நாளுக்கு நாள் அவர் நிலை பரிதாபமா ஆய்க்கிட்டிருக்குது.

அக்காவோட கண்ணிலே பழைய களை இல்லாம போனதுக்கு, அக்காவோட பேச்சிலே பழைய கலகலப்பு இல்லாம போனதுக்கு அத்தானோட நோய்தான் காரணம்னு எனக்கு நல்லாத் தெரியுது. இருபத்தி நாலுமணி நேரமும் அத்தானைப் பாத்துகிட்டே உக்காந்திருக்கரு. இதுக்குத் துணையாச் சிட்டியோட தொந்தரவு வேறே.

இது என் அக்காவோட வீடு.

இந்த வீட்டுக்கு வந்து சேந்ததிலேயிருந்து எனக்கு ஒரு நிமிஷம் ஓய்வு கிடைக்கிறதில்லேன்னு ஒத்துக்கறேன். சமையல் கிமையல், குழந்தையைப் பாத்துக்கறது, மருந்துங்க வாங்கி வர்றது எல்லாம் நான்தான்னு, அது உண்மைதான்.

ஆனா ஒண்ணு மட்டும் நிஜம். நான் இதுக்கு முன்னாலே ரெண்டு வீட்டுலே அடிமை வேலை செஞ்சேன். தன்மானத்தைக் கொன்னு

கிட்டுக் கொஞ்சம், பயத்திலே கொஞ்சம், பலிக்காத ஆசையிலே கொஞ்சம்;' செத்தும் சாவம, நான் வேலைக்கார அனுதையா அந்த வீடுகள்ளே கிடந்தேன். ஆனு...இது வேறே.

இது எனக்கு உயிருக்குயிரான அக்காவோட வீடு. என் சேவை யாலே என் அத்தான் நல்லா ஆவாருங்கற நம்பிக்கையிலே என்னுடைய தெல்லாத்தையும் அர்ப்பணம் செய்வேன். படிச்சு முன்னுக்கு வந்து, உத்தியோகம் பண்ணி—என்னுடைய அந்த இன்பக் கனவெல்லாம் யாரைக் காப்பாத்தறதுக்காக? என்னையும் எங்க அக்காவையும்—அப்படிப்பட்ட அக்காவுக்கு இப்போ நான் எவ்வளவு வீட்டு வேலை செஞ்சாலும் அதனுலே என் ரத்தம் சுண்டிப் போவாது. என் தன்மானத்தைத் தின்னுடாது. அத்தோட என் மனசிலே அமோகமான திருப்தி யொண்ணு உண்டாய்க்கிட் டிருக்குது. தெய்வம் போன்ற அக்காவுக்குத் தேவைப் படறப்போ என்னுலே முடியற உதவி பண்ணறேங்கற ஆனந்தம் நிறைஞ்சிகிட் டிருக்குது.

ஆனு பாஸ்கரம் ஸார் இதையெல்லாம் அவ்வளவு சீக்கிரத்திலே புரிஞ்சிக்க முடியாம போயிட்டார். என் மேலே அவருக்கிருக்கற கருணை எவ்வளவெங்கறதைக் காட்டிட்டாரே ஒழிய, அவர் அப்படிச் சொன்ன பிறகு என் மனசெவ்வளவு வேதனைப் படுமோ அதைத் தெரிஞ்சிக்க முடியாம போயிட்டார்.

இந்த ஊர்லேதான் அவரைச் சந்திச்சேன். அத்தானுக்கு மருந்து வாங்கிகிட்டு வர்றப்போ, எங்க தெருவிலியே அவர் என்னைப் பார்த்தார். விறுவிறுன்னு என் கிட்டே வந்த அவர் கேட்டார்—

'நீ போகப்போறேன்னு என் கிட்டே சொல்லக் கூடாதா?'

நான் ஒண்ணும் பேசலை.

'ஊம்...இங்கே என்ன உத்தியோகம் பண்றே? உங்க அக்கா வீட்டுலே வீட்டுவேலைதானு?'

'டாக்டர் ஸார்!'

—கத்திட்டேன். என் கண்ணைப் பாத்து அவர் கொஞ்சம் சமாளிச்சிக் கிட்டார். அதுக்கப்பறம் நான் வெக்கப்பட்டேன்.

'மன்னிச்சிடுங்க, நீங்க ஒரு தடவை எங்க அத்தானைப் பாருங்க. எங்க வீடு இங்கேதான். எங்க அக்காவை கூடப் பாக்கலாம். பாத்துட்டு, அப்பறம் உங்களுக்கு இஷ்டம் வந்தபடி பேசுங்க. அப்போ நான் வேதனைப் படமாட்டேன். வாங்க, டாக்டர் ஸார்!'

அதுவே வேறே யாராவதாயிருந்தா என் நிலைமையை இவ்வளவு விளக்கமாச் சொல்றதுக்கு வசதி இருக்கவே இருக்காது. அவர்

மனசிருக்கற நல்ல மனுஷன். நல்ல மனுஷங்களை அவர் தப்பார்த்தம் பண்ணிக்கறது எனக்கிஷ்டமில்லே. அதனுலேதான் எங்க வீட்டுக்கு அழைச்சிட்டுப் போயி, எல்லா விஷயங்களையும் விளக்கமாச் சொன்னேன்.

அவர் என்ன நினைச்சிகிட்டாரோ என்னவோ? அப்பறம் ஒண்ணும் சொல்லலே. அத்தானைச் சோதனை பண்ணிப் பாத்தார். சிட்டியின் கன்னத்தைத் தட்டிக் கொடுத்தார். கையை வீசிகிட்டு வெளியே வந்தார். நான் அவர் பின்னுடியே போனேன்.

'உனக்குப் படிப்பு மேலே ஆசை இருக்கறதாய் நீ என் கிட்டே பல தடவை சொன்னே. உன் மேலே இரக்கம் வர்றதுக்குக் காரணம் நிறைய இருக்குது. அதை யெல்லாம் நான் விளக்கிச் சொல்லப் போறதில்லே. நீ படிக்கறதுக்கு ஏற்பாடு பண்ணலாம்னு நினைச்சது நிஜம். அந்த விஷயத்தை உன்கிட்டே சொல்லலாம்னு நினைக்கறதுக் குள்ளே நீ இந்த ஊருக்கு வந்துட்டே. இப்போ...'—அவர் இன்னும் ஏதோ சொல்லப் போனுர்.

'வேணும் டாக்டர் ஸார்! எனக்கு இப்பொ அந்த ஆசையில்லே. எனக்கு வேண்டியது எங்க அக்காவோட சுகம்; எங்க அத்தானை நீங்க பாத்தீங்க; உங்களாலே முடிஞ்ச உதவியை நீங்க பண்ணுங்க. எங்க அத்தானைக் காப்பாத்துங்க. அது போதும். அதுவே போதும்.'

என் தோள் மேலே தட்டினுர் அவர். போறப்போ சொன்னுர்—'பூமிமேலே ரொம்ப பேரு துரதிர்ஷ்டசாலிங்க பிறக்கறுங்க, அவங் களைச் சுகப்பட வெக்கறது மனுஷனுலே முடியற காரியமில்லே.'

அவர் போறப்போ சொன்ன வார்த்தைங்க யாரை நினைச்சுச் சொன்னது? என் துர்ப்பாக்கியத்தைப் பத்திதானு? இல்லே, கட்டில் மேலே இருக்கற அத்தானை நினைச்சா?

கடவுளே! அவர் சொன்ன வார்த்தைங்க எனக்குச் சம்பந்த மானதுதான்னு சொல்லு! நான் துர்ப்பாக்கியசாலி... நானே...

மாடி வீடு

'ஆயே பர்சாத் மே'

'அட எழவே—தெலுங்குப் பாட்டைப் போடமாட்டே?'

'நீ சும்மா இருடி பாலம்மா...'

'சும்மா இருக்கறேன்! பணத்தையெல்லாம் அவன வாயிலே கொண்டுபோய் போட்டே. 'ஏன், தெலுங்கைப் போடேன்.'

ராஜய்யா ரிக்கார்டை மாத்தி, 'ராதே செலீ நம்மராதே செலீ'—'கூடாதே தோழி நம்பக்கூடாதே தோழி' போட்டான்.

*　　　　*　　　　*

ஒரு வாரம் இருக்கும், நான் அந்த ஊருக்கு வந்து. சாயந்திரம் ஆறு மணி ஆனு இந்த ரிக்கார்டு ராமாயணம் ஆரம்பமாயிடும். எங்க மாடி வீட்டுக்கு எதிர்லே ஓலை வீடு. வீட்டு முன்னுலே சின்ன மண்ணு திண்ணைங்க. சாணியாலே நைசா சிமிண்ட் மாதிரி மொழுகின முன் வாசல்லே, கிழிஞ்ச கம்பளி போட்டு உட்காந்துகிட்டு ராஜய்யா கிராமபோனைக் கத்தவெச்சிகிட்டிருப்பான், பாலம்மா மண்ணு திண்ணை மேலே உக்காந்துகிட்டு அரிசியிலே கல்லு பொறுக்கிகிட்டிருப்பா. காலையிலேயிருந்து சிறையிலே அடைஞ்சு கிடந்த கோழிக் குஞ்சுங்க சாயந்திர நேரத்திலே சுதந்திரமா ராஜய்யா, பாலம்மா அவங்களைச் சுத்தித் திரிஞ்சிட்டிருக்கும்.

ஒரு வாரமா, ஒவ்வொரு சாயந்திரமும் இந்த நிகழ்ச்சிகளை கவனிச்சிகிட்டுத்தான் இருக்கறேன். அக்கா கீழே சமையல் பண்ணிட்டிருந்தா நான் சில்லுன்னு காத்துவாங்க மொட்டை மாடியிலே உக்காந்துகிட்டு, புஸ்தகம் படிக்கணும்னு முயற்சி பண்ணுவேன். புஸ்தகத்திலே ஒரு பக்கம் திரும்புதோ இல்லியோ, ராஜய்யா 'ஆயே பர்சாத் மே'ன்னு தேஞ்சிப் போன பிளேட்டை திருப்பித் திருப்பிப் போட்டுகிட்டிருப்பான். எவ்வளவு நல்ல பாட்டானுலும் அத்தனை தடவை எப்படி கேக்க முடியும்?

அப்படி ராஜய்யா போடற ரிக்கார்டுங்க, அந்த ரிக்கார்டோட சேந்து கோழிங்க பண்ணற கொக்கரிப்பு இந்த ரெண்டுக்கும் மேல் ஸ்தாயிலே இருக்கற பாலம்மாவின் வசவுங்க—இதுலே எ.ன் படிப்பு கொஞ்சம் கூட நடக்கறதில்லே. கொஞ்ச நேரம் ராஜய்யாவை,

இன்னும் கொஞ்ச நேரம் வேற யாரோ ஒரு மனுஷனை மூச்சு விடாம திட்டுவா பாலம்மா.

தூரத்திலே பஞ்சாரா ஹில்ஸிலே இருக்கற பெரிய பெரிய மாடிகள்ளே விளக்குகளோட தோரணங்க தென்படும், மொட்டை மாடியிலே நின்னுகிட்டிருந்தா. எங்க மொட்டை மாடியை ஒட்டினு மாதிரி பெரிய பாருங்கல்லுங்க, ஒண்ணு மேலெ இன்னொண்ணு கொஞ்சம் தொட்டும் தொடாமேயும் இருக்கும். அதுவே ஒண்ணு கொஞ்சம் நகந்து எங்க வீட்டுக்கு மேலே விழுந்தா இன்னும் என்ன வேணும்? அந்தப் பாருங்கல்லுங்க கட்டுக்குலையாம அம்பதுவருஷமா அப்படியே இருக்குதாம். ஒரு பக்கத்திலே பிசாசுகளைப் போல பாருங்கல்லுங்க ; இன்னொரு பக்கம் காதடைக்கற மாதிரி, ' ஆயே பர்சாத் மே '—இதுவே. படிக்கறது எங்கேயிருந்து? கடைசிலே தூரத்திலே மலைக்குப் பின்னாலே ஒளிஞ்சிக்கிற சூரியனைக்கூட நிம்மதியா பாக்க முடியாம போயிடும், அந்த வசுவுங்க அழுகைங்க மத்தியிலே !

* * *

அத்தானுக்கு ஐதராபாத் ட்ரான்ஸ்ஃபர் ஆனப்புறம் என்னை வரச் சொல்லி அழைப்புக்கு மேலே அழைப்பு அனுப்பிச்சார். ஆறுமாசமா அழைச்சதுக்கப்பறம் போன டிசம்பர்லே போனேன். கைதராபாத்லே ஒரு சின்ன சந்துலே எங்களவங்க வீடு. மொட்டை மாடிவிடு. நாம சந்துன்னு சொல்றமே தவிர அவங்க கல்லின்னு சொல்ருங்க. அந்த கல்லிகூட எங்க வீட்டோட முடிஞ்சி போவுது. அந்த முட்டுச் சந்துலே எங்களது ஒண்ணுதான் கொஞ்சம் பெரிய வீடு. சுத்தியும் ஓலை வீடுங்க இருந்தாலும், எங்க வீட்டு உள்ளே ரொம்ப சௌகரியமாயிருக்கும்.

வீட்டுலே வேலைங்க, சாமான் விளக்கறது, வீடு பெருக்கறது இதையெல்லாம் எதிர்லே ஓலை வீட்லே இருக்கற ராஜய்யாவோ, பாலம்மாவோ வந்து செஞ்சிகிட்டிருப்பாங்க. பாலம்மா விடிகாலம்பற நாலு மணிக்கு எழுந்து தெருவாசலெல்லாம் சாணியிலே நல்லா, கறுப்பு காரை பூசினாப்போல மெழுகிட்டு, அழகா கோலம் போடுவா. ராஜய்யா தினம் காலம்பற வீடு முழுக்கத் தூசுதட்டி, மெதுவா— ரொம்ப மெதுவாப் பெருக்குவான். அவன் பெருக்கறப்போ பாத்தா தரையெ எவ்வளவோ அன்போட தடவுறாப் போல இருக்குமே ஒழிய தூசு பெருக்கரு மாதிரி இருக்காது. வீட்டு வேலை செஞ்சிகிட்டிருந்தாலும் அக்காவும் அத்தானும், ராஜய்யா பாலம்மாவை மரியாதையா நடத்துவாங்க. அதுமட்டுமில்லெ அவங்களைக் கண்டா

பயப்படுவாங்ககூட. எங்களவங்க பயப்பட்ருங்கென்கற விஷயத்தை ஒரு நாளு, காலம்பற நடந்த நிகழ்ச்சியிலே யிருந்து எனக்குத் தெரிஞ்சிது.

காலேயிலே காபி முடிச்சப்பறம் ஆணி, சுத்தியை எடுத்துகிட்டு முந்தின சாயந்திரம் எக்சிபிஷன்லே வாங்கின டாகூர் படத்தை 'உங்க வீட்டை அலங்காரப்படுத்தப் போறே'ன்னு அத்தான் கிட்டே சொல்லிகிட்டே டிராயிங் ரூம்லே, சுவத்திலே அடிச்சிகிட்டிருந்தேன். எங்கேயிருந்தோ, காத்துமழையைப்போல வந்து சேந்தான் ராஜய்யா வாசப்படியண்டே.

'இன்னும்மா—சத்தம் பண்ணிகிட்டிருக்கறே?'ன்னுன், என்னேக் கோவமாப் பாத்துகிட்டே.

'ஒண்ணுமில்லே'ன்னேன் அலட்சியமா. அவன் யார் என்னேக் கேக்கறதுக்கு?

'அதின்னும்மா, சுவத்தை அப்படி இடிச்சிகிட்டிருக்கறே. இறங்கு... இறங்கும்மா'ன்னுன் அத்தாரிட்டியோட.

'உனுக்கின்னு அதெப் பத்தி?'ன்னு சொல்லப் போனேன் எரிச்சலோட.

இதுக்குள்ளே சமையலறைலேயிருந்து அக்காவும், பாத்ரூம்லெயிருந்து அத்தானும் வந்து சேந்தாங்க, என்னமோ கெடுபடி நடக்குதுன்னு.

'என்னம்மா?'ன்னு கேட்டா அக்கா என்னேப் பாத்து.

'ஒண்ணுமில்லே, ஆணி அடிச்சிகிட்டிருக்கறேன். அவர் யாரு அடிக்க வேணும்னு சொல்றதுக்கு?'

'பாருங்கய்யா—அம்மாவை அடிக்க வேணும்னு சொன்னு அடிக்கருங்க. வீடு பாழாப்போவாது?'ன்னுன், ராஜய்யா அத்தான் கிட்டே.

'நான் சொல்றேன் ஆவட்டும். நீ போ ராஜய்யா'ன்னு சொல்லிட்டு அப்போ, என்னே ஆணி அடிக்காதபடி பண்ணிட்டாரு அத்தான்.

எனக்கு மட்டும் எவ்வளவுதான் மண்டையை ஒடிச்சிகிட்டாலும் அக்காவும் அத்தானும், ராஜய்யா பேச்சை ஏன் அவ்வளவு சீரியஸ்ஸா எடுத்துகிட்டாங்களோ புரியவேயில்லே. சுவத்திலே ஆணி அடிச்சா வீட்டுக்காரங்க வந்து சண்டை பிடிக்கறது, குடியிருக்கறவங்க பயப்பட்றது சர்வசாதாரணமான விஷயம். அவ்வளவு தானே தவிர வேலேக்காரனுக்குப் பயப்பட்றது, நான் எங்கேயும் பாத்ததில்லே.

* * *

அதுக்கப்புறம் நாலாவது நாள் சாயந்திரம் மொட்டைமாடி மேலே நின்னுகிட்டிருந்தேன். அக்கா சமையலறையிலே வேலை செஞ்சிட்டிருந்தா. அத்தான் ஆபீசிலிருந்து இன்னும் வரல்லே. எதிர்க்கே தினந்தோறும் நான் பாக்கற காட்சி தென்பட்டது. ஆனா கிராம போன் மட்டும் சத்தம் போடக் காணோம். ராஜய்யா சுருட்டுத் துண்டைப் பத்த வெச்சிகிட்டு, திண்ணைமேலே உக்காந்திருந்தான். பாலம்மா வாசப்படியிலே உக்காந்துகிட்டு யாரையோ திட்டிகிட்டு, நடுநடுவுலே அழுதுகிட்டு அரிசியிலே கல்லு பொறுக்கிகிட்டிருந்தா.

தூரத்திலே, அப்படின்னா சந்து மொனையிலே, அத்தானோட ஹாட்டு என் கண்ணுலே பட்டுது. அத்தானுக்கு 'வேவ்' பண்ணிட்டு நின்னுகிட்டிருந்தேன். மொட்டைச் சுவர் பக்கமா ராஜய்யா சுருட்டைப் போட்டுட்டு, கையைக் கட்டிகிட்டு ரொம்ப மரியாதையா நின்னுகிட்டான். ஒல்லியா கம்பு மாதிரி இருப்பான் ராஜய்யா. வயசு அம்பதுக்கு மேலே இருக்கும்னு சொல்லலாம். வேட்டி எப்பவும் முழங்காலுக்கு மேலே இருக்கும். மெல்லீசு தலைப்பா சுத்திகிட்டு, நீலநிறச் சட்டை போட்டுகிட்டு நின்னுட்டிருந்தான் ராஜய்யா.

தொண்டை மாதிரியே பாலம்மா உடம்புகூட கொஞ்சம் பெரிசு தான். கறுப்பா, தடியா, குள்ளமா இருப்பா. கட்டம் போட்ட பொடவை மடிசாரு வெச்சுக் கட்டிகிட்டிருப்பா. கையிலே பட்டு வளையல், முகத்திலே கால்ரூபா காசளவுக்குக் குங்குமப் பொட்டு. நாற்பதுக்கு மேலே இருக்கும் வயசு. தோள் மேலே இருந்த முந்தானையைத் தலைக்கு இழுத்துகிட்டே, மொறத்தை உள்பக்கமாத் தள்ளிட்டு வாசப்படிக்கிட்டே நின்னுகிட்டா பாலம்மா.

அத்தான் எங்க வீட்டு வாசப்படிக்கிட்டே வந்த உடனே, 'அய்யா, ரூபாயைக் கட்டிட்டீங்களா அவனுக்கு?'ன்னு கேட்டான் ராஜய்யா.

'ஆ...குடுத்துட்டேனேய்யா'ன்னு சொன்னார் அத்தான், புன் சிரிப்போட.

'எவ்வளவு கட்டினீங்க?'ன்னு கேட்டான் ராஜய்யா.

'வழக்கம்போலத்தான்—75 ரூபா கொடுத்துட்டேன்'னு சொல்லிக் கிட்டே படியேறினார், அத்தான்.

ராஜய்யா தன் ஜேபியிலே யிருந்து சுருட்டை எடுத்துப் பத்த வெச்சிகிட்டு மாடிப்பக்கமா ஊத்துப் பாத்தான். பின்னாலேயிருந்து பாலம்மா ஆரம்பிச்சிட்டா.

'ரூவாயெல்லாம் அவனுக்கே போச்சே...வீடுகூட அவனுக்கே போயிடுச்சே...உன்னோட வந்து இப்படிக் கெட்டுப்போனேன்...என்

பொன்னெல்லாம் மண்ணு தின்னுட்டுப் போயிடிச்சே 'ன்னு பாலம்மா உரக்க ஒப்பாரி வைக்க ஆரம்பிச்சிட்டா. கொஞ்ச நேரம் ராஜய்யா என்னமோ கெஞ்சிக் கேட்டுக்கிட்டான் ; அதுக்கப்பறம் தபதபன்னு போட்டுத் தப்பிட்டான். பாலம்மா இன்னும் பலமா அழத் தொடங் கிட்டா.

மங்கலா நிலா வெளிச்சம் எங்க மொட்டை மாடிப் பக்கத்திலே யிருக்கற கல்லுங்க மேலே விழுந்துகிட்டிருக்குது. அந்தக் கல்லுங்க மேலே போட்டிருந்த வரட்டிங்க பாக்கறதுக்கு வேடிக்கையா இருக்குது. அந்த மங்கலான நிலாவிலே, அத்தான் என்னமோ யோசனை பண்ணிகிட்டு ஆகாசத்திலே பாத்துகிட்டிருக்கரு்ர். அக்கா அவரைக்கா கிள்ளிக்கிட்டிருந்தா, காலம்பற கறிக்காக. அழுகையும் ஆர்ப்பாட்டமும் நின்னுட்டு மறுபடி, 'ஆயே பர்சாத் மே' ரிக்கார்டு, சத்தம் போட்டுகிட்டிருக்குது. எனக்குப் பைத்தியம் பிடிக்கருமாதிரி, வெறி பிடிக்கருமாதிரி இருக்குது அந்தப் பாட்டைக் கேட்டிட்டிருந்தா.

'போவட்டும், உங்க ராஜய்யாக்கு இன்னும் ரெண்டு ரிக்கார்டு வாங்கிக் குடுக்கக்கூடாது—கொஞ்சம் வெரைட்டியாக இருக்கும்.'

அத்தான் உள்ளுக்குள்ளே சிரிச்சிகிட்டாரே தவிர பதிலொண்ணும் சொல்லலே.

'ராஜய்யா ரூபாவைப்பத்தி என்னமோ கேட்டானே என்னது அது?'ன்னு கேட்டேன், அத்தானை எப்படியாவது பேச வைக்க ணும்னு.

'இன்னைக்கி ரெண்டாந் தேதி யில்லியா ; மறந்தே போயிட்டேன். என்னைவிட ராஜய்யாக்குத்தான் இந்தத் தேதி நல்லா ஞாபகம் இருக்குது'ன்னு சொன்னு அக்கா, அத்தான்கிட்டே.

'அதென்ன ரகசியம், என்கிட்டே சொல்லக் கூடாதா?'ன்னு கேட்டேன் அக்காகிட்டே.

'ராஜய்யாக்கு, இன்னும் வேர்வை ரத்தம் சிந்திக் கஷ்டப்பட்றவங் களுக்கு ரெண்டாந் தேதி ஞாபகம் இருக்கும். நமக்கு, இன்னும் சொகமாத் தின்னுட்டு உக்காந்துகிட்டிருக்கறவங்களுக்கு ரெண்டாந் தேதின்னுலும், இருவதாந் தேதின்னுலும் ஒண்ணுதான்!'னு சொன்னுர் அத்தான், அக்காகிட்டே.

'வேர்வை ரத்தம் சிந்தினு மட்டும் அதை அனுபவிக்க முடிஞ்சிதா? எல்லாம் ஆத்துலே போயிட்டுது. இன்னும் வீட்டைக் கட்டிக்கிட்டு மாரடிச்சா என்ன லாபம்?'னு கேட்டா அக்கா, அவரைக் கொட்டை களைக் கிண்ணத்திலே கொட்டிகிட்டே.

'லாபம் இல்லே. அது நிஜம்தான்னலும், பத்து வருஷம் வளர்த்த மகன் செத்துபோயிட்டா, இனிமே திரும்பிவரமாட்டான்னு தெரிஞ்சுங்கூட அப்பா அம்மாங்க அழுறதை நிறுத்திடறுங்களா? அம்மா வயத்திலே வேதனை எப்படிப் போயிடும்? பாவம், ராஜய்யாதுகூட அது மாதிரியான சோகம்தான். கண்ணுக்கெதிரிலே வீடு வேறெருத்தர்க்குப் போயிட்டா, துக்கம் வராமே போவுமா? நமதுங்கற ஆசையெல்லாம் இப்படிப் பட்டதுதான்! மாசத்துக்கு ஐந்நூறு ரூபா கையிலே வந்து விழுந்திட்டிருந்தா, உனக்கு எங்கத் தெரியப்போவுது அவங்க படற அவஸ்தை?'ன்னு சொன்னுர் அத்தான், அக்கா கிட்டே.

'அசல் விஷயம் என்ன?'ன்னு அக்காகிட்டே கேட்டேன். 'அந்த விஷயத்தையெல்லாம் அவர்கிட்டேயே கேளு சொல்வாரு'ன்னு.

* * *

அத்தான் சொல்லத் தொடங்கினுர் :

'தேஞ்சிபோன அந்த ரிக்கார்டுங்க பின்னுலே இருக்கற ஒடைஞ்சிபோன இதயங்க நமக்குத் தென்படாது. மொதல்லே மத்த மனுஷங்களைப் புரிஞ்சிக்கிற அளவு பொறுமை நமக்கு இருக்கிறதே யில்லே. அந்த ராஜய்யா, வீட்டுவேலை செய்யுறவன்தான். அந்த பாலம்மா அப்படித் திட்டிகிட்டேதான் இருக்கரு. ஆனு அவங்க ரெண்டு பேரு வாழ்க்கையும் நாம இருக்கற இந்த மொட்டை மாடியோட அஸ்திவாரத்திலே விழுந்து நசுங்கிப் போயிட்டுது. அவங்க வேர்வைத் துளிகளாலே இந்த வீட்டுச் சுவருங்க உருவாச்சு'ன்னு சொன்னுர் அத்தான், உணர்ச்சி வசப்பட்ட மனசோட.

'தாஜ்மகால் கட்டறதுக்குக்கூட கூலிங்கதான் வேண்டியிருந்தது. அது ராஜாங்க செய்ய முடியாத வேலை. அப்படியேதான், இந்த வீட்டை நீங்களோ நானே கட்ட முடியாது. அதுக்காக ராஜய்யாவெப்போல இருக்கறவங்க கூலிக்காக வேர்வை சிந்தி, கட்டியிருப்பாங்க. எந்த வீட்டு அஸ்திவாரத்திலே கூலிக்காரங்க வேர்வைத்துளிங்க விழுறதிலே சொல்லுங்க?'ன்னு கேட்டேன் என் 'லாஜிக்'கையெல்லாம் உபயோகப்படுத்தி.

'ராஜய்யா கூலிக்காகச் செஞ்சிருந்தா யாரும் அவ்வளவு கஷ்டப்படப் போறதில்லே. பாக்கப்போனு அவன்கூட இவ்வளவு அழமாட்டான்னு நினைக்கறேன். இந்த வீட்டு மேலே உயிரையெல்லாம் வெச்சுகிட்டு, தன் கையாலே கஷ்டப்பட்டு இந்த வீட்டைக் கட்டினுன். ஒவ்வொரு செங்கல்லையும் தானே சுமந்தான். அவ்வளவு ஏன்? பத்தாயிரம் ரூபா மதிப்புள்ள இந்த வீடு, போன வருஷ

வரைக்கும் அந்த ராஜய்யாதுதான்னு சொன்ளு நம்பறியா மாலதி? இன்னக்கி ராஜய்யாக்கு அந்த ஓலைக் குடிசை ஒண்ணுதான் மீந்தது 'ன்னு சொன்ஞர் அத்தான், நிதானமா.

எனக்கு ஆச்சரியமா யிருந்தது. வீட்டுவேலை செய்யற ராஜய் யாவால் இவ்வளவு பெரிய வீட்டை எப்படிக் கட்ட முடிஞ்சிது? அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் கட்டினவன் எப்படி இழந்துட்டான்? 'ராதே செலீ நம்மராதே செலீ'ன்னு ரிக்கார்டு, ராஜய்யா வீட்டுலே யிருந்து கேட்டுகிட்டிருக்குது.

அத்தான் சொல்லிகிட்டே போஞர்:

'ராஜய்யாக்குப் பெண்டாட்டி பிள்ளைங்க இருக்கருங்க. மேஸ்த்ரி வேலை பாத்துகிட்டிருந்தான், பாலம்மாக்குப் புருஷன் இருக்கருன். பிள்ளைங்க இல்லே. பாலம்மா வீட்டு முன்ஞல இருக்கற ரோட்டு ரிப்பேர் பண்ணிகிட்டிருந்தப்போ ராஜய்யாக்கும் பாலம்மாக்கும் சிநேகமாயிட்டுது. இருபத்தஞ்சி தோலா பொன்னேட பாலம்மா ராஜய்யாவோட கிளம்பி வந்துட்டா. அப்படி ரெண்டு பேரும் மூணு ரூபா வாடகை கொடுத்துகிட்டு, சின்ன குடிசையிலே இருந்திட்டிருந் தாங்க. பாலம்மா கூலி வேலை செஞ்சிகிட்டு, ராஜய்யா மேஸ்த்ரி வேலை பண்ணிகிட்டு ஒரு எண்ணூறு ரூபா சேத்துட்டாங்க. சேத்து வெச்ச பணத்திலே ஐந்நூறு ரூபாய்க்கு இந்த வீட்டு மனை வாங்க ஞங்க. பாலம்மா உடம்பிலேயிருந்த பொன்னை வித்ததிலே சுமார் முஞயிரம் ரூபா வந்தது. அதை வெச்சுக் கதவுக்கு வாசப்படிக்கு மரம், மேலே தளம் போடறதுக்கு இரும்புக் கம்பிங்க, சுண்ணும்பு, கல்லு—இதெல்லாம் வாங்கி விடு கட்டறதுக்கு ஆரம்பிச்சாங்க.

'தினம் ராத்திரியிலே ராஜய்யா பாலம்மா ரெண்டு பேரும் அஸ்திவா ரத்துக்கு மண்ணைத் தோண்டிப் போடுவாங்க. பகல்லே வேலைக்குப் போய் அவன் மாசத்துக்கு அம்பது, பாலம்மா மாசத்துக்கு முப்பது சம்பாதிச்சிகிட்டிருந்தாங்க. இதுலே ஒரு இருவது ரூபாயிலே வயித்தைக் கழுவிக்கிட்டு, மீதி ஆகறதை, ஒவ்வொரு மாசமும் வீட்டு மேலே வெச்சிகிட்டிருந்தாங்க.'

'மணல்காரங்கிட்டே நல்லதனமாப் பேசி, மணல் வண்டிகளைக் கூலிச் செலவில்லாம ராஜய்யா ஓட்டிகிட்டு வருவான். ஒரு அரை ரூபா குறையும்னு, கல் எல்லாத்தையும் சந்து மொனையிலேருந்து ராத்திரியிலே ராஜய்யாவும் பாலம்மாவும் சொமந்துகிட்டு வருவாங்க.

'இப்படி வீடு பாதி ஆகற நேரத்திலே அவங்ககிட்டே இருந்த பணம் தீந்து போயிட்டுது. வீட்டுச் சுவருங்க பாதியிலே நின்னுட்டுது. இன்னும் தளத்துக்குக் கம்பிங்க, கதவுங்க, வாசப்படிங்க-இதெல்லாம்

பொருத்தலே. அதுக்குக் கடன் வாங்க ஆரம்பிச்சாங்க ஒரு சவுக்கார் கிட்டே. மாசாமாசம் வர்ற அறுவது ரூபாயைப் போட்டுகிட்டு, முடிஞ்ச வரைக்கும் கூலிச் செலவைக் குறைச்சிகிட்டே வந்ததுலே, வருஷம் முடியறதுக்குள்ளே நாலாயிரம் கடனோடே வீடு முடிஞ்சுது.

'சமயலறையிலே பம்ப்பு, பாத்ரூம்லே பம்ப்பு, கக்கூஸ்லே கொழா, படுக்கையறை, முன்ஹாலு, ஸ்டோர் ரூமு, வீடு முழுக்கப் பெரிய அலமாரிங்க, எலக்ட்ரிசிடி — இப்படி எல்லா வசதிகளோட வீடு தயாராயிட்டுது. ரெண்டு மாசத்திலே பாலம்மா, ராஜய்யா வேறொருத்தர் உதவியில்லாமலே, ராத்திரிகள்ளே உக்காந்து வீட்டுக்குச் சுண்ணாம்பு, கதவுகளுக்குப் பெயிண்ட் எல்லாம் அடிச்சு முடிச்சாங்க.

'வீடு முடியற நேரத்திலே வீட்டுமேலே நாலாயிரம் கடன் இருந்தது. அந்தக் கடனைக்கூட வீட்டை அடகு வெச்சிகிட்டுதான் குடுத்தான் சவுகார். அவனே ரெண்டு வழி சொன்னான். வழக்கமா மார்க்கட்டிலே இருக்கற ஒரு ரூபா வட்டி ஒரு வழி. ரெண்டாவது அடகு—வாய்க்கட்டு முறை. இதிலே வட்டி குறைச்சல். நாலு வருஷத்துக்கு நாலாயிரத்துக்கு, வட்டி எண்ணூறு ரூபாதான் ஆவும். அதாவது அஞ்சிலே ஒரு பங்கு. மொத்தம் நாலாயிரத்து எண்ணூறு; ஆறுமாசத்துக்கு ஒரு தடவை ராஜய்யா, அறநூறு ரூபா கட்டணும். ஒரு தவணை கட்டாம போயிட்டாலும் அடகு முறிஞ்சி போயிடும். விவகார விஷயம் தெரியாத ராஜய்யா குறைஞ்ச வட்டி முறையே கேட்டுகிட்டான். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வீடு கட்டினவன், ஆறு மாசத்துக்கு ஒரு தடவை அறநூறு ரூபா கட்ட முடியாம போயிடுமான்னு நினைச்சிகிட்டான்.

'ராஜய்யா வீட்டை எழுபத்தஞ்சு ரூபாய்க்கு வாடகைக்கு விட்டான். வாடகையை அந்த வீட்டுலே குடியிருக்கறவங்களே ஒவ்வொரு மாசமும் சவுகார் ஆபிசிலே கட்டிகிட்டிருப்பாங்க. வரி கட்டறதுக்கு, மேலே குடுக்க வேண்டிய 150 ரூபாய்க்கு ராஜய்யா, பாலம்மா ஒவ்வொரு பைசாவும் சேத்துவைச்சு, வயத்தைக் காயவெச்சு, சவுகாருக்குத் தவணை தவறும கட்டிகிட்டு வந்தாங்க. சாப்பாட்டுச் செலவுக்கு ஆகும்னு நினைச்சு, பாலம்மா இந்த வீட்டுலே குடியிருந்தவங்ககிட்டே வீட்டுவேலையும், ராஜய்யா இந்தப் பக்கத்துச் சந்துலே ஓர்த்தர் வீட்டுலே தோட்ட வேலையும் செய்ய ஆரம்பிச்சாங்க. இப்படி ஒவ்வொரு காசும் சேத்துவைச்சு கடன் தவணை கட்டிகிட்டு வந்தாங்க.

'விடியறதுக்கு முன்னே மூணு மணிக்கு எழுந்து சாதம் வடிச்சிகிட்டு, இந்த வீட்டுலே வேலையை முடிச்சிகிட்டு, சாதம் தின்னுட்டு

மத்தியானத்துக்குக் கொஞ்சம் கட்டி எடுத்துகிட்டு, ரெண்டு பேரும் வேலைக்குப் போவாங்க. சாயந்திரம் திரும்பி வந்தப்பறம் ராஜய்யா தோட்ட வேலையும், பாலம்மா இந்த வீட்டுலே வேலையும் ஆரம்பிச்சிடுவாங்க. எங்கேயாவது கொஞ்சம் சுண்ணும்பு விழுந்துட்டா அந்த இடத்திலே சுண்ணும்பு பூசறது, கதவுலே பசங்க சாக்பீஸ்லே ஏதாவது கிறுக்கிட்டாங்கன்னு ஈரத் துணியிலே தொடைக்கறது, இருக்கற அந்தச் சின்னப் பொழக்கடையிலே சின்ன செடிங்க ஏதாவது நடறது—இப்படி ராத்ரி பத்துமணி வரைக்கும் கஷ்டப்படுவாங்க ரெண்டு பேரும்.

'மொதல் ரெண்டு வருஷம் சவுகார் பாக்கி கஷ்டமில்லாம தீத்துட்டாங்க. அஞ்சாவது தவணை அறநூறுகூட கட்டிட்டாங்க. இன்னும் மூணு தவணை கட்டிட்டாக்கா வீடு தங்களுக்குச் சொந்தமாயிடும், அதுக்கப்பறம் சுகப்படலாம்—அப்படின்னு கனவு கண்டுகிட்டிருந்தாங்க. ஒரு நாளு, ரோடு ரிப்பேர்பண்ணிகிட்டிருந்த ராஜய்யா காலு மேலே தவறிப்போயி ஒரு பாருங்கல்லைப் போட்டுண்டான். அந்த அடி சரியா நரம்புலே பட்டுது போலிருக்குது ; காலு நல்லா விங்கிட்டுது பாவம் ! அந்த அடியோட மூணு மாசம் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கவேயில்லை ராஜய்யா. அவனைக் கவனிக்கறதிலே, மருந்து கிருந்து வாங்கிட்டு வர்றதிலே பாலம்மா கூலிவேலையிலேயிந்து நீங்க வேண்டியதாப் போயிட்டுது. அந்தச் சமயம் பாத்து வீட்டுலெ இருந்தவங்களுக்கு டிரான்ஸ்ஃபர் ஆயிட்டதனாலே, வீடு ரெண்டு மாசம் காலியா இருந்தது. என்ன ஆனா என்ன, எல்லாம் சூருவளி மாதிரி வந்து ராஜய்யா தலையிலே விழுந்தது. ஆருவது தவணை கட்ட வேண்டிய நாள்ளெ கட்ட முடியாம போயிட்டது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்துக்காகவே காத்துகிட்டிருந்த சவுகார் பதினஞ்சுநாள் நோட்டீஸ் குடுத்துட்டு வீட்டை லபக்குன்னு முழுங்கிட்டு, புண்ணியத்துக்கு ராஜய்யாக்கு ஆயிரத்திரநூறு ரூபா கொடுத்தான்.

'ராஜய்யா 'ஓ'ன்னு அழுதான். பாலம்மா வாயிலும் வயித்திலேயும் அடிச்சிகிட்டா. கெஞ்சி கேட்டுகிட்டா ; திட்டினா. ராஜய்யா எழுதிக் குடுத்த பத்திரத்தைச் சவுகார் பத்து பேருக்குக் காட்டினான். 'சவுகார் நல்லவன், அதனாலேதான் அந்த ஆயிரத்திரநூருவது குடுத்தான்'னு சொன்னாங்க, அந்தப் பத்திரத்தைப் பாத்த பத்து பேருங்கூட.

'ஆனா ராஜய்யா இதயத்திலே புகைஞ்சிகிட்டிருந்த நெருப்பு ஜுவாலை யாருக்குப் புரியப் போவுது ? ஒவ்வொரு செங்கல்லும், ஒவ்வொரு ஆணியும் தானே பொறுக்கி, பொருத்திக் கட்டின வீடு.

ஆயிரத்தி எண்ணூறு குறைஞ்சதனுலே கை நழுவிப் போயிட்டுது. இதுதானு நியாயம்? அந்த ஆயிரத்தி இரநூறு ரூபா போட்டு ஒரு ஓலை வீடு—நம்ம வீட்டுக்கு எதிர்க்க இருக்குதே—அந்த ஓலை வீட்டை வாங்கிக்கிட்டாங்க. அப்பறம் ராஜய்யா அந்த மேஸ்திரி வேலைக்குப் போகல்லே. ரெண்டு பேரும் கூலி வேலை செஞ்சு ஆளுக்கு முப்பது ரூபா சம்பாதிக்கிறாங்க. ராஜய்யா இந்த இடத்தை, விட்டுப் போக முடியாது. இந்த வீடு தன்னுடையதில்லேன்னு அவனுக்குத் தெரியும். இந்த வீட்டுலே இருக்கறவங்களை ஆணி அடிக்காதேன்னு சொல்லித் தடை போடறதுக்குத் தனக்கு அதிகாரமில்லேங்கறதும் ராஜய்யாவுக்குக் தெரியும். இருந்தாலும், சுவத்திலே ஆணி அடிச்சிகிட்டிருந்தா அவன் உயிரு ஊசலாடிப் போவுது. ராஜய்யாவின் ஆத்மா இந்த வீட்டுக்கே அர்ப்பணமாயிட்டுது.

'வெளி ஆளுங்க வேணும்மின்னு, வெளி ஆளுங்களைவிடக் குறைஞ்ச கூலிக்கு ராஜய்யா பாலம்மா ரெண்டு பேரும் சுண்ணாம்பு அடிச்சாங்க. இந்த வீட்டுக்கு, போன தசரா பண்டிகை யப்போ வெளி ஆளுங்க அவ்வளவு அக்கறையா அடிக்க மாட்டாங்களாம். அதனுலே என்கிட்டே கெஞ்சிக் 'கேட்டுகிட்டு அவங்களே சுண்ணும்பு அடிச்சாங்க இந்த வீட்டுக்கு.

'ஒவ்வொரு ரெண்டாந்தேதியும், 'வாடகை கட்டிட்டீங்களா?'ன்னு கர்மசிரத்தையாக் கேப்பான் ராஜய்யா. தன் சம்பளத்தைக் கேக்கவே மாட்டான் ஆளு. சவுக்காருக்கு வாடகை சேந்தாச்சாங்கற விஷயம் தெரிஞ்சாகணும் ராஜய்யாக்கு. ஒவ்வொரு தடவை வீட்டு மேலே அவனுக்கிருக்கிற அக்கறையைப் பாத்தா கோபங்கூட வரும். ஆனு பரிதாபமா, ஆர்வத்தோட 'பணம் கட்டிட்டீங்களா'ன்னு கேக்கற ராஜய்யாமேலே எப்ப கோபத்தைக் காட்டறது?

'அவங்க ரத்தத்தையும் உடம்பையும் உறிஞ்சி எடுத்த இந்த வீட்டு மேலே அவங்களுக்கிருக்கற அக்கறையும், பாசத்தையும் பாத்தா எனக்கென்னமோ வேதனையாயிருக்கும். தெரு வாசலைப் பாரு. கண்ணாடி மாதிரி எப்படி மெழுகுறுளோ பாலம்மா? வாழ்க்கையிலே அவங்களுக்கு எந்த ஆசையும் இல்லே இல்லியா! அந்த ஓலை வீட்டை விட்டா அவங்களுக்கு வேற ஆஸ்தி ஒண்ணும் இல்லே. இந்த உலகத்திலே — கனவு கண்ட இந்த மொட்டை மாடிவீடு அவங்களுக்கில்லாம ஆயிட்டுது. ஆனு, அந்த மாடி நிழல்லியாவது அவங்க ரெண்டு பேரும் வாழ்க்கை முடியறவரெக்கும் இருக்க முடிஞ்சா? பாவம், ஒவ்வொர்த்தர் வாழ்க்கையிலும் எவ்வளவு படு பாதாளம்.

'ஆஸரி அடிச்சா உனக்கின்னு—எழுவு கிராமபோனும் நீயும்னு ராஜய்யாவை மூஞ்சிலே அடிச்சிச் சொன்னு, அவன் மனசு எவ்வளவு வேதனைப் படும்! இந்த மாடி நிழல், அந்த கிராமபோன் பாட்டு—இதுதானே அவனுக்கு மீந்தது!'

அத்தானுக்கு அதுக்கு மேலே பேச முடியாம போயிட்டது. எனக்குக் கண் கலங்கிட்டது. ராஜய்யா—பாலம்மா ரெண்டு பேரும் துர்ப்பாக்கியசாலிங்க. அவங்க வாழ்க்கையிலே 'பர்சாத்' (மழை) இல்லே; கிராமபோன் பாட்டுலேதான் இருக்குது அந்த 'பர்சாத்.'

இது கதைன்னு நினைச்சிகிட்டிருக்கீங்களா? இல்லேங்க, உண்மை! கைரதாபாத் ஸ்டேஷன்லே இறங்கி ஆல் இண்டியா ரேடியோ ஸ்டேஷன் இருக்கற ரோட்டிலேயே நடந்து, மூணுவது கல்லிலே திரும்பினு, இன்னைக்கிக்கூட சாயந்திர நேரத்திலே, 'ஆயே பர்சாத் மே' பாட்டு—பாலம்மா வசவு, உங்களுக்கு கேக்காம போவாது. என் பேச்சிலே நம்பிக்கையில்லேன்னு, ஒரு தடவை போய்ப் பாத்துட்டு வாங்க மொட்டை மாடியை.

கல்யாணப் புறப்பாடு

' எழுந்திருங்க, எழுந்திருங்க—நாம போறதுக்குள்ளே விடிஞ்சிடும்'னு எழுப்பிஞங்க யாரோ. தூக்க மயக்கத்திலே இருந்த எனக்குச் சட்டுன்னு முழிப்பு வந்தது. நாங்க படுக்கையைப் போட்டுகிட்ட திண்ணைக்குப் பக்கத்துப் பந்தல்லே படுத்திட்டிருந்தவங்க ஒர்த்தர் ரெண்டு பேர் அசைஞ்சாங்க. ஈஸிசேர்லே யிருந்து யாரோ எழுந்தார். சங்கரம்தான்! அவர் எழுந்து, உடம்பை முறிச்சிகிட்டார் சோம்பலோட. பக்கத்திலே யிருந்து மங்கலா விழுந்துகிட்டிருக்கற விளக்கு வெளிச்சத்திலே, அவர் உருவம் தெளிவில்லாம தெரிஞ்சிது. அலுத்துப் போஞ மாதிரி உதறிஞர் கையை. என் மனசை யாரோ பிடிச்சிவிட்டா மாதிரி ஏதோ ஒரு வேதனையா யிருந்தது.

எல்லாரும் எழுந்தாங்க. ஒரு மணி நேரத்திலே புறப்பட்டோம், ரெண்டு வண்டியிலே. சுமித்ரா அவங்க தாத்தா ஊர்லே, அந்த கிராமத்திலே நடக்குது கலியாணம். சுமித்ரா எழுதின நாலு வாக்கியக் கடிதம் என்னை வரவழைச்சுது இந்தக் கலியாணத்துக்கு. சாலுவையெ கிட்டே இழுத்துகிட்டு வெளியே பாத்தேன் நான். எங்களுக்கு முன்ஞலே போற வண்டியிலே மூணு பேரு இருந்தாங்க. சங்கரம் இருந்தார் அந்த வண்டியிலே.

இளம் சாம்பல் நிறத்திலே இந்த நிலா பிரகாசிக்குதே ; ஏன்? என் தலையிலெ இருக்கற மல்லிப்பூ, என் பக்கத்திலே கூடையிலே பூத்திருந்த பூ, மனசிலே என்னமோ தூண்டிவிடுது. எங்கெயோ காக்கா கத்தறது தூக்கத்திலே கேக்கருமாதிரி இருக்குது. பயிர் இல்லாத நிலம், மைதானம் மாதிரி பரவி இருக்குது. பாதையோரத் திலே இலை இல்லாத மரங்க, தெளிவில்லாத உருவத்தோட கோடுங்க மாதிரி கிளைகளோட தென்படுது. நான் வேதனையோட கண்ணை மூடிக்கிட்டேன்.

நாலு வருஷத்துக்கு முன்ஞலே இந்த நிலா எவ்வளவு பிரகாசமா காய்ஞ்சிகிட்டிருந்தது ! கலகலன்னு உலகமெல்லாம் ஒளியோடு நிரப்பன நிலா அது. லேஸ் பட்டு மூலமா, சரிகைத் துணி மூலமா பாக்கரு மாதிரி தென்பட்டது அந்தப் பாதை, அந்த மைதானம், அந்தக் காவா எனக்கு. நிலாவோட ராத்ரி இன்னும் ரொம்ப நேரம் பாக்கியிருந்தது அப்பொ. வெள்ளியைப் போல ஒளி வீசிகிட்

டிருந்தது நிலா. மரங்க மௌனமா, குளிர்ச்சியாத் தென்பட்டுகிட்டிருந்தது. அன்னைக்கு, முன் வண்டியிலேயிருந்து சங்கரம் பாட்றது கேட்டுகிட்டிருந்தது. என் கண்ணுங்க லேசா மூட ஆரம்பிச்சிது. மாடுங்க நடந்திட்டிருந்தா அதுகளோட குளம்புங்க சத்தம், வண்டிச் சக்கரம் கரகரன்னு காஞ்ச களிமண்ணுக் கட்டிங்க மேலே போற சத்தம், இதுகளுக்கு மேலே மாடுங்க கழுத்திலே யிருக்கும் பட்டை யிலேயிருந்து பெரிய மணிங்க போடற சத்தம்—அமைதியான நிலா விலே, குளிர்ச்சியா இனிமையாக் காயற நிலாவிலே, அமைதியிலே போயிட்டுது இந்தச் சத்தங்க எல்லாம். இதுக்கிடையிலேதான் சங்கரத்தோட குரல் கேட்டுது.

அதுக்கு ஒரு மாசத்துக்கு முன்னாலே எதுக்கு சொன்னாரு எனக்கு அதெல்லாம்? நிஜமா என் அட்வைஸ் வேணும்னுதானா? காலேஜ் விட்டப்பறம் சினேகிதங்க இல்லாத குறையினாலே அவருக்கு எல்லாத்தையும் சொல்லிக்கறதுக்கு நான் ஆப்ட்டேனா என்னமோ? இல்லேன்னா தன் மனசிலே சுசீலாவைக் கலியாணம் பண்ணிக் கணும்னு இருந்தாலும், இன்னொருத்தர் - கூடச் சொன்னா நல்லா இருக்கும்னு நினைச்சாரோ என்னமோ? மாடுங்க கழுத்திலே இருந்த மணிங்க, 'ஆமா ஆமா'ன்னு சொல்ற மாதிரி இருந்தது.

அன்னைக்கி — சங்கரத்தோட குரல் டெலிபோன்லே என்னைக் கூப்பிட்டது. 'மத்தியானம் வந்தேன் இந்த ஊருக்கு. இண்டர்வியூ இருக்குது நாளக்கி'ன்னு சொன்னாரு. ஹாஸ்டலுக்கு வரச் சொன்னேன் அவரை.

'இன்னக்கி வரமுடியாது. என்னாலும் பரீட்சை இல்லியா! நாளக்கி சாயந்திரம் வர்றேன். வெளியே எங்கேயாவது போவலாம். பர்மிஷன் வாங்கிக்கோ'ன்னு சொன்னார்.

சரின்னு நான் போனை வைச்சிட்டேன். சின்னப்போ அவ்வளவா தெரியாதுன்னாலும் சங்கரம் பனாரஸ்லேயிருந்து திரும்பி வந்தப்பறம், நல்லாப் பழக்கம் ஏற்பட்டது எனக்கும் அவருக்கும். அதுக்கு முந்தின கோடை லீவுலே நான் எங்க ஊருக்குப் போறப்போ, வழியிலே சங்கரம் அவங்க வீட்டுலே, நினைக்காமலே பத்து பதினஞ்சு நாளு இருந்துட்டேன். அந்த நேரத்திலேதான் எங்க உறவு சிநேக மாக மாறிட்டது.

'என்னாச்சு பரீட்சை'ன்னு கேட்டேன் புன்சிரிப்போட மறுநாள் சாயந்திரம்.

'முடிஞ்சு போச்சு—போலாமா வெளியே? இந்த மதில் சுவருங்க மத்தியில் எனக்குப் பேச வராது'ன்னு சொன்னார்.

அப்புறம் ஒரு கால் மணி நேரத்திலே, கடற்கரைக்கிட்டே இருந்தோம். மணல்லே மெதுவா அடி போட்டுகிட்டிருந்தார் அவர். கொஞ்சம் நின்னு ஜேபியிலேயிருந்து கைக்குட்டையெ எடுத்துக் கண்ணடியைத் தொடச்சித் திருப்பிப் போட்டுகிட்டார். கைகுட்டையை கழுத்திலே சுத்திக்கிட்டே என் பக்கமாப் பாத்தார்.

'உக்காரலாமா, அப்படி நடக்கலாமா?'ன்னு கேட்டார்.

'உங்க இஷ்டம்'ன்னேன் நான். அவர் அங்கேயே உக்காந்துட்டார். பறந்து போயிட்டிருக்கற பலூன்களைப் பிடிக்கறதுக்கு ஓடிக்கிட்டிருந்தாங்க பசங்க.

'உன்கிட்டே ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும்னு நினைச்சேன்'னு சொன்னுர் அவர். அவர் குரல் சீரியஸ்ஸாக் கேட்டுது. ஏன் எல்லாம் புதுசா இருக்குதுன்னு நினைச்சேன். முந்தின நாள் அவர் குரலைப் போனிலே கேட்டதிலே யிருந்து எல்லாம் புதுசாவே இருந்தது.

'சொல்லு'ன்னு சொன்னேன். அவர் உடனே ஒண்ணும் சொல்லலே. கொஞ்ச நேரம் பொறுத்து, 'உனக்குத் தெரியும்னு நினைக்கறேன். அம்மாவும் அப்பாவும் என்னை ஒரு வீட்டுக்காரனு ஆக்கணும்னு' ரொம்ப ஆசைப்படருங்க'ன்னுர். நான் தலையாட்டினேன். தலை குனிஞ்சிகிட்டு, சுண்டு விரலாலே கோடுங்க போட ஆரம்பிச்சேன். மறுபடியும் மௌனமா இருந்தார் அவர், என்கிட்டே பேசவேண்டிய அவசியம் என்னங்கற கேள்வி எனக்குள்ளயே ஊசலாடிகிட்டிருந்தது. பதிலைக் கேக்கணும்னு ஒரே பயமா இருந்தது.

'உங்க சுசீலா விஷயத்திலே உன் அபிப்ராயம் என்ன?'ன்னு கேட்டார். கரை வரைக்கும் வந்து சிதறின அலை மாதிரி ஃபீல் பண்ணேன் ஒரு நிமிஷம். அதுக்கப்பறம் உடைஞ்சு ஓட்டமா ஓடிப் பரவற தண்ணி மாதிரி, என் யோசனைங்க இருந்தது.

'சரியா ஒரு வாரத்துக்கு முன்னுடி, உங்க மாமாவே இந்தப் பிரச்னையெ எடுத்துகிட்டு வந்தாரு. சுசீலா ரொம்ப அப்பாவின்னு எல்லாரும் சொல்லிக்கறதைக் கேட்டிருக்கறேன் — என்னைப்போல கரடு முரடா இருக்கறவன்கிட்டே அவளாலே வாழ முடியுமாங்கறது தான் என் சந்தேகம்.'—அவர் லேசா சிரிச்சார் இதைச் சொல்லிட்டு. நானும் கூட பட்டும் படாததுமாச் சிரிச்சேன்.

'ஒண்ணும் பரவாயில்லே ஆவட்டும். ஈடும் ஜோடும் சரியாப் போயிடும்'னேன் நான்.

இருட்டற வரைக்கும் அங்கேயே இருந்தோம். அவர் எவ்வளவோ விஷயங்க சொன்னுர்—தன் மனசு எத்தனை வகையிலே, எத்தனை

திசையிலே அலேமோதுகிறது என்பதைச் சொன்னுர். எல்லாத்துக்கும் 'ஆம்' இன்னே, 'ஊம்' இன்னே பதில் சொல்லிகிட்டிருந்தேன். அன்னேய விஷயம் அது.

அப்போ, சுசீலாக்கும் சங்கரத்துக்கும் கலியாணம் ஆன அன்னக்கி, எல்லாரும் புறப்பட்டுப் போனேம். நானும் போனேன். சங்கரம் ஒரு வீட்டுத் தலேவரானுர்.

கனவு போல நடந்து போன நாலு வருஷத்துக்கு அப்பறம், எத்தனேயோ மாறுதலுங்க நிகழ்ந்த பிறகு, ஒரு நாள் சுமித்ரா குரல் கேட்டுது போன்லே. 'சாயந்திரம் எங்க வீட்டுக்கு வர்றியா? பிக்சர்க்குப் போலாம்'னு புரபோசல் பண்ணு. சரின்னு சொன்னேன்.

சினிமா தியேட்டர்லே உக்காந்த பத்து நிமிஷத்துக்கப்பறம் என் பக்கம் திரும்பினு அவ. 'உன்கிட்டே ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும்னு இப்படி ப்ரோக்ராம் போட்டேன்'னு சொன்னு.

'சினிமா தியேட்டர்லியா?'

'ஆமா. இந்த இருட்லேன்னுதான் ஃப்ரீயா பேச முடியும் என்னுலே'ன்னு சொன்னு.

நியூஸ் ரீல் ஆரம்பிச்சிது. என் கையை அவளோட விரலுங்க அழுத்தமாகப் பிடித்துக் கொண்டது. 'சுசீலாவோட அண்ணி அண்ணன் வந்தாங்க எங்க வீட்டுக்கு. சுசீலா போயிட்டப்புறம் பையன் அவங்ககிட்டேதான் இருக்கருன்'—அவ திடீர்னு கொண்டு வந்த இந்தப் பிரச்சனே புதுசா இருந்தது. ஆனு, அவ சொல்லப் போறதுகூட இருட்லெ மின்மினிப் பூச்சி மாதிரி தெரிஞ்சிது எனக்கு. ரொம்ப நேரம் வரைக்கும் யாரும் பேசல்லே. ஸ்கிரீன் மேலே எல்லாம் ஒரே குழப்பமா இருந்தது எனக்கு. சங்கரம் யாரோ, நான் யாரோ! ஆனு, நான் எங்கே வந்தேன் இந்தப் பிரச்சனேயிலே?

'அவங்க அண்ணி கேட்டாங்க என்னே, அவர் விஷயமா. சுசீலா போயி வருஷம் முடியறதுக்குள்ளே இந்தப் பேச்சு எதுக்குன்னு கேட்டேன்.'—நிறுத்தினு சுமித்ரா. தலே குனிஞ்சு கண்ணேக் கையாலே மூடிக்கிட்டா அவ.

'ஆனு...கொஞ்சம் யோசனே பண்ணு, இப்பத்தான் விபரீதமான தனிமையை அவர் உணர்ருரோ என்னமோ? உண்மையிலே எவ்வளவு வேதனே! அவரைப் பத்தி உன் அபிப்ராயம் என்ன?'ன்னு கேட்டா.

நான் உடனே பதில் சொல்லலே. 'உனக்குக்கூட தெரிஞ்சவர் தானே அவர்? நான் என்ன புதுசாச் சொல்ல முடியும்'னு கேட்டேன்.

'அப்படியில்லே. நான் அவர் முகத்தைப் பாத்திருக்கறேன். அவ்வளவுதான் உனக்கு உறவு, சிநேகம்கூட இருக்குது அவர் கிட்டே. என் மனசுக்கு நீதான் சமாதானம் சொல்ல முடியும்...' —அவ குரல்லே நடுக்கம் தெரிஞ்சுது.

'நல்லவர் சுமித்ரா, அவர். அவருக்குக் காதலிக்கற சக்தி இருக்குது'ன்னு சொன்னேன் நான். நான் சொல்ல வெண்டியது அது தான் ; அதனாலே சொன்னேன்.

அதன் விளைவாக இப்போது—இன்னொரு தடவை சங்கரம் சுமித்ரா கலியாணத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போய்க்கிட்டிருக்கரோம். நிலவெல்லாம் நிறைஞ்சு காயற ராத்திரி இல்லே இது. வெளிச்சம் போய், திகிலோட இளம் இருட்டுலே நனைஞ்சிருக்கற, விடியக் காலம் காயற நிலா இது.

நான் கண்ணை மூடிகிட்டேன். என் பின்னாலேயிருந்து லேசா சத்தம். மலைங்க நடுவுலே, செடிங்க நடுவுலே, ஜலஜலன்னு பாய்ஞ்சி கிட்டிருக்கற காட்டாறு பண்ற சத்தம் கேட்டுகிட்டிருக்குது. அந்தக் காட்டாறு என் பின்னாலேயிருந்து வந்து, என் பக்கத்திலே என்னை உரசிகிட்டே, என்மேலே தண்ணித் துளிகளைத் தெளிச் சிட்டுப் போவுது. என் பக்கத்திலேயிருந்து இன்னொரு சின்னக் காவாய் மெதுவா 'மெதுவாப் பாய்ஞ்சிகிட்டு முன்னாலே' போய் கிட்டே, எங்கெயோ தூரமா—என் கண்ணுக்குத் தென்படாத தூரத்திலே—அந்தக் காட்டாத்தோட கலந்து போயிட்டிருக்குது.

நான், நான் இங்கேயே, இந்தக் குருட்டு நிலாவிலே தனியா இருக்கறேன்.

பொத்தல் கம்பளி

கிராமம் போத்திகிட்ட இருட்டுக் கம்பளியிலே அங்கங்கே தொளை விழுந்து விளக்கு வெளிச்சம் தெரியுது, ராத்திரி ஒம்பது மணிகூட ஆயிருக்காது. ஆனு ஊரடங்கிப் போயிட்டுது. அங்கங்கே திண்ணை மேலே நாலஞ்சு பேரு உக்காந்து சுருட்டுப் பத்தவைச்சிகிட்டு, பேசி கிட்டிருக்கருங்க. சுருட்டு நெருப்புங்க, பறக்காத மின்மினிப் பூச்சிங்க மாதிரி மினுக் மினுக்கின்னு தெரியுது.

குடிசை முன்னுலே, திண்ணை மேலே உக்காந்திட்டு பண்டாரம் ராமஸ்வாமி ஒத்தைக் கம்பி தம்பூரா மீட்டிகிட்டு ராமதாஸ் கீர்த்தனை பாடிகிட்டிருக்கருன். பண்டாரத்தோட தொண்டை பயங்கரமா யிருக்கு. ஆனு, அக்கம் பக்கத்திலே தூங்கிகிட்டிருக்கறவங்க ராமதாஸ் கீர்த்தனையெத் தடை பண்ணறதில்லே. பகல்லேயும் ராத்திரியிலேயும் நாயிங்க குரைக்கறதைப் போலவே இந்தப் பாட்டுக் கூட அவங்களுக்குப் பழக்கமாயிட்டுது! மருமவன் சத்யம், அப்போ தான் சாதம் சாப்பிட்டுட்டு, பெரிய ஏப்பம் விட்டுகிட்டே வெளியே வந்தான்.

'இன்னு மாமா, வராந்தாலே பாய் போட்டு லாந்தர் வைக்க ணுமா?'ன்னு கேட்டுகிட்டு பண்டாரத்தோட பாட்டுக்குக் குறுக்கே போனுன். பண்டாரம் தம்பூராவைக் கீழே வெச்சு, 'ஊம், போடுரு கழுதை, தினம் கேக்கணுமா இன்னு?'ன்னு அதட்டினுன்.

'அதில்லே மாமா, ரெண்டு நாளா போலீஸ் பாரா திரியருங்கன்னு கலக்ட்டர் ஆபீசு பியூன் பசவய்யா சொன்னுன்.'

'அவன் தாலியறுக்க. அவனே கலக்ட்டர்னு நினைச்சிக்கினு பேசு வான், டேய் சத்யம், போலீஸ் விவகாரத்தை என்கிட்டே சொல் றியா—எனக்குத் தெரியாதா? ஆறு தபா ஜெயிலுக்குப் போயிட்டு வந்தவனடா. அவங்க அப்படி ரூமரு பரப்பி விடுவாங்க, அவ்வளவு தான். அப்படின்னு வதந்தி கிளப்பி விடுவாங்க. ஜனங்க பயப்பட றதுக்கோசரம்.'

தாய் மாமாவின் சரித்திரம் சத்யத்துக்குத் தெரியும். சந்தர்ப்பம் இருந்தாலும், இல்லேன்னுலும் பண்டாரம் தன்வாழ்க்கைக் கதை யைப் பெருமையோட சொல்லிக்கிட்டே யிருப்பான். பண்டாரத்துக்கு

எழுத வாராது. இல்லேன்னு தன் வாழ்க்கைக் கதையைத் தப்பாம எழுதிடுவான்.

தன்னம்பிக்கை, கர்வம் ராமனுக்குப் பிறப்போட கூடவே வந்தது. சின்னப் போதிலிருந்தே கசரத் பண்ண உடம்பு, இளமை வந்ததும் நல்லா உருண்டு திரண்டு பந்தயக்குதிரை மாதிரி சும்மா மதமதன்னு இருக்கும். நாளெல்லாம் உடம்பை வளக்கறதிலேயே போயிட்டிருந்த தனாலே உடம்பு வளைஞ்சு வேலை செய்யற பாவத்துக்குப் போவலே. தான் ஆசைப்பட்ட பொண்ணையே கலியாணம் பண்ணிக்கப் போறேன்னு அப்பாகிட்டே சண்டை போட்டு, கலியாணம் பண்ணி கிட்டு மாமியார் வீட்டிலேயே டேரா போட்டுட்டான். மாமியார் மாமனார் தொந்திரவினாலே தினம் சூதாடியோ, ஜேப்படி செஞ்சோ பணம் கொண்டுவந்து வீட்டுலே குடுக்காம தப்பிக்க முடியல்லே. ஒரு தடவை மாட்டிகிட்டு ஆறுமாசம் ஜெயிலுக்குப் போயிட்டு வந்தான். ஜெயில்லேயிருந்து திரும்பி வர்றதுக்குள்ளே பொண் டாட்டி, பொண் கொழந்தையெப் பெத்துட்டு செத்துப் போயிட்டா. பச்சைக் கொழந்தையை மாமியார் மாமனார்கிட்டே ஒப்படைச்சிட்டு, மக வளப்புக்காகத் திருட்டுப் புரட்டெல்லாம் பண்ணிகிட்டு பணம் கொண்டுவந்து குடுத்துகிட்டிருப்பான். ஊர் ஊராச் சுத்திகிட்டு, ஜெயிலுக்குப் போய்க்கிட்டு ஒரு பதினஞ்சு வருஷத்தைக் கடத்திட்டு வீட்டுக்கு வர்றப்போ கிழமாமனார் மாமியார் செத்துப் போயிட்ட தனாலே, மகளைத் தானே பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியம் வந்துட்டுது. மகளும் வயசுக்கு வந்துட்டதனாலே அவளைத் தனியே விட்டுட்டு ஊர் திரிய முடியாம, ஊர்லியே ஒரு குடிசை போட்டு கிட்டு நிலையா யிருக்க ஆரம்பிச்சான். வயசாகி, உடம்பிலே தெம்பு குறைஞ்சுட்டுது. நடந்துபோன வாழ்க்கைமேலே வெறுப்பு ஏற்பட்டு முழுக்க முழுக்கப் புதுவாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கணும்னு நினைச்சு, சந்நியாசம் வாங்கிகிட்டு காஷாயம் உடுத்திகிட்டான். ஒத்தைத் தந்தி தம்பூரா சம்பாதிச்சிக்கிட்டான். ராமன், ராமஸ்வாமி ஆயிட் டான்னாலும் பொழப்பு நடக்கறது எப்படி? வீட்டுலே வந்து சேந்த மருமவன் சரியான சோம்பேறி. ஒரு காசு சம்பாதிச்சுக் கொண்டுவர மாட்டான். அதுக்காகத்தான் தன் குடிசையிலே தெருப்பக்கத்து வராந்தாவுலே பாயைப் போட்டு, லாந்தர் வெச்சுச் சூதாடிங்களைச் சேத்து வாடகை வாங்க ஆரம்பிச்சான். பாய் போடறது, விளக்கு வெக்கறது, தெரு வாசப்படியிலே போலீஸ்காரங்க ஜாடை தென் பட்டா முன்னாலே வந்து சொல்றது—இதெல்லாம் மருமவன் டியூட்டி.

செய்தி வந்ததும் பண்டாரம் விளக்கை அணைச்சிடுவான் ; அங்கே யிருந்தவங்க அங்கே, அப்படி அப்படியே நழுவிடுவாங்க.

மருமவனும், தாய் மாமன் மாதிரியே தயாரானுன். நல்லாத் திடமான உடம்பு, சுருட்டைக் கிராப்பு—அழகா இருப்பான். ஆனு மாமாவைவிட புத்திசாலி. கொஞ்சம் படிச்சிகிட்டவன். ஆனு உடம்பு வளைஞ்சி வேலை செய்யமாட்டான். அதனுல்தான் பண்டா ரத்துக்கு மருமவன்மேலே கோபம்.

பண்டாரத்தோட மக கவரம்மா ஹுக்காவும் நெருப்புப் பெட்டியும் கொண்டு வந்து குடுத்தா. பண்டாரம் ஹுக்காவை நிரப்பிட்டு நெருப்புக் குச்சியைப் பத்தவெச்சு, ' இன்னும்மா, இன்னிக்கு உங்க தாய்மாமன் கடிதாசி போட்டாரு. தன் பையனுக்கு முன்சீப் ஆபீஸ்லே பியூன் வேலை கிடைச்சிருக்குதாம் 'னு சொன்னுன்.

கவரம்மா சத்யத்தைப்பாத்து புன்சிரிப்பு சிரிச்சா. கவரம்மாவோட புன்சிரிப்புக்குச் சத்தியத்தோட உடம்பு புல்லரிச்சிப் போயிட்டுது. கவரம்மாவோட அழகு இருட்லே விளக்கு மாதிரி இருக்கும். யாருக் காலுைம் போன உயிர் திரும்பி வந்துடும். அந்தப் புன்சிரிப்பை ஏன் சிந்தினுளோ, அது சத்தியத்துக்குத் தெரியும். முன்னுடியே கவரம்மா அந்தக் கடிதாசியைப் படிக்கச் சொல்லி கேட்டுக்கிட்டா தாய்மாமன் கவரம்மாவைத் தன் பையனுக்குக் குடுத்துக் கலியாணம் பண்ணச் சொல்ருரு. பண்டாரத்துக்கும் அதே எண்ணம்தான்.

' ஆனு ஒரே ஒரு தகராறு. உன்னை அவனுக்குக் குடுத்துக் கண் ணுலம் பண்ணு நான் இங்கே தனியா இன்னு பண்ணறது ? கூடா ரத்தைத் தூக்கிக்கினு நானும் உன்னேடேயே வந்துடணும் 'னு சொல்லிகிட்டே யோசனையிலே இறங்கிட்டான், பண்டாரம். நிஜம் தான் ; பொண்ணை விட்டுட்டு ஒரு நிமிஷம்கூட இருக்க முடியாது அவனுலே. பண்டாரத்துக்குப் பொண்ணு மேலே அவ்வளவு அன்பு !

' ஊம், அப்படித்தான் பண்ணணும். இவ்வளவு நல்ல சம்பந்தம் அப்புறம் வராது. இங்கேயிருந்து கூடாரத்தைத் தூக்கிட்டுப் போயிட லாம் 'னு சொன்னுன், பண்டாரம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தா மாதிரி.

' போவட்டுமப்பா இப்ப இன்னு அதுக்கு அவசரம் 'னு சொன்னு கவரம்மா.

' அவசரம் இல்லையாம்மா...'

' ஆனு, அவனை நான் பண்ணிக்க மாட்டேனப்பா. அவன் ஒரு க்ராப்புக்காரன். தயாதாட்சண்யமே இல்லாதவன் '

'நல்லாயிருக்குது நீ சொல்றது. அதனுலேதான் அவன் மாசத்துக்கு நூறு ரூபா சம்பாதிக்கருன். சம்பளம் இல்லாம மேலேகூட கிடைக்கு

தாம். தயாதாட்சண்ய மெல்லாமிருந்தா யாரும் ஒரு தம்பிடி சம்பா திக்க முடியாது, பைத்தியக்காரப் பொண்ணூ. என்னைப் போல பண்டாரத்துக்கு இருக்க வேண்டிய குணம் அது; சம்பாதிக்கிறவ னுக்கில்லே. இன்னுனாலும் சரி, இந்தச் சம்பந்தம் தவறிப்போகக் கூடாது... பேச்சு குடுத்துட்டேன்...'

மகளுக்கு வயசானாலும் பண்டாரத்துக்கு, அவ இன்னும் சின்ன பொண்ணுட்டமே தென்படரு. அவ பேச்சைக் கேக்க வேண்டிய அவசியமில்லேன்னு நினைச்சான். ஏதோ கொஞ்சம் இருக்கப்பட்ட வங்க வீட்டுலே அவளை தள்ளிட்டா, அவளே சுகப்பட்டுப் போவா; தானும் இனிமே சம்பாதிக்க வேண்டிதில்லே. ராமா கிருஷ்ணான்னு சொல்லிகிட்டு காலக்ஷேபம் பண்ணிடலாம். கவரம்மா அப்பாவோட மனசைத் தெரிஞ்சிக்கிட்டு அதுக்குமேலே பேசல்லே.

சத்யம், பண்டாரத்தை வராந்தாவுக்குக் கூப்ட்டான். வராந்தாலே பாய் மேலே பத்து பேரு உக்காந்திருந்தாங்க. ஒரு பக்கமா லாந்தர் எரிஞ்சிகிட்டிருந்தது. ஒர்த்தன் சீட்டுக் கட்டைக் கலந்துகிட்டிருந் தான். பண்டாரம் வந்து ஒரு பக்கத்திலே நின்னான்.

'என்ன பண்டார அண்ணே, விளக்கு என்ன மினுக் மினுக்குன்னுது, கிருஷ்ணாயில் இல்லியா இன்னு?'

'இல்லாம இன்னு, இப்பத்தான் நாலணு காசு குடுத்து ஊத்தி வெச்சேன்.. காத்துக்குஅப்படி இருக்குது அவ்வளவுதான். மழை வருதோ என்னமோ?...சீக்கரம் ஆவட்டும்'ன்னு சொன்னான் பண்டாரம்.

'மழை வந்தா எங்க ஆட்டத்தை ஏன் நிறுத்தப் போவுது? எங்களுக்கு இன்னும் நல்லது; போலீஸ்காரங்க தொந்தரவு இருக்காது.'

'சரி, அந்த பகவான் ஸ்ரீ ராமச்சந்த்ரமூர்த்தியை நினைச்சிட்டு ஆட்டத்தை ஆரம்பிங்கடா. ஆட்டத்தலே கட்டாயமா ஜெயிப்பீங்க. ஆனு எந்த ஆட்டத்துக்கும், அந்த ஆட்டம் ஆனதுமே ஜெயிச்சவன் ரூபாய்க்கு ஒரு அணு வாடகை எனக்குக் குடுத்துடணும். அவங்களே குடுப்பாங்க ஆவட்டும்னு போயி படுத்துகிட்டா நேத்து எனக்கு ஒரு ரூபா நஷ்டமாயிடிச்சு'ன்னான் பண்டாரம்.

'பாவம், நஷ்டமாச்சா? பண்டார அண்ணே, உன் வாயிலேயிருந்து எப்பவாவது நிஜம் வந்தா கேக்கணுமய்யா. ஆட்டம் ஜோரா நடக் கறப்போ போலீஸ் வந்துடுச்சின்னு பொய்யெச் சொல்லி விளக்கை அணைச்சிட்டே. அந்த அடிபிடிலே நாலு ரூபா அடிச்சிக்கினு போயிட்டே. இப்படிப் பலதரம் பண்ணியிருக்கே...ஆவட்டும்.'

'சே, சே! அம்மா மேலே சத்தியம். அந்த மாதிரி தகில்பாஜி வேலை நான் எப்பவும் செய்யமாட்டேண்டா. இருட்டுலே எவன் அடிச்சிக்குனு போனுனோ. போயும் போயும் பண்டாரம், எனக் கின்னுத்துக்கடா பணம் காசு இதெல்லாம்?'

'ஆமாம்பா ஆமாம். உன் சங்கதியைச் சொல்லணுமா இன்னு? போவட்டும் அதுக்குதான் மொதல்லே நீ இங்கே ஆட்டம் நடக்கற இடத்தலே நிக்காதே. வேணும்னு உன் மருமவனை இங்கே அனுப்பு. நீ போயி தம்பூரா வாசிச்சிக்கோ.'

'சரிதான். நியாயமா நடந்துகிட்டா யாருமே இருக்க வேண்டிய தில்லே. வாடகை காசைத் தனியா எடுத்து வெச்சுடுங்கோ, அவ்வளவுதான்.'

'நியாயமா உன் வாடகையை நீ எடுத்துக்கோ. நாங்க வேணும்னு சொல்ல மாட்டோம். ஆனு நடுவுலே சும்மாவே போலீஸ்னு கத்தி கிட்டு விளக்கை அணைச்சிடறது, பணத்தை அடிச்சிக்கறது இந்த மாதிரி கலாட்டா எல்லாம் பண்ணே, இந்த தரம் ஒதைதான் வாங்குவே பண்டாரம். இப்பவே சொல்லிட்டேன்'னு ஒரு சூதாடி வார்னிங் குடுத்துட்டான்.

ஆட்டம் ஆரம்பிச்சிட்டுது. மொதல்லேயிருந்தே உஷாரா யிருக் கலாம்னு ஆட்டம் பாத்துகிட்டு உக்காந்துட்டான் பண்டாரம்.

தெருவுலே சத்யம், சுவரம்மா பேசிகிட்டிருக்கறுங்க. 'ஏண்டீ பயப்படறே பைத்தியக்காரச்சி. மூணுவது நாளுக்கெல்லாம் உங்கப்பா கோபம் தானுவே ஆறிப்போயிடும். அப்பறம் இங்கியே வரலாம். மார்வாடி என்மேலே ரொம்ப நம்பிக்கை வெச்சிருக்கருன். எப்ப வந்தாலும் வேலை தர்றேன்னு சொல்லி யிருக்கருன். மாசத் துக்கு இரநூறு ரூபா வரும். மவாராஜா மாதிரி இருக்கலாம்'னு சொல்லிகிட்டிருக்கருன் சத்யம்.

வெளியே பொண்ணும் மருமவனும் என்னமோ பேசிக்கிட்டிருக் கருங்கன்னு தெரிஞ்சிகிட்டு, பண்டாரம் தெருவுக்கு வந்து மருமவனை வராந்தாக்கு அனுப்பிச்சான். பொண்ணை உள்ளே போயி படுத் துக்கச் சொல்லி அனுப்பிச்சான். அவன் தெருத் திண்ணைமேலே உக்காந்துகிட்டு ஹுக்காவைப் பத்த வெச்சான்.

பண்டாரம், பொண்ணு கலியாணத்தைப் பத்தியே நினைச்சிட்டிருக் கருன். இந்தக் கலியாணத்துக்காக அவன் ஐந்நூறு ரூபா சேத்து வைச்சான். நகைநட்டு பண்றதுக்கு வேற ஒரு இரநூறு ரூபா வெச்சிருந்தான். அவ் கலியாணத்தை ஓஹோன்னு பண்ணணும்... பண்டாரம் பொண்ணுக்குக் கண்ணுலம், இன்னுத்தே பண்ணப்

போருன்னு நாலு பேரு பேசிக்கறது அவனுக்குத் தெரியும். இந்தக் கலியாணத்தைப் பாத்துப் பண்டாரம் பெரிய ஆளுடாப்பான்னு எல்லாரும் அசந்து போவணும். யாரும் விரலெடுத்து ஒரு குறையும் காட்ட முடியாதபடி பண்ணனும்.

பண்டாரம் ஹுக்காவைப் பக்கத்திலே வெச்சுகிட்டு அங்கேயே கட்டையைச் சாய்ச்சான். குட்டித் தூக்கத்திலே மருமகன் தனக்கெவ்வளவோ மரியாதை பண்ரு மாதிரியும் தானும் மக கிட்டயே இருக்கருப் போலேயும் கனவு வந்தது.

ராத்ரி எவ்வளவு நேரமாச்சோ தெரியாது. உள்ளே வராந்தாலே எல்லாரும் தபதபன்னு எழுந்தாங்க. பண்டாரம் திடுக்கிட்டு எழுந்தான். வராந்தாலே விளக்கில்லே—அவங்கவங்க வழியிலே அவங்கவங்க நழுவிகிட்டிருந்தாங்க.

'என்னுச்சய்யா?' ன்னுன் பண்டாரம், கண்ணைத் தொடச்சி கிட்டே.

'நிஜமாவே போலீஸ் விசில்சத்தம் கேட்டுதுப்பா. பக்கத்துத் தெருவுலே இருக்காங்களோ என்னமோ தெரியல்லே' ன்னு சொல்லி கிட்டே கபகபன்னு ஓட்டம் பிடிச்சான் ஒரு சூதாடி.

பண்டாரம் ஹுக்காவை எடுத்துகிட்டு உள்ளே போனுன். உள்ளே ஒரே இருட்டா இருந்தது. நெருப்புப் பெட்டி எடுத்து லாந்தர் பத்த வெச்சான், பாய்மேலே ஒரு பைசாகூடக் காணும்—'இன்னுடா சத்யம், பணம் எங்கேடா'ன்னு சத்தம் போட்டான். லாந்தர் வத்தியைப் பெரிசாக்கிகிட்டு உள்ளே போனுன். சத்யத்தை எங்கேயும் காணும். இந்தத் திருட்டுக்கழுதை விளக்கை நிறுத்திட்டு பணத்தை எடுத்துகிட்டுப் போயிட்டாப்போல இருக்குது'ன்னு நினைச்சிகிட்டு, 'அம்மா, கவரம்மா'ன்னு கூப்பிட்டான் பொண்ணை. மகளைக் காணும்.

கவரம்மா தன்னை விட்டுட்டுப் போயிட்டாளா? பண்டாரத்துக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சா மாதிரி ஆயிட்டுது. குப்பை மாதிரி தொப்புன்னு விழுந்துட்டான். இருட்டுக்கும் வெளிச்சத்துக்கும் கண்ணைக்கட்டி கண்ணுமூச்சி காட்டிக்கிட்டிருந்த பண்டாரத்தோட கண்ணுங்க இருண்டுப் போச்சு. அந்த லாந்தர் எங்க இருக்குதோ தெரியலே. இந்த இருட்டுப் பாதாளத்திலேயிருந்து வெளியே வர்ரு மாதிரி இல்லே. இப்போ நிஜமாகவே வாழ்க்கை கசப்பா இருந்தது.

ஆலநிழலும் மல்லிக்கொடியும்

பழுத்த சுமங்கலியின் நெத்தியிலே பொட்டைப்போல இருந்த சூரியன் மேற்கே நழுவிகிட்டிருந்தது. கோவில் மான்யத்திலே குத்தகைக்காரன் ராம்சாமி கவலை ஓட்டிக்கிட்டிருந்தான். ரெண்டு வருஷத்துக்கு முன்னுடி வரை பொட்டைக் காடாய்க் கிடந்த இந்த வயல் பாகம் அவன் கைக்கு வந்தது. ரெண்டு வருஷத்திலே மேடு பள்ளங்களைத் தீத்து பக்குவத்துக்குக் கொண்டு வந்தான். காய்கறி போட்டு, நாத்தை நட்டு, பயலாக்கி, உயிரைவிட்டு, சீருக்குக் கொண்டுவந்தான். காய்கறிங்க கொழு கொழுன்னு வளர்ந்து, முதல் அறுவடைக்குத் தயாரா இருக்குது. அந்தப் பக்கம் பாத்தா அவன் கண்ணு அப்பத்தான் கறந்த பால்சொம்பு மாதிரி நிறைஞ்சு பொங்கி வழிஞ்சிகிட்டிருந்தது. கொஞ்ச நேரம் ஆனதும் காய்களைப் பறிக் கணும். விடியறதுக்குள்ளே சந்தைக்குக் கொண்டு போவணும். ரூபாயைக் கண்ணுலே பாக்கணும். சிந்தனையிலே திக்குமுக்காடிப் போன ராம்சாமிக்குக் கிணத்துப் பக்கத்திலேயிருந்த வாழைக்குலை தென்பட்டது. நல்லா முத்தி, மேல் பக்கத்திலே பழுத்துக்கூட இருந்தது.

'அப்பா, எனக்கு வாழப்பழம் ஒண்ணு குடுக்க மாட்டியா?'ன்னு கேட்டா, அஞ்சு வயசு மக ஹேமா.

'அப்படியே, தாயே! அந்தக்குலை முழுசும் உனக்கேதான். நாளக்கி இன்னும் நல்லாப் பழுத்துடும். அப்ப சாப்பிடுவே ஆவட்டும்!'னு சொன்னுன் பெத்த அப்பன்.

'ஊஹும், எப்பக் கேட்டாலும் நாளக்கின்னுதான் சொல்றே நீ'ன்னு சொல்லிகிட்டே ஹேமா, புதர்லே யிருந்து ஒரு மல்லிக் கிளையைப் பிடுங்கி எடுத்தா. அதை எடுத்துகிட்டு வயலுக்கு எதிர்லே ஆல மரத்தைப் பாத்து ஓடிடு. மகளைப் பாத்துக் கிட்டிருந்த ராம்சாமிக்கு மூணு வருஷத்துக்கு முன்னுடி செத்துப் போன பெண்டாட்டி ஞாபகம் வந்தது...'பொறந்து வளந்து இத்தனை வருஷத்திலே தன் வாழ்க்கையிலே நல்ல நாளுங்க வருது... என்ன லாபம்? அனுபவிக்கற அதிர்ஷ்டம் அந்தப் பெண்டாட்டிக்கு இல்லாம போயிட்டுது!'

கிணத்துமேலே குறுக்குக்கட்டை கிறீச்கிறீச்சுன்னு சத்தம் போட்டு கிட்டிருந்தது. பக்கத்திலேயிருந்த எருக்கஞ் செடியிலே அணில் பயத்தோட ஓடிகிட்டிருந்தது... இரப்பக் குழாயிலிருந்து மதகுக் காவாக்குள்ளே பாஞ்சிகிட்டிருந்த தண்ணியைப் போல அவன் யோசனைகளும் தடதடன்னு ஓடிட்டிருந்தது.

'அந்த தர்மகர்த்தா சாமி புண்ணியத்திலே இந்த வயல் எனக்குக் குத்தகைக்குக் கிடைச்சுது. மகளுக்கு அந்தச் சாமிதான் ஹேமான்னு பேரு வெச்சார். என் மேலேயும், என் மக மேலேயும் அவருக்கு எவ்வளவு கருணை! எவ்வளவு அன்பு! என் வயத்திலே பொறந்த தங்கம் ஹேமா! கையாலே வளத்த தங்கம் இந்தக் காய்கறித் தோட்டம்! எல்லாம் அந்த சாமியோட தயவு. நினைச்சிகிட்டு கையெடுத்து கும்படணும். பேரு சொல்லிகிட்டே விளக்கேத்தணும்! கோவில்லே கடவுள் ஊர்லே சாமி, கருணையோட பாத்தா போதும். ஹேமாவைப் படிக்க வெப்பேன். படிச்சவனுக்குக் குடுத்துக் கலியாணம் பண்ணிடுவேன்.'—இப்படி எண்ணங்க போனதும் ராம்சாமி காதுக்குள்ளே நாதஸ்வர இசை கேட்டது. கண்ணு நிறைஞ்சி பிறைச் சந்திரன் மாதிரி பிரகாசிச்சிது. தென்னம் மட்டைங்க காத்துலே ஆடி, கலகலன்னு மாதிரி பெரிய சிரிப்புச் சத்தம் கேட்டதனுலே ராம்சாமி திடுக்கிட்டுப் பாத்தான். தர்மகர்த்தா சாமிதான்! ஹேமாவோட தோளைத் தட்டிகிட்டே சிரிச்சிகிட் டிருந்தார். அவ்வளவு பெரிய மனுஷன்கூட சவுக்கு மரம் மாதிரி அசைஞ்சிகிட்டிருந்தார்.

'சாமீ! கும்படறேனுங்க, கும்படறேன்!'—ராம்சாமி கவலையை நிறுத்திட்டு ஆலமரப் பக்கமா ஓடினான்.

'பாருய்யா, ராம்சாமி! இந்தச் சின்ன பொண்ணு ஹேமாவுக்கு என்னென்ன சந்தேகம் வருது? ஆல மரத்து நிழல்லே பச்சைப் புல்லுகூட முளைக்காதே? மல்லிச் செடி எப்படி பொழைக்குதுன்னு கேக்கருய்யா...' ன்னு சொன்னார் தர்மகர்த்தா.

'மன்னிச்சிடுங்க. சின்னவ, அவளுக்கு இன்னு தெரியுதுங்க?' —கையைப் பிசைஞ்சான் ராம்சாமி. தர்மகர்த்தா ஹேமா கையைப் பிடிச்சிகிட்டுக் கிணத்து பக்கமாப் போனார். ராம்சாமிக்குத் தலைகால் புரியாம இருந்தது.

'ராம்சாமி! ஆஹா, என்ன அழகா இருக்குதுய்யா தோட்டம்! கத்திரி.....வெண்டை.....பீர்க்கங்கா.....அடேடே.....சொரக்கா கூட் நிறையக் காய்ச்சிருக்கருப் போல இருக்குதே!'

'எல்லாம் உங்க தயவுதான் சாமீ!'

'பாரு, ராம்சாமி! என்னிது என்ன இருக்குது சொல்லு? எல்லாம் அந்தக் கோவில்லே யிருக்கற வேணுகோபாலன் தயவு. நான் ஒரு கருவி; அவ்வளவுதான்!'

'அப்பிடி யில்லீங்க சாமீ! ஊரில்லாத அசலூர்க்காரன், உங்க கால்லே வந்து உளுந்தேன். ஊர்லே இத்தனை பேரு இருந்தாலும் எனக்குதான் குத்தகைக்கு ஏற்பாடு பண்ணீங்க. உங்க தயவு மட்டும் இல்லேன்னு நான் என்ன ஆயிருப்பேன்?'—பணிவிலே ராம்சாமியோட முதுகு வில்லு பத்தை மாதிரி ஆயிட்டுது.

'சும்மா புகழாதே, ராம்சாமி! சொன்னப்போல, ஊர்லே எல்லாரும் என்ன பேசிக்கிருங்க கேட்டியா? ஆமா, அந்தப் பக்கம் போறதுக்கு உனக்கு நேரம் எங்கே கிடைக்கப் போவுது?'

'ஆமாம் சாமி, ஊர்க்குள்ளே போயி ரொம்ப நாளாவுதுங்க'

'உனக்கும் எனக்கும் ஒரே தட்டு, ஒரே கட்டில்னு சொல்கிக் கிருங்க! அவ்வளவு சிநேகிதம்னு ஊரெல்லாம் பேசிக்கிருங்க, தெரியுமா?'

'சாமீ! நீங்க எங்கே? நான் எங்கே?'

'அப்படிதான் சொல்லாதேன்னு சொல்றேன். நமக்குள்ளே உயர்வு என்ன? தாழ்வு என்ன? ஓர்த்தர் சொல்றது என்ன? நிஜமாவே நாம் சிநேகிதங்க. நீ இல்லேன்னு சொல்றியா சொல்லு?'

'எவ்வளவு பேச்சு, சாமி! எவ்வளவு பெரிய பேச்சு!'

'ராம்சாமி! வேற இடத்திலே கால் வைக்கற வழக்கம் இல்லே. போறு கோவிலுக்கு, வந்தா உன் கிட்டேதான்... அவ்வளவுதான்! அடே...வாழைக்குலே கூடத் தயாராயிட்டுதே—பேஷ்!'

'உங்க தயவு, சாமி!'

'ஞாபகம் வந்தது. நேத்து ராத்ரி எனக்கும், என் சம்சாரத்துக்கும் பெரிய சண்டையே நடந்திட்டுதுன்னு வெச்சிக்கோ.'

'ஐயோ சாமீ!—அதென்னங்க?'

'உன் விஷயத்தை, ஹேமா விஷயத்தை நான் கொஞ்சம் கூட கவனிக்கிறதில்லேன்னு என்னை ரெண்டு திட்டு திட்டிடு.'

'சாமி! அம்மா ஒரு கடவுளுங்க!'

'முதல்லே விஷயத்தை உன்கிட்டே சொல்லலியே. வீட்டு விஷயத்தை உன் கிட்டே தவிர வேற யாருக்கும் சொல்றதேயில்லே தெரியுமா! அம்மா முழுகி மூணு மாசமாயிட்டுது.'

'நல்ல சங்கதி சொன்னீங்க, சாமி. உங்களுக்கு தோசைப் பழம் மாதிரி மகனே பொறப்பானுங்க. என் மனசு சொல்லுது சாமீ.'

'என் எண்ணமே உனக்கு வந்தது பாத்தியா, நம்ம ரெண்டு பேர்க்கும் ஒரே மனசு, ஒரே எண்ணம்!'

'எல்லாம் உங்க தயவு, சாமி!'

'விடியக் காலமே ஊருக்குப் போவணும்; நானும் அம்மாவும் போவணும். அந்த விஷயம் உனக்குத் தெரியாதில்லே? உனக் கென்ன, நீ அதிர்ஷ்டக்காரன் ராம்சாமி! ஒரு பிக்கல் பிடுங்கல் இல்லே. எங்க ஆருவது மச்சினிக்குக் கலியாணம். நாங்க வெறுங் கையை வீசிகிட்டுப் போனா நாலு பேரு சிரிப்பாங்க. நகை நட்டு போடறதுக்கு நம்மாலே முடியாது. மொய் எழுதறது, கிய் எழுதறது எல்லாரும் பண்றுங்க. எங்க வீட்டு அம்மாவுக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. கலியாணத்துக்கு வேண்டிய காய்கறியைக் கொண்டு போகலாம்னு சொன்னா. பேஷா இருக்குது யோசனேன்னு சொன்னேன். சொன்னேனே தவிர, நல்லா யோசிச்சுப் பாத்தா எங்கே இருக்குது? யாரைக் கேக்கறது? உன்னைக் கேக்கணும்; பொறத்தியாரைக் கேக்கணும். என்னாலே முடியாதுன்னேன். இதோ பாரு ராம்சாமி! ஒரே தொல்லை பண்ண ஆரம்பிச்சிட்டா... முதல்லியே அவ தனி ஆளு இல்லே...'

தர்மக்கர்த்தா சாமிக்கு வந்த ஆபத்தைக் கேட்டு ராம்சாமி இதயம் குளமாயிட்டுது. 'அதென்ன சாமீ, அப்படிச் சொல்றீங்க? அம்மாவோட பேச்சைத் தள்ளிட்டா நல்லாயிருக்குமா? இந்தத் தோட்டம் யாருது, சாமி? உங்களுக்கில்லாததா?'ன்னான் ராம்சாமி.

'நீ இப்படிச் சொல்லுவேன்னு தெரியாம வந்தேன்னு சொல்றியா? தெரியும், ராம்சாமி தெரியும்! நான் காசு குடுக்கறேன்னு சொல்றது நல்லாருக்காது! நீ வாங்கிக்கறது அதைவிட நல்லாயிருக்காது. இந்தச் சிக்கலைத் தீக்கறதெப்படி?'

'நீங்க அந்த மாதிரியெல்லாம் நினைக்கவே நினைக்காதீங்க, சாமி!'

ராம்சாமி வேணும்னாலும், கெஞ்சினாலும் கேக்காம தர்மகர்த்தா சாமி வேட்டியை மடிச்சிக் கட்டிகிட்டு, காய்கறிகளைப் பறிக்கற வேலை யிலே இறங்கிட்டாரு. தன்கிட்டே பேசிகிட்டே, முதுகை வளைச்சு வேலை செஞ்சிகிட்டிருக்கற சாமியைப் பாத்து ராம்சாமி ஒரேடியா மெச்சிக்கிட்டான். குடிசையிலேயிருந்து ஒரு கோணி கொண்டு வந்தான். மழை வர்றப்போ தலைமேலே போட்டுக்கற கோணி அது. நிறையக் காய்கறிகளை அதிலே நிரப்பி மூட்டையைக் கட்டினான்.

'பேச்சை மாத்தாதபடி மூட்டையைக் கட்டிட்டே. என் குறை தீந்துது ராம்சாமி! அம்மா சந்தோஷப்படுவா. அவதான் மொதல் லியே தனி ஆளு இல்லியா! வேறொண்ணுமில்லே... வாழைக்குலை...'

'இருங்க சாமி, அதை இறக்கிட்றேன்!'

தர்மகர்த்தா மிகவும் தயங்கினூர். ஆனு அவர் வாயிலே யிருந்து சொல் வெளியே வர்றதுக்கு முன்னுடியே ராம்சாமி குலேயை இறக்கிட்டு அவரைச் சந்தோஷத்திலே மூழ்க்கடிச்சிட்டான். நிஜமான சிநேகத்துக்கு இது ஒரு உரைக்கல்லுன்னு சொன்னூர் தர்மகர்த்தா. ராம்சாமி மூட்டையைத் தலேயிலே சுமந்துகிட்டு, குலேயெக் கையிலே தூக்கிகிட்டு தர்மகர்த்தா பின்னுடி ஊரைப் பாத்துப் புறப்பட்டான். தர்மராஜா சுவர்க்கம் போறப்போ பின்னுடி நடந்துவந்த நாய் ஞாபகம் வந்தது தர்மகர்த்தாக்கு. வெளியே சொல்லலே.

அரைமணி நேரம் முன்னுடி கலகலன்னு இருந்த அந்தத் தோட்டம் இப்போ பாட்டிவாய் மாதிரி பொக்கையாப் போயிட்டுது. அந்தி இருட்டு, ராம்சாமி குடிசை மேலே மெதுவாப் பரவி விட்டுது.

* * *

மண்டபம் மாதிரி யிருந்த தர்மகர்த்தா வீட்டிலே விளக்கு எரிஞ்சிகிட்டிருந்தது. ராம்சாமி சுமையை இறக்கி வேர்வையைத் தொடச்சிகிட்டான். தர்மகர்த்தாக்கு ரொம்ப இரக்கமாயிட்டுது. மடமடன்னு செம்பு நிறைய தண்ணி கொண்டு வந்து கொடுத்தார். ராம்சாமியும் மடமடன்னு குடிச்சிட்டு, அலுப்பு தீத்துகிட்டான். லாந்தரோட மங்கலான வெளிச்சத்திலே ரெண்டு பேரு முகமும் பிரகாசமாயிருந்தது.

'இருட்டிப் போச்சு, இந்த அம்மா இன்னும் புழக்கடையிலேயே இருக்கருப்போல இருக்குது. ஒரு அடி, அப்படி போய் பாத்துட்டு வா ராம்சாமி!'

ராம்சாமி புழக்கடைக்குப் போய்க்கிட்டே வாழைக்குலேப் பக்கம் பாத்தான். வாழைப்பழம் மாதிரி அழகா கொழு கொழுன்னு இருக்கற மக சட்டுன்னு ஞாபகத்துக்கு வந்தா. தலேயை ஆட்டிகிட்டு புழக்கடைக்குப் போயிட்டான். தர்மகர்த்தா, மேல் பக்கத்திலே யிருந்து நாலஞ்சு பழத்தைப் பிட்டு, ருசி பாத்தார். வீட்டம்மா மங்கம்மா வந்தா.

'என்னமோன்னு நிணச்சேன். ஆனு, பழம் ரொம்பரொம்ப ருசியாயிருக்குது. மாயமந்திர எருவெல்லாம் போடாம வளத்தான் போல இருக்குது. எவ்வளவு ருசியாத் தயாராயிருக்குது தெரியுமா!' —புருஷன் சொன்னதைக் கேட்டப்புறம் மங்கம்மா தானும் ரெண்டு பழத்தைப் பிட்டு வாயிலே போட்டா.

'ராம்சாமி எங்கே?'

'புழக்கடையிலே குப்பையும் சாணியும் நிறைஞ்சி கிடக்குது. கொஞ்சம் எடுத்துப் போட்டுடுப்பான்னு சொல்லிட்டு வந்தேன். இப்போ வந்துடுவான்.

'அவன் தென்பட்டா சரி, வேலை சொல்லிடறே நீ. சரி ஆவட்டும், நம்ம மேலே உயிரையே வெச்சிருக்கருன். வயத்தைக் காய வெச்சு கிட்டு ஓயாம வீட்டுலே வேலை செய்யருன். ஊம்! இந்தக் 'காய் கறியைப் பாத்தியா! உன் தங்கச்சிக் கலியாணம் குறைச்சலில்லாம நடந்துடும்!'

'இந்த அத்தாளுேட அன்பு எவ்வளங்கறது அந்த மச்சினிக்குப் புரிஞ்சிடும் ஆவட்டுங்க!'—புருஷன் பெண்டாட்டி ரெண்டு பேரும் சந்தோஷமாச் சிரிச்சிகிட்டாங்க.

ராம்சாமி வர்றதுக்கும், தர்மகர்த்தா கோவிச்சிக்கறதுக்கும் சரியா யிருந்தது. 'இதோ பாரு ராம்சாமி எங்க மேலே உனக்கு எவ்வளவு விருப்பம் இருந்தாலும் சொந்த விஷயத்திலே வெறுப்பு இருக்கக் கூடாது.' சாமியோட கோபத்தைப் பாத்து ராம்சாமி அசந்து போயிட்டான். அவன் அவஸ்தையெ பாத்துச் சிரிச்சிட்டு, தோள் மேலே தட்டி அன்பொழுக, 'இவ்வளவு இருட்டிப் போற வரைக்கும் நீ இங்கே வேலை செஞ்சிகிட்டிருந்தா, அங்கே ஹேமா, தோட்டம் எப்படிப் போவறது சொல்லு! பொழுதோட கூட்டுக்குப் போய்ச் சேந்துடணும். அந்த ஹேமா எங்களைப் போலவங்க வீட்டுலே பொறந்து வளரவேண்டிய பொண்ணு! சரி.., போ... போயிட்டுவா! வேலைன்ன சரி உயிரையே குடுத்துடுவே'ன்னு சொன்னுர். சாமி கண்டிச்சுச் சொன்ன வார்த்தைங்க இனிய தேன்மழை மாதிரி ராம்சாமி இதயத்தை நனைச்சிட்டுது. மக விஷயம் வந்ததுமே ஆனந் தத்திலே தத்தளிச்சுப் போயிட்டான்.

'என் வயத்திலே பொறந்தாளே தவிர, உங்க நிழல்லேதான் பொழச்சு முன்னுக்கு வரணுங்க! உங்க தயவாலே அவ நாலு எழுத்து கத்துக்கணும் சாமீ!'

'ராம்சாமி! ஹேமா நல்ல ஜாதகக்காரி! நான் சொல்றேன் பாரேன். அவ தோட்டத்திலே பொறந்தாலும் கோட்டைக் கட்டி வாழப்போரு பாரு! போயிட்டுவா... நாம பேச்சுலே இறங்கினேம்னு கோழி கத்தற விஷயங்கூட மறந்து போயிடும். சொன்னுப்போல அப்படி போறப்போ வண்டிக்கார சாயபுகிட்டே ஒரு சத்தம் போட் டுட்டு போ. விடியறதுக்கு முன்னுடியே வண்டி கட்டணும்னு சொல்லு'—இப்படி ஒரு வேலையிட்டு ராம்சாமியை அனுப்பிச்சிட்டார் தர்மகர்த்தா.

'கொஞ்சம் முன்னாடி வேலை சொன்னேன்னு என்னைக் கண்டிச்சீங்க. இப்போ நீங்க சொன்னீங்க'ன்னு கஷ்டப்பட்டுக்கிட்டா மங்கம்மா.

'இதொ பாரு! நீ அவனுக்கு வேலை சொன்னாக்கா அந்த வேதனை எனக்கிருக்கணும். நானே சொன்னா அந்த வேதனை உனக்கிருக்கணும். மனுஷனோட பெருந்தன்மையெல்லாம் மத்தவனெ புரிஞ்சிக்கறதுலேதான் இருக்குது. உலகத்தைப் புரிஞ்சிகிட்டேன், அதனாலே தான் என் தலை கொஞ்சம் நரைச்சு போயிட்டுது.'

'எவ்வளவு நல்லாச் சொல்றீங்க, வாழப்பழத்தை உரிச்சி வாயிலே போடற மாதிரி!'—மங்கம்மா ஆச்சரியத்திலே முழுகிப் போயிட்டா. சட்டுன்னு ஞாபகம் வந்தா மாதிரி, 'பாவம், ராம்சாமி ரொம்ப நல்ல முண்டங்க.' ன்னு சொன்னா ரொம்ப உரிமையோட.

'இப்பத்தானா நீ தெரிஞ்சிகிட்டே! முத்துங்கெல்லாம் ஒரே இடத்திலே சேரும். நல்லவங்கெல்லாம் ஒரே இடத்திலே இருப்பாங்க. இந்த தர்ம ரகசியத்தைத் தெரிஞ்சுக்கோ. சரி போவட்டும். ரொம்ப யோசனை பண்ணி மூளையைக் குழப்பிக்காதே. நீ முதல்லியே ஒத்த ஆளு இல்லே!'ன்னு சொன்னார் தர்மகர்த்தா.

மங்கம்மா அந்தி வேளையிலெ பூத்த குண்டுமல்லி மாதிரி வெக்கப் பட்டுப் போயிட்டா.

* * *

மச்சினி கலியாணத்துக்குப் போயிட்டுத் திரும்பி வந்தப்புறம் தர்மகர்த்தா தினந்தோறும் ராம்சாமிகிட்டே வந்துகிட்டிருந்தாரு. ராம்சாமி கொடுத்த காய்கறிகளைக் கலியாணத்துக்குவந்த சொந்தக்காரங்கெல்லாம் எப்படி மெச்சிகிட்டாங்க! அந்த விஷயத்தைச் சொன்னதையே திரும்பிச் சொல்லாமே பத்து நாள் வரைக்கும் தர்மகர்த்தா சொல்லிகிட்டிருந்தார், ராம்சாமி கேட்டு மெய்மறந்து போனான். வளமா வளந்த மக்காச் சோளக் கதிர்களை அறுத்து கொடுப்பான். தர்மகர்த்தா திருப்தியா மூக்குப் பிடிக்கத் தின்பார். காய்கறிங்க தினம் தர்மகர்த்தா வீட்டுக்குப் போய்கிட்டிருக்கும்! அங்கே புழக்கடையிலே குப்பை, சாணி எடுத்து ராம்சாமி குப்பையாக் குவிச்சிகிட்டிருந்தான். நாளுக்கப்புறம் நாளு, மாசங்க நடந்துகிட்டிருந்தது. நாளுக்கு நாளு தர்மகர்த்தா ராம்சாமிகிட்டே வேலம்பிசின் மாதிரி, களிமண்ணு மாதிரி, சுவத்து மேலே பல்லி மாதிரி ஒட்டிகிட்டு வந்தார். அவங்க சிநேகம் அபூர்வமா இணைஞ்சு போயிட்டுது.

தோட்டத்திலே காய்ப்பு முடிஞ்சு போயிட்டுது. அதே மாதிரி ராம்சாமியோட ஆசைங்ககூட காய்ஞ்சு போயிட்டுது.

ராம்சாமி புத்தியைப் போல காலச்சக்கரமும் திரும்பிட்டுது. மறுபடியும் கோடைக்காலம் வந்தது. அவன் மனசிலேயும் மானியக் கிணத்திலேயும் தண்ணி யில்லே. முந்தின அறுவடை, கையிலே மீருமலே செல்வாயிட்டுது. இந்த வருஷக் குத்தகை கட்டணத்துக்காகச் செத்துப்போன பெண்டாட்டியோட நகைகள்ளே மீந்து போன ஒண்ணை வித்து தர்மகர்த்தா கையிலே குடுத்துட்டான். முன்னுடியே குத்தகைக் கட்டணத்தைச் சரியா குடுத்ததுக்காக நாலு பேரு முன்னுலே ராம்சாமியோட நேர்மையைத் தர்மகர்த்தா மெச்சிக்கிட்டார்.

தான் கஞ்சித்தண்ணிக்குப் பச்சை மிளகாயைக் கடிச்சிகிட்டு வயத்தை நிரப்பிகிட்டான். மகளுக்கு ஒரு கவுன்கூட தச்சுக் குடுக்க முடியாம போனதுக்கு ஒண்ணு ரெண்டு தடவை கண்ணீரை விட்டுத் துடைச்சுகிட்டான். நினைச்சது ஒண்ணுகூடச் செய்ய முடியாம போயிட்டான். இந்தத் தடவை என்ன ஆனுலும் சரி, காசு வீணுப் போகாம சம்பாதிச்சிக்கணும்னு நினைச்சிகிட்டான். காலை நகத்தாம தோட்டத்திலேயே விழுந்து கிடந்து மண்ணுலேயிருந்து தங்கத்தை எடுக்கணும்னு எண்ணினுன். நல்லா உழுது பதமாக்கினுன். குடிசைக் கூரையை மாத்திப்போட்டான். கிணத்துக் கவலையோட குறுக்குக் கட்டையைச் சரிப் பண்ணிகிட்டான். மழைக்காக எதிர் பாத்துகிட்டிருந்தான்.

ஒரு நாளு, காக்காக் கூட்டம் மாதிரி கறுப்பு மேகங்க சுத்திகிட்டிருந்தது. ராம்சாமி கண்ணிலே குளுமை நிறைஞ்சுது. அன்னைக்கி ராத்திரி தூக்கம் பிடிக்காம புரண்டான். எரு இல்லே, கையிலே காசு இல்லே. எரு இல்லேன்னு விவசாயமே இல்லே. நடு ராத்திரி நேரத்திலே தர்மகர்த்தா சாமி ஞாபகத்துக்கு வந்தார். தன் கையாலே எடுத்துப்போட்ட அம்பது, அறுவது கூடைச் சாணி, செத்தை, குப்பை நினைவுக்கு வந்தது. கேக்கணுமே தவிர, அந்தச் சாமி இல்லேன்னு சொல்லப் போறதில்லே. இந்தத் தடவை அறுவடைக்கு வந்ததும் சாமியோட கடனைக் குடுத்துடலாம். ஒரு பத்து கூடை எரு போதும். ராமசாமி நிம்மதியா தூங்கினுன்.

மங்கம்மா பூஜையறையிலே இருந்தா. காபி குடிச்சுட்டு தர்மகர்த்தா வராந்தாக்கு வந்தார். நின்னுகிட்டிருந்த ராம்சாமியைப் பாத்து ஆச்சரியப்பட்டுப் போனுர்.

'எவ்வளவு நேரமாச்சு வந்து? உள்ளே வராம இங்கேயே கையைக் கட்டிகிட்டு நின்னுகிட்டிருக்கறியே, என்ன விஷயம்?'னு கேட்டார் தர்மகர்த்தா.

'உங்க தயவு. ஒரு சின்ன வேலே வந்தது. அதுக்காக உங்க கிட்டே வந்தேன்.'

'என் கிட்டேயா?...சரி இருக்கட்டும், ஹேமா நல்லா இருக்கருளா? ஒரு மாசத்துக்கு மேலே இருக்கும் பாத்து. அவதான் ஒத்த ஆளு இல்லியா, வீட்டை விட்டு வரமுடியாம இருக்குது எனக்கு'

'உங்க தயவு. வயலே உழுதுட்டேன் சாமி, மேலே மப்பு போட்டு கிட்டிருக்குது.'

'ஆமாம். குத்தகைக் கட்டணம்கூட குடுத்துட்டேயில்லே!'

'ஆமாங்க. இப்போ உங்க சகாயம் கொஞ்சம் வேணும் சாமி.'

'ராம்சாமி! அந்த மாதிரியெல்லாம் சொல்லாதேன்னு எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கறேன்? நாம சிநேகிதங்க. உன் தகுதி உனக்கு இருக்குது. என் தகுதி எனக்கு இருக்குது!'

ராம்சாமி, வயத்திலே குடைஞ்சிகிட்டிருந்த வார்த்தைகளே மட மடன்னு வெளியே கொட்டிட்டான். 'அது இல்லீங்க சாமீ, நீங்க பத்து கூடை எருவுக்கு ஏற்பாடு பண்ணுங்க. அறுவடை கைக்கு வந்ததும் உங்கக் கடனே தீத்துட்றேனுங்க. வெளியே வாங்கலாம்னு கையிலே காசு இல்லே. இப்ப எரு போடலேன்னு, எங்க வாயிலே மண்ணுதாங்க. நீங்க ஒத்தாசை பண்ணீங்கன்னு நானும் ஹேமாவும் உங்க பேரு சொல்லிக் கஞ்சிதண்ணிக் குடிப்போமுங்க!' கனம் குறைஞ்சிட்டா மாதிரி பெருமூச்சு விட்டான் ராமசாமி.

அதுக்குக் கொஞ்சம் முன்னடி வந்த மங்கம்மாகூட கேட்டு கிட்டிருந்தா.

படக்கூடாத இடத்திலே அடிபட்டுட்டா மாதிரி தர்மகர்த்தா ஒரு நிமிஷம் துடிதுடிச்சிப் போயிட்டார். தொண்டை அடைச்சிக்கரு மாதிரி ஆயிட்டுது. எவ்வளவோ கஷ்டத்தோட, வேதனையோட ராம்சாமி தோளேத் தட்டிட்டு சொன்னர்—'ராம்சாமி! கேக்க வேண்டி வந்தப்போ நீயும், கேட்டுக்க வேண்டி வந்தப்போ நானும் எவ்வளவு இக்கட்டிலே மாட்டிக்கறோம் பாத்தியா? குடுக்கல் வாங்கல்னு வர்றப்போ எவ்வளவு பெரிய மனுஷங்கன்னலும், நல்ல வங்கன்னலும் சாதாரணமானவங்களா ஆயிட்றோம்! என்கிட்டே இல்லாம இல்லே, உனக்குக் குடுக்க முடியாம இல்லே. பெரியவங்க என்ன சொன்னங்க? குடுத்து தகராறை வாங்கிக்காதேன்னு சொல்லி யிருக்காங்க! நம்ப சிநேகம் கெட்டுப் போறது எனக்கிஷ்டம் இல்லே. கடன் குடுக்கறது, வாங்கிக்கறது நம்ம சிநேகத்துக்கு நஷ்டம். அது நல்லதில்லே. ஒண்ணு சொல்றேன், நல்லா யோசனைப் பண்ணிப்

பாரு! அவன் இருக்கருனே—கோவில்லே வேணுகோபாலன்—அவனே எதாவது ஒரு வழி காட்டுவான். என்ன சொல்றே?'

'உங்க தயவு சாமி... போயிட்டு வர்றேனுங்க'ன்னு சொல்லிட்டுப் போயிட்டான் ராம்சாமி. அவனுக்கு வழி நெடுக ஒரே குழப்பமா இருந்தது—'தர்மகர்த்தா சாமி சொல்றதுகூட நிஜம்தான் போல இருக்குது. ஆனா, அவர்கிட்டே இருந்து எரு வாங்கியிருந்தா தப்பாம கடனைத் தீத்துதான் இருப்பேன்! என் தலையெழுத்து இப்படி இருக்குது.' காலை இழுத்துகிட்டே நடந்து போயிட்டான் ராமசாமி.

தர்மகர்த்தா அப்படியே பேச்சு மூச்சு இல்லாம நின்னுட்டார்! மங்கம்மா மனசுக்குள்ளே எங்கேயோ ஒரு மூலையிலே, 'பாவம், அவனுக்கு எருவைக் குடுத்தா நல்லா இருக்குமே'ங்கற எண்ணம் மின்னிகிட்டிருந்தது.

'என்னுங்க! வாயைத் தெறந்து கேட்டான். நம்மகிட்டேதான் நிறைய இருக்குதே'ன்னு சொன்னு மங்கம்மா. அவ்வளவுதான்.

'நீ முதல்லியே ஒத்தை ஆளு இல்லே. இந்த மாதிரி தர்மப் பிரச்சனைகளைப் போட்டுக் குழப்பிக்காதே... நமக்கு இவ்வளவு இருக்குதுன்னு நினைக்கறதே பெரிய தப்பு. வெத்து அகங்காரம். கிருஷ்ண பகவான் என்ன சொன்னுரு—குடுக்கறது யாரு? வாங்கிக் கறது யாரு? கொல்றது யாரு, கொல்லப்பட்றது யாரு? சர்வம் நான் தான்னு சொன்னுரு. பவித்தரமான சிநேகிதங்க நாங்க. சிநேகத்தைக் காப்பாத்திக்கச் சொல்றியா? இல்லே மரக்கா குடுத்து முழம் குடுத்து மண்ணுலே கலந்துடச் சொல்றியா, சொல்லு? நெருங்கறதே நெருப்பு மாதிரியான எங்க வாழ்க்கை இப்படியே நடக்கணும். கடன்பட்டாலும், குடுத்தாலும் நாயாகவோ, நரியாகவோ மறுபடியும் பொறந்து அதைத் தீத்துக்கணும். இந்த ஜன்மம் இப்படியே பரமாத்மாவோட ஐக்கியமாயிடணுமே தவிர, இன்னொரு ஜன்மம் என்கற பேச்சை என் காதுலே விழக்கூடாது...'—அவரோட உபந்நியாசத்துக்கு முடிவே தென்படவில்லை.

'அப்பாடா! கொடியை அசைக்காமயே வேரையெல்லாம் ஆட்டி விட்டுடுறீங்க நீங்க'ன்னு சொன்னு மங்கம்மா.

'இதோ பாரு! உள்ளே போ... நின்னுகிட்டிருக்காதே, நிறைஞ்ச ஆளு நீ'ன்னு சொன்னுர் தர்மகர்த்தா திருப்தியோட.

அமாவாசை; நடு ராத்திரி. வானத்துக்கும் பூமிக்குமா ஒரேடியா பேய் மழை... மின்னலும், இடியும் இதயத்தைப் பிளந்துகிட்டிருந்தது... குடிசையிலே ராம்சாமி திகிலோட உக்காந்திருந்தான்.

பசியும் வேதனையும் அவனைப் பிழிஞ்சு எடுத்துகிட்டிருந்தது... எரு கிடைக்கலியேங்கற கஷ்டம்; நாளை கதி என்னங்கற வேதனை அவனை மூச்சுவிட முடியாம பண்ணிகிட்டிருந்தது. தூரத்திலேயிருந்து—'ராம்சாமீ! ராம்சாமீ!'ங்கற சத்தம் கேட்டுத் துள்ளி எழுந்தான்...'நான்தான் ராம்சாமீ!' என்கற சத்தம் தர்மகர்த்தா சாமிதுன்னு தெரிஞ்சுகிட்டான். திக்குமுக்காடி வாசல்லே தடுப்பு மட்டையை எடுத்தான். குடையை மடக்கிகிட்டு தர்மகர்த்தா உள்ளே வந்தாரு.

'என்னங்க சாமீ, நடுராத்ரி நேரத்திலே இப்படி வந்தீங்க?'

'வானம் இடிஞ்சு தலையிலே விழுந்துட்டுது ராம்சாமீ! ஆபத்திலே உதவற நண்பன் நீ இருக்கிறேன்னு எழுந்து விழுந்தடிச்சு ஓடி வந்தேன்!'

'என்ன ஆச்சுங்க, சாமி?'

தர்மகர்த்தாவின் தொண்டை அடைச்சிகிட்டுப் போயிட்டுது—அழுகை அடிச்சிகிட்டு வந்தது...

'அம்மாவோட விஷயம் இப்பவா அப்பவான்னு இருக்குது. பிரசவிக்க முடியாம பிராணவஸ்தை பட்டுகிட்டிருக்கரு. நீ உடனே மானுபுரத்துக்குப் போயி வைத்தியனைக் கூட்டிட்டு வந்தா தவிர அவ பொழைக்க மாட்டா. ராம்சாமீ! இன்னும் நின்னுகிட்டிருக்கிறியே? என் வீட்டு விளக்கைக் காப்பாத்து'ன்னு ராம்சாமியோட ரெண்டு கையையும் பிடிச்சிட்டார்.

ராம்சாமி ஒரு நிமிஷம் யோசனையிலே விழுந்தான்... மானுபுரம் அங்கேயிருந்து மூணு மைலு இருக்கும். வைத்தியன் வரலேன்னா... அம்மா செத்துப் போயிட்டா—அதுக்கு மேலே யோசனை ஓடாம நின்னு போயிட்டுது... தர்மகர்த்தாவோட பொறுமையும்கூட செத்துட்டுது.

'ராம்சாமீ! யோசனை பண்ணனும், நேரம் கடத்தினாலும் அம்மா பொழைக்க மாட்டா. அதுக்கப்பறம் நானும் இருக்க மாட்டேன்!'

'சாமீ!'

'என்ன?'

'அந்த லைட்டை இப்படிக் குடுங்க, போயிட்டு வந்துட்றேன்.'

ஒரு விநாடி தர்மகர்த்தா பேசல்லே... குடையும் டார்ச் லைட்டும் அவர் கையிலே இன்னும் இறுக்கமாயிட்டுது.

'கண்ணும் காலும் நல்லா இருக்கறவன். இருட்டுலே சிறுத்தைப் புலி மாதிரி சர வேகத்திலே போகக் கூடியவன் நீ... இது ரெண்டும் இல்லேன்னா நானு காலெடுத்து காலு வைக்க முடியாது.'

ராம்சாமி தலைக்கு ஏதாவது மறைப்பு போட்டுக்கலாம்னு தேடினான். ஒரே கோணி தர்மகர்த்தா வீட்டிலேயே இருந்து போயிட்டுது. ஹேமாக்குப் போத்தியிருந்த போர்வை மட்டுமே இருந்தது. அதை இழுத்துத் தலை மேலே போட்டுகிட்டு இருட்டிலே, வேகத்திலே போனான்... தர்மகர்த்தா இன்னொரு நிமிஷம் அங்கே இருந்துட்டு, மட்டையை இழுத்து, குறுக்கே போட்டுட்டு வீட்டுக்குப்புறப்பட்டுப் போனார். சின்னக் குழந்தை ஹேமா, குளிருக்கு இன்னும் கொஞ்சம் முடங்கிப் படுத்துகிட்டா.

மானுபுரம் நாட்டு வைத்தியன், ராம்சாமி சொன்னதைக் கேட்டு அவசரப்பட்டான். இவ்வளவு பெரிய கேஸைக் கைநழுவ விடக் கூடாதுன்னு நினைச்சான். இந்தக் கேஸை நல்லாப் பண்ணிட்டா சுத்து பக்கத்திலே பத்து ஊர்லே தனக்குப் போட்டி யாரும் இருக்க முடியாதுன்னு ஆசைப்பட்டான். மழைகூடக் கொஞ்சம் நின்னுது. சைக்கிள் மேலே புறப்பட்டுகிட்டே வைத்தியன்—'ராம்சாமீ! ரெண்டு நிமிஷத்திலே சாமியோட வீட்டுலே போயி விழுந்துடறேன். நீ நிம்மதியா பின்னாலே வா'ன்னு சொல்லிட்டு, 'சைய்'ன்னு போயிட்டான்.

ராம்சாமி வீட்டைப் பாத்து நடக்க ஆரம்பிச்சான்... அவன் மனசு சூன்யமா யிருந்தது. எந்த மாதிரி யோசனையும் வரக் காணோம். நரம்புங்க எங்கேயோ இழுத்துகிட்டிருந்தது. தன் மேலே தனக்கே என்னென்னு தெரியாத ஒரு வெறுப்பு வந்துகிட்டிருந்தது.

மழை நின்னும், இடியும் மின்னலும் குறையல்லே. பாதை வயல் எல்லாம் ஒரே சமுத்திரம் மாதிரி இருந்தது. ராம்சாமி பாதையை விட்டு வயலுங்க மேலே குறுக்கு வழியைப் பிடிச்சான். தோட்டத்துக்குக் கிட்டே வந்துகிட்டிருந்தான். அதுக்குள்ளே டமடமன்னு ஒரு இடி விழுந்தது... அதுதான் குடிசை மேலேயே விழுந்துதுன்னு அவனுக்கு ஒரு நிமிஷம் பிரமை ஏற்பட்டது! ஓட ஆரம்பிச்சான்... 'ஹேமா... ஹேமா'ன்னு பேய்க் கூச்சல் போட்டான். தர்மகர்த்தாவோட சொந்த வயலைத் தாண்டினா கோவில் மான்யம். தர்மகர்த்தா வயல்லே குறுக்கே விழுந்து ஓடினான்... முள்ளு, கல்லு ஒண்ணுத்தையுமே கவனிக்கலே. வெறி தலைக்கேறிட்டான்... அந்த வயல்லே ஒரு பெரிய கிணறு இருக்குதுங்கறதை அந்த துர்ப்பாக்கியசாலி மறந்துட்டான்...! 'ஹேமா... ஹேமா'ன்னு கத்திகிட்டே அந்தப் பெரிய கிணத்துலே விழுந்துட்டான். அவனோட கடைசிக் கூச்சல் மூச்சு ரெண்டும் கிணத்திலேயே கலந்து போயிட்டுது...

மறுநாள் காலையிலே தர்மகர்த்தா வீட்டிலே தங்கக்கட்டி மாதிரி ஆம்பளை குழந்தை பொறந்தான். அன்னைக்கி சாயந்தரம் ராம்சாமி பிரேதத்துக்குப் பஞ்சாயத்து நடந்தது. ஊராரோடுகூட தர்மகர்த்தாவும் ராம்சாமி பிரேதத்தோட சுடுகாட்டுக்கு வந்தார். தானே கிட்ட இருந்து தகன காரியங்க எல்லாம் நடத்தி வெச்சார். அன்னைக்கி முழுதும் ஹேமா அழுது அழுது, அலுத்துப்போய் தர்மகர்த்தா தோள் மேலேயே கிடந்தா. தர்மகர்த்தா ரொம்ப துக்கத்திலே முழுகிப் போயிட்டார்னு ஊராருங்க அடிக்கடி சொல்லிகிட்டாங்க.

'சாமி! அவன் குடும்பனை தீந்து போய்ச் சேந்துட்டான். அவனுக்கும் உங்களுக்கும் இருந்த பந்தம் சொல்ல முடியாது. இந்தப் பச்செக் குழந்தை பாரம் உங்க தலையிலே விழுந்தது. நீங்க தான் அதுக்கு கதி!'ன்னு சொன்னுங்க யாரோ சுடுகாட்டுகிட்டே.

'ராம்சாமி உயிருக்கு உயிரைக் குடுக்கற சிநேகிதன். எல்லாம் அவனோடவே போயிட்டுது. பற்றை வளத்துகிட்டா அப்பறம் அறுத்துக்க முடியாது. சாசுவதமில்லாத இந்த ஜன்மத்துக்கு பந்தங்க, சொந்தங்களே வளத்துக்க முடியாது என்றுலே'ன்னு சொன்னுர் தர்மகர்த்தா.

அப்பறம் கொஞ்ச நாள்ளே யார் புண்யத்திலோ ஹேமா அனாதை ஆச்ரமத்திலே சேர்ந்தாள். ஊராருங்க ராம்சாமிக்கும் தர்மகர்த்தாக்கும் இருந்த நட்பைப் பத்தியே மெச்சிக்கிறுங்களே தவிர ராம்சாமி திக்கில்லாம செத்ததைப் பத்தி ஒரு வார்த்தைக்கூடப் பேசறதில்லே.

எழுத்தாளர் அறிமுகம்

1. த்ரிபுரநேனி கோபிசந்த்

ஏதுவாதத்தைத் தெலுங்கு நாட்டில் பிரச்சாரத்திற்குக் கொண்டு வந்த ராமஸ்வாமி சௌதரியின் மகன் கோபிசந்த். உழவர் மகன். கற்றறிந்த எழுத்தாளர். இவர் எழுதிய புகழ்பெற்ற நாவல் 'அஸமர்த்துனி ஜீவனயாத்ரா' ஒரு ஏதுவாதியின் வாழ்க்கை பற்றியதாகும். 'பண்டித பரமேஸ்வர சாஸ்திரி வீலுநாமா' நாவலுக்கு எழுத்தாளர் மறைவுக்குப் பின்னர் மத்திய சாகித்திய அகாடெமி பரிசு கிடைத்தது. சில ஆண்டுகள் திரைப்படத் துறையில் பணியாற்றினார். ரேடியோவில் பணிபுரிந்தார். இலக்கியப் பணி, சத்திய ஆராய்ச்சி இரண்டையும் வாழ்க்கையில் பிணைத்துக்கொண்ட எழுத்தாளர் கோபிசந்த். ஓர் உழவனுக்கு நிலத்தின் பாலிருக்கும் பாசத்தை மிகநுட்பமாகக் கூறும் கதை இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள 'பாசம்'.

2. பாலகும்மி பத்மராஜு

'' அறிவியல் படித்தவர்கள் நாங்கள். ஏதோ ஒரு 'இஸம்' எங்களைக் கவர்ந்துவிடுகிறது. எங்கள் தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் ஏதோ ஒரு 'இஸத்'திற்குக் கட்டுப்பட்டு விடுகிறோம். பண்டைய போக்குகளாகட்டும், பழம்பெருமைகளாகட்டும் எங்களுக்கு முந்திய தலைமுறையைத் தூண்டிவிட்டது போல எங்களை உணர்ச்சிவசப்படுத்த முடியாது. தேசீயத்தை நாங்கள் எதிர்க்கவில்லை, ஆனால் அதைச் சிறப்பாக வணங்கும் நிலையில் நாங்கள் இல்லை. சம்பிரதாயம் வரையறுத்த ஒருவகைப் பாத்திரங்கள் என்றால் எங்களுக்குப் பிடிக்காது. மனிதத் தன்மையை, மனிதனின் தனித்தன்மையை நாங்கள் மன்னிப்போம். ஜாதிமத விஷயங்களுக்கு நாங்கள் அப்படியொன்றும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில்லை. ஆதலால் நாங்கள் படைத்திருக்கும் பாத்திரங்களை வாசகர்கள் அடையாளம் கண்டு அமைதி அடைவது சற்றுக் கடினமாகும்'' என்கிறார் பத்மராஜு.

இவருடைய 'காலிவான' (காற்றும் மழையும்) கதை நியூயார்க் ஹெரால்ட் ட்ரிப்யூன் பத்திரிகை நடத்திய உலகக் கதைப் போட்டி

யில் முதல் பரிசு பெற்றது. தெலுங்குக் கதைகளுக்கு உலகப் புகழ் வாங்கிக் கொடுத்தவர் இவரே. நாடகாசிரியராக, சினிமா எழுத்தாளராக இவருக்கு நல்ல பெயருள்ளது. இவருடைய கதைகள் தெலுங்கு வாழ்க்கைக்கு அடையாளச் சின்னங்கள் ஆகும். மனித சுபாவப் பரிசீலனை, கதை சொல்லும் திறமை வாசகர்களைத் திருத்தும் திறன் வாய்ந்தவை. 'படகுப் பயணம்' கதையில் தன்னைக் கொடுமையாக நடத்தும் புருஷனிடம் ஒரு வகையான பெண் கொண்டுள்ள எல்லையற்ற காதல் எவ்வளவு விசித்திரமானதென்பது புரியவரும். இந்தக் கதை படித்துக்கொண்டிருக்கும் வரையில் படகின் மேல்தளத்தில் படுத்துக்கொண்டு நீரில் மிதந்து செல்வது போலிருக்கும் வாசகருக்கு.

3. சலம்

திரு. குடிபாடி வெங்க்கடாசலம் ஒரு புயல். மூட பழக்க வழக்கங்களால் அழுகிப்போன சமூகத்திற்குச் சலத்தின் கதைகள் அரிவாள் வெட்டுக்கள் ஆகும். சலம் கதைகளைப் படித்தால் பெண்கள் கெட்டு விடுவார்களென்று அவர் நூல்களை எரிக்கக்கூட எரித்தனர். சம்பிரதாயங்கள், நீதிகள், நியாயங்கள் எல்லாவற்றின் மீதும் போர் தொடுத்தார் சலம். பெண், அவர் வணங்கும் தெய்வம். தீவிரவாதியாகச் சலம், பெண்ணுக்குச் செக்ஸ் விஷயத்தில் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்ற வாதத்தை உருவாக்கினுர். இன்றைய சமூகத்தில் பெண்கள் நிலையைப் பரிவோடு விமர்சனம் செய்து ஒரு பெரிய இலட்சியப் போராட்டத்திற்குச் சலம் காரணமானுர். கதைகளே அல்லாமல் 'ம்யூசிங்க்ஸ்'—'ஸ்த்ரீ'—'பிட்டல சிக்ஷண' போன்ற கட்டுரை நூல்களும் எழுதினுர். 'மைதானம்'—'ப்ராம்மணீகம்'—'அருணா'—'ஹம்பீ கன்யலு' முதலிய நாவல்களும், 'புரூரவ'—'சசாங்க'—போன்ற நாடகங்களும் எழுதியுள்ளார்.

விமர்சகர்கள், "சலம் தத்துவஞானியல்ல. தார்மீக நிலையில் முழுமை பெற்ற கற்பனைவாதி" என்கின்றனர். அவர் தற்பொழுது திருவண்ணுமலையில் ரமணுச்ரமத்தில் இருந்து வருகிருர். இது சலத்தின் சத்திய ஆராய்ச்சியின் இறுதிக் கட்டம். அவர் பள்ளி இன்ஸ்பெக்டராகவும், ஆசிரியப் பயிற்சிப் பள்ளியில் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றுர்.

இந்த 'தோஷக் காய்ச்சல்' கதையில் செக்ஸ் காரணமாகப் பெண் படும் தொல்லையை வர்ணிப்பதன் வாயிலாக எழுத்தாளர் உலகத்திற்கு அறைகூவல் விடுத்துள்ளார்.

4. புச்சிபாபு

மேற்கத்திய இலக்கியத்தின் தொடர்பு காரணமாகத் தற்காலத் தெலுங்குக் கற்பனை இலக்கியத்தில் புதிய போக்குகளை நுழைத்து அதைச் சிறப்பித்த மாபெரும் எழுத்தாளர்களில் ஒருவராகக் கருதத் தக்கவர் புச்சிபாபு. மனிதர்களின் மனங்களிலுள்ள ஆழத்தைக் கூர்ந்து காணக்கூடிய அரிய பார்வையாற்றல் உடையவர் அவர். வண்ணங்களையும், தூரிகைகளையும் துணையாகக் கொண்டு நாம் தேர்ந்தெடுத்த பொருளை முழுமையாக ஓவியன் வரைவது போல இந்த எழுத்தாளர் ஆற்றல் வாய்ந்த, தகுதியுள்ள சொற்களைப் பயன் படுத்தி, காட்சிகளைக் கண் முன்னர் நிறுத்துவது போல் சித்திரிக்கக் கூடியவர். இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக அவர் எழுதிய ஏராளமான கதைகளை, மற்றும் தெலுங்கு நாவல் இலக்கியத்தில் தலைசிறந்த மாணிக்கமாகத் திகழும் ' சிவரக்கு மிகிலேதி ' (இறுதியில் எஞ்சுவது) என்னும் நாவலையும் சொல்லலாம். திரு. சிவராஜு வெங்கட சுப்பா ராவு புச்சிபாபு ஆங்கில ஆசிரியராகச் சிறிது காலமும், பிறகு இறக் கும் வரையில் வானொலித் துறையிலும் பணியாற்றினர். பல நாட கங்கள் எழுதியுள்ளார். ' ஷேக்ஸ்பியர் இலக்கிய மதிப்பீடு ' என்னும் இவருடைய ஆய்வு நூலுக்கு ஆந்திர பிரதேஷ் சாகித்திய அகாடெமி பரிசு கிட்டியது.

அவள்—அவன்—காந்தம்—இரும்புத் துண்டுகள்—இந்தக் கவர்ச் சியைக் கூர்ந்து பார்த்துப் பின்னிய இந்தக் கதையில் அமைந் துள்ள மனத்தத்துவப் பரிசீலனை புச்சிபாபு அவர்களுடைய படைப் புக்கு ஒரு மாதிரித் துணுக்காகும்.

5. கொடவட்டிகண்ட்டி குடும்பராவு

கதை எழுதுவது ஒன்றும் மந்திர வித்தை அல்ல ; அது மிகவும் எளிதானது என்று நிரூபித்த எழுத்தாளர் திரு. கொடவட்டிகண்ட்டி குடும்பராவு ஆவார். இவர் எழுதிய கதைகள் அனைத்தும் நடுத்தர வகுப்பினரின் வாழ்க்கைக்குக் கண்ணாடி பிடித்தது போலிருக்கும். தெலுங்கு நாட்டின் நடுத்தரக் குடும்பங்களை எதிர் கொள்ளும் பிரச்சனைகள் யாவும் இவருடைய கதைகளின் கருக்களாகும். இளைஞன், இளம் பெண் காதல் கதைகளில் தொடங்கி ' வர்க்கப் போராட்டம் ' வரை எல்லாம் இவர் தொட்டு விட்டவைதாம். இவர் படைப்புக்களுக்கு மெருகு கொடுப்பது இவருடைய அலாதியான நடையே ஆகும். இவர் கதை எதுவானாலும் நீரோட்டம் போல்

அமைந்திருக்கும். இவர் அரசியலில் மார்க்சிஸ்ட் தீவிரக் கோட்பாட்டைக் கடைப்பிடிப்பவர். இந்திய மொழிகள் பலவற்றில் வெளியாகி வரும் 'சந்த மாமா' மாத இதழின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி, குழந்தை இலக்கியத் துறையில் சிறப்பாகச் சேவை புரிந்து வருகிறார்.

தெலுங்கில் எளிய விஞ்ஞானம் என்ற பெயரில் விஞ்ஞான நூல்களைச் சாதாரண வாசகர்கள் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் எழுதியுள்ளார். தற்காலத் தெலுங்கு இலக்கியத்தில் உள்ள மிகச் சில ஆற்றல் மிக்க திறனாய்வாளர்களில் இவர் குறிப்பிடத் தக்கவர். இவருடைய 'தார' எனும் நாவலுக்கு ஆந்திர பிரதேஷ் சாகித்திய அகாடெமி பரிசு கிட்டியது.

சமூகத்தில் உயர்ந்த ஜாதிப் பெண் தாழ்ந்த ஜாதி இளைஞனைக் கலப்புக் கல்யாணம் செய்துகொண்டால், அதிகமாக நஷ்டப்படுவது தாழ்ந்த ஜாதி இளைஞன்தான் என்று அறிவிக்கும் கதை 'பார்வதி கல்யாணம்.'

6. ராசகொண்ட விஸ்வநாத சாஸ்திரி

திரு. ராசகொண்ட தொழில் துறையில் வழக்கறிஞர். கதைகளிலும் வழக்கறிஞரே. இன்றைய சமுதாயத்தில் உயர் வகுப்பினரின் அநியாயங்களுக்கு, அதிகாரங்களுக்கு அன்றாடம் ஆளாகிச் சித்ரவதைப்படும் பரிதாபத்துக்குரிய தாழ்ந்த வகுப்பினர் சார்பில் வக்காலத்து வாங்கிக்கொண்டு, தம்முடைய ஒவ்வொரு படைப்பிலும் சமூக, பொருளாதார நியாயத்திற்காக 'வாதிக்கிறார்.' சமூகத்தின் காலடியில் சிக்கி ஒவ்வொரு விநாடியும் பயந்து பயந்து வாழ்ந்து வரும் கீழ்மட்டச் சகோதரர்களின் பிரச்சனைகளை, அவற்றால் வரும் துன்பங்களை அவர்களுடைய மொழியிலேயே பக்குவமாக இதயத்தில் தைக்கும்படியாகச் சொல்லி, அத்தகைய மக்கள்பால் பரிவு உணர்ச்சியைப் 'பிழியக்' கூடிய தனித்திறமை யுடையவர். ரா. வி. சாஸ்திரி கதை சொல்லும் பாணி மிகவும் நுட்பமானது. அவருடைய சொற்களால் தவிர அதைப் பிறர் விளக்க இயலாது.

"ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் தான் எழுதுவது எந்த நல்லதுக்குத் தீமை செய்கிறதோ, எந்தக் கெடுதலுக்கு உதவி செய்கிறதோ என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டிய தேவை உள்ளது என்று நான் நினைக்கிறேன். நன்மைக்குத் தீமை, கெடுதலுக்கு உதவி செய்யக் கூடாதென்று நான் கருதுகிறேன்" என்று கூறுகிறார் அவர். தெலுங்கு நாவல் உலகத்தில் வெற்றிக்கொடி நாட்டிய நாவல்களில் 'அல்ப

ஜீவி' சிறப்பாகக் கருதத் தக்கது. [ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸின் 'சிந்தனைத் தொடர்நிலைப்' பாணியில் வந்த முதல் தெலுங்கு நாவல் இவருடைய 'அல்பஜீவி'] ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ் எழுத்துப் பாணியை முதன் முறையாகத் தெலுங்குக் கதைகளுக்குப் பயன்படுத்தியவர் இவரே.

பதநீர் மதுவிலக்குச் சட்டம் ஆந்திராவில் கொண்டுவந்த பல தொல்லைகளை விவரித்து அற்புதமாக எழுதப்பட்ட இவருடைய 'ஆறுசாரா கதலு' ஆந்திராவில் ஒரு புயலை வீசி அனைவரையும் சிந்திக்க வைத்தது. அதிகார கர்வத்திற்குச் செல்வச் செருக்கு துணையானால் மேல் வகுப்பினர் எத்தகைய கொடுமைகளை இழைப்பர் என்பதை இவர் தம்முடைய 'நிஜம்' என்ற நாடகத்தில் வெளிப்படுத்தினார். இவருடைய கதைத் தொகுப்பிற்கு ஆந்திரபிரதேஷ் சாகித்திய அகாடெமி பரிசு கிட்டியது.

மனித சுபாவம் சில சில சமயங்களில் எத்தனை வெறிப் போக்குகளுக்கு ஆளாகிறதோ அதை இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள 'மா மரம்' அற்புதமாக விளக்கும்.

7. தேவரகொண்ட பாலகங்காதர திலக்

திரு. திலக் சிறப்பாக ஒரு கவிஞர். ஆந்திர நாட்டில் வந்த பாவ கவிதைத் துறைக்கும், மறுமலர்ச்சிக் கவிதைத் துறைக்கும் தூண் போன்றவர். பிறகு வந்த வசன கவிதைத் துறையையும் தம் வசன கவிதையால் வளப்படுத்திய ஆற்றல் மிக்கவர். 'அம்ருதம் குரிஸின ராத்திரி' (அமுதம் பெய்த இரவு) என்ற கவிதைத் தொகுப்பிற்கு இவருடைய மறைவிற்குப் பின்னர் ஆந்திரபிரதேஷ் சாகித்திய அகாடெமி பரிசு வழங்கியது. கதைப் படைப்பில் தலைசிறந்த மேற்கத்திய எழுத்தாளர் சித்திரிக்கும் துறையில் சாதித்த முழு நிறைவு திலக் எழுதிய கதைகளில் காட்சியளிக்கிறது. இவருடைய கவிதைகளில் காணப்படுவது போலவே கதைகளிலும் பரிவு உணர்ச்சி சிறப்பு அம்சம் ஆகும். வாழ்க்கையைத் தனிக் கோணத்திலிருந்து அலசிப் பார்த்துச் சற்றும் எதிர்பாராத சூழ்நிலைகளை, அவை மரபுமுறைக்குக் கட்டுப்படாமற் போனாலும் பரிவோடு சித்திரித்து, படிப்பவர் இதயங்களைப் பிணைத்துவிடும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்.

'ஆசைக் கதிர்' என்ற இந்தப் படைப்பை—கவிதைகள் எழுதிய கை எழுதிய கதை என்பதா? இதயத்தை உருக்கும் காவியம் என்பதா? பசியைப்பற்றிய அப்ஸ்டிராக்ட் ஓவியம் என்பதா? என்ன சொல்வது?

8. சாகண்ட்டி சோமயாஜுலு

தெலுங்கு எழுத்தாளர்களில் 'சாசோ'வாகப் பெயர் பெற்ற திரு சோமயாஜுலு செக்கோவ் போன்ற எழுத்தாளராவார். இவர் ஏராளமான கதைகள் எழுதவில்லை எனினும், எழுதிய சில கதைகள் சிறந்து விளங்குகின்றன. தாம் எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்குத் தக நடையையும் பாணியையும் ஒவ்வொரு கதைக்கும் மாற்றுவார். சமூகத்திற்குப் பயன்படாத கதைகள் எழுதுவது வெற்று வேலை என்பது இவருடைய கொள்கை. சமூக நியாயத்திற்காகப் போராடும் நோக்கத்தை இவர் ஏற்றுக் கொள்கிறார். அதர்மங்களாகட்டும் சித்தாந்தங்களாகட்டும், வெறும் பிரச்சார தோரணையில் அமைந்து கதைப் போக்கைப் பாழடிக்கும் முறையில் சொல்வது இவருக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்காது. கதைகள் இயற்கையாக அமைந்து, நம் மக்களின் வாழ்க்கையை முற்றிலும் பிரதிபலிப்பதாக இருக்கவேண்டும் என்பது இவருடைய கோட்பாடு. கத்திகள் போன்ற 'சாசோ'வின் கதைகள் எந்த அளவுகோல்களை வைத்து அலசிப் பார்த்தாலும் உலகத்தின் பல்வேறு மொழிகளில் வரும் எந்தக் கதைகளுக்கும் குறைந்ததல்ல. எல்லார்க்கும் பொருந்தும் வகையில் அமைந்திருப்பதே இதற்குக் காரணம்.

இந்த 'வயலின்' கதை நடுத்தர வகுப்பைச் சேர்ந்த தெலுங்குக் குடும்பங்களில் மறைந்து கொண்டிருக்கும் மரபு வழிச் சங்கீதச் சுவைக்கு ஓர் அடையாளச் சின்னம். மறைந்து கொண்டிருக்கும் சங்கீதச் சுவைக்குப் பெயரளவில் சின்னமாக வீட்டில் எஞ்சியிருந்த வயலின், நோயாளியான ஓர் இல்லாளின் இதயத்தில் தாய் இடத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்கிறது. வயலினிடம் உள்ள பற்று, தாயிடம் உள்ள பற்றாக மாறிப்போவது இந்தப் படைப்பின் சிறப்பு.

9. பெதிபொட்ள சுப்பராமய்யா

இளைய கதாசிரியர்களில் திரு. சுப்பராமய்யாவின் பாணி மிகவும் சிறப்புடையதாகும். சாதாரண வாழ்க்கையை மிகவும் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து கதைக் கருவாகத் தேர்ந்தெடுப்பார். மனிதத் தன்மையின் போக்கை அற்புதமாகச் சித்தரிப்பார். கதைகள் எத்தகைய போலித்தன்மையும் இல்லாமல் இயற்கையாக அமைந்து வாசகர் உள்ளங்களில் ஆழப் பதியும் தன்மை வாய்ந்தன. சுப்பராமய்யா உண்மைக் கதைச் சிற்பி ஆவார்.

இத்தொகுப்பில் உள்ள 'பூர்ணுகுதி' கதைக் கரு, புரோகிதம் செய்யும் பிராம்மண வாழ்க்கைத் தொடர்பானது. பிணங்களைச் சுமப்பவர்கள், கருமாதி காரியங்களை நடத்திவைப்பவர்கள், இழிவான தானங்களை வாங்கிக் கொள்பவர் சிலர் இருப்பர். இவர்களுடனே இவர்களுக்குத் தகராறுகள் வரும். இத்தகைய இழிவான, மட்டமான வாழ்க்கையையும் ஒரு பெரும் இலட்சியத்துக்காக, இந்தக் கதையில் வரும் ராமேசம் நடத்தி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. வாழ்க்கை எவ்வளவு மட்டமாக இருப்பினும், ஏதோ ஓர் ஆசை துருவநட்சத்திரம் போல் நடத்திக் கொண்டிருக்கும். இத்தகைய மக்களின் வாழ்க்கை இந்தியா முழுவதும் ஒன்று போலவே இருக்கும்.

பெயர் பெற்ற வார இதழ்கள் நடத்திய கதைப் போட்டிகளில் இந்த எழுத்தாளர் பல முறை பரிசுகள் பெற்றிருக்கிருர். இவருடைய நாவல்கள், கதைத் தொகுப்புக்கள் விமர்சகர்தம் பாராட்டைப் பெற்றுள்ளன. இவர் விஜயவாடா லயோலாக் கல்லூரியில் தெலுங்கு விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றி வருகிருர்.

10. அவசரால ராமகிருஷ்ண ராவு

வாழ்க்கைக்கு மையமானவள் பெண். இலக்கியத்திற்கும் அது பொருந்தும். இந்த உண்மையை உணர்ந்து எழுதிவரும் தெலுங்குக் கதாசிரியரில் குறிப்பிடத்தக்கவர் திரு. ராமகிருஷ்ண ராவு. வாழ்க்கையைப் பொறுத்தவரை பெண்களுக்கு இருக்கும் நடுத்தரமான போக்கிற்கு இவர் தம் கதைகளில் முக்கியத்துவம் தருகிருர். எழுத்தாளரிடம் உள்ள இந்தப் போக்கின் காரணமாக இவர் கதைகளிலும் நாவல்களிலும் பெண் பாத்திரங்கள் முக்கியமாகத் தென்படுகின்றன. சாமர்த்தியம் நிறைந்த உரையாடல்கள் இவருடைய தனிச் சிறப்பு. 'அர்த்துருன்ன கதலு' எனும் இவருடைய நூலுக்கு ஆந்திர பிரதேஷ் சாகித்திய அகாடெமி பரிசு கிட்டியது. 'சம்பெங்கலூ சன்ன ஜாஜுலு' எனும் இவருடைய நாவல் வாசகர்தம் மதிப்பைப் பெற்றது. 'ஐதுரக்கால ஆத்மஹத்யலு' எனும் அண்மையில் வெளி வந்த இவருடைய கதைத் தொகுப்பு பாராட்டைப் பெற்றுள்ளது. இவர் தொழில்—ஆங்கில ஆசிரியர் பணி. வாழ்வது—பரம்புரம்.

சாதாரண மனிதனுக்குள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் நற்பண்பு வெளியே தலைகாட்டி வருவதாக அமைந்துள்ள இந்தக் கதை (தெய்வப் பல்லக்கு) அவசரால அவர்களின் படைப்புக்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டுப் போன்றது.

11. கொம்மூரி வேணுகோபால ராவு

விஞைடியும் ஓய்வு கிடைக்காத டாக்டர் வேலையை பார்த்துக்கொண்டு எண்ணற்ற நாவல்களையும் கதைகளையும் எழுதுவது சாதாரணமான விஷயமல்ல. இன்றைய தெலுங்கு வாசகர் உலகம் மிக அதிகமாகப் பெண்களின் படைப்புக்களைப் பாராட்டி உற்சாகப்படுத்தி வருகிறது. மார்க்கெட்டில் பெண்களுடைய படைப்புகளுடன் போட்டிப் போட்டு நிற்கக்கூடிய இலக்கியத்தை எழுதிய பெருமை டாக்டர் வேணு கோபால ராவுக்கே சேரும். நாவல்களில் இவருடைய கதாநாயகிகள் இலட்சியப் பெண்களாகத் திகழ்வதே இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். இவர் முதலில் எழுதிய 'பெங்க்குடில்லு' (ஓட்டு வீடு) நாவலுக்குத் தெலுங்கு பாஷா சமிதியின் பரிசு கிடைத்தது. அதற்குப் பிறகு எத்தனையோ நாவல்களை வெளியிட்டார். இவற்றில் 'பெங்க் குடில்லு'க்குப் பிறகு பேரளவில் மக்களிடையே புகழ்ப்பெற்ற நாவல் 'ஹௌஸ் சர்ஜன்.' இது மருத்துவத் தொழிலுக்குத் தொடர்பான சிறப்புப் படைப்பு. தெலுங்கு வாசக வட்டத்தில் நாவலாசிரியராக இவருக்கு எவ்வளவு பெயருள்ளதோ, கதாசிரியராக அதற்கு மேலும் புகழுள்ளது.

இவர் நூற்றுக் கணக்கான கதைகள் எழுதிப் புகழ் பெற்றுள்ளார். இவருடைய கதை அமைப்பு கரடுமுரடாக இல்லாமல் மிகவும் மென்மையாக இருக்கும். சித்தாந்தங்களின் தொல்லைக்கு, 'இஸம்' களின் வம்புக்குப் போக மாட்டார். கதைக் கரு சாதாரணமாக நடுத்தர வகுப்பிற்கும், இதற்குச் சற்று உயர்ந்த வகுப்பிற்கும் மட்டுமே தொடர்பு கொண்டிருக்கும்.

மரமாக மாறிய மனிதன், மீண்டும் மனிதனாக மறுபிறவி எடுக்க—அகங்காரம் அழிந்து இனிமையாக முடியும் இந்தக் கதை, சர்ஜனின் கத்தியைப்போல் இலக்கை நோக்கி நேராக, கூர்மையாக இயங்குவதைக் கவனிக்க முடியும்.

12. புராணம் சூர்யபிரகாச ராவு

சாதாரண நடுத்தர வகுப்புக் குடும்ப வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் 'ஜீவன கங்க' நாவல் மூலம் இந்த எழுத்தாளர் தெலுங்கு வாசகர்களின் சிறப்புப் பாராட்டைப் பெற்றுவிட்டார். தெலுங்குக் குடும்பங்களில் பெண்களின் மனப்போக்குகளையும், அவற்றால் எழும் நுட்பமான பிரச்சனைகளையும் கவனத்தோடு சித்திரிக்கக்கூடிய ஆற்றல் இந்த எழுத்தாளரின் தனிச் சொத்து. பல கதைகள், சில நாவல்கள்

எழுதியுள்ளார். 'காக்குலு', —'களிக்க போசலு' (புல் இலைகள்) இவருடைய கதைத் தொகுப்புக்கள்.

'காக்கைகள்' கதையில் சம்பிரதாயத்திற்குத் தவருன பொருள் கற்பித்து, விளக்கங்கொடுத்து ஓர் ஏழைக் குடும்பத்திற்கு உதவி கிட்டாதபடி உற்ருர் தடையிட்ட முறை அழகாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. சிரார்த்த காரியங்களில் காக்கைகளுக்குப் பிண்டம் போடுவது எனும் வழக்கத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்தக் கதை உண்மையில் நூற்றுக்கு நூறு அளவு தெலுங்கனே எழுதக்கூடிய தெலுங்குக் கதையாகும்.

இந்த எழுத்தாளர் விஜயவாடாவில், ஆந்திர பிரதேஷ் கைத்தறிக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் பணியாற்றி வருகிருர்.

13. முள்ளபூடி வெங்க்கடரமண

தெலுங்குக் கதை வானத்தில் ஒரு மின்னல் முள்ளபூடி வெங்க்கடரமண. 'குடும்பப் பிணைப்பை' மையமாகக் கொண்டு தற்காலத் தெலுங்கு இளைஞர்தம் மனதைக் கவரும் வண்ணம் நுட்பமான கதைகளை எழுதிய பெருமை திரு. வெங்க்கடரமணுவைச் சாரும். இவருடைய கலைத்திறமைக்கு வரையறை இல்லை. மிகவும் நகைச் சுவையுடன் கூடிய இவருடைய நடை வாசகர்களின் உள்ளங்களைக் கவரக் கூடியதாகும். நெடுங்காலம் இவர் பத்திரிகை எழுத்தாளராகப் பணியாற்றினர். தொழில் முறையில் இவர் எழுதிய எண்ணற்ற படைப்புக்கள் இவரை வெறும் நகைச்சுவை எழுத்தாளர் என்று வாசகர்கள் நினைக்குமாறு செய்தன. சார்லி சாப்ளின் நகைச் சுவையைப்போல, இவருடைய கதைகளில் மேலுக்குத் தெரியும் நுட்பமான நகைச்சுவையின் ஊடே சோகம் மறைந்திருக்கும். 'ஜனதா எக்ஸ்பிரஸ்'—'மகாராஜா—யுவராஜா'—'சாட்சி' முதலிய கதைகள் இதற்கு எடுத்துக்காட்டு. கடந்த பத்தாண்டுகளில் தெலுங்கில் வெளியாகிய சிறந்த அங்கத நூல் இவருடைய 'ராஜக்கீய பேத்தாள பஞ்சவிம்சதி' (அரசியல் வேதாள ஐயிருபது). தேர்தலுக்கு முன்னுல் தெலுங்கு நாட்டில் நிலவும் அரசியல் சூழ்நிலையைக் கண் முன்னர் நிறுத்துவதுபோல, அங்கதப் பாணியில் சித்திரித்த இந்த நூல் திரு. ரமணுவின் படைப்புத் திறனுக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும்.

'வேட்ட' — 'இத்தரம்மாயிலு — முக்குரப்பாயிலு' — 'முள்ளபூடி கதலு'—'ஜனதா எக்ஸ்பிரஸ்'—தெலுங்கு வாசகர்களைப் பெரிதும்

கவர்ந்த இவருடைய கதைத் தொகுப்புக்கள். திரைப்பட எழுத்தாளராக இவர் மிகவும் புகழ் பெற்றுள்ளார்.

மலைபோன்ற உண்மையை, கண்ணனின் குழல் நாதத்தைப்போல இனிமையாக, மறக்க முடியாத வகையில் உணர்த்தும் இந்தக் கதை எழுத்தாளரின் ' காணிக்கை 'களில் தலைசிறந்ததாகும்.

14. மதுராந்தகம் ராஜாராம்

திரு. மதுராந்தகம் ராஜாராமின் கதைகள் பெரிய மனிதப் பாணியில் நிதானமாக இனிமையாக இருக்கும். சித்தூர் ஜில்லாவின் கிராம அழகு அவருடைய கதைகளில் பொலிவு பெற்று விளங்குகிறது. அங்குள்ள வயல்கள், தோட்டங்கள், சாலைகள், கிணறுகள், மக்கள், அவர்களுடைய வாழ்க்கை இவருடைய கதைகளில் பொருந்தி மிளிர்கின்றன. இலக்கியத்தால் வாசகர்களுக்கு நன்மை விளைய வேண்டும் என்பது ராஜாராம் அவர்களுடைய நம்பிக்கை. தீவிரமான அரசியல், சித்தாந்தங்கள் இவ்வம்புக்கு இவர் போவதில்லை. வர்ணனை ஆற்றல் இவரிடம் நிரம்பியுள்ளது. இவை பார்வைக்கு எல்லாம் புதுமையாக, விநோதமாகத் தென்படும். இவருடைய கதைத் தொகுப்பிற்கு ஆந்திர பிரதேஷ் சாகித்திய அகாடெமி பரிசு கிட்டியது.

இவரது தொழில் ஆசிரியப் பணி. மென்மையான போக்குள்ளவர். இருப்பிடம் சித்தூர் ஜில்லாவில் மொகரால. இவருடைய கதைகள் யாவும் தொகுப்புக்களாக, நூல் வடிவத்தில் வெளிவந்துள்ளன. ' கம்மதெம்மர ' — ' வக்ர கத்துலு — இதர கதலு ' — ' த்ரிசங்க்குடி ஸ்வர்க்கம் '—நாவல், ஆகியவை இவருடைய சிறந்த நூல்கள்.

இத் தொகுப்பில் உள்ள ' இன்பத் தென்றல் ' (கம்ம தெம்மர) கதையில் மணமகன் மேல் இரக்கம் கொண்டு மணமகள் சாலுவை கொண்டுவந்து போர்த்திய முறை வாசகர்தம் இதயத்தைக் கிளர்ச்சியூட்டி இனிய நினைவுகளைத் தூண்டிவிடும்.

திரு. ராஜாராமின் கதைகள் முழுக்க முழுக்கத் தெலுங்குக் கதைகள்.

15. அபூரி சாயா தேவி

திருமதி. அபூரி சாயா தேவி அவ்வப்பொழுது கதைகள் எழுதி வருகிறார். இவர் புது தில்லியில் நூல்நிலையக் காப்பாளராகப் பணியாற்றி வருகிறார். பெயர் பெற்ற கவிஞர், எழுத்தாளர்

திரு. அபூரி வரதராஜேஸ்வர ராவ் அவர்களின் மனைவியார் சாயா தேவி. சில பத்திரிகைகளை, ஓரிரண்டு கவிதைத் தொகுப்புக்களை இவர் செப்பனிட்டு வெளியிட உதவினர்.

இந்தச் 'சுக முடிவு' தூக்கம் பிடிக்காத ஒரு பெண்மணியின் சொந்தக் கதை. ஒரு பெண் தன் வாழ்க்கையைப் பிறந்ததிலிருந்து பரிசீலனை செய்யும் முறை அற்புதமாக அமைந்துள்ளது. இந்தக் கதை ஒரு மாணிக்கம்! இத்தகைய படைப்பு பெண்களால்தான் இயலும் என்பது படிக்கும்பொழுது தோன்றுவது தப்பாது.

16, 'ஸ்மைல்'

திரு. 'ஸ்மைலி'ன் முழுப் பெயர் இஸ்மாயில் ஆகும். திரு. இஸ்மாயில் மிகக் குறைந்த கதைகளே எழுதியுள்ளார். இவர் ராமச்சந்திரா புரத்தில் வணிக வரி அலுவலராக உள்ளார்.

இவருடைய கதைகள் சற்றும் கவலைப்படாமல் துணிச்சலோடு எழுதியவை போலிருக்கும். பரம்பரைக் கட்டுப்பாடுகள், நாணத் தக்க விஷயங்கள் என்பவற்றை இலட்சியம் செய்யாமல் எழுதும் விறுவிறுப்பான எழுத்தாளர். கதைகளில் 'செக்ஸை' யதேச்சை யாகப் பயன்படுத்தினாலும் இவர் எழுதியவை 'செக்ஸ்' கதைகள் அல்ல. சமூகத்தின் அடிமட்டத்தில் வாழும் தாழ்ந்த எளிய மக்களின் வாழ்க்கையை இவர் தம் கதைகளில் பெரிதும் பிரதிபலிக் கிறார்.

இத் தொகுப்பிலுள்ள 'காலி புட்டிகள்' கதை இஸ்மாயிலுக்கு மிகவும் பெயர் வாங்கித் தந்தது. ஆஸ்பத்திரி முன்னால் காலி புட்டிகள் விற்று வாழும் இரண்டு பெண்கள் இடையே புட்டி விற்பதை முன்னிட்டு உண்டான பூசல் இந்தக் கதையின் கரு. இந்தக் கதை இதயத்தைப் பிழிந்தெடுக்கக் கூடியதாகும். தெலுங்கு வாசகரிடையே தீவிரமான எழுச்சியை உண்டாக்கிய கதை 'காலி புட்டிகள்.' இவருடைய 'சமுத்ரம்' எனும் கதையும் ஒரு பரபரப்பை உண்டாக்கிவிட்டது.

17. வீராஜீ

திரு. வீராஜீயை எல்லாரும் 'தொலி மலுப்பு (முதல் திருப்பம்) வீராஜீ' என்று குறிப்பிடுவர். பத்திரிகை எழுத்தாளராகப் பணி புரிந்து, சுவாரஸ்யமான நாவல்கள், கதைகள் எழுதிப் பெயர் சம்பாதித்துக்கொண்ட இளைஞர்களில் வீராஜீ ஒருவர். நடுத்தர

வகுப்பைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் வாழ்க்கை இவருடைய படைப்புக் களின் அடிப்படை. நடுத்தர வகுப்புத் திரிசங்கு சுவர்க்கத்தைக் கேலி செய்து பரிகசிப்பதிலே வீராஜீ ஒப்பற்றவர். இவருடைய நாவல்கள் பல பெயர் பெற்றன. அவற்றில் தனிச் சிறப்பு பெற்றது 'தொலி மலுப்பு.' இதில், பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கும் மாணவ மாணவியர் வாழ்க்கையை மிக நுட்பமான முறையில் சித்திரித்தார். சென்னையிலிருந்து வெளியாகும் ஒரு சிறந்த தெலுங்கு வார இதழில் ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றிய இவர், இப்பொழுது விஜயவாடாவில் அதே நிறுவனம் நடத்தும் செய்தித் தாளில் பணியாற்றி வருகிறார்.

நடுத்தர வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒருவரின் மனத் தத்துவத்தை லாட்டரியின் பின்னணியில் சித்திரிக்கும் சுவையான கதை இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள 'இலட்சம்.'

18. பலிவாட காந்தா ராவு

திரு. காந்தா ராவு இலட்சியவாதி. மனிதனின் வளர்ச்சி, அவனுடைய நன்னடவடிக்கையின் மேல் ஆதாரப்பட்டுள்ளது என்பது அவருடைய நம்பிக்கை. வட விசாகை மாவட்டம், அதன் சுற்றுப் புற மக்களின் வாழ்க்கையை யொட்டிய கதைகள் எழுதுவதில் காந்தா ராவு முதன்மையானவர். இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாகக் கதைகள், நாவல்கள் எழுதி வருகிறார். யதார்த்த வாழ்க்கைச் சித் திரங்களைத் தீட்டுவதில் ஆற்றல் மிக்கவர். கதை போன்ற, ஆனால் கதை அல்லாத சிறந்த படைப்புக்கள் படைக்கும் தெலுங்குக் கதாசிரி யர்களிடையே முக்கியமான தோர் இடம் இவருக்கு உண்டு. மனிதத் தன்மையின் மதிப்பீடுகளைப் பொருத்திச் சொல்வது இவர் கதை களின் உயிர்நாடி. நடுத்தர வகுப்பினரின் நிலையைச் சித்திரித்து இவர் எழுதிய 'தொங்கலு' (திருடர்கள்) கதை தெலுங்கில் முதல் தரமான கதையாகும். நடுத்தர வகுப்பினரின் குடும்ப வாழ்க்கை வரலாறுகளில் காதல் கதைகள் பொருத்தி எழுதுவதில் தொடங்கிய இவருடைய எழுத்துக்கள், மிகச் சிறப்பாக அமைந்து அமுதத் துளிகள் போல் இன்பமூட்டி வந்தன. கிராம வாழ்க்கையில் அலுப் படைந்து, கிராமங்களை விட்டுப் பட்டணங்களுக்குத் திரண்டு சென்று, சூழ்நிலைகளைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் அவதிப்படு வதை மிக அழகாக விளக்கும் சிறந்த நாவலான 'தகாபடின தம்முடு'வும், 'புண்யபூமி' என்ற நாவலும் இவருக்குப் புகழைத் தந்தன. இவருடைய அண்மைக்கால வெளியீடுகளில் 'ஆதர்ச வாதம்'—'தொத்திக சிந்த்தன' சிறப்புப் பெற்று வருகின்றன.

தற்பொழுது தில்லியில் 'நேவல் ஆர்மமெண்ட் சப்ளை' அலுவலகத்தில் ஸ்டாஃப் ஆபீசராகப் பணியாற்றி வருகிறார்.

இது வெறும் 'கீரியின் கதை' (முங்கீஸ கத) அல்ல ; அன்புக்கும் கொடூரத்துக்கும இடையில் உள்ள தூரத்தை அளந்து சொல்லும் கதையாகும்.

19. பீனு தேவி

'ராதம்ம பெள்ளி ஆகிபோயிந்தி' (ராதம்ம கலியாணம் நின்றுவிட்டது) என்ற கதையோடு கதையுலகத்துள் நுழைந்த 'பீனு தேவி' வாசகர்களைத் திடுக்கிடச் செய்யும் கதைகளை எழுதினர். இவருக்குத் திரு. ராச்சகொண்ட விஸ்வநாத சாஸ்திரி குரு ஆவார். தெலுங்கு நாவலைவிடத் தெலுங்குக் கதையின் நிலை உயர்ந்தது என்பதை இவருடைய படைப்புக்களைக் கொண்டு ஊகிக்க முடியும். கதை சொல்லும் பாங்கு, இவருடைய நடை, எடுத்துக் கொள்ளும் கதைக் கரு வாசகர்களைத் திக்கு முக்காடச் செய்துவிடுகின்றன. 'ராதம்ம பெள்ளி ஆகிபோயிந்தி'—'ஃபஸ்ட் கேஸ்' என்ற பெயர்களில் இவருடைய கதைத் தொகுப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன.

பீனு தேவியின் முதல் நாவல் 'ஹாங் மி க்விக்' ஒரு முக்கியத் தெலுங்கு வார இதழில் தொடர்கதையாக வெளியாகி, அறிவுசான்ற வாசகர்களின் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றது.

இத் தொகுப்பிலுள்ள 'தாங்க்ஸ் ஃபார் தி பி.எம்.'—டாக்டர்களின் திருவிளையாடல்களை அற்புதமாகச் சித்திரிக்கும் கதையாகும்.

20. ஆச்சண்ட்டி சாரதா தேவி

திருப்பதி ஸ்ரீ வேங்கடேஸ்வர பல்கலைக்கழகத்தில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார் திருமதி. சாரதா தேவி. மிக நல்ல கதைகள் எழுதிய ஒரு சில பெண்களில் இவர் ஒருவர். அதிகமாக எழுதுவதில்லை. பற்று, பாசம் போன்ற கதைக் கருக்களைத் தேர்ந்து கொள்பவர். கதைகளில் காணப்படும் இவருடைய இயற்கை வருணனைகளில் கவிதைத் தன்மை காணப்படும். பண்டைய இலக்கியத்தில் இவர் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருப்பதால் இவருடைய கதைகளில் மரபுப் போக்கு அதிக அளவு இடம் பெற்று ஒரு தனித் தன்மையுடன் மனநிறைவைத் தரும். ஒரு வகையான சோகம், எதையோ இழந்துவிட்ட வேதனை, தனிமைத் துன்பம் முதலியன இவருடைய கதைகளில்

அதிக இடம் பெறுவன. மக்களின் அந்தரங்கத்தின் ஆழத்தில் மறைந்திருக்கும் சோக நிழல்கள் வாசகர்களை அற்புதமாகக் கவர்ந்து விடும் தன்மை வாய்ந்தன. கதைத் தொகுப்பு 'பொகடாலு' (பவளங்கள்) தெலுங்கு வாசகர்க்கு அவர் சமர்ப்பித்த அபூர்வமான காணிக்கை.

பெயர் பெற்ற எழுத்தாளர் திரு. ஆச்சண்ட்டி ஜானகிராம் அவர் களின் மனைவி, திருமதி. சாரதா தேவி.

பசிய இலைகளிடையே பாயும் நீரோட்டமும் பச்சைப்பசேலென்றே இருக்கும். அந்த நீர் அவ்வளவு தூய்மையானது. அத்தகைய நீலாவின் கதை இது. 'கானல் நீரி'ன் கதை இது. சொல்லப்பட்டதைவிடச் சொன்னதிலே அழகு அதிகம் நிறைந்த கதை இது.

21. காளீபட்ணம் ராமா ராவு

திரு. ராமா ராவின் கதைகளில் கற்பனைப் பகுதி மிகக் குறைவு. யதார்த்த வாழ்க்கைச் சித்திரிப்பு அதிகமாக இருக்கும். தெலுங்கு எழுத்தாளர் பலர், வங்காள இலக்கியத்தால் கவரப்பட்டு, திறம்பெற்று அந்தப் போக்கில் கதைகள் எழுதி யுள்ளனர். இந்தத் திறமையால் வெளியான சிறந்த தெலுங்குக் கதைகள் எழுதியவர்களில் ராமராவு தலைசிறந்தவர். ஸ்ரீகாகுளம் மாவட்டத்தைச் சார்ந்த எளிய ஜாதிக் காரரின் சமூக வாழ்க்கையை, அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களை, பிரச்சனைகளை, அவர்கள் பின்தங்கிப் போனதற்கு முக்கியமான காரணங்களை அலசிச் சிந்திக்க வைக்கும் முறையில் எழுதுவதில் வன்மை பெற்றவர் திரு. ராமாராவு. இவருடைய கதைகள் யாவும் நாவல் அளவு இருக்கும். இவருடைய கதைகளில் வர்ணனை, விளக்கங்கள் யதார்த்த நிலையை அப்படியே பிரதிபலிக்கக் காணலாம். பாத்திரங்கள் பயன்படுத்தும் மொழி அந்தந்த மாவட்ட மணத்துடன், விறுவிறுப்புடன், அந்தந்த இனத்தாரின் பேச்சு வழக்கில் மிகச் சிறப் பாக அமைந்திருக்கும்.

இத் தொகுப்பில் உள்ள 'நோரும்' கதையில் எழுத்தாளர் 'தீராத ஆசைகளைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு வாய்ப் பில்லாத இந்தச் சமூக நிலை, சிலரை நிரந்தர அடிமைகளாக மாற்றி அவர்களை ஒரு வருடன் ஒருவரை மோத விடுகிறது' என்ற உண்மையை இதயத்தில் பாயும்படியாகச் சொல்கிறார்.

இவர் இருப்பிடம்—விசாகப்பட்டினம். பணி—ஆசிரியர் தொழில்.

22. ஸ்ரீபதி

ஒரே நோக்கம், ஒரே கண்ணோட்டத்துடன் கதைகள் எழுதுவோர் மிகக் குறைவு. இன்றைய இளைஞர்களில் சிறப்புற்று வருவோரில் கொள்கைத் தெளிவுடன் கதைகள் எழுதுவோரில் திரு. ஸ்ரீபதி ஒருவர். இரக்கத்தைத் தூண்டிவிடும் சோகச் சுவை முக்கிய இடம் பெற்று விளங்கும் வரலாறுகள் இவருடைய கதைகளில் இடம் பெறுகின்றன.

இத் தொகுப்பில் உள்ள 'கை நாற்காலி' இன்றைய கிராம நிர்வாகத்தில் காணப்படும் வேடிக்கையான நிலைகளை அடிப்படையாக வைத்து வரையப்பட்ட ஓர் அங்கதம். வாசகர் இந்தக் கை நாற்காலியுடன் சேர்ந்து கிராமம் முழுவதும் திரிந்து எத்தனையோ உண்மைகளை உணர்ந்து கொள்ள முடியும். 'மஞ்ச்சு பல்ல—மரி தொம்மிதி' என்ற பெயர் தாங்கிய இவருடைய தொகுப்பு நற்பெயர் தேடித் தந்தது.

பணி—ஆசிரியர் தொழில். இருப்பிடம்—ஐதராபாத்.

23. ஆதிவிஷ்ணு

சுறுசுறுப்பாக எழுதிவரும் இளைய எழுத்தாளரில் மிக விரைவில் பெயர் தேடிக்கொண்ட கதாசிரியர் திரு. ஆதிவிஷ்ணு ஆவார். நட்பு இவருடைய கதைப் பொருள். தெலுங்கு வாசகர்களில், முக்கியமாக இளைய தலைமுறையைச் சார்ந்த மாணவரிடையே இவருடைய கதைகளுக்குச் சிறப்பு நிலை உள்ளது.

திரு. ஆதிவிஷ்ணுவின் நடை எளிமையாக அமைந்து, சிரிக்க வைத்து, குலுங்க வைத்து வாசகர்களைக் கவரும் தன்மை வாய்ந்தது. இவர் தேர்ந்தெடுக்கும் வரலாறுகள், சாதாரண நடுத்தர வகுப்புக் குடும்பங்களைச் சார்ந்த இளைஞர், இளம் பெண்களுடைய கனவுகள் கண்ணீர், ஆசை ஏமாற்றங்கள், இன்ப துன்பங்களோடு பிணைந்திருக்கும். அங்கதம், நகைச்சுவை, ஆழ்ந்த உணர்ச்சிகள், வீரம் முதலியவற்றைப் பிணைத்துச் சொல்லக் கூடிய ஆற்றல் இவரிடம் உள்ளது. ஒரு முக்கிய வார இதழ் நடத்திய கதைப் போட்டிகளில் பரிசுகள் பெற்றுள்ளார்.

இவர் நல்ல நாடக ஆசிரியரும் ஆவார். 'அத்தீதி'—'மஞ்ச்சு தெர' முதலிய நாடகங்கள், 'வாண்டெட் ஃபாதர்ஸ்' — 'எந்த்தெந்த்த தூரம்' முதலிய குறுநாடகங்களும் சிறப்பைப் பெற்றன.

இத் தொகுப்பிலுள்ள இவருடைய கதை 'உத்யோகம்'—ஒரு முக்கிய தெலுங்கு வார இதழ் நடத்திய போட்டியில் பரிசு பெற்றது.

அன்புள்ளம் கொண்ட ஒருவன், தானும் ஒரு மனிதனுக வளர வேண்டும் என்ற எண்ணம் வரும் நேரத்தில், அவன் உள்ளத்துப் பாசமே அவனைக் கட்டிப்போட்டு விடுவதால் — தலைகுனியும் ஒருவனின் கதை இது.

24. மாலதி சந்தூர்

கொஞ்சம் நஞ்சம் படிக்கத் தெரிந்த ஒவ்வொரு நடுத்தர வகுப்புக் குடும்பப் பெண்ணுக்கும் திருமதி. மாலதி சந்தூரின் பெயர் மிகவும் பழக்கமான தாகும். தெலுங்கில் திறம் பெற்ற பத்திரிகை எழுத்தாள ராக இவர் ஒப்பற்ற முறையில் திகழ்ந்து வருகிறுர். ஒரு முக்கிய வார இதழில் இவர் பொறுப்பேற்றுப் மாதர்ப் பகுதி வாசகர் எண்ணிக்கையைப் பெரிதும் பெருக்கி, அந்த இதழின் வெற்றிக்கு வழிகோலியது அனைவரும் அறிந்ததாகும். சமையல், பின்னற்கலை போன்ற கலைப் பகுதிகள் மட்டுமல்லாமல், நாவல் அறிமுகம், யாத்திரைச் சிறப்புப் பகுதிகள் முதலாக எத்தனையோ பகுதிகளைக் கவர்ச்சியான எளிய நடையில், வாரா வாரம் வாசகர்க்கு வழங்கி அவர்களை மகிழ்வித்து வந்த மாலதி சந்தூர், தெலுங்கில் சிறந்த கதை எழுத்தாளருமாவார். இவர் சென்னைத் திரைப்படத் தணிக்கைக் குழுவில் உறுப்பினர்.

இத் தொகுப்பிலுள்ள 'மொட்டை மாடி' மிகச் சிறந்த தொரு படைப்பாகும். வேறு வழியில்லாமல் விற்கவிருக்கும் மாடி வீட்டின் மீது விடமுடியாத பற்றினை, எழுத்தாளர் சித்திரிக்கும் பாங்கு வாசகர் தம் இயத்தின் மீது அழியாத சோக முத்திரையைப் பதித்து விடும். இந்தக் கதை அவருடைய படைப்புத் திறனுக்கு ஒரு கட்டளைக் கல்.

25. துரகா ஜானகி ராணி

மிகச் சிறந்த கதைகள் எழுதிய, மிகச் சில பெண்களில் திருமதி துரகா ஜானகி ராணி குறிப்பிடத் தக்கவர். கதைகள் எழுதாமல் நேரடியாக நாவல்கள் எழுதிப் பெயர் தேடிக் கொண்ட பெண் எழுத்தாளர் எத்தனையோ பேர் உள்ளனர். வெறும் கதைகள் எழுதிப் பெயர் பெற்ற எழுத்தாளர் திருமதி. ஜானகி ராணி.

மரபு வழியிலிருந்து சற்றே விலகி, நன்ருகப் படித்த தற்காலப் பெண்களின் இதயத்துடிப்பு இவருடைய கதைகளில் தெளிவாகக் கேட்கும். தேவையற்ற ஆவேசத்தைக் கொட்டாமல், குழப்பங்கள்

கொஞ்சமும் இல்லாமல், எளிய மொழியில் கதையை அற்புதமாகப் பின்னிச் செல்லும் பாங்கு இந்த எழுத்தாளரின் தனித் திறமை. அதற்கு எடுத்துக்காட்டு இவருடைய கதைத் தொகுப்பு 'எர்ர குலாபீலு' (சிவப்பு ரோஜாக்கள்).

தான் விரும்பியது எட்டியது போல் எட்டி, நழுவிப் போகத் தனித்து விடுபட்ட ஒரு பெண்ணின் வாழ்வை வைத்து மிக நளினமாகப் பின்னப்பட்ட கதை 'கல்யாணப் புறப்பாடு'

திருமதி. ஜானகி ராணி ஐதராபாத்தில் மாதர் நலத்துறையில் உயர் அதிகாரியாக பணியாற்றி வருகிறார்.

26. பொம்மிரெட்டிபல்லி சூர்யா ராவு

பத்திரிகை எழுத்தாளராகப் பணியாற்றிக் கொண்டு எழுத்தாளராகவும் சிறந்து விளங்குவோரில் திரு. சூர்யா ராவு முக்கியமானவர். நியூயார்க் ஹெரால்ட் ட்ரிப்யூன் இரண்டாவது முறை நடத்திய உலகக் கதைப் போட்டியில் இவருடைய தெலுங்குக் கதை 'தொங்கலுன்னாரு ஜாக்ரத்த' (திருடர்களிருக்கிறார்கள் ஜாக்கிரதை) என்ற கதை அகில இந்திய ரீதியில் பரிசு பெற்றது. 'கதாவாஹினி'—'சுவர்ண ரேக்கலு' என்ற கதைத் தொகுப்புக்களையும், 'சுபலேக்க' என்ற நாடகத்தையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவருடைய கதைகள் சுருக்கமாக அமைந்து, தெலுங்கு மணத்துடன் பொலிகின்றன. இவருடைய கதைகளில் உள்ள முடிவு-மின்னல்கள் வாசகர்களைத் திடுக்கிடச் செய்யும்.

பண்டாரத்தின் வாழ்க்கைக்கு ஒரு விளக்கு வேண்டும். அந்த விளக்கு அணைந்து விட்டால் எல்லாம் இருள்தான் என்று சொல்கிறது இந்தப் 'பொத்தல் கம்பளி.'

27. நார்ல சிரஞ்சீவி

திரு. சிரஞ்சீவி பல்வகைத் திறன் வாய்ந்தவர். சிறந்த கவிஞர், கதாசிரியர், நாடகாசிரியர், குழந்தை எழுத்தாளர், வெளியீட்டாளர், பத்திரிகை எழுத்தாளர், திரைப்பட எழுத்தாளர்—எல்லாம்தான். ஆனால் எந்தக் கல்லூரி வாயிற்படியும் மிதித்ததில்லை, எந்தப் பள்ளியிலும் ஒழுங்காகப் படித்ததில்லை. ஆங்கிலம் சுத்தமாகத் தெரியாது. அவருக்கு எல்லாரும் நண்பர்கள்தாம். சிரஞ்சீவியின் படைப்புக்கள் ஏறத்தாழ அறுபது தொகுப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன.

இவருடைய 'ஆலநிழலும் மல்லிக்கொடியும்' என்ற இந்தக் கதை, இந்த நாட்டில் தர்மம் பற்றிய தத்துவம் எப்படி வேலை செய்கிறது என்பதைப் புரியவைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த கதை. ஆலமர நிழலில் மல்லிக்கொடி முளைக்குமா ? முளைக்கவே முளைக்காது. இந்தக் கதை இவ்வளவுதான்—

Printed at Raj Bandhu Industrial Co., C 61, Mayapuri Phase II, New Delhi 110064